<CẢM ƠN EM ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG SINH MỆNH CỦA ANH>

Ebook Truyện Vn
Tải Ebook Truyện Miễn Phí

ANH TỐT NHẤT

Nghê Đa Hỉ

XiaoXiiXii

[EDIT] Anh Tốt Nhất - Nghê Đa Hỉ by XiaoXiiXii

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN
Thẻ: hiendai, ngontinh, ngọtsủng, nhẹnhàng, tinhcam, ấmáp
Tình trạng: Còn tiếp
Số chương: 107
Giới thiệu: ♣ Tên Hán Việt: Tối hảo đích nhĩ. ♣ Tác Giả: Nghê Đa Hỉ. ♣ Số Chương: 107 chương. ♣ Converter: chitchit. ♣ Trạng Thái: Đã hoàn thành. ♣ Editor: Yang Hy. ♣ Trạng Thái: Đang edit. ♣ Thể Loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Nhẹ nhàng, Ấm áp. _____ [Văn án] Thẩm Niệm Thâm người người đều biết, dưới bầu trời này đại khái không có cô gái nào có thể vào tim anh. Dù là hoa hậu giảng đường, cái loại đại mỹ nữ này thổ lộ cũng bị lạnh nhạt cự tuyệt. Cho đến một ngày, trường học có một trận bóng rổ. Ngồi hàng đầu trong đội cổ động viên, một nữ sinh không cẩn thận bị quả bóng ném trúng đầu. Thẩm Niệm Thâm chạy nhanh tới, tất cả mọi người đều cho rằng anh đi nhặt bóng, lại không nghĩ, anh ngồi xổm trước mặt nữ sinh kia, xoa đầu cô, khẩn trương lại ôn nhu hỏi: "Có đau hay không?" ---------- - Warning - • Truyện chỉ đăng duy nhất tại tài khoản wattpad: xiaoxiixii. • Bản dịch chỉ đúng 70% so với nội dung bản trung. • Truyện edit chưa có sự cho phép của tác giả. Vui lòng không mang ra ngoài dưới mọi hình thức.
Ngôn ngữ: Tiếng Việt
Read Count: 175,395

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37

Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77

Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107

Chương 1

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

“Đừng chơi với nó, mẹ nó ngoại tình, nó là tạp chủng, đừng để ý đến nó.”

“Này! Thẩm Niệm Thâm, đừng đi theo tụi tao! Mày qua bên kia đi!”

“Thẩm Niệm Thâm, mày có lấy tiền của bạn học hay không? Này, hỏi mày đấy. Mày không nói lời nào là có ý gì? Nó không lấy ra, thầy lục soát ngăn kéo của nó đi!”

“Tôi không lấy.” Cậu bé tám tuổi gắt gao mím môi, vẻ mặt quật cường, chịu đựng nước mắt trong mắt.

“Thầy, em vừa mới thấy nó bỏ tiền trong túi.”

“Thẩm Niệm Thâm, mau lấy ra! Tuổi nhỏ mà đã học thói xấu!”

Hốc mắt cậu bé đỏ bừng, “Đó là tiền bà ngoại cho em, là tiền của em.”

“Thầy, thầy đừng tin nó, chính là nó lấy tiền của em, chính là nó! Nó là ăn trộm, là ăn trộm!”

“Ăn trộm, Thẩm Niệm Thâm là ăn trộm! Thẩm Niệm Thâm là ăn trộm, ăn trộm ăn trộm ăn trộm!”

Các bạn học ồn ào đi theo xung quanh. Thanh âm ngày một cao hơn, cậu bé bị vây quanh ở giữa rốt cuộc cũng khổ sở khóc rống lên, “Tôi không phải ăn trộm, tôi không phải, tôi không phải…”

Thẩm Niệm Thâm từ trong ác mộng bừng tỉnh, cả người ướt đẫm mồ hôi. Trong bóng tối, đôi mắt đen nhánh gắt gao nhìn chằm chằm nóc nhà, anh vẫn không nhúc nhích mà nằm ở trên giường, thân thể không khống chế được mà phát run.

Đã mười hai năm, ác mộng thời thơ ấu vẫn như cũ âm hồn bất tán mà đi theo anh, ở trong tâm trí không chịu buông tha anh.

Anh nhắm mắt, đôi tay gắt gao nắm thành quyền như muốn ngừng phát run lại.

Nhưng mà, vẫn như cũ không khống chế được.

Anh giãy giụa một lát, cuối cùng vẫn là buông nắm tay ra, mặc kệ cái cảm giác sợ hãi kia cắn nuốt anh.

Qua thật lâu, thân thể rốt cuộc cũng ngừng run rẩy, ở sau lưng mồ hôi lạnh chảy ra, lạnh lẽo một mảnh.

Anh từ trên giường ngồi dậy, sờ soạng đi ra khỏi phòng.

Anh bước thật nhẹ, sợ đánh thức bà ngoại ở cách vách.

Đi đến bên ngoài, nhẹ nhàng mở cửa, ra sau cửa, thuận tay đóng cửa lại.

Lấy di động ra nhìn thời gian, buổi tối vừa mới mười giờ.

Tháng mười, con ngõ nhỏ hẹp gió thổi lạnh căm.

Thẩm Niệm Thâm dựa lưng vào tường, đôi tay cắm ở túi quần ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Gió nghênh ngang trực diện thổi tới, đem cái cảm xúc áp lực và tuyệt vọng trong lòng kia thổi tan đi một chút.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm bầu trời đêm đen nhánh trong chốc lát, cúi đầu, từ túi quần lấy ra một gói thuốc lá.

Rút ra một điếu, cắn trong miệng, lấy bật lửa, tay trái chắn gió, cầm bật lửa 'tách' một cái.

Làn khói màu trắng ở trước mắt tản ra, Thẩm Niệm Thâm hơi rũ mắt, lung tung nghĩ chút chuyện.

Ngõ nhỏ im ắng, nhưng bên ngoài đường lớn lại truyền đến một chút thanh âm cãi cọ ồn ào.

Âm thanh chiếc xe con mở máy, âm thanh cao giọng nói giỡn, âm thanh ầm ĩ, các loại âm thanh ồn ào lộn xộn giống như đàn quạ đen cãi nhau, ồn ào khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Thẩm Niệm Thâm hút xong một điếu thuốc, đem tàn thuốc dập tắt, chuẩn bị trở về.

Mới vừa xoay người, khóe mắt đột nhiên quét đến một bóng người từ đầu ngõ chạy vào.

Theo bản năng anh nhìn theo, còn chưa thấy rõ là người nào, đột nhiên nghe thấy tiếng la phẫn nộ của một nữ sinh, "Ăn trộm đừng chạy! Ngươi đứng lại đó cho ta!"

Hôm nay ngày nghỉ Quốc Khánh cuối cùng, Tôn Điềm Điềm cùng bạn ra ngoài chơi, xem xong một bộ phim điện ảnh, lại ra đường Lâm Giang bên này ăn que nướng, hai người mua hai trăm đồng que nướng.

Dạ dày của bạn cô không được tốt, mới ăn một que đã trướng bụng chạy đi WC, cô đứng ở ven đường, từ từ nhàn nhàn mà chờ nàng.

Ai biết được một tên ăn trộm từ nơi nào đột nhiên chạy ra, giật túi của cô rồi chạy.

Tôn Điềm Điềm quả thực sắp tức chết rồi, hôm nay cô lại mặc váy cùng giày cao gót, căn bản không cách nào đuổi theo được.

Mắt thấy tên ăn trộm kia chạy tới ngõ nhỏ, cô đuổi theo vài bước thì mắt cá chân bị đau, liền đứng ở đầu ngõ, nổi giận đùng đùng mắng, "Tên chết tiệt! Bà đây mà bắt được thì ngươi chết với bà!"

Một bên cô mắng một bên cởi giày cao gót ra, mỗi tay xách một chiếc, hai chân để trần chạy nhanh đuổi theo.

Sau khi cởi giày, tên kia đã chạy cách một khoảng xa, Tôn Điềm Điềm tức giận đến đầu cũng muốn bốc khói, nổi giận đùng đùng hướng tới tên ăn trộm phía trước mà kêu, "Này! Ngươi đứng lại! Trả túi lại cho ta!"

Tôn Điềm Điềm càng kêu, tên ăn trộm kia chạy trốn càng nhanh, đem cái túi trộm được gắt gao ôm vào trong ngực, một bên chạy còn một bên quay đầu lại xem Tôn Điềm Điềm có đuổi theo hay không.

Tôn Điềm Điềm ngày thường không quá yêu vận động, lại để chân trần, dưới chân dẫm phải một viên đá, gan bàn chân cô tê rần, tốc độ tức khắc

chậm lại. Cho nên đuổi theo nửa ngày, cô lại cách tên ăn trộm kia càng ngày càng xa.

Tên ăn trộm thấy Tôn Điềm Điềm đuổi không kịp, trong lòng vui mừng, càng mau chạy về phía trước.

Nhưng mà, nháy mắt lúc quay đầu lại, đột nhiên bị người ta ngáng chân, tên ăn trộm 'a' một tiếng hét to, trọng tâm thân thể nghiêng về phía trước, cả người nặng nề hướng tới phía trước mà ngã xuống.

Tên ăn trộm 'phịch' một tiếng ngã xuống đất, mặc kệ cơn đau mà đứng dậy chạy tiếp. Thẩm Niệm Thâm tiến lên một bước, túm chặt cánh tay hắn, ấn thật mạnh vào tường.

Cánh tay của tên ăn trộm bị vặn, mặt dán vào vách tường, lập tức kêu to, "Tôi sai rồi tôi sai rồi! Người anh em, tôi sai rồi, thả tôi đi!"

Sức lực của Thẩm Niệm Thâm rất lớn, tên ăn trộm thử giãy giụa nhưng căn bản là không có đường đánh trả, vì thế lập tức nhận sai.

Tôn Điềm Điềm chân để trần, nổi giận đùng đùng chạy tới, "Thả ngươi?! Ngươi tưởng bở!"

Cô tức giận, lấy giày cao gót dùng sức mà gõ lên lưng tên ăn trộm. Sau đó mới nhìn về phía người bên cạnh, "Cảm —"

Câu 'cảm ơn' chưa kịp nói hết, cả người liền ngây ngẩn.

Tôn Điềm Điềm không chớp mắt, nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, trái tim giống như đột nhiên bị thứ gì đụng phải một chút, 'phịch' một tiếng, đẩy ra một vòng gợn sóng.

Trong đầu chỉ có một ý niệm: Thật… Thật soái a!

Thẩm Niệm Thâm mặc một chiếc áo thun ngắn tay màu trắng, quần dài đen. Dưới đèn đường tối tăm, một đôi mắt đen nhánh thâm thúy, bên trong sâu thẳm, sâu không thấy đáy. Mũi cao thẳng, môi hơi mím thành một đường thẳng tắp, đường cong khuôn mặt giống như đao tước mà ngạnh lãng.

Tôn Điềm Điềm mắt nhìn thẳng, hoàn toàn không dời tầm mắt.

Thẳng đến khi bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc mà khẩn trương, "Điềm Điềm!"

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới lấy lại tinh thần, nghiêng đầu, nhìn về hướng thanh âm truyền đến, "Tâm Du, chỗ này."

Lục Tâm Du vội vàng chạy đến, "Phát sinh chuyện gì?"

Tôn Điềm Điềm chỉ vào tên ăn trộm bị Thẩm Niệm Thâm khống chế, "Hắn giật túi của tớ, là bạn học này giúp tớ bắt hắn lại."

Thời điểm cô nói chuyện, đôi mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm mà phát ra ánh sáng lấp lánh.

Thẩm Niệm Thâm biểu tình bình đạm nhìn cô một cái, không quá kiên nhẫn mà nhắc nhở, "Có báo án không?"

"A! Đúng rồi! Báo án!" Lúc này Tôn Điềm Điềm mới nhớ tới, khom người nhặt cái túi bị rơi trên mặt đất lên, lấy di động ra, nhanh chóng gọi 110.

Điện thoại được nối máy rất nhanh, Tôn Điềm Điềm lập tức nói: "Chú cảnh sát, tôi muốn báo án! Có người cướp bóc!"

Sau khi báo án, không quá vài phút, cảnh sát đã chạy tới.

Thẩm Niệm Thâm phối hợp đến đồn công an gần nhất để làm cái ghi chép, xong rồi liền từ trong sở đi ra, chuẩn bị về nhà.

Tôn Điềm Điềm ở bên trong làm xong ghi chép, hừng hực chạy ra, mắt nhìn khắp đại sảnh, không thấy được nam sinh kia, cô tức khắc sốt ruột, chạy tới hỏi vị cảnh sát đứng canh gác ở đại sảnh, "Chị cảnh sát, chị có thấy nam sinh vừa mới đi cùng chúng em hay không?"

"Em nói cái cậu nam sinh cao cao, tuấn tú ấy hả?"

"Đúng đúng!"

"Cậu ấy làm xong ghi chép liền đi rồi, à, mới vừa đi."

"Cảm ơn!" Tôn Điềm Điềm nói một tiếng cảm ơn, xoay người chạy ra bên ngoài.

Thẩm Niệm Thâm đang đứng chờ đèn xanh bên đường lớn.

Ánh mắt Tôn Điềm Điềm sáng lên, vội vàng chạy tới, "Bạn học!"

Chạy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, bởi vì quá kích động, đôi tay gắt gao cầm tay anh mà cảm kích, "Bạn học, vừa rồi…"

Nói còn chưa dứt lời, đối phương lại đột nhiên rút tay ra khỏi tay cô, mày gắt gao nhăn lại, trong mắt lộ ra một biểu tình chán ghét.

Tôn Điềm Điềm ngây ngốc, ngơ ngác nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm cắm tay vào túi quần, thanh âm lạnh băng, "Đừng chạm vào tôi."

Tôn Điềm Điềm tức khắc xấu hổ, há miệng thở dốc, "Thực xin lỗi."

Cô nhéo tay mình, sau đó lại vui vẻ mà cười rộ lên,"Vừa rồi cảm ơn cậu a, mình tên Tôn Điềm Điềm, là sinh viên năm nhất khoa mỹ thuật đại học A."

Thẩm Niệm Thâm không nhìn cô, đôi mắt nhìn thẳng phía trước.

Tôn Điềm Điềm thấy đối phương không phản ứng với mình, suy nghĩ, lại hỏi: "Cậu tên là gì? Mình có thể hỏi số điện thoại của cậu không? Hôm nay cậu giúp mình nhiều như vậy, mình muốn mời cậu ăn một bữa __"

Ăn một bữa cơm, chữ 'cơm' còn chưa nói xong, người bên cạnh căn bản còn không nhìn cô một cái, đèn xanh nhảy lên liền trực tiếp rời đi.

Tôn Điềm Điềm khẽ nhếch miệng, trơ mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm đi qua đường lớn.

Vóc dáng anh rất cao, thân hình phá lệ mà cứng cỏi, đôi tay lười nhác cắm ở túi quần, ngay cả bóng dáng cũng soái như vậy!

Tôn Điềm Điềm hai tay đặt trước ngực, nghiêng đầu, cong khóe miệng tươi cười, ánh mắt gắt gao nhìn theo Thẩm Niệm Thâm.

Thật là quá soái, nhưng mà… Ừm, chính là hơi cao ngạo, lãnh đạm.

Cô đang nghĩ ngợi, đột nhiên bả vai bị vỗ nhẹ một cái, “Hoàn hồn, hoa si.”

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu, nhìn về phía Lục Tâm Du, trong ánh mắt tỏa ánh sáng, “Cái cậu nam sinh vừa nãy có phải siêu soái hay không?”

Lục Tâm Du cười cô, “Cậu muốn thế nào?”

Tôn Điềm Điềm kéo tay Lục Tâm Du, một bên đi về phía trước, một bên cười nói: “Cậu đoán xem.”

Lục Tâm Du thán phục một tiếng, “Xuân tâm của cậu đang nhộn nhạo.”

Tôn Điềm Điềm cười đến đôi mắt đều cong lên, qua một lát, lại có chút tiếc nuối mà thở dài, “Cũng không biết cậu ấy học ở trường nào.”

Chương 2

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Ngày hôm sau, kỳ nghỉ Quốc Khánh dài hạn kết thúc, từ sáng sớm Tôn Điềm Điềm đã quay trở lại trường học.

Nhóm bạn cùng phòng đều đã trở lại, ở trong ký túc xá giặt quần áo, đọc sách, xem phim điện ảnh.

Tôn Điềm Điềm xách theo vài túi đồ lớn, vừa vào cửa liền kêu, "Các chị em mau tới, có đồ ăn ngon!"

Trình Đóa vốn đang ở trên ban công giặt quần áo, vừa nghe thấy đồ ăn, lập tức vọt ra, giúp Tôn Điềm Điềm lấy đồ ra, "Wow, Điềm Điềm cậu thật tốt, mang cho chúng tớ nhiều đồ ăn như vậy!"

Tất cả mấy túi lớn đều là đồ ăn vặt, sữa chua, đồ uống, bánh quy, thịt heo, cánh gà, kẹo bông gòn, mì gói, khô bò… Muốn cái gì có cái đó.

Tôn Điềm Điềm một bên đặt đồ ăn xuống, một bên đi đến trước giường, gỡ cặp sách ra, nói: "Đều là mẹ tớ mua, kêu tớ đem đến trường cho mọi người cùng ăn."

"Trời ơi, mẹ Tôn quả thực rất tốt! Nữ thần a!" Trình Đóa vẻ mặt kích động.

Tôn Điềm Điềm phụt cười, "Tớ sẽ chuyển đạt tâm ý của cậu đến mẹ tớ, bà ấy thích người khác khen bà nhất."

"Đúng là rất cần thiết! Mẹ Tôn người đẹp thiện tâm, quả thực quá tuyệt vời!"

Tôn Điềm Điềm mặt đầy tươi cười, một bên lấy cặp sách, máy tính, di động, đồ sạc ra, một bên kể cho các nàng nghe chuyện phát sinh đêm qua.

Trình Đóa uống sữa chua, nghe Tôn Điềm Điềm nói bị giật túi, sợ tới mức giương to tròng mắt, "Trời ơi, sao lại đụng phải loại chuyện này!"

Tôn Điềm Điềm quay đầu lại, cầm lấy một túi kẹo bông gòn ở trên bàn, xé túi ra lấy một viên rồi nói: “Cũng không sao, chỉ là tớ tức chết, tên ăn trộm kia chạy trốn rất nhanh, tớ mang giày cao gót, đuổi theo không kịp.”

“Từ từ! Cậu còn đuổi theo?!” Trình Đóa vẻ mặt khiếp sợ, “Buổi tối, một cô gái như cậu đuổi theo bắt cướp, còn đuổi tới ngõ nhỏ, cậu không sợ nguy hiểm a?!”

“Đúng vậy Điềm Điềm, rất nguy hiểm.” Tạ Nghiên cũng là vẻ mặt khẩn trương.

Gì Miêu cũng nói: “Loại tình huống này tốt nhất là đừng đuổi theo, tiền bị mất cũng không sao, một cô gái như cậu, còn dám đuổi tới ngõ nhỏ. Nếu tên ăn trộm tự nhiên sinh ác ý thì làm sao bây giờ?”

Vấn đề này, ngày hôm qua chú cảnh sát cùng Tâm Du đều đã rất nghiêm túc mà giáo dục cô.

Tôn Điềm Điềm gật đầu như giã tỏi, “Lúc ấy tớ quá sốt ruột, thẻ chứng minh của tớ, thẻ ngân hàng, di động gì đó toàn bộ đều để bên trong. Quan trọng nhất chính là truyện tranh tớ cực cực khổ khổ vẽ hơn nửa năm cũng ở bên trong. Cho nên phản xạ có điều kiện liền chạy tới đuổi theo, căn bản không có nghĩ nhiều như vậy.”

Trình Đóa vẻ mặt nghiêm túc, “Về sau cũng không thể như vậy, nhớ tới mà còn thấy sợ.”

“Đúng đúng, bản thân an toàn là quan trọng nhất!”

“Này, không đúng, cái mà tớ muốn nói với các cậu chính là ngày hôm qua người đã giúp tớ bắt trộm kìa.”

“Tớ không biết tên cậu ấy là gì, nhưng tớ muốn nói với các cậu, cậu ấy thật sự siêu cấp siêu cấp siêu cấp soái!” Tôn Điềm Điềm liên tiếp nói vài cái siêu cấp để biểu đạt cảm xúc kích động của chính mình.

Mấy nữ sinh vẻ mặt tò mò, “Soái như vậy sao?”

Tôn Điềm Điềm dùng sức gật đầu, “Siêu cấp soái! Ngũ quan đặc biệt lập thể, đôi mắt đặc biệt thâm thúy, mũi lại cao thẳng, vóc dáng cũng rất cao,

bóng dáng cũng siêu cấp soái!”

Tôn Điềm Điềm kích động, vì thế lại từ trong túi cầm một lọ sữa chua, định bình tĩnh lại một chút.

Tạ Nghiên hỏi: “Thật sự soái như vậy sao? Trường chúng ta không phải cũng có một giáo thảo*[1]* soái như vậy sao?”

[1] Giáo thảo: chỉ nam sinh đẹp trai nhất trong trường.

Tôn Điềm Điềm mờ mịt, “Giáo thảo? Giáo thảo của trường chúng ta là ai a?”

“Thẩm Niệm Thâm năm hai a! Vậy mà cậu cũng không biết nha!”

Tôn Điềm Điềm nghe xong thì bừng tỉnh.

Từ lúc khai giảng đến bây giờ, thời gian mới hơn một tháng, Tôn Điềm Điềm đã nghe rất nhiều người nhắc tới Thẩm Niệm Thâm trong truyền thuyết. Chỉ nghe nói rất tuấn tú, nhưng vẫn chưa thấy qua người thật.

Bất quá hiện tại trong lòng Tôn Điềm Điềm, ai cũng kém hơn cậu nam sinh đêm qua giúp cô bắt trộm kia, thật sự rất rất rất rất soái!

Lớn lên soái, thân thủ cũng soái, động tác khống chế tên ăn trộm kia không chỉ soái mà còn siêu cấp MAN.

“Nói đến Thẩm Niệm Thâm, nghe nói trước Quốc Khánh, Trương Mộng Dao khoa biểu diễn thổ lộ với Thẩm Niệm Thâm bị cự tuyệt.” Tạ Nghiên đột nhiên nhớ tới bát quái mà mình nghe được, thuận miệng nói ra.

“Không phải chứ? Trương Mộng Dao? Là hoa hậu giảng đường Trương Mộng Dao sao?” Trình Đóa có chút kinh ngạc.

Đã sớm nghe nói qua Thẩm Niệm Thâm cao lãnh, từ lúc nhập học, nữ sinh theo đuổi anh không phải mười người cũng có tám người, nhưng anh đối với nữ sinh đều rất lạnh nhạt, chưa từng thấy anh yêu đương cùng bất cứ nữ sinh nào. Lần này chính là Trương Mộng Dao a, hoa hậu giảng đường a, thật sự rất rất xinh đẹp.

Tạ Nghiên gật đầu, “Chính là hoa hậu giảng đường Trương Mộng Dao kia, nghe nói lúc ấy ở sân bóng rổ, cô ấy ôm một hộp chocolate thật lớn

đi theo Thẩm Niệm Thâm thổ lộ, kết quả Thẩm Niệm Thâm không liếc nhìn cô ấy một cái, trực tiếp đi luôn."

Tôn Điềm Điềm nghe, "Quá cao lãnh a?"

"Đúng vậy, có tiếng cao lãnh. Bất quá không có biện pháp, ai kêu người ta lớn lên soái, còn là học bá nữa."

"Học bá?" Tôn Điềm Điềm không biết, có chút tò mò.

Trình Đóa: "Hình như là năm trước thủ khoa bên khoa học tự nhiên, điểm cao đến dọa người, nhiều trường tranh nhau muốn cướp người. Nghe nói sau đó hiệu trưởng trường chúng ta tự mình mang theo lễ vật đi đến nhà cậu ấy thăm hỏi, học phí hoàn toàn được miễn, còn được thêm học bổng."

Tôn Điềm Điềm không khỏi líu lưỡi, người này thật sự… Lợi hại.

……

Ngày đầu tiên sau Quốc Khánh, Tôn Điềm Điềm cùng Trình Đóa có lớp học lúc hai giờ rưỡi.

Ký túc xá bốn nữ sinh, chỉ có Tôn Điềm Điềm cùng Trình Đóa là khoa mỹ thuật, cùng khoa cùng lớp cùng ký túc xá. Tạ Nghiên học quản lý tài vụ, Gì Miêu bên khoa chủ trì phát thanh.

Buổi chiều hai giờ rưỡi là môn lịch sử mỹ thuật trung ngoại, có tám lớp học trên lầu.

Giáo sư dạy môn lịch sử mỹ thuật trung ngoại là một người có tri thức đặc biệt uyên bác, ngày thường Tôn Điềm Điềm rất thích nghe ông giảng bài, nhưng mà hôm nay đầu óc đều là cậu nam sinh đêm qua, hoàn toàn không nghe được gì.

Ngồi ở cuối phòng, một tay chống đầu, cắn bút ngây ngốc.

Trình Đóa cười cô, nhỏ giọng hỏi: "Nghĩ cái gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm trong mắt lộ ra tươi cười, "Nam thần."

"Sợ, cậu đây là nhất kiến chung tình a."

Tôn Điềm Điềm cong cong mắt, suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Tớ chưa từng có cảm giác như vậy.”

“Cảm giác gì?”

Tôn Điềm Điềm lại nghiêm túc suy nghĩ một lát, mới nói: “Cảm giác động tâm, đôi mắt cậu ấy, thực mê người.”

“Nhưng không phải cậu không biết đối phương có tên gì, học ở trường nào sao?”

Nhắc tới cái này, Tôn Điềm Điềm liền có chút uể oải, thở dài, “Đúng là không biết.”

Tôn Điềm Điềm ngây ngốc cả một tiết học, chuông tan học vang lên, cô liền kéo Trình Đóa cùng đi WC.

Trình Đóa cho cô một chủ ý, “Nếu không cậu vẽ bộ dạng của cậu ta ra, sau đó chúng ta phát lên Tieba, xem có thể tìm được hay không?”

Tôn Điềm Điềm ánh mắt sáng lên, “Nghe cũng không tồi.”

Trình Đóa vẻ mặt kiêu ngạo, “Đó là do tớ lợi hại!”

Tôn Điềm Điềm cười, “Nhìn cậu khoe khoang kìa.”

Tan học có nhiều người, phải xếp hàng vào WC.

Trình Đóa vào trước nên ra bên ngoài chờ Tôn Điềm Điềm.

Trong chốc lát, Tôn Điềm Điềm cũng đi ra, đến bồn rửa tay, hỏi Trình Đóa ở bên ngoài, “Macchiato, cậu rửa tay chưa?”

Trình Đóa: “Rửa sạch rồi a! Ngọt ngào vòng!”

Macchiato là danh xưng thân yêu mà Tôn Điềm Điềm đặt cho Trình Đóa, nàng không cam lòng yếu thế, tặng lại cho Tôn Điềm Điềm quà đáp lễ một cái biệt danh ‘ngọt ngào vòng’.

Tôn Điềm Điềm ‘phốc’ một tiếng, cười muốn động đất, tay đặt dưới vòi nước cảm ứng.

Một nam sinh từ WC nam bên cạnh đi ra, đứng bên cạnh Tôn Điềm Điềm mà rửa tay.

Tôn Điềm Điềm thoáng nhìn qua tay của nam sinh kia, vô ý thức ngẩng đầu nhìn một chút.

Nào biết vừa nhấc đầu thì lại nhìn thấy một khuôn mặt soái khí quen thuộc.

Tôn Điềm Điềm ánh mắt sáng lên, kích động thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, "Là cậu a! Thì ra chúng ta học chung một trường!"

Khuôn mặt cô sáng lạn tươi cười, Thẩm Niệm Thâm rũ mắt, lười nhác nhìn cô một cái, không nói một câu liền xoay người đi ra ngoài.

Tôn Điềm Điềm sững sờ, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm bóng dáng của anh.

Trình Đóa kích động chạy đến trước mặt Tôn Điềm Điềm, "Điềm Điềm, Điềm Điềm? Hoàn hồn, ngọt ngào vòng!"

Thầy Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm người ta, Trình Đóa hô nửa ngày cũng không hoàn hồn liền tiến đến bên tai cô, hô to một tiếng 'ngọt ngào vòng'.

Đê-xi-ben vô cùng lớn, Tôn Điềm Điềm bị dọa nhảy dựng lên, tức khắc phục hồi lại tinh thần. Chỉ vào Thẩm Niệm Thâm phía trước, kích động mà nắm lấy tay Trình Đóa, "Là cậu ấy! Chính là cậu ấy!"

Trình Đóa không hiểu, "Ai a?"

"Chính là người giúp tớ bắt cướp ngày hôm qua a! Trời ơi, cậu ấy cư nhiên lại học cùng trường với tớ!"

Trình Đóa nhìn theo hướng ngón tay Tôn Điềm Điềm chỉ, sửng sốt hai giây, đột nhiên 'khụ' một tiếng, thu hồi tầm mắt, thực nghiêm túc mà nhìn Tôn Điềm Điềm, "Điềm Điềm, cậu có biết đó là ai không?"

Tôn Điềm Điềm mờ mịt, "Không biết, cậu biết à?"

Trình Đóa gật gật đầu, "Đó chính là giáo thảo trong truyền thuyết của trường chúng ta, Thẩm Niệm Thâm."

Tôn Điềm Điềm: "…"

Trở lại phòng học, Tôn Điềm Điềm ngồi ở vị trí đầu, kéo kéo Trình Đóa, vô cùng nghiêm túc hỏi: "Cậu nói anh ấy là Thẩm Niệm Thâm? Thật không vậy? Chắc chắn không?"

Trình Đóa gật đầu, "Sao giả được? Lần trước năm nhất cùng năm hai thi đấu bóng rổ hữu nghị, kêu cậu đi xem cậu còn không chịu đi, Thẩm Niệm Thâm lúc ấy đánh bóng rất tốt còn là đội trưởng đội bóng rổ."

Tôn Điềm Điềm nghe xong, tựa như trong ánh mắt có ngôi sao, "Quá lợi hại, cao soái còn có tinh thần trọng nghĩa, thân thủ lại tốt, còn là học bá, thủ khoa bên khoa học tự nhiên, trời ơi, cư nhiên còn là đội trưởng đội bóng rổ?!"

Tôn Điềm Điềm tay chống cằm, đôi mắt nhìn trần nhà, nhếch miệng, cười ngớ ngẩn kiểu hoa si.

Trình Đóa tán đồng, nói: "Chính là rất lợi hại a, các phương diện quả thực hoàn mỹ, cho nên nữ sinh theo đuổi cậu ấy cũng rất nhiều."

Tôn Điềm Điềm vừa nghe thấy, nháy mắt chấn động, khẩn trương hỏi: "Thật ư?! Có bao nhiêu người theo đuổi cậu ấy a?"

"Tớ không rõ lắm, bất quá hoa hậu giảng đường theo đuổi cậu ấy là khẳng định."

"Trương Mộng Dao a?"

"Đúng vậy."

Tôn Điềm Điềm méo miệng. Trương Mộng Dao kia cô đã từng gặp qua, lớn lên xác thật rất xinh đẹp.

Trình Đóa vỗ vỗ bả vai Tôn Điềm Điềm, lời nói thấm thía: "Điềm Điềm, không phải tớ tạt nước lạnh cậu a, Thẩm Niệm Thâm từ năm nhất đến hiện tại, nữ sinh theo đuổi cậu ấy trước nay không dứt, nhưng là không có một người nào thành công. Còn có Trương Mộng Dao, xinh đẹp a, không phải cũng bị cự tuyệt sao."

Tôn Điềm Điềm hơi có chút kiêu ngạo mà nâng cằm, vẻ mặt tự tin tươi cười, nói: "Không chừng anh ấy lại thích tớ đấy."

Tôn Điềm Điềm lớn lên cũng rất đẹp, da trắng khuôn mặt xinh xắn, làn da tinh tế có thể véo ra nước, đôi mắt tròn xoe, đen nhánh, xinh đẹp mang theo vài phần đáng yêu. Một kiểu xinh đẹp không giống với Trương Mộng Dao, Tôn Điềm Điềm là loại thanh thuần đáng yêu làm người nhìn cảm thấy thoải mái.

Có lẽ từ nhỏ đã được nuôi dưỡng về mặt tinh thần lẫn vật chất rất tốt nên Tôn Điềm Điềm vô luận làm bất cứ chuyện gì cũng đều tràn ngập tự tin. Cô rất thích cười, giống như trong cuộc sống không có chuyện gì cần phải phiền não, mỗi ngày đều thật sự vui vẻ.

Tuy rằng là tiểu thư nhà giàu nhưng trên người lại không có nửa điểm giống với tiểu thư nhà giàu được nuông chiều từ bé, tính cách tốt, tính tình tốt, mỗi ngày đều vui vui vẻ vẻ, giống một tia nắng mặt trời, làm người khác nhịn không được muốn tới gần.

Trình Đóa đặc biệt hâm mộ Tôn Điềm Điềm, cũng đặc biệt thích cô.

Một cô bé như ánh nắng tươi sáng, rất ít người có thể kháng cự nhỉ?

Chương 3

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

"Wow, Thẩm Niệm Thâm thi đại học điểm toán cư nhiên cao nhất, quá lợi hại a?!"

"A a a! Bộ dạng đánh bóng rổ cũng thật soái a!"

"Trời ơi, cậu ấy cư nhiên là tay đánh cao thủ, khó trách ngày đó dễ như trở bàn tay mà bắt được tên ăn trộm."

"Xong rồi xong rồi xong rồi, Điềm Điềm ngươi thật sự trúng độc của Thẩm Niệm Thâm rồi!"

Từ lúc Tôn Điềm Điềm biết cậu nam sinh giúp cô bắt trộm ngày đó chính là Thẩm Niệm Thâm, mấy ngày nay cơ hồ ba câu nói liền không rời Thẩm Niệm Thâm, mỗi ngày trở về ký túc xá đều ôm máy tính lên diễn đàn của trường.

Trước kia Tôn Điềm Điềm không vào diễn đàn, vẫn là Tạ Nghiên nói cho cô biết, trên diễn đàn trang đầu đều là Thẩm Niệm Thâm, bên trong có rất nhiều chuyện về Thẩm Niệm Thâm, có những ghi chép về cuộc thi bóng rổ lần trước, ảnh chụp bị bạn học chụp lén, soái đến nỗi Tôn Điềm Điềm muốn xịt máu mũi.

Diễn đàn có rất nhiều tin tức về Thẩm Niệm Thâm, cái gì mà thi đại học điểm toán đạt cao nhất, cái gì mà nhận được lời khen khi tham gia cuộc thi bơi lội do thành phố tổ chức, cái gì mà tay đánh cao thủ, vân vân mây mây...

Còn có tin nóng về Thẩm Niệm Thâm do bạn cùng phòng của anh tiết lộ, nói Thẩm Niệm Thâm cuồng sạch sẽ, đặc biệt yêu sạch sẽ, một ngày muốn tắm ba lần, đổi ba đôi vớ.

Tôn Điềm Điềm càng xem càng kích động, lúc nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm một ngày muốn đổi ba đôi vớ, ôm máy tính, 'phốc' cười lớn.

Cái này cũng quá đáng yêu a?!

Tôn Điềm Điềm ôm máy tính, ngồi xếp bằng ở trên giường, nhìn chằm chằm màn hình máy tính phá lệ cười giống hoa si.

Trình Đóa ở dưới đắp mặt nạ, nhìn bộ dáng của Tôn Điềm Điềm, bất đắc dĩ thở dài, nói với Tạ Nghiên: "Quen biết cậu ấy lâu như vậy, trước nay chưa từng thấy cậu ấy điên cuồng như vậy."

Tạ Nghiên gật đầu tán đồng, nói một câu thực kinh điển, "Tình yêu khiến người ta nổi điên."

Trình Đóa đồng ý, "Đâu chỉ là nổi điên, quả thực là điên cuồng."

Tôn Điềm Điềm từ trong máy tính ngẩng đầu, đầy mặt kích động, "Thẩm Niệm Thâm thật sự quá lợi hại."

Trình Đóa dựa vào tủ quần áo, hai tay đặt trước ngực, ngẩng đầu nhìn Tôn Điềm Điềm trên giường, cười nhạo cô, "Thời điểm lúc trước chúng tớ thảo luận về Thẩm Niệm Thâm, là ai rất khinh thường mà mắng chúng tớ thực hoa si?"

Tôn Điềm Điềm khép tập lại, hai tay ôm ngực, ngửa đầu nhìn trần nhà, "Các cậu nói xem tại sao lại có một nam sinh lợi hại như vậy? Lớn lên đã soái, đầu óc thông minh, bóng rổ cũng đánh tốt như vậy, cư nhiên còn là tay đánh cao thủ, cư nhiên còn rất yêu sạch sẽ."

Tôn Điềm Điềm càng nói càng thích, phe phẩy đầu, cảm thán một câu, "Thật là quá hoàn mỹ."

Trình Đóa: "Trời ơi, cứu mạng, lại nữa rồi."

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên cúi đầu, nhìn hai người Trình Đóa và Tạ Nghiên ở dưới giường, "Các cậu nói xem có phải tớ có mắt nhìn người rất tốt hay không?"

Tạ Nghiên thực nghiêm túc gật đầu, "Mắt nhìn người rất tốt, nhưng mức độ khó khăn cũng siêu cao, tớ cảm giác mắt của Thẩm Niệm Thâm hẳn là đặc biệt cao, không chừng cũng thích dạng học bá a."

Tôn Điềm Điềm cẩn thận nhìn chính mình, thực nghiêm túc hỏi: "Các cậu cảm thấy tớ thuộc dạng nào?"

Tạ Nghiên sờ cằm, đánh giá Tôn Điềm Điềm trong chốc lát, "Ách... Ngốc bạch ngọt?"

Vừa mới nói xong, Trình Đóa bên cạnh cười lớn, giơ tay hướng về Tạ Nghiên, "Nào nào nào, đập tay một cái."

Tạ Nghiên cười ha ha, cùng Trình Đóa vui sướng mà đập tay.

Tôn Điềm Điềm 'hừ' một tiếng, "Các cậu cứ cười tiếp đi."

Cô đặt máy tính trên chiếc bàn nhỏ cuối giường, sau đó kéo chăn nằm xuống.

Chăn che kín mít đến dưới cằm chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ, trắng nõn, xinh đẹp, đôi mắt nhìn trần nhà màu trắng, khóe miệng cong cong, không biết suy nghĩ cái gì.

Buổi sáng ngày hôm sau, tám giờ rưỡi Tôn Điềm Điềm liền bò từ trên giường xuống. Lúc ấy, nhóm bạn cùng phòng cũng tỉnh, Trình Đóa và Tạ Nghiên nằm trên giường chơi di động, Gì Miêu ngồi ở dưới giường đọc sách.

Năm nhất học ít cho nên buổi sáng hôm nay bốn người không có tiết học.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm bò xuống giường, Trình Đóa ló đầu từ trong mùng ra, "Điềm Điềm cậu làm gì thế?"

Tôn Điềm Điềm đỡ lan can, cẩn thận xuống giường, "Rời giường a."

Trình Đóa chấn kinh, "Sớm như vậy?!"

Tôn Điềm Điềm xuống giường, cúi đầu mang dép lê, nói: "Không còn sớm nữa, 8 giờ rưỡi rồi."

Trình Đóa có chút ngây ngốc, lập tức từ trên giường ngồi dậy, "Hôm nay buổi sáng không có tiết học mà?"

Tôn Điềm Điềm 'ừ' một tiếng, "Không có tiết học, cậu có thể tiếp tục ngủ."

"Cậu muốn làm gì vậy?" Tôn Điềm Điềm là người thích ngủ nướng nhất trong ký túc xá, phàm là buổi sáng không có tiết học, cô có thể một giấc ngủ đến giờ ăn trưa, có đôi khi cơm trưa còn lười đi ăn, trực tiếp lên mạng đặt cơm hộp.

Phá lệ đột nhiên dậy sớm như vậy, Trình Đóa quả thực tò mò chết mất.

Tôn Điềm Điềm thuận tay lấy cây lược trên bàn sách, chải mái tóc thật dài phía sau, sau đó ngẩng đầu nhìn Trình Đóa, cười tủm tỉm chớp chớp đôi mắt, "Cậu đoán xem?"

Trình Đóa: "..."

Sau khi Tôn Điềm Điềm ngắm tới ngắm lui ba lần thì đã hơn 9 giờ.

Ở ký túc xá cô thay đổi vài bộ quần áo rồi trang điểm nhẹ cho nên lúc ra khỏi cửa thì đã hơi trễ một chút.

Cô đã trằn trọc suốt đêm mới biết được thời khóa biểu của Thẩm Niệm Thâm, buổi sáng hôm nay phòng 3306 đều có tiết học.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm đến phòng học thì đã bắt đầu giờ học. Cũng may cửa sau không có đóng, cô tránh ở sau vách tường, ẩn náu thân mình, chỉ để lộ ra nửa khuôn mặt, nhìn xung quanh bên trong.

Thẩm Niệm Thâm thật sự là rất dễ thấy được, chỉ liếc mắt một cái liền thấy anh.

Anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, quần dài màu đen, ống tay áo tùy ý cuốn lên trên hai vòng, lộ ra cánh tay rắn chắc. Anh ngồi ở vị trí thứ hai đếm ngược từ cửa sổ vào, nghiêm túc nghe giảng bài, lâu lâu lại lấy bút viết lên sách.

Tôn Điềm Điềm nháy mắt nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt liền sáng lên một chút.

Ở hàng cuối, hướng nghiêng phía sau Thẩm Niệm Thâm còn chỗ trống, Tôn Điềm Điềm lặng lẽ đi vào, đặt cái ghế xuống, nhẹ nhàng ngồi lên.

Đại học không giống với trung học, thầy giáo không có khả năng nhớ hết mặt học sinh, thầy giáo đứng trên bục giảng giảng bài liếc mắt nhìn Tôn

Điềm Điềm một cái, nghĩ là học sinh đến trễ, không nói gì thêm, lo giảng bài tiếp, một chút cũng không dừng lại.

Tôn Điềm Điềm sau khi ngồi xuống, từ ba lô lấy ra một quyển sổ cùng với bút chì. Thẩm Niệm Thâm ngồi nghiêng ở phía trước cô, thật sự rất gần, ngồi ở vị trí này, cô có thể nhìn thấy rõ sườn mặt của anh.

Tôn Điềm Điềm quả thực là mê chết, hai tay chống cằm, đôi mắt không chớp, si ngốc mà nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm chuyên tâm nghe giảng bài, cũng không cảm giác được có người đang nhìn anh. Nhưng nam sinh bên cạnh anh, giảng bài nghe rất nhàm chán, ngửa đầu xoay cổ. Thời điểm cổ chuyển hướng sang bên phải, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt si mê nhìn Thẩm Niệm Thâm của Tôn Điềm Điềm.

Hứa Lệ nhất thời không nhịn được mà bật cười, khều tay Thẩm Niệm Thâm, thấp giọng nói: "A Niệm, có mỹ nữ đang nhìn cậu kìa."

Thẩm Niệm Thâm liếc hắn một cái, lạnh như băng nói hai chữ "Nhàm chán." Sau đó ngẩng đầu, tiếp tục nghiêm túc nghe giảng bài.

Hứa Lệ nhìn thêm lần nữa, Tôn Điềm Điềm còn đang ngắm Thẩm Niệm Thâm, bị nhìn thấy cũng không ngượng ngùng.

Hứa Lệ cười, nghĩ thầm, mỹ nữ này có ý.

Hắn lại liếc mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm một cái, "A Niệm, nữ sinh kia hình như không ở ban chúng ta."

Thẩm Niệm Thâm không chút quan tâm, tiếp tục nghe giảng bài.

Hứa Lệ lại nói: "Lớn lên rất xinh đẹp."

Thẩm Niệm Thâm cầm bút, cúi đầu viết mấy chữ đơn giản lên sách.

Hứa Lệ bị làm lơ, ngượng ngùng sờ mũi, không hề hé răng.

Một tiết học bốn mươi phút rất nhanh đã kết thúc.

Hai mươi phút đầu Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, hai mươi phút sau liền bắt đầu vẽ tranh, đến thời điểm tan học thì vừa

vặn vẽ xong một bức tranh đơn giản.

Là sườn mặt của Thẩm Niệm Thâm lúc nghiêm túc nghe giảng bài, hình dáng thâm thúy, mũi cao thẳng, soái muốn chết.

Bởi vì đã hết tiết, chuông tan học vang lên nên có một ít bạn học đi WC, một ít bạn khác thì ngồi tại vị trí không nhúc nhích, hoặc là tốp năm tốp ba mà nói chuyện phiếm, hoặc là chơi di động.

Nam sinh ngồi phía trước Thẩm Niệm Thâm đi ra ngoài, Tôn Điềm Điềm vội vàng chạy tới, đưa tay đặt lên bàn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm đang cúi đầu đọc sách, trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một cánh tay mảnh khảnh.

Anh hơi ngẩn ra, giương mắt, liền nhìn thấy một khuôn mặt cười khanh khách.

Tôn Điềm Điềm cong khóe miệng, "Thẩm Niệm Thâm, anh còn nhớ em không?"

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, "Không nhớ."

Sau đó lại tiếp tục đọc sách.

Tôn Điềm Điềm choáng váng. Không phải chứ? Nhanh như vậy đã quên mất cô?!

"Là em nha, lần trước ở đường Lâm Giang, trong ngõ nhỏ, anh giúp em bắt trộm."

Thẩm Niệm Thâm lại ngước mắt nhìn cô một cái, thần sắc thập phần lãnh đạm.

Nhưng Hứa Lệ thì lại rất kích động, "Thì ra các cậu biết nhau nha! A Niệm, nhìn không ra a, cậu lại làm anh hùng cứu mỹ nhân a."

Nói xong liền vỗ bả vai Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm liếc hắn một cái, ánh mắt cảnh cáo, 'có thể câm miệng không?'

Hứa Lệ cười hắc hắc, nhìn về phía Tôn Điềm Điềm, "Mỹ nữ, em không phải là người của ban tụi anh. Tới tìm A Niệm sao?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, không chớp mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Thẩm Niệm Thâm, lần trước anh giúp em một việc lớn như vậy, em còn chưa cảm tạ anh. Thứ bảy này anh có rảnh không? Em muốn mời anh ăn cơm."

Thẩm Niệm Thâm: "Không rảnh."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Tôn Điềm Điềm không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm cư nhiên cự tuyệt sạch sẽ đến như vậy, lại hỏi: "Cuối tuần kia thì sao?"

"Không rảnh."

Tôn Điềm Điềm: "... Kia... Vậy khi nào anh rảnh?"

Thẩm Niệm Thâm: "Khi nào cũng không."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Tốt, căn bản là không cho cô cơ hội nha.

Tôn Điềm Điềm cuối cùng cũng tin Thẩm Niệm Thâm mang danh cao lãnh không phải là đồn thổi.

Trong đầu nhanh chóng hiện lên một suy nghĩ, bỗng nhiên đứng lên rồi lại ngồi xuống, lấy lại bức tranh vẽ Thẩm Niệm Thâm, xé một miếng giấy nhỏ, lấy bút viết tên cùng số điện thoại của mình lên rồi đưa tới trước mặt Thẩm Niệm Thâm, "Vậy khi nào anh rảnh thì gọi cho em, em mời anh ăn cơm."

Thẩm Niệm Thâm căn bản không nhìn, cũng không phản ứng lại.

Tôn Điềm Điềm mím môi dưới, nam thần quá cao lãnh, thật khó giải quyết nha.

Không sao, tương lai còn dài.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm căn bản không có phản ứng, mắt vẫn luôn nhìn về phía bên kia, liền nói với Thẩm Niệm Thâm: "Em đi trước, ngày mai gặp lại."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Nói xong, liền từ ghế đứng lên, trở lại vị trí mà dọn đồ, xách túi ra khỏi phòng.

Tôn Điềm Điềm vừa đi, Hứa Lệ nhịn không được mà cười ha ha, "Mỹ nữ này thật sự có ý a, lúc đi còn nói với cậu ngày mai gặp lại, đây là muốn chuẩn bị trường kỳ tác chiến a."

Thẩm Niệm Thâm liếc hắn một cái, "Cậu có thấy nhàm chán không?"

Hứa Lệ cười hắc hắc, cầm lấy giấy vẽ trên bàn Thẩm Niệm Thâm trên bàn, vừa thấy, tức khắc mở to hai mắt, "Ngọa tà*o[2]*! Vẽ giống thật!"

[2] Ngọa tào: một câu chửi thề.

Nói xong liền mạnh mẽ nhét giấy vẽ đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, "Này này này, mau xem, không hổ là dân mỹ thuật a, vẽ cậu thật giống."

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua, nét bút chì đơn giản nhưng thần thái vẽ rất giống.

Tầm mắt rơi xuống chữ viết thanh tú phía dưới, viết tên cùng số điện thoại của Tôn Điềm Điềm.

Hứa Lệ ở bên cạnh nói: "Tớ cảm thấy nữ sinh này rất xinh đẹp, hơn nữa cười rộ lên đặc biệt đẹp, đôi mắt cong cong, giống như búp bê Tây Dương ấy."

Hắn khều Thẩm Niệm Thâm, "Thật sự, cậu có thể suy xét một chút."

Thẩm Niệm Thâm không phản ứng hắn, thuận tay xoa tờ giấy vẽ kia thành một cục, ném vào thùng rác phía sau.

Hứa Lệ: "... A Niệm... Cậu như vậy, thật sự sẽ cô độc sống quãng đời còn lại a."

Thẩm Niệm Thâm: "Khá tốt."

Hứa Lệ sửng sốt, "Cái gì khá tốt?"

Thẩm Niệm Thâm: "Cô độc sống quãng đời còn lại."

Hứa Lệ: "..."

Cuộc sống cô độc tuyệt vọng nhất anh cũng nhịn được, cô độc sống quãng đời còn lại thì có cái gì đáng sợ?

Chương 4

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Mới mở màn trận chiến đã bị thua, tâm tình Tôn Điềm Điềm có chút phức tạp.

Giữa trưa cô với nhóm bạn cùng phòng ra ngoài ăn cơm, Trình Đóa vỗ bả vai cô, "Không cần uể oải, không cần hoảng, cậu có thể, tớ xem trọng cậu!"

Tạ Nghiên cùng Gì Miêu cũng trăm miệng một lời, "Chúng tớ đều xem trọng cậu!"

Tôn Điềm Điềm hai tay chống cằm, vốn đang suy nghĩ chút chuyện, thấy phản ứng của ba người các nàng, bật cười, "Tớ không có, các cậu thấy tớ uể oải chỗ nào a."

Cô chính là chuẩn bị tốt cho trường kỳ tác chiến.

Trình Đóa nói: "Vậy nãy giờ cậu không nói gì, tớ còn tưởng rằng cậu bị đả kích đến không tin được đấy."

Tôn Điềm Điềm cười ha hả, "Không có, tớ suy nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào, Thẩm Niệm Thâm thật sự so với trong tưởng tượng của tớ cao lãnh hơn rất nhiều."

"Đúng không đúng không, đâu có lừa cậu. Thẩm Niệm Thâm thật sự rất khó, cậu ngẫm lại từ năm nhất đến hiện tại, nữ sinh theo đuổi anh ấy cơ bản là không dứt, hơn nữa còn có vài người rất xinh đẹp, nhưng anh ấy cư nhiên lại không động tâm với bất cứ một ai hết." Tạ Nghiên sờ cằm, vẻ mặt hoang mang, "Cũng không biết thích dạng gì."

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, kiêu ngạo nâng cằm, "Không chừng chính là đang đợi tớ đấy."

Trình Đóa vỗ đầu cô mà cười, "Cậu đủ rồi a 'ngọt ngào vòng', tự luyến chết mất."

Tôn Điềm Điềm một tay chống đầu, hơi nghiêng đầu, trong đầu hiện ra khuôn mặt vô cảm của Thẩm Niệm Thâm, tuy rằng là hơi lạnh nhạt chút, nhưng thật sự là soái muốn chết, hơn nữa bộ dạng nghiêm túc nghe giảng bài thật sự là quá mê người.

Tôn Điềm Điềm cầm lòng không đậu mà cong khóe miệng, đôi mắt nhìn trần nhà, lại lộ ra nụ cười hoa si.

Ba người bạn cùng phòng nhìn nhau một cái, đều nhịn không được mà cười.

Mối tình đầu của con gái thật là đáng sợ a.

Cơm nước xong, từ nhà ăn đi ra, bốn nữ sinh khoác tay nhau trở về trường học.

Đúng là đến giờ ăn cơm trưa, tất cả các sinh viên thường ngày hay ở trong ký túc xá đều ra ngoài hoạt động, toàn bộ trường học tức khắc trở nên náo nhiệt hơn.

Lúc đi ngang qua Nguyệt Hồ thì nhìn thấy Hội Học Sinh cùng các câu lạc bộ lớn đang chiêu mộ thêm thành viên mới.

Hội Học Sinh cùng các câu lạc bộ chiêu mộ thành viên mới, theo lý thuyết thì đã tiến hành lúc tháng chín khai giảng rồi, nhưng sinh viên năm nhất bọn họ vừa mới khai giảng xong đã bị bắt lên núi Tấn Dương huấn luyện quân sự, vừa kết thúc thì lại đến Quốc khánh 1 - 10 cho nên Hội Học Sinh cùng các câu lạc bộ phải dời việc chiêu mộ thành viên mới đến hiện tại mới chính thức mở ra.

Hai bên sườn Nguyệt Hồ là địa điểm mà Hội Học Sinh cùng câu lạc bộ chiêu mộ thành viên mới, phía trước mỗi câu lạc bộ đều bày một cái bàn cùng mấy cái ghế, trên bàn có một chồng giấy A4 thật dày, là giấy báo danh gia nhập.

Dù là Hội Học Sinh bên này hay là câu lạc bộ bên kia, mỗi địa điểm báo danh đều rất náo nhiệt, có thể thấy được nhóm sinh viên năm nhất đối với cuộc sống đại học phong phú vẫn là rất nhiệt tình.

Tạ Nghiên nóng lòng muốn thử, hỏi mọi người, “Các cậu muốn báo danh hay không a? Tớ muốn gia nhập Hội Học Sinh.”

Trình Đóa nói: “Muốn thì đi đi, bất quá tớ không có hứng thú.”

Tôn Điềm Điềm: “Tớ cũng không có hứng thú.”

“Cậu thì sao, Miêu Miêu?” Tạ Nghiên kích động bắt lấy tay của Gì Miêu, “Cậu với tớ cùng đi đi, một mình tớ hơi sợ.”

Gì Miêu tính tình hướng nội, không muốn tham gia hoạt động này kia, “Tớ cũng không thích lắm.”

“Không được a! Các cậu đều không chịu đi với tớ!” Tạ Nghiên lôi kéo Gì Miêu, “Đi đi, đi xem cùng tớ.”

Nói xong liền kéo Gì Miêu đi tới chỗ báo danh của Hội Học Sinh.

Tôn Điềm Điềm kêu: “Hai người các cậu xem đi, tớ cùng A Đóa chờ các cậu ở đối diện.”

Tạ Nghiên lớn tiếng đáp ứng, “Được! Rất nhanh sẽ trở về!”

Trình Đóa không có hứng thú với Hội Học Sinh, nhưng lại có hứng thú với bên câu lạc bộ, liền kéo Tôn Điềm Điềm, “Chúng ta đi xem mấy câu lạc bộ bên kia đi, nghe nói các câu lạc bộ ở đại học rất thú vị.”

Địa điểm câu lạc bộ chiêu mộ thành viên mới ở đối diện Hội Học Sinh, có rất nhiều câu lạc bộ, câu lạc bộ Street Dance, câu lạc bộ cầu lông, bóng chuyền, thơ ca, nhật báo vườn trường, nhạc cụ, manga anime, vân vân mây mây...

Trình Đóa kéo Tôn Điềm Điềm đi một vòng, cuối cùng chỉ vào câu lạc bộ manga anime, “Nếu không chúng ta tham gia cái này?”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, “Tớ không muốn, tớ lười.”

Tôn Điềm Điềm trừ bỏ thân phận học sinh, còn là một họa sĩ, ngày thường đăng truyện tranh ở trên mạng, tuy rằng trình độ trước mắt chỉ ở tuyến mười tám chưa được thu hút, nhưng con người vẫn luôn tồn tại một mộng tưởng, chắc chắn một ngày nào đó cô sẽ nổi danh.

Đi học vẽ tranh đã rất bận, lại nói cô còn muốn theo đuổi nam thần, làm sao có thời giờ tham gia câu lạc bộ.

Trình Đóa cũng không đặc biệt có hứng thú, thấy Tôn Điềm Điềm không tham gia, tức khắc cũng không muốn tham gia, “Bỏ đi, chúng ta đến bên kia chờ các cậu ấy.”

Trình Đóa kéo Tôn Điềm Điềm đi về hướng bên cạnh, mới vừa đi vài bước, đột nhiên nghe thấy có người kêu nàng rất lớn, “Trình Đóa?!”

Trình Đóa sửng sốt, nhìn theo hướng âm thanh kia.

Chỗ câu lạc bộ trượt ván chiêu mộ thành viên mới, vẻ mặt Hứa Lệ kích động, “Ngọa tào! Cư nhiên là em, em gái khốn kiếp!”

Trình Đóa giật mình, “Tên khốn kiếp!”

Hùng hổ kéo Tôn Điềm Điềm đi tới chỗ câu lạc bộ trượt ván, liếc mắt đánh giá Hứa Lệ từ trên xuống dưới, “Hừ! Mấy năm không thấy, vẫn là cẩu đội lốt người nha!”

Hứa Lệ cợt nhả, “Mấy năm không thấy, vẫn là nữ hán tử a.”

Trình Đóa trừng mắt, giơ nắm tay đánh vào bả vai Hứa Lệ, “Muốn chết phải không?!”

Tôn Điềm Điềm ở bên cạnh ngây ngốc nhìn chằm chằm Hứa Lệ nửa ngày.

Người này, không phải là buổi sáng đã gặp qua, bạn của Thẩm Niệm Thâm sao?

Hứa Lệ cũng phát hiện ra Tôn Điềm Điềm, tức khắc cười rộ lên, “Duyên phận a, mỹ nữ.”

Trình Đóa nhìn về phía Tôn Điềm Điềm, “Cậu biết tên cẩu này?”

Tôn Điềm Điềm gật đầu, tiến đến bên tai Trình Đóa, “Anh ấy là bạn của Thẩm Niệm Thâm, hôm nay đã gặp qua ở phòng học.”

Trình Đóa cả kinh, trừng mắt nhìn về phía Hứa Lệ.

Hứa Lệ cười tủm tỉm, phẩy phẩy tờ giấy báo danh trên tay, “Hai người các em có muốn gia nhập câu lạc bộ trượt ván hay không a?”

Hứa Lệ là trưởng câu lạc bộ trượt ván, đang phát sầu vì không chiêu mộ được em gái nào.

Tôn Điềm Điềm mắt sáng rực lên, hỏi hắn, "Thẩm Niệm Thâm cũng ở đây sao?"

Hứa Lệ lặng lẽ cười, lộ ra ánh mắt ái muội với Tôn Điềm Điềm, "Tuy rằng không ở, nhưng anh có thể làm cho cậu ấy vào đây."

Có câu nói như thế này, gần quan được ban lộc, còn có một câu nữa, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Tóm lại, chiều hôm nay, Tôn Điềm Điềm đã thành công nhốt Thẩm Niệm Thâm vào bên trong, nhờ mối quan hệ của Trình Đóa mà nhẹ nhàng kéo Hứa Lệ vào phe cô.

Buổi tối chủ nhật, 8 giờ.

Bảy Giáo Lâu trước bãi đất trống.

Tôn Điềm Điềm, Trình Đóa, Hứa Lệ, ba người ngồi trên tảng đá cạnh gốc cây cổ thụ.

Hứa Lệ gọi điện thoại, Tôn Điềm Điềm đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm hắn.

Điện thoại đầu bên kia, Thẩm Niệm Thâm vừa mới tắm xong từ phòng tắm đi ra, một bên lau tóc một bên nhận điện thoại, "Cục sạc điện thoại? Bây giờ sao?"

Hứa Lệ: "Đúng đúng! Chính là bây giờ, tớ cần gọi điện thoại nhưng lại sắp hết pin, cậu giúp tớ cầm đến đây được không?"

"Được, ở đâu?"

"Bảy Giáo Lâu, bãi đất trống mà ngày thường tớ hay tới chơi trượt ván đấy!"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, nói: "Chờ một lát, tới liền."

Cúp điện thoại, Hứa Lệ cụp mắt nhìn Tôn Điềm Điềm, "Đã xong."

Tôn Điềm Điềm tươi cười sáng lạn, “Cảm ơn anh a, Hứa Lệ.”

Ký túc xá nam cách Bảy Giáo Lâu không xa, Thẩm Niệm Thâm chỉ một lát đã tới nơi.

Từ xa đã nhìn thấy Hứa Lê vẫy tay với anh, “A Niệm, ở đây!”

Thẩm Niệm Thâm cầm cục sạc điện thoại, không nhanh không chậm mà đi tới. Đến gần mới phát hiện bên cạnh Hứa Lệ còn có hai nữ sinh, trong đó có một người lần trước ở phòng học đưa số điện thoại cho anh.

Anh hơi nhăn ấn đường một chút, ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn Tôn Điềm Điềm một cái, sau đó xẹt qua cô, nhìn về phía Hứa Lệ, ném cục sạc điện thoại cho hắn, “Đi đây.”

Hứa Lệ chụp lấy cục sạc dự phòng, chạy nhanh tới ngăn Thẩm Niệm Thâm lại, “Đừng đừng đừng, đừng vội đi a.”

Thẩm Niệm Thâm liếc hắn một cái, “Còn có việc gì?”

Hứa Lệ: “Giúp tớ với, tớ vừa chiêu mộ được hai em gái kia vào câu lạc bộ trượt ván, chưa có biết chơi, tớ dạy một người, cậu giúp tớ dạy một người được không?”

Thẩm Niệm Thâm: “Không có hứng thú.”

Bộ dạng muốn rời đi.

Hứa Lệ quýnh lên, chạy nhanh tới túm chặt cánh tay Thẩm Niệm Thâm, “Đừng a, tớ thật vất vả mới chiêu mộ được đến hai nữ sinh, tớ đáp ứng sẽ dạy các em ấy, nếu không dạy thì người ta sẽ đi mất.”

“Vậy đi đi.”

“Ai da đi mà, dạy một lần thôi, thử một lần thôi?”

Nói xong, sợ Thẩm Niệm Thâm cự tuyệt, vội vàng vẫy tay với Tôn Điềm Điềm, “Điềm Điềm lại đây! A Niệm sẽ dạy em!”

Tôn Điềm Điềm vội ôm ván trượt chạy tới, mặt đầy tươi cười, cúi người thật sâu chào Thẩm Niệm Thâm, “Học trưởng! Anh vất vả rồi!”

Thẩm Niệm Thâm liếc mắt nhìn cô một cái, quay đầu rời đi.

“A!” Tôn Điềm Điềm thấy anh rời đi, theo phản xạ có điều kiện mà kéo tay anh, Thẩm Niệm Thâm nhăn mày lại, đột nhiên đẩy cô ra, “Đừng chạm vào tôi!”

Phản ứng của anh rất lớn, Tôn Điềm Điềm bị anh đẩy lảo đảo về phía sau, thiếu chút nữa là té ngã. Cô bị dọa, khiếp sợ nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm cũng ý thức được phản ứng của mình quá lớn, anh nhìn Tôn Điềm Điềm một cái, mím môi dưới, thấp giọng áy náy nói, “Thực xin lỗi.”

Tôn Điềm Điềm ngơ ngác, lắc lắc đầu, “Không... Không sao.”

Hứa Lệ thấy thế, vội vàng nói: “Cái kia..... A Niệm cậu ấy cuồng sạch sẽ, không thích người khác chạm vào.”

Tôn Điềm Điềm bị phản ứng vừa rồi của Thẩm Niệm Thâm làm cho ngây ngốc, ‘dạ’ một tiếng, nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Thực xin lỗi, em không biết.”

Thẩm Niệm Thâm hai tay cắm ở túi quần, ánh mắt sâu thẳm nhìn phương xa, trầm mặc thật lâu, nói: “Mọi người chơi đi, tôi về trước.”

Dứt lời liền đi về phía trước.

Trình Đóa tức giận, kéo Tôn Điềm Điềm, “Làm gì vậy chứ! Chỉ là kéo một chút thôi, làm gì mà hung dữ như vậy a!”

Khẩn trương kiểm tra Tôn Điềm Điềm, “Không sao chứ?”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm bóng dáng của Thẩm Niệm Thâm, “Không sao.”

Trình Đóa cầm lấy ván trượt trên tay Tôn Điềm Điềm, ném về phía Hứa Lệ, “Không chơi nữa! Phiền chết được!”

Nói xong liền kéo Tôn Điềm Điềm rời đi.

Hứa Lệ vội vàng theo sau, muốn giải thích giúp Thẩm Niệm Thâm, “Điềm Điềm, em đừng hiểu lầm, A Niệm không phải cố ý, chỉ là cậu ấy

không thích người khác chạm vào, cho nên phản ứng hơi lớn."

Trình Đóa tức giận, "Chỉ chạm vào một chút thì làm sao, cũng không phải là muốn ăn anh ta."

"A Đóa, đừng nói nữa." Tôn Điềm Điềm tâm tình có chút phức tạp, nói với Hứa Lệ: "Em không biết anh ấy cuồng sạch sẽ, cũng không phải cố ý chạm vào anh ấy, anh giúp em xin lỗi anh ấy."

Hứa Lệ cũng có chút không biết nên làm sao, đành phải gật gật đầu.

Tôn Điềm Điềm cảm kích cười với hắn, "Bất quá vẫn là cảm ơn anh giúp em gặp được anh ấy, anh yên tâm, chúng em khẳng định sẽ ở lại câu lạc bộ trượt ván, sẽ không bỏ mặc anh đâu."

Hứa Lệ cười, "Thật tốt. Em không biết đâu, câu lạc bộ trượt ván của anh từ trước tới nay một nữ sinh cũng không có, toàn một đám nam sinh, các anh em phía dưới đều nói do anh không có mị lực, không chiêu mộ được nữ sinh."

Tôn Điềm Điềm cong môi cười.

Hứa Lệ nói: "Chờ cuối tuần sẽ phá lệ, cho bọn họ nhìn thấy anh chiêu mộ được hai đại mỹ nữ."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, mỉm cười nói: "Cuối tuần gặp."

Hứa Lệ: "Được, anh về trước đây."

Trình Đóa vẫn còn tức vụ Thẩm Niệm Thâm, cho nên nhìn Hứa Lệ cũng không vừa mắt, thở phì phì đuổi người, "Đi đi! Đi mau!"

Nói xong liền kéo Tôn Điềm Điềm đi về ký túc xá.

Thời điểm Hứa Lệ trở lại ký túc xá, không thấy Thẩm Niệm Thâm, hỏi bạn cùng phòng: "A Niệm đâu?"

"Không phải là đi đưa cục sạc điện thoại cho cậu sao?"

"Chưa về?"

"Chưa a."

Hứa Lệ suy nghĩ rồi nói: “Tớ biết rồi.”

Trên sân thượng của ký túc xá nam, Thẩm Niệm Thâm dựa lưng vào vách tường, một tay cắm ở túi quần, hơi cúi đầu, tay phải kẹp một điếu thuốc.

Sân thượng không có đèn, một mảnh đen như mực, chỉ có ánh lửa lập lòe trên ngón tay anh, khói bay lượn lờ.

Anh bỗng nhiên nhớ tới năm ấy tám tuổi, nửa đêm anh nghe thấy thanh âm đóng cửa từ ngoài truyền đến, cho rằng ba đi làm ở đã về, thật lâu anh chưa gặp ba, cao hứng bò xuống giường, mở cửa phòng đi ra.

Nhưng anh không thấy ba, anh chỉ thấy một người đàn ông xa lạ đang ôm mẹ của anh.

Anh lặng lẽ núp sau cửa, thấy người đàn ông kia hôn mẹ anh, mẹ nhỏ giọng nói: “Đi vào phòng ngủ, đừng để con trai em nghe thấy.”

Sau đó hai người liền ôm nhau vào phòng ngủ.

Anh đứng ở phía sau cửa, nghe thấy thanh âm kỳ quái từ trong phòng truyền đến.

Khi đó anh còn nhỏ, không biết mẹ đang làm gì, chỉ là trong tiềm thức biết, đó không phải là chuyện tốt.

Không bao lâu, ba anh đã trở về. Nửa đêm, anh nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng cãi nhau kịch liệt, anh xuống giường, chạy ra phòng, thấy ba hung hăng tát mẹ một cái, mắng bà là tiện nhân.

Bọn họ ồn ào đến hung dữ, hàng xóm đều chạy tới xem náo nhiệt.

Ngày hôm sau, hai người liền đến Cục Dân Chính ly hôn.

Anh bị ba đưa đi xét nghiệm ADN ở bệnh viện, sau đó ba lại tức giận mà tát mẹ một cái. Từ đó về sau, anh không còn gặp lại ba.

Mẹ không chịu nổi những lời đồn đãi vớ vẩn liền bỏ anh lại mà chạy trốn.

Không có người nào muốn anh, ba không cần anh, mẹ cũng không cần anh.

Bà ngoại đem anh về quê nuôi, cho rằng có thể tránh được những lời nói ô uế đó.

Chính là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Anh đến trường, các bạn học mắng mẹ anh ngoại tình, mắng anh là tạp chủng, khi dễ, kỳ thị, cô lập anh. Không có người nào nguyện ý phản ứng lại với anh, ngồi cùng bàn, nói chuyện với anh. Ngay cả thầy giáo cũng chán ghét anh, dùng một ánh mắt khinh thường mà nhìn anh.

Anh ngồi ở vị trí cuối cùng kế thùng rác, cô độc, tuyệt vọng mà trải qua thời thơ ấu.

Anh vĩnh viễn cũng không quên buổi tối ngày hôm đó, mẹ anh tằng tịu cùng một người đàn ông xa lạ. Anh nghe, anh thấy, nhiều năm như vậy, nó vẫn đè ở đáy lòng không tản đi.

Cho dù đã qua mười mấy năm, mỗi lần từ ác mộng bừng tỉnh, sự sợ hãi cùng tuyệt vọng thời thơ ấu vẫn như cũ, giống như sóng biển mà cắn nuốt anh.

Đó là bí mật anh giấu ở trong lòng, là vết sẹo anh không muốn người khác biết.

Bởi vì mẹ mà những năm gần đây, anh đối với việc con gái đụng vào cơ hồ là sinh ra sự kháng cự. Anh nghĩ tới bóng ma thời niên thiếu, anh nỗ lực, chính là không có cách nào. Mọi nỗ lực đều vô dụng, anh làm không được.

Chuyện cũ mãnh liệt giống như thủy triều. Trong bóng tối, đôi mắt Thẩm Niệm Thâm đỏ bừng, yết hầu giống như bị lửa đốt, đau đến lợi hại, giống như đổ cát vào cổ họng, làm anh không cách nào hô hấp.

Anh nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu, thân thể dựa vào vách tường, nỗ lực đem cảm xúc đang cắn nuốt anh áp chế xuống.

Qua thật lâu, rốt cuộc anh cũng dần dần bình tĩnh lại.

Đem tàn thuốc trên tay dập tắt, xoay người, chuẩn bị xuống lầu.

Vừa mới đi đến cửa cầu thang thì vừa vặn đụng phải Hứa Lệ đi lên tìm anh.

Hứa Lệ vừa thấy anh, tức khắc kích động, “Tớ biết là cậu ở chỗ này mà!”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, đôi tay nhét vào túi quần, đi xuống dưới lầu.

Hứa Lệ đi theo anh, nói: “Cái kia... Điềm Điềm muốn xin lỗi cậu, em ấy không biết cậu thích sạch sẽ, cũng không phải cố ý muốn chạm vào cậu.”

Thẩm Niệm Thâm mím môi, không hé răng.

Hứa Lệ nghiêng đầu nhìn anh, mặt vô cảm, không nhìn ra cảm xúc gì.

Hắn dừng một chút, nhịn không được nói: “Bất quá cậu ra tay cũng mạnh thật, thiếu chút nữa là đẩy người ta xuống đất rồi, nói như thế nào thì người ta cũng là con gái a.”

Thẩm Niệm Thâm gắt gao mím môi, ánh mắt không khỏi sâu đi vài phần, nhưng vẫn như cũ không nói gì.

Hứa Lệ thấy anh không nói lời nào, gãi gãi tóc, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì bèn ngậm miệng lại.

Ký túc xá tắt đèn, Tôn Điềm Điềm nằm ở trên giường không ngủ được.

Trình Đóa còn tức giận, thanh âm từ trong mùng truyền ra, “Thẩm Niệm Thâm kia thật là quá kiêu ngạo! Cho rằng mình là học bá, là giáo thảo liền ghê gớm a, một chút cũng không biết tôn trọng người khác! Điềm Điềm, tớ thấy cậu vẫn là thôi đi, sự thật chứng minh, anh ta chỉ có đẹp trai một chút thôi, nhân phẩm căn bản không được!”

Tôn Điềm Điềm không chớp mắt nhìn chằm chằm trần nhà, vẫn không hé răng.

Trình Đóa từ mùng nhô đầu ra, “Này, Điềm Điềm, sao cậu không nói gì? Cậu suy nghĩ cái gì a?”

Tôn Điềm Điềm thở dài, “Tớ không nghĩ gì hết.”

“Cậu sẽ không theo đuổi anh ta tiếp đấy chứ?" Trình Đóa hỏi.

Tôn Điềm Điềm mím môi, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Trình Đóa đợi một lát, thấy Tôn Điềm Điềm không hé răng, vô lực nằm lại giường, “Nếu là tớ, tớ khẳng định sẽ từ bỏ.”

Tôn Điềm Điềm trầm mặc, qua thật lâu, mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Ngày hôm sau, thứ hai.

Buổi sáng có bốn tiết, học khái niệm nghệ thuật lập luận, học ở phòng 6608.

Trên đường đi học, Trình Đóa hỏi Tôn Điềm Điềm, “Chuyện ngày hôm qua, cậu nghĩ thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Thẩm Niệm Thâm a, cậu còn thích anh ta?”

Tôn Điềm Điềm mím môi dưới, không hé răng.

Trình Đóa thấy cô lại không nói, nhịn không được thở dài, “Cũng không biết là cái thứ gì, chỉ chạm vào một chút thôi mà đã khoa trương như vậy.”

Vừa mới nói xong, ngẩng đầu, liền thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Ách...

Tôn Điềm Điềm cũng thấy, “Anh... Anh tan học a?”

Thẩm Niệm Thâm đang từ khu dạy học đi ra, nhìn thấy Tôn Điềm Điềm, ‘ừ’ một tiếng.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, lần đầu tiên không biết nên nói cái gì, trải qua chuyện đêm qua, dũng khí của cô giống như bay mất hết.

Kỳ quái chính là, Thẩm Niệm Thâm cũng không lập tức rời đi, hai người liền đối diện như vậy.

Tôn Điềm Điềm cảm thấy có chút xấu hổ, mở miệng trước, “Em phải đi học, em đi trước a.”

Nói xong liền vòng qua người Thẩm Niệm Thâm, muốn đi vào bên trong.

Thời điểm đi thoáng qua lại bỗng nhiên nghe thấy một tiếng, “Tôn Điềm Điềm.”

Tôn Điềm Điềm bước chân ngừng lại, chớp mắt liền cứng đờ, quay đầu lại, nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên lấy cặp đang đeo trên vai xuống, sau đó mở ra, lấy một hộp sữa bò từ bên trong ra.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, đôi mắt mở lớn.

Thẩm Niệm Thâm đưa sữa bò đưa cho cô, “Chuyện ngày hôm qua, thực xin lỗi.”

Chương 5

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Niềm vui tới quá bất ngờ, thời điểm Thẩm Niệm Thâm đưa hộp sữa bò tới, Tôn Điềm Điềm chỉ cảm thấy đầu óc giống như đột nhiên bị thứ gì đó đánh trúng.

Cả người cô hoàn toàn ngây ngốc, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm chằm chằm, quên mất nhận hộp sữa bò trong tay anh.

Thẩm Niệm Thâm vẫn duy trì tư thế đưa sữa bò, đợi một lát mà vẫn không thấy Tôn Điềm Điềm nhận liền trực tiếp đặt hộp sữa bò vào tay cô, sau đó xoay người rời đi.

Tôn Điềm Điềm cầm hộp sữa mà Thẩm Niệm Thâm đưa cho, mãi đến khi Thẩm Niệm Thâm đã đi rất xa đến không còn nhìn thấy nữa mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Cô quay đầu nhìn Trình Đóa, biểu tình có chút ngây ngốc, "Tớ không nằm mơ đấy chứ? Vừa rồi... là Thẩm Niệm Thâm?"

Trên thực tế, Trình Đóa cũng có chút khiếp sợ. Thẩm Niệm Thâm cao lãnh trong truyền thuyết không bao giờ cùng bất cứ nữ sinh nào nói chuyện cư nhiên sẽ đưa sữa bò cho Điềm Điềm???

Trình Đóa nghiêm túc cẩn thận nhìn thân ảnh đã đi xa, tuy rằng không thể tin được nhưng thật sự là Thẩm Niệm Thâm, vì thế nàng gật đầu xác định với Tôn Điềm Điềm: "Là Thẩm Niệm Thâm."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Trong suốt tiết học Khái niệm lập luận Nghệ thuật này, Tôn Điềm Điềm đã cười suốt hai mươi phút vì chuyện Thẩm Niệm Thâm đưa sữa bò cho cô.

Tay nâng má nghiêng đầu, một bộ dáng hoa si đến lợi hại.

Trình Đóa thật sự là nhìn không được liền duỗi tay tới, muốn lấy hộp sữa bò của cô đi.

Tôn Điềm Điềm vốn là nhìn chằm chằm hộp sữa bò mà nam thần đưa, đột nhiên thấy một bàn tay đưa tới thì nháy mắt hoàn hồn, ôm chặt lấy hộp sữa bò của mình như ôm bảo bối. Cô cảnh giác nhìn Trình Đóa, "Cậu muốn làm gì?"

Trình Đóa một đầu hắc tuyến, "Bà cô của tui ơi, cậu cười ngây ngốc với cái hộp sữa này hai mươi mấy phút rồi, mau khôi phục lại bình thường đi a."

Tôn Điềm Điềm ôm hộp sữa bò vào trong ngực, cười tủm tỉm, "Cao hứng a."

Trình Đóa bất đắc dĩ lắc đầu, "Thật hoài nghi Thẩm Niệm Thâm có phải đã cho cậu uống thuốc mê hay không, một hộp sữa đã khiến cậu vui vẻ như vậy."

Tôn Điềm Điềm cúi đầu cười, đem hộp sữa bò bảo bối bỏ vào cái túi trên vai cô.

Trình Đóa thấy thế, tò mò hỏi: "Cậu không uống à?"

"Đương nhiên rồi. Đây là Thẩm Niệm Thâm tặng cho tớ, uống thì tiếc lắm."

Trình Đóa dở khóc dở cười, "Vậy cậu có muốn tìm cái lư hương rồi đem cúng luôn không?"

"Đúng là tớ muốn đem nó đi cúng, đây là đồ tốt nhất mà Thẩm Niệm Thâm đưa cho tớ."

Tôn Điềm Điềm phá lệ nói nghiêm túc, bộ dạng giống như là thật sự phải đi về tìm cái lư hương rồi đem cúng hộp sữa bò này.

Trình Đóa một đầu hắc tuyến, giãy giụa một lát, cuối cùng vẫn là chịu thua cô.

Tôn Điềm Điềm cất hộp sữa bò, qua một lát, bỗng nhiên nghiêng đầu, nhìn Trình Đóa, "A Đóa."

Trình Đóa nhìn cô, “Làm sao?”

Tôn Điềm Điềm hai mắt sáng rực, vẻ mặt mong chờ, “A Đóa, cậu nói xem tại sao Thẩm Niệm Thâm lại đưa sữa bò cho tớ a? Có phải anh ấy cũng thích tớ hay không?”

Trình Đóa: “...”

Tôn Điềm Điềm: “Sao cậu không nói gì a?”

Trình Đóa hít một hơi thật sâu, giơ tay vỗ vai Tôn Điềm Điềm, “Bảo bối, tự luyến quá mức rồi.”

Tôn Điềm Điềm: “...???”

Trình Đóa: “... Chắc là người ta chỉ muốn xin lỗi chuyện hôm qua thiếu chút nữa đẩy cậu ngã xuống đất thôi.”

Tôn Điềm Điềm hừ hừ, một tay chống cằm, đôi mắt nhìn trần nhà, tự nhủ nói thầm, “Tớ sẽ coi như là anh ấy thích tớ.”

Trình Đóa: “...”

Tôn Điềm Điềm nhận được hộp sữa bò của Thẩm Niệm Thâm, dũng khí tối hôm qua bay mất lại lần nữa trở về, thậm chí càng có tự tin hơn trước.

Dựa theo suy nghĩ của cô, Thẩm Niệm Thâm cho cô sữa bò, không chừng chính là cho cô cơ hội a!

Trình Đóa thật sự không muốn đả kích cô, lặng lẽ nói với hai người bạn cùng phòng khác: “Chính là người ta cảm thấy thiếu chút nữa đẩy cậu ấy ngã trên mặt đất, ngượng ngùng mà thôi.”

Tạ Nghiên ngẩng đầu nhìn giường đối diện, cô đang ôm gấu bông, bộ dạng hoa si mà vui vẻ lăn qua lăn lại trên giường, che miệng cười trộm, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đừng đả kích sự tự tin của Điềm Điềm, cậu ấy có suy nghĩ tốt đẹp cũng là chuyện tốt.”

Sự tự tin làm Tôn Điềm Điềm càng hưng phấn. Ngày hôm sau cô dậy thật sớm, gội đầu tắm rửa trang điểm, trước sau thay đổi rất nhiều bộ quần áo, cuối cùng mặc một cái áo lông màu hồng nhạt, quần jean màu

lam nhạt cùng một đôi giày đế bằng đơn giản màu trắng, xách theo một cái túi màu đen, vui vui vẻ vẻ đi ra cửa.

Đêm qua cô nhận được tin tình báo của Hứa Lệ, nói hôm nay lớp bọn họ không có tiết học. Mà thời điểm không có tiết, Thẩm Niệm Thâm sẽ đi thư viện tự học.

Tôn Điềm Điềm từ ký túc xá đi ra, đến trước cổng trường mua hai ly cà phê, sau đó mới vui vẻ tới thư viện.

Theo tin tình báo mà Hứa Lệ cung cấp, Thẩm Niệm Thâm ở phòng tự học lầu ba, vì thế cô vào thang máy, trực tiếp ấn lầu ba.

Lần đầu tiên Tôn Điềm Điềm tới thư viện, ở đây rất an tĩnh, cơ hồ không nghe thấy một chút âm thanh.

Xuyên qua lớp kính nhìn thấy một thân ảnh nghiêm túc học bài ở phòng tự học, Tôn Điềm Điềm trong lòng tức khắc cảm thấy kính sợ, học bá không hổ danh là học bá a. Nếu để cô an tĩnh đọc sách ở thư viện như vậy, chắc là cô ngồi không được mười phút.

Bởi vì thư viện thật sự là quá an tĩnh, cô theo bản năng mà bước nhẹ, đứng ở bên ngoài phòng tự học núp vào một chỗ, ló đầu nhìn xung quanh bên trong.

Phòng tự học rất lớn, nhưng bởi vì Thẩm Niệm Thâm thật sự quá soái, ở trong đám người phá lệ nổi bật, cho nên Tôn Điềm Điềm rất nhanh đã tìm thấy anh.

Anh ngồi ở kế cửa sổ, trước mặt có một xấp giấy rất dày, đang cúi đầu nghiêm túc học bài.

Tôn Điềm Điềm tay chân nhẹ nhàng đi vào thư viện, tùy tiện cầm một quyển sách từ trên kệ sau đó đi tới chỗ Thẩm Niệm Thâm.

Hai bên bàn đều có người ngồi, vừa vặn vị trí đối diện Thẩm Niệm Thâm lại không, Tôn Điềm Điềm liền đứng ở đối diện, nhỏ giọng mở miệng, "Bạn học, chỗ này có người ngồi không?"

Thẩm Niệm Thâm hết sức chuyên chú đọc sách, đột nhiên nghe thấy một thanh âm quen thuộc. Anh hơi ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Tôn Điềm

Điềm.

Đôi mắt cô cong cong, đứng đối diện mà cười với anh.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu, cũng không đợi anh đồng ý, tự ý kéo ghế ra, ngồi đối diện Thẩm Niệm Thâm, cười tủm tỉm chào hỏi, "Thực sự có duyên nha học trưởng, lại gặp mặt rồi."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm đưa ly cà phê mới mua cho Thẩm Niệm Thâm, "Vừa lúc em mua dư một ly, mời học trưởng uống nha."

Tôn Điềm Điềm lấy cớ này, thật sự là nói với đứa con nít ba tuổi đại khái là sẽ tin đi?

Thẩm Niệm Thâm lại ngẩng đầu, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô một cái.

Trường học lớn như vậy, có thể ngẫu nhiên gặp được cũng là không dễ dàng, thời điểm ngẫu nhiên gặp được còn vừa vặn mua dư một ly cà phê lại càng không dễ dàng.

Anh nghĩ thầm lúc trở về phải dạy dỗ lại tên phản đồ Hứa Lệ kia một trận mới được.

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, cũng mặc kệ Thẩm Niệm Thâm có muốn hay không, trực tiếp đặt ly cà phê trước mặt anh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua Tôn Điềm Điềm, đơn giản là không phản ứng lại với cô, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Tôn Điềm Điềm ngồi ở đối diện, cũng không nói lời nào, hai tay chống cằm cười tủm tỉm mà nhìn chằm chằm anh ở đối diện.

Thẩm Niệm Thâm lúc vừa bắt đầu còn có thể hết sức chuyên chú đọc sách, nhưng đột nhiên đối diện có một người nhìn chằm chằm anh, chính là sẽ làm anh chú ý, ít nhiều vẫn có ảnh hưởng. Nhịn trong chốc lát, rốt cuộc nhịn không được nữa, anh ngẩng đầu nhìn Tôn Điềm Điềm, "Rốt cuộc cô đang nhìn cái gì?"

Tôn Điềm Điềm đôi mắt cong cong, cười đặc biệt đẹp trả lời: "Nhìn anh nha."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, "Được rồi được rồi, em không nhìn anh nữa. Anh đọc sách đi, em không quấy rầy anh, em bảo đảm."

Thẩm Niệm Thâm hồ nghi nhìn cô một cái, cuối cùng tạm tin cô một lần rồi cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Tôn Điềm Điềm không có nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm nữa, cô nhàm chán lật quyển sách trong tay.

Vừa nãy tùy tiện lấy một quyển, cư nhiên lại lấy trúng quyển tư liệu phương diện kiến trúc, hoàn toàn xem không hiểu.

Tôn Điềm Điềm một tay chống đầu tùy tiện lật vài tờ, cuối cùng thật sự là quá nhàm chán liền khép sách lại, lấy một quyển sổ tay cùng một cây bút từ trong túi ra.

Cô ghé vào trên bàn, viết một chữ lên giấy.

Sau khi viết xong liền đẩy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm đang đọc sách, đột nhiên trước mắt có một quyển sổ nhỏ bị đẩy đến, tầm mắt anh dừng ở trên tờ giấy trắng kia, trên tờ giấy trắng có một hàng chữ thanh tú: Thẩm Niệm Thâm, ngày hôm qua anh cho em hộp sữa bò, có phải anh thích em hay không ^_^

Chương 6

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở mấy chữ kia của Tôn Điềm Điềm, khóe mắt không tự giác mà co lại một chút, ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm, gằn từng chữ một vô cảm nói ra ba chữ, "Suy nghĩ nhiều."

Tôn Điềm Điềm sặc ra một búng máu.

Cô đương nhiên biết Thẩm Niệm Thâm không thích cô, chỉ đùa một chút thôi mà.

Thế nhưng không nghĩ tới anh lại trả lời trực tiếp như vậy a???

Thẩm Niệm Thâm rất nghiêm túc đọc sách, Tôn Điềm Điềm cũng không muốn quấy rầy anh, ghé vào trên bàn cầm bút vẽ lên quyển sổ tay.

Vẽ trong chốc lát lại ngẩng đầu liếc mắt quan sát Thẩm Niệm Thâm một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục vẽ.

Thẩm Niệm Thâm ngồi đối diện cô, hai người chỉ cách nhau một quyển sách, anh hơi nhấc mắt liền phát hiện Tôn Điềm Điềm lại vẽ anh.

Anh bất động thanh sắc nhìn chằm chằm giấy vẽ dưới ngòi bút của Tôn Điềm Điềm trong chốc lát, cô ghé vào trên bàn, phá lệ vẽ chuyên chú, cũng không phát hiện ra anh đang nhìn mình.

Ma xui quỷ khiến, Thẩm Niệm Thâm không tự giác mà nâng mắt, tầm mắt dừng ở khuôn mặt của Tôn Điềm Điềm.

Cô nghiêng đầu khóe miệng cong cong, ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu trên má cô. Tiếp đến là khóe miệng của cô, nụ cười phá lệ tươi đẹp ấm áp.

Là một người sống trong bóng tối, đối với đồ vật ấm áp sẽ không khống chế được mà trầm mê, đó là khát vọng ở sâu trong nội tâm của bọn họ nhưng lại không dám hy vọng xa vời với nó.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở khóe miệng tươi cười kia của Tôn Điềm Điềm, cầm lòng không đậu mà có chút xuất thần.

Tôn Điềm Điềm thực nghiêm túc vẽ, vừa mới vẽ đại thể hình dáng của Thẩm Niệm Thâm xong, đang muốn ngẩng đầu quan sát tư thế của anh một chút, kết quả vừa nhấc đầu, lại phát hiện Thẩm Niệm Thâm cư nhiên đang nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Tôn Điềm Điềm đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó phản ứng lại, biến thành mừng như điên, trên mặt tươi cười sáng lạn như muốn nở hoa, kích động hỏi: "Thẩm Niệm Thâm, anh đang nhìn em sao?"

Thẩm Niệm Thâm không nghĩ tới Tôn Điềm Điềm sẽ đột nhiên ngẩng đầu, nhưng tố chất tâm lý của anh cực tốt, không có nửa điểm cảm thấy chột dạ. Anh vẫn khuôn mặt vô cảm như cũ, thực bình đạm mà liếc mắt nhìn Tôn Điềm Điềm một cái, nói: "Không có."

Nói xong, lại tiếp tục cúi đầu bình tĩnh đọc sách. Từ đầu tới đuôi, giống như chưa có chuyện gì phát sinh.

Tôn Điềm Điềm nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, thiếu chút nữa hoài nghi chính mình vừa rồi có phải nhìn lầm hay không. Cô không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, cẩn thận hồi tưởng một chút...

Không đúng, vừa rồi rõ ràng chính là anh đang nhìn cô nha!

Người này như thế nào lại nói dối cũng không chớp mắt!

Tôn Điềm Điềm đan hai tay đặt trên bàn, cười tủm tỉm tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, "Thẩm Niệm Thâm, rõ ràng anh vừa mới nhìn em."

Thẩm Niệm Thâm hơi nhấc mắt, liếc nhìn cô một cái, "Cho nên?"

Tôn Điềm Điềm khóe miệng cười càng sáng lạn, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Thẩm Niệm Thâm, mặt đầy chờ mong hỏi: "Anh cảm thấy em đẹp sao?"

Thẩm Niệm Thâm sặc một chút, dùng ánh mắt như thấy sinh vật kỳ quái mà nhìn Tôn Điềm Điềm, sau đó phun ra một chữ: "... Không."

Tôn Điềm Điềm: "…"

Tôn Điềm Điềm bị đả kích, phồng má, thở phì phì trừng mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm cả buổi, kết quả người ta vẫn tiếp tục đọc sách, nào có cảm nhận được cô tức giận.

Tôn Điềm Điềm trừng mắt đến mỏi, cuối cùng hừ mạnh một tiếng đứng lên, cúi đầu nhìn bức vẽ sắp hoàn thành. Vốn định đưa cho Thẩm Niệm Thâm nhưng hiện tại cô dỗi rồi, không đưa!

Cô thở phì phì cất giấy bút đi, ôm quyển sách trên bàn xách túi đi ra ngoài.

Cô vừa bước chân đi, Thẩm Niệm Thâm liền ngẩng đầu lên, tầm mắt rơi xuống bóng dáng Tôn Điềm Điềm thở phì phì, trong mắt lộ ra một ý cười nhàn nhạt.

Thật sự thì Tôn Điềm Điềm rất xinh đẹp, chính là... anh chưa từng nhìn thấy nữ sinh nào như vậy. Cư nhiên lại hỏi thẳng anh có cảm thấy cô đẹp không?

Bất quá, thẳng như vậy cũng có chút đáng yêu.

Tôn Điềm Điềm đã đi xa, Thẩm Niệm Thâm thu hồi tầm mắt, lắc đầu cười một cái.

……

Tôn Điềm Điềm quả thực đã bị Thẩm Niệm Thâm làm cho tức chết, lúc về cô kể chuyện này với bạn cùng phòng, mấy cô bạn cười không dứt, "Nếu không phải anh ta cố ý chọc giận cậu thì chính là trai thẳng sắt thép, ha ha ha cười chết tớ!"

"Các cậu còn cười, tức chết tớ!" Tôn Điềm Điềm thở phì phì dựa vào bàn sách, nghĩ thầm: Muốn ba ngày không để ý tới anh!

Tôn Điềm Điềm còn muốn ba ngày không để ý tới Thẩm Niệm Thâm, kết quả là buổi tối ngày hôm sau lại gặp mặt.

Buổi tối hôm nay, Tôn Điềm Điềm cùng Trình Đóa đi đến bãi đất trống ở Bảy Giáo Lâu chơi trượt ván với các thành viên khác.

Tôn Điềm Điềm cảm thấy nếu đã gia nhập câu lạc bộ, vẫn là phải chơi thật tốt. Cho nên ban ngày còn cố ý cùng Trình Đóa đi mua hai đôi giày trượt.

Nhưng hai người hoàn toàn không có kinh nghiệm, vừa mang giày vào, hai chân đã run lên, ngã ầm xuống đất.

Hứa Lệ ngồi xổm trên mặt đất, cười đến bụng đau, "Các em sao lại ngã vậy a, ngày thường không phải rất lợi hại sao."

Trình Đóa tức giận, "Anh còn cười, còn không mau tới đỡ tôi! Lão nương sợ muốn chết!"

Xung quanh cũng không có cái gì để đỡ, Trình Đóa hai chân uốn lượn, động đậy một chút cũng không dám, sợ vừa động đậy liền trực tiếp ngã như chó ăn phân, cô còn mặt mũi hay không a!

Hứa Lệ cười không dừng được, đứng dậy, tiến lên đỡ Trình Đóa, "Sao cô lại ngã thành như vậy a, trước kia giống như con khỉ mà chạy loạn, không phải rất lợi hại sao?"

"Anh thật vô nghĩa! Câm miệng đi!" Trình Đóa trừng mắt liếc Hứa Lệ một cái, quay đầu nhìn về phía Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm lá gan so với nàng lớn hơn, cư nhiên đã thử chậm rãi di chuyển.

"Ai! Điềm Điềm cậu chậm một chút!" Trình Đóa thấy Tôn Điềm Điềm trượt ván ở phía trước, lo lắng cô sẽ ngã, vội vàng túm lấy Hứa Lệ, "Anh qua dạy Điềm Điềm đi, tôi không cần anh dạy."

Tôn Điềm Điềm nghe vậy, vội xua tay, "Không cần không cần! Tớ cảm thấy cái này rất đơn giản, tớ cảm giác mình có thể cân bằng được."

Tôn Điềm Điềm nhớ rõ khi còn nhỏ cô chơi trượt băng, lúc ấy té một cái, lúc sau bị ba mẹ anh trai nghiêm cấm chơi trượt băng. Nhưng hiện tại đã trưởng thành, độ cân bằng của cơ thể cũng tốt lên không ít.

Cô rũ đầu hết sức chăm chú nhìn chằm chằm mặt đất, chậm rãi từng bước di chuyển.

Câu lạc bộ còn có những thành viên khác, một nam sinh từ phía sau đi lại đây, "Điềm Điềm học muội, có muốn anh dạy cho em không?"

Nam sinh này tên Lưu Kính, sinh viên năm hai khoa máy tính, buổi sáng hôm nay đã gặp ở buổi tập trung câu lạc bộ.

Tôn Điềm Điềm mỉm cười nói: "Cảm ơn học trưởng, anh cùng mọi người chơi đi, em chậm rãi trượt là được."

Lưu Kính cũng dứt khoát, nói: "Được, nếu em cần thì kêu anh một tiếng là được."

"Dạ, cảm ơn học trưởng."

Lưu Kính đột nhiên quẹo một cái, nghiêng thân mình, nháy mắt liền trượt đi xa.

Tôn Điềm Điềm xem đến líu lưỡi, câu lạc bộ đều là những người chơi lâu năm, giống như Lưu Kính chơi rất tốt, còn có thể trượt thành nhiều loại đa dạng.

Cô cúi đầu nhìn giày trượt patin dưới chân mình, nghĩ thầm có thể trượt ổn hay không đây?

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, lại tiếp tục cúi xuống xem đường, từng bước nhỏ cẩn thận mà di chuyển.

Cô hơi co chân, hạ trọng tâm xuống thấp, như vậy tương đối dễ dàng bảo trì độ cân bằng hơn.

Tôn Điềm Điềm một mình chậm rì rì trượt ván, ngẫu nhiên ngẩng đầu liền nhìn thấy Trình Đóa cùng Hứa Lệ ở bên kia ồn ào nhốn nháo, hình như là Hứa Lệ làm Trình Đóa ngã. Trình Đóa đánh hắn, Hứa Lệ cũng không né, không ngừng ồn ào.

Cô không nhịn được mà bật cười, tâm tình bỗng nhiên đặc biệt tốt.

Tôn Điềm Điềm sau khi trượt hơn một giờ cơ bản đã có thể bảo trì cân bằng, cô cảm thấy kỹ thuật của mình ít nhiều đã tốt hơn, vì thế trượt nhanh hơn một chút.

Đang trượt thì đột nhiên nghe thấy một tiếng, "A Niệm!"

Tôn Điềm Điềm thân thể cứng đờ, theo bản năng quay đầu lại, liền thấy Hứa Lệ đứng ở cửa Bảy Giáo Lâu mà phất tay.

Tôn Điềm Điềm nhìn theo hướng Hứa Lệ phất tay, vừa lúc nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm đi tới Bảy Giáo Lâu. Trong tay anh còn cầm sách, hình như là vừa mới tự học xong.

Đột nhiên nghĩ tới chuyện ngày hôm qua ở thư viện, cô hỏi anh cô có đẹp hay không, anh lại nói 'không'. Tôn Điềm Điềm hừ mũi, xoay đầu quyết định không để ý tới anh.

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy tiếng Hứa Lệ liền quay đầu nhìn tới, sau đó liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tôn Điềm Điềm cột tóc đuổi ngựa cao.

Anh thong dong đi tới, Hứa Lệ vội vàng trượt đến trước mặt anh, "A Niệm, cậu tới vừa lúc. Dạy Điềm Điềm trượt một chút đi, em ấy chưa có kinh nghiệm."

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này, bước chân hơi dừng lại, dựng lỗ tai muốn nghe phản ứng của Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua Tôn Điềm Điềm, sau đó lãnh đạm thu hồi tầm mắt, "Tớ còn có việc, về ký túc xá trước."

Hứa Lệ 'ai nha' một tiếng, "Cậu suốt ngày học tập, cũng phải nghỉ ngơi một chút chứ. Cậu coi như thả lỏng một chút, dạy Điềm Điềm một chút."

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua mấy thành viên đang chơi trượt ván hướng đối diện, "Không phải còn có những người khác sao, cậu kêu mấy thành viên khác dạy đi."

Nói xong liền xoay người rời đi.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy Thẩm Niệm Thâm đẩy cô cho người khác, trong lòng tức khắc không thoải mái. Đột nhiên cô xoay người, thanh âm rất lớn, "Ai muốn anh dạy a! Em trượt rất tốt!"

Để chứng minh mình trượt rất khá, tốc độ dưới chân nhanh hơn, trượt qua chỗ Thẩm Niệm Thâm. Cô trượt rất nhanh, cư nhiên còn trượt rất ổn, nháy mắt liền trượt xa hơn mười mét, vững vàng mà ngừng ở trước mặt Thẩm Niệm Thâm cùng Hứa Lệ.

Trình Đóa bị soái khí của Tôn Điềm Điềm làm cho cả kinh đến rớt tròng mắt, vẻ mặt sùng bái, "Ôi, Điềm Điềm, cậu thật là lợi hại a."

Tôn Điềm Điềm nâng cằm, đặc biệt đắc ý mà liếc Thẩm Niệm Thâm một cái, nói: "Còn không phải là trượt sao, đã nói là tớ trượt rất khá."

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Bởi vì lần đầu tiên biểu diễn thành công, Tôn Điềm Điềm lòng tự tin càng tăng, vì thế rất đắc ý mà trượt về kia một vòng, sau đó quay đầu, một lần nữa trượt tới chỗ Thẩm Niệm Thâm.

Vì muốn khoe kỹ thuật trượt của mình, Tôn Điềm Điềm quyết định lần này trượt một vòng quanh Thẩm Niệm Thâm, ở thời điểm dừng lại, cô bỗng nhiên quẹo một cái, muốn vòng qua phía sau Thẩm Niệm Thâm.

Chính là không nghĩ tới a, kiêu ngạo khiến người ta lạc hậu a, vui quá hóa buồn a, cô trượt thẳng thì không có vấn đề gì lớn, nhưng không nghĩ tới cư nhiên lại thua ngay lúc quẹo!

Thời điểm cô đắc ý muốn quẹo qua phía sau Thẩm Niệm Thâm, bởi vì quên mất phải giảm tốc độ, làm cho lúc quẹo quá mạnh, lập tức trẹo chân, mắt cá chân của cô một trận đau nhức, trọng tâm thân thể không ổn, cả người muốn ngã quỵ xuống đất!

Cô sợ tới mức hét lên một tiếng, cơ hồ là phản xạ có điều kiện mà bắt lấy Thẩm Niệm Thâm, muốn bám vào anh để ổn định trọng tâm của mình.

Cô chính là bắt lấy cánh tay của Thẩm Niệm Thâm, anh lại theo bản năng kháng cự đối với nữ nhân, phản xạ có điều kiện mà rút tay của mình ra.

Thời điểm anh rút tay ra, sức lực có chút mạnh, vốn là Tôn Điềm Điềm trọng tâm không ổn đã bị anh đẩy ra, cả người liền ngã xuống đất.

"A!" Tôn Điềm Điềm sợ tới mức thét chói tai, nhắm chặt đôi mắt.

Từ lúc trật chân đến té ngã chỉ là nháy mắt ngắn ngủi, chờ Thẩm Niệm Thâm phản ứng lại, muốn cứu Tôn Điềm Điềm thì cô đã nằm trên mặt đất.

Bởi vì lúc té mặt hướng xuống dưới, Tôn Điềm Điềm xuất phát từ tự cứu mà dùng khuỷu tay chống xuống mặt đất theo bản năng.

Rốt cuộc cô lấy khuỷu tay ôm đầu gối để bảo vệ đầu gối.

Trong lòng đang muốn khen mình thật cơ trí, nhưng nháy mắt khuỷu tay đã căng lên, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng răng rắc, cả người cô cứng đờ. Vài giây sau, cánh tay truyền đến một trận đau nhức.

Cô hoàn toàn ngây ngốc.

Vài người bên cạnh cũng đều ngây ngốc.

Vẫn là Thẩm Niệm Thâm phản ứng lại trước tiên, anh lập tức ngồi xổm bên người Tôn Điềm Điềm, theo bản năng muốn đỡ cô, nhưng bàn tay mới giơ ra một nửa thì chần chờ một chút lại thu trở về, chỉ khẩn trương nhìn cô, "Cô thế nào? Không có việc gì chứ?"

Tôn Điềm Điềm long lanh nước mắt, "Hình như gãy xương."

Thẩm Niệm Thâm: "…"

"Anh đẩy em làm gì a?" Vừa rồi rõ ràng không phải ngã a. Tôn Điềm Điềm từ trên mặt đất bò dậy, cánh tay đau không chịu nổi.

Thẩm Niệm Thâm nhất thời cũng không biết làm sao, áy náy nói: "Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Tôn Điềm Điềm mím môi, ngẩng đầu nhìn anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh phải chịu trách nhiệm với em a."

Chương 7

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Tôn Điềm Điềm bị ngã xuống đất đã gây ra động tĩnh rất lớn, khiến cho tất cả nam sinh xung quanh đang trượt băng đều chạy tới.

Nào biết cô vừa bò dậy, câu đầu tiên lại chính là đòi Thẩm Niệm Thâm chịu trách nhiệm.

'Trách nhiệm' trong tình cảnh này thật sự nghe có chút ái muội. Mấy nam sinh xung quanh đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó tất cả đều là biểu tình xem kịch vui.

Thẩm Niệm Thâm hơi nhíu mày, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm ngửa đầu, không chút nhân nhượng mà đối diện với anh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn đôi mắt đen nhánh sáng ngời của cô, đáy lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác bất lực.

Trong quá khứ cuộc đời anh chưa từng gặp qua một người như Tôn Điềm Điềm, hoàn toàn không ra bài theo lẽ thường, cho nên hiện tại anh lại không có cách nào với cô.

Hứa Lệ bên cạnh phục hồi tinh thần, kích động nhảy ra, "Chịu trách nhiệm! Chịu trách nhiệm! Khẳng định phải chịu trách nhiệm!"

Hắn túm lấy Thẩm Niệm Thâm, đưa mắt ra hiệu với anh, "A Niệm cậu đừng thất thần a, mau đưa Điềm Điềm đi bệnh viện!"

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, tuy rằng thật sự không muốn cùng nữ sinh có quá nhiều tiếp xúc, nhưng vừa rồi là anh đẩy Tôn Điềm Điềm té ngã.

Anh nhìn cô, dừng lại vài giây, rốt cuộc cũng mở miệng, "Có thể tự đi không?"

Tôn Điềm Điềm theo bản năng cúi đầu thử vặn mắt cá chân, sau đó ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Chân đau."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Hứa Lệ e sợ thiên hạ chưa đủ loạn, lập tức nói: "Không có việc gì! Bệnh viện cách trường học không xa, để A Niệm đi cùng em!"

Thẩm Niệm Thâm vừa nghe lời này, mày tức khắc nhăn chặt, nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Lệ.

Hứa Lệ biết Thẩm Niệm Thâm đối với nữ sinh có tâm lý chướng ngại, tuy rằng không biết nguyên nhân là gì, nhưng hắn vẫn luôn muốn giúp anh. Vừa lúc thừa dịp cơ hội này, ép buộc Thẩm Niệm Thâm một phen.

Anh không tiếp xúc thì vĩnh viễn cũng không có biện pháp khắc phục tâm lý kia.

Thẩm Niệm Thâm cau mày, tầm mắt dừng ở mắt cá chân của Tôn Điềm Điềm, mím môi thật chặt trầm mặc thật lâu.

Không phải anh chưa từng nghĩ tới việc khắc phục, chính là không có biện pháp. Tựa như vừa nãy Tôn Điềm Điềm bắt lấy anh, anh cơ hồ là xuất phát từ kháng cự trực tiếp đẩy ngã cô.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nửa ngày bất động, bỗng nhiên có một chút nản lòng. Không chờ anh nữa, cô ngồi xổm xuống cúi đầu, dùng tay trái không bị thương tay trái cởi giày trượt patin.

Nhưng giày rất chặt, một tay gỡ ra có chút khó khăn.

Cánh tay cùng mắt cá chân đều đau không chịu được, tâm tình đột nhiên trở nên không ổn.

Cô cau mày, bởi vì tâm tình bực bội nên động tác có chút thô lỗ, hận không thể trực tiếp kéo giày trượt patin trên chân xuống.

Bởi vì té ngã, càng bởi vì Thẩm Niệm Thâm lạnh nhạt, trong lòng Tôn Điềm Điềm âm thầm thề, về sau sẽ không bao giờ trượt nữa!

Cô tức giận, đột nhiên một thân ảnh cao lớn ngồi xổm trước mặt cô. Lòng cô nôn nao, ngẩng đầu liền thấy Thẩm Niệm Thâm ngồi xổm trước

mặt cô, cúi đầu giúp cô cởi giày.

Anh không nói một lời, chỉ là rất nghiêm túc giúp cô tháo bỏ dây giày, sau đó lại giúp cô cởi giày ra.

Toàn bộ quá trình, Thẩm Niệm Thâm không liếc nhìn cô một cái mà cúi đầu, Tôn Điềm Điềm hoàn toàn không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Trình Đóa bên cạnh thấy thế vội vàng đẩy Hứa Lệ, "Anh mau qua bên kia giúp Điềm Điềm đem giày lại đây."

Trước khi Tôn Điềm Điềm thay giày trượt thì chính là mang giày vải bạt, đổi ở dưới tàng cây cách đó không xa.

Hứa Lệ lập tức chạy đi, giúp Tôn Điềm Điềm cầm giày về, sau đó đưa cho Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm..."

Thẩm Niệm Thâm tiếp nhận, đưa cho Tôn Điềm Điềm, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, "Có thể tự mang không?"

Tôn Điềm Điềm còn ở trạng thái mờ mịt đầu óc trống rỗng, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm.

Cô không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm sẽ tự mình giúp cô cởi giày, tuy rằng toàn bộ quá trình không có đụng tới cô, nhưng mà... là Thẩm Niệm Thâm giúp cô cởi giày đó!!!

Cảm xúc nãy giờ trong lòng Tôn Điềm Điềm lập tức tan thành mây khói, thay thế bằng sự vui sướng. Thời điểm cô nghe thấy Thẩm Niệm Thâm hỏi có thể tự mang giày hay không không, cô theo bản năng mà lắc đầu.

Nhưng mà giây tiếp theo, liền thấy Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, cho cô một ánh mắt 'không cần được một tấc lại muốn tiến một thước'.

Tôn Điềm Điềm tức khắc nghe theo, vội gật đầu, "Có thể có thể có thể, em tự mang được!"

Thẩm Niệm Thâm đã giúp cô cởi giày, cô đi từng bước một, không nên lập tức dọa người ta chạy.

Cô tự mang giày vào, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt trông mong nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm lộ ra biểu tình vô cùng đáng thương thì tức khắc có dự cảm bất thường, quả nhiên giây tiếp theo, liền nghe thấy Tôn Điềm Điềm nói: "Chân đau, anh cõng em."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Thẩm Niệm Thâm nửa ngày không nói chuyện, ánh mắt sâu không thấy đáy nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm đến khi cô có chút chột dạ, thanh âm không tự giác mà nhỏ đi, "Ai... Ai đẩy em ngã a, anh... anh phải chịu trách nhiệm..."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm thật lâu, lâu đến nỗi cô thiếu chút nữa muốn từ bỏ, chuẩn bị tự mình bò dậy thì anh lại xoay người đưa tấm lưng rộng lớn tới, trầm giọng mở miệng, "Lên đi."

Tôn Điềm Điềm đầu tiên là sửng sốt, sau đó vừa mừng vừa sợ, trong lúc nhất thời cô mặc kệ cánh tay cùng mắt cá chân đang đau, sợ Thẩm Niệm Thâm hối hận liền chạy nhanh trèo lên lưng anh.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm trèo lên lưng, thân thể Thẩm Niệm Thâm trong nháy mắt cứng đờ đến cực điểm, thậm chí cảm giác chính mình không có cách nào nhúc nhích.

Vừa rồi trong lòng anh giãy giụa rất lâu, rốt cuộc vẫn quyết định đi tiếp một bước, tuy rằng gian nan, nhưng so với trong tưởng tượng của anh thì tốt hơn một chút, ít nhất là đã chuẩn bị tình huống sẵn sàng nên không có lập tức ném Tôn Điềm Điềm xuống.

Tôn Điềm Điềm muốn ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, nhưng đột nhiên nghĩ đến chuyện anh cuồng sạch sẽ, vì thế hỏi nhỏ một câu, "Em có thể ôm anh không?"

Thẩm Niệm Thâm nhắm mắt lại, chần chờ một lúc lâu rốt cuộc 'ừ' một tiếng.

Thân thể anh cứng đờ, cõng Tôn Điềm Điềm từ trên mặt đất lên đi về hướng cổng trường.

Trên đường đến phòng y tế, Tôn Điềm Điềm dựa vào lưng Thẩm Niệm Thâm, đôi tay ôm lấy cổ anh. Tuy rằng bị té một cái nhưng cô lại có chút vui vẻ, "Vì sao anh lại đẩy em a?"

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một hồi lâu rồi mới thấp giọng nói: "Tôi không thích người khác chạm vào tôi."

"Vậy hiện tại không phải anh đang chạm vào em sao?"

Thẩm Niệm Thâm bất đắc dĩ lại áy náy, "Là tôi đẩy cô ngã, thực xin lỗi."

Tôn Điềm Điềm dựa vào lưng Thẩm Niệm Thâm nghe thanh âm của anh, tâm tình bỗng nhiên đặc biệt vi diệu. Cô ghé vào tai Thẩm Niệm Thâm, khóe miệng cong cong, thanh âm vừa mềm vừa ngọt, "Thẩm Niệm Thâm, em rất thích anh."

Hơi thở mềm ấm thổi vào tai, mang theo một chút hương kẹo. Thân thể Thẩm Niệm Thâm cứng đờ trong chớp mắt, nhưng hình như anh không chán ghét Tôn Điềm Điềm tới gần...

Sau khi đi bệnh viện kiểm tra, Tôn Điềm Điềm không có nghiêm trọng đến mức gãy xương, chỉ là xương bị lệch vị trí. Bác sĩ chỉnh lại xương cho cô, kê thuốc tốt sau đó dùng băng gạc treo cánh tay của cô lên.

Ra khỏi bệnh viện, Tôn Điềm Điềm vẫn luôn muốn gỡ cánh tay quấn băng gạc được thắt lên cổ, cô cảm thấy treo như vậy thật là xấu.

Thẩm Niệm Thâm thấy cô vẫn luôn xem xét phần băng gạc như muốn gỡ nó xuống, đau đầu mà ấn huyệt Thái Dương, ngữ khí tràn ngập bất đắc dĩ.

"Cô đừng gỡ nó ra, bác sĩ không phải đã nói rồi sao, phải treo như vậy một thời gian để phòng ngừa xương tiếp tục bị lệch vị trí."

Tôn Điềm Điềm nhăn khuôn mặt nhỏ, có chút không vui, "Thật xấu a."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

"Hơn nữa treo như vậy, em không vẽ tranh được." Nói xong, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cô đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm.

Đôi mắt quay tròn, giống như có chủ ý gì đó.

Trực giác nói cho Thẩm Niệm Thâm, khẳng định không phải là chuyện tốt. Anh nhíu mày, nháy mắt cảnh giác.

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, cuối cùng ánh mắt sáng lên, đột nhiên nhếch miệng cười.

Cô cười giống như một thiếu nữ bất lương muốn làm chuyện xấu, Thẩm Niệm Thâm theo bản năng muốn né tránh, vì thế không hề do dự lập tức đi nhanh ra bên ngoài bệnh viện.

“Này này! Anh chạy cái gì a! Em cũng đâu có ăn anh!” Tôn Điềm Điềm treo cánh tay, què cẳng chân đuổi theo phía sau, “Thẩm Niệm Thâm anh từ từ a, chúng ta thương lượng chuyện này.”

Thẩm Niệm Thâm càng đi nhanh hơn, giống như phía sau có thú dữ đuổi theo.

.....

Thời điểm Tôn Điềm Điềm trở lại ký túc xá, ký túc xá đã sắp tắt đèn.

Thẩm Niệm Thâm đưa cô đến cửa, nói: “Trở về đi, tôi đi đây.”

Anh cắm tay ở túi quần, nói xong liền xoay người rời đi.

“A! Từ từ a!” Tôn Điềm Điềm thấy anh đi, phản xạ có điều kiện mà giữ chặt anh. Thẩm Niệm Thâm ấn đường căng thẳng, tầm mắt dừng ở cánh tay đang đặt trên tay anh. Lần này không có trực tiếp đẩy người ra nữa, mà là nhẫn nại nói một câu, “Buông tay.”

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, tầm mắt rơi xuống trên tay mình, lúc này mới ý thức được mình nắm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm. Cô mím môi, ngượng ngùng thu hồi tay, bĩu môi nhịn không được nói: “Nên chạm vào hay không nên chạm vào cũng đã chạm cả rồi, có cái gì đâu chứ.”

Thẩm Niệm Thâm nghe xong liền nhăn mày, nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm hỏi: “Cái gì gọi là không nên chạm vào?”

Tôn Điềm Điềm nâng cằm, “Anh chạm vào mông em.”

Thẩm Niệm Thâm: "..."

"Vừa rồi lúc anh cõng em!"

Thẩm Niệm Thâm nghẹn một búng máu ở ngực, vẻ mặt khó có thể tin mà nhìn Tôn Điềm Điềm, một lúc lâu sau cũng không nói ra một lời.

Thật sự đã từng gặp qua người mặt dày, nhưng chưa thấy qua mặt người nào dày đến như vậy.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nhìn mình như bệnh nhân tâm thần thì không nhịn được mà bật cười, kéo ống tay áo Thẩm Niệm Thâm.

"Em không thèm nghe anh nói nữa, ngày mai giữa trưa ăn cơm, nhớ phải chờ em đó."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nửa ngày không đáp lời còn cho rằng anh đổi ý, lập tức trợn tròn đôi mắt.

"Anh sẽ không đổi ý chứ?! Vừa rồi anh đã đáp ứng em!"

Thẩm Niệm Thâm quả thực đau đầu, bất đắc dĩ trả lời: "Không đổi ý, đã biết."

Tôn Điềm Điềm nghe xong lập tức cao hứng, khuôn mặt sáng lạn tươi cười, "Ngày mai giữa trưa, gặp ở cửa nhà ăn nha!"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm cao hứng mà phất tay với Thẩm Niệm Thâm, "Em vào đây, anh cũng mau trở về đi."

Nói xong liền xoay người đi vào ký túc xá.

Tuy rằng cánh tay đang treo, chân cũng đau, nhưng tâm tình Tôn Điềm Điềm quả thực tốt đến không thể nào diễn tả bằng ngôn từ.

Vừa rồi cùng Thẩm Niệm Thâm thương lượng. Bởi vì là anh hại cô bị thương, cho nên ở giai đoạn cô bị thương, mỗi ngày Thẩm Niệm Thâm phải phụ trách lấy cơm cho cô.

Nghĩ đến về sau mỗi ngày đều có thể cùng Thẩm Niệm Thâm ở chung một chỗ, tâm tình liền phá lệ mà cảm thấy vi diệu.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở cửa ký túc xá, thất thần nhìn chằm chằm bóng dáng Tôn Điềm Điềm trong chốc lát, hơn nửa ngày mới hoàn hồn xoay người đi về hướng ký túc xá nam.

Nghĩ đến mình vừa đáp ứng yêu cầu vô lý của Tôn Điềm Điềm, trong lòng không khỏi mắng mình một câu: Thật là điên rồi!

Chương 8

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

“Sao Điềm Điềm còn chưa trở về, hay là gọi điện thoại hỏi một chút?” Mắt thấy ký túc xá đã sắp tắt đèn mà Tôn Điềm Điềm còn chưa trở về, bọn họ liền không khỏi có chút lo lắng.

“Mười phút trước tớ gọi cho cậu ấy, cậu ấy nói sắp về rồi a.” Trình Đóa một bên nói một bên từ trên ghế đứng lên, “Tớ ra bên ngoài xem thử.”

Nói xong liền đi.

Nào biết mới vừa tới cửa, liền nghe thấy một âm thanh vui sướng ở ngoài cửa vang lên, “Các chị em! Tớ đã trở về a!”

Thanh âm vui sướng này căn bản không giống của người đang bị thương, Trình Đóa sửng sốt mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, liền thấy Tôn Điềm Điềm đứng ở bên ngoài, cánh tay thắt trên cổ bằng khăn tam giác, mắt cá chân cột băng vải, tay cùng chân đều bị thương, nhìn thật sự là có chút thảm.

Nhưng mà vừa nhìn lên trên, khuôn mặt của người bị thương lại sáng lạn tươi cười đến cao hứng, khóe miệng cười muốn kéo đến lỗ tai.

Trình Đóa thấy Tôn Điềm Điềm cười đến xuân tâm nhộn nhạo, liền khẳng định có chuyện. Hai tay chống nạnh cười tủm tỉm đề ra nghi vấn: “Tới tới tới, nói chuyện với tụi chị nào, em gái cùng với bạn học Thẩm đã làm gì a?”

Thời điểm hỏi chuyện, Tạ Nghiên cùng Gì Miêu cũng đi ra xem, ba người vây xung quanh Tôn Điềm Điềm, một tư thế không nói chuyện rõ ràng không cho vào cửa.

Tôn Điềm Điềm cười không dứt, nói: “Các cậu cho tớ vào trước đi, tốt xấu gì thì tớ cũng là một bệnh nhân a.”

Tạ Nghiên 'phốc' một tiếng, “Lần đầu tiên nhìn thấy có một bệnh nhân cười vui vẻ như vậy.”

Tuy nói như thế, nhưng mọi người vẫn tránh ra bên cạnh, Tôn Điềm Điềm què chân đi vào, Trình Đóa tầm mắt dừng ở mắt cá chân của cô, lo lắng hỏi: “Không có việc gì chứ? Bác sĩ nói như thế nào?”

“Không có việc gì không có việc gì, chuyện nhỏ thôi.” Tôn Điềm Điềm xua tay, không chút để ý nói.

Đi đến ghế của mình ngồi, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn nhóm bạn cùng phòng, “Tớ cảm thấy tớ cách Thẩm Niệm Thâm gần hơn một bước rồi.”

Trình Đóa cười nhạo, đi đến đối diện Tôn Điềm Điềm, dựa lưng vào tủ quần áo, hai tay khoanh trước ngực, cười khanh khách nhìn Tôn Điềm Điềm, “Đến đây đi, nói chuyện một chút trước đã.”

Tôn Điềm Điềm khóe miệng cong cong, lung lay cánh tay của mình, “Vừa rồi không phải Thẩm Niệm Thâm đẩy tớ ngã xuống đất sao? Hiện tại bị thương, anh ấy phải chịu trách nhiệm a.”

Trình Đóa cười, hỏi: “Trách nhiệm gì? Lấy thân báo đáp a?”

Tôn Điềm Điềm cười, “Hiện tại thì chưa, bất quá sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ lấy thân báo đáp thôi.”

“Đến sợ cậu rồi, bất quá nghe khẩu khí này của cậu rất có tự tin nha.”

“Đương nhiên.” Tôn Điềm Điềm kiêu ngạo nâng cằm, hai chân giơ lên, mông ở trên ghế xoay một vòng, sau đó mới lại ngẩng đầu, cười tủm tỉm nói: “Từ ngày mai, tớ sẽ cùng ăn cơm với Thẩm Niệm Thâm.”

“Cùng… với ai?!!” Lời này vừa nói ra, Tạ Nghiên cả kinh hai mắt trừng lớn, “Tớ không nghe lầm chứ? Cùng ăn cơm với Thẩm Niệm Thâm? Anh ấy đáp ứng cùng cậu kết bạn?!!”

Tôn Điềm Điềm cười ha ha, “Không có, anh ấy làm cánh tay tớ bị thương, phải chịu trách nhiệm chiếu cố tớ a.”

Tôn Điềm Điềm híp mắt cười, bộ dáng như tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly Tôn Điềm Điềm buổi tối vui vẻ đến không ngủ được, cười tủm tỉm dựa vào giường gửi WeChat cho Thẩm Niệm Thâm, "Thẩm Niệm Thâm, cánh tay của em đau quá."

Đầu bên kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm đã chuẩn bị ngủ, di động đặt bên gối đầu đột nhiên vang lên một chút, anh thuận tay mở lên xem, giao diện WeChat, một cái đầu của mỹ thiếu nữ đáng yêu nhảy ra.

Anh nhìn chằm chằm WeChat trong chốc lát, dừng một chút không trả lời sau đó trực tiếp khóa máy, nhét điện thoại di động xuống dưới gối đầu, nhắm mắt ấp ủ buồn ngủ.

Đầu bên kia điện thoại, Tôn Điềm Điềm cầm di động đợi nửa ngày, kết quả không thấy Thẩm Niệm Thâm trả lời. Miệng cong lên, rời khỏi giao diện WeChat, ra ngoài lục thông tin, sau đó trực tiếp gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm.

Điện thoại ở dưới gối đầu đột nhiên rung lên, Thẩm Niệm Thâm lấy ra nhìn. Màn hình di động lập loè một dãy số xa lạ, là số của Tôn Điềm Điềm, nhưng anh không lưu.

Điện thoại vẫn tiếp tục rung, anh không nhận cuộc gọi, Hứa Lệ ở giường đối diện nghe thấy được, cho rằng Thẩm Niệm Thâm không nghe thấy, lên tiếng nhắc nhở anh, "A Niệm, điện thoại của cậu kêu kìa."

Thẩm Niệm Thâm nhấp môi dưới, nhìn chằm chằm dãy số kia nửa ngày, cuối cùng vẫn là ấn nhận cuộc gọi.

Điện thoại vừa được nối máy, thanh âm thanh thúy của Tôn Điềm Điềm liền truyền từ đầu kia tới, "Thẩm Niệm Thâm, sao anh không trả lời WeChat của em a?"

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Ký túc xá an tĩnh, thanh âm Tôn Điềm Điềm từ ống nghe đầu kia truyền đến, phá lệ rõ ràng.

Thẩm Niệm Thâm nhất thời đau đầu, từ trên giường xuống dưới, mở cửa phòng ngủ, cầm di động đi ra bên ngoài.

Thẩm Niệm Thâm vừa đi ra ngoài, mấy nam sinh cùng phòng lập tức sôi trào, thanh âm của Trình Mãnh đặc biệt lớn, "Ngọa tào! Nữ sinh a! A Niệm cư nhiên nửa đêm nhận điện thoại của nữ sinh?! Sống lâu vậy rồi mới thấy a!"

Hứa Lệ tương đối hiểu rõ tình huống, cười một tiếng, "Tôn Điềm Điềm của khoa Mỹ thuật, A Niệm hình như không đối phó được cô bé ấy."

Hai nam sinh khác trong phòng ngủ chưa từng thấy Tôn Điềm Điềm, lập tức hỏi: "Có xinh đẹp không?"

Hứa Lệ nói: "Rất xinh đẹp."

Trình Mãnh lại hỏi: "Đẹp hơn Trương Mộng Dao sao?"

Hứa Lệ suy nghĩ, tương đối công chính mà nói: "Ngũ quan không tinh xảo bằng Trương Mộng Dao, nhưng cũng rất xinh đẹp, là kiểu làm người khác cảm thấy thoải mái, đặc biệt là lúc cười rộ lên, đặc biệt xinh đẹp."

Nam sinh ở giường đối diện tò mò, "Không phải chứ? A Niệm cự tuyệt đại mỹ nữ như Trương Mộng Dao, sẽ không cảm thấy hứng thú với Tôn Điềm Điềm đi?"

Hứa Lệ rất nghiêm túc tự hỏi một lát, cuối cùng lại chỉ nói một câu, "Ai biết được."

Tháng mười, nửa đêm bên ngoài gió có chút lớn, Thẩm Niệm Thâm cầm di động đứng ở cuối hành lang, ngoài cửa sổ gió thổi vào có chút lạnh lẽo.

Anh mặc áo thun ngắn tay màu trắng và quần đen, một tay cầm di động một tay tùy ý cắm ở túi quần, phía sau lưng lười nhác dựa vào tường, hơi rũ mắt, thần sắc có chút lười biếng.

Thanh âm Tôn Điềm Điềm từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, mang theo ngữ khí làm nũng, "Thẩm Niệm Thâm, cánh tay của em đau quá a, làm sao bây giờ?"

Tuy rằng kêu đau, nhưng trong thanh âm lại có chút ý cười. Thẩm Niệm Thâm nghe ra được, trong đầu không khỏi hiện ra đôi mắt tròn cười tủm

tỉm của Tôn Điềm Điềm, anh giơ tay ấn huyệt Thái Dương, tính tình nhẫn nại thanh âm ôn nhu nói, "Ngủ liền không đau."

"Chính là ngủ không được a." Đầu kia điện thoại, Tôn Điềm Điềm cuộn tròn ở trong chăn, di động áp sát vào lỗ tai, khóe miệng cười muốn đến tai.

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, không biết nên nói cái gì, vì thế hỏi cô, "Vậy làm sao bây giờ?"

Tôn Điềm Điềm thanh âm ngọt ngào, "Anh nói chuyện với em một lát xem sao."

Thẩm Niệm Thâm: "…"

"Thẩm Niệm Thâm, em hỏi anh một vấn đề a."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng.

"Anh có cảm thấy anh sẽ thích em không?" Tôn Điềm Điềm thanh âm nhẹ nhàng, mang theo ý cười, lại mang theo chút chờ mong.

Thẩm Niệm Thâm nghe xong tức khắc nhíu mày, ngữ khí có chút bất đắc dĩ, "Đừng hỏi cái vấn đề nhàm chán này nữa."

Tôn Điềm Điềm cười, "Em cảm thấy anh sẽ, chúng ta đánh cược được không?"

Thẩm Niệm Thâm: "Không, nhàm chán."

"Anh…"

"Tôn Điềm Điềm, tôi cúp đây." Thẩm Niệm Thâm đột nhiên mở miệng đánh gãy cuộc đối thoại, anh đáp ứng giúp Tôn Điềm Điềm lấy cơm là vì anh đẩy cô ngã bị thương nên cảm thấy áy náy. Không có ý định cho cô cơ hội, cũng không muốn làm cô hiểu lầm.

"Nhanh như vậy…" Tôn Điềm Điềm có một chút mất mát, nhưng suy nghĩ thời gian cũng không còn sớm, liền không có quấn lấy Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: "Vậy được rồi, ngày mai giữa trưa gặp."

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng không do dự mà cúp điện thoại, quay đầu đi về phòng ngủ.

Tôn Điềm Điềm nghĩ đến việc cùng ăn cơm với Thẩm Niệm Thâm, trưa hôm sau rất sớm đã đến nhà ăn chờ anh.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm đến nhà ăn, vừa vặn là 12 giờ đúng, ăn cơm Cao Phong Kỳ, nhà ăn tấp nập toàn người.

Mới vừa đi vào, liền thấy
cánh tay đang treo của Tôn Điềm Điềm, ngồi ở vị trí kế bên cửa sổ.

Tôn Điềm Điềm cũng liếc mắt một cái thấy anh, nâng tay trái không bị thương lên, kích động phất tay với Thẩm Niệm Thâm, “Thẩm Niệm Thâm, nơi này!”

Thẩm Niệm Thâm xa xa thấy cô kích động vẫy tay với anh bỗng nhiên có chút đau đầu. Anh thật là điên rồi mới đáp ứng cùng Tôn Điềm Điềm cùng ăn cơm.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nửa ngày chưa tới, cho rằng anh không thấy mình, lại dùng sức phất phất tay, “Thẩm Niệm Thâm, nơi này nơi này nha!”

Giữa trưa nhà ăn nhiều người, Tôn Điềm Điềm lại vẫy tay kêu tên Thẩm Niệm Thâm, tất cả nữ sinh xung quanh đều tò mò nhìn cô, đôi mắt mỗi người đều mang theo tò mò cùng đánh giá.

Trước nay Thẩm Niệm Thâm không bao giờ kết bạn với nữ sinh, nhưng Tôn Điềm Điềm kêu anh như vậy, hiển nhiên là có quen biết.

Mọi người nhất thời tò mò đều quay đầu lại, nhìn về hướng Tôn Điềm Điềm phất tay.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm với vẻ mặt bất đắc dĩ, nghiêng đầu nói với bạn cùng phòng: “Các cậu đi ăn đi, tớ có chút việc.”

Nói xong liền đi tới chỗ Tôn Điềm Điềm.

Nhóm bạn cùng phòng choáng váng, ngay cả Hứa Lệ cũng ngây ngẩn cả người.

Này… Này mẹ nó là tình huống gì đây?!!!

Trình Mãnh phản ứng lại trước tiên, “Ngọa tào! A Niệm này không phải giấu chúng ta yêu đương chứ?!!”

“…”

Thẩm Niệm Thâm đi đến trước mặt Tôn Điềm Điềm, Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm nhìn anh, “Chúng ta ngồi ở đây đi, em đã lau khô ghế rồi.”

Thẩm Niệm Thâm tầm mắt dừng ở cánh tay đang treo của cô, đi thẳng vào vấn đề, “Muốn ăn cái gì?”

Tôn Điềm Điềm lấy trong túi ra thẻ cơm của mình, đưa cho Thẩm Niệm Thâm, cười tủm tỉm nói: “Đều có thể, em không kén ăn.”

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, nhận thẻ nói, “Đợi chút.”

Anh đặt sách lên bàn, sau đó xoay người đi tới chỗ lấy cơm.

Mọi người xung quanh sợ ngây người, tất cả đều nghị luận sôi nổi.

“Tình huống này là sao a? Thẩm Niệm Thâm không phải là kết bạn với cô ta chứ?”

“Không thể nào? Trước đó không lâu Thẩm Niệm Thâm không phải vừa mới cự tuyệt Trương Mộng Dao sao? Hoa hậu giảng đường a, cũng cự tuyệt, cô ta hoàn toàn không xinh đẹp bằng Trương Mộng Dao a.”

“Có lẽ Thẩm Niệm Thâm thích loại này a.”

“Đúng vậy. Ôi trời thật hâm mộ, Thẩm Niệm Thâm cư nhiên còn giúp cô ấy lấy cơm a.”

Có nữ sinh thật sự là không chịu nổi tò mò, thò đầu qua hỏi Tôn Điềm Điềm, “Bạn học, cậu đang cùng Thẩm Niệm Thâm yêu đương sao?”

Tôn Điềm Điềm nghe xong, tức khắc vui vẻ mà cười rộ lên, “Tạm thời còn chưa phải, bất quá sớm muộn gì cũng đúng a.”

“…”

Nhà ăn nhiều người, đợi một hồi lâu, Thẩm Niệm Thâm mới lấy cơm về, bưng hai đĩa cơm đi tới.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm lại đây, vội chạy đi lấy hai đôi đũa cùng hai cái muỗng. Lúc trở về, Thẩm Niệm Thâm vừa vặn đem thức ăn đặt trước mặt cô.

Tôn Điềm Điềm ngồi xuống, cười tủm tỉm mà đưa cho Thẩm Niệm Thâm một đôi đũa cùng một cái muỗng.

Thẩm Niệm Thâm duỗi tay nhận, "Cảm ơn."

Anh không nhìn Tôn Điềm Điềm, cúi đầu tự ăn cơm.

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi có người hỏi hai chúng ta có phải đang yêu đương hay không, khẳng định là cảm thấy hai chúng ta đặc biệt xứng đôi."

Tôn Điềm Điềm nói chuyện không làm người ta chết thì không dừng, đột nhiên nói ra một câu tự luyến như vậy làm Thẩm Niệm Thâm đang ăn cơm cũng bị sặc. Anh lập tức quay đầu đi chỗ khác, nắm tay trái lại đặt ngay miệng kịch liệt ho khan một trận.

Tôn Điềm Điềm thấy phản ứng này của anh bĩu môi, nhịn không được mà nhỏ giọng nói thầm, "Thẩm Niệm Thâm, anh sẽ hối hận."

Thẩm Niệm Thâm ho khan hơn nửa ngày rốt cuộc cũng dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Tôn Điềm Điềm, nói: "Hiện tại tôi rất hối hận."

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, "Hối hận cái gì?"

"Tôi thật là điên rồi mới đáp ứng cùng cô ăn cơm."

Tôn Điềm Điềm: "…" (-"-;)

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, "An tĩnh ăn cơm, đừng nói nữa."

Tôn Điềm Điềm nhăn mũi, "Bá đạo."

Tay trái cô cầm đũa, cúi đầu chuẩn bị ăn cơm, nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn, tròng mắt đột nhiên quay tròn một vòng, ngẩng đầu nhẹ nhàng hô một tiếng, "Thẩm Niệm Thâm."

Thẩm Niệm Thâm nâng mắt nhìn cô, “Cái gì?”

Tôn Điềm Điềm lung lay cánh tay bị thương mà cong mắt, thanh âm mềm mại, “Tay không tiện, anh đút em được không?”

Thẩm Niệm Thâm: “… Tôn Điềm Điềm, cô đừng được một tấc lại muốn tiến một thước.”

Chương 9

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Thẩm Niệm Thâm dùng cơm rất nhanh nên chẳng mấy chốc đã ăn xong, nhưng lúc ngẩng đầu lại thấy dĩa cơm của Tôn Điềm Điềm vẫn còn nhiều, cơ hồ chưa ăn tí nào.

Thẩm Niệm Thâm khóe mắt co giật một chút nhìn Tôn Điềm Điềm, hỏi: "Cô đếm số hạt cơm sao?"

Chưa từng thấy người nào ăn cơm chậm như vậy.

Tôn Điềm Điềm nghe xong liền sửng sốt, sau đó ngẩng đầu lung lay cái muỗng trên tay trái, thở phì phì nói: "Anh cũng thử ăn cơm bằng tay trái xem."

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, không chút khách khí mà nói: "Tôi dùng tay trái cũng ăn nhanh hơn cô."

Tôn Điềm Điềm hừ hừ, nhăn mặt làm mặt quỷ với Thẩm Niệm Thâm, "Ai muốn so với anh."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Cô cúi đầu tiếp tục ăn cơm, một bên dùng muỗng múc cơm, một bên nói thầm, "Kêu anh đút em ăn anh lại không chịu."

Thẩm Niệm Thâm giật mình, biểu tình quái dị nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm nửa ngày, cuối cùng trong cổ họng phát ra một tiếng 'a' trầm thấp.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy được liền ngẩng đầu hỏi, "Anh a cái gì?"

Thẩm Niệm Thâm không chút khách khí, gọn gàng dứt khoát nói, "Thật chưa thấy nữ sinh nào mặt dày như vậy."

Tôn Điềm Điềm nâng cằm, cười tủm tỉm, "Em xem như anh khen em a."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm thật sự ăn rất chậm, Thẩm Niệm Thâm có chút không nhẫn nại, nói: "Cô tự ăn đi, tôi còn có việc, đi trước."

Nói xong liền đứng lên.

"A! Từ từ!" Tôn Điềm Điềm trong miệng còn nhai cơm, thấy Thẩm Niệm Thâm đột nhiên đứng lên, phản xạ có điều kiện liền kéo tay anh.

Thẩm Niệm Thâm nhăn ấn đường, theo bản năng muốn đẩy cô ra, nhưng giây tiếp theo khóe mắt quét đến cánh tay bị thương của Tôn Điềm Điềm, động tác bỗng nhiên dừng lại.

Anh nhíu mày, tầm mắt dừng ở cánh tay mà Tôn Điềm Điềm đang lôi kéo, thật lâu sau mới ngước mắt, ánh mắt thật sâu nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm nói, "Buông tay."

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt không có độ ấm của anh, mím môi, buông tay ra nhỏ giọng nói: "Chờ em một chút thôi."

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, thanh âm lạnh nhạt, "Tôi chỉ giúp cô lấy cơm thôi, tôi đi đây."

Dứt lời, một tay bưng dĩa, một tay cầm lấy sách trên bàn, xoay người rời đi.

Tôn Điềm Điềm ngồi lặng ở chỗ đó, không chớp mắt nhìn theo thân ảnh Thẩm Niệm Thâm, nhìn đến khi anh ra khỏi nhà ăn mới chậm rãi thu hồi tầm mắt mà thở dài, cầm muỗng tiếp tục yên lặng ăn cơm.

Thẩm Niệm Thâm cao lãnh vô tình trong truyền thuyết a, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tôn Điềm Điềm dùng tay trái để ăn thật sự không tiện, cô ăn rất chậm, lại không muốn lãng phí, người trong nhà ăn đều đã đi hết, chỉ còn một mình cô ngồi đó ăn chậm rì rì.

Thời điểm cơm còn thừa một phần tư thì di động đột nhiên vang lên.

Tôn Điềm Điềm buông muỗng, duỗi tay vào túi tìm di động.

Lấy di động ra, cúi đầu nhìn cuộc gọi trên màn hình, là Tạ Tuân.

Cô nhấn nhận, đưa điện thoại di động đến bên tai, "Chuyện gì?"

"Bà cô, tối hôm qua tớ gọi điện thoại cho cậu sao cậu không nghe máy a?" Đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nam rất dễ nghe.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, "Tối hôm qua cậu có gọi cho tớ sao?"

"Vô nghĩa, lúc đầu gọi điện cho cậu, cậu đang bận nói chuyện, đợi cả buổi, kết quả lúc gọi lại lần nữa liền cư nhiên tắt máy tớ luôn."

Tôn Điềm Điềm nghe xong, lúc này mới nhớ tới tối hôm qua lúc cô gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm liền cong môi cười, nói: "Tối hôm qua tớ có chút việc, cậu tìm tớ làm gì?"

Đầu kia điện thoại, Tạ Tuân đang chơi bóng rổ cùng bạn học trên sân, lúc nghỉ ngơi giữa trận, hắn cầm một chai nước khoáng đến bên cạnh bậc thang ngồi nghỉ. Hắn vặn nắp chai nước khoáng, ngửa đầu tu nước ào ào đổ vào cổ họng.

Thiếu niên mặt mày soái khí tựa ánh mặt trời, một thân mặc thể dục màu trắng với mồ hôi từng giọt chảy từ đầu xuống mặt.

Hắn đang uống nước, nghe thấy Tôn Điềm Điềm hỏi hắn tìm làm gì, một ngụm nước bỗng nhiên bị sặc ở cổ họng, ho khan không ngừng.

Tôn Điềm Điềm: "... Cậu không sao chứ?"

Tạ Tuân nổi giận, "Tôn Điềm Điềm! Hôm nay sinh nhật tớ, cậu cư nhiên hỏi tớ tìm cậu làm gì?!!!"

Tôn Điềm Điềm: "..."

Tôn Điềm Điềm cùng Tạ Tuân là hàng xóm, hai nhà có giao tình nên từ nhỏ đã quen biết nhau, học chung cao trung không nói, cư nhiên đại học cũng học cùng một trường, bất quá Tạ Tuân học công trình.

Mấy ngày nay Tôn Điềm Điềm một lòng một dạ với Thẩm Niệm Thâm, nên không nhớ rõ sinh nhật hắn a. Tạ Tuân vừa nói, mới đột nhiên nhớ tới, vội hỏi: "Cậu muốn quà sinh nhật gì, tớ mua cho cậu."

Tạ Tuân quả thực tức muốn hộc máu, "Bà cô, cậu tặng quà cho tớ, có phải lại là điểm tâm không??"

Tôn Điềm Điềm: "..."

"Buổi tối đi ăn lẩu, tớ chờ cậu ở cổng khu A."

Tôn Điềm Điềm hoàn toàn quên mất sinh nhật Tạ Tuân, trong lúc nhất thời cũng không biết nên chuẩn bị quà sinh nhật gì cho hắn. Ăn xong cơm trưa liền kêu xe đến trung tâm thành phố dạo một vòng, cuối cùng mua cho hắn một cây bút máy.

Tạ Tuân kia từ nhỏ đã học thư pháp, thích thu thập các loại bút lông cùng các loại bút máy có kích cỡ khác nhau. Tôn Điềm Điềm không hiểu bút máy lắm, tùy tiện chọn mua một một cây bút quý.

Thời điểm buổi chiều đến cổng trường liền thấy Tạ Tuân đã đứng chờ sẵn, hắn mặc một cái áo màu đen và một cái quần jean, đứng gọi điện ở tấm bia đá cạnh cổng trường.

Tôn Điềm Điềm đi qua, giơ tay vỗ vai hắn.

Tạ Tuân quay đầu lại, tầm mắt dừng ở cánh tay đang treo của Tôn Điềm Điềm, ánh mắt thập phần khiếp sợ.

"Các cậu gọi món trước đi, tớ đón Điềm Điềm, lập tức tới liền." Tạ Tuân cúp điện thoại, giơ tay chạm vào tay Tôn Điềm Điềm, mày nhăn chặt, "Tôn Điềm Điềm cậu không sao chứ? Mới mấy ngày không gặp, tại sao đã bị thương thành như vậy rồi?"

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, nói: "Chính là té ngã một cái thôi, không có gì. Chờ mấy ngày gỡ băng vải là ổn rồi."

Nói xong, từ trong túi lấy ra một cái hộp bút máy tinh xảo, "Quà sinh nhật của cậu."

Tạ Tuân đưa tay nhận, mở ra thấy một cây bút máy, khóe miệng gợi một chút tươi cười, "Còn hiểu ý tớ a."

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, "Thích thì tốt."

"Đi thôi, nhị cẩu bọn họ đều tới rồi." Nói xong liền lôi kéo cánh tay Tôn Điềm Điềm đi về phía trước.

Một chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ dừng trước cổng trường, Tạ Tuân mở cửa xe giúp Tôn Điềm Điềm, nói: "Cơm nước xong, buổi tối đi quán bar chơi."

Tôn Điềm Điềm không sao cả, nói: "Tùy tiện a, tớ đều có thể."

"Này, các cậu có biết nữ sinh kia không?" Xe thể thao vừa rời đi, xung quanh đã có người nghị luận.

"Không biết, không phải là bạn gái của Tạ Tuân chứ?"

Tạ Tuân năm nay mới năm nhất, nhưng bởi vì lớn lên soái, mức độ nổi tiếng rất cao.

"Wow, thật hay giả vậy?"

"Tớ biết cái nữ sinh kia, tên Tôn Điềm Điềm, năm nhất khoa mỹ thuật. Nghe nói là thanh mai trúc mã với Tạ Tuân, trong nhà đặc biệt có tiền."

"Sợ, môn đăng hộ đối a."

Thẩm Niệm Thâm cùng Hứa Lệ vừa mới từ trong trường học đi ra, xa xa thấy Tôn Điềm Điềm, Hứa Lệ đang muốn kêu cô, kết quả nhìn thấy cô bị một nam sinh kéo lên một chiếc xe thể thao Ferrari phía trước.

Hứa Lệ khiếp sợ, đi theo liền nghe thấy vài người bên cạnh đang bàn luận.

Sau khi nghe xong, theo bản năng nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, cười gượng, nhỏ giọng nói: "Thật không nhìn ra nhà Điềm Điềm cư nhiên có tiền như vậy."

Thẩm Niệm Thâm vẫn như cũ mặt không biểu tình, trong ánh mắt không có nửa điểm gợn sóng giống như không nghe thấy, nói với Hứa Lệ: "Tớ đi đây."

"Này, đi đường nhớ chú ý an toàn."

Thẩm Niệm Thâm ra khỏi trường học trước tiên là đến bệnh viện lấy thuốc cho bà ngoại, sau đó mới ngồi xe buýt về nhà.

Anh ngồi ở hàng ghế cuối, bên ngoài cửa sổ hoàng hôn như lửa đang chậm rãi xuống núi.

Anh không chớp mắt nhìn chằm chằm cảnh vật bên ngoài, trong đầu không biết như thế nào bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Tôn Điềm Điềm.

Vô ưu vô lự, lại ngây thơ hồn nhiên.

Khuôn mặt tươi cười của Tôn Điềm Điềm đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, Thẩm Niệm Thâm không khỏi nhíu mày, muốn đem cô từ trong đầu vứt ra ngoài.

Nhưng anh càng muốn quên đi, khuôn mặt tươi cười kia của cô lại càng rõ ràng mà khắc sâu trong đầu, làm thế nào cũng không tản đi.

Thẩm Niệm Thâm nỗ lực thật lâu, nhưng ngược lại bị phản tác dụng, đuổi thế nào cũng không đi.

Anh gắt gao cau mày, trong lòng thầm mắng chính mình một câu: Thẩm Niệm Thâm, điên rồi sao?

.....

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm vừa về đến đầu ngõ, đã ngửi thấy một mùi cơm quen thuộc.

Ngõ nhỏ đều là kiểu nhà trệt cũ với cửa sổ mở ra, khói dầu do xào rau cũng bị thổi ra tản vào trong gió.

Thẩm Niệm Thâm đến bên cửa sổ liền nhìn thấy bà đang ở trong nhà xào rau, anh lộ ra một chút tươi cười, "Bà ngoại, con về rồi."

Bà lão tóc trắng xóa đứng ở cửa sổ, nghe thấy tiếng của cháu ngoại tức khắc cao hứng mà cười rộ lên, "A Niệm về rồi. Mau vào đi, sắp ăn cơm được rồi."

Thẩm Niệm Thâm 'dạ' một tiếng, đi về phía trước hai bước, từ túi quần lấy ra chìa khóa mở cửa.

Phòng khách trong nhà có chút nhỏ, một bộ sô pha cũ kĩ, một bàn trà gỗ thô, phía trước bàn trà lại có một cái bàn, trên đó đặt một cái TV cũ.

Đồ đạc trong phòng tuy đã rất cũ nhưng lại được sắp xếp rất sạch sẽ, chỉ là trời đã về chiều, ánh sáng trong phòng có chút mờ tối.

Thẩm Niệm Thâm một bên đổi giày một bên bật công tắc đèn trên vách tường, đèn trên trần nhà nháy mắt sáng lên, trong phòng tức khắc sáng ngời lên.

Thẩm Niệm Thâm đặt túi thuốc xách trên tay lên bàn trà, sau đó đi vào phòng bếp, "Bà ngoại, để con giúp."

Trong nồi là thịt xào gừng, Thẩm Niệm Thâm nhận nồi từ bà ngoại, một bên thuần thục mà xào đồ ăn, một bên nói: "Bà ngoại, con đã mua thuốc về, đặt ở trên bàn trà, chốc lát ăn cơm xong thì có thể uống."

Bà lão bỗng nhiên buông tiếng thở dài, "Cái thân già của bà cũng không còn sống bao lâu nữa, cần gì phải lãng phí tiền đi mua thuốc như vậy."

Thẩm Niệm Thâm là một tay bà ngoại gồng gánh, mấy năm nay đi theo bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau. Bà ngoại tuổi lớn thân thể lại không tốt, cho nên anh vẫn luôn kiêm chức mua thuốc chữa bệnh cho bà ngoại.

Nghe thấy bà nói vậy, Thẩm Niệm Thâm tức khắc nhíu mày nói: "Bà đừng nói bậy. Bà mới bảy mươi mấy, già chỗ nào đâu. Bà ngoại sẽ sống lâu trăm tuổi."

Bà lão cười cười. Bà biết cháu trai hiếu thuận, nhưng thân thể của bà chẳng lẽ bà lại không rõ sao.

Thời điểm buổi tối ăn cơm, Thẩm Niệm Thâm phát hiện bà ngoại nhìn chằm chằm mình, không khỏi ngẩng đầu nhìn bà, hỏi: "Làm sao vậy bà?"

Bà lão do dự một lát, vẫn là nhịn không được hỏi, "A Niệm, ở trường học cháu có quen bạn gái không?"

Động tác cầm đũa của Thẩm Niệm Thâm dừng lại, mím môi dưới, sau đó mở miệng, "Sao đột nhiên bà ngoại lại hỏi cái này?"

Bà lão hiền lành cười, "Không phải là đang hỏi cháu sao? Hiện giờ cháu vào đại học, đúng là thời điểm tốt để yêu đương. Nếu có cô gái nào tốt thì dẫn về cho bà ngoại xem mặt."

Bà tuổi đã lớn, thân thể cũng không tốt, không chừng ngày nào đó ngủ một giấc liền không tỉnh lại nữa. Bà đã sống bảy mươi mấy năm cũng đủ rồi, nỗi lo lắng duy nhất chính là cháu ngoại của chính mình.

Thẩm Niệm Thâm từ nhỏ tính tình quái gở, cũng không có bạn bè gì. Nếu như bà rời đi để lại một mình cháu trai lẻ loi, bà thật không dám nghĩ nó sẽ cô độc đến mức nào.

Nếu nó có thể sớm ngày tìm được hạnh phúc thuộc về chính mình, cuộc sống về sau có người ở bên nó, thì bà cũng yên tâm đi được rồi.

Thẩm Niệm Thâm biết bà ngoại nghĩ cái gì, trầm mặc một lát thấp giọng nói: "Bà ngoại đừng suy nghĩ miên man. Bà phải bảo trọng thân thể thật tốt, chờ con dẫn cháu dâu về cho bà."

Chương 10

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Sinh nhật Tạ Tuân có rất nhiều bạn học cao trung tới, thành ra lại giống như một cuộc họp lớp nhỏ.

Ăn xong lẩu lại đi quán bar chơi, bởi vì buổi tối trường học còn kiểm tra phòng nên mọi người cũng không dám chơi quá muộn, 9 giờ rưỡi liền tan cuộc.

Các bạn học khác ngồi xe về trường của họ, còn Tôn Điềm Điềm đi theo Tạ Tuân và hai người bạn cùng phòng của hắn về trường.

Vừa rồi ở quán bar, Tôn Điềm Điềm có uống chút rượu nên đầu hơi choáng váng, vừa lên xe liền dựa lưng vào ghế nhắm mắt ngủ.

Quán bar cách trường học không quá xa, lái xe mười phút là tới. Bên ngoài trường đại học rất náo nhiệt, cho dù đã gần 10 giờ nhưng quán ăn gần đó và cửa hàng trà sữa đều còn đông khách, nơi nơi đều là học sinh kết bạn thành nhóm, còn có những cặp người yêu anh anh em em.

Tôn Điềm Điềm nguyên bản đã ngủ rồi, nhưng nghe thấy bốn phía âm thanh nói cười vui vẻ liền chậm rãi tỉnh lại.

Cô giơ tay xoa nhẹ đôi mắt, nhìn ra ngoài cửa xe mới phát hiện đã đến cổng trường.

Tạ Tuân dừng xe, thấy Tôn Điềm Điềm đã tỉnh lại liền hỏi cô: "Có muốn đi uống gì đó giải rượu không?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không cần, tớ về đây."

Nói xong liền mở cửa xe đi ra.

Tạ Tuân thấy Tôn Điềm Điềm chuẩn bị đi, lập tức kêu cô lại, "Cậu chờ tí! Tớ đưa cậu về!"

"Không cần, tớ tự về được. Cậu cũng mau về đi." Tôn Điềm Điềm không muốn Tạ Tuân đưa về, vả lại lúc này thời gian còn sớm, trường học cũng an toàn.

Cô nói xong cũng không đợi Tạ Tuân đáp lại liền chuẩn bị đi về hướng trường học, lại không nghĩ tới thời điểm quay đầu, khóe mắt quét đến một thân ảnh cao lớn.

Thẩm Niệm Thâm đang từ hướng đối diện đường lớn đi tới, mặc một chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ và quần dài màu đen, tay áo sơ mi cuốn lên hai vòng lộ ra một cánh tay rắn chắc. Đôi tay anh cắm ở túi quần đang đi về hướng trường học.

Tôn Điềm Điềm vừa nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm, tức khắc liền cười cong đôi mắt, nhếch miệng cười tủm tỉm nhìn anh.

Cách một cái đường lớn mà đối phương lại cười đẹp như vậy, Thẩm Niệm Thâm muốn không nhìn thấy cũng khó.

Nhưng anh cũng không định chào hỏi Tôn Điềm Điềm, ánh mắt lãnh lãnh đạm đạm mà liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó bất động thanh sắc mà dời tầm mắt nhìn thẳng phía trước.

Vóc dáng Thẩm Niệm Thâm cao, ánh mắt xẹt qua Tôn Điềm Điềm giống như không phát hiện ra cô. Thời điểm đi lướt qua bước chân cũng không dừng lại một chút mà lập tức đi phía trước, lại không nghĩ còn chưa đi về phía trước được hai bước, đột nhiên cánh tay đã bị ôm lấy.

Gió thổi qua, anh ngửi thấy được một chút mùi rượu.

Thẩm Niệm Thâm nhíu nhíu mày, quay đầu lại liền thấy tay trái Tôn Điềm Điềm đang ôm lấy cánh tay anh, cười tủm tỉm tiến đến bên người anh. Cô ngẩng đầu, khóe miệng nhếch cười, nhìn anh hỏi: "Thẩm Niệm Thâm, anh đi đâu mới về a? Buổi tối em gọi điện thoại cho anh, sao anh không nghe máy?"

Lúc ấy khoảng hơn 8 giờ, Thẩm Niệm Thâm đang cùng bà ngoại ở nhà xem TV một lát thì Tôn Điềm Điềm gọi điện thoại tới, nhưng anh muốn bảo trì khoảng cách với cô nên không nghe máy.

Tôn Điềm Điềm uống rượu xong, lá gan liền lớn hơn ngày thường. Cô ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, bả vai gắt gao dựa gần anh.

Tầm mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở cánh tay đang treo kia của cô, chịu đựng không đẩy cô ra.

Đại khái là Tôn Điềm Điềm chạm vào anh quá nhiều lần, hiện giờ cũng không còn thấy khó chịu như lúc đầu.

Tôn Điềm Điềm mặt đỏ hồng, trên mặt mang theo chút men say.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô, nhíu nhíu mày, "Cô uống rượu?"

Tôn Điềm Điềm đáp một tiếng, sau đó cười ha hả nói: "Uống một chút."

Thẩm Niệm Thâm ngửi thấy mùi này, nghĩ thầm sợ là không chỉ uống một chút đi.

Cách đó không xa, Tạ Tuân thấy Tôn Điềm Điềm cư nhiên ôm một nam sinh thì tức khắc nhíu mày, lập tức bước qua, đến gần mới phát hiện nam sinh kia là Thẩm Niệm Thâm năm hai.

Lần trước năm nhất cùng năm hai thi đấu bóng rổ hữu nghị, Tạ Tuân cùng Thẩm Niệm Thâm đã giao thủ, cũng coi như là có quen biết.

Hắn nhìn Thẩm Niệm Thâm, nói: "Thật ngại, cô ấy uống say rồi."

Dứt lời, liền giữ chặt cánh tay Tôn Điềm Điềm.

"Đi, tớ đưa cậu về ký túc xá."

Hắn dùng sức, một tay kéo Tôn Điềm Điềm từ bên người Thẩm Niệm Thâm, đen mặt liếc cô một cái.

Đầu Tôn Điềm Điềm có chút choáng váng, nhưng đầu óc vẫn là thanh tỉnh. Cô tránh cánh tay của Tạ Tuân tay, nói: "Cậu tự về đi, tớ có chuyện cần nói với Thẩm học trưởng."

Đàn ông cũng giống với phụ nữ, là sinh vật trời sinh đã mẫn cảm với tình địch. Tạ Tuân vừa nghe thấy lời này của Tôn Điềm Điềm, sắc mặt tức khắc khó coi buột miệng thốt ra, "Buổi tối rồi còn nói cái gì?!"

Nói xong, cũng không để ý đến sự phản đối của Tôn Điềm Điềm, trực tiếp bắt lấy tay cô, đi nhanh về hướng trường học.

"Này, cậu làm gì vậy?" Tôn Điềm Điềm muốn tránh khỏi Tạ Tuân, nhưng hắn giữ tay cô rất chặt, căn bản là không thể gỡ tay ra. Cô có chút tức giận dùng sức giữ tay Tạ Tuân ra, "Tạ Tuân, cậu làm gì vậy? Mau thả tớ ra!"

"Không bỏ! Làm sao cậu lại quen biết Thẩm Niệm Thâm?"

"Không liên quan đến cậu. Này, cậu mau buông tay a, đau chết mất."

Tôn Điềm Điềm bị Tạ Tuân kéo đi mất.

Thẩm Niệm Thâm đứng tại chỗ nửa ngày không nhúc nhích, trong mắt anh một mảnh đen nhánh. Ánh mắt thật sâu, tầm mắt dừng ở cánh tay Tôn Điềm Điềm đang bị Tạ Tuân dắt đi, không rõ vì sao mà cảm thấy có chút chướng mắt.

Nhưng cũng chỉ là cảm giác trong nháy mắt ở trong lòng chợt lóe mà thôi, nhanh đến nỗi anh cũng không có ý thức được.

Anh thu hồi tầm mắt, không chút nào để ý, tiếp tục đi về hướng ký túc xá.

Tôn Điềm Điềm bị Tạ Tuân nài ép lôi kéo đưa về ký túc xá, trở về việc đầu tiên chính là gọi cho Thẩm Niệm Thâm.

Cô muốn giải thích! Muốn giải thích a!

Vừa rồi Tạ Tuân kéo cô đi như vậy, cũng không biết Thẩm Niệm Thâm có hiểu lầm hay không.

Điện thoại vang lên thật lâu, không có người nghe máy.

Tôn Điềm Điềm bực bội, "Làm gì lại không nghe điện thoại a!"

Trình Đóa xoay người, "Cậu có muốn gọi điện thoại cho Hứa Lệ không? Có khả năng là Thẩm Niệm Thâm không nghe thấy."

Tôn Điềm Điềm nghĩ thầm cái gì mà anh không nghe thấy, cố ý không nghe thì đúng hơn. Nếu thật sự như vậy thì ý chí chiến đấu mạnh mẽ của

cô lúc đầu thật sự sắp không còn tí nào.

Tôn Điềm Điềm cúp điện thoại, lại gọi cho Hứa Lệ.

Hứa Lệ nghe máy rất nhanh, "Điềm Điềm?"

Tôn Điềm Điềm vội hỏi: "Thẩm Niệm Thâm đâu? Em gọi điện thoại cho anh ấy vài lần rồi mà vẫn không được."

Hứa Lệ nằm ở trên giường nhấc chân lên bắt chéo lại mà lắc lư, nói: "A Niệm đang tắm, chắc là di động của cậu ấy để chế độ yên lặng nên không nghe thấy."

Tôn Điềm Điềm nghe vậy, đôi mắt tức khắc sáng ngời, "Thật không?!"

Không phải anh cố ý không nghe điện thoại của cô mà là đang tắm nên không nghe thấy?

Tôn Điềm Điềm tâm tình tức khắc lại tốt lên, cười nói: "Vậy em chờ lát nữa lại gọi."

Thẩm Niệm Thâm từ phòng tắm đi ra, Hứa Lệ lập tức từ trên giường thò đầu ra ngoài, "A Niệm, Điềm Điềm tìm cậu, hình như gọi điện thoại cho cậu rất nhiều lần. Cậu mau gọi lại cho người ta một cái đi."

Thẩm Niệm Thâm không đáp, một bên lau tóc một bên đi đến bàn sách, cầm lấy di động nhìn thoáng qua, quả nhiên là có vài cuộc gọi.

Nhưng cũng chỉ là nhìn thoáng qua, sau đó lại ném trở về trên bàn sách.

Anh vừa lau tóc vừa dùng chân kéo ghế từ bàn ra sau đó ngồi xuống, giơ tay rút một quyển sách từ kệ sách xuống.

Hứa Lệ thấy Thẩm Niệm Thâm cư nhiên còn chuẩn bị đọc sách, đôi mắt trừng lớn, "A Niệm, không phải chứ? Điềm Điềm người ta gọi mấy cuộc điện thoại cho cậu, cậu phải gọi lại cho người ta một cái a."

Thẩm Niệm Thâm thanh âm nhàn nhạt nói: "Không có hứng thú."

Hứa Lệ nghẹn một chút, nhìn chằm chằm đầu Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, nhịn không được hỏi: "Cậu thật sự một chút cũng không thích Điềm Điềm sao?"

Thẩm Niệm Thâm từ lúc vào đại học đến giờ nữ sinh theo đuổi anh không ngớt, nhưng cơ hồ không có một người nào có thể tới gần anh trong vòng ba mét.

Nhưng mà Tôn Điềm Điềm lại là ngoại lệ, đặc biệt là Thẩm Niệm Thâm còn đáp ứng cùng ăn cơm trưa với cô.

Tuy rằng khả năng là do áy náy, nhưng Hứa Lệ nhìn ra, thái độ của Thẩm Niệm Thâm đối với Tôn Điềm Điềm khác hoàn toàn so với các nữ sinh khác.

Hắn còn tưởng rằng, anh đối với Tôn Điềm Điềm hẳn là ít nhiều có chút cảm giác chứ.

Thẩm Niệm Thâm ngữ khí vẫn như cũ lãnh đạm, "Không có gì gọi là thích hay không thích hết."

Anh cùng Tôn Điềm Điềm căn bản không phải người cùng một thế giới. Mà không phải là người cùng một thế giới thì nói gì đến thích hay không thích đây?

Hứa Lệ lắc đầu, hảo tâm nói: "A Niệm, cậu đừng trách tớ không nhắc nhở cậu a. Điềm Điềm rất được ái mộ, nam sinh theo đuổi em ấy cũng không ít. Cùng khoa với chúng ta, Triệu Diệp cách vách theo đuổi em ấy, còn có Tạ Tuân đi xe thể thao lúc chiều nữa. Cậu thấy sao? Hiện tại cậu không quý trọng, về sau cũng đừng hối hận."

"Cậu có thấy phiền hay không?" Thẩm Niệm Thâm nhíu nhíu mày, đột nhiên có chút bực bội.

"Được được được, tớ không nói nữa, về sau nếu cậu hối hận cũng đừng trách tớ không nhắc nhở cậu." Hứa Lệ không có biện pháp với Thẩm Niệm Thâm, nằm lại trên giường, tiếp tục phát WeChat với Trình Đóa, "Em gái chết tiệt, ngày mai đi xem phim không?"

.....

Phòng ngủ 11 giờ tắt đèn, Tôn Điềm Điềm nằm trên giường mở to mắt nhìn chằm chằm trần nhà, cứ cách hai phút thì lại lấy di động từ trong chăn ra xem một cái.

Nhưng mà màn hình vẫn rỗng tuếch, một tin nhắn cũng không có.

Tôn Điềm Điềm không khỏi có chút thất vọng, nghĩ thầm một chút liền đại khái là đợi không được điện thoại của Thẩm Niệm Thâm rồi.

Vì thế liền phát một cái WeChat cho anh, "Thẩm Niệm Thâm, em cùng Tạ Tuân chỉ là bạn bè thôi, không có gì khác đâu, anh đừng hiểu lầm."

Đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm cũng đang nằm trên giường, nghe thấy di động rung liền giơ tay sờ soạng lấy ở dưới gối ra.

Thấy Tôn Điềm Điềm gửi tin nhắn, không biết vì cái gì, nỗi buồn bực vừa rồi còn nghẹn ở trong lòng kia lại không hiểu được mà tiêu tán hết.

Anh nhìn chằm chằm màn hình trong chốc lát, chưa nghĩ ra sẽ trả lời cô như thế nào thì đầu kia tựa như có chút sốt ruột, lại gửi thêm một cái, "Thẩm Niệm Thâm, anh ngủ rồi sao?"

Thẩm Niệm Thâm chạm tay vào màn hình, đang muốn trả lời cô thì đầu kia lại gửi liên tiếp vài tin nữa.

"Thẩm Niệm Thâm, không phải anh ngủ rồi chứ?"

"Thẩm Niệm Thâm, anh có thấy em gọi điện thoại cho anh không?"

"Thẩm Niệm Thâm, anh phản ứng lại một chút đi."

"[đáng thương] [đáng thương][đáng thương]"

Cách một màn hình Thẩm Niệm Thâm có thể tưởng tượng được bộ dáng vô cùng đáng thương của Tôn Điềm Điềm, khóe miệng bất giác mà cong một chút sau đó chớp mắt liền biến mất, chính anh cũng không phát hiện.

Anh nâng tay lên, đang định trả lời cô.

Không nghĩ tới vừa mới đánh được hai chữ, đầu kia đột nhiên lại phát tới một tin nhắn - "Thẩm Niệm Thâm, em không muốn theo đuổi anh nữa, em mệt muốn chết."

Thẩm Niệm Thâm ngón tay đang đánh chữ bỗng dừng lại, ấn đường tức khắc nhăn lại, ánh mắt đen nhánh nhìn chằm chằm mấy chữ trên màn hình.

Anh gắt gao mím môi dưới, sau đó xóa hai chữ vừa mới đánh, ngón tay ấn mạnh trên màn hình phảng phất như đang phát tiết, "Cầu mà không được."

Tôn Điềm Điềm: "Ha ha ha em nói giỡn."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

"Thẩm Niệm Thâm, ngày mai chúng ta đi xem phim được không? Mấy hôm trước vừa ra một bộ phim em đặc biệt muốn xem, nhưng các bạn đều không có thời gian."

Thẩm Niệm Thâm trả lời cô, "Tìm bạn cùng phòng của coi."

Tôn Điềm Điềm rất nhanh đã trả lời lại, "Bạn cùng phòng đều bận a. Nghiên Nghiên muốn đi Hội Học Sinh, Miêu Miêu muốn đọc sách, A Đóa muốn cùng Hứa Lệ hẹn hò nha, em cô đơn."

Thẩm Niệm Thâm khóe mắt giật giật, nhìn về phía giường đối diện, bỗng nhiên mở miệng, "Cậu với bạn cùng phòng của Tôn Điềm Điềm đang ở bên nhau?"

Hứa Lệ sửng sốt, ngay sau đó liền phản ứng lại, có chút ngượng ngùng, ha ha cười nói: "Cũng không tính, em ấy còn chưa nhận lời tớ."

Sau đó dừng lại một chút, "Này, không đúng a. Làm sao cậu biết được?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Đầu kia điện thoại, Tôn Điềm Điềm lại gửi tin nhắn tới thúc giục, "Được không a, Thẩm Niệm Thâm?"

Thẩm Niệm Thâm lại trả lời cô, "Ngày mai tôi có việc, cô tìm bạn khác đi."

Dừng một chút rồi lại bổ sung một câu, "Cậu nam sinh đêm nay cũng không tồi, thoạt nhìn đối với cô khá tốt."

Tin nhắn gửi đi, đầu kia điện thoại hơn nửa ngày không có đáp lại.

Thẩm Niệm Thâm đợi một lát thấy không có tin nhắn lại liền buông điện thoại xuống.

Kết quả còn chưa hoàn toàn buông xuống thì màn hình lại sáng.

Anh thuận tay cầm lên lại, nhìn lướt qua màn hình.

Kết quả, vừa liếc mắt một cái, thiếu chút nữa liền sặc.

Ta là ngọt ngào nha: [Thẩm Niệm Thâm, không phải là anh ghen tị đấy chứ???]

Thẩm Niệm Thâm nheo mắt, lập tức mạnh mẽ trả lời cô mấy chữ: "Tôi điên rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

Chương 11

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm đả kích rồi.

Cái gì mà nói là anh bị điên rồi? Ghen với cô chính là điên rồi sao?

Cô chun mũi, có chút không cao hứng ghé vào giường thở phì phì, từng chữ một nói, "Thẩm Niệm Thâm, anh thật không biết đùa."

Đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm tin nhắn của Tôn Điềm Điềm, vẻ mặt bất đắc dĩ mà nhắn lại mấy chữ, "Đi ngủ sớm một chút."

Tuy rằng tin nhắn trả lời của anh đều rất cứng ngắc nhưng đêm nay Tôn Điềm Điềm kỳ thật cảm thấy rất cao hứng. Lúc trước Thẩm Niệm Thâm hoàn toàn không phản ứng với tin nhắn WeChat của cô, đêm nay lại tốt tính trả lời cô mấy cái, thật là tiến bộ không tồi nha!

Ít nhất anh không có cự tuyệt cô không phải sao?

Tôn Điềm Điềm nghĩ xong liền ở trong ổ chăn vui vẻ mà cười rộ lên, vô cùng cao hứng mà nhắn cho Thẩm Niệm Thâm một câu ngủ ngon.

Đợi một hồi lâu, rốt cuộc cũng chờ được anh trả lời một câu đồng dạng chúc ngủ ngon.

Tôn Điềm Điềm cong khóe miệng cười tủm tỉm nhìn chằm chằm câu 'ngủ ngon' của Thẩm Niệm Thâm nửa ngày cuối cùng cũng thỏa mãn mà tắt điện thoại, mang theo tâm tình mỹ diệu vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau là thứ năm, buổi sáng có hai tiết, buổi chiều tất cả đều được nghỉ.

Mỗi cuối tuần, mọi người đều được nghỉ trưa đã là lẽ thường từ trước tới nay của trường. Đại học có nhiều hoạt động, lại đang trong tiết trời nắng ấm tốt nên ngày thường các bạn ở ký túc xá cũng được thoải mái ra ngoài hoạt động.

Bất quá đối với Thẩm Niệm Thâm mà nói, trường học cho nghỉ không có quan hệ gì đến anh. Buổi chiều hai giờ rưỡi đương giờ nghỉ trưa, anh cầm sách đến thư viện tự học.

Bởi vì tất cả sinh viên đều được nghỉ nên người đến thư viện cũng không ít, cửa không ngừng có người ra vào.

Thẩm Niệm Thâm mắt nhìn thẳng, cầm sách đi tới cổng lớn.

Nào biết vừa mới vào cửa, đột nhiên một bàn tay ngăn ở trước mắt anh.

Anh rũ mắt nhìn thoáng qua, bàn tay nhỏ trắng nõn tinh tế, trong tay có hai tấm vé xem phim màu đỏ. Giây tiếp theo, Tôn Điềm Điềm liền từ sau tấm vé xem phim nhô đầu ra cười hì hì.

“Thẩm Niệm Thâm, chúng ta đi xem phim điện ảnh đi.”

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái liền cự tuyệt, nói: “Không đi.” Sau đó liền mặc kệ cô, chuẩn bị đi vào trong.

Tôn Điềm Điềm chạy nhanh đến nắm lấy cánh tay anh, “Đi thôi đi thôi, ngày nào anh cũng học, phải cho chính mình nghỉ ngơi một chút chứ.”

Tôn Điềm Điềm một bên nói một bên ôm cánh tay Thẩm Niệm Thâm, kéo anh đi ra ngoài.

Nhưng mà Thẩm Niệm Thâm có chút nặng, giống như cái cọc gỗ được đóng trên đất, Tôn Điềm Điềm kéo nửa ngày cũng không nhúc nhích được nửa bước.

Cô gắt gao ôm cánh tay anh, rũ đầu ở trong miệng lẩm bẩm, “Thật nặng a, anh không động đậy một chút được sao —”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng trên đỉnh đầu Tôn Điềm Điềm, nghe thấy cô nhỏ giọng oán giận, trong mắt gần như không thể phát hiện mà hiện lên một tia ý cười, như có như không mà phối hợp với Tôn Điềm Điềm di chuyển nhẹ bước chân.

Rốt cuộc Thẩm Niệm Thâm cũng động đậy, Tôn Điềm Điềm còn tưởng rằng mình đã kéo được anh, trong lòng còn âm thầm nghĩ, xem ra Thẩm Niệm Thâm là ăn cứng mà không ăn mềm a? Có phải hạ gục anh một cách mạnh mẽ thì anh sẽ hoàn toàn đầu hàng không?

Tôn Điềm Điềm não bổ đến lợi hại, nghĩ đến hình ảnh Thẩm Niệm Thâm bị hạ gục mạnh mẽ liền che miệng cười thành tiếng.

Nghe tiếng cười này... ừm, giống như đang định làm chuyện xấu.

Thẩm Niệm Thâm híp mắt nhìn cô, "Suy nghĩ cái gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm hoàn hồn, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn anh, "Anh đoán xem?"

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Cần phải đoán sao? Cười giống tiểu hồ ly đến vậy, có thể là chuyện tốt sao?

Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm ra khỏi thư viện, không đúng, cũng không thể nói là cô kéo ra. Nếu Thẩm Niệm Thâm không muốn, mười Tôn Điềm Điềm cũng không có khả năng kéo được anh.

Tựa như Hứa Lệ nói, nếu anh không mở cửa cho cô, thì cũng sẽ giống như các nữ sinh khác, căn bản không thể tới gần anh trong vòng ba mét.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm tới tìm Thẩm Niệm Thâm còn tưởng rằng sẽ rất khó mới có thể dụ được anh ra khỏi thư viện, thậm chí còn chuẩn bị ở lại thư viện kéo dài thời gian với anh, không nghĩ tới kết quả lại rất thuận lợi.

Trên đường đến rạp chiếu phim, cô không nhịn được vui vẻ mà hỏi Thẩm Niệm Thâm một câu: "Thẩm Niệm Thâm, có phải anh cũng muốn đi xem phim với em không?"

Thẩm Niệm Thâm nghe xong, biểu tình nhàn nhạt mà liếc mắt nhìn cô một cái, nói: "Vừa lúc tôi cũng đã lâu không xem phim thôi."

Tôn Điềm Điềm: "…"

Tôn Điềm Điềm vừa mua vé xem phim vào sáng hôm nay, mua xuất phim lúc 3 giờ 10 phút chiều. Bởi vì rạp chiếu phim gần sát trường học nên lúc đến chỉ mới 3 giờ.

Vé đã được kiểm tra, Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm liền tiến vào rạp chiếu phim, cô kéo anh đến khu đồ ăn vặt, "Chúng ta mua hai hộp

bắp rang đi, chỗ này bán bắp rang khá ngon."

Thẩm Niệm Thâm nhàn nhạt nói: "Tôi không ăn."

Tôn Điềm Điềm nói: "Vậy anh ăn cùng em."

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Rạp chiếu phim bên ngoài trường học đặc biệt nhiều người, hôm nay lại còn là thứ năm toàn trường được nghỉ nên khu đồ ăn vặt đã xếp thành một hàng rất dài.

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm đứng sau cùng, phía trước họ là một đôi tình nhân. Hai người nhìn thập phần ngọt ngào, nữ sinh ôm tay nam sinh, đầu dựa vào vai nam sinh ấy. Không biết hai người nói gì, nam sinh đột nhiên cúi đầu, hôn lên môi bạn gái một cái.

Bởi vì họ ở ngay phía trước, Tôn Điềm Điềm nhìn thấy đặc biệt rõ ràng, không khỏi có điểm hâm mộ. Cô sống đến bây giờ, còn chưa có nam sinh nào thân mật với cô đến vậy.

Nghĩ xong, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm bên cạnh.

Vừa rồi nam sinh kia thân mật với bạn gái, Thẩm Niệm Thâm đứng sau cũng thấy. Lúc này thấy Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt híp lại nhìn cô.

Tôn Điềm Điềm hơi cong đôi mắt, bỗng nhiên nhích lại gần Thẩm Niệm Thâm nhỏ giọng hỏi, "Thẩm Niệm Thâm, anh thật sự chưa từng yêu đương sao?"

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái sau đó dời tầm mắt, cự tuyệt trả lời loại vấn đề này của cô.

Tôn Điềm Điềm đương nhiên biết anh sẽ không nói, rốt cuộc anh vẫn là luôn cự tuyệt mấy nữ sinh đụng vào trước đó a.

Nhưng mà…

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên nghĩ đến cô chạm vào Thẩm Niệm Thâm vài lần cũng không có bị giống vậy, đặc biệt là hôm nay lúc bị cô ôm lấy

cánh tay cũng hoàn toàn không có ý muốn đẩy cô ra.

Bỗng nhiên đôi mắt Tôn Điềm Điềm sáng lên, giống như đã nghĩ ra cái gì lại có chút hưng phấn, thử dùng tay kéo Thẩm Niệm Thâm.

Đôi tay anh nhàn nhã cắm ở túi quần vừa vặn lộ ở ngoài. Bàn tay nhỏ mềm mại phủ lên trong nháy mắt khiến anh không khỏi sửng sốt. Thẩm Niệm Thâm cúi đầu, tầm mắt dừng ở trên tay Tôn Điềm Điềm.

Sau một lúc lâu, anh hơi dùng sức rút tay ra khỏi lòng bàn tay cô, lần nữa cắm vào túi quần.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn thẳng về phía trước, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Bất quá Tôn Điềm Điềm cũng không định từ bỏ như vậy, trên mặt lộ ra biểu tình thập phần chờ mong hỏi: "Thẩm Niệm Thâm, hiện tại sao anh không đẩy em ra a? Có phải anh…"

Cô hơi dừng lại, sau đó có điểm thẹn thùng, mặt dày nhỏ giọng bổ sung thêm, "… cũng có chút thích em hay không a?"

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày nhìn cô, "Tối hôm qua cô còn chưa tỉnh rượu à?"

Tôn Điềm Điềm: "…"

Anh hướng cằm về phía cánh tay còn quấn băng vải, nhẫn nại giải thích: "Sợ lại đẩy cô ngã, còn phải mỗi ngày tiếp tục lấy cơm cho cô."

Cho nên… là bởi vì sợ lại đẩy cô ngã, bị cô ăn vạ không buông???

Nguyên bản còn tưởng rằng Thẩm Niệm Thâm ít nhiều cũng thích cô, không nghĩ tới cư nhiên chỉ là vì mau chóng muốn thoát khỏi cô!

Tôn Điềm Điềm tức khắc buồn bực.

Cô cảm thấy nếu mình còn tiếp tục thảo luận với Thẩm Niệm Thâm, có khả năng sẽ bị anh làm cho đang sống sờ sờ mà tức chết mất.

Khu đồ ăn vặt có nhiều người xếp hàng, nhưng tốc độ mọi người mua đồ ăn đều rất nhanh, một lát đã tới Tôn Điềm Điềm.

Cô vừa nhìn thấy đồ ăn, mọi buồn bực trong nháy mắt liền tan thành mây khói, tâm tình tức khắc tốt lên chỉ vào quầy hàng bắp rang, "Tôi muốn cái này, hai phần. Thêm hai ly Coca."

Gọi xong, Tôn Điềm Điềm liền duỗi tay vào túi lấy tiền, kết quả còn chưa lấy túi tiền ra đã thấy Thẩm Niệm Thâm lấy ra tờ một trăm.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, theo bản năng nói: "Không phải em trả sao?"

Thẩm Niệm Thâm ngữ khí nhàn nhạt: "Cô mua vé, đồ ăn vặt tôi mua."

Tôn Điềm Điềm cũng không tranh với Thẩm Niệm Thâm, chờ anh thanh toán tiền.

Cô không tiện tay, Thẩm Niệm Thâm liền giúp cô bưng hai hộp bắp rang cùng hai ly Coca, hai người ra khỏi khu đồ ăn vặt.

Mua xong đồ ăn thì đã 3 giờ 13, phim bắt đầu được 3 phút rồi.

"Đi thôi đi thôi, phim đã bắt đầu rồi." Tôn Điềm Điềm sốt ruột đi xem phim, vội vàng kéo Thẩm Niệm Thâm đi vào phòng chiếu phim.

Phim đã bắt đầu, phòng chiếu phim bên trong đen như mực, đầy người ngồi. Cũng may vị trí của bọn họ ở hàng cuối, rất nhanh đã tới chỗ.

An tĩnh ngồi xuống, Thẩm Niệm Thâm đưa hai hộp bắp rang cho cô.

Tôn Điềm Điềm nhỏ giọng nói: "Anh không ăn sao?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng.

Tôn Điềm Điềm nhỏ giọng nói thầm, "Ăn rất ngon."

Cô vừa nói vừa ăn, ăn được mấy viên liền lấy một viên đưa đến khóe miệng Thẩm Niệm Thâm, "Nếm thử?"

Ngón tay mềm mại trắng nõn bỗng nhiên chạm nhẹ vào môi Thẩm Niệm Thâm, anh hô hấp hơi nhanh, đầu nhích ra sau.

"Đừng nháo."

Tôn Điềm Điềm thanh âm mềm mại, "Nếm một chút đi."

Thẩm Niệm Thâm quay mặt đi, không ăn.

Tôn Điềm Điềm mếu máo, "Ngạo kiều."

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Cô lại lấy Coca ra, đưa cho Thẩm Niệm Thâm một ly, "Uống cái này đi."

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn một cái, mặt vô biểu tình nói một chữ 'Không'.

Tôn Điềm Điềm: "…"

Thẩm Niệm Thâm cái gì cũng không chịu, Tôn Điềm Điềm đành phải tự ăn toàn bộ. Nhưng mà hai hộp bắp rang thật sự quá nhiều, cho nên nguyên cả bộ phim cô đều vội vàng ăn bắp rang.

Vừa mới bắt đầu vẫn là vừa xem phim vừa ăn bắp rang, kết quả coi được một nửa thì phát hiện bộ phim thật sự quá nhàm chán, cô bèn cúi đầu, hết sức chuyên chú mà ăn bắp rang.

Thẩm Niệm Thâm cũng cảm thấy tương tự, dựa lưng vào ghế có chút chán đến chết.

Anh hơi hạ mắt nhìn xuống, tầm mắt bỗng nhiên rơi xuống đỉnh đầu Tôn Điềm Điềm.

Cô cúi thấp đầu ôm hai hộp bắp rang, không ngừng nhét đầy bắp rang vào miệng. Bộ dạng ăn giống như trẻ con thực sự rất đáng yêu.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, trong mắt không tự giác hiện ra một tia ý cười bất đắc dĩ.

Cuối cùng phim cũng hết, thời điểm ra khỏi phòng chiếu mọi người đều nghị luận sôi nổi về cảm xúc sau khi xem xong.

"Cả bộ phim tôi đều trong WC. Không dối gạt các người, ông đây vào WC ít nhất bốn lần."

"Ai da tôi nói này, có phải anh hư thận không?"

"Cậu thôi đi."

“Bất quá xác thực rất nhàm chán, mẹ nó tôi thiếu chút nữa ngủ mất rồi.”

Tôn Điềm Điềm nghe thấy mấy nam sinh bên cạnh thảo luận, ngẩng đầu hỏi Thẩm Niệm Thâm, “Anh có cảm thấy hay không?”

Thẩm Niệm Thâm tay phải xoa nhẹ sau cổ, ngửa đầu vặn một chút, nghe thấy Tôn Điềm Điềm hỏi bèn liếc nhìn cô một cái, hỏi lại: “Cô cảm thấy sao?”

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, “Em cũng cảm thấy rất nhàm chán a, rất nhanh đã ngủ rồi.”

Ngủ a?

Thẩm Niệm Thâm run run hai khóe mắt, cho nên toàn bộ quá trình cái người ngồi ở kia sung sướng ăn như một đứa trẻ là ai??

Tôn Điềm Điềm ăn sạch sẽ hai hộp bắp rang, lúc ra khỏi rạp chiếu phim trong tay còn thừa một ly Coca, cô ngại cầm vướng bận bèn uống một hơi hết ly.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô uống nhanh như vậy liền có điểm lo lắng nói: “Cô có ăn quá nhiều hay không? Coca này rất lạnh, sẽ không bị đau dạ dày chứ?”

Tôn Điềm Điềm rất tự tin nói: “Sẽ không đâu, dạ dày của em rất tốt.”

Cô một hơi uống hết Coca ném vào thùng rác bên cạnh, sau đó ngẩng đầu cười tủm tỉm hỏi Thẩm Niệm Thâm, “Hiện tại chúng ta đi đâu a?”

Mới hơn 5 giờ một chút, thời gian còn sớm.

Thẩm Niệm Thâm mặt vô biểu tình, nói: “Tôi đến thư viện.”

Tôn Điềm Điềm nhăn khuôn mặt nhỏ lại, “Thư viện rất nhàm chán a.”

“Ừm, cô tự đi chơi đi. Tôi đi đây.”

Khi nói chuyện, đèn xanh vừa lúc sáng lên, Thẩm Niệm Thâm nhấc chân đi về hướng đối diện đường lớn.

Mới đi vài bước, một bàn tay nhỏ đột nhiên giữ chặt cánh tay anh, thanh âm vui sướng từ phía sau truyền đến, “Em đi cùng anh nha.”

Lần đầu tiên Tôn Điềm Điềm đi xem phim cùng Thẩm Niệm Thâm nên tâm tình đặc biệt tốt, trên đường đến thư viện vẫn luôn tươi cười sáng lạn với Thẩm Niệm Thâm.

“Cuối tuần chúng ta lại đi xem phim đi, lần này sẽ chọn một bộ phim thật hay a.”

“Không phải anh có xe đạp sao? Khi nào chúng ta đi xe đạp đi. Bất quá em sẽ không chạy đâu, anh đến chở em nha.”

“Thẩm Niệm Thâm, không phải anh chơi bóng rổ sao, ở quảng trường Minh Duyệt có một nhà Carnival, khi nào chúng ta đi chơi được không?”

Tôn Điềm Điềm nói rất nhiều, mà Thẩm Niệm Thâm cư nhiên lại không cảm thấy phiền. Ánh chiều tà của hoàng hôn chiếu trên người cô, chiếu lên đỉnh đầu một vòng ánh sáng màu cam. Thẩm Niệm Thâm nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn của cô, thế nhưng bất tri bất giác mà bị mê hoặc.

Hai người vừa tới thư viện, Tôn Điềm Điềm đã tự giác đè nặng thanh âm, nhỏ giọng nói với Thẩm Niệm Thâm: “Kỳ thật em rất ghét tới thư viện.”

Đột nhiên lại cười, “Nhưng vì anh, mỗi ngày em đều có thể tới. Thế nào? Có phải rất cảm động hay không?”

Thẩm Niệm Thâm ngồi đối diện mở sách ra, nghe xong liền nhàn nhạt trả lời cô, “Nếu cô an tĩnh, tôi sẽ càng cảm động.”

Tôn Điềm Điềm: “…”

Rất tốt, cô đã im miệng.

Tôn Điềm Điềm nhàm chán đi đến kệ sách tìm mấy quyển tiểu thuyết.

Tuy nhiên lực chú ý nhiều nhất của cô cũng chỉ có thể bảo trì hai mươi phút, nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy Thẩm học bá đang rất tập trung, phi thường nghiêm túc mà viết vào tập.

Tôn Điềm Điềm tò mò liền đứng lên rồi sang ngồi cạnh Thẩm Niệm Thâm. Ghế ở thư viện là loại ghế dài, vừa vặn hai người có thể ngồi.

Cô ngồi cạnh Thẩm Niệm Thâm, ghé đầu vào nhìn tập của anh. Kết quả là nhìn thoáng qua liền choáng váng, toàn bộ tập đều viết bằng tiếng anh.

"Thẩm Niệm Thâm… anh bên khoa tiếng anh sao?"

Thẩm Niệm Thâm: "…"

"Không đúng a, không phải anh học tài chính sao?"

"…"

Tôn Điềm Điềm cọ cọ vào người Thẩm Niệm Thâm mà sùng bái, đột nhiên bắt lấy cánh tay anh kích động nói: "Thẩm Niệm Thâm, anh dạy kèm tiếng anh cho em đi, tiếng anh cấp bốn em còn chưa qua được."

Thẩm Niệm Thâm như cũ làm việc của mình, đầu cũng không nâng phát ra thanh âm nhàn nhạt, "Cấp bốn rất đơn giản, cô làm hơn hai bộ đề là được rồi."

Tôn Điềm Điềm là sinh viên nghệ thuật, học tập rất dở. Ngữ văn, chính trị, lịch sử thì tốt một chút, nhưng toán học cùng tiếng anh quả thực là đại nạn.

"Dù sao cũng định như vậy rồi, ngày mai em đem bài thi cấp bốn tới, anh giúp em phụ đạo."

Nhìn Tôn Điềm Điềm tự quyết định thay mình, Thẩm Niệm Thâm co rút khóe mắt, ngẩng đầu hỏi, "Tôi đáp ứng rồi à?"

Tôn Điềm Điềm lặng lẽ cười, chắp tay trước ngực làm biểu tình cầu xin với Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Thẩm Niệm Thâm nghiêm túc học tập, một khi tiến vào trạng thái liền có thể bảo trì bất động đến mấy giờ.

Chính là Tôn Điềm Điềm có chút khó khăn, ngồi mấy giờ đồng hồ cả người đều không thoải mái, quan trọng nhất chính là hình như cô bị đau

bụng.

Cô đã đi WC vài lần, chính là cũng không tiêu chảy, nhưng hình như bụng đau ngày càng nghiêm trọng hơn.

Nửa giờ đã đi WC ba lần, Thẩm Niệm Thâm cũng nhận thấy có chút không thích hợp, ngẩng đầu liền thấy Tôn Điềm Điềm đang dựa vào bàn, mặt úp vào cánh tay.

Anh có chút lo lắng, duỗi tay chạm vào cô một chút, "Tôn Điềm Điềm, cô không sao chứ?"

Tôn Điềm Điềm hơn nửa ngày không nhúc nhích, nhưng lúc cô ngẩng đầu lên, sắc mặt lại tái nhợt đến dọa người.

Thẩm Niệm Thâm ấn đường căng thẳng lập tức hỏi: "Cô làm sao vậy? Mặt sao lại trắng bệch như vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Tôn Điềm Điềm thanh âm suy yếu, tay ôm bụng, "Hình như em… hình như đau bụng."

Sắc mặt cô trắng đến lợi hại, Thẩm Niệm Thâm tức khắc nhăn chặt mày ném bút đi, lập tức đứng lên đến bên người Tôn Điềm Điềm, mới phát hiện cô đang che lại chỗ ruột thừa.

"Có thể đi được không?" Anh đỡ tay cô, lo lắng hỏi.

Tôn Điềm Điềm thử tự mình đứng lên, chính là quá đau lại lập tức ngồi xuống.

Thẩm Niệm Thâm thấy thế ấn đường càng nhăn chặt, lập tức ngồi xổm trước mặt cô, "Lên đi, tôi cõng cô đến bệnh viện."

Anh cõng Tôn Điềm Điềm chạy nhanh về hướng bệnh viện.

Cô dựa vào lưng anh mà bụng đau không chịu được, nhưng trong lòng lại có một loại vui sướng nói không nên lời.

Tôn Điềm Điềm ôm cổ anh, mặt dựa vào vai anh.

Thật hy vọng thời gian trôi qua yên lặng như vậy, thật hy vọng Thẩm Niệm Thâm sẽ luôn cõng cô như vậy, thật hy vọng Thẩm Niệm Thâm

cũng có thể giống cô thích anh mà thích cô.

Nửa giờ sau, trong bệnh viện.

Tôn Điềm Điềm ở phòng khám bệnh truyền nước, Thẩm Niệm Thâm ngồi cạnh cô nhưng mặt rất khó coi.

Tôn Điềm Điềm nhẹ nhàng chạm chạm vào bả vai anh, thanh âm nho nhỏ, "Thẩm Niệm Thâm, anh đừng tức giận, sau này em sẽ không ăn nhiều đồ như vậy nữa, cũng không uống Coca lạnh."

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, "Tôi tức cái gì chứ, người chịu tội cũng không phải tôi."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng mặt vẫn rất khó coi.

Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm, trong lòng có chút vui vẻ liền tiến đến bên người anh, nhỏ giọng hỏi, "Thẩm Niệm Thâm, anh lo lắng cho em sao?"

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, nhìn cô, "Suy nghĩ nhiều rồi, chỉ là tôi cảm thấy phiền phức."

Tôn Điềm Điềm: "…"

Tôn Điềm Điềm lại bị đả kích, thở phì phì trừng mắt liếc anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm cũng không để ý đến cô, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ với ánh mắt sâu thẳm, không biết suy nghĩ cái gì.

Qua một lát Tôn Điềm Điềm hết giận, lại chủ động nói chuyện với Thẩm Niệm Thâm.

"Thẩm Niệm Thâm, anh giúp em lấy ly nước ấm được không?"

Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại.

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, thanh âm mềm mại, "Cảm phiền anh nha."

Thẩm Niệm Thâm hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm nửa ngày, cuối cùng vẫn là nghe lời đứng lên, nghĩ một đằng nói một nẻo mà

phun ra hai chữ ‘phiền toái’.

Chương 12

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Truyền nước xong, thời điểm ra khỏi bệnh viện đã hơn 8 giờ tối.

Ngồi ở phòng khám bệnh cùng Tôn Điềm Điềm mấy giờ liền, cổ Thẩm Niệm Thâm có chút đau, anh đặt tay sau cổ ngửa đầu ấn hai cái.

Tôn Điềm Điềm thấy thế liền hỏi: "Rất mệt sao?"

Ánh mắt cô dừng ở sau cổ Thẩm Niệm Thâm, theo bản năng đứng trên cầu thang lùi lại một bước, sau đó duỗi tay giúp anh ấn sau cổ, một bên ấn một bên nói: "Em mát xa cho anh nha."

Bàn tay nhỏ mềm mại đặt sau cổ anh không nặng không nhẹ mà xoa ấn, thanh âm tinh tế mềm mại truyền đến, "Thế nào? Có thoải mái không?"

Thẩm Niệm Thâm trước nay chưa từng thân mật như vậy với nữ sinh. Anh cảm giác được đầu ngón tay non mềm nhẹ nhàng đang vuốt ve sau cổ, thân thể không tự giác có chút cứng đờ. Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ, giống như gió xuân ấm áp thổi qua tim lại không thể nói rõ được.

"Kỹ thuật của em có tốt không? Ở nhà em thường xuyên mát xa cho ba mẹ của em đấy." Tôn Điềm Điềm cảm thấy mình rất lợi hại, trong giọng nói mang theo chút kiêu ngạo.

Thẩm Niệm Thâm nghe ra ý tứ kiêu ngạo của cô, giống như muốn được khen ngợi. Trong mắt anh hiện lên một tia ý cười, chiều theo cô mà khen ngợi, "Ừm, rất lợi hại."

Dứt lời liền bất động thanh sắc đi về phía trước hai bước, tránh khỏi Tôn Điềm Điềm. Hai tay anh cắm ở túi quần đi một đường thẳng, nỗ lực muốn xem nhẹ cảm giác kỳ lạ ở trong lòng.

Tôn Điềm Điềm nhảy xuống bậc thang, vô cùng cao hứng mà theo sau, "Thẩm Niệm Thâm, anh có đói bụng không?"

Thẩm Niệm Thâm một bên đi về phía trước, một bên rũ mắt nhìn cô, "Cô đói rồi?"

Tôn Điềm Điềm cười cong đôi mắt, "Em không có đói bụng, nếu lại ăn nữa em sẽ biến thành heo mất."

Buổi chiều ăn nhiều như vậy, hơn nữa còn vì ăn quá nhiều mà vào bệnh viện, sao có thể muốn ăn nhanh như vậy được.

Cô cười tủm tỉm nói: "Em hỏi anh đó, từ giữa trưa đến giờ anh còn chưa ăn gì đấy."

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Không cần, tôi không đói bụng."

Khi nói chuyện, đèn xanh vừa lúc sáng lên, Thẩm Niệm Thâm liền nhấc chân đi về phía trước.

Tôn Điềm Điềm vội vàng đuổi theo, "Không thể không ăn cơm a, sẽ bị đau bao tử đó!"

Tới trường học, Tôn Điềm Điềm muốn kéo Thẩm Niệm Thâm đi ăn cơm, nhưng anh lại thật sự không muốn ăn uống, lập tức đi về hướng trường học.

Tôn Điềm Điềm đuổi theo anh, có điểm sốt ruột, "Anh đừng không ăn cơm a, hiện tại mới 8 giờ hơn thôi, đến mười một mười hai giờ tối sẽ đói đấy."

Thẩm Niệm Thâm cũng không phản ứng lại cô, tự mình đi về phía trước.

Tôn Điềm Điềm đứng tại chỗ sửng sốt nửa ngày, nhìn chằm chằm bóng lưng Thẩm Niệm Thâm trong chốc lát, cuối cùng thở dài. Người này đến tột cùng suy nghĩ cái gì a, rõ ràng vừa rồi còn rất tốt mà, bỗng nhiên cô cảm thấy có chút mệt.

Ở cùng với Thẩm Niệm Thâm tâm tình luôn bất ổn, không biết khi nào anh cao hứng, khi nào anh lại không cao hứng.

Lần này cô không đuổi theo anh, chỉ chậm rì rì đi theo ở phía sau.

Thẩm Niệm Thâm cũng không đi nhanh, đặc biệt phát hiện Tôn Điềm Điềm thật lâu không theo kịp, thậm chí theo bản năng thả chậm bước chân. Chính là đi rất lâu, lâu đến nỗi đã đến ký túc xá nữ, Tôn Điềm Điềm trước sau không đuổi theo.

Đổi lại lúc trước, dù anh đi rất nhanh, Tôn Điềm Điềm đều sẽ chạy vội đuổi theo. Rốt cuộc anh cũng cảm thấy không thích hợp, liền dừng bước.

Lúc quay đầu lại, căn bản không thấy bóng dáng Tôn Điềm Điềm.

Anh không khỏi sửng sốt, theo bản năng tìm mọi nơi trong chốc lát.

Nhưng mà tìm khắp nơi cũng không thấy Tôn Điềm Điềm đâu.

Anh nhíu mày lấy di động chuẩn bị gọi điện thoại cho Tôn Điềm Điềm, kết quả vừa mới nhấn số chuẩn bị gọi đi, liền thấy cô từ quầy bán đồ ăn vặt không xa đi tới. Trong tay cô xách theo cái túi chạy tới hướng bên này.

Thẩm Niệm Thâm ánh mắt thật sâu nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, sau một lúc lâu mới đem cất di động.

Tôn Điềm Điềm ở đầu ngọn gió chạy nhanh tới chỗ Thẩm Niệm Thâm, trực tiếp đẩy đồ vào trong lòng ngực anh.

Thẩm Niệm Thâm theo bản năng nhận lấy, cúi đầu nhìn mới phát hiện ra là một bánh mì cùng sữa bò.

Tôn Điềm Điềm chỉ vào đồ ăn trong tay anh, "Trở về ký túc xá anh nhớ phải ăn đấy, không ăn cái gì sẽ đau dạ dày mất."

Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu nhìn cô, "Vừa rồi cô đi mua đồ ăn cho tôi sao?"

Ánh mắt của anh sâu thẳm, yên lặng nhìn cô, nhưng lại hoàn toàn nhìn không ra là đang suy nghĩ cái gì.

Tôn Điềm Điềm cũng lười suy đoán, gật gật đầu nói: "Cũng không phải là gì cả, từ trưa đến giờ anh không ăn gì hết, sẽ bị đau dạ dày đấy."

Nói xong thì nhìn về phía trước một cái, lại nói: "Anh về đi, ký túc xá ở ngay phía trước, em tự vào được rồi."

Tuy rằng trên đường về Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn không phản ứng lại Tôn Điềm Điềm, nhưng vẫn rất chủ động đưa cô về ký túc xá.

Ban đêm gió có chút lớn, ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở đôi má bị gió thổi đến đỏ của Tôn Điềm Điềm, bánh mì và sữa bò trong tay giống như bỗng nhiên có trọng lượng, một chút ấm áp xưa nay chưa từng có lan ra khắp đáy lòng.

Anh nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm một hồi lâu, nội tâm trong lúc lơ đãng lặng lẽ hòa tan, thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Thanh âm có một ít ôn nhu, tâm tình Tôn Điềm Điềm tốt lên rất nhiều, trên mặt lại lộ ra tươi cười, "Thẩm Niệm Thâm, ngày mai em có thể tìm anh cùng ăn cơm không?"

Thẩm Niệm Thâm hơi kinh ngạc, cô không định tìm anh sao?

Quét mắt nhìn cánh tay còn quấn băng gạc của cô, thanh âm nhàn nhạt, "Không phải còn chưa lành sao?"

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, sau đó nhếch miệng bật cười, "Em còn tưởng rằng anh rất chán ghét em, không muốn cùng em ăn cơm nữa a."

Thẩm Niệm Thâm liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó dời tầm mắt, nói: "Tôi không có chán ghét cô."

Thẩm Niệm Thâm nói một câu, Tôn Điềm Điềm lập tức da mặt dày thuận theo, cười tủm tỉm nhìn anh, "Vậy là thích em a?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm cười ha ha, "Nói giỡn a."

Cô nhẹ nhàng đẩy Thẩm Niệm Thâm, nói: "Anh mau về đi, làm chậm trễ một ngày của anh, bây giờ về còn có thể học thêm một lát đấy."

Thẩm Niệm Thâm liếc mắt nhìn cô một cái, trêu ghẹo nói: "Khó lắm mới được hôm nay cô tự hiểu chuyện như vậy."

Tôn Điềm Điềm cười, "Anh thật phiền nha. Yên tâm, ngày mai em vẫn muốn tiếp tục làm anh chậm trễ a."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm chớp chớp mắt, nhắc nhở anh, "Dạy kèm cho em a, tiếng anh cấp bốn."

"..."

Tôn Điềm Điềm vô cùng cao hứng trở lại ký túc xá, vừa mới vào cửa đã bị Trình Đóa cùng Tạ Nghiên một người bên trái một người bên phải chắn lưng bên cửa.

Trình Đóa híp mắt, một tay chống nạnh, bắt đầu đề ra nghi vấn, "Thành thật khai báo, cả ngày hôm nay cậu cùng Thẩm nam thần chạy đi đâu?"

Tạ Nghiên phụ họa, "Đúng, từ buổi sáng đã ra khỏi cửa, bây giờ gần 9 giờ rồi!"

Tôn Điềm Điềm mặt đầy tươi cười, đắc ý nâng cằm, "Các cậu đoán xem."

Nói xong liền thoát khỏi vòng vây của Trình Đóa cùng Tạ Nghiên mà đi về chỗ của mình.

Trình Đóa thấy cô cười đặc biệt vui vẻ, quay đầu lại hỏi: "Như thế nào, hôm nay có tiến triển lớn à?"

Tôn Điềm Điềm tháo trang sức bỏ vào hộp, một bên nhìn gương một bên ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Hôm nay hai chúng tớ đi xem phim, xem xong rồi lại đi thư viện đọc sách, sau đó tớ đau dạ dày, anh ấy cùng tớ đến bệnh viện truyền nước biển."

Tạ Nghiên mặt đầy sùng bái, "Ôi trời, Điềm Điềm cậu thật lợi hại a. Cùng đi xem phim, cho nên hôm nay xem như là lần đầu tiên các cậu đi hẹn hò a?"

Xem như lần đầu tiên hẹn hò sao?

Tôn Điềm Điềm rửa mặt xong liền đắp mặt nạ, sau đó bò lên giường lấy di động ra phát một cái WeChat cho Thẩm Niệm Thâm.

Đầu kia, Thẩm Niệm Thâm vừa mới tắm rửa xong, theo thói quen cầm lấy di động xem một chút.

Trước kia, không có chuyện gì anh liền không xem di động, cũng không biết từ khi nào liền dưỡng thành thói quen thường xuyên lại nhìn một chút.

Quả nhiên vừa mở WeChat ra liền thấy tin nhắn Tôn Điềm Điềm gửi tới.

Ta là ngọt ngào nha: Thẩm Niệm Thâm, anh nói xem hôm nay có tính là lần đầu tiên hẹn hò của chúng ta hay không? (#^.^#)

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm tin nhắn trong chốc lát, giơ tay xoa nhẹ ấn đường, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời cô như thế nào.

Qua một lát, anh mới trả lời mấy chữ, "Đi ngủ sớm một chút."

Đầu kia di động, Tôn Điềm Điềm nhận được hồi âm của Thẩm Niệm Thâm thì vui vẻ giơ di động lăn một vòng trên giường.

Trình Đóa ở giường đối diện nhìn thấy, bất đắc dĩ nói: "Cậu bình tĩnh lại đi Điềm Điềm, sắp rớt xuống giường rồi kìa."

"Bình tĩnh không được a, tớ đang rất vui vẻ." Tôn Điềm Điềm đưa điện thoại di động ấn vào ngực, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm trần nhà, khóe miệng cười muốn kéo đến tai.

Trình Đóa liếc nhìn cô một cái, lắc đầu nói, "Hoa si a."

.....

Ngày hôm sau học nguyên cả buổi sáng, vừa mới bắt đầu tiết bốn, Tôn Điềm Điềm đã nghĩ đến việc lập tức phải đi ăn cơm cùng Thẩm Niệm Thâm, hận không thể ngay lập tức đến 12 giờ.

Trình Đóa thấy cô vài phút lại nhìn đồng hồ một cái, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, "Cậu đừng nhìn nữa, dù cậu tiếp tục nhìn cũng không có khả năng lập tức tan học a."

Tôn Điềm Điềm thở dài, nói: "Trời ơi, tớ cảm giác mình thật sự trúng độc rồi, hận không thể từng phút từng giây đều ở bên Thẩm Niệm Thâm."

Trình Đóa suy nghĩ, nói ra một câu rất có tính kiến thiết, "Thích một người chính là cái dạng này sao?"

Thời thời khắc khắc nghĩ tới, thời thời khắc khắc đều muốn ở bên nhau.

Tôn Điềm Điềm một tay nhéo má, thất thần nhìn hướng bục giảng. Cũng không biết Thẩm Niệm Thâm có nhớ cô hay không, có thích cô như cô thích anh hay không.

Cô đang xuất thần, màn hình di động đột nhiên sáng lên một cái.

Cô cúi đầu nhìn lướt qua, lúc nhìn thấy tên bỗng nhiên giật mình một cái, lập tức mở điện thoại di động lên.

Là Thẩm Niệm Thâm nhắn một tin tới, "Bà ngoại tôi không cẩn thận té ngã, hiện tại tôi phải lập tức trở về xem bà, giữa trưa ăn cơm đừng chờ tôi."

Tôn Điềm Điềm trong lòng căng thẳng, vội hỏi: "Anh ở đâu a? Em đi cùng anh."

Chương 13

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Thẩm Niệm Thâm đang học trên lầu tám, nhận được điện thoại của hàng xóm mới biết được bà ngoại bị té ngã.

Anh vội vàng chạy xuống lầu, lúc nhận được tin nhắn của Tôn Điềm Điềm nói muốn đi cùng anh liền tiện tay nhắn lại một câu "Không cần."

Tôn Điềm Điềm nhận được tin nhắn ấn đường nhăn lại, nhấn số định trực tiếp gọi cho Thẩm Niệm Thâm.

Trình Đóa bên cạnh đột nhiên khều cô một cái, nói: "Này, Thẩm Niệm Thâm kìa."

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, "Cái gì?"

Trình Đóa chỉ chỉ cửa sau, "Thẩm Niệm Thâm a."

Tôn Điềm Điềm quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa, "Chỗ nào a?"

Trình Đóa: "Mới vừa đi xuống lầu."

Tôn Điềm Điềm nghe xong liền lập tức thu dọn đồ đạc, Trình Đóa thấy thế bị dọa một phát.

"Cậu làm gì vậy, còn chưa tan học a."

"Tớ đi tìm Thẩm Niệm Thâm, chốc nữa cậu giúp tớ đem sách về nha."

Vừa vặn thầy giáo ở trên bục giảng bị đèn phim chiếu lên, Tôn Điềm Điềm thừa dịp ông không chú ý liền cầm lấy túi cúi người đi ra ngoài bằng cửa sau, ra khỏi phòng học liền chạy nhanh xuống dưới lầu.

Cô tự nhận là đã chạy rất nhanh, nhưng Thẩm Niệm Thâm so với cô lại càng nhanh hơn, cô chạy một đường từ lầu bốn xuống dưới vẫn là không nhìn thấy bóng dáng của anh.

Mãi cho đến khi chạy ra khỏi khu dạy học, cô mới nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm ở xa xa.

Anh đã chân dài, bước chân lại còn nhanh nên đã đi ra ngoài một khoảng rất xa.

"Thẩm Niệm Thâm!" Hai tay Tôn Điềm Điềm làm thành hình dáng chiếc loa hô to về hướng anh.

Nhưng mà Thẩm Niệm Thâm cách cô thật sự có điểm quá xa, không có nghe thấy. Bước chân anh vội vàng, thoạt nhìn phi thường sốt ruột.

Tôn Điềm Điềm thấy anh không đáp lại liền tiếp tục đuổi theo Thẩm Niệm Thâm, một bên chạy ở phía sau một bên dùng sức kêu tên anh.

Thẩm Niệm Thâm nguyên bản ở phía trước đi rất vội vàng, trong đầu đều lo lắng về tình trạng của bà ngoại, không có chú ý đến thanh âm xung quanh, nhưng đi một lát rốt cuộc cũng phát giác có chút không thích hợp lắm, giống như có người đang kêu anh.

Anh lấy lại bình tĩnh, cẩn thận lắng nghe một chút, quả nhiên có người ở kêu anh, thanh âm còn hết sức quen thuộc.

Anh dừng bước chân, quay đầu lại liền thấy Tôn Điềm Điềm thở hổn hển chạy tới hướng anh.

Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng dừng lại, cô thấy thế càng thêm hăng hái mà chạy tới, tay trái bắt lấy cánh tay anh, cả người mệt đến muốn ngã lên người anh.

Cô cong eo thở hổn hển nửa ngày, rồi mới ngẩng đầu lên thở hồng hộc nói: "Anh... anh đi nhanh thật, mệt chết em..."

Cô chống vào cánh tay của Thẩm Niệm Thâm để đứng vững, anh theo bản năng liền đỡ cô.

"Cô chạy theo tôi làm gì?"

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, trong mắt có vài phần lo lắng: "Em muốn đi với anh a."

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của cô, đáy lòng bỗng nhiên lại rung động, một cảm xúc phảng phất khác thường bỗng cuồn cuộn lên.

Anh nhìn cô, một lúc lâu cũng không đáp lại.

Tôn Điềm Điềm nghỉ ngơi một lát cũng tỉnh táo lại, chống vào cánh tay Thẩm Niệm Thâm mà đỡ người đứng thẳng, nói: "Chúng ta đi nhanh đi, đừng để chậm trễ."

Anh nhìn chằm chằm cô vài giây, gật đầu nói "Được."

Thẩm Niệm Thâm đi rất nhanh, Tôn Điềm Điềm biết anh lo lắng cho bà ngoại cũng không kéo chân anh, chạy chậm theo bên người anh.

Đi đến cổng lớn Thẩm Niệm Thâm trực tiếp gọi xe taxi, mở cửa xe sau rồi nói với Tôn Điềm Điềm một câu "Lên xe."

Tôn Điềm Điềm vội vàng đi tới, Thẩm Niệm Thâm tay phải che ở đỉnh cửa xe tránh cho Tôn Điềm Điềm không cẩn thận đụng vào đầu, thanh âm trầm thấp nhắc nhở, "Chậm một chút."

"Dạ." Tôn Điềm Điềm cong thân mình ngồi vào, sau đó dịch đến vị trí bên kia tài xế, nhường chỗ cho Thẩm Niệm Thâm.

Anh cũng thuận thế lên xe ngồi bên cạnh Tôn Điềm Điềm, báo địa điểm với tài xế ngồi phía trước.

Xe taxi chậm rãi khởi động, lẫn vào dòng xe cộ.

Trên đường về nhà Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn nhíu chặt mày, một bộ dáng quả thực lo lắng.

Tôn Điềm Điềm thấy anh như vậy liền nhịn không được nhích gần sang cạnh anh, cô đem bàn tay nhẹ nhàng đặt lên tay trái anh.

Thẩm Niệm Thâm đang xuất thần, tay trái bỗng nhiên bị một đôi tay mềm mại cầm lấy, thân thể anh hơi hơi cứng đờ, sượng mặt nhìn về phía Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm trong mắt đầy lo lắng nhỏ giọng nói: "Đừng quá lo lắng, khẳng định sẽ không có việc gì."

Thanh âm của cô gái rất nhẹ lại phá lệ ôn nhu. Bàn tay nhỏ mềm mại dán sát vào lòng bàn tay anh, mang theo một chút hơi ấm đi dọc theo lòng bàn tay chui vào lòng anh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, đáy lòng bỗng nhiên nảy lên một chút rung động vô pháp khống chế.

Tầm mắt hạ xuống, ánh mắt dừng ở hai bàn tay đang nắm nhau. Trong nháy mắt anh cơ hồ muốn nắm lại tay cô, chưa có cái nắm tay nào lại ấm áp cùng nhu tình đến vậy.

Nhưng cuối cùng chung quy là lý trí chiến thắng xúc động nhất thời, anh bất động thanh sắc rút tay về, nhàn nhạt 'ừ' một tiếng xem như đáp lại.

Tôn Điềm Điềm ngược lại cũng không nghĩ nhiều như vậy, thấy Thẩm Niệm Thâm rút tay về cũng không chút để ý mà thu hồi tay lại tùy ý đặt trên đùi, lo lắng nói: "Ông nội của em hai năm trước cũng không cẩn thận té ngã một cái, đi bệnh viện kiểm tra cũng không có gì trở ngại, hiện tại tinh thần còn rất tốt a."

Thẩm Niệm Thâm biết Tôn Điềm Điềm trấn an anh, 'ừ' một tiếng miễn cưỡng cười nhạt, "Tôi biết."

Không khí trong xe có chút trầm trọng, Tôn Điềm Điềm cảm thấy không tốt lắm liền tức khắc lại nở nụ cười, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Thẩm Niệm Thâm với vẻ mặt chờ mong hỏi anh: "Anh nói xem bà ngoại có thích em hay không?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

"Ôi, em cũng không biết hôm nay gặp bà ngoại, quên mất không trang điểm!"

Nhắc tới vấn đề này Tôn Điềm Điềm đột nhiên trở nên nghiêm túc, lập tức lấy gương ở trong túi, xem trái xem phải.

"Không trang điểm có được hay không a? Bà ngoại anh thích cô gái dạng nào a? Hôm nay bộ quần áo của em có đẹp không? Ai nha, em muốn tết tóc lại có được hay không, thoạt nhìn có thể tinh thần lên một chút hay không?"

Tôn Điềm Điềm hãy còn dong dài, lúc thì xem gương, lúc lại kiểm tra quần áo, lúc lại cột tóc đuôi ngựa cao cao.

Thẩm Niệm Thâm ở bên cạnh nhìn liền một đầu đầy hắc tuyến, hơn nửa ngày mới mở miệng mang ngữ khí có điểm bất đắc dĩ.

"... Tôn Điềm Điềm, cũng không phải là cô đi gặp gia trưởng."

Tôn Điềm Điềm: "..."

.....

Xe taxi ngừng ở bên ngoài đầu ngõ nhà Thẩm Niệm Thâm, Tôn Điềm Điềm xuống xe liền nhìn xung quanh bên trong ngõ nhỏ, mới phát hiện nơi này chính là chỗ lần trước Thẩm Niệm Thâm giúp cô bắt trộm.

"Nguyên lai nhà anh ở chỗ này a." Lúc ấy cô còn tưởng rằng Thẩm Niệm Thâm đi ngang qua, bây giờ mới phát hiện nguyên lai anh ở chỗ này.

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, lập tức đi vào trong. Anh đi rất nhanh, Tôn Điềm Điềm vội vàng chạy theo sau.

Ngõ nhỏ có chút cũ kỹ, hai bên đều là nhà cũ cấp năm, cũng có vài ngôi nhà cao ba bốn tầng, thế nhưng bên ngoài phòng ở đều là rêu xanh che kín gạch thạch, rất dơ.

Có một ít người treo quần áo tùy tiện ở giữa đường, chiếm cứ nơi công cộng, làm cho ngõ nhỏ không thể rộng ra mà càng trở nên nhỏ hẹp.

Tôn Điềm Điềm rất ít được đi chỗ này chỗ kia không khỏi có chút tò mò, đôi mắt nhìn xung quanh khắp nơi.

Thời điểm ngẩng đầu nhìn lên lầu, vừa vặn thấy có người bưng một cái chậu nước đựng bát, Tôn Điềm Điềm bị dọa liền vội vàng chạy về trước hai bước.

Cô vừa chạy về trước được một giây, giây tiếp theo liền nghe một tiếng loảng xoảng, chậu nước rơi thật mạnh từ phía trên xuống tới. Nếu cô chạy chậm một giây, bát ở trong chậu sẽ rơi lên đầu cô rồi.

Tôn Điềm Điềm lòng còn sợ hãi vỗ ngực, ngửa đầu nhịn không được hung hăng trừng mắt nhìn mắt nhìn người đàn ông làm rơi bát kia.

Người đàn ông kia tựa như phát hiện cô trừng mắt hắn, tức khắc chửi ầm lên, "Tiểu nha đầu, cô trừng mắt ai đấy!"

Tôn Điềm Điềm tức giận, la lớn: "Chú không nhìn thấy có người phía dưới a? Đổ loạn chén bát như vậy, có ý thức công cộng hay không?"

"Hay thật, cô gái nhỏ này ở đâu ra vậy? Chén bát của tôi, cô đi đường của cô, liên quan gì đến cô a?"

"Chú không có ý thức nơi công cộng, đây không phải là chỗ chú đổ nước a." Tôn Điềm Điềm nhịn không được liền cãi cọ với đối phương, hên mà chỉ là một chậu nước một cái bát, nếu là thứ gì khác từ phía trên rơi xuống dưới có khả năng sẽ ảnh hưởng đến mạng người a.

Thẩm Niệm Thâm đi ở phía trước, nghe thấy thanh âm khắc khẩu lập tức quay đầu lại, liền thấy Tôn Điềm Điềm đứng ngay sau anh, ngửa đầu thở phì phì mà lý luận với người đàn ông ở trên lầu.

Anh bước tới, thấy trước mặt Tôn Điềm Điềm có một vũng nước, lập tức theo bản năng kiểm tra cô từ trên xuống dưới một chút, lo lắng hỏi: "Không sao chứ?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không sao, chú ấy đổ nước bừa bãi."

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông ở trên lầu kia, "Xin lỗi."

Thẩm Niệm Thâm ánh mắt lãnh đến giống như một con dao sắc bén, toàn thân tản ra một khí lạnh làm người ta sợ hãi.

Người đàn ông vừa mới làm rơi bát kia nhìn thấy Tôn Điềm Điềm là một cô gái nhỏ nên mới cãi nhau với cô, lúc này bị ánh mắt của Thẩm Niệm Thâm dọa sợ, khí thế cãi nhau vừa rồi tức khắc liền biến mất, tâm bất cam tình bất nguyện mà nói một tiếng, "Thực xin lỗi a."

Nói xong, liền nhanh tay đóng cửa sổ lại.

Tôn Điềm Điềm lúc này mới thở phì phì mà ‘hừ’ một tiếng.

Thẩm Niệm Thâm kéo cổ tay cô, "Đi thôi."

"Dạ." Tôn Điềm Điềm gật đầu, vô cùng cao hứng đi theo Thẩm Niệm Thâm về phía trước.

Nhà Thẩm Niệm Thâm mở cửa, còn chưa đi vào đã nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, là hàng xóm đang nói chuyện với bà ngoại.

"Bà ngoại, con đã về." Thẩm Niệm Thâm nhấc chân vào nhà, bà lão đang ngồi trên sô pha, thấy cháu ngoại trở về, nói: "Ôi, sao cháu lại về chứ, đã nói là không sao rồi mà, về như thế này chẳng phải sẽ làm chậm trễ cháu sao."

Nói xong liền muốn đứng lên.

Thẩm Niệm Thâm đi nhanh qua vội đỡ lấy bà ngoại, "Bà đừng đứng lên, mau ngồi đi."

Anh đỡ bà ngoại ngồi lại trên sô pha, hỏi: "Sao bà lại bị ngã vậy?"

Tầm mắt dừng ở thuốc rượu đặt trên bàn trà, ấn đường nhăn lại, "Chốc nữa cháu đưa bà đến bệnh viện kiểm tra một chút."

"Ai nha, chính là không cẩn thận bị ngã một cái thôi, không đáng để đi bệnh viện a." Đi một chuyến đến bệnh viện, ít nhất cũng phải tốn mấy trăm hơn một ngàn, không phải đi tặng tiền không cho người ta sao.

Bà lão không ngừng xua tay, tỏ vẻ kháng cự.

Lúc ngẩng đầu, khóe mắt quét tới một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp ở cửa, ánh mắt bà lão sáng lên, vội kéo Thẩm Niệm Thâm, "Này A Niệm, đó là ai a?"

Thẩm Niệm Thâm hơi ngẩn ra, quay đầu lại mới nhớ tới Tôn Điềm Điềm còn ở bên ngoài, anh đi qua nói: "Vào đi."

Tôn Điềm Điềm được mời lúc này mới thoải mái hào phóng mà đi vào trong phòng.

Thấy bà lão ngồi trên sô pha, cô vội tiến lên, đôi mắt cong cong ngọt ngào mà hô một tiếng, "Bà ngoại."

Một tiếng bà ngoại này kêu đến nỗi bà lão kích động không thôi, lập tức cầm tay Tôn Điềm Điềm thật chặt, "Ai nha, cháu là bạn gái A Niệm phải

không? Đứa nhỏ A Niệm này dẫn bạn gái đến cũng không nói cho bà biết."

Nói xong liền ngẩng đầu trừng mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm một cái, "Đứa cháu chết tiệt này, có bạn gái xinh đẹp như vậy mà còn giấu nữa."

"Không phải, bà ngoại..." Thẩm Niệm Thâm một đầu hắc tuyến, theo bản năng muốn giải thích. Nhưng mà còn chưa mở miệng bà lão đã không thèm phản ứng lại anh, nhiệt tình tiếp đón Tôn Điềm Điềm, "Bé ngoan tới đây, lại đây ngồi với bà ngoại."

"Cảm ơn bà ngoại."

Tôn Điềm Điềm nói ngọt lại cười hòa nhã, bà lão liếc mắt một cái liền thích, lôi kéo tay cô không buông ra, "Cháu tên là gì?"

"Con tên Tôn Điềm Điềm, bà ngoại." Nói xong liền ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm.

"Điềm Điềm, Điềm Điềm rất tốt a, tên này dễ nghe," Tên ngọt ngào, lớn lên cũng ngọt ngào, cùng hũ nút A Niệm nhà bà tính tình vừa lúc xứng đôi.

Bà lão ngẩng đầu nhìn cháu đích tôn của mình, lại vỗ vỗ mu bàn tay Tôn Điềm Điềm, nói: "Điềm Điềm a, đứa nhỏ A Niệm này tính tình rất chán, khả năng không quá lãng mạn, nhưng thật ra nó là người tốt, sẽ đối với cháu rất tốt."

Lại tiếp tục nói: "Bất quá cháu yên tâm, về sau A Niệm nếu dám khi dễ cháu thì cháu nói với bà ngoại, bà ngoại giúp cháu giáo huấn nó."

Tôn Điềm Điềm nghe xong liền cười đến nỗi đôi mắt muốn thành một đường thẳng, ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, nghe thấy chưa? Nếu anh dám khi dễ em, bà ngoại sẽ chống lưng cho em."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Chương 14

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Tôn Điềm Điềm nói theo bà ngoại, cười tủm tỉm mà kêu A Niệm.

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái liền đau đầu mà xoa xoa ấn đường, sau đó mới nói với bà ngoại: "Bà ngoại, bà hiểu lầm rồi. Đây là học muội của con, không phải bạn gái con."

Bà ngoại sửng sốt, kích động cùng vui sướng vừa rồi còn treo trên mặt đã nháy mắt đọng lại, ngây người hơn nửa ngày. Bà hết nhìn Thẩm Niệm Thâm lại nhìn Tôn Điềm Điềm, cuối cùng trên mặt dần lộ ra biểu tình mất mát, há miệng thở dốc hỏi Tôn Điềm Điềm, "A Niệm nó… nói thật a?"

Thẩm Niệm Thâm đã phủ nhận, Tôn Điềm Điềm dù mặt dày cũng ngượng ngùng cười cười.

Bà ngoại thấy cô cười cũng không giải thích, liền biết là mình hiểu lầm, vừa thương tâm vừa có điểm ngượng ngùng kéo tay Tôn Điềm Điềm xin lỗi.

"Thực xin lỗi con Điềm Điềm. Lần đầu tiên A Niệm đưa một cô gái về nhà, bà kích động quá nên mới hiểu lầm…"

Tôn Điềm Điềm cong cong mắt cười đến thực ngọt ngào, thanh âm tinh tế mềm mại nói: "Không sao đâu bà ngoại."

Bà lão đối với việc Tôn Điềm Điềm không phải là bạn gái của cháu mình thì thấy vô cùng đáng tiếc, nhịn không được lặng lẽ trừng mắt liếc Thẩm Niệm Thâm một cái, ý tứ rất rõ ràng: Một cô bé xinh đẹp như vậy cũng không biết theo đuổi, thực tức chết!

Thẩm Niệm Thâm giả vờ không hiểu, thuận tiện thay đổi đề tài khác.

"Bà ngoại, con đưa bà đến bệnh viện kiểm tra."

Nói xong liền đến đỡ bà ngoại lên.

Bà lão gạt tay anh ra nói: “Bà không đi. Vừa rồi đã đến xem ở chỗ bác sĩ Lưu, không có gì trở ngại.”

Bác sĩ Lưu là một lão trung y chuyên trị bị thương ở gần đây, nghe nói y thuật cũng khá tốt.

Thẩm Niệm Thâm nghĩ ngợi, vẫn là cảm thấy không yên tâm, nói: “Vẫn là đến bệnh viện kiểm tra một chút đi ạ.”

“Đã nói là không đi mà, cái đứa nhỏ này.” Bà lão tiếc tiền, thực kiên quyết không chịu đi.

Tôn Điềm Điềm thấy thế, ở bên cạnh giọng nói ôn nhu mà khuyên bà, “Bà ngoại, đến kiểm tra một chút đi ạ. Bà không đi Thẩm Niệm Thâm cũng không yên tâm a. Nếu như không có chuyện gì đương nhiên càng tốt, nhưng vạn nhất có cái gì, về sau ngược lại còn phải tốn càng nhiều tiền hơn. Quan trọng nhất chính là, thân thể của chính mình bị bệnh a.”

Tôn Điềm Điềm nói chuyện cùng bà lão với thanh âm khinh khinh nhu nhu nghe rất là thoải mái, bà lão cũng nghe lời thuận theo.

“Nghĩ như vậy hình như... cũng rất có đạo lý a.”

Nếu không có gì thì tốt, vạn nhất thực sự có chuyện gì hiện tại không kiểm tra chờ nghiêm trọng chẳng phải là tốn càng nhiều tiền hơn sao?

Nghe Tôn Điềm Điềm khuyên, bà lão mới chịu cùng Thẩm Niệm Thâm đến bệnh viện kiểm tra.

Anh tiến lên đỡ bà ngoại, Tôn Điềm Điềm giúp đỡ anh đỡ một bên, nào biết lúc này bên cạnh lại truyền đến một giọng nữ.

“Tôn tiểu thư vẫn là để tôi đưa bà đi, ngày thường tôi quen chiếu cố bà ngoại rồi.”

Tôn Điềm Điềm ngẩn người nghiêng đầu, lúc này mới chú ý tới trong phòng còn có hai người khác. Một người phụ nữ trung niên và một người xấp xỉ tuổi cô, nhìn như là mẹ con.

Tôn Điềm Điềm nhìn cô gái nói chuyện trước mắt, không khỏi nghiêng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm một cái, “Là em gái anh sao?”

Thẩm Niệm Thâm quang minh lỗi lạc nói: “Không phải.”

Cô gái kia vội vàng tự giới thiệu, “Tôi tên Lâm Lị, nhà của chúng tôi cách vách nhà A Niệm. Ngày thường A Niệm đi học vội, bà ngoại luôn một mình ở nhà, tôi không có việc gì liền tới đây phụ giúp bà.”

Tôn Điềm Điềm nghe chuyện rõ ràng, nguyên lai là hàng xóm. Nhưng nàng một câu lại một cái A Niệm, cô cảm thấy không thoải mái a.

Miệng không khỏi mím lại một chút, còn chưa kịp nói cái gì cô gái kia đột nhiên tiến đến đẩy cô ra bên cạnh, sau đó tự mình đỡ bà ngoại, cười tủm tỉm nói: “Bà ngoại đi thôi, con đỡ bà.”

Tôn Điềm Điềm bị đẩy ra sau, không khỏi nhíu mày.

Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại nhìn cô, Tôn Điềm Điềm tức giận hung hăng trừng mắt liếc anh một cái.

Anh nhìn cô muốn giải thích, nhưng thấy cô đỡ bà ngoại cũng không tiện liền tạm thời không nói gì, cùng Lâm Lị mỗi người một bên đỡ bà ngoại ra cửa.

Thẩm Niệm Thâm cùng Lâm Lị đỡ bà ngoại, bên cạnh còn mẹ Lâm Lị đi theo và vài người đi ở phía trước, nhìn giống như là người một nhà.

Tôn Điềm Điềm giận dỗi cầm túi theo sau, cúi đầu đá mấy viên đá trên mặt đất.

Trên đường ra khỏi ngõ nhỏ, Thẩm Niệm Thâm không ngừng quay lại nhìn, có mấy lần quay đầu lại thấy Tôn Điềm Điềm tức giận mà đá viên đá trên mặt đất. Có hai lần quay đầu lại, Tôn Điềm Điềm vừa vặn ngẩng đầu, thấy anh đang nhìn cô, cô tức giận trừng mắt liếc anh một cái.

Bà ngoại thấy Thẩm Niệm Thâm không ngừng quay đầu lại nhìn, cũng theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền thấy Tôn Điềm Điềm cúi đầu theo sau, bà nhìn thấy biểu tình của cháu ngoại rõ ràng là lo lắng a.

Bà lão là người từng trải tức khắc liền hiểu rõ, đáy lòng liền trở nên vui vẻ. Đứa nhỏ này, không chịu thừa nhận là thích người ta, bộ dạng này rõ ràng chính là rất thích a!

Liền nói: “A Niệm cháu đi xem Điềm Điềm đi, con bé chưa từng tới nơi này, coi chừng đi lạc đấy.”

“Bà ngoại...”

“Ai nha, chân của bà cũng không có việc gì, cháu mau đi tìm Điềm Điềm, chúng ta ở bên ngoài đầu ngõ chờ cháu.”

Nói xong liền đẩy Thẩm Niệm Thâm ra, sau đó tự mình đi về phía trước.

Lúc Thẩm Niệm Thâm quay đầu nhìn Tôn Điềm Điềm, cô đang cúi đầu đi đường, vừa đi vừa đá một viên đá nhỏ trên mặt đất.

Thẩm Niệm Thâm nhìn bộ dáng cúi đầu giận dỗi của cô không khỏi có chút buồn cười, anh đứng ở chỗ đó không nhúc nhích, chờ cô lại đây.

Tôn Điềm Điềm bởi vì cúi đầu xuống mà đi nên cũng không phát hiện Thẩm Niệm Thâm ở phía trước chờ cô.

Tôn Điềm Điềm cúi đầu cũng không nhìn đường, thẳng đến khi đầu đụng phải lòng ngực cứng của ai đó bị đau đến hô nhỏ một tiếng mới che trán lại, phản xạ có điều kiện lùi về sau hai bước.

Khuôn mặt nhỏ nhíu mày ngẩng đầu, vừa lúc đôi mắt chạm phải khuôn mặt cười như không cười của Thẩm Niệm Thâm.

Tôn Điềm Điềm nguyên bản còn giận anh, lúc này thấy anh cư nhiên còn đang cười, tức khắc càng tức giận hơn, “Anh cười cái gì!”

Thẩm Niệm Thâm khóe miệng hơi nhếch, nói: “Tôn Điềm Điềm, cô là con nít ba tuổi sao? Không có việc gì lại vừa đi vừa đá?”

“Em chẳng phải là con nít ba tuổi sao? Cho nên mới ngu ngốc mà thích anh như vậy!” Tôn Điềm Điềm vừa rồi bị ném ở phía sau trong lòng ủy khuất, lúc này nghe thấy Thẩm Niệm Thâm trào phúng cô, nguyên bản còn có thể nhịn ủy khuất bây giờ nháy mắt đã không khắc chế được mà trào dâng, đôi mắt hồng hồng trừng Thẩm Niệm Thâm một cái, quay đầu đi sang hướng khác.

Thẩm Niệm Thâm không nghĩ tới Tôn Điềm Điềm đột nhiên phản ứng như vậy, nhất thời anh sửng sốt, thấy Tôn Điềm Điềm đi được mấy bước

mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, đi nhanh theo sau cầm lấy tay cô, "Tôn Điềm Điềm."

Tôn Điềm Điềm hất tay anh ra, "Phiền chết mất, đừng chạm vào em."

Cô quay đầu, không muốn nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm biết Tôn Điềm Điềm đã lâu như vậy, mỗi lần đều thấy cô cười tủm tỉm, rất ít khi nhìn thấy cảm xúc khác trừ bỏ vui vẻ.

Anh nhìn cô chằm chằm trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Tôi không có ý cười cô."

Tôn Điềm Điềm gắt gao mím môi, vẫn là không để ý tới anh.

Thẩm Niệm Thâm thở dài, giải thích nói: "Lâm Lị chính là hàng xóm. Ngày thường lúc tôi không ở nhà, cô ấy cùng mẹ có đôi khi sẽ qua quán xuyến nhà cửa, tâm sự cùng bà ngoại. Bà ngoại tương đối quen thuộc với họ, nhưng tôi không thân với họ."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, không nghĩ tới anh cư nhiên sẽ giải thích.

Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, "Hết giận chưa?"

Tôn Điềm Điềm 'hừ' một tiếng, "Anh với người ta không thân, nhưng không thấy người ta với anh không thân nha. Cô gái kia thích anh, đừng nói anh không nhìn ra."

Thẩm Niệm Thâm rất trực tiếp, không có nửa phần hàm hồ, nói: "Tôi không thích cô ấy."

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, không chớp mắt nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm thật lâu.

"Vậy anh…" Bỗng nhiên cô có chút khẩn trương nhìn Thẩm Niệm Thâm, suy nghĩ trong chốc lát vẫn là nhịn không được hỏi, "Vậy anh thích ai?"

Ngày thường cô luôn dùng ngữ khí đùa giỡn mà hỏi Thẩm Niệm Thâm có thích cô hay không, nhưng nghiêm túc hỏi như vậy, vẫn là lần đầu

tiên.

Mấy chữ ngắn ngủn, thời điểm hỏi ra trái tim cư nhiên còn thình thịch mà nhảy lên một chút.

Cô chờ mong nhìn anh, ngón tay bất giác siết chặt góc áo.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm rất sâu, nhìn chằm chằm cô thật lâu mới trả lời: "Tôi không biết."

Anh cũng không biết đến tột cùng mình có thích Tôn Điềm Điềm hay không, nếu tính là thích thì cũng có quá nhiều chuyện yêu cầu phải suy xét, anh chưa nghĩ tới.

Tôn Điềm Điềm thấy anh không chịu trả lời chính diện, muốn ép hỏi lại sợ bức anh đến nóng nảy, tâm tư xoay nửa ngày cuối cùng vẫn là nhịn xuống, không tiếp tục truy cứu.

"Đi thôi." Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm hết giận, nhẹ nhàng kéo cánh tay cô.

Cô rút tay ra, khoanh hai tay trước ngực, nhăn mặt nói: "Nam nữ thụ thụ bất thân nha, Thẩm học trưởng."

Hai chữ 'học trưởng' đặc biệt nhấn mạnh, Thẩm Niệm Thâm dừng một chút mới phản ứng lại, nhớ tới vừa rồi anh giới thiệu với bà ngoại cô là học muội.

Tức khắc có chút bất đắc dĩ, đau đầu mà xoa ấn đường.

"Đi thôi, bà ngoại còn ở bên ngoài chờ." Thẩm Niệm Thâm duỗi tay kéo cánh tay Tôn Điềm Điềm, ngữ khí ôn nhu.

Tôn Điềm Điềm bị anh kéo đi theo sau, nhìn anh kéo tay mình thì khóe miệng rốt cuộc cũng cong cong, lại lần nữa lộ ra tươi cười.

Đưa bà ngoại đến bệnh viện làm kiểm tra, kết quả mắt cá chân có chút bầm tím, may mà không có thương tổn đến xương cốt, không tính là nghiêm trọng.

Bác sĩ cho thuốc tan máu bầm, lấy rượu thuốc xoa ấn một lát rồi về nhà an tâm tĩnh dưỡng, qua một tuần là có thể chậm rãi hồi phục.

Thời điểm đến bệnh viện, Tôn Điềm Điềm thuận tiện tìm một bác sĩ giúp cô gỡ băng vải trên tay đi, cánh tay cô sớm đã không có việc gì, cả ngày treo như vậy có chút khó chịu.

Băng vải kia được gỡ ra, nháy mắt liền thoải mái, lập tức ở văn phòng bác sĩ đung đưa hai cánh tay.

“Cô chậm một chút, đừng để lại bị thương.” Thẩm Niệm Thâm thấy cô ở đằng kia không hề cố kỵ mà hoạt động, không khỏi có điểm lo lắng nhắc nhở cô.

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm mà đón nhận tầm mắt anh, “Vừa lúc bị thương lại có thể quấn lấy anh mỗi ngày lấy cơm cho em a.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Thời điểm ra khỏi bệnh viện đã hơn bốn giờ chiều, lại ngồi xe về đến nhà đã 5 giờ hơn gần 6 giờ.

Bà ngoại nhìn cháu của mình có ý với con gái nhà người ta liền lôi kéo Tôn Điềm Điềm, nhiệt tình mà nói: “Điềm Điềm ở lại ăn cơm chiều đi.”

Nói xong liền ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm, cháu lấy thịt gà trong tủ lạnh ra, trong nhà còn có khoai tây, chốc nữa làm gà nấu khoai tây cho Điềm Điềm.”

Tôn Điềm Điềm đương nhiên nguyện ý ở lại ăn cơm chiều, vui vẻ gật đầu nói: “Cảm ơn bà ngoại.”

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, nhất thời cũng không biết làm gì liền đứng lên, đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm chiều.

“Em tới giúp anh a.” Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm vào phòng bếp cũng vội vàng đi theo.

Tới phòng bếp, Thẩm Niệm Thâm lấy thịt gà từ tủ lạnh ra, lại lấy khoai tây được giữ tươi ở phía trên ra.

Tôn Điềm Điềm cười hì hì thò đầu lại gần, “Thẩm Niệm Thâm, anh còn biết nấu cơm a?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, đem khoai tây bỏ vào bồn rửa rau, sau đó vặn vòi nước bắt đầu rửa từng củ khoai tây.

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu nhìn anh, khóe miệng cong cong, tâm tình đặc biệt tốt.

“Em không biết nấu cơm, bất quá em vẫn luôn muốn học a.”

Đột nhiên ánh mắt sáng lên, cô tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm mà ôm lấy cánh tay anh, “Về sau anh dạy em được không?”

Thẩm Niệm Thâm thân thể hơi cứng lại, rũ mắt nhìn cô hỏi lại.

“Cái gì?”

“Về sau, dạy em làm đồ ăn a.” Đôi mắt Tôn Điềm Điềm rất sáng, không chớp mắt nhìn anh.

Hai chữ ‘về sau’ này làm người nghe trở nên mơ màng, phảng phất hai người bọn họ thật sự sẽ có về sau. Anh nhìn thấu tâm tư cô, không trả lời.

Thẩm Niệm Thâm lấy thớt ra, đầu tiên là bóc vỏ khoai tây, sau đó đặt lên thớt cầm dao cắt thành khối.

Tôn Điềm Điềm đợi một lát cũng không nghe thấy anh trả lời, không khỏi có điểm mất mát, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Cô thấy Thẩm Niệm Thâm cắt khoai tây liền vội nói: “Em muốn cắt, để em cắt đi.”

Nói xong liền cầm lấy dao trong tay anh.

Thẩm Niệm Thâm không cho, dùng sườn mặt mà nhìn cô, “Đừng nháo, cô không làm được đâu.”

“Em từng cắt đồ ăn rồi, hẳn là không thành vấn đề. Anh để em làm thử xem sao.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

“Để em làm thử xem.” Tôn Điềm Điềm bắt lấy tay Thẩm Niệm Thâm mục đích muốn đoạt lấy con dao.

Thẩm Niệm Thâm không lay chuyển được cô, nói: “Cô đợi chút, tôi lấy cho cô con dao nhỏ hơn.”

Nói xong liền buông dao phay xuống, sau đó đưa dao thái cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm ở nhà cũng từng cắt đồ ăn, chính là cắt không tốt lắm. Cô vô cùng cao hứng nhận lấy dao, sau đó đẩy Thẩm Niệm Thâm sang bên cạnh, “Để em để em, anh đi làm cái khác đi.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

“Cô chậm một chút.”

Thẩm Niệm Thâm không có biện pháp với cô, đến tủ lạnh lấy hai trái cà chua ra, chuẩn bị nấu canh cà chua trứng gà.

Anh vừa đánh trứng gà vừa quay đầu lại nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm, “Cô chậm một chút, đừng cắt vào ngón tay.”

“Em biết rồi.” Tôn Điềm Điềm rất nghiêm túc cắt khoai tây, vừa cắt vừa hỏi: “Là như thế này sao? Cắt thành hình dạng này đúng không?”

Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại nhìn thoáng qua, “…”

“Ừm, có chút xấu a.” Tôn Điềm Điềm tự mình quan sát.

Thẩm Niệm Thâm trong lòng buồn cười.

Còn biết tự hiểu a, không phải có chút xấu mà là rất xấu.

Thẩm Niệm Thâm định cắt thịt gà, nhưng thớt bị Tôn Điềm Điềm chiếm lấy, anh đành phải ra ngoài lấy cái kia vô dùng.

Trước khi đi lấy thớt, anh còn cẩn thận dặn dò Tôn Điềm Điềm, “Cô cẩn thận một chút, đừng cắt vào ngón tay.”

Tôn Điềm Điềm cũng không ngẩng đầu, “Biết biết, lải nhải chết mất.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Thẩm Niệm Thâm ra ngoài phòng khách tìm cái thớt sắp bị bỏ đi kia, lại bị bà ngoại cười tủm tỉm giữ chặt lại, đè nặng thanh âm, nói: "Đứa nhỏ này, rõ ràng là thích người ta mà còn không thừa nhận."

Thẩm Niệm Thâm: "Bà đừng nói bậy."

Bà lão vừa thấy biểu tình của cháu ngoại, căn bản không tin nói: "Một cô gái tốt như vậy cháu còn không chịu chủ động, ngày nào đó để cho người khác đoạt đi rồi hối hận cũng không kịp."

"Bà ngoại, bà đừng nhọc lòng." Thẩm Niệm Thâm nghe vậy, tâm tình có điểm nóng nảy, đứng dậy cầm thớt đi vào phòng bếp.

Ở trong phòng bếp Tôn Điềm Điềm vừa mới không cẩn thận cắt phải ngón tay ra máu, đang tự tìm cách cho máu ngừng chảy.

"Cô đang làm gì vậy?"

Thanh âm Thẩm Niệm Thâm truyền đến, Tôn Điềm Điềm sợ tới mức bả vai run lên, phản xạ có điều kiện giấu ngón tay bị thương ra sau, cười ha ha.

"Đâu có làm gì, không làm gì nha."

Tầm mắt dừng ở cái tay cô đặt ở phía sau, ấn đường nhăn chặt kêu cô vươn tay.

"Cho tôi xem."

Chương 15

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Tôn Điềm Điềm giấu tay sau lưng, do dự không muốn đưa ra.

Thẩm Niệm Thâm thấy cô nhìn chằm chằm anh mà nửa ngày bất động, ấn đường nhíu lại hỏi: "Cắt trúng rồi?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

"Cô có phải là ngốc đến chết hay không hả?" Thẩm Niệm Thâm đi về phía trước một bước, kéo tay cô từ phía sau ra.

Ngón trỏ có một lỗ hổng đang chảy máu ra.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm miệng vết thương trên ngón tay cô, tức khắc nhăn chặt mày, "Sao lại sâu như vậy."

Tôn Điềm Điềm: "Cắt nhanh quá, không cẩn thận liền... liền cắt phải."

Thẩm Niệm Thâm ánh mắt rất sâu nhìn cô, Tôn Điềm Điềm bị nhìn đến có điểm chột dạ, theo bản năng cuộn tròn ngón tay, nhỏ giọng nói: "Kỳ thật... cũng không phải rất sâu..."

Anh liếc nhìn cô một cái, bất đắc dĩ lộ ra ý trách cứ.

"Chờ tí, tôi tìm băng dán."

Nói xong liền buông tay cô ra, xoay người đi ra bên ngoài.

Tôn Điềm Điềm ngơ ngác đứng tại chỗ, mắt nhìn chằm chằm ngón tay đang chảy máu của mình, đầu ngón tay còn lưu lại độ ấm từ tay Thẩm Niệm Thâm, sự ấm áp chạm vào lòng cô.

Cô lặng lẽ cong môi, tâm tình phá lệ tốt.

Thẩm Niệm Thâm lại từ phòng bếp đi ra, bà ngoại cảm thấy kỳ quái liền hỏi anh: "Lại làm sao vậy?"

Anh nói: "Điềm Điềm cắt vào ngón tay rồi, con tìm băng dán cho cô ấy."

Một bên nói một bên ngồi xổm trước TV, lôi ngăn kéo ra tìm. Kết quả tìm nửa ngày cũng không tìm được.

Bà ngoại nhớ ra, nói: "Trong nhà hình như không có băng dán, cháu ra ngoài mua đi."

Thẩm Niệm Thâm tìm khắp ngăn kéo, nghe thấy bà ngoại nói vậy liền đóng ngăn kéo lại, đứng lên nói: "Con ra ngoài một chút, lập tức quay lại liền."

Nói xong liền xoay người nhanh chóng đi ra ngoài.

"A Niệm, từ từ, em đi cùng anh." Thẩm Niệm Thâm chân trước vừa mới đi thì Lâm Lị liền lập tức đi theo.

Đầu ngõ có một tiệm thuốc nhỏ, Thẩm Niệm Thâm đi rất nhanh, Lâm Lị chạy theo sau cả nửa ngày, đến khi Thẩm Niệm Thâm vào tiệm thuốc thì mới đuổi kịp anh.

"Anh đi nhanh thật." Lâm Lị thở phì phò.

Thẩm Niệm Thâm không đáp lời nàng mà nói với người ở quầy hàng: "Cho tôi hai miếng băng dán."

"Hai miếng một đồng."

Thẩm Niệm Thâm nhanh chóng lấy ra một đồng xu từ túi quần, cầm băng dán xoay người đi ra ngoài.

Lâm Lị đi theo anh, "A Niệm, có phải anh thích cô gái kia không?"

Thẩm Niệm Thâm vừa đi đến đầu ngõ thì nghe thấy thanh âm của Lâm Lị đột nhiên từ phía sau truyền đến, bước chân anh hơi dừng lại.

Lâm Lị chạy ba bước đến trước mặt anh, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm anh.

"A Niệm, anh sẽ không thật sự thích cô ta chứ?"

Thẩm Niệm Thâm mặt vô biểu tình, "Không liên quan đến cô."

Dứt lời, lại lập tức đi về phía trước.

Lâm Lị ngăn anh lại, nhìn anh nói: "Anh có biết đôi giày mà cô ta mang bao nhiêu tiền không?"

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày nhìn cô.

Lâm Lị nói: "Rất xa xỉ a, một đôi giày hơn bốn ngàn, còn có cái túi mà cô ta đeo là của Chanel loại mới nhất, phải hơn hai vạn. Một bộ quần áo của cô ta còn nhiều hơn tiền chi tiêu một năm cho anh và bà ngoại."

Thẩm Niệm Thâm nghe xong, một lúc lâu sau cũng không nói chuyện, ngực giống như đột nhiên bị thứ gì ngăn chặn, buồn bực đến có chút không thở được.

Anh nhìn chằm chằm Lâm Lị thật lâu, rốt cuộc cũng mở miệng.

"Cô nói với tôi cái này để làm gì."

Lâm Lị có chút kích động nói: "Em chỉ muốn nói với anh, cô ta và chúng ta căn bản không phải là người cùng một thế giới, hai người hoàn toàn không thích hợp!"

Thẩm Niệm Thâm đột nhiên bực bội, "Chuyện này không liên quan đến cô."

Anh đi nhanh về phía trước như muốn đem hiện thực tàn nhẫn ném lại sau đầu.

Lâm Lị đuổi theo anh, kích động nói: "Chính là cô ta thấy anh đẹp trai nên muốn chơi đùa với anh thôi, đến khi cô ta chơi đủ thì sẽ quăng anh đi. Loại thiên kim đại tiểu thư này em thấy nhiều rồi, hôm nay quen người bạn trai này, không thích liền lập tức thay một người mới a."

Lại nói: "Vậy cứ tính là cô ta không phải loại người đứng núi này trông núi nọ đi, tính là cô ta thật sự thích anh, vậy anh hỏi thử cô ta xem cô ta có thể chịu khổ cùng anh không?"

Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng dừng bước chân, yết hầu giống như bị lửa đốt vừa trướng vừa đau, đôi tay đặt bên người gắt gao siết chặt lại.

Lâm Lị thấy anh dừng lại thì muốn duỗi tay kéo anh, lại nghĩ tới anh không cho người khác chạm vào, liền ngừng động tác, nói: "A Niệm anh đừng trách em nhiều chuyện, chỉ là em cảm thấy một cô gái như vậy không thích hợp với anh, anh không nuôi nổi cô ấy. Đến khi cô ấy chán ghét, ghét bỏ anh, kết quả người bị thương vẫn là anh."

Thẩm Niệm Thâm yết hầu bị đau đến lợi hại, anh vẫn không nhúc nhích mà đứng tại chỗ, thật lâu cũng không nói chuyện.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm trở về, Tôn Điềm Điềm vẫn còn ở trong kia tiếp tục nghiêm túc cắt khoai tây.

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, duỗi tay lấy dao đi.

"Đừng phá."

"Anh đã về." Tôn Điềm Điềm đợi anh nửa ngày, thấy anh trở về liền ngẩng đầu, cười nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, mặt vô biểu tình đưa băng dán cho cô, "Tự dán lên."

Tôn Điềm Điềm không phát hiện cảm xúc khác thường của Thẩm Niệm Thâm, nhận băng dán còn cười tủm tỉm kéo ống tay áo của anh làm nũng.

"Anh không giúp em dán sao,em tự dán có chút không tiện."

Thẩm Niệm Thâm bất động thanh sắc mà tránh cô, dịch sang bên cạnh hai bước, bảo trì khoảng cách với cô mà đứng một bên cúi đầu cắt một bên nói: "Tự dán đi, sau đó ra bên ngoài ngồi một lát đi, cơm nước xong tôi đưa cô về trường."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, lúc này mới phát hiện Thẩm Niệm Thâm có điểm không đúng, sắc mặt lại rất kém. Cô nhẹ nhàng lại gần, lo lắng hỏi: "Anh làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Không có." Anh liếc nhìn cô một cái, nói: "Ra ngoài đi, phòng bếp dơ."

Nói xong, lại tiếp tục cúi đầu cắt khoai tây, không nhìn Tôn Điềm Điềm một cái.

Tôn Điềm Điềm thấy anh tựa hồ không muốn nói chuyện liền do dự một lát. Tuy rằng không quá nguyện ý nhưng cuối cùng vẫn là nghe lời anh mà ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Thẩm Niệm Thâm rất nhanh đã mang cơm chiều ra, Tôn Điềm Điềm lần đầu tiên ăn cơm ở nhà anh, bà ngoại lại thích cô, không ngừng giục cô ăn nhiều một chút.

Bởi vì là Thẩm Niệm Thâm làm, cô nhịn không được thật sự ăn rất nhiều, một bữa cơm ăn hết hai chén lớn làm bụng no căng.

Bà lão ở bên cạnh nhìn đặc biệt cao hứng, kéo Tôn Điềm Điềm nói: "Điềm Điềm, về sau cháu phải thường xuyên tới nhà chơi a. Trước khi tới thì gọi điện thoại cho bà ngoại, bà sẽ đi chợ mua thức ăn, sau đó kêu A Niệm làm cho cháu ăn."

"Vâng ạ, cảm ơn bà ngoại." Bà ngoại thích cô như vậy, Tôn Điềm Điềm cũng rất vui vẻ.

Thẩm Niệm Thâm thu dọn chén đũa, thời điểm từ phòng bếp đi ra Tôn Điềm Điềm còn ngồi trên sô pha tán gẫu với bà ngoại.

Anh về phòng thay quần áo, ra tới liền nói: "Đi thôi."

Đang cùng nhau vui vẻ nói chuyện đột nhiên nghe thấy Thẩm Niệm Thâm nói đi, cô ngẩng đầu nói: "Nhanh như vậy a? Chỉ vừa mới 8 giờ."

Thẩm Niệm Thâm: "Muốn về trường còn phải đi xe một lát, tới nơi cũng gần 9 giờ rưỡi rồi."

Nói xong liền kéo Tôn Điềm Điềm đi.

Cô đứng lên, lưu luyến không rời mà kéo tay bà ngoại.

"Bà ngoại, ngày thường bà một mình ở nhà nhất định phải giữ gìn sức khỏe, tuần sau con lại tới thăm bà."

Bà lão nói chuyện với Tôn Điềm Điềm rất hợp, ngẩng đầu nói với Thẩm Niệm Thâm: "A Niệm, ngày thường cháu phải đưa Điềm Điềm về nhà chơi nhiều một chút biết không?"

Thẩm Niệm Thâm hàm hồ 'dạ' một tiếng, nói: "Chúng con đi đây bà ngoại, cuối tuần con lại về thăm bà."

"Ôi trời, đi đi."

Anh chào hỏi bà ngoại xong liền dẫn Tôn Điềm Điềm ra cửa.

Từ nhà Thẩm Niệm Thâm đi ra, Tôn Điềm Điềm một đường đều rất cao hứng, bước chân nhẹ nhàng đi theo bên cạnh anh.

"Thẩm Niệm Thâm, nhìn không ra anh làm đồ ăn rất ngon a."

Anh không trả lời.

Tôn Điềm Điềm đôi mắt xoay chuyển, đột nhiên tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm mà ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn anh.

"Bà ngoại nói về sau em có thể thường xuyên tới nhà anh chơi, có thể chứ?"

Tôn Điềm Điềm dựa rất gần, môi cơ hồ muốn dán đến cằm Thẩm Niệm Thâm.

Ngõ nhỏ gió thổi phất qua, có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt từ người cô. Anh đi về phía trước, vẫn như cũ không có phản ứng cô.

Lấy ra một gói thuốc từ túi quần, rút một điếu cắn trong miệng.

Tôn Điềm Điềm theo sau, thấy Thẩm Niệm Thâm trong miệng có điếu thuốc, đang từ túi quần lấy ra bật lửa chuẩn bị đốt.

Cô có chút kinh ngạc, đôi mắt đen nhánh nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, nói: "Cách tôi xa một chút."

Anh sợ làm cô sặc.

Tôn Điềm Điềm mím môi, hỏi anh: "Thẩm Niệm Thâm, tâm tình anh không tốt sao?"

Thẩm Niệm Thâm động tác đốt lửa hơi dừng lại, ngước mắt nhìn cô.

Cô duỗi tay lấy điếu thuốc từ miệng anh xuống, nhỏ giọng nói: "Đừng hút thuốc."

Thẩm Niệm Thâm ánh mắt rất sâu nhìn cô không nói gì.

Cô không biết anh đột nhiên làm sao nhưng cũng nhìn ra được tâm tình anh không tốt, trước nay cô chưa thấy qua anh hút thuốc.

Cô nhẹ giọng nói: "Nếu tâm tình anh không tốt có thể nói với em. Đừng hút thuốc, không tốt cho thân thể."

Thẩm Niệm Thâm ngực khó chịu, yết hầu trướng đau.

Nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm một hồi lâu, anh muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn là không biết phải nói cái gì, chung quy cái gì cũng không nói. Anh nhét bật lửa vào túi quần, tiếng nói nghẹn lại: "Đi thôi."

Từ ngõ nhỏ đi ra, Thẩm Niệm Thâm chuẩn bị đưa Tôn Điềm Điềm đi xe điện ngầm, cô lại theo bản năng giữ chặt anh, nói: "Kêu xe đi, tàu điện ngầm rất nhiều người."

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, gật đầu, "Được."

Thẩm Niệm Thâm kêu xe taxi, hai người cùng ngồi vào.

Trên đường về trường, Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ không nói gì.

Không khí trong xe ngưng trọng, Tôn Điềm Điềm lại muốn phá vỡ bầu không khí trầm trọng này vì thế cười hì hì nói: "Thẩm Niệm Thâm, cuối tuần câu lạc bộ trượt ván có hoạt động tập thể. Đạp xe đến đường Tân Giang chơi, anh cũng đi chứ?"

Chuyện đạp xe, hai ngày trước Hứa Lệ đã nói qua với anh.

Thẩm Niệm Thâm không quay đầu lại, vẫn như cũ nhìn ngoài cửa sổ, thanh âm lạnh lùng, "Không có thời gian."

"A?" Tôn Điềm Điềm tức khắc có chút mất mát, "Em còn muốn anh dạy em, em không biết chạy xe."

Thẩm Niệm Thâm nói: "Cô có thể tìm người khác dạy."

"Em không cần, em chỉ muốn anh dạy em." Tôn Điềm Điềm vốn dĩ chính là bởi vì Hứa Lệ nói sẽ kéo anh tới nên mới muốn đi tham gia hoạt động tập thể.

Cô nghĩ nghĩ một chút lại nói: "Nếu không kêu Hứa Lệ đổi thời gian, chờ anh rảnh thì..."

"Tôn Điềm Điềm, dừng ở đây đi."

"C-cái gì..." Tôn Điềm Điềm ngây người, ngơ ngác nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Anh quay đầu lại nhìn Tôn Điềm Điềm, biểu tình nghiêm túc, "Lúc trước không cẩn thận hại cô té ngã là tôi không đúng. Hiện tại tay cô đã khỏi, nghĩa vụ chiếu cố cô hẳn là cũng hoàn thành rồi chứ?"

Tôn Điềm Điềm hoàn toàn không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm sẽ đột nhiên muốn phân rõ quan hệ với cô, cô còn cho rằng trải qua khoảng thời gian ở chung này hai người bọn họ quan hệ đã càng ngày càng tốt.

Vừa rồi lúc tay cô bị cắt trúng, không phải anh còn rất lo lắng sao?

Thậm chí cô còn cho rằng anh đã thích cô một chút.

Tôn Điềm Điềm đột nhiên hoảng loạn, cô há miệng muốn nói, nhưng trong cổ họng lại không phát ra âm thanh.

Vừa vặn lúc này, xe taxi ngừng ở cổng trường học.

Thẩm Niệm Thâm thanh toán tiền, mở cửa xe đi xuống.

Tôn Điềm Điềm lúc này mới bỗng nhiên phản ứng lại, vội vàng đẩy cửa xuống xe.

Thẩm Niệm Thâm đi về hướng trường học, anh đi rất nhanh nhưng Tôn Điềm Điềm vẫn chạy đuổi kịp anh, giữ chặt cánh tay anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh có ý gì a?"

Thẩm Niệm Thâm dừng chân, rũ mắt nhìn cô, "Chính là ý dừng lại. Tôi rất bận, mỗi ngày có rất nhiều việc cần hoàn thành, không có nhiều thời gian chơi cùng cô."

"Em không có nói anh chơi với em." Tôn Điềm Điềm không biết xảy ra vấn đề ở chỗ nào, trước đêm nay cô vẫn luôn cảm thấy quan hệ của mình cùng Thẩm Niệm Thâm rất khá, như thế nào lại đột nhiên biến thành như vậy?

Cô không chớp mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm, muốn nhìn ra manh mối từ trong mắt anh. Chính là đôi mắt anh đen nhánh lại thâm thúy, cô hoàn toàn nhìn không thấu anh.

Thẩm Niệm Thâm kéo lại cánh tay đang bị cô giữ lấy, bỗng nhiên có chút vô lực, "Tôn Điềm Điềm, nam sinh tốt hơn tôi có rất nhiều, không nhất định một hai phải là tôi."

Nói xong liền buông tay Tôn Điềm Điềm ra, không nhìn cô lấy một cái liền xoay người đi về phía trước.

Tôn Điềm Điềm sững sờ tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng lưng anh hồi lâu.

Cô phục hồi tinh thần, chạy vài bước về trước, lớn tiếng kêu anh, "Thật sự anh không thích em một chút nào sao?"

Thẩm Niệm Thâm dừng lại, nửa giây sau lại tiếp tục đi về phía trước, bảo trì không trả lời.

.....

Lúc Tôn Điềm Điềm về ký túc xá thì đã 10 giờ tối.

Nhóm bạn cùng phòng người thì đang rửa mặt, người thì đọc sách, chơi trò chơi.

"Hôm nay lại cùng Thẩm Niệm Thâm đi nơi nào hẹn hò a? Một ngày không về." Trình Đóa một bên chơi trò chơi, một bên cười hỏi cô.

Tôn Điềm Điềm cả người đều uể oải, thanh âm rất nhỏ, "Kết thúc rồi."

Trình Đóa sửng sốt, quay đầu lại hỏi: "Cái gì kết thúc?"

"Đúng vậy, cái gì kết thúc?" Tạ Nghiên cũng chạy tới.

"Cùng Thẩm Niệm Thâm a, anh ấy nói tớ đừng quấy rầy anh ấy." Tôn Điềm Điềm ra vẻ nhẹ nhàng, cười tự giễu.

"Tớ còn tưởng rằng anh ấy đã có chút thích tớ, kết quả là tớ tự mình đa tình."

Tuy rằng cô đang cười, nhưng biểu tình thoạt nhìn rất khổ sở. Trình Đóa lo lắng, lập tức từ trên ghế đứng lên cầm lấy tay cô.

"Điềm Điềm, cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì a, tớ có thể có chuyện gì được." Nói xong liền đi đến bàn của mình bỏ túi xuống, kéo ghế ra ngồi. Lấy một tờ phác họa từ trong ngăn kéo ra, chọn một chỗ giấy trống, cầm bút chì tùy tiện vẽ lên.

Tôn Điềm Điềm từ nhỏ đã như vậy, lúc khổ sở sẽ không biểu hiện ra ngoài, chỉ ngồi vẽ tranh để giảm bớt cảm xúc của mình.

Hai người bạn cùng phòng nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Tạ Nghiên nhịn không được hỏi một câu, "Điềm Điềm, vậy kế tiếp cậu muốn làm như thế nào a? Còn theo đuổi anh ta không?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không."

Đêm nay anh đã nói rõ như vậy, dù cô mặt dày thì cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Qua đêm đó Tôn Điềm Điềm thật sự không có đi tìm Thẩm Niệm Thâm, mỗi ngày đều đi học bình thường ăn cơm rồi ngủ, thoạt nhìn không khác gì cuộc sống trước kia.

Nhưng Thẩm Niệm Thâm cho rằng chỉ cần Tôn Điềm Điềm không tới tìm anh, anh liền có thể tâm như nước lặng mà trở lại cuộc sống yên bình lúc trước.

Nhưng sự thật không phải là như thế.

Mỗi ngày đi học anh sẽ không tự giác mà nhìn cửa sau, nhìn xem Tôn Điềm Điềm có lại xuất hiện ở ngoài phòng học anh hay không.

Lúc đến nhà ăn, anh sẽ theo bản năng quét mắt đến vị trí Tôn Điềm Điềm thường ngồi một cái, xem cô có đang cười tủm tỉm ngồi kia chờ anh hay không.

Thậm chí lúc đến thư viện tự học, ngẫu nhiên đều sẽ nhịn không được mà ngẩng đầu lên xem Tôn Điềm Điềm có ngồi đối diện anh hay không.

Nhưng mà không có, hết thảy đều khôi phục như thường. Cái người cười đến giống tiểu hồ ly giảo hoạt kia, người muốn anh chịu trách nhiệm kia, giống như chưa từng xuất hiện.

Suốt nửa tháng thậm chí anh không ngẫu nhiên gặp được Tôn Điềm Điềm ở trường một lần nào.

Trong giờ học đến lần thứ ba anh nhìn chằm chằm cửa sau xuất thần, Hứa Lệ ngồi bên cạnh rốt cuộc cũng nhịn không được, "A Niệm, cậu hà tất phải như vậy, nếu thích liền ở bên nhau a, mạnh miệng như vậy không phải là làm lẫn nhau khó chịu sao."

Còn làm hại hắn cũng bị liên lụy, mỗi ngày đều bị Trình Đóa mắng.

Thẩm Niệm Thâm thu hồi tầm mắt, không phản ứng hắn, ngẩng đầu tiếp tục nghe giảng bài.

Từ ngày đầu tiên khai giảng Hứa Lệ biết Thẩm Niệm Thâm đến giờ, rất nhiều lúc cũng không biết anh suy nghĩ cái gì, thấy anh không nói lời nào thì thở dài, lại nói: "Năm nhất khoa công trình Tạ Tuân, cậu biết chứ? Chính là lần trước ở cửa chúng ta gặp qua, cái cậu lái Ferrari."

Thẩm Niệm Thâm hơi rũ mắt, 'ừ' một tiếng.

Hứa Lệ: "Tớ nghe Trình Đóa nói, hình như đang theo đuổi Điềm Điềm."

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày lại, tay cầm bút bỗng siết chặt.

Hứa Lệ thấy Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng phản ứng lập tức thêm mắm thêm muối, "Nghe nói mỗi buổi tối cậu ta đều đưa Điềm Điềm về ký túc xá, lại đưa hoa, đưa chocolate nữa."

Thẩm Niệm Thâm sắc mặt rất khó coi, Hứa Lệ đúng lúc khuyến khích, "A Niệm, tớ nói này, nếu cậu thích Điềm Điềm thì nói với em ấy, đừng để cho người khác cướp mất, có hối hận cũng không kịp."

Thẩm Niệm Thâm vẫn là không hé răng, không biết suy nghĩ cái gì.

Hứa Lệ nói nửa ngày, thấy Thẩm Niệm Thâm vẫn là không có phản ứng gì không khỏi gãi đầu, nói một câu cuối cùng.

"Cậu tự ngẫm lại đi, cái gì cũng có thể bỏ qua, duy chỉ có người mình thích nếu bỏ lỡ thì sẽ tiếc nuối cả đời."

Nguyên một tiết Thẩm Niệm Thâm đều không nghe thấy giáo sư nói cái gì, trong đầu đều là lời nói của Hứa Lệ, đều là chuyện có người theo đuổi Tôn Điềm Điềm.

Anh vẫn luôn hồn vía lên mây, mãi cho đến lúc tan học mới hơi lấy lại tinh thần.

Hứa Lệ thấy Thẩm Niệm Thâm sắc mặt không tốt cũng không dám nói gì về việc đó nữa, liền vỗ vai anh nói: "Đi chơi bóng đi, vận động một chút tâm tình sẽ tốt."

Thẩm Niệm Thâm đã hơn nửa tháng không gặp qua Tôn Điềm Điềm, lại không nghĩ rằng cư nhiên lại đụng phải cô ở sân bóng rổ.

Anh vừa tiến vào sân bóng rổ liền thấy cô ngồi ở khán đài, bên cạnh còn có mấy người bạn cùng phòng của cô.

Trong tay cô ôm quần áo nam sinh, đang nói cười với bạn cùng phòng.

Thẩm Niệm Thâm dừng chân, ánh mắt dừng ở bộ quần áo nam sinh cô đang ôm trong tay, cảm thấy phá lệ chói mắt.

Tôn Điềm Điềm là bị Tạ Tuân kéo tới xem hắn chơi bóng, lúc này đang ngồi ở khán đài thương lượng với bạn cùng phòng xem buổi tối ăn cái gì.

Đang thảo luận là ăn lẩu hay là ăn thịt nướng, Tạ Nghiên bên cạnh đột nhiên khều cô một cái, nhỏ giọng nói: "Điềm Điềm, Thẩm Niệm Thâm kìa."

Tôn Điềm Điềm cả người cứng đờ, theo bản năng ngẩng đầu, cách một đám người tầm mắt liền đối diện với Thẩm Niệm Thâm.

Anh cũng nhìn cô, ánh mắt rất sâu.

Tôn Điềm Điềm nhớ tới chuyện nửa tháng trước Thẩm Niệm Thâm đoạn tuyệt với cô liền cảm thấy còn hơi tức giận, thở phì phì trừng mắt liếc

anh sau đó nghiêng đầu không thèm nhìn hắn.

Vừa lúc nghỉ ngơi giữa trận, Tạ Tuân đứng ở sân bóng rổ ngẩng đầu hướng tới khán đài đối diện mà kêu, "Điềm Điềm, lấy nước lại đây cho tớ!"

"Được, đợi tí!" Tôn Điềm Điềm buông quần áo Tạ Tuân, sau đó cầm khăn lông cùng nước đi xuống khán đài chạy vào trong sân bóng rổ.

Cô đến trước mặt Tạ Tuân, đưa nước khoáng cùng khăn lông cho hắn, "Cho cậu."

Tạ Tuân nhận khăn lông, tùy tiện lau mồ hôi, vặn bình nước khoáng ra ngửa đầu đổ vào cổ họng.

Đánh bóng cả buổi sáng nên có chút mệt, hắn uống nước xong, tay phải tùy ý đặt trên vai Tôn Điềm Điềm.

Cô sửng sốt, theo bản năng muốn né tránh, "Cậu làm gì vậy."

"Dựa một chút, mệt chết."

Hai người dựa rất gần, một bộ dạng rất thân mật.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở cách đó không xa nhìn Tôn Điềm Điềm thân mật đứng chung với nam sinh khác, trong lòng giống như bị thứ gì ngăn chặn, nói không nên lời như bị đè nén khó chịu.

Đầu này Tôn Điềm Điềm ghét bỏ mà đẩy hắn ra, "Được rồi, cậu tự đứng đi, tớ phải đi."

Nói xong liền chạy ra sân bóng rổ, thời điểm chạy ngang qua người Thẩm Niệm Thâm mắt nhìn thẳng, giống như hai người xa lạ, không nhìn anh một cái.

Nhưng còn chưa chạy được hai bước, cánh tay đột nhiên bị một bàn tay lớn cầm lấy.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt quay đầu lại, Thẩm Niệm Thâm đứng sau cô, vừa nắm cánh tay cô vừa nhìn cô, nói: "Tôn Điềm Điềm, chúng ta nói chuyện."

Chương 16

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Tôn Điềm Điềm đột nhiên bị Thẩm Niệm Thâm giữ chặt liền bị dọa nhảy dựng lên.

Cô nhìn chằm chằm anh trong chốc lát rồi hỏi: "Nói chuyện gì?"

Anh nói: "Đổi chỗ đi, chỗ này không tiện để nói chuyện."

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, mím môi nghĩ thầm người này cũng thật kỳ quái, lần trước nói cô đừng quấy rầy anh bây giờ lại chủ động tới tìm cô.

Tôn Điềm Điềm do dự một lát, sau đó đem lời nói lúc trước anh nói với cô mà trả lại cho anh, "Vậy anh có chuyện gì thì nói nhanh lên, em rất bận, không có thời gian chơi cùng anh."

Thẩm Niệm Thâm tức khắc nghẹn lại, gật đầu nói, "Được."

Tôn Điềm Điềm đi theo Thẩm Niệm Thâm ra khỏi sân bóng rổ, anh hỏi: "Muốn đến quán cà phê hay không?"

"Không cần, đến bãi đất trống ở Bảy Giáo Lâu đi, chỗ chúng ta hay chơi trượt ván đó."

Bảy Giáo Lâu cách sân bóng rổ không xa, vài phút đã tới.

Thẩm Niệm Thâm đáp ứng, anh cùng Tôn Điềm Điềm qua đó.

Tôn Điềm Điềm ngồi dưới gốc cây hoa hòe già, ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm.

"Có gì nói đi."

Tôn Điềm Điềm thái độ nhàn nhạt, hoàn toàn không giống với cô gái cả ngày cười tủm tỉm lúc trước.

Thẩm Niệm Thâm xoa xoa ấn đường, không biết như thế nào, trong đầu đột nhiên nhảy ra một câu: Tự làm bậy không thể sống.

Anh âm thầm hô khẩu khí, ngồi bên cạnh Tôn Điềm Điềm.

Cô nhích sang bên cạnh.

Thẩm Niệm Thâm: "... Cô làm gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm nâng cằm, nhìn bãi đất trống phía trước, nói, "Bảo trì khoảng cách với anh, để anh không nói em quấy rầy anh."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Nha đầu này, đã ghi thù rồi a?

Thẩm Niệm Thâm nửa ngày không nói chuyện, Tôn Điềm Điềm nhìn sườn mặt anh, "Rốt cuộc anh tìm em nói chuyện gì? Không nói thì em đi đây."

Nói chuyện gì?

Trên thực tế Thẩm Niệm Thâm cũng không biết nói chuyện gì, chỉ là vừa rồi thấy Tôn Điềm Điềm cùng Tạ Tuân dựa vào nhau, trong lòng đột nhiên thấy hốt hoảng.

Lại nghĩ tới chuyện Hứa Lệ nói Tạ Tuân đang theo đuổi cô, anh sợ nếu anh không làm gì, tương lai thật sự sẽ hối hận. Cho nên vừa rồi lúc Tôn Điềm Điềm đi ngang qua, anh nhịn không được mà giữ cô lại.

Thẩm Niệm Thâm nguyên bản cho rằng chính mình có thể tâm như nước lặng mà không nghĩ tới chuyện yêu đương, không muốn ở bên bất cứ nữ sinh nào.

Anh không nghĩ tới sẽ gặp phải một cô gái như vậy, từng giây từng khắc lơ đãng xâm nhập vào lòng anh. Nửa tháng nay, anh không lúc nào không nhớ tới cô.

Cho nên, anh đầu hàng.

Trầm mặc một lát, nói: "Tôn Điềm Điềm, chúng ta thử đi."

Thình lình nghe được câu này, trái tim Tôn Điềm Điềm không khống chế mà run một chút.

Cô nghiêng mặt qua, kinh ngạc nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh... không phải anh chán ghét em sao?"

Thẩm Niệm Thâm: "Tôi khi nào nói chán ghét em?"

Tôn Điềm Điềm nói: "Nửa tháng trước a. Ở cổng trường, anh nói anh rất bận, không rảnh chơi với em."

Tôn Điềm Điềm đến giờ nhớ tới câu nói kia còn rất tức giận, khi đó ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn cô giống như đang nhìn một người rất chán ghét, rất phiền lòng.

Chính ánh mắt phiền lòng kia của anh đã hoàn toàn khiến ý niệm ban đầu của cô bị đánh mất.

Cô thừa nhận đôi khi mình rất mặt dày, vô tâm vô phế, nhưng cô cũng có tự tôn của mình, có điểm mấu chốt của mình.

Nếu Thẩm Niệm Thâm chán ghét cô như vậy thì cô sẽ đi.

Buổi tối nửa tháng trước Thẩm Niệm Thâm đích xác rất bực bội, nhưng anh không phải phiền Tôn Điềm Điềm, mà là phiền chính bản thân mình.

Ngày đó ở ngõ nhỏ, mỗi một câu Lâm Lị nói đều giống một cây đao đâm vào lòng anh, tàn nhẫn lại không có biện pháp cãi lại.

Anh cùng Tôn Điềm Điềm thật là người của hai thế giới, anh muốn ở bên cô nhưng lại sợ ở bên cô.

Sợ sau này cô ở bên anh, sẽ phát hiện kỳ thật anh căn bản không tốt như trong tưởng tượng của cô, sợ cô cuối cùng sẽ chán ghét anh.

Anh cho rằng đoạn tuyệt với cô là có thể buông được, nhưng lại không nghĩ đến là bản thân đã quen mỗi ngày có thể thấy cô, thấy khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời cùng đôi mắt cong cong của cô.

Tôn Điềm Điềm đột nhiên biến mất, giống như ánh mặt trời trong cuộc sống của anh cũng biến mất, nghĩ đến liền chịu không nổi.

Nhưng anh không biết nên giải thích chuyện của ngày hôm đó như thế nào, anh không muốn đem vẻ mặt hèn mọn nhất của mình lột ra cho cô xem.

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát rồi mở miệng.

"Tôn Điềm Điềm, tôi chưa từng yêu đương, cũng chưa ở chung với nữ sinh nào nhưng tôi sẽ nỗ lực đối tốt với em, cho em hết thảy trong khả năng của tôi, không để em khổ sở, không để em chịu ủy khuất."

Anh nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc xưa nay chưa từng có.

Tôn Điềm Điềm có điểm ngốc, này có tính là... thổ lộ không?

Thẩm Niệm Thâm cư nhiên thổ lộ với cô? Cô đang nằm mơ sao?

Kinh hỉ tới quá mức bất ngờ, ngược lại làm cho người ta khó thích ứng được.

Tôn Điềm Điềm ngơ ngác nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, nói chuyện lắp bắp, "Kia... vậy là anh thích em sao?"

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, "Ừ, thích."

Tôn Điềm Điềm trong lòng đột nhiên mừng như điên, cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Thời điểm cô đã hoàn toàn từ bỏ, người cô thích đột nhiên nói với cô, kỳ thật anh cũng thích cô?

Tôn Điềm Điềm cảm thấy giống như đang nằm mơ, theo bản năng nhéo lòng bàn tay của mình một cái, cảm nhận được đau đớn truyền đến liền nháy mắt thanh tỉnh lại.

Trong lòng vui vẻ vô cùng, trên mặt lại ra vẻ rụt rè cùng thanh âm lãnh lãnh đạm đạm, nói: "Anh nói thử thì liền thử sao? Thẩm Niệm Thâm, em là người không phải bóng cao su, anh nói em cách anh xa một chút, liền một chân đá em đi. Bây giờ anh hối hận lại trở về tìm em nói muốn thử với em, dựa vào cái gì mà em phải đáp ứng anh?"

Thẩm Niệm Thâm thân thể cứng đờ. Sau một lúc lâu, ở trong lòng cười tự giễu.

Cũng đúng, anh dựa vào cái gì mà kêu người ta đi liền đi, kêu người ta trở về liền trở về chứ.

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, ánh mắt rất sâu nhìn Tôn Điềm Điềm, bỗng nhiên nói: "Tôi theo đuổi em."

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, "Cái gì?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Tôi theo đuổi em, được chứ? Theo đuổi tới khi em nguyện ý mới thôi."

Tôn Điềm Điềm ngơ ngẩn nhìn anh chằm chằm, sau một lúc lâu không nói gì.

Hôm nay lúc ra cửa hẳn là cô đã xem lịch rồi a. Chẳng lẽ cái này chính là một ngày trăm năm khó gặp, ngày lành a?!

Thẩm Niệm Thâm không chỉ thổ lộ với cô mà còn muốn theo đuổi cô?!

Tôn Điềm Điềm cảm thấy như mình đang nằm mơ, trong lòng có thanh âm kêu gào "đáp ứng anh ấy đáp ứng anh ấy!", một thanh âm khác lại dùng sức khuyên "bình tĩnh bình tĩnh!"

Cô ngồi tại chỗ không nhúc nhích, chậm chạp hơn nửa ngày mới hơi bình tĩnh lại nhìn Thẩm Niệm Thâm, khẽ hừ mũi nhẹ một tiếng, trả lời: "Em muốn xem biểu hiện của anh."

Thẩm Niệm Thâm lại lần nữa cảm nhận được cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống, anh gật đầu nói được, sau đó hỏi: "Buổi tối em có rảnh không?"

Tôn Điềm Điềm: "Anh muốn làm gì?"

Thẩm Niệm Thâm: "Mời em ăn cơm, có thể chứ?"

Tôn Điềm Điềm đáy lòng vui vẻ nhưng trên mặt lại ra vẻ bình tĩnh, nói: "Buổi tối đã hẹn ăn tối với bạn cùng phòng rồi, hôm khác đi."

Thẩm Niệm Thâm: "... Được."

Tôn Điềm Điềm lúc này kỳ thật đã kích động đến sắp điên rồi, hận không thể lập tức tìm nhóm bạn cùng phòng mà đem chuyện Thẩm Niệm Thâm muốn theo đuổi cô kể cho các nàng.

Cô đứng lên, nói với Thẩm Niệm Thâm: "Em phải về sân bóng rổ, nhóm bạn cùng phòng còn đang đợi em cùng ăn cơm."

Thẩm Niệm Thâm cũng đứng lên, nói: "Tôi đưa em đi."

Tôn Điềm Điềm không cự tuyệt, nhìn anh một cái, sau đó lập tức đi ở phía trước. Thẩm Niệm Thâm theo sau, đi song song với cô.

"Thứ bảy này em có rảnh không?" Thẩm Niệm Thâm đột nhiên hỏi.

Tôn Điềm Điềm nói: "Thứ bảy này sao? Không rảnh a, câu lạc bộ của chúng em tổ chức hoạt động dã ngoại, thứ bảy chủ nhật đều ở trên núi."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Bảy Giáo Lâu cách sân bóng rổ rất gần, vài phút đã tới.

Nhóm bạn cùng phòng đều chờ cô ở ven đường, Tôn Điềm Điềm vừa thấy lập tức liền bỏ lại Thẩm Niệm Thâm mà chạy qua đó.

Trình Đóa nhỏ giọng hỏi: "Thế nào? Nói cái gì?"

Tôn Điềm Điềm lặng lẽ nháy mắt với nàng, ý bảo chờ lát nữa rồi nói.

Cô quay đầu lại, nói với Thẩm Niệm Thâm: "Chúng em đi đây."

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, nói: "Tối nay tôi sẽ nhắn tin cho em."

Lời này vừa nói ra, bạn bè Thẩm Niệm Thâm bên này cùng nhóm bạn Tôn Điềm Điềm bên kia tất cả đều ngây ngẩn.

Cao lãnh như Thẩm Niệm Thâm cư nhiên sẽ chủ động nói với một nữ sinh là sẽ nhắn tin cho cô ấy!

Tôn Điềm Điềm trong lòng cao hứng nhưng không biểu hiện ra ngoài, nhàn nhạt 'ừ' một tiếng, rồi kéo nhóm bạn cùng phòng ra ngoài trường học.

Vừa đến tiệm lẩu, bước vào phòng thì ba người bạn cùng phòng lập tức vây quanh Tôn Điềm Điềm, "Nói nói nói! Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?! Thẩm Niệm Thâm tìm cậu nói chuyện gì?!"

Tôn Điềm Điềm ghé vào bàn, hai tay chống cằm cười tủm tỉm nói: "Thẩm Niệm Thâm thổ lộ với tớ."

Dứt lời, phòng bỗng an tĩnh.

Tất cả đều mở to hai mắt nhìn như vừa nghe thấy một chuyện khó có thể tin được.

Trình Đóa phản ứng lại trước tiên, "Trời ơi, không thể nào. Thẩm Niệm Thâm thổ lộ với cậu??"

Tôn Điềm Điềm cười, nói: "Tớ cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng chính là sự thật. Anh ấy thừa nhận thích tớ."

Tạ Nghiên đi tới đi lui trong phòng sờ cằm, đột nhiên vẻ mặt lộ ra biểu tình đã hiểu, nói: "Đây là đàn ông a! Thời điểm vừa bắt đầu thì ngạo kiều đến không được, nửa tháng không phản ứng anh ta cuối cùng cũng biết tầm quan trọng của cậu rồi."

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, rất là tán đồng.

Trình Đóa kéo ghế, ngồi bên cạnh Tôn Điềm Điềm, hỏi: "Cậu sẽ không đáp ứng anh ta nhanh như vậy chứ?"

"Đương nhiên không có!" Tôn Điềm Điềm nói: "Anh ấy kêu tớ đi thì đi, kêu tớ trở về liền trở về, tớ cũng không phải là trái hồng mềm a."

Trình Đóa cười hừ một tiếng, đối với lực khắc chế của Tôn Điềm Điềm nàng hoàn toàn không tin, "Xem cậu có thể căng bao lâu."

Tôn Điềm Điềm trợn tròn đôi mắt, "Các cậu đừng không tin tớ a, lần này tớ thật sự rất cứng rắn!"

Tạ Nghiên cười ha ha, ngồi ở đối diện nói: "Chúng ta đoán bao lâu thì Điềm Điềm sẽ hoàn toàn đầu hàng đi, tớ trước, nhiều nhất hai tuần."

Gì Miêu nói: "Tớ đoán nhiều nhất là một tuần, Điềm Điềm thích Thẩm Niệm Thâm như vậy."

Tôn Điềm Điềm hộc máu, "Làm ơn, các cậu có lòng tin với tớ được không?!"

Trình Đóa cười ha hả, "Thôi đi, tớ thấy nhiều nhất là ba ngày. Đổi lại là người khác khả năng còn khó nói, nhưng mà làm ơn đi, là Thẩm Niệm Thâm nha, soái như vậy, tùy tiện nói với cậu vài câu, cậu liền tước bỏ vũ khí đầu hàng, tin hay không?"

Tôn Điềm Điềm ý chí mạnh mẽ chống lại, "Làm sao nhanh như vậy!"

Trình Đóa cười, nói: "Chúng ta đánh cược đi, thua thì mời ăn cơm?"

"Mời thì mời! Muốn ăn cái gì tùy các cậu chọn."

Đầu kia, Thẩm Niệm Thâm cùng Hứa Lệ cơm nước xong thì trở về ký túc xá, Hứa Lệ nghe thấy Thẩm Niệm Thâm nói muốn theo đuổi Tôn Điềm Điềm, cười đến ôm bụng, "Cái này gọi là cái gì đây?! Lúc trước Điềm Điềm người ta theo đuổi cậu, cậu kiêu ngạo mạnh miệng a, báo ứng tới hả? Ngọa tào! Cười chết tớ!"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

"Này, bất quá nhìn không ra Điềm Điềm còn rất thù dai nữa."

Thẩm Niệm Thâm ngồi trên bàn đối diện máy tính phiên dịch một bản tư liệu, thuận miệng hỏi: "Điềm Điềm nói câu lạc bộ trượt ván của các cậu thứ bảy này muốn đi dã ngoại."

"Ngọa tào, Điềm Điềm? Xưng hô đã sửa lại? Trước kia không phải cậu đều kêu Tôn Điềm Điềm sao?" Hứa Lệ xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện, lại cười ha ha.

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, rốt cuộc cũng nhìn về phía hắn, "Kỳ thi cuối kỳ không muốn qua?"

Hứa Lệ ngày thường không nghe giảng bài, thi cuối kỳ toàn dựa vào Thẩm Niệm Thâm cho hắn biết trọng điểm, những lời này quả thực chính là tử huyệt của hắn.

Hắn tức khắc nhận thua, "Đừng đừng đừng! Đại thần tớ sai rồi! Tớ sai rồi! Tớ lại cười cậu, tớ chính là heo! Tớ thề!"

Thẩm Niệm Thâm liếc hắn một cái, lại hỏi: "Dã ngoại có nhiều người không?"

"Nhiều a, tám người trong câu lạc bộ, cộng thêm Điềm Điềm với ba người bạn cùng phòng, à, còn có Tạ Tuân và mấy người bạn cùng phòng của cậu ấy."

Thẩm Niệm Thâm nghe vậy tức khắc nhíu mày, "Tạ Tuân? Cậu ta đi làm cái gì?"

Từ lúc biết Tạ Tuân theo đuổi Tôn Điềm Điềm, tên này đối với Thẩm Niệm Thâm mà nói giống như một quả bom.

Tôn Điềm Điềm đi dã ngoại, cậu ta đi theo làm cái gì?

Hứa Lệ: "Vô nghĩa, cậu ta theo đuổi Điềm Điềm, Điềm Điềm đi dã ngoại, cậu ta không được đi theo à?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Hứa Lệ liếc anh một cái, "Thế nào? Cuối cùng cũng cảm giác được áp lực đến từ tình địch?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Hứa Lệ nhìn biểu tình mệt mỏi của Thẩm Niệm Thâm, không biết sao lại đặc biệt muốn cười, hỏi anh: "Thứ bảy đi dã ngoại, có muốn tớ giữ một chỗ cậu hay không?"

Thẩm Niệm Thâm tâm tình khó chịu, "Vô nghĩa!"

Hứa Lệ một bộ dạng muốn bị đánh, "Không phải cậu không thích tham gia loại hoạt động nhàm chán này sao? Như thế nào lại đổi ý? Lúc này lại sợ bị đoạt người sao?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Hứa Lệ, có phải cậu ngứa da hay không?"

Hứa Lệ: "..."

.....

Buổi tối, Tôn Điềm Điềm nằm trên giường hưng phấn đến có điểm ngủ không được.

Cô đang đợi Thẩm Niệm Thâm nhắn tin cho cô, kết quả đợi nửa ngày cũng không thấy, trong lòng thở phì phì cho biểu hiện ngày đầu tiên của Thẩm Niệm Thâm một dấu gạch trừ.

Hừ! Thêm nửa gạch cũng không cho!

Chờ đến 10 giờ rưỡi liền tức giận muốn tắt luôn điện thoại, kết quả ngón tay vừa chuẩn bị tắt thì Thẩm Niệm Thâm đột nhiên gọi điện thoại tới.

Tôn Điềm Điềm còn tưởng rằng anh sẽ nhắn qua WeChat, kết quả cư nhiên trực tiếp gọi điện thoại.

Cô nhìn chằm chằm điện thoại cả buổi, chờ nó vang lên vài tiếng rồi mới nghe máy, bằng không có vẻ như cô đang chờ mong điện thoại của anh.

Chờ từ từ a.

Ở trong lòng yên lặng đếm, thời điểm thanh âm cuối cùng vang lên, cô mới chậm rì rì bắt máy.

Điện thoại đặt ở bên tai, thanh âm Thẩm Niệm Thâm từ đầu kia điện thoại thực ôn nhu mà truyền đến, "Ngủ rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm 'ừ' một tiếng, "Chuẩn bị ngủ."

Nghĩ thầm tin mà anh nói sẽ nhắn đâu? Cư nhiên đến lúc này mới gọi điện thoại cho cô.

Đang nghĩ ngợi, thanh âm Thẩm Niệm Thâm lại truyền tới, "Tôi gửi WeChat cho em, bất quá hình như em kéo tôi vào danh sách đen."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Thẩm Niệm Thâm: "Tin nhắn cũng đã gửi, bất quá em không trả lời, có phải em quên thả tôi ra khỏi danh sách đen không?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

Chương 17

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Tôn Điềm Điềm ngây ngốc nửa ngày, đột nhiên nhớ ra lúc trước cô bởi vì tức giận nên xóa WeChat của Thẩm Niệm Thâm, còn kéo anh vào danh sách đen. Nguyên bản số điện thoại cũng vào danh sách đen, nhưng sau đó ngẫm lại rất có thể anh sẽ đột nhiên gọi cho cô, vì thế liền để lại.

Thẩm Niệm Thâm ngữ khí rõ ràng rất bình tĩnh, nhưng Tôn Điềm Điềm nghe ra một chút oán niệm, cô nén cười nói: "Anh ngốc a? Không gửi WeChat được cũng không trả lời tin nhắn anh liền không biết gọi điện thoại a?"

Thẩm Niệm Thâm: "Ừm, vừa rồi tôi cho rằng là em cố ý không trả lời tin nhắn của tôi."

Anh còn buồn bực nửa ngày, không biết Tôn Điềm Điềm là không thấy hay là không muốn phản ứng anh.

Chờ đến khi sắp tắt đèn, Hứa Lệ đột nhiên nói một câu, "Điềm Điềm sẽ không kéo số của cậu vào danh sách đen đấy chứ?"

Một câu làm bừng tỉnh người trong mộng làm anh lập tức thử gọi điện thoại, nguyên bản cho rằng số điện thoại cũng bị cho vào danh sách đen, thế nhưng may mắn là còn để lại.

Tôn Điềm Điềm nghe Thẩm Niệm Thâm giải thích thì thiếu chút nữa cười ra tiếng. Mặt úp đầu vào gối, cơ thể bởi vì nghẹn cười mà có chút phát run.

Trình Đóa vừa bò lên giường liền thấy Tôn Điềm Điềm run đến lợi hại, đôi mắt trừng lớn, "Điềm Điềm cậu phát điên rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

"Sáng mai em muốn ăn gì?" Thẩm Niệm Thâm thanh âm bỗng nhiên truyền đến.

Tôn Điềm Điềm khống chế chính mình để không cười ra tiếng, cầm di động trở mình, mặt hướng vào vách tường, nhỏ giọng hỏi: "Làm gì? Anh mua bữa sáng cho em a?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Muốn ăn bánh kem hay là cái gì?"

"Em không ăn bánh kem, em muốn ăn xíu mại của cái quán ở cổng sau trường."

"Được, mai tôi mua."

Tôn Điềm Điềm trước nay chưa từng thấy Thẩm Niệm Thâm ôn nhu như vậy, khóe miệng cong lên, thanh âm cũng không khỏi mềm lại, "Nhưng quán của bọn họ rất đông khách, phải xếp hàng a."

"Không sao, tôi đi sớm một chút." Thẩm Niệm Thâm, lại hỏi: "Uống sữa bò không?"

Tôn Điềm Điềm: "Không cần, em muốn uống sữa chua."

"Được, mua cho em."

Thẩm Niệm Thâm đột nhiên đối tốt với Tôn Điềm Điềm làm cô có chút không quen, nhịn không được hỏi: "Thẩm Niệm Thâm, gần đây anh ăn trúng cái gì a?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm hàn huyên không quá hai mươi phút, phòng ngủ liền tắt đèn.

Anh nhẹ giọng hỏi: "Bên các em tắt đèn rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm vùi đầu trong ổ chăn, thanh âm thấp thấp, "Vừa mới tắt, còn các anh?"

"Cũng vậy." Lại nói: "Ngủ đi, thời gian không còn sớm."

Tôn Điềm Điềm nói được.

"Đừng đá chăn, gần đây nhiệt độ xuống thấp."

Thẩm Niệm Thâm thanh âm đặc biệt ôn nhu, Tôn Điềm Điềm cảm thấy tim mình hóa mềm, nhỏ giọng nói: "Em không phải là con nít a."

Đầu kia truyền đến một tiếng cười khẽ, "Ừm, biết rồi. Ngủ sớm một chút, ngày mai gặp."

Tôn Điềm Điềm: "Anh cũng ngủ sớm một chút."

Thẩm Niệm Thâm: "Ừm, ngủ ngon."

Tôn Điềm Điềm: "Ngủ ngon."

Cô ôm chăn, trong lòng có cảm giác như đang nở hoa, trong lồng ngực như có nai con chạy loạn giống như đang yêu đương thật.

Trong bóng tối, Tôn Điềm Điềm một mình ôm chăn vui vẻ một hồi lâu, sau đó mới mở điện thoại di động ra, một lần nữa thêm WeChat của Thẩm Niệm Thâm.

Nghiệm chứng tin nhắn vừa mới gửi qua, đầu kia liền nhanh chóng thông qua.

Rất nhanh liền thấymột tin nhắn đã gửi lại, nói: "Mau ngủ."

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm di động trong chốc lát rồi cầm đặt lên trước ngực, mím môi cười thật lâu rồi mới đóng lại đặt dưới gối đầu.

Tối hôm đó Tôn Điềm Điềm ngủ đặc biệt sâu, bởi vì vui vẻ nên lúc ngủ khóe miệng cũng cong cong.

Một giấc ngủ đến hừng đông, Trình Đóa xuống giường, vỗ vỗ chân Tôn Điềm Điềm, "Điềm Điềm dậy đi, sáng nay có bốn tiết đấy."

Tôn Điềm Điềm túm chặt chăn, đầu dùng sức chui vào chăn không muốn dậy.

Trình Đóa rửa mặt xong, lúc ra vẫn thấy Tôn Điềm Điềm đang ngủ. Nàng dẫm lên ghế ghé vào mép giường cô, vừa kéo chăn vừa nói: "Cậu mau dậy a, hôm nay là tiết của Diệt Tuyệt sư thái!"

Tôn Điềm Điềm ngủ nướng, vì đã lâu không ngủ được một giấc ngon như vậy nên cô không muốn dậy.

Trình Đóa đẩy nửa ngày, cô rốt cuộc chịu không nổi nữa mới nhắm mắt bò dậy.

Rửa mặt xong hoàn toàn thanh tỉnh, mới nhớ tới chuyện Thẩm Niệm Thâm mua bữa sáng cho cô.

Lúc ra khỏi ký túc xá, liếc mắt một cái liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở cách đó không xa. Vóc dáng rất cao, áo sơ mi trắng cùng quần đen, anh ở trong đám người phá lệ dễ thấy.

Tôn Điềm Điềm thấy trong tay anh xách theo đồ ăn, khóe miệng cong lên đi về hướng của anh.

Lúc cô đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm thì đã thu hồi lại tươi cười, cố ý nghiêm túc nhìn anh, "Tới lâu chưa?"

"Không, vừa tới." Thẩm Niệm Thâm đưa bữa sáng trong tay cho Tôn Điềm Điềm, "Vẫn còn nóng."

Tôn Điềm Điềm nhận lấy mà trong lòng cười trộm, trên mặt lại ra vẻ bình tĩnh, nói cảm ơn.

Thẩm Niệm Thâm ánh mắt rất sâu nhìn cô, tiếng nói ôn nhu, "Không có gì."

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này, trái tim bỗng dưng nhảy một cái, cả người hoàn toàn rơi vào ánh mắt của Thẩm Niệm Thâm. Đôi mắt anh như có từ trường rất lớn mà hấp dẫn lấy cô.

Trong lòng có một âm thanh đang điên cuồng gào thét: "Đừng! Đừng nhìn! Bình tĩnh bình tĩnh! Không được bị mê chết!"

Nhưng Tôn Điềm Điềm vẫn là nhịn không được mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, thật sự thật sự quá soái a quá soái, cô cảm thấy mình có thể cứ như vậy nhìn anh cả đời.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm nhìn anh đến xuất thần, đáy lòng âm thầm cười, đặt sữa chua vào lòng bàn tay cô, "Sữa chua vị Blueberry, tôi nhớ rõ là đã thấy em uống vị này."

Tôn Điềm Điềm thích uống sữa chua vị Blueberry, nghe thấy Thẩm Niệm Thâm nói chuyện mới tức khắc phục hồi tinh thần lại.

Cô nắm chai sữa chua trong tay, theo bản năng hỏi: "Sao lại là nhiệt độ bình thường a?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Cũng có tủ đông nhưng tôi không mua, con gái ăn lạnh không tốt, tốt nhất về sau không nên ăn."

Tôn Điềm Điềm bĩu môi, "Anh quản em."

Còn chưa ở bên nhau mà đã quản cô.

"Vì muốn tốt cho em."

Tôn Điềm Điềm liếc anh một cái, mím môi cười trộm, cái lý do này nghe rất hay a.

Cô cầm bữa sáng tình yêu của Thẩm Niệm Thâm, hỏi anh: "Buổi sáng anh có tiết không?"

"Có, lập tức đi đây."

Tôn Điềm Điềm nói: "Ừm, vậy anh đi học đi, em cũng phải đi học."

Tôn Điềm Điềm học ở phòng ba trên lầu, Thẩm Niệm Thâm thì ở phòng tám khu dạy học, hai người rẽ ở trước khu dạy học.

Lúc đang đi, Thẩm Niệm Thâm đột nhiên hỏi cô, "Trưa cùng nhau ăn cơm, có thể chứ?"

Tôn Điềm Điềm: "Được a."

Thẩm Niệm Thâm còn sợ Tôn Điềm Điềm sẽ cự tuyệt, nghe thấy cô đáp ứng thì tức khắc thở phào nhẹ nhõm.

Tôn Điềm Điềm vẫy tay với anh, "Em đi đây."

"Ừm."

Tôn Điềm Điềm tạm biệt Thẩm Niệm Thâm, sau đó cùng Trình Đóa đi về lớp. Tâm tình của cô đặc biệt tốt, hiện rõ ở mấy bước chân nhẹ nhàng cùng khóe miệng tươi cười.

Trình Đóa cười cô, "Bây giờ mới là ngày đầu tiên a Điềm Điềm, đã chịu đựng không nổi muốn cùng ăn cơm trưa rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm véo nàng, "Cậu phiền chết, có thể không nói toạc ra không?"

Trình Đóa cười ha ha, "Không sao, còn hai ngày. Kiên trì đi, cậu sẽ không cần mời cơm!"

Tôn Điềm Điềm nhăn mũi, không phản ứng nàng.

Giữa trưa ăn cơm, Tôn Điềm Điềm vừa đến nhà ăn, xa xa liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở cửa nhà ăn chờ cô, bỗng nhiên có loại cảm giác hoảng hốt.

Lúc trước đều là cô mỗi ngày đứng ở nhà ăn chờ Thẩm Niệm Thâm, nằm mơ cũng không nghĩ tới cư nhiên còn có ngày Thẩm Niệm Thâm chờ cô.

Cô không nhịn được cười, vui vẻ chạy đến, "Anh chờ lâu chưa?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Không lâu, đi thôi."

Vào bên trong, anh hỏi Tôn Điềm Điềm, "Vẫn là ngồi vị trí lần trước?"

"Được a."

Thẩm Niệm Thâm nói: "Em ngồi đi, tôi đi lấy cơm."

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, "Được a."

Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Tôn Điềm Điềm, đưa sách trong tay cho cô, "Giúp tôi cầm một chút."

"Được a." Tôn Điềm Điềm rất vui sướng giúp Thẩm Niệm Thâm cầm sách, sau đó vui vui vẻ vẻ chạy tới chỗ ngồi.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô ôm sách của anh chạy tới chỗ ngồi, đáy mắt không khỏi hiện ra một tia ý cười, bỗng nhiên có loại cảm giác như đang yêu.

Anh xoay người đi lấy cơm, một lát liền bưng hai khay cơm về đến bàn ăn.

Tôn Điềm Điềm đã lấy sẵn đũa, chờ Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống liền đưa cho anh.

Cô cùng Thẩm Niệm Thâm gọi đồ ăn không giống nhau, cô là khoai tây nấu thịt bò, còn có đùi gà chiên. Có hai món chay, một cái là đậu hủ Ma Bà, một cái là cải trắng xào.

Thẩm Niệm Thâm là gà xào khoai sọ, còn có đậu hủ Ma Bà và rau trộn dưa chuột.

Tôn Điềm Điềm cảm thấy đồ ăn của Thẩm Niệm Thâm rất ít, vì thế đem một nửa thịt bò cùng đùi gà chia cho anh.

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, ngẩng đầu nhìn cô.

Tôn Điềm Điềm nói: "Em không ăn hết nhiều như vậy."

Đôi mắt nhìn chằm chằm gà xào khoai sọ của Thẩm Niệm Thâm, có điểm thèm, "Em muốn ăn khoai sọ của anh."

Thẩm Niệm Thâm nhìn bộ dáng thèm đến liếm môi của Tôn Điềm Điềm không khỏi muốn cười, cầm lấy đũa gắp một cái đưa đến bên miệng cô.

Tôn Điềm Điềm tức khắc mở to hai mắt, rất kinh ngạc: "Anh... anh làm gì..."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Không phải lúc trước em kêu tôi đút em sao?"

Tuy rằng lúc trước Tôn Điềm Điềm luôn nói như vậy, nhưng chỉ là nói giỡn.

Lúc này Thẩm Niệm Thâm thật sự đút cô ăn, Tôn Điềm Điềm thế nhưng lại có điểm thẹn thùng mà bưng khay lên, hoảng sợ nói: "Vẫn... vẫn là đặt đây đi, em tự ăn."

Thẩm Niệm Thâm cũng không kiên trì, cười cười rồi đặt khoai sọ vào khay của cô.

Tôn Điềm Điềm rất thích ăn khoai sọ, Thẩm Niệm Thâm liền đem toàn bộ cho cô.

Một bữa cơm Tôn Điềm Điềm ăn đến đặc biệt cao hứng, cao hứng đến cơ hồ muốn lập tức đồng ý ở bên Thẩm Niệm Thâm.

Bất quá còn tồn tại một chút lý trí, trong lòng yên lặng cảnh báo chính mình.

Không được, không thể đáp ứng nhanh như vậy! Nhanh như vậy liền đáp ứng, có vẻ cô rất dễ dãi a.

Liên tiếp mấy ngày, Thẩm Niệm Thâm đều mua bữa sáng cho cô, cùng cô ăn cơm trưa, buổi tối nấu cháo điện thoại với cô.

Tôn Điềm Điềm lúc này thật đúng là rất kiên cường, Trình Đóa liền cảm thấy bội phục. Cư nhiên kiên trì như vậy, không có lập tức tước vũ khí đầu hàng.

Hôm nay là thứ bảy, câu lạc bộ trượt ván đi dã ngoại.

Bốn người cùng phòng với Tôn Điềm Điềm ai cũng muốn trang điểm, đến lúc tập hợp ở cổng lớn thì người trên xe đã đến đông đủ.

Tôn Điềm Điềm vừa lên xe liền thấy Thẩm Niệm Thâm ngồi ở bên trái sát cửa sổ, ghế thứ tư từ trên xuống, bên cạnh anh còn dư một chỗ, rất hiển nhiên là để dành cho cô.

Tạ Tuân ngồi ở cách vách đột nhiên kêu cô, "Điềm Điềm, chỗ này."

Tạ Tuân an vị ở cách vách Thẩm Niệm Thâm, cách đường đi ở giữa là hai chỗ trống. Tôn Điềm Điềm ngẫm nghĩ, chạy tới ngồi với Tạ Tuân.

Thẩm Niệm Thâm ở bên cạnh nhìn, mặt đen lại.

Hứa Lệ quay đầu, lặng lẽ khuyên, "Bình tĩnh bình tĩnh, ai kêu lúc trước cậu tuyệt tình với Điềm Điềm như vậy, còn không chịu chiều theo tính tình của người ta à?"

Thẩm Niệm Thâm xoa xoa ấn đường trầm mặc hồi lâu, cuối cùng âm thầm thở dài, lại lần nữa cảm nhận thật sâu được tự làm bậy không thể sống là có ý tứ gì.

Từ trường học đến chỗ cắm trại mất hơn hai tiếng, toàn bộ quá trình Tôn Điềm Điềm vẫn luôn cùng nam sinh và nữ sinh khác trên xe nói cười vui

vẻ, chính là không phản ứng Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm bị để qua một bên cảm thấy tức giận lại ghen ghét, cố tình lại không lý do phát tác.

Ai kêu lúc trước anh tuyệt tình với Tôn Điềm Điềm như vậy làm gì.

Hai giờ sau, rốt cuộc cũng đến chỗ cắm trại dã ngoại.

Lúc xuống xe, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng tìm được cơ hội lặng lẽ kéo Tôn Điềm Điềm, thấp giọng nói: "Hai chúng ta đến bên kia tâm sự."

Tôn Điềm Điềm quay đầu lại, chớp chớp mắt, "Tâm sự chuyện gì a?"

Thẩm Niệm Thâm: "Cái gì cũng được."

Chính là muốn ở cùng cô, không muốn thấy cô cười nói với nam sinh khác.

Tôn Điềm Điềm nói: "Nhưng em muốn đi phụ mọi người dựng lều a."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

"Chờ em dựng lều xong, có thời gian liền tới tâm sự với anh a." Nói xong liền ném Thẩm Niệm Thâm lại, vui vẻ chạy đi tìm nhóm bạn cùng phòng.

Thẩm Niệm Thâm lại một lần nữa bị bỏ rơi, biểu tình trên mặt có thể nói là thập phần nghẹn khuất.

Hứa Lệ từ phía sau đi tới, vỗ vỗ vai anh, thở dài nói: "A Niệm thật đáng thương, theo đuổi bạn gái không dễ a."

Thứ bảy trên núi có rất nhiều người, trên đám cỏ khắp nơi đều là lều trại.

Tôn Điềm Điềm lúc thì giúp dựng lều, lúc thì đi lấy công cụ, rửa rau lấy đồ ăn giúp bạn học phụ trách nướng BBQ, bận trước bận sau.

Cô đến chỗ nào Thẩm Niệm Thâm liền theo tới chỗ đó, ý đồ muốn trò chuyện với Tôn Điềm Điềm, kết quả cô căn bản không cho anh cơ hội mở miệng, vẫn luôn bận việc.

Thẩm Niệm Thâm theo Tôn Điềm Điềm vài vòng, thật vất vả mới chờ đến lúc cô hơi dừng lại một chút, vội vàng kéo tay nhìn vào mắt cô, chờ mong nói: "Chúng ta đến bên kia trò chuyện, rất..."

Còn mấy chữ chưa kịp nói ra thì bạn cùng phòng của Tôn Điềm Điềm cách đó không xa đột nhiên kêu cô, "Điềm Điềm, cái lều này dựng không đúng a! Cậu mau đến xem xem!"

"Tới liền!"

Trước kia Tôn Điềm Điềm thường xuyên theo người nhà ra ngoài cắm trại, dựng lều đối với cô mà nói quả thực là chuyện nhỏ.

Cô nói xong liền chạy đi, kết quả vừa nhấc chân, liền phát hiện tay mình bị kéo lại mạnh mẽ.

Tôn Điềm Điềm quay đầu lại, liền thấy ánh mắt rất sâu của Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, hỏi: "Em muốn lạnh nhạt với tôi bao lâu đây?"

Không biết như thế nào, nhưng Tôn Điềm Điềm nghe ra lời này của Thẩm Niệm Thâm có chút u oán.

Cô cố nén cười, ra vẻ nghiêm túc nói: "Buổi tối đi, buổi tối trò chuyện với anh."

Nói xong liền muốn đi về phía trước, kết quả Thẩm Niệm Thâm vẫn không chịu bỏ cuộc mà chấp nhất lôi kéo tay cô, biểu tình như kiểu nếu anh buông lỏng tay cô liền chạy theo người khác.

Tôn Điềm Điềm có điểm dở khóc dở cười, lần đầu tiên cảm thấy Thẩm Niệm Thâm cũng rất ấu trĩ. Cô gỡ từng ngón tay anh ra, thoát khỏi giam cầm liền cao hứng chạy đi tìm đám Trình Đóa.

Vừa chạy tới, Trình Đóa liền túm chặt cô, nhỏ giọng hỏi: "Cậu làm cái gì a? Lạnh nhạt với Thẩm Niệm Thâm cả ngày."

Tôn Điềm Điềm: "Nào có cả ngày, mới mấy giờ a."

Trình Đóa híp mắt, "Cậu cứ làm vậy, tới lúc mất thì lại hối hận."

Tôn Điềm Điềm vừa giúp dựng lều vừa cười, nói: "Sẽ không đâu."

"Làm sao cậu biết được?"

Tôn Điềm Điềm không đáp, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Tuy rằng là đi cắm trại dã ngoại nướng BBQ, nhưng tâm tư Thẩm Niệm Thâm hoàn toàn không ở chỗ này, ánh mắt vẫn luôn nhìn theo Tôn Điềm Điềm.

Hiện tại anh mong ngóng đến buổi tối có thể ở một mình với cô, kết quả thật vất vả chờ tới buổi tối, Tôn Điềm Điềm lại chạy đi uống rượu đánh bài với người khác.

Thẩm Niệm Thâm tức giận a, đây là lại muốn lạnh nhạt với anh?

Hứa Lệ ở bên cạnh nhìn đến đặc biệt đồng cảm, nhưng nghĩ lại lúc trước Điềm Điềm theo đuổi anh không phải anh cũng lạnh nhạt với người ta sao, còn nói cái gì không có thời gian chơi cùng cô?

Sợ, thời thế xoay chiều, báo ứng a.

Cả nam lẫn nữ đều chơi đánh bài, cũng không thu tiền, thua thì uống rượu.

Tôn Điềm Điềm kỹ thuật chơi bài rất lộn xộn, Trình Đóa ở bên cạnh chỉ huy cô, kết quả nàng cũng là gà mờ, chơi ba ván thì thua hết hai ván.

Tôn Điềm Điềm bị phạt hai ly rượu, Tạ Tuân ở đối diện chịu không được nhích đến ngồi bên cạnh cô, "Muốn chết với cậu, đánh bài kiểu gì mà lại thua."

Hắn lấy bài trong tay Tôn Điềm Điềm, "Xếp bài như vậy, không thua mới lạ."

Hắn giúp Tôn Điềm Điềm xếp bài theo trình tự, cô theo bản năng liền thò đầu qua nhìn. Nào biết vừa mới nghiêng người một chút, đột nhiên bị người ta kéo dậy.

Cô sửng sốt, quay đầu lại liền thấy sắc mặt Thẩm Niệm Thâm rất khó coi đứng phía sau cô.

"Thẩm Niệm Thâm..."

Thẩm Niệm Thâm không nói gì, kéo cô đến chỗ an tĩnh đối diện.

Cổ tay Tôn Điềm Điềm bị anh giữ chặt, đành phải đi theo anh.

Tạ Tuân nhíu mày, theo bản năng muốn kéo Tôn Điềm Điềm về, lại bị Hứa Lệ đè lại, cười nói: "Hai vợ chồng náo loạn, để bọn họ nói chuyện riêng một lát."

Tạ Tuân: "..."

Thẩm Niệm Thâm kéo cô đi về phía trước, anh đi rất nhanh Tôn Điềm Điềm căn bản theo không kịp, muốn tránh tay anh.

"Anh chậm một chút, em muốn ngã rồi."

Thẩm Niệm Thâm nghe vậy, lúc này mới bỗng nhiên dừng chân.

Hai người đã chạy tới chỗ không có người, Tôn Điềm Điềm rút tay ra thở phì phì trừng mắt liếc anh một cái.

"Anh làm cái gì a?"

Thẩm Niệm Thâm mím chặt môi, nhìn chằm chằm cô thật lâu.

Nãy giờ anh không nói gì, Tôn Điềm Điềm bị anh nhìn đến trong lòng có điểm hoang mang rối loạn, nhẹ nhàng chọt bả vai anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh làm sao vậy?"

"Em có thể đừng dựa vào Tạ Tuân gần như vậy hay không?"

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, ngay sau đó phản ứng lại, "Thẩm Niệm Thâm, anh... anh ghen sao?"

Thẩm Niệm Thâm cắm căng chặt, không hé răng.

Tôn Điềm Điềm nhịn không được cười, duỗi tay kéo tay Thẩm Niệm Thâm, "Anh sao vậy? Tạ Tuân chỉ là bạn bè, vả lại em cũng không tới gần cậu ấy a."

"Không phải cậu ta đang theo đuổi em sao?"

Tôn Điềm Điềm trợn tròn mắt, "Ai tung tin vậy? Anh nghe ai nói?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Hứa Lệ kia... trở về sẽ xử hắn.

"Nhưng cậu ta thích em."

Tôn Điềm Điềm kỳ quái, "Làm sao anh biết?"

"Tôi là đàn ông, tôi nhìn ra được."

Tôn Điềm Điềm liếc anh một cái, nói: "Anh thông minh như vậy, sao bây giờ mới phát hiện anh thích em?"

Thẩm Niệm Thâm không trả lời, bỗng nhiên anh cầm tay cô, cúi đầu, dùng ánh mắt rất nghiêm túc nhìn cô, "Hết giận chưa?"

Tôn Điềm Điềm giương mắt, "Giận cái gì?"

"Lạnh nhạt với tôi cả ngày, không phải em muốn trả lại chuyện lúc trước tôi làm em thương tâm sao?"

Tôn Điềm Điềm tâm tư bị chọc thủng có chút kinh ngạc.

Hôm nay thật là cô muốn trả thù chuyện lúc trước Thẩm Niệm Thâm đuổi cô đi, hại cô khổ sở lâu như vậy, tất nhiên là phải để anh cũng cảm nhận một chút tư vị khó chịu trong lòng.

Chờ qua hôm nay hai người bọn họ huề nhau rồi, cô liền ở bên anh.

Nguyên bản còn muốn giải thích một chút, kết quả không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm đã đoán được.

Cô nhìn Thẩm Niệm Thâm, nghiêm túc hỏi anh, "Anh thật sự muốn ở bên em sao?"

"Đúng vậy." Thẩm Niệm Thâm ánh mắt rất kiên định.

Đáy lòng Tôn Điềm Điềm nảy lên vui sướng, cô nhịn không được mà ôm lấy Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu nhìn anh.

"Anh nói rồi a, không được đổi ý."

Thẩm Niệm Thâm cũng đáp lại mà ôm lấy, cúi đầu nhìn cô với biểu tình rất nghiêm túc, "Không đổi ý, bất quá lần đầu tiên yêu đương, có gì không tốt thì em phải nói."

Lòng Tôn Điềm Điềm như được rót mật, chưa từng có cảm giác như vậy, giống như cả trái tim đều bị vui sướng vây quanh.

Ánh trăng chiếu lên cỏ, chiếu ra một vòng ánh sáng nhợt nhạt xung quanh cô và Thẩm Niệm Thâm.

Tôn Điềm Điềm đôi mắt sáng rực, cô không chớp mắt nhìn anh, bỗng nhiên nói: "Thẩm Niệm Thâm, anh thật sự rất đẹp."

Cô nhích lại gần lòng ngực Thẩm Niệm Thâm, lúc ngẩng đầu đôi môi cơ hồ muốn dán lên cằm anh, thanh âm nhẹ nhàng, nhỏ giọng nói: "Thẩm Niệm Thâm, em có thể hôn anh không?"

Chương 18

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Trước mắt Thẩm Niệm Thâm chỉ mới tiếp xúc tứ chi với Tôn Điềm Điềm, anh không bài xích, thế nhưng chung quy từ đầu chí cuối cũng chỉ tiếp xúc với mỗi mình cô thôi.

Ngoại trừ Tôn Điềm Điềm, phàm là có nữ sinh khác tới gần anh vẫn sẽ như cũ mà né tránh.

Anh đã dắt tay Tôn Điềm Điềm, giờ phút này cũng là đang ôm cô, nhưng anh vẫn không xác định được mình có thể làm chuyện thân mật hơn với Tôn Điềm Điềm hay không.

Đến lúc này anh mới đột nhiên phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng này.

Ánh mắt anh yên lặng nhìn Tôn Điềm Điềm, có điểm chậm chạp không dám đáp ứng cô.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nửa ngày không đáp liền không biết anh đang suy nghĩ cái gì. Mà cũng mặc kệ anh suy nghĩ cái gì, cô đột nhiên ôm lấy cổ Thẩm Niệm Thâm, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, nhón chân thật nhanh hôn lên má anh một cái.

Môi mềm mại mang theo hương rượu nhàn nhạt đột nhiên dán đến trên mặt anh, Thẩm Niệm Thâm ngẩn ra, thân thể nháy mắt cứng đờ.

Phục hồi tinh thần lại là lúc Tôn Điềm Điềm đã buông anh ra, chân vừa chạm mặt đất liền ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt cong cong, cười đến giống tiểu hồ ly vừa ăn vụng đường mật.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm cao hứng như vậy tâm tình cũng bị cô cảm nhiễm, khóe miệng anh có một tia cười nhạt nhìn cô.

Tôn Điềm Điềm vừa mới hôn Thẩm Niệm Thâm xong liền đặc biệt cao hứng, cô kéo tay anh, “Chúng ta trở về đi.”

Thẩm Niệm Thâm cười cười nói được, sau đó liền nắm lấy tay Tôn Điềm Điềm mà dẫn cô trở về.

Thời điểm hai người trở về mọi người còn đang chơi bài uống rượu, mọi người lúc nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm đều ái muội mà cười rộ lên.

Hứa Lệ từ lúc bắt đầu đã vì bọn họ mà rầu thúi ruột bây giờ cũng rất kích động, cao hứng mà kêu Tôn Điềm Điềm, "Chị dâu tới đây, tiếp tục chơi bài."

Một tiếng 'chị dâu' này làm Tôn Điềm Điềm có chút ngượng ngùng, nhưng là trong lòng lại đặc biệt vui sướng, khóe miệng tươi cười không giấu được, nói: "Em không biết chơi a."

"Để A Niệm dạy em a, cậu ấy chính là cao thủ."

Tôn Điềm Điềm theo bản năng nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm.

"Chơi một lát đi, còn sớm." Thẩm Niệm Thâm nói xong liền kéo Tôn Điềm Điềm ngồi trên mặt đất.

"Này này này, ngồi đây ngồi đây!" Hứa Lệ và một bạn cùng phòng khác lập tức hiểu chuyện mà nhường vị trí cho hai bọn họ.

Thẩm Niệm Thâm đỡ Tôn Điềm Điềm ngồi xuống, cô lại dựa vào bả vai anh nhỏ giọng hỏi, "Anh đánh bài rất giỏi sao?"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Cũng được."

Nhưng đánh xong vài ván, Tôn Điềm Điềm đối với Thẩm Niệm Thâm sùng bái muốn tràn ra khỏi mắt.

Cái này mà là cũng được sao, rõ ràng là rất giỏi a!

Hứa Lệ và một nam sinh khác trong câu lạc bộ trượt ván thua đến không chịu nổi, thời điểm Hứa Lệ bị phạt đến ly rượu thứ bảy thì thật muốn khóc, nói với Tôn Điềm Điềm: "Chị dâu, em khuyên nhủ bạn trai của em đi, cho chúng ta một con đường sống a, lại thua nữa thì anh say mất."

Trình Đóa ở bên cạnh cười nhạo hắn, "Không phải có người tự xưng là ngàn chén không say sao, giống chỗ nào?"

Hứa Lệ bị nghẹn, "… Đó là thủ pháp khoa trương, thủ pháp khoa trương a, em gái!"

Thẩm Niệm Thâm đêm nay rất có hứng thú cùng bọn họ chơi bài, anh vừa có vận may mà kỹ thuật chơi bài cũng tốt.

Tạ Nghiên lặng lẽ khều Tôn Điềm Điềm, nhỏ giọng nói: "Bạn trai của cậu cũng quá lợi hại a? Học tập tốt, sao cả đánh bài cũng tốt như vậy? Quả thực là toàn năng a."

Tôn Điềm Điềm che miệng cười, trong lòng đặc biệt kiêu ngạo. Mấy chữ 'bạn trai' ở trong đầu quanh quẩn một vòng, cảm giác như đang nằm mơ, có chút không chân thật.

Thẩm Niệm Thâm cư nhiên thật sự là bạn trai của cô.

Cô nghiêng đầu nhìn anh với đôi mắt sáng rực, rất lâu cũng không dời đi.

Sao lại có người lớn lên đẹp như vậy a.

Vẫn là bạn trai của cô a.

Nghĩ đến đây Tôn Điềm Điềm nhịn không được vui vẻ, khóe miệng cười muốn kéo đến tai.

"Điềm Điềm, di động của cậu." Cô đang hoa si nhìn chằm chằm bạn trai của mình thì Trình Đóa đột nhiên đưa điện thoại cho cô.

Cô cúi đầu nhìn, là Tạ Tuân phát WeChat cho cô.

Tạ Tuân: 【Cậu cùng Thẩm Niệm Thâm bao lâu thì có quan hệ tốt như vậy?】

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, theo bản năng nhìn khắp nơi, liền thấy Tạ Tuân đứng ở cách đó không xa hút thuốc, trong tay cầm di động.

Tôn Điềm Điềm cúi đầu trả lời hắn: 【Không lâu lắm, cậu hỏi cái này làm gì?】

Tạ Tuân một ngụm buồn bực: 【Cậu không sao chứ? Cậu và anh ta căn bản không phải là người cùng một thế giới】

Tôn Điềm Điềm nhíu mày, trả lời: 【Không biết cậu đang nói cái gì, chuyện của tớ không cần cậu quản.】

Tạ Tuân phun mạnh điếu thuốc ra, ngón tay ấn trên bàn phím: 【Tùy cậu, đến lúc đó cậu đừng khóc.】

Tôn Điềm Điềm nguyên bản rất cao hứng, sau khi nhắn tin với Tạ Tuân lại tức khắc cảm thấy buồn bực muốn chết, tức giận ném điện thoại vào túi.

Cái gì mà không phải là người cùng một thế giới? Cái gì mà nói đến lúc đó cô đừng khóc?

Vì cái gì mà cô muốn khóc?

Tạ Tuân đúng là có bệnh tâm thần!

Tôn Điềm Điềm tức giận, lại lấy điện thoại từ trong túi ra rồi quyết đoán đóng lại, tức giận mà ném trở về.

Động tác có chút mạnh, Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không có việc gì."

Mọi người chơi bài đến 10 giờ rưỡi tối thì trở về lều trại ngủ, lều của nam sinh đều bị tách với nữ sinh.

Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điềm Điềm đi về hướng lều trại.

Nam sinh lều ở bên trái, nữ sinh ở bên phải.

Thời điểm đến ngã rẽ Thẩm Niệm Thâm giơ tay xoa đầu Tôn Điềm Điềm, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, nói: "Ngủ sớm một chút."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Anh cũng vậy."

Thẩm Niệm Thâm khóe miệng cong lên một tia cười nhạt, "Ngủ ngon… Tôn Điềm Điềm."

Cô nhìn Thẩm Niệm Thâm, tâm tình bỗng nhiên lại tốt, mỉm cười nói: "Anh cũng ngủ sớm một chút, ngày mai gặp."

“Ừm, đi thôi.”

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm nói ngủ ngon, vừa về lều liền bị ba người bạn cùng phòng vây thành một vòng tròn, cố ý để lại một vị trí cho Tôn Điềm Điềm, “Tới tới tới Tiểu Điềm Điềm, cùng các chị chia sẻ một chút cảm giác yêu đương với Thẩm Niệm Thâm thế nào a?”

“Vui vẻ.” Tôn Điềm Điềm cười rộ lên, đến giữa ngồi xuống.

Trình Đóa đột nhiên nhìn nhìn mặt cô, ánh mắt ái muội, đè nặng thanh âm nói: “Vừa rồi tớ thấy cậu hôn anh ấy.”

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, mặt tức khắc có chút nóng, “Mắt tinh quá đấy.”

Xa như vậy mà nàng cũng thấy.

Trình Đóa cười ha ha, giơ tay chọt khuôn mặt Tôn Điềm Điềm, “Cô gái nhỏ này, còn rất cởi mở nha.”

Tôn Điềm Điềm thẹn thùng, bò đến bên cạnh chui vào túi ngủ, nói: “Cũng chỉ là chạm má thôi.”

Tạ Nghiên cười hắc hắc, dịch đến bên cạnh Tôn Điềm Điềm, cũng chui vào túi ngủ, “Chẳng lẽ cậu còn muốn hôn ở chỗ khác a?”

Đối với một cô gái mười tám mười chín tuổi thì việc yêu đương luôn tràn ngập tò mò cùng chờ mong, nhớ tới đều cảm thấy mỹ diệu vô cùng.

Tôn Điềm Điềm dù mặt dày nhưng vẫn là một cô bé có thẹn thùng cùng ngây ngô, cười cười chọt Tạ Nghiên, “Cậu thật phiền a.”

Tạ Nghiên bị chọt đến cười khanh khách, chui thẳng vào túi ngủ, “Ôi ôi ôi, tớ sai rồi, không trêu cậu nữa. Tha mạng a Thẩm phu nhân.”

Một tiếng ‘Thẩm phu nhân’ làm Tôn Điềm Điềm vừa thẹn vừa buồn cười, cô nằm trở về chỗ cũ, “Không náo loạn với cậu nữa.”

Tôn Điềm Điềm lấy di động ra, chuẩn bị trò chuyện với Thẩm Niệm Thâm một lát.

Vừa mở WeChat ra, tầm mắt lại rơi xuống hình cái đầu Tạ Tuân, không khỏi nhăn mày.

Cô có chút phiền, ngón tay di chuyển xóa đi khung thoại với Tạ Tuân.

Sau đó nhấn mở hình cái đầu của Thẩm Niệm Thâm, "Ngủ rồi sao?"

Mới nhắn đi mà đã có tin nhắn lại, "Chuẩn bị ngủ, em thì sao?"

Tôn Điềm Điềm gửi một mặt cười, "Đang trong túi ngủ a."

Cô ngừng lại một chút rồi nhắn tiếp một cái, "Thẩm Niệm Thâm, anh có vui không?"

Thẩm Niệm Thâm: "Ừm?"

Tôn Điềm Điềm giải thích: "Ở bên em, anh có vui không?"

Đầu kia di động, Thẩm Niệm Thâm trong mắt không tự giác mà lộ ra ý cười, "Ừm, rất vui."

Tôn Điềm Điềm: "Anh sẽ không đổi ý chứ?"

Thẩm Niệm Thâm: "… Nghĩ cái gì vậy?"

Mấy chữ ngắn ngủn thế kia nhưng làm Tôn Điềm Điềm cảm thấy an tâm.

Tôn Điềm Điềm: "Vừa rồi em còn đang suy nghĩ, hôm nay có phải là ngày cá tháng tư hay không nữa."

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Tôn Điềm Điềm trong ổ chăn cười, nhẹ nhàng gửi một đoạn âm thanh cho Thẩm Niệm Thâm, "Em ngủ đây, anh cũng ngủ sớm một chút."

Thẩm Niệm Thâm: "Ngủ ngon."

"Ôi, khi yêu đương con người ta thật là khác lạ a. Các cậu có nghe ra hay không, so với ngày thường Điềm Điềm nói chuyện với Thẩm Niệm Thâm ôn nhu hơn nhiều a." Tôn Điềm Điềm vừa buông điện thoại, Tạ Nghiên liền ở bên cạnh cảm khái.

Trình Đóa: “Cũng đúng, giống như mèo con a.”

Tôn Điềm Điềm buồn cười nói: “Tớ nào có, vẫn giống với ngày thường mà.”

Tạ Nghiên than một tiếng, “Tớ thật hâm mộ Điềm Điềm a, muốn làm cái gì liền làm cái đó, thích ai liền theo đuổi người đó, tớ cũng muốn có dũng khí như vậy a.”

Trình Đóa vừa nhắn tin trong ổ chăn vừa nói: “Kỳ thật tớ không nghĩ tới Điềm Điềm cư nhiên thật sự ở bên Thẩm Niệm Thâm.”

Tạ Nghiên: “Đúng vậy, kia là Thẩm Niệm Thâm a, hoa hậu giảng đường cũng không cần, cư nhiên quỳ gối dưới váy thạch lưu của Điềm Điềm nhà chúng ta. Chuyện yêu đương của các cậu mà truyền tới trường học phỏng chừng trường sẽ nổ tung chảo.”

Tôn Điềm Điềm: “… Có khoa trương đến vậy không?”

Tạ Nghiên nghiêng đầu nhìn cô, “Cậu thấy sao? Làm ơn đi Điềm Điềm, cậu cướp đi nam thần của toàn trường a.”

Tôn Điềm Điềm tức khắc cười cong đôi mắt, “Nghe cậu nói như vậy làm tớ đột nhiên cảm thấy mình thật là lợi hại a.”

Tạ Nghiên cười nhạo, “Thôi đi, Thẩm Niệm Thâm nếu không thích cậu thì cậu nghĩ mình theo đuổi được à?”

Nghĩ đến Thẩm Niệm Thâm cư nhiên thích mình, Tôn Điềm Điềm liền vui vẻ đến ngủ không yên.

Khóe miệng tươi cười, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn đỉnh lều.

Đêm đã rất sâu, trong lều truyền đến tiếng hít thở đều đều của các nữ sinh mà Tôn Điềm Điềm vẫn ngủ không được, trong đầu nghĩ đến ngày mai nên đi hẹn hò với Thẩm Niệm Thâm ở chỗ nào.

Ngày mai xem như ngày đầu tiên hai người bọn họ chính thức ở bên nhau, cho nên phải kỷ niệm một chút.

Đang nghĩ ngợi, bên tai có tiếng muỗi bay vo ve, Tôn Điềm Điềm duỗi tay đập một cái, nhỏ giọng nói thầm: “Chỗ nào cũng có muỗi a, chán

chết. Tránh ra, tránh ra.”

Muỗi rừng rất lợi hại, vẫn luôn bay bên tai Tôn Điềm Điềm, đuổi cũng không đi, một lát lại cắn trên mặt cô.

Tôn Điềm Điềm quả thực muốn điên lên, đem đầu toàn bộ vùi vào túi ngủ.

Chỗ bị muỗi cắn ngứa đến chịu không nổi khiến cô nhịn không được mà gãi, một lát đã gãi đến đỏ cả mặt.

Cô không ngủ được, lại lấy di động từ dưới gối ra gửi tin nhắn cho Thẩm Niệm Thâm.

“Thẩm Niệm Thâm, anh ngủ chưa?”

Kỳ thật cô tưởng đã trễ thế này hẳn là anh đã ngủ rồi, chính là muốn thử một chút, nào biết rất nhanh đã có tin nhắn lại, “Sao còn chưa ngủ?”

Tôn Điềm Điềm ủy khuất: “Em bị muỗi cắn.”

Đầu kia điện thoại Thẩm Niệm Thâm thấy tin nhắn Tôn Điềm Điềm gửi tới, không khỏi nhíu mày, đá Hứa Lệ đang ngủ như heo ở bên cạnh, “Cậu có tinh dầu không?”

Hứa Lệ trở mình rồi lại tiếp tục ngủ.

Thẩm Niệm Thâm lại đá hắn một cái, lần này sức lực hơi lớn, Hứa Lệ tức khắc bừng tỉnh, đột nhiên bò dậy, “Làm sao vậy làm sao vậy? Điểm danh sao?!”

Thẩm Niệm Thâm: “Tinh dầu cậu để ở chỗ nào?”

Hứa Lệ ngây ngốc, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, nguyên lai không phải đang đi học.

“Ở trong cặp tớ.”

“Cho tớ mượn dùng.”

Hứa Lệ đem cặp lại, lấy tinh dầu từ ngăn nhất ra, “Cậu lấy cái này làm gì?”

“Điềm Điềm bị muỗi cắn.” Thẩm Niệm Thâm vừa nói vừa khom người ra khỏi lều.

Đêm khuya im ắng, mặt cỏ rộng lớn nơi nơi đều là lều trại.

Thẩm Niệm Thâm đi đến bên ngoài lều Tôn Điềm Điềm, sau đó gửi một tin nhắn cho Tôn Điềm Điềm, “Ra đây một lát.”

Tôn Điềm Điềm nhận được tin nhắn, sửng sốt, “A?”

Thẩm Niệm Thâm: “Anh ở bên ngoài.”

Tôn Điềm Điềm có chút kinh ngạc, vội vàng bò ra khỏi túi ngủ, nhẹ tay nhẹ chân đi ra lều.

Thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài cô liền vội vàng chạy tới, thanh âm nho nhỏ, “Sao anh lại tới đây?”

“Đưa em tinh dầu.” Thẩm Niệm Thâm nhìn mặt Tôn Điềm Điềm, “Bị cắn chỗ nào?”

Tôn Điềm Điềm hoàn toàn không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm sẽ nửa đêm lại đây đưa tinh dầu cho cô, trong lòng một trận ấm áp.

Cô đưa mặt lại gần, ủy khuất chỉ chỉ, “Chỗ này, ngứa chết em rồi.”

“Chờ một chút, anh thoa tinh dầu cho em.” Nương nhờ ánh trăng liền có thể nhìn thấy một mảng hồng, Thẩm Niệm Thâm mở nắp chai tinh dầu đổ một chút ra lòng bàn tay, nhẹ nhàng thoa lên mặt Tôn Điềm Điềm, “Thoải mái không?”

Tinh dầu thoa trên mặt lành lạnh, rất thoải mái, nháy mắt liền không còn ngứa.

Tôn Điềm Điềm nâng đầu, không chớp mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Ánh mắt anh chuyên chú, rất nghiêm túc thoa tinh dầu cho cô.

Tôn Điềm Điềm nhịn không được duỗi tay nhẹ nhàng ôm lấy anh, thanh âm mềm mại, “Thẩm Niệm Thâm, anh thật tốt.”

Thẩm Niệm Thâm động tác thoa tinh dầu dừng một chút, rũ mắt nhìn cô.

Đêm khuya tĩnh lặng, xung quanh không có tiếng vang.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, không tự giác mím môi. Mà Thẩm Niệm Thâm ánh mắt dừng ở môi cô, yết hầu hơi giật.

Thật lâu sau, chỉ nhẹ nhàng sờ đầu Tôn Điềm Điềm, “Về ngủ đi, hẳn là sẽ không bị cắn nữa đâu.”

Chương 19

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Tôn Điềm Điềm trở lại lều, lại sợ đánh thức nhóm bạn cùng phòng nên cô cong người, hơi hơi nhón chân, thật cẩn thận đi về hướng túi ngủ của mình.

Cũng may nhóm bạn cùng phòng đều ngủ rất sâu, không có tỉnh lại.

Tôn Điềm Điềm lặng lẽ chui vào túi ngủ, trên má còn lưu lại cảm giác mát lạnh của tinh dầu.

Trong lều muỗi rừng vẫn kêu vo ve, nhưng đại khái là vì trên người cô có hương tinh dầu nên bọn chúng cũng không dám tới gần.

Không gian một mảnh đen như mực, Tôn Điềm Điềm nằm thẳng trong túi ngủ trợn tròn mắt ngủ không yên.

Cô nhớ tới vừa rồi ở bên ngoài, Thẩm Niệm Thâm thoa dầu cho cô, ánh mắt dừng ở môi cô làm cô còn tưởng rằng anh muốn hôn, kết quả cái gì cũng không làm.

Tôn Điềm Điềm không khỏi có chút tiếc nuối, nghĩ thầm người nọ thật đúng là ngốc, không khí vừa rồi rất tốt.

Nghĩ một lúc chính mình lại nhịn không được lặng lẽ cong khóe miệng lên, A Niệm của cô thật ngây thơ.

Tối hôm đó Tôn Điềm Điềm mãi cho đến gần hừng đông mới ngủ, còn chưa được ba tiếng, ngay lúc hơn 8 giờ thì nghe thấy Hứa Lệ ở bên ngoài kêu: "Các cô nương rời giường a, dọn dẹp một chút rồi xuống núi."

Tôn Điềm Điềm đang ngủ ngon lành nghe thấy kêu rời giường liền nhăn mũi, đầu theo bản năng rúc vào túi ngủ.

Mấy nữ sinh khác tối hôm qua ngủ ngon nên lúc nghe thấy phải chuẩn bị xuống núi liền nhúc nhích bò dậy.

Mặc quần áo rồi chải tóc, sau một hồi dọn dẹp liền phát hiện Tôn Điềm Điềm còn dầu mông, chôn đầu trong túi ngủ không chịu dậy.

“Điềm Điềm mau rời giường, chuẩn bị xuống núi.” Tạ Nghiên vỗ vỗ mông Tôn Điềm Điềm, thúc giục cô.

Tôn Điềm Điềm giọng nói rầm rì, không nhúc nhích.

Mấy nữ sinh bất đắc dĩ nhìn nhau, Tạ Nghiên cười khổ, “Làm sao bây giờ a?”

Trình Đóa nhướng mày, “Để Thẩm Niệm Thâm tới kêu cậu ấy đi, nam thần hôn một cái bảo đảm cậu ấy lập tức nhảy dựng lên.”

Vừa mới nói xong, Tôn Điềm Điềm liền mở mắt, bò dậy cười liếc mắt nhìn Trình Đóa một cái, “Trình Đóa sao cậu lại đáng ghét như vậy?”

Trình Đóa cười, cánh tay đặt trên bả vai Tạ Nghiên, “Thế nào, vẫn là chiêu này của tớ hữu dụng chứ? Vừa nghe thấy nam thần hôn lập tức kích động như vậy.”

“Trình Đóa cậu thật phiền!” Tôn Điềm Điềm bị nói đến đỏ mặt, nắm lấy cái gối nhào qua đánh Trình Đóa.

Mấy nữ sinh vui đùa ầm ĩ nửa ngày, cả nhóm đều bật cười.

Các nữ sinh dọn dẹp đến chậm một chút, thời điểm ra tới thì lều của các nam sinh đều đã thu hồi, đang ở bên ngoài chờ bọn họ.

Thẩm Niệm Thâm ở cách đó không xa nói chuyện với Hứa Lệ, Tôn Điềm Điềm vừa nhìn thấy anh liền lập tức vui vẻ chạy tới, thân mật ôm lấy cánh tay anh, ngẩng đầu cười tủm tỉm nói, “Anh rời giường bao lâu rồi a?”

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô với ánh mắt ôn nhu, khóe miệng cong cong, “Bảy giờ là dậy rồi.”

“Thật sớm a.”

Tóc Tôn Điềm Điềm có chút rối, Thẩm Niệm Thâm duỗi tay vén tóc mái ra sau tai giúp cô, thấp giọng hỏi: “Đói bụng không? Anh vừa mới đến khu phục vụ mua đồ ăn sáng cho em.”

Cách chỗ này không xa có một khu phục vụ, có thể mua đồ ăn.

Các nam sinh thức dậy sớm, vừa rồi mọi người qua bên kia nướng BBQ, sẵn tiện đến quầy bán quà vặt bên cạnh mua đồ ăn sáng.

Tôn Điềm Điềm nghe xong, đôi mắt sáng rực, "Anh mua đồ ăn sáng cho em à? Ở đâu ở đâu?"

Tôn Điềm Điềm cao hứng đến có chút kích động, Thẩm Niệm Thâm không khỏi cười, "Bên này, lại đây đi."

Thẩm Niệm Thâm nắm tay cô đi đến một tảng đá lớn mà hai người có thể ngồi cách đó không xa, trên tảng đá có một cái cặp sách màu đen.

Tôn Điềm Điềm vừa nhìn thấy cặp sách màu đen kia, lập tức liền nhận ra.

Cô đặt mông ngồi trên tảng đá, nhấc cặp lên, "Ở bên trong sao?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng.

"Em tự lấy." Tôn Điềm Điềm cúi đầu vui vẻ kéo khóa, bên trong có cái bao nilon màu trắng.

Mở bọc ra, bên trong là một cái bánh mì chà bông cùng một hộp sữa chua.

Tôn Điềm Điềm lấy bánh mì ra, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh ăn không?"

"Ăn rồi, đây là của em."

Tôn Điềm Điềm cầm cái bánh mì Thẩm Niệm Thâm mua cho cô, cảm giác ngọt ngào lan tràn trong lòng.

Cô bỗng nhiên vẫy tay với Thẩm Niệm Thâm, kêu anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh lại đây một chút."

"Làm sao vậy?" Thẩm Niệm Thâm nguyên bản là đứng ở trước mặt Tôn Điềm Điềm, nghe xong thì hơi cúi người, cách Tôn Điềm Điềm gần một ít.

Thời điểm dựa lại gần cô lại đột nhiên ôm lấy cổ anh, nghiêng đầu hôn một cái trên mặt anh.

Thẩm Niệm Thâm thân thể hơi cứng đờ nhìn về phía Tôn Điềm Điềm.

Cô cong khóe miệng, lay lay cái bánh mì trong tay về hướng anh, "Cảm ơn anh nha Thẩm Niệm Thâm."

Thẩm Niệm Thâm lấy lại tinh thần nhịn không được mà cười, sờ sờ đầu Tôn Điềm Điềm, nói: "Nhanh ăn đi."

Vừa mới nói xong, di động trong túi quần đột nhiên rung lên.

Anh cúi đầu nhìn, nói với Tôn Điềm Điềm: "Anh đi nghe điện thoại."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Ừm, đi đi."

Sau khi Thẩm Niệm Thâm cầm điện thoại đi, Tôn Điềm Điềm ngồi trên tảng đá vô cùng cao hứng mở bánh mì trong tay ra.

Bánh mì có chút khô, cô cắn hai miếng thì lại cầm sữa bò lên, cắm ống hút vào uống hai ngụm.

Lúc đang muốn tiếp tục ăn bánh mì thì đột nhiên một bàn tay duỗi tới, đoạt đi bánh mì trong tay cô.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, đột nhiên ngẩng đầu liền thấy Tạ Tuân đứng trước mặt cô.

Cô không khỏi nhíu mày, "Tạ Tuân cậu làm gì vậy? Trả lại cho tớ!"

Cô đứng lên, giơ tay đoạt lấy.

Tạ Tuân lùi về sau một bước, cau mày nhìn thoáng qua cái bánh mì, vẻ mặt ghét bỏ, "Cậu ăn cái thứ này làm gì."

Tôn Điềm Điềm một tay đoạt lại bánh mì, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, "Cậu có bệnh hả?"

Tạ Tuân nhìn cô, nói: "Tớ nhớ rõ cậu chưa bao giờ ăn loại đồ ăn này, còn là chà bông? Không phải cậu ghét ăn chà bông nhất sao?"

“Hiện tại tớ thích ăn không được sao?” Tôn Điềm Điềm lười phản ứng hắn, quay đầu đi.

Nhưng vừa quay người, lại thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở sau.

Sắc mặt anh có chút không thích hợp, trong lòng Tôn Điềm Điềm bỗng dưng căng thẳng, theo bản năng quay đầu lại nhíu mày nhìn Tạ Tuân.

Tạ Tuân liếc nhìn cô một cái, không nói gì liền xoay người rời đi.

“…”

Tôn Điềm Điềm không biết Thẩm Niệm Thâm vừa rồi đã nghe được bao nhiêu, cô có chút luống cuống chân tay, nhưng vẫn là đi tới chỗ Thẩm Niệm Thâm, cười nói: “Cái kia… anh đừng nghe Tạ Tuân nói bậy, em thích ăn chà bông.”

Sợ Thẩm Niệm Thâm không tin, Tôn Điềm Điềm còn đặc biệt nghiêm túc mà cường điệu một lần, “Thật sự! Em rất thích, mẹ em ở nhà thường xuyên làm bánh chà bông cho em ăn đó.”

Thẩm Niệm Thâm tầm mắt dừng ở ổ bánh mì trong tay Tôn Điềm Điềm, rất lâu cũng không mở miệng nói chuyện.

“Thẩm Niệm Thâm…” Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nửa ngày không để ý tới cô, theo bản năng nhẹ nhàng kéo ống tay áo anh.

Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng mở miệng, “Quầy bán đồ ăn vặt bên khu phục vụ kia không có nhiều yêu cầu lắm, anh không tìm được thứ nào tốt hơn cái này.”

Anh không biết Tôn Điềm Điềm thích ăn cái gì, lại sợ ủy khuất cô, cuối cùng bánh mì cùng sữa bò là lựa chọn tốt nhất.

Anh duỗi tay lấy bánh mì, nói: “Hay là đừng ăn nữa, anh cũng không biết đây là nhãn hiệu gì, ăn vào coi chừng đau bụng.”

Nói xong liền đi về phía trước vài bước, cầm lấy bao nilon trên tảng đá chuẩn bị ném bánh mì vào.

“A! Từ từ!” Tôn Điềm Điềm thấy thế sốt ruột chạy tới, một tay đoạt lại bánh mì trong tay Thẩm Niệm Thâm.

Cô gắt gao nắm chặt bánh mì trong tay, nhíu mày nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Anh làm gì thế, em đâu có kiêu như vậy.”

Cô bỗng nhiên có chút tức giận, đặt mông ngồi trên tảng đá.

Như sợ Thẩm Niệm Thâm đoạt lấy bánh mì của cô, ba miếng liền giải quyết sạch. Sau đó lại cầm lấy sữa chua mà cắm ống hút vào, một phút đồng hồ liền uống hết. Từ đầu tới đuôi đều không nhìn Thẩm Niệm Thâm một cái.

Ăn xong liền theo bản năng duỗi tay vào túi áo tìm giấy ăn lau miệng, kết quả hai túi đều không có.

Cô ngẩng đầu, mím môi nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, “Có giấy không?”

Thẩm Niệm Thâm đứng trước mặt cô, đôi mắt đen nhánh như giếng nước mà nhìn cô thật sâu.

Tôn Điềm Điềm thấy anh nửa ngày không nhúc nhích, lại hô một tiếng, “Thẩm Niệm Thâm.”

Thẩm Niệm Thâm cuối cùng cũng hoàn hồn, lấy ra một túi khăn giấy, rút ra một tờ đưa cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm tiếp nhận, chuẩn bị lau miệng, nghĩ ngợi liền dừng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu đưa khăn giấy trong tay cho Thẩm Niệm Thâm, có chút không lý lẽ, nói: “Anh giúp em lau.”

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình.

Tôn Điềm Điềm mím môi, tay vẫn nâng lên bình tĩnh nhìn anh.

Một lát sau, Thẩm Niệm Thâm cuối cùng vẫn nhận lấy khăn giấy trong tay Tôn Điềm Điềm. Anh mở khăn giấy ra ngồi xổm xuống mà ôn nhu giúp Tôn Điềm Điềm lau miệng.

Hai người thật sự rất gần, Tôn Điềm Điềm ngồi còn Thẩm Niệm Thâm ngồi xổm, ánh mắt hai người vừa lúc nhìn thẳng.

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm anh thật lâu rồi bỗng nhiên mở miệng nhẹ giọng, “Thẩm Niệm Thâm, về sau anh không cần như vậy. Em thật

sự không có kiêu ngạo như anh nghĩ, em rất dễ nuôi."

Ngực Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên run một cái, động tác lau miệng giúp Tôn Điềm Điềm hơi dừng lại, ngước mắt nhìn về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều không nói chuyện.

Qua hồi lâu, chung quy là Tôn Điềm Điềm nhịn không được nở nụ cười, ngón trỏ nhẹ nhàng chọc hai cái vào mặt anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh thật ngốc."

Thẩm Niệm Thâm thấy cô cười, khóe miệng cũng lộ ra ý cười.

Mặt Tôn Điềm Điềm đưa lại gần anh một chút, trán nhẹ nhàng chạm vào trán anh, nhẹ giọng hỏi: "A Niệm, chúng ta hôm nay đi đâu chơi?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn đôi mắt cô, "Em nói xem."

Tôn Điềm Điềm cười cười, ngẩng đầu lên, "Em không biết, em lại chưa từng yêu đương qua."

Thẩm Niệm Thâm nghĩ ngợi, "Không phải lần trước em nói muốn đi xe đạp sao? Muốn đi đạp xe không?"

Tôn Điềm Điềm: "Nhưng mà em không biết đạp."

Thẩm Niệm Thâm nói: "Anh dạy cho em."

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên cong mắt cười rộ lên, "Em đột nhiên không muốn học."

"…"

"Có anh ở đây, anh chở em là được rồi."

Chương 20

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Một đám người đi xuống núi, thời điểm trở lại trường học đã gần 11 giờ trưa.

Tất cả mọi người đều có chút mệt mỏi, dù sao thì hôm qua cũng là ngủ ở bên ngoài, chung quy vẫn không thể so với những ngày thoải mái ở ký túc xá được.

Vậy nên lúc xuống xe, bọn họ đều chào hỏi lẫn nhau sau đó sôi nổi trở về ký túc xá bổ sung giấc ngủ.

Trình Đóa kéo Tôn Điềm Điềm, nhỏ giọng hỏi cô, "Cậu muốn về ký túc xá hay là đi hẹn hò với Thẩm Niệm Thâm nhà cậu?"

"Về trước đi." Ở bên ngoài một ngày, tất nhiên muốn về tắm rửa rồi thay quần áo đã chứ.

Cô đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, nói: "Em về thay quần áo trước, chốc nữa chúng ta gặp ở cổng trường."

Thẩm Niệm Thâm: "Được."

Tôn Điềm Điềm với nhóm bạn cùng phòng về lại ký túc xá.

Tạ Nghiên bát quái, hỏi cô: "Chốc nữa cậu cùng Thẩm Niệm Thâm đi đâu chơi?"

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm nói: "A Niệm nói dẫn tớ đi đạp xe."

"Ai da, đã kêu đến A Niệm rồi? Thật là thân thiết nha." Tạ Nghiên cười ha ha, Tôn Điềm Điềm nâng cằm, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

Trở về ký túc xá cô liền lấy quần áo đến phòng tắm gội đầu tắm rửa. Ngày thường Tôn Điềm Điềm chỉ mất tầm hai mươi phút là xong, hôm nay ước chừng hơn nửa giờ vẫn chưa thấy ra.

Trình Đóa ngồi bên ngoài gặm táo, một bên nhìn gương một bên tấm tắc nói: "Con gái khi yêu thật là khác, thời gian tắm rửa cũng có thể dài hơn."

Tạ Nghiên cười, nói: "Cái này tính là gì, lát nữa Điềm Điềm ra sấy tóc rồi lại thay quần áo trang điểm, ít nhất cũng phải một giờ chứ đùa. Đúng không Miêu Miêu?"

Gì Miêu mím môi cười, "Chuyện này bình thường thôi mà, chờ chúng ta yêu đương phỏng chừng cũng sẽ như vậy."

Thật đúng là Tạ Nghiên nói chuẩn, Tôn Điềm Điềm tắm gội xong thì đi sấy tóc thay quần áo cùng với trang điểm quả nhiên tốn hơn một giờ đồng hồ, thời điểm ra cửa đã hơn hai giờ chiều một chút.

Vừa mới ra khỏi ký túc xá, Tôn Điềm Điềm liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng dưới tán cây bên ngoài ký túc xá đợi cô.

Mắt cô vụt sáng lên, vội vàng chạy tới chỗ anh.

"Sao anh lại tới đây? Không phải nói là gặp ở cổng lớn sao?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Dù sao cũng không có việc gì, liền tới đây đón em."

Nói xong liền dắt tay cô, "Đi thôi."

Hai người tay trong tay đi về hướng cổng lớn trường học.

Lần đầu tiên dắt tay trong trường nên trong lòng Tôn Điềm Điềm có một loại cảm giác ngọt ngào nói không nên lời, khóe mắt lẫn đuôi lông mày đều vương ý cười, làm sao cũng không giấu được.

Cuối tuần lại còn là giờ nghỉ trưa, trường học an an tĩnh tĩnh, người đi trên đường cũng rất ít.

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm chậm rì rì ra khỏi trường học, cả hai giống như đang tản bộ.

Lần đầu tiên hẹn hò với Thẩm Niệm Thâm, Tôn Điềm Điềm có chút thẹn thùng, cô rũ đầu mím môi lén lút cười hơn nửa ngày không nói gì.

Thẩm Niệm Thâm có chút không quen cô an tĩnh như vậy, anh nhịn không được hỏi: "Sao lại không nói lời nào?"

Tôn Điềm Điềm: "Thẹn thùng."

Thẩm Niệm Thâm khóe mắt run run: "... Ừm? Sáng nay ai chủ động hôn anh vậy?"

"Thẩm Niệm Thâm anh thật đáng ghét." Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu nhìn anh, nhếch môi cười đến không nhịn lại được, "Anh này, sao lại chọc người ta như vậy chứ."

Tôn Điềm Điềm duỗi tay đẩy bả vai anh một cái, Thẩm Niệm Thâm thuận thế cầm lấy tay cô, khóe môi mang theo ý cười, gọi: "Tôn Điềm Điềm."

"Ừm?"

Thẩm Niệm Thâm cười rồi sờ đầu cô, nói: "Đi thôi."

Hai người một đường nắm tay ra đến cổng trường, Thẩm Niệm Thâm hỏi cô ăn gì.

Cả hai đều chưa ăn cơm trưa, cô có chút suy nghĩ nói: "Nếu không thì đi ăn cơm chiên đi?"

Thẩm Niệm Thâm: "Được."

Ở cổng trường có một quán cơm chiên rất đắt khách, Tôn Điềm Điềm thường xuyên tới ăn với bạn cùng phòng. Nhưng dù sao lúc này đã qua giờ cơm, trong quán vừa lúc không đông như vậy.

Bà chủ có quen biết Tôn Điềm Điềm, thấy bên cạnh cô có một soái ca thì tức khắc nở nụ cười, "Ai da, Điềm Điềm, đây là bạn trai của em à?"

Tôn Điềm Điềm kéo tay Thẩm Niệm Thâm, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Đúng vậy!"

Bà chủ nhìn Thẩm Niệm Thâm rồi lại nhìn cô, cười tủm tỉm nói, "Hai người các em rất có tướng phu thê đấy."

"Thật không?!" Tôn Điềm Điềm vẻ mặt kinh hỉ, càng kích động.

Bà chủ cười gật đầu, "Thật sự."

Tôn Điềm Điềm mừng rỡ nâng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt cong cong giống một tiểu hồ ly mà nhỏ giọng nói: "Anh nghe thấy chưa, người khác nói hai chúng ta có tướng phu thê kìa."

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, trong mắt hiện lên một tia ý cười.

Tôn Điềm Điềm kéo anh vào trong, vừa đi vừa nói chuyện: "Lúc trước anh còn không muốn ở bên em, anh xem nếu như chúng ta không ở bên nhau không phải anh sẽ bỏ lỡ một người bạn gái đáng yêu như em sao?"

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được mà cười phụ họa trả lời cô, "Đúng vậy."

Tôn Điềm Điềm kéo anh đi đến bên trong, chọn vị trí sát cửa sổ.

Hai người ngồi đối mặt nhau, bà chủ rất nhanh liền cầm thực đơn đi tới: "Điềm Điềm hôm nay vẫn là ăn cơm chiên thịt bò sao?"

"Không." Cô nhìn lướt qua thực đơn dán trên vách tường, nói: "Cơm chiên trứng đi."

Bà chủ cười rộ lên, "Hôm nay sao lại ăn chay vậy?"

Tôn Điềm Điềm nói: "Giảm béo a, gần đây mập lên rồi."

Bà chủ lắc đầu cười, trêu ghẹo nói: "Em mà béo thì tụi chị đây cũng không biết sống sao." Sau đó quay sang hỏi Thẩm Niệm Thâm, "Soái ca, cậu ăn gì?"

Thẩm Niệm Thâm: "Giống cô ấy."

"Được, chờ trong chốc lát." Bà chủ đáp ứng.

Tôn Điềm Điềm tay chống cằm cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm. Đôi mắt anh thâm thúy như cái giếng cổ, ánh mắt thật sâu kia cũng nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm, rất lâu không nói gì.

"Thẩm Niệm Thâm, anh làm sao vậy?" Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên đứng lên, đi đến bên người Thẩm Niệm Thâm, kéo tay rồi dựa vào vai anh mà ngồi song song.

Thẩm Niệm Thâm hơi rũ mắt nhìn cô, rốt cuộc cũng mở miệng, thanh âm hơi nghẹn một chút, "Tôn Điềm Điềm, em một chút cũng không béo."

Tôn Điềm Điềm mắt mở tròn xoe, nghiêm trang nói: "Béo chứ, chỉ là anh không nhìn thấy chỗ béo đó thôi."

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô, yết hầu trướng đau nhịn không được mà nắm tay Tôn Điềm Điềm rất chặt, giống như muốn giữ chặt một thứ gì đó trân quý, sợ buông lỏng tay liền mất đi.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, đôi mắt cong cong đột nhiên hỏi: "Thẩm Niệm Thâm, chừng nào thì đến sinh nhật anh vậy?"

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, "Làm sao thế?"

"Nói đi, em phải nhớ." Nói xong liền buông tay Thẩm Niệm Thâm ra, rút một quyển sổ nhỏ từ trong túi sau đó ngồi trở lại vị trí vừa rồi, cầm lấy bút ngẩng đầu nhìn anh, giục: "Nói đi."

Thẩm Niệm Thâm chưa bao giờ ăn sinh nhật, ngày sinh nhật đối với anh mà nói là sự bắt đầu của nỗi hổ thẹn cả đời, không phải là một ngày đáng kỷ niệm.

Nếu có thể lựa chọn, anh thà rằng mình chưa từng sinh ra.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nửa ngày không trả lời giống như có chút thất thần, không biết suy nghĩ cái gì.

Cô duỗi tay quơ quơ trước mắt Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm?"

Thẩm Niệm Thâm lấy lại tinh thần, chần chờ vài giây, nói: "Ngày 27 tháng 1."

"A, sắp tới rồi! Chỉ còn hơn một tháng thôi."

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, dừng một chút rồi nói: "Nhưng anh không muốn mừng sinh nhật."

"Vì sao? Sinh nhật là một ngày rất đặc biệt mà."

Tôn Điềm Điềm một bên nói một bên nghiêm túc viết ngày sinh nhật của Thẩm Niệm Thâm vào nhật ký.

Trí nhớ của cô không tốt lắm, sợ mình lại quên mất.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

Những chuyện đó cảm thấy hổ thẹn đến không cách nào mở miệng được, anh hy vọng Tôn Điềm Điềm cả đời cũng không biết.

"Còn em? Chừng nào thì sinh nhật em?"

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, nói: "Ngày 18 tháng 3."

"Dương lịch hay là âm lịch?"

"Dương lịch."

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, ở trong lòng mặc niệm một lần liền nhớ kỹ.

Hai phần cơm chiên trứng mười hai đồng, ăn xong lại là Thẩm Niệm Thâm trả tiền.

Thời điểm ra khỏi quán ăn, Tôn Điềm Điềm nhịn không được mà thương lượng với Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, về sau chúng ta đi ăn cơm hẹn hò gì đó thì *AA[1]* có được không?"

[1] AA: Mỗi người chịu nửa số tiền, chia tiền sòng phẳng.

Cô muốn ở bên Thẩm Niệm Thâm nhưng không muốn tạo gánh nặng kinh tế cho anh. Cô đã đến nhà anh một lần, cũng biết điều kiện nhà anh không tốt lắm.

Thẩm Niệm Thâm thân thể cứng đờ, nửa giây sau kiên định nói: "Không."

Tôn Điềm Điềm: "..."

"Em đã gặp qua ai yêu đương mà AA chưa?"

Tôn Điềm Điềm: "Ừm... em để tiền ở chỗ anh được không? Bằng không em sẽ tiêu tiền lung tung."

"Em tự giữ." Dừng một chút, lại nói: "Anh có kiếm tiền, không cần thảo luận vấn đề này."

Không muốn nói tiếp vấn đề đó, Thẩm Niệm Thâm liền nói sang chuyện khác, "Hai trăm mét phía trước có một chỗ cho thuê xe, chúng ta mau đi thôi."

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm có chút mất hứng liền không dám nhắc lại vấn đề vừa rồi nữa, gật gật đầu kéo tay anh, nói: "Đi thôi."

Đến chỗ thuê xe đạp, Thẩm Niệm Thâm hỏi cô: "Em có muốn học không?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Không muốn học, anh chở em."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Được."

Hai người thuê một chiếc xe, đưa thẻ học sinh rồi đẩy xe ra.

Thẩm Niệm Thâm ngồi phía trước, hai tay cầm lấy tay lái. Vóc dáng anh cao, nửa người trên hơi nghiêng về một bên, một chân đạp lên bàn đạp, một chân chống trên mặt đất.

Lúc nghiêng đầu liền thấy Tôn Điềm Điềm còn ngơ ngác đứng bên cạnh, Thẩm Niệm Thâm hất cằm về vị trí phía sau, nói: "Lên đi."

Anh chạy xe đạp, bên trong mặc chiếc áo thun trắng, bên ngoài là áo khoác đen, tóc bị gió thổi đến có chút hỗn loạn, đôi mắt thâm thúy cùng mũi cao thẳng, sườn mặt như đao tước tinh xảo.

Tôn Điềm Điềm đứng bên cạnh, đôi mắt sáng rực nhìn chằm chằm anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh thật đẹp trai quá đi, còn đẹp hơn cả nam chính trong truyện tranh."

Thẩm Niệm Thâm sặc một chút, thấy vẻ mặt hoa si của Tôn Điềm Điềm vẫn đang cười ngây ngô với anh, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười duỗi tay kéo cô, "Lên xe đi."

Tôn Điềm Điềm mặc váy nên nghiêng người ngồi lên, hai chân khép lại hơi nhếch lên, tay vòng lên trước ôm lấy eo Thẩm Niệm Thâm.

Anh lại kéo tay cô vào chính giữa, quan tâm nói: "Ôm chặt, đừng để ngã."

"Được!" Đôi tay Tôn Điềm Điềm ôm eo Thẩm Niệm Thâm càng chặt hơn, mặt dựa vào sau lưng anh, "Xuất phát đi."

Thẩm Niệm Thâm đạp xe chở Tôn Điềm Điềm chậm rãi dọc theo hàng cây bạch quả trên con đường lớn bên ngoài trường học.

Mùa đông gió thổi vào mặt có chút lạnh lẽo, Tôn Điềm Điềm càng ôm chặt Thẩm Niệm Thâm, hỏi anh: "A Niệm, anh có lạnh không?"

Cô cảm thấy anh mặc hơi ít, lại còn ngồi ở phía trước, chỗ ngược gió như vậy làm sao mà không lạnh cho được.

"Không lạnh, em lạnh không?" Nói xong liền theo bản năng sờ tay Tôn Điềm Điềm, cảm nhận được bàn tay cô có chút lạnh lẽo, anh nhíu mày nói: "Anh sẽ đạp chậm một chút."

"Em không lạnh."

Mặt Tôn Điềm Điềm dán vào sau lưng Thẩm Niệm Thâm, gió nhẹ thổi loạn tóc cô, mùi hương bạc hà nhàn nhạt tản mát từ trên người anh, cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong lòng.

Thanh âm cô nhẹ nhàng giấu không được vui sướng, "Thẩm Niệm Thâm, em rất thích anh đó."

Thẩm Niệm Thâm hơi ngẩn ra, ngay sau đó cầm lòng không được mà cong khóe miệng, trong mắt là niềm hạnh phúc chưa bao giờ có, từ đáy lòng nảy lên một cái liền lan tràn ở trong mắt.

Chương 21

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Ying Shu.

Thẩm Niệm Thâm đạp xe chở Tôn Điềm Điềm, dọc theo hàng cây bạch quả trên con đường lớn bên ngoài trường học, một đường đạp đến hướng đường Tân Giang.

Bên đường người rất ít, phong cảnh tuyệt đẹp. Dạo gần đây thời tiết rất tốt, trời trong xanh nước long lanh, ánh mặt trời chiếu xuống, trong gió mang theo một chút ấm áp.

Thẩm Niệm Thâm đạp xe rất chậm, Tôn Điềm Điềm vui vẻ hát ở phía sau, hai chân đặt bên xe nghịch ngợm mà lắc lư trước sau.

Cô hát xong một bài liền thò đầu về phía trước từ bên eo Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn anh, "Thẩm Niệm Thâm, em hát có dễ nghe không?"

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, ý cười nơi khóe mắt không che được, nhẹ giọng nói: "Dễ nghe."

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, lúc này mới rụt đầu về, ôm eo Thẩm Niệm Thâm, gương mặt dán trên lưng anh, có chút kiêu ngạo mà nói: "Em chính là quán quân của cuộc thi ca hát vườn trường đó."

Thẩm Niệm Thâm nghe ra giọng nói tự hào của cô, cầm lòng không được mà cong khóe miệng, "Phải không?"

Tôn Điềm Điềm: "Đương nhiên, em còn biết đàn dương cầm."

"Em biết đàn dương cầm?"

"Đúng vậy, em còn gảy được đàn tranh nữa đó."

Tôn Điềm Điềm biết rất nhiều nhạc cụ, nhưng không phải là bị ba mẹ bắt học như các bạn cùng lứa.

Ba mẹ cô đều đặc biệt thoáng, chưa bao giờ quản cô việc này việc kia.

Khi còn nhỏ nghịch ngợm, thích chơi đào bùn ở sân, có họ hàng tới nhà chơi, thấy cô dơ bẩn ngồi xổm trên mặt đất chơi bùn, lặng lẽ nói với ba mẹ cô để bọn họ quản cô, nói con gái ham chơi như vậy là không tốt.

Mẹ cô liền cười tủm tỉm nói: "Điềm Điềm còn nhỏ, con bé thích là được."

Lúc đó cô đã bảy tám tuổi học tiểu học, các bạn học cùng tuổi đều bắt đầu đăng kí học bổ túc các loại lớp, học nhạc cụ, học vẽ tranh, học tiếng Anh, học Toán Olympic, vân vân và mây mây.

Tóm lại là thời điểm đa số các gia đình khác để con mình thắng mà liều mạng chạy từ vạch xuất phát thì ba mẹ cô lại nắm tay cô mà từ từ chậm rãi đi ở phía sau.

Bọn họ đã tốn rất nhiều thời gian dạy cô làm người, dạy cô kính trên nhường dưới, dạy cô ở trường phải đoàn kết với bạn học, tôn sư trọng đạo, dạy cô cách đối nhân xử thế, dưỡng thành phẩm cách tốt đẹp, nhưng chưa bao giờ vì để cô trở thành cái gọi là "ưu tú" mà bắt cô học những thứ mình không thích.

Thời điểm các bạn học bị tra tấn thống khổ bởi các loại lớp học bổ túc mỗi ngày thì toàn bộ thời thơ ấu của cô lại rất nhẹ nhàng vui sướng.

Bởi vì cô chỉ cần làm xong bài tập, ôn xong các bài học trong ngày, sau đó có thể đi làm chuyện mà mình thích.

Xem phim hoạt hình, đào bùn, trồng hoa trồng cây, nuôi cá vàng nhỏ...

Cho dù là hiện tại, nhớ lại những ngày thơ ấu ấy đều cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

Đến cả học dương cầm học đàn tranh, hoàn toàn là vì cô thích mới đi học. Có lẽ là bởi vì thích, học tương đối vui sướng, cho nên học được rất tốt.

Nhưng so với nhạc cụ, cô vẫn thích vẽ tranh hơn.

"Chờ có thời gian, anh đến nhà em, em đàn dương cầm cho anh nghe." Tôn Điềm Điềm vui vẻ nói.

Sắc mặt Thẩm Niệm Thâm hơi cứng lại một chút, thật lâu sau mới khẽ "Ừ" một tiếng.

Làn gió ôn nhu thổi nhẹ trên mặt, thập phần thoải mái.

Tôn Điềm Điềm cầm lòng không được mà ôm Thẩm Niệm Thâm chặt hơn, gương mặt dán lên lưng anh, thanh âm nhẹ nhàng hỏi: "Thẩm Niệm Thâm, chúng ta đang đạp xe đi đâu vậy?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Đến đường Tân Giang, phía trước có công viên, chúng ta có thể dừng lại đi dạo."

"Được được, em thích đến công viên!" Tôn Điềm Điềm kích động, thúc giục Thẩm Niệm Thâm đạp nhanh một chút.

Thẩm Niệm Thâm bất đắc dĩ cười cười, nói: "Vậy em ôm chặt vào, giơ chân cao lên, đừng để vướng vào bánh xe."

"Ừm!" Tôn Điềm Điềm vui vẻ lên tiếng, lập tức ôm chặt Thẩm Niệm Thâm, hai chân ngoan ngoãn giơ cao.

Nhưng bởi vì cô ôm quá chặt, Thẩm Niệm Thâm cảm thấy mình hoàn toàn không động đậy được.

Tay phải nhẹ nhàng bắt lấy tay Tôn Điềm Điềm, dở khóc dở cười: "... Điềm Điềm, chặt quá, anh không động đậy được."

Tôn Điềm Điềm nghe xong cười hắc hắc, hơi buông Thẩm Niệm Thâm ra một chút, "Như vậy được chưa?"

"Được rồi."

Đạp xe thêm mười phút, Thẩm Niệm Thâm giơ tay chỉ vào chỗ bị tường vây quanh ở phía trước, "Thấy không? Công viên Tân Giang ở chỗ đó."

Tôn Điềm Điềm nhô đầu từ bả vai Thẩm Niệm Thâm ra, đưa mắt nhìn về phía trước, hưng phấn kêu: "Thấy! Em chưa từng tới chỗ này."

Thẩm Niệm Thâm chạy dọc theo lề đường lớn, "Anh cũng chưa tới đây, lúc trưa chờ em đột nhiên nghĩ đến chỗ này."

Lúc nói chuyện, xe đạp đã dừng ở cửa.

Thẩm Niệm Thâm giẫm hai chân xuống đất, xe vững vàng dừng lại.

Tôn Điềm Điềm từ phía sau nhảy xuống xe, ngẩng đầu nhìn xung quanh bên trong công viên.

Bởi vì là cuối tuần, thời tiết lại rất tốt nên bên trong công viên có rất nhiều người lớn tuổi, còn có những người dắt theo con nhỏ tới tản bộ.

Thẩm Niệm Thâm dắt xe đến vị trí dừng xe ở bên cạnh rồi khóa xe lại.

Tôn Điềm Điềm đứng tại chỗ hưng phấn vẫy tay với anh, "Thẩm Niệm Thâm nhanh lên, mau tới đây."

Thẩm Niệm Thâm khóa xe thật kỹ, bỏ chìa khóa vào túi quần, mỉm cười đi đến chỗ Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm chạy chậm vài bước, vui vẻ nắm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, chỉ vào bên trong công viên, "Bên trong có bán kẹo bông gòn, em muốn ăn."

Là cái loại đổ đường trắng vào máy, sau đó cầm một cây que không ngừng xoay vòng vòng, cuối cùng tạo thành một cây kẹo bông gòn thật lớn.

"Anh mua cho em." Thẩm Niệm Thâm dắt tay Tôn Điềm Điềm vào công viên.

Ở trước máy bán kẹo bông gòn có rất nhiều bạn nhỏ vây quanh, Tôn Điềm Điềm đứng ở bên cạnh... Ừm, miễn cưỡng tính là một bạn lớn đi.

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được trêu ghẹo cô, "Tôn Điềm Điềm em mấy tuổi rồi? Còn thích ăn thứ này sao?"

Tôn Điềm Điềm chớp chớp mắt, "Em mười tám, sắp mười chín rồi."

Cô nâng cằm, "Làm sao? Mười chín tuổi thì không thể ăn kẹo bông gòn sao?"

Thẩm Niệm Thâm xoa xoa ấn đường, cười nói: "Có thể ăn, em thích là được."

Tôn Điềm Điềm cười liếc anh một cái. Xếp hàng trong chốc lát, rốt cuộc cũng đến lượt cô.

Tôn Điềm Điềm chỉ vào hũ đường bên cạnh, nói: "Ông ơi, cháu muốn vị dâu tây."

Ông lão hỏi: "Muốn loại lớn hay là nhỏ?"

Lớn bốn đồng, nhỏ hai đồng.

Tôn Điềm Điềm nói: "Loại nhỏ."

Ông lão già 'ai' một tiếng, múc một muỗng đường vị dâu tây bỏ vào máy.

Cầm xiên tre quấy qua lại, rất nhanh đã làm xong một cây kẹo bông gòn hồng nhạt.

Tôn Điềm Điềm vui vẻ nhận kẹo bông gòn, Thẩm Niệm Thâm đồng thời đưa ra hai đồng tiền.

Tôn Điềm Điềm một tay cầm kẹo bông gòn một tay kéo cánh tay Thẩm Niệm Thâm, nhẹ nhàng cắn một ngụm.

Kẹo bông gòn vào miệng liền tan, Tôn Điềm Điềm tức khắc bị ngọt đến nheo cả mắt.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, "Ăn ngon không?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Rất ngon."

Cô liếm liếm miệng, đưa kẹo bông gòn tới bên miệng Thẩm Niệm Thâm, "Anh nếm thử đi."

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, "Anh không ăn."

"Ăn chút đi, thử xem." Tôn Điềm Điềm lại đưa kẹo bông gòn tới gần miệng Thẩm Niệm Thâm hơn, anh không lay chuyển được cô, đành phải ăn một ngụm.

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm sáng lấp lánh nhìn anh, "Có ngon không?"

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, "Ngon."

Tôn Điềm Điềm cười cong đôi mắt, kéo Thẩm Niệm Thâm tiếp tục đi vào trong công viên.

"Thẩm Niệm Thâm, qua hôm nay, em sẽ cùng anh đến thư viện đọc sách."

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt, nghiêng đầu, có chút kỳ quái nhìn Tôn Điềm Điềm, "Sao đột nhiên em muốn đến thư viện?"

Tôn Điềm Điềm nói: "Em thích anh, muốn ở bên anh, nhưng em không muốn làm chậm trễ anh."

Thẩm Niệm Thâm nỗ lực như vậy, cô biết anh khẳng định có lý tưởng cùng khát vọng của anh.

"Không hẹn hò à?" Thẩm Niệm Thâm hỏi.

"Có chứ, ở thư viện cũng coi như hẹn hò mà." Lại nói: "Anh học tập, em cũng có thời gian vẽ tranh."

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm thật sâu, một lúc lâu sau, bỗng nhiên nói: "Tôn Điềm Điềm, anh thật chưa từng gặp qua một cô gái nào giống em."

Tôn Điềm Điềm cắn một ngụm kẹo bông gòn, đôi mắt cong cong, hỏi: "Anh gặp qua rất nhiều cô gái sao?"

Thẩm Niệm Thâm gật đầu.

Tuy rằng có chút bất hòa khi tiếp xúc với các nữ sinh, nhưng xác thực là đã gặp qua rất nhiều.

Bắt đầu từ sơ trung, nữ sinh theo đuổi anh tựa như chưa từng ngắt đoạn.

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu, cười tủm tỉm hỏi anh: "Vậy anh cảm thấy em là một cô gái như thế nào?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô một lát, "... Rất ngốc."

Tôn Điềm Điềm trợn tròn đôi mắt, "Anh sao lại mắng em!"

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được liền cười, dắt tay cô đi, "Được rồi, chịu thua em, đi thôi."

Công viên rất lớn, phong cảnh cũng rất tốt.

Vào đông, những tia nắng mặt trời chiếu vào làm cả người đều dạt dào ám áp.

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm dạo quanh ở bên trong nửa ngày, sau đó mới luyến tiếc rời đi.

Vận động quá mệt mỏi, hai người tìm một cái ghế ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm, đầu dựa vào trên vai anh.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, "Có đói bụng không?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không đói bụng." Lại ngẩng đầu hỏi: "Anh thì sao?"

Thẩm Niệm Thâm: "Anh cũng không đói."

Đã gần sáu giờ, Tôn Điềm Điềm nhìn thời gian, nói: "Chúng ta ngồi một lát rồi trở về đi."

"Được."

Hai người ngồi lẳng lặng như vậy, nhìn người đi đường tản bộ, chú cún nhỏ chạy nhảy trên mặt cỏ.

"Ở bên anh có nhàm chán không?" Thẩm Niệm Thâm đột nhiên hỏi một câu.

Tôn Điềm Điềm kinh ngạc, ngẩng đầu lên, "Sao lại nói như vậy?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, trầm mặc một lát rồi mới mở miệng, "Bình thường các em hay đi chơi ở đâu?"

Tôn Điềm Điềm: "Em sao? Em ở ký túc xá, vẽ tranh xem điện ảnh gì đó."

Thẩm Niệm Thâm: "Anh muốn nói, em sẽ đi đâu chơi cùng với bạn bè?"

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên có chút hiểu ý Thẩm Niệm Thâm, nói: "Bọn họ thích đi đến mấy khu trung tâm chơi, còn có đánh bóng bàn bowling gì đó, em không thích."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, hơi mím môi, không nói gì.

Tôn Điềm Điềm ôm cánh tay anh thật chặt, đầu dùng sức dựa vào bả vai anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh không cần nghĩ nhiều như vậy, em một chút cũng không thích những hoạt động giải trí ầm ĩ đó, em chỉ thích những thứ như hôm nay, đạp xe tản bộ."

Cô lại ngẩng đầu lên, "Thật đấy, không lừa anh đâu."

Ánh mắt của cô phá lệ chân thành tha thiết, là thật sự rất thích thời gian nhàn nhã, an an tĩnh tĩnh, cả người đều thả lỏng. Dù là ở nhà, có nhiều lúc cô cũng chỉ ở yên trong phòng, đọc sách xem điện ảnh vẽ tranh.

Thẩm Niệm Thâm thấy cô là thật sự thích phương thức hẹn hò như vậy, khóe miệng rốt cuộc cũng hơi cong lên một tia cười nhạt, "Thích là được."

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm cười, cũng cười rộ lên, lôi kéo cánh tay anh, "Chúng ta đi thôi, về trường học."

"Được."

Hai người ra khỏi công viên, đạp xe dọc theo con đường Tân Giang mà về.

Về tới trường học, đúng lúc đến giờ ăn cơm chiều.

Thẩm Niệm Thâm dắt xe, hỏi Tôn Điềm Điềm, "Em muốn ăn gì?"

Tôn Điềm Điềm nói: "Ăn ở nhà ăn đi."
Giữa trưa ăn đến no căng, buổi tối Tôn Điềm Điềm chỉ uống một chén cháo, cộng thêm một cái màn thầu.

Thẩm Niệm Thâm sợ cô đói, lại mua thêm cho cô một cái trứng gà.

Tôn Điềm Điềm thật sự ăn không vô nữa, đem trứng gà cất vào túi, cười tủm tỉm nói: "Sáng mai em sẽ ăn."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, cười, "Tùy em, mai ăn thì nhớ phải đun sôi luộc lại."

"Em biết rồi."

Mùa đông trời tối sớm, thời điểm hai người ra khỏi nhà ăn, bên ngoài trời đã hoàn toàn tối đen.

Phòng ngủ của các cô cách nhà ăn không xa, đi vài phút đã đến.

Thẩm Niệm Thâm hỏi cô: "Anh đưa em về nhé?"

Tôn Điềm Điềm có chút luyến tiếc, nhìn anh không trả lời.

Hai người nhìn nhau một lát, Thẩm Niệm Thâm nhịn không được cười, nói: "Đi thôi, đến sân thể dục đi dạo."
Nói xong liền dắt tay cô.

Tôn Điềm Điềm tức khắc cao hứng, lập tức bám theo anh.

Hai người nắm tay đi dọc theo lối đi bộ của sân thể dục.

Buổi tối, sân thể dục có thể nói là thánh địa cho các cặp tình nhân hẹn hò.

Liếc mắt một cái, khắp nơi đều là người có đôi có cặp.

Tôn Điềm Điềm vẫn là lần đầu tiên tới sân thể dục vào buổi tối, thấy nơi nơi đều là các cặp đôi. Cô rất kinh ngạc mà lôi kéo Thẩm Niệm Thâm, lặng lẽ nói: "Trường của chúng ta thật nhiều cặp tình nhân nha."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Hoàn cảnh tự do."

Nói xong liền nắm tay Tôn Điềm Điềm mà đi vòng quanh sân thể dục.

Hai người vai dựa vai, câu được câu không mà tán gẫu.

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên nói: "Chừng nào anh về nhà thì nhớ kêu em nha."

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm: "Anh không đưa cháu dâu về cho bà ngoại xem mặt à?"

Thẩm Niệm Thâm ngẩn ra, sau một lúc lâu, không nhịn được nở nụ cười, "Được, anh đưa em về."

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, hai người lại tiếp tục đi về phía trước.

Xung quanh nơi nơi đều là các cặp tình nhân ôm ôm ấp ấp, Tôn Điềm Điềm tiến đến bên tai Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc em cũng biết vì sao buổi tối sân thể dục của trường ta lại không bật đèn rồi."

"Vì sao?"

"Để tiện cho mọi người yêu đương đó."

Thẩm Niệm Thâm giật giật khóe mắt, "... Chẳng lẽ không phải vì tiết kiệm sao?"

Vừa dứt lời, Tôn Điềm Điềm đột nhiên kéo anh một cái.

"Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm nhỏ giọng nói: "Anh nhìn bên kia kìa, có người đang hôn môi."

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt, theo bản năng nhìn theo tầm mắt Tôn Điềm Điềm.

Ở chỗ cách bọn họ mấy mét, một nam một nữ đang ôm nhau.

Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại, giơ tay che mắt Tôn Điềm Điềm, thấp giọng nói: "Đừng nhìn."

Tôn Điềm Điềm cười, thuận thế chôn mặt đến trước ngực Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, trong mắt hiện lên một tia ý cười, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Thẹn thùng?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu.

Qua một lát, bỗng nhiên lại từ trong lòng ngực Thẩm Niệm Thâm mà ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng rực, có chút khẩn trương nhìn anh, nhỏ giọng hỏi, từng câu từng chữ: "Thẩm Niệm Thâm, anh dám không?"

Chương 22

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Ying Shu.

Lời này vừa ra khỏi miệng, Tôn Điềm Điềm liền đỏ mặt, cô ngẩng đầu, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, con ngươi đen nhánh mang theo một tia mong chờ.

Thẩm Niệm Thâm đột nhiên nghe thấy lời này của Tôn Điềm Điềm, thân thể bất giác cứng đờ, ánh mắt nhìn cô thật sâu.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người cứ lẳng lặng mà đứng như vậy, gió đêm thổi vù vù bên tai, trong lúc nhất thời cả hai đều không ai nói gì.

Các cặp tình nhân xung quanh tới tới lui lui, chỉ có hai người bọn họ là đứng bất động.

Không biết đã qua bao lâu, Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nãy giờ không nói gì, cũng không có hành động gì, nhịn không được mà cười, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Anh không dám đúng không? Em cũng không dám."

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở trên môi Tôn Điềm Điềm, bờ môi nhàn nhạt hồng, mang theo một lực dụ hoặc không thể diễn tả được, yết hầu bất giác rung một chút, thấp giọng nói: "Anh sẽ thử."

Lồng ngực Tôn Điềm Điềm run lên, một cỗ vui sướng đột nhiên nảy lên từ đáy lòng, cùng với cảm giác khẩn trương xưa nay chưa từng có.

Thẩm Niệm Thâm nâng mặt cô lên, cúi đầu, môi chậm rãi tiến lại gần cô.

Tim Tôn Điềm Điềm đập thình thịch, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, khẩn trương đến môi có chút phát run.

Hai bờ môi càng lúc càng gần nhau hơn, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Tôn Điềm Điềm khẩn trương đến thân thể căng thẳng, nhìn môi Thẩm Niệm Thâm sắp chạm vào môi cô, lồng ngực cô run hai cái, theo bản

năng nhắm mắt lại.

Thẩm Niệm Thâm cũng không khá hơn Tôn Điềm Điềm, anh cũng khẩn trương, khẩn trương đến không tự giác mà ngừng hô hấp.

Như một thước phim chiếu chậm, môi anh chậm rãi hướng tới chạm vào môi Tôn Điềm Điềm.

Thời điểm môi anh đã sắp hôn lên môi Tôn Điềm Điềm, trong đầu lại đột nhiên vang lên một thanh âm ồn ào: Con hoang, nó là con hoang! Chúng ta đừng chơi với nó, mẹ nó ngoại tình, ba nó cũng không cần nó!

Cả người Thẩm Niệm Thâm chấn động, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, tựa như phản xạ có điều kiện mà đột nhiên buông lỏng Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm ngẩn ra, mở to mắt nhìn, "Thẩm Niệm Thâm…"

Thẩm Niệm Thâm buông lỏng Tôn Điềm Điềm, thậm chí còn lùi về sau một bước.

Anh cắn chặt môi, ánh mắt nhìn Tôn Điềm Điềm thật sâu, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác tuyệt vọng không cách nào giải thoát được.

Sao anh lại quên mất, cư nhiên anh dám…

Trong lòng phảng phất có một lực kéo thật lớn túm lấy anh, không cho phép anh làm bẩn Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm không biết Thẩm Niệm Thâm đột nhiên bị làm sao, nhưng thấy sắc mặt anh có chút không thích hợp, tiến về trước một bước, theo bản năng nắm lấy cổ tay anh, lo lắng nhìn anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh làm sao vậy?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, yết hầu bỗng nhiên trướng đau đến lợi hại, trầm mặc thật lâu, nghẹn giọng nói: "Tôn Điềm Điềm, anh thật sự không tốt như trong tưởng tượng của em."

Tôn Điềm Điềm: "Em biết, mỗi người đều có khuyết điểm, em cũng có rất nhiều khuyết điểm mà."

Nói xong cô liền cười rộ lên, ôm cánh tay Thẩm Niệm Thâm, nghiêng đầu dựa vào vai anh, cười tủm tỉm nói: "Ở trong lòng em, anh chính là tốt nhất."

Cô đột nhiên ngẩng đầu, cong mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh biết em có khuyết điểm gì không?"

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, lắc đầu.

Tôn Điềm Điềm che miệng cười, "Khuyết điểm của em rất nhiều, em học toán không tốt, tiếng Anh cũng không tốt, không biết làm việc nhà, cũng không biết nấu cơm, ừm, còn có…"

"Những thứ đó đều không phải là khuyết điểm." Thẩm Niệm Thâm ngắt lời cô.

Tôn Điềm Điềm chớp chớp mắt, "Không biết làm việc nhà cũng không tính là khuyết điểm sao?"

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, "Em không cần làm."

Tôn Điềm Điềm tức khắc cười rộ lên, "Về sau nếu chúng ta kết hôn, việc nhà anh sẽ làm hết sao?"

Lồng ngực Thẩm Niệm Thâm bỗng dưng run một chút, ánh mắt nhìn Tôn Điềm Điềm càng sâu hơn, thật lâu sau mới thấp giọng hỏi cô: "Em sẽ gả cho anh chứ?"

Tôn Điềm Điềm cười, gật đầu nói: "Đó là ước muốn của em."

Sau đó cô hỏi ngược lại anh, "Anh sẽ cưới em chứ?"

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, trả lời cô, "Đó cũng là ước muốn của anh."

Sống đến hai mươi nồi bánh chưng, lần đầu tiên có khát vọng muốn có được một người, biết rõ không xứng nhưng vẫn nhịn không được mà hy vọng xa vời.

Tôn Điềm Điềm nghe xong, cao hứng đến nhịn không được mà nhào vào trong lồng ngực Thẩm Niệm Thâm, hai tay ôm lấy cổ anh, cười nhìn anh,

nói: “Về sau em không biết làm việc nhà, anh cũng không được ghét bỏ em.”

Thẩm Niệm Thâm gật đầu: “Được.”

“Cơm anh cũng nấu.”

Thẩm Niệm Thâm: “Được.”

Tôn Điềm Điềm cười rộ lên, “Sao cái gì anh cũng nói được vậy.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, ngừng một lát, bỗng nhiên nói: “Tôn Điềm Điềm, anh sẽ đối tốt với em.”

Biểu tình của anh vô cùng nghiêm túc, phảng phất một lời thề trang trọng.

Lòng Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên có chút chấn động, kỳ thật cô không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm sẽ nghiêm túc với cô như vậy.

Giờ phút này thấy anh nghiêm túc như thế, cô không khỏi cảm động. Nụ cười trên mặt cô dần nhạt đi, cũng trở nên nghiêm túc, nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm trong chốc lát, nhẹ nhàng kêu anh, “Thẩm Niệm Thâm.”

“Ừ?”

Cô đột nhiên nhón chân, môi nhẹ nhàng chạm vào môi Thẩm Niệm Thâm.

Đôi môi chạm vào, một mảnh mềm mại.

Thân thể Thẩm Niệm Thâm hơi cứng lại, trong lúc nhất thời đầu óc trống rỗng, quên mất phải phản ứng lại.

Tôn Điềm Điềm là một cô gái nhỏ, ít nhiều gì cũng có chút thẹn thùng, chỉ chạm vào một chút ngắn ngủi, sau đó lập tức buông ra.

Lùi về sau một bước, sau đó ngẩng đầu, khóe miệng cong cong mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô, trố mắt vài giây, thấp giọng nói, có chút nghẹn, "Em làm gì thế?"

Tôn Điềm Điềm: "Hôn anh."

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên có chút dở khóc dở cười, tiến về trước một bước, giơ tay xoa nhẹ đầu Tôn Điềm Điềm, nói: "Đi thôi, đưa em về ký túc xá."

"Ừm." Tôn Điềm Điềm vui vẻ bám vào cánh tay anh, hai người vai sóng vai, thân mật đi ra khỏi sân thể dục.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm đưa Tôn Điềm Điềm đến cửa ký túc xá thì vừa vặn 9 giờ rưỡi.

Đây là thời gian mà rất nhiều nữ sinh từ bên ngoài trở về, vóc dáng Thẩm Niệm Thâm cao lại rất tuấn tú, đứng ở cửa ký túc xá nữ khiến rất nhiều người chú ý đến.

Lúc các nữ sinh đi ngang qua, bọn họ đều nhịn không được mà quay đầu lại nhìn vài lần.

Tôn Điềm Điềm nhìn những nữ sinh không ngừng quay đầu lại ngắm Thẩm Niệm Thâm, có một loại cảm giác bạn trai của mình bị người khác mơ tưởng, cô lòng dạ hẹp hòi, lập tức kéo Thẩm Niệm Thâm tới chỗ tối ở bên cạnh, tránh ở sau cây đại thụ.

Thẩm Niệm Thâm không rõ nguyên do, "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm thở phì phì, "Mấy người kia đang ngắm anh!"

"Ai?"

"Mấy nữ sinh đó!" Tôn Điềm Điềm mím môi đến gắt gao, một bộ dáng tức giận.

Thẩm Niệm Thâm phản ứng lại, nhịn không được liền cười, "Tôn Điềm Điềm, sao em lại chua như vậy?"

Tôn Điềm Điềm phát tác lòng dạ hẹp hòi, ngang ngược vô lý, ương ngạnh nói: “Em chua đấy, không cho anh nhìn người khác!”

Thẩm Niệm Thâm oan uổng, “Anh nhìn người khác khi nào chứ?”

Tôn Điềm Điềm hừ hừ, “Không nhìn là tốt, em rất hẹp hòi.”

Thẩm Niệm Thâm giơ tay xoa xoa ấn đường, dở khóc dở cười, “Ừm, đã nhìn ra.”

“Được rồi, anh mau về đi, em cũng đi về.” Cơn tức giận của Tôn Điềm Điềm tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, cô đẩy Thẩm Niệm Thâm, để anh trở về nghỉ ngơi.

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, “Anh về đây, em cũng đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Dừng một chút, lại hỏi: “Sáng mai em có tiết không?”

Tôn Điềm Điềm: “Em học vẽ tranh vào tiết ba tiết bốn.”

Thẩm Niệm Thâm nói: “Vừa lúc anh không có học tiết bốn, anh tới đây sớm một chút đón em.”

Tôn Điềm Điềm cười, vui vẻ nói: “Được.”

“Mau về đi.”

“Ừm.”

Sáng hôm sau Tôn Điềm Điềm không có học hai tiết đầu, ở ký túc xá ngủ đến gần 10 giờ mới dậy, sau đó mới cùng Trình Đóa đến phòng vẽ tranh học tiết ba tiết bốn.

Tới phòng vẽ tranh, vừa mới ngồi vào chỗ của mình, một nữ sinh ở phía trước liền quay đầu lại, rất kích động mà nói: “Này này, các cậu biết không? Thẩm Niệm Thâm yêu rồi!”

Tôn Điềm Điềm tức khắc sặc một cái, xấu hổ mà ho khan một tiếng.

Trình Đóa ngắm Tôn Điềm Điềm, một bộ biểu tình xem náo nhiệt, sau đó cố ý hỏi: “Không phải chứ? Các cậu làm sao biết được?”

Đường Uyển vẻ mặt bát quái, nói: “Các cậu chưa nghe nói sao? Đêm qua có người ở sân thể dục gặp phải Thẩm Niệm Thâm, anh ấy ở bên một nữ sinh, hai người còn đang hôn môi đấy!”

“Hôn môi luôn—” Trình Đóa cố ý kéo dài, vỗ vỗ bả vai Tôn Điềm Điềm, khóe miệng lộ ra một nụ cười ái muội, “Điềm Điềm, chuyện này cậu nghe nói chưa?”

Mặt Tôn Điềm Điềm có chút hồng, chụp lấy tay Trình Đóa, lặng lẽ trừng mắt liếc nàng một cái.

Đường Uyển hai tay chống cằm, đôi mắt nhìn trần nhà, vẻ mặt hâm mộ, “Thật không biết là nữ sinh nào lại may mắn đến vậy, đời trước hẳn là đã cứu vớt cả hệ Ngân Hà nên mới có thể yêu đương với Thẩm Niệm Thâm, còn có thể cùng anh ấy hôn môi! Ôi, không biết kỹ thuật hôn của anh ấy như thế nào? Nhưng mà được hôn môi một đại soái ca như thế, cảm giác nhất định là rất tuyệt vời.”

Tôn Điềm Điềm: “…”

Chương 23

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Ying Shu.

Đường Uyển ngồi mơ tưởng nửa ngày, lắc đầu thở dài tiếc nuối mà quay đầu lại.

Trình Đóa thấy Đường Uyển quay đầu đi, lúc này mới tiến đến trước mặt Tôn Điềm Điềm, hai tay bắt lấy mặt cô, không nhịn được cười, đè thấp thanh âm nói: "Cô gái nhỏ còn không mau khai báo."

Tôn Điềm Điềm có chút muốn cười lại có chút thẹn thùng, "Khai báo cái gì chứ."

"Còn hỏi tớ khai báo cái gì à? Cô gái nhỏ này cũng quá không thành thật rồi." Thanh âm ép tới càng thấp, tò mò hỏi: "Nói mau, cảm giác hôn môi với Thẩm Niệm Thâm như thế nào?"

Tôn Điềm Điềm nhớ tới đêm qua, chỉ có một chút như vậy thì sao tính là hôn môi, hơn nữa còn là cô chủ động.

Lắc đầu nói: "Không có."

Trình Đóa mắt trợn to, "Không có cảm giác?!"

Tôn Điềm Điềm đỡ trán, giải thích, "Không có hôn môi."

"A?" Trình Đóa sửng sốt hai giây, nhìn Đường Uyển ở trước mặt, "Thế sao có người thấy?"

Tôn Điềm Điềm nghĩ thầm, khẳng định là có người đã thấy cô hôn Thẩm Niệm Thâm một chút.

Nhỏ giọng nói: "Chỉ là nhẹ nhàng chạm vào một chút thôi."

Nói xong cô liền cúi đầu lấy bút vẽ của mình.

Trình Đóa cười hì hì, "Nhìn không ra luôn, bạn học Thẩm còn rất ngây thơ."

Tôn Điềm Điềm ngẫm nghĩ, gật đầu chấp nhận, “Đúng là rất ngây thơ.”

Anh còn chưa từng chủ động hôn cô lần nào.

Trong giờ học, Trình Đóa một bên vẽ tranh một bên nhỏ giọng hỏi Tôn Điềm Điềm, “Hai người các cậu hôm nay định làm gì?”

Buổi chiều không có tiết học, nếu là trước kia, Tôn Điềm Điềm sẽ ở trong phòng ngủ vẽ tranh hoặc là xem phim.

“Chắc là đến thư viện với anh ấy.”

“Không phải chứ? Hai người các cậu đến thư viện hẹn hò?” Trình Đóa quả thực có chút kinh ngạc, nói: “Chẳng lẽ không phải là đi ra ngoài dạo phố, xem phim hoặc là đi công viên trò chơi gì đó sao?”

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu nhìn nàng, cười nói: “Cậu cũng quá hình thức hóa đi, ai nói hẹn hò thì nhất định phải đi xem phim, dạo phố, đi công viên trò chơi gì đó.”

“Chứ không thì sao?”

“Tớ cảm thấy chỉ cần ở bên anh ấy là đã rất vui rồi.” Tôn Điềm Điềm nghĩ đến Thẩm Niệm Thâm, khuôn mặt nhịn không được mà lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Trình Đóa thấy Tôn Điềm Điềm cười đến thẹn thùng như vậy, tấm tắc cười nói: “Đúng là con gái mà nhắc đến chuyện yêu đương thì thay đổi liền, Điềm Điềm mặt dày nhà chúng ta còn biết đỏ mặt nữa kìa.”

Tôn Điềm Điềm theo bản năng sờ mặt, “Đâu có.”

“Điềm Điềm, cậu yêu đương rồi ư?” Đường Uyển ở phía trước đột nhiên quay đầu tới, nhỏ giọng hỏi.

Tôn Điềm Điềm nhẹ nhàng gật đầu, vui vẻ mà ‘ừ’ một tiếng.

Trong mắt Đường Uyển bỗng bùng lên một ngọn lửa bát quái cháy hừng hực, “Bạn trai cậu là ai thế? Ở trường chúng ta sao? Có cùng khóa không? Có học giỏi, lớn lên đẹp trai không?”

Đường Uyển hỏi một đống, Tôn Điềm Điềm mím môi cười, "Ở trường chúng ta, nhưng là năm hai, lớn lên… ừm, rất đẹp trai."

"Wow! Điềm Điềm cậu còn yêu đương với học trưởng năm hai sao? Là ai thế? Khi nào dẫn đến xem mặt nha."

Tôn Điềm Điềm cảm thấy có chút ngượng ngùng, vỗ bả vai Đường Uyển, dở khóc dở cười nói: "Cậu đừng bát quái nữa, mau vẽ tranh đi, lát nữa giáo sư kiểm tra đó."

"Vậy lát nữa tan học cậu kể cho tớ nghe nha." Đường Uyển nói xong, lúc này mới quay đầu đi.

Nhưng đến lúc hết tiết, Đường Uyển cũng không rảnh để quan tâm đến chuyện yêu đương của Tôn Điềm Điềm, nàng cùng với một đám nữ sinh trong ban tụ tập lại mà thảo luận về chuyện Thẩm Niệm Thâm.

"Có phải là thật không đó? Không phải lúc trước Thẩm Niệm Thâm mới cự tuyệt Trương Mộng Dao sao? Sao bây giờ lại ở bên nhau chứ?"

"Không nhất định là Trương Mộng Dao mà…"

"Ngoại trừ Trương Mộng Dao còn có thể là ai? Lúc trước Thẩm Niệm Thâm cự tuyệt, tớ còn cảm thấy rất buồn bực, dù gì Trương Mộng Dao cũng xinh đẹp như vậy. Bây giờ hoá ra là phát triển tình yêu ngầm."

Trình Đóa ở bên cạnh nghe, nhẹ nhàng khều Tôn Điềm Điềm một cái, nhỏ giọng nói: "Cậu không định giải thích à?"

Tôn Điềm Điềm đang cúi đầu nhắn tin với Thẩm Niệm Thâm, nói: "Sao lại phải giải thích chứ."

Trình Đóa liếc mắt nhìn di động của cô, thấy cô nhắn tin rất vui vẻ bèn không quấy rầy cô nữa, cúi đầu tỉ mỉ mở di động của mình.

Tôn Điềm Điềm nhắn tin với Thẩm Niệm Thâm, 【Chuyện ngày hôm qua chúng ta hẹn hò ở sân thể dục đã bị người ta thấy rồi.】

Thẩm Niệm Thâm: 【Ừm, anh biết rồi, vừa mới nghe Hứa Lệ nói.】

Anh lại nhắn thêm một tin: 【Anh tan học rồi, về ký túc xá lấy đồ một chút, lát nữa anh đến đón em.】

Phòng học của Thẩm Niệm Thâm cách khu dạy học của khoa mỹ thuật có chút xa, về ký túc xá rồi lại đến đây mất khoảng nửa giờ, vừa vặn đón cô tan học.

Tôn Điềm Điềm: 【Được ^_^】

Thẩm Niệm Thâm: 【Có đói bụng không? Có muốn ăn gì không, anh mang đến cho em.】

Tôn Điềm Điềm:【Không cần đâu, chờ tan học chúng ta cùng đi ăn cơm.】

Thẩm Niệm Thâm về ký túc xá tắm rửa một chút, thuận tiện lấy quyển sách.

Nam sinh tắm rửa rất nhanh, vài phút đã xong.

Lúc tắm xong đi ra, Hứa Lệ dựa vào tủ quần áo chơi trò chơi, thấy Thẩm Niệm Thâm lấy khăn lông lau tóc, thuận miệng nói: "Cuối tuần có trận bóng rổ với đại học Công Nghệ, chúng ta dành thời gian ra luyện tập chút đi."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Chờ tớ bận xong hai ngày này đã."

Hứa Lệ ngẩn người, ngẩng đầu, "Cậu lại nhận công việc à?"

Nửa đêm hôm qua Hứa Lệ xuống giường đi WC, thấy Thẩm Niệm Thâm còn ngồi trước máy tính phiên dịch bản thảo, Trung dịch sang Anh, tất cả đều là loại văn chương khoa học kỹ thuật mang tính chuyên nghiệp rất cao, đau não lại phí thời gian, Hứa Lệ nhìn đến đau đầu, mấu chốt là kiếm không được mấy đồng tiền.

Có đôi khi Hứa Lệ rất bội phục Thẩm Niệm Thâm, khả năng chịu đựng áp lực không phải dạng vừa. Trong nhà có bà ngoại, mỗi tháng chỉ uống thuốc thôi cũng đã tốn hết mấy ngàn, tuổi lớn còn phải đề phòng chuyện ngoài ý muốn phát sinh, không cẩn thận lại tốn thêm bao nhiêu chi phí. Giống như lần trước, không cẩn thận bị ngã phải đến bệnh viện kiểm tra một chuyến, tốn không dưới một trăm.

Bình thường việc học đã rất nặng nề, Thẩm Niệm Thâm còn có thể tự mình học tiếng Anh học biên soạn, còn có thể tự kiếm tiền, hơn nữa còn

có thời gian theo chân bọn họ đánh bóng rổ. Đôi khi hắn quả thực hoài nghi anh có ba đầu sáu tay, làm sao một người lại có thể đồng thời học nhiều thứ, làm nhiều việc như vậy.

Hơn nữa người này quả thực là tự kiểm soát bản thân đến đáng sợ, từ ngay ngày đầu tiên vào đại học đến bây giờ, hầu như mỗi buổi sáng 6 giờ đều ra ngoài chạy bộ, chạy một giờ lại trở về tắm rửa, tắm rửa xong đi ăn cơm, sau đó là đi học hoặc là đến thư viện.

Mặc dù đều là nam sinh, nhưng có đôi khi Hứa Lệ nhìn Thẩm Niệm Thâm lại nhịn không được mà nghĩ, một người ưu tú như vậy tất nhiên là đều có lí do cả, trên đời này căn bản không có nhiều thiên tài như vậy, thử nhìn vào một thiên tài, sau lưng họ phải trả giá, phải nỗ lực đến người thường không thể tưởng tượng nổi.

Thẩm Niệm Thâm nhìn thời gian, lúc này qua đón Tôn Điềm Điềm vừa vặn thích hợp, anh nói với Hứa Lệ vài câu rồi ra cửa.

Lúc đến phòng tranh thì có đi ngang qua quầy bán quà vặt, thuận tiện đi vào mua cho Tôn Điềm Điềm một hộp sữa chua.

Mua nhãn hiệu cùng hương vị mà cô thích.

Lúc đến phòng tranh còn chưa tới giờ tan học, Thẩm Niệm Thâm đứng ở ngoài cửa sổ liếc mắt nhìn bên trong một cái.

Chỉ liếc mắt một cái, liền thấy Tôn Điềm Điềm ngồi ở hàng ghế cuối cùng, cô mặc chiếc áo nỉ màu trắng gạo, thanh nhàn xinh xắn, cổ áo còn có cái nơ bướm đáng yêu. Tóc buột cao sau đầu, rất nghiêm túc mà cầm bút vẽ lên giấy.

Cách một cửa sổ, anh nhìn cô, chậm chạp không dời tầm mắt.

Tôn Điềm Điềm đã sắp vẽ xong bài tập trên lớp, đang cúi đầu nói chuyện với Trình Đóa.

Đúng lúc này, phòng học đang an tĩnh đột nhiên ồn ào lên.

Tôn Điềm Điềm theo bản năng ngẩng đầu, liền thấy các nữ sinh châu đầu ghé tai mà nói chuyện.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì Đường Uyển ở phía trước đột nhiên quay đầu lại, kích động mà bắt lấy tay cô, "Trời ơi, Thẩm Niệm Thâm, Thẩm Niệm Thâm kìa!"

Tôn Điềm Điềm hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài, phía sau lưng lười biếng mà dựa vào ban công nhìn cô.

Các nữ sinh đều kích động, sôi nổi hỏi: "Sao Thẩm Niệm Thâm lại đến chỗ chúng ta vậy? Hình như anh ấy đang đợi người đó."

"Ban của chúng ta gần như toàn là nữ sinh, anh ấy chờ ai vậy."

"Không biết nữa."

"Được rồi, mọi người an tĩnh, bài tập hoàn thành thì nộp lên đây, nộp xong bài tập thì có thể tan học." Phía dưới nói chuyện ồn ào, hơn nữa sắp tan học, giáo sư bèn vỗ bàn, trước tiên phải thu lại bài tập đã.

Mọi người vừa nghe có thể nộp bài tập, một đám sốt ruột hoảng hốt, cầm lấy bài tập chạy lên bục giảng mà nộp, nộp xong bài tập lập tức trở về thu dọn đồ đạc.

Bên cạnh có nữ sinh kích động nói: "Đi ra ngoài nhìn thử, đây là lần đầu tiên tớ cách Thẩm Niệm Thâm gần như vậy đấy! Anh ấy thật sự rất soái, nhìn như một minh tinh vậy."

Tôn Điềm Điềm: "…"

Trong chớp mắt, Tôn Điềm Điềm còn chưa phản ứng lại, ngẩng đầu liền phát hiện phòng học chỉ còn chưa tới phân nửa.

Nhưng mà, mọi người chỉ là từ bên trong tụ tập ra bên ngoài thôi.

Cách một cửa sổ, Tôn Điềm Điềm liền thấy xung quanh Thẩm Niệm Thâm đứng có vài cô nữ sinh, tốp năm tốp ba tụ thành một đám, không biết là đang nói cái gì.

Bên ngoài, có một nữ sinh lấy hết can đảm hỏi: "Thẩm Niệm Thâm, anh đang đợi người nào đó sao?"

Thẩm Niệm Thâm ngày thường rất ít nói chuyện với nữ sinh, nhưng hôm nay lại nhẫn nại đáp lại một câu, "Ừ, chờ bạn gái của tôi."

"A? Bạn gái của anh học ở lớp chúng em sao?" Mọi người khiếp sợ.

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, vừa lúc thấy Tôn Điềm Điềm đeo bàn vẽ từ bên trong đi ra.

Anh đi tới, rất tự nhiên giúp cô gỡ bàn vẽ xuống, "Đưa cho anh đi."

"Được." Tôn Điềm Điềm cao hứng đưa bàn vẽ cho anh.

Thẩm Niệm Thâm đeo bàn vẽ lên một bên vai, tay khác thì theo thói quen giữ chặt Tôn Điềm Điềm, sau đó dẫn cô ra khỏi khu dạy học.

Vóc dáng anh cao, hơi cúi đầu cùng Tôn Điềm Điềm nói chuyện.

Tôn Điềm Điềm cao một mét sáu mươi ba, vóc dáng cũng không tính là lùn nhưng lại rất gầy, đứng ở bên cạnh Thẩm Niệm Thâm giống như một chú chim nhỏ nép vào người anh.

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm rời đi, các nữ sinh vừa rồi còn rất kích động đều đã khiếp sợ đến nói không ra lời, nhìn chằm chằm bóng dáng của hai người, hơn nửa ngày không nói lời nào.

Đường Uyển phục hồi tinh thần trước tiên, "Trời ơi, bạn trai của Điềm Điềm là Thẩm Niệm Thâm ư?!"

"Ôi, tớ vẫn luôn cảm thấy Thẩm Niệm Thâm rất lạnh lùng, kết quả là vừa rồi lại rất ôn nhu với Điềm Điềm, còn cúi đầu nói chuyện với cậu ấy, chết mất thôi."

Tin tức Thẩm Niệm Thâm yêu đương với một nữ sinh khoa mỹ thuật quả thực rất hot, rất nhanh đã truyền khắp cả trường.

Tất cả mọi người đều rất tò mò, đến tột cùng thì nữ sinh nào lại có bản lĩnh như vậy, cư nhiên lại làm cho cục đá ngàn năm Thẩm Niệm Thâm kia nở hoa. Dù gì lúc trước anh cũng cự tuyệt lời thổ lộ của đại mỹ nữ Trương Mộng Dao.

Chuyện này không khỏi truyền đến tai của Trương Mộng Dao, người lúc trước theo đuổi Thẩm Niệm Thâm, lúc ấy nàng liền nhăn chặt chân mày,

“Có phải là giả không?”

Một người bạn bên cạnh nói: “Tớ cũng cảm thấy chắc là nhầm người, sao có thể là Thẩm Niệm Thâm được. Từ năm nhất đến bây giờ cậu còn chưa theo đuổi được, hơn nữa anh ấy cơ bản là chỉ đến bốn nơi, phòng học, phòng ngủ, thư viện, sân bóng rổ, trước nay cũng chưa thấy qua anh ấy tiếp xúc với nữ sinh nào, sao có thể đột nhiên yêu đương được.”

Tâm tình Trương Mộng Dao khó chịu, “Không hiểu được những người này, suốt ngày nhàn rỗi không có việc gì liền thích nói bừa.”

“Ôi, cậu cũng đừng nghĩ nhiều, cuối tuần có trận thi đấu bóng rổ với đại học Công Nghệ, không phải cậu muốn đi xem à. Đến lúc đó trang điểm xinh đẹp một chút, nói không chừng Thẩm Niệm Thâm lại đột nhiên thích cậu đấy.”

Chương 24

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Ying Shu.

Hôm nay là thứ tư, trước đêm lễ Giáng Sinh, đại học A cùng đại học Công Nghệ ở cách vách thi đấu bóng rổ, bắt đầu vào lúc 10 giờ sáng.

Hai trường đại học lớn được đánh giá cao, từ nửa tháng trước đã hấp dẫn vô số sinh viên chú ý, thế nên cuộc thi còn chưa bắt đầu, sân bóng rổ của đại học A đã tấp nập trong biển người.

Tôn Điềm Điềm hai ngày này có chút cảm mạo, không thoải mái, buổi sáng ngủ đến 9 giờ mới rời giường.

Vừa mới rời giường, di động liền vang lên.

Cô nhận điện thoại, giọng nói có chút nghẹn lại, "A Niệm."

Đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm vừa nghe thấy giọng nói của cô liền nhăn ấn đường, lo lắng hỏi: "Vẫn không thoải mái sao?"

Tôn Điềm Điềm giọng nói léo nhéo, lắc đầu: "Không có, chỉ là vừa mới rời giường, yết hầu có hơi khô."

Thẩm Niệm Thâm nói: "Em đừng tới đây, ở phòng ngủ nghỉ ngơi cho tốt, anh thi đấu xong thì tới đón em đến bệnh viện chích."

"Không cần, em muốn ra ngoài." Tôn Điềm Điềm một bên nói chuyện một bên xốc chăn xuống giường.

Sắp hết tháng mười hai, thời tiết càng ngày càng lạnh, Tôn Điềm Điềm mấy hôm trước nửa đêm đá chăn, liền bị cảm.

Thẩm Niệm Thâm không yên tâm, lại nói: "Bên ngoài gió rất lớn, thật sự không nên tới đây, ở ký túc xá chờ anh đi."

Tôn Điềm Điềm xuống giường, lấy một tờ giấy không tiếng động mà xì mũi, thanh âm rầu rĩ, rất ngoan ngoãn nói, "Em sẽ mặc đồ thật dày mà."

Thẩm Niệm Thâm thi đấu là chuyện quan trọng, cô đương nhiên muốn đi.

Thẩm Niệm Thâm nói nửa ngày, không lay chuyển được cô, đành phải dặn dò cô, "Vậy em mặc áo lông vũ, mang theo khăn quàng cổ cùng mũ, còn có bao tay, đừng để lạnh đó."

"Thẩm Niệm Thâm, anh thật lải nhải nha." Tôn Điềm Điềm xì mũi, thanh âm rầu rĩ mà bật cười.

"Ai kêu em để anh phải nhọc lòng như vậy chứ." Thẩm Niệm Thâm giơ tay vỗ ấn đường, lại nói: "Lát nữa tới thì đến hậu trường trước, anh chào hỏi rồi, em trực tiếp tiến vào là được."

"Ừm, em biết rồi."

Tuy rằng ngoài miệng Tôn Điềm Điềm ghét bỏ Thẩm Niệm Thâm lải nhải, nhưng vẫn nghe theo anh mà bọc kín mình đến gắt gao, mặc đồ giữ ấm, áo lông, áo khoác, quần đều mặc hết, trong ba tầng ngoài ba tầng, đem chính mình bọc đến kín mít.

Tạ Nghiên thấy Tôn Điềm Điềm mặc nhiều như vậy, vẻ mặt khiếp sợ, "Điềm Điềm, cậu có thấy mình mặc quá nhiều đồ không?"

Lần trước bị cảm mạo, Tôn Điềm Điềm chỉ mặc một cái quần, một cái áo lông mỏng cùng một chiếc áo nỉ là đã có thể đội gió lạnh mà ra cửa, lúc này mới qua mấy ngày, đã bọc lại như chim cánh cụt.

Tôn Điềm Điềm lại lấy một tờ khăn giấy để xì mũi, nói: "Tớ bị cảm, nếu mặc giống như lúc trước thì A Niệm sẽ mắng tớ mất."

Trình Đóa ở bên cạnh nhịn không được liền cười, "Điềm Điềm, cậu thật sự đã bị Thẩm Niệm Thâm ăn sạch rồi."

Thời điểm Tôn Điềm Điềm với nhóm bạn cùng phòng đến sân bóng rổ, bên trong khán đài đã đầy người ngồi.

Bởi vì Thẩm Niệm Thâm đã chào hỏi trước nên các cô vừa tới sân thi đấu thì trực tiếp đi vào hậu trường.

Thẩm Niệm Thâm đang thương lượng chiến thuật với các đồng đội ở phòng nghỉ, Hứa Lệ đột nhiên khều anh một cái, "Điềm Điềm tới kìa."

Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại, liền thấy Tôn Điềm Điềm kéo tay Trình Đóa đứng ở cửa.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nhìn mình, khóe môi liền nở nụ cười.

Mới từ bên ngoài đi vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị gió lạnh thổi đến đỏ rực.

Thẩm Niệm Thâm nhăn chặt ấn đường, lập tức từ sô pha đứng dậy, đi nhanh đến bên Tôn Điềm Điềm, đôi tay chạm vào mặt cô, "Sao lại lạnh như vậy? Không phải đã kêu em mặc nhiều rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm nắm khăn quàng cổ, "Em mặc rất nhiều, em mặc đến ba cái áo ba cái quần luôn đó, vừa nãy đám Nghiên Nghiên còn cười em nữa."

Lần này Tôn Điềm Điềm cảm mạo rất nghiêm trọng, yết hầu đau mũi cũng đỏ, thanh âm khàn khàn.

Thẩm Niệm Thâm giơ tay sờ trán cô, ngừng trong chốc lát.

Tôn Điềm Điềm nói: "Em không có phát sốt."

Thẩm Niệm Thâm cảm nhận một lát, 'ừ' một tiếng rồi dẫn cô vào phòng nghỉ.

Các đội viên của đội bóng rổ đều biết chuyện đội trưởng của bọn họ đã yêu đương, nhưng vẫn chưa từng gặp mặt qua, vừa nãy Thẩm Niệm Thâm ở bên cạnh gọi điện thoại cho Tôn Điềm Điềm, thanh âm kia phải nói là rất ôn nhu, làm cho tất cả mọi người đều thấy tò mò, đến tột cùng là vị mỹ nữ nào đã thu phục được đội trưởng, người được mệnh danh là cục đá ngàn năm không nở hoa của bọn họ đến dễ bảo như vậy.

Lúc này thấy Thẩm Niệm Thâm dẫn người tiến vào, một đám đều vươn dài cổ ra nhìn.

Thẩm Niệm Thâm biết bọn họ tò mò, hào phóng giới thiệu, "Bạn gái của tôi, Tôn Điềm Điềm."

Tôn Điềm Điềm cong mắt cười, "Chào mọi người."

“Trời ơi, chị dâu thật xinh đẹp!”

“Anh Niệm anh không thành thật gì hết, có bạn gái xinh đẹp như vậy mà còn giấu.”

Thẩm Niệm Thâm: “Có bạn gái xinh đẹp tất nhiên là phải giấu rồi, nếu để người khác đoạt đi, tôi làm sao tìm được.”

Anh một bên nói, một bên cầm lấy bình giữ nhiệt của mình đi đến máy uống nước.

Rót đầy một bình nước ấm đưa cho Tôn Điềm Điềm, “Uống nhiều nước ấm một chút.”

Tôn Điềm Điềm nhận lấy, ngoan ngoãn ôm bình giữ nhiệt vào lòng.

Thẩm Niệm Thâm còn phải nói những việc cần chú ý khi thi đấu với các đội viên nên Tôn Điềm Điềm ôm bình giữ nhiệt đi tới bên cạnh ngồi với nhóm bạn cùng phòng.

“Này!” Tôn Điềm Điềm vừa ngồi xuống, Tạ Nghiên đột nhiên đoạt đi bình giữ nhiệt trong tay cô, Tôn Điềm Điềm vội vàng đoạt lại, đè nặng thanh âm, “Mau trả lại cho tớ.”

Tạ Nghiên giơ bình giữ nhiệt lên cao, cười nói: “Đừng nóng vội đừng nóng vội, để tớ nhìn xem bình giữ nhiệt này có phải là bùa tình yêu hay không.”

Tôn Điềm Điềm nhịn không được liền cười, đứng dậy đoạt lại, “Cậu thật phiền nha Nghiên Nghiên.”

Cô ôm bình giữ nhiệt vào trong ngực, khóe môi treo lên nụ cười hạnh phúc, trong lòng ngọt ngào không thôi.

Trình Đóa ở bên cạnh nhìn, nhịn không được liền chọt vào mặt Tôn Điềm Điềm, cười cô, “Điềm Điềm, hiện tại cậu giống như một cô vợ bé nhỏ á.”

Tôn Điềm Điềm mím môi cười, nghĩ thầm, cô chính là cô vợ bé nhỏ của A Niệm mà.

Cuộc thi đấu bắt đầu vào lúc 10 giờ, lúc 9 giờ năm mươi, liền phải chuẩn bị lên sân.

Trước khi ra ngoài, Thẩm Niệm Thâm đưa quần áo cùng di động cho Tôn Điềm Điềm, "Lát nữa các em ra ngoài thì trực tiếp ngồi hàng ghế đầu, anh đã kêu người giữ chỗ cho các em rồi."

"Vâng." Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm ôm đồ của Thẩm Niệm Thâm, còn điện thoại di động thì bỏ vào túi.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, không khỏi cười, xoa xoa đầu cô, nói: "Thi đấu xong anh dẫn em đến bệnh viện."

Thời điểm Tôn Điềm Điềm với nhóm bạn cùng phòng đến khán đài thì đội cổ động viên xinh đẹp trang điểm gợi cảm đã nhảy múa trên sân bóng rổ.

Toàn bộ sân bóng rổ đều là tiếng thét chói tai, không khí thập phần sôi động.

Tôn Điềm Điềm với nhóm bạn cùng phòng tới chậm, bèn phải nép người để xuyên qua đám đông mà đến vị trí ngồi.

Đồng phục bóng rổ của đại học Công Nghệ là màu xanh da trời, còn đại học A là màu trắng.

Tôn Điềm Điềm ngồi xuống, đôi mắt không rời khỏi Thẩm Niệm Thâm.

Anh đứng trên sân bóng rổ ở phía dưới, đang cúi đầu nói gì đó với Hứa Lệ.

Đây là lần đầu tiên Tôn Điềm Điềm nhìn thấy bộ dáng Thẩm Niệm Thâm mặc đồng phục bóng rổ, quả thực là soái muốn ngất.

"Này này, các cậu mau nhìn xem, cái anh chàng mặc đồng phục màu trắng mang số 7 kìa, thật là đẹp trai."

"Đúng vậy đúng vậy, thật sự rất đẹp, lại còn cao nữa!"

"Không biết anh ấy có bạn gái chưa, đẹp trai như vậy hẳn đã sớm có bạn gái rồi."

“Chưa chắc đâu, loại nam sinh này nói không chừng là yêu cầu quá cao, còn chưa gặp được người mình thích đó.”

Ngồi phía sau đám Tôn Điềm Điềm chính là nữ sinh của đại học Công Nghệ, đã hoàn toàn bị Thẩm Niệm Thâm mê hoặc.

Tôn Điềm Điềm ở phía trước nghe thấy, khóe miệng cong cong, bất giác nâng cằm, vẻ mặt mang theo biểu tình đặc biệt kiêu ngạo.

Nghĩ thầm, A Niệm nhà cô đã có người yêu rồi, chính là cô đó.

Trình Đóa ở bên cạnh nhìn thấy, cười cười nhéo mặt cô, “Bạn học Tôn Điềm Điềm à, nhìn bộ dáng kiêu ngạo của cậu đi, miệng cười muốn kéo dài đến bầu trời luôn rồi.”

Tôn Điềm Điềm cười, không chớp mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm, lại bắt đầu mơ mộng, “A Niệm thật sự rất soái.”

Trình Đóa: “Đã nhìn ra, cậu sớm đã bị anh ấy làm cho mê mẩn.”

Toàn bộ quá trình thi đấu, ánh mắt Tôn Điềm Điềm không rời khỏi người Thẩm Niệm Thâm một giây.

Thẩm Niệm Thâm chơi bóng rổ thật sự rất lợi hại, lên sân chưa đến vài phút đã trực tiếp ném bóng vào rổ.

Khán đài tức khắc vang lên tiếng thét chói tai, “A! Thẩm Niệm Thâm thật soái! Đại học A cố lên đại học A cố lên!”

Vừa mới ra sân đã ném được một quả ba điểm, khí thế liền chiếm thượng phong.

Các thành viên của đội cổ động bên cạnh Tôn Điềm Điềm đều hưng phấn đứng lên, những mảnh vải nhiều màu trong tay rất có tiết tấu mà linh động nhảy múa.

Tôn Điềm Điềm vẫn không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, thấy anh đoạt bóng trong tay đối phương, bị người khác chặn lại, thân hình anh nhanh nhạy nghiêng người một cái, né tránh công kích, nhanh chóng chạy về hướng đối diện. Chạy tới rổ, lại lần nữa bị chặn lại, anh bình tĩnh, trực tiếp nhảy một cái lấy đà, lại là một quả ba điểm rơi vào rổ.

Trên khán đài tiếng thét chói tai càng lớn hơn nữa, Thẩm Niệm Thâm xoay người, đập tay với các đồng đội.

“Trời ơi, Thẩm Niệm Thâm quả thực đẹp trai đến ngây người.”

“Mộng Dao, không phải lát nữa cậu tặng hoa cho Thẩm Niệm Thâm sao, nhân cơ hội thổ lộ luôn đi.”

“Tớ cũng định là vậy.” Trương Mộng Dao nhìn Thẩm Niệm Thâm trên sân bóng rổ, đôi mắt tỏa ra ánh sáng.

Nàng là đội trưởng của đội cổ động viên, lát nữa trận đấu kết thúc nàng sẽ đi lên tặng hoa, nàng đã nghĩ kỹ rồi, thừa dịp cơ hội này thổ lộ, nhiều người ở đây chứng kiến như vậy, nàng không tin anh sẽ cự tuyệt nàng.

Tôn Điềm Điềm đang cầm di động quay hình Thẩm Niệm Thâm, kết quả đột nhiên nghe thấy đoạn đối thoại của mấy nữ sinh bên cạnh.

Cô quả thực có chút không thể tin được, nghiêng đầu nhìn các nàng, sau đó liền phát hiện Trương Mộng Dao cư nhiên lại ngồi cách cô chỉ mấy chỗ.

Nàng mặc đồng phục cổ động viên hở ngực, muốn ngực có ngực muốn eo có eo, dáng người phi thường tốt.

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm nàng sửng sốt vài giây, Trương Mộng Dao cũng cảm giác được có người đang nhìn nàng, quay đầu tới, hai người mắt đối mắt, Trương Mộng Dao nhướng mày, “Bạn học, có việc gì sao?”

Tôn Điềm Điềm nhìn nàng ôm một bó hoa hồng, âm thầm hít một hơi thật sâu, nói: “Cậu không cần…”

Cô vừa định nói là nàng không cần đánh chủ ý lên Thẩm Niệm Thâm, kết quả lời còn chưa ra khỏi miệng thì bên tai đột nhiên có một trận gió lớn, cô theo bản năng nghiêng đầu, liền thấy một quả bóng rổ nghênh ngang trực diện bay tới chỗ cô.

Cô trực tiếp bị dọa ngốc, căn bản không kịp phản ứng, quả bóng liền thẳng tắp đập vào trán cô.

“A!” Tôn Điềm Điềm bị đau, lập tức che trán lại.

Trên sân bóng rổ, Thẩm Niệm Thâm xa xa thấy quả bóng đập trúng Tôn Điềm Điềm, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nhanh chóng chạy tới chỗ cô.

Tất cả mọi người đều cho rằng là anh đi nhặt bóng, Trương Mộng Dao ở bên cạnh còn lập tức nhặt quả bóng ở dưới chân lên, cao hứng đưa cho anh.

Lại không nghĩ tới, Thẩm Niệm Thâm đến liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không có, trực tiếp chạy ngang qua người nàng.

Nàng sững sờ cầm bóng đứng đó, theo bản năng nhìn về hướng Thẩm Niệm Thâm chạy tới.

Thẩm Niệm Thâm chạy đến trước mặt Tôn Điềm Điềm, thấy cô còn đang che trán thì không khỏi đau lòng, ngồi xổm xuống, kéo tay Tôn Điềm Điềm ra, “Cho anh xem, có đau hay không?”

Chương 25

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Ying Shu.

Tôn Điềm Điềm bị quả bóng đập vào đến phát ngốc, ôm đầu hơn nửa ngày cũng không đỡ đau.

Thẩm Niệm Thâm kéo tay cô xuống, phát hiện cái trán bị đập đến đỏ lên, anh cau mày, theo bản năng nhẹ nhàng xoa, "Đau không?"

Tôn Điềm Điềm giơ tay sờ chỗ bị đập vào, lắc đầu nói: "Vẫn ổn, không đau."

Lúc vừa bị đập vào thì rất đau, nhưng hiện tại đã đỡ rồi.

"Có ổn không? Bây giờ có muốn đến bệnh viện luôn không?"

Tôn Điềm Điềm vội ngẩng đầu, "Không muốn không muốn, em đâu có mảnh mai như vậy, một lát là ổn thôi."

Lúc này cô mới phát hiện toàn bộ sân bóng đều an tĩnh đến bất thường. Theo bản năng nhìn thoáng qua phía sau, kết quả vừa thấy, cô trực tiếp bị dọa ngây người. Tất cả mọi người đều đang nhìn cô, trên mặt đều là biểu tình khiếp sợ không thể tưởng tượng được.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt vài giây mới phục hồi tinh thần, quay đầu lại, phát hiện nam sinh trên sân bóng rổ đều đang chờ.

Toàn bộ sân bóng rổ không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn cô, Tôn Điềm Điềm cảm thấy mình giống như thành tiêu điểm, có chút ngượng ngùng, cô đẩy đẩy Thẩm Niệm Thâm, nhẹ giọng nói: "Anh mau đi chơi bóng tiếp đi, không cần lo cho em."

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm trong chốc lát rồi mới nói: "Vậy chờ anh một lát, đánh bóng xong chúng ta đi."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Anh đi đi, em không sao mà."

Thẩm Niệm Thâm lại giơ tay sờ trán Tôn Điềm Điềm, một hồi sau mới đứng dậy, xoay người trở lại sân bóng rổ, tiếp tục thi đấu.

Thẩm Niệm Thâm vừa đi, nhóm bạn cùng phòng liền dựa lại gần, Trình Đóa lo lắng hỏi: "Thế nào rồi Điềm Điềm, thật sự không sao chứ?"

Tôn Điềm Điềm cong môi cười, nói: "Không sao, chỉ bị đập vào một chút thôi mà."

Tạ Nghiên vẻ mặt hâm mộ, nói: "Nhưng mà Thẩm Niệm Thâm thật sự rất khẩn trương nha, thật là ôn nhu."

Tôn Điềm Điềm cúi đầu, có chút thẹn thùng.

Trận thi đấu một lần nữa bắt đầu, khán giả trên khán đài cũng dần dần hồi phục lại tinh thần từ lần khiếp sợ vừa rồi.

Phía sau không ngừng có thanh âm khe khẽ truyền đến.

"Thì ra Thẩm Niệm Thâm thật sự có bạn gái rồi, tớ còn tưởng rằng chỉ là lời đồn, nhưng nữ sinh kia hình như chúng ta chưa từng gặp qua."

"Thẩm Niệm Thâm hình như rất khẩn trương, thanh âm cũng rất ôn nhu."

"Đúng vậy, trước kia tớ nhìn thấy anh ấy còn cảm thấy anh ấy đặc biệt lạnh lùng, không thể ngờ được là lại ôn nhu với bạn gái như vậy, thật hâm mộ bạn nữ sinh kia."

Các nữ sinh bàn luận sôi nổi, không ngừng nhìn Tôn Điềm Điềm, có vài người ngồi ở rất xa thậm chí còn làm bộ đi WC, lúc đi ngang qua Tôn Điềm Điềm, đôi mắt không ngừng nhìn ngắm cô.

Một bên nhìn cô một bên hạ giọng khe khẽ nói, "Bạn gái Thẩm Niệm Thâm cũng khá xinh đẹp đó chứ."

"Vậy sao? Tớ cảm thấy không đẹp bằng Trương Mộng Dao."

"Hình tượng hoàn toàn không giống nhau, cô nữ sinh này thuộc kiểu thanh thuần đáng yêu."

“Không thể ngờ được Thẩm Niệm Thâm lại thích kiểu như vậy, vừa rồi anh ấy lại khẩn trương như thế, khẳng định là rất thích cô ấy.”

Trải qua sự cố vừa rồi, Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm cũng coi như hoàn toàn biến thành một cặp tình nhân công khai yêu đương, toàn bộ phần sau trận thi đấu, Tôn Điềm Điềm cảm thấy mình giống như con gấu trúc bị mọi người đến tham quan, bên tai đều là thanh âm nghị luận về cô.

Lúc đầu nghe còn có chút không được tự nhiên, sau đó nghe lâu rồi cũng bình tĩnh trở lại, tiếp tục cầm camera chụp ảnh Thẩm Niệm Thâm.

Từ thời khắc Thẩm Niệm Thâm ngồi xổm trước mặt Tôn Điềm Điềm, sờ trán hỏi cô có đau hay không, cả người Trương Mộng Dao đều rơi vào trạng thái vô cùng khiếp sợ, đôi mắt vẫn luôn gắt gao mà nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm.

Dưới ánh mắt mang tính công kích cực mạnh của nàng, Trình Đóa ngồi ở bên cạnh liền phát hiện, lặng lẽ khều Tôn Điềm Điềm, “Trương Mộng Dao kia có phải có bệnh hay không, cứ trừng mắt với cậu làm gì vậy.”

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, theo bản năng nhìn thoáng qua hướng kia, quả nhiên thấy Trương Mộng Dao đang lườm mình.

Cô quay đầu lại, thấp giọng nói: “Không cần để ý đến cậu ta.”

Nói xong lại tiếp tục chụp ảnh Thẩm Niệm Thâm.

Trận thi đấu kéo dài đến tận 1 giờ rưỡi chiều mới kết thúc, đại học A dẫn trước đại học Công Nghệ rất xa.

Nhưng đều là sinh viên tài cao, tố chất cũng rất tốt, các nam sinh đại học Công Nghệ tuy rằng thi đấu thua cũng không đen mặt, lúc kết thúc, đội viên của hai đội còn đập tay nhau, ước định lần sau lại so tài tiếp.

Thời điểm đội trưởng của đại học Công Nghệ bắt tay với Thẩm Niệm Thâm, còn rất chân thành mà khen một câu, “Bạn gái của cậu thật xinh đẹp.”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, cách một đám người, ánh mắt dừng ở trên người Tôn Điềm Điềm, thập phần ôn nhu mà nói một chữ, “Đúng.”

Hứa Lệ đi tới, hỏi Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm, lát nữa có cùng mọi người đi ăn cơm không?”

Thẩm Niệm Thâm ném bóng cho Hứa Lệ, nói: “Các cậu đi đi, tớ không đi, Điềm Điềm bị cảm, tớ đưa cô ấy đến bệnh viện xem thử.”

Nói xong liền đi đến chỗ Tôn Điềm Điềm.

Trận đấu kết thúc, người xem trên khán đài cũng dần dần tan.

Tôn Điềm Điềm ngồi ở chỗ đó chờ Thẩm Niệm Thâm, thuận tiện thưởng thức những bức ảnh mình vừa mới chụp.

Mỗi một tấm ảnh đều là chụp Thẩm Niệm Thâm, tuy rằng chỉ là hình chụp, nhưng do Thẩm Niệm Thâm quá soái, vô luận góc độ nào cũng soái đến thiên nộ nhân oán, Tôn Điềm Điềm lướt từng tấm một, trên mặt lộ ra nụ cười u mê.

Thẩm Niệm Thâm đi tới, thấy Tôn Điềm Điềm đang cúi đầu xem thứ gì đó, cúi đầu nhìn thử, phát hiện hoá ra tất cả đều là ảnh chụp của anh.

Trong lòng anh chợt thấy ấm áp, trong mắt nổi lên ý cười, thuận thế ngồi xuống bên cạnh Tôn Điềm Điềm, duỗi tay nâng mặt cô, nhẹ nhàng xoay sườn mặt của cô sang đối mặt anh, ánh mắt dừng ở trên trán cô, “Còn đau không?”

Khuôn mặt Tôn Điềm Điềm bị tay Thẩm Niệm Thâm nâng lên, cười tủm tỉm nhìn anh, “Đã hết đau lâu rồi.”

Thẩm Niệm Thâm cẩn thận quan sát một chút, vết đỏ vừa rồi hình như đã biến mất, lúc này mới buông cô ra, nói: “Lát nữa ra ngoài ăn cơm trước, sau đó đến bệnh viện khám.”

“Được.”

Thẩm Niệm Thâm vừa chơi bóng rổ xong, những giọt mồ hôi theo tóc chảy xuống, Tôn Điềm Điềm đưa chai nước khoáng cô đã chuẩn bị từ trước cho anh, “Uống nước đi.”

Một bên nói một bên lấy khăn giấy từ trong túi ra, lúc Thẩm Niệm Thâm uống nước, cô liền lau mồ hôi trên mặt cho anh.

Hai người dựa rất gần, gần đến nỗi Thẩm Niệm Thâm có thể ngửi được mùi hương bay ra từ người Tôn Điềm Điềm, anh rũ mắt nhìn cô, trong mắt mang theo vài phần ý cười.

Tôn Điềm Điềm nghiêm túc lau mồ hôi cho anh, thấy Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cười, cũng cười rộ theo, nhỏ giọng hỏi: "Nhìn gì thế?"

Thẩm Niệm Thâm cười, "Không có gì."

Anh cầm tay cô, nói: "Anh ra phía sau tắm rửa một cái, một lát nữa hẵng đi."

"Em đi với anh."

"Ừm."

Tôn Điềm Điềm ôm quần áo của Thẩm Niệm Thâm đứng lên, Thẩm Niệm Thâm khom người giúp cô cầm túi và bình giữ nhiệt.

Vừa lúc nhóm bạn cùng phòng từ toilet trở về, Tôn Điềm Điềm nhìn về phía các nàng, nói: "Tớ đi theo Thẩm Niệm Thâm ra phía sau thay quần áo, các cậu không cần chờ tớ."

Trình Đóa cười, "Tớ cũng không muốn chờ cậu."

"Trình Đóa, ba người các em đi liên hoan với tụi anh đi." Hứa Lệ từ sân bóng rổ đi tới, nói. Trình Đóa đáp: "Được, không biết ăn cái gì đây."

Sau đó nghiêng đầu nói với Tạ Nghiên cùng Gì Miêu: "Chúng ta đi thôi, mọi người đã chơi rất tốt."

Tạ Nghiên cùng Gì Miêu cũng không có ý kiến, vì thế một đám người chào hỏi Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điềm Điềm, vô cùng náo nhiệt đi liên hoan.

Sân bóng rổ chỉ còn lại vài người, Tôn Điềm Điềm vừa ôm quần áo Thẩm Niệm Thâm vừa bám vào cánh tay anh, một bên đi về phía trước một bên vui vẻ mà khen anh, "Thẩm Niệm Thâm anh thật đẹp trai."

Thẩm Niệm Thâm cười cười.

“Em chụp cho anh rất nhiều ảnh, còn có video, lát nữa em gửi sang cho anh.”

Thẩm Niệm Thâm cười nói: “Không cần gửi đâu, em giữ lại là được rồi.”

Hai người cùng nhau về phòng nghỉ ở hậu trường, Thẩm Niệm Thâm lấy khăn lông cùng quần áo đi vào phòng vệ sinh, nói với Tôn Điềm Điềm: “Em ở bên ngoài chơi một lát đi, anh sẽ ra nhanh thôi.”

“Ừm.” Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn gật đầu, tìm sô pha ngồi xuống, tiếp tục vùi đầu xem ảnh chụp.

Cô xem đến mê mẩn, đột nhiên một cuộc điện thoại gọi đến, trên màn hình hiển thị “Mẹ”.

Tôn Điềm Điềm lập tức vui vẻ nhận điện thoại, “Mẹ.”

“Điềm Điềm, tối mai là *đêm Bình An[1]*, con có về không? Nếu con về, mẹ liền đi mua đồ ăn, tối mai nấu thật ngon cho con.”

[1] Đêm Bình an: Đêm ngày Hai mươi tư tháng Mười hai.

“Con không về ạ, con… con ở lại với nhóm bạn cùng phòng rồi.” Kỳ thật là cô muốn trải qua đêm Bình an với Thẩm Niệm Thâm, nhưng chuyện yêu đương cô tạm thời chưa muốn nói cho người trong nhà.

“A? Không về à. Ôi, anh của con cũng vậy, đêm Bình An còn một đống chuyện xã giao, xem ra ngày mai chỉ có mẹ với ba của con rồi.” Mẹ Tôn tiếc nuối nói.

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, nói: “Mẹ với ba, thế giới hai người không phải tốt hơn sao.”

“Ai muốn cùng với ba già của con trải nghiệm thế giới hai người chứ, một chút cũng không lãng mạn.” Mẹ Tôn vẻ mặt ghét bỏ.

Tuy rằng ngoài miệng mama ghét bỏ ba, nhưng kỳ thật tình cảm của hai người đặc biệt tốt. Tôn Điềm Điềm lại nói chuyện với mẹ thêm một lát, sau đó mới cúp điện thoại.

Vừa mới chuẩn bị tiếp tục xem ảnh chụp, đột nhiên nghe thấy thanh âm phòng tắm mở cửa, cô theo bản năng nghiêng đầu nhìn, Thẩm Niệm

Thâm đang cầm khăn lông lau tóc, chỉ mặc một cái quần, thân trên không mặc áo, nước trên người vẫn còn, bọt nước theo đường cong cơ bắp rắn chắc gợi cảm của anh mà chảy xuống.

Tôn Điềm Điềm nhìn thẳng, không hề chớp mắt, hoàn toàn không dời tầm mắt.

Đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm eo bụng của Thẩm Niệm Thâm, trong đầu trống rỗng, ý nghĩ duy nhất chính là, bạn trai của cô, dáng người cũng thật tốt quá đi?!

Về sau nếu như mỗi ngày đều nhìn, có thể chảy máu mũi không đây??? Cô đột nhiên có chút lo lắng.

Lúc Thẩm Niệm Thâm đi vào thì làm rơi áo lại, thấy đôi mắt Tôn Điềm Điềm thẳng tắp nhìn chằm chằm mình, nhất thời có chút dở khóc dở cười. Anh đi đến trước sô pha, thuận thế che mắt Tôn Điềm Điềm lại, "Đừng nhìn anh chằm chằm như thế."

Sau đó khom người lấy chiếc áo thun rơi trên sô pha, kết quả phát hiện áo thun bị Tôn Điềm Điềm ngồi ở dưới mông, tức khắc buồn cười, "Ngoan, nhích mông ra, ngồi lên áo của anh rồi."

"A?" Tôn Điềm Điềm sửng sốt hai giây, sau đó mới phản ứng lại, nhích sang bên cạnh.

Thẩm Niệm Thâm thuận thế cầm lấy áo, buông bàn tay đang che mắt Tôn Điềm Điềm ra, nhanh chóng mặc áo vào.

Mặc áo xong, cúi đầu liền phát hiện Tôn Điềm Điềm còn ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn chằm chằm anh.

Không khỏi cười, "Nhìn gì thế?"

Tôn Điềm Điềm vẻ mặt si mê, "Thẩm Niệm Thâm, dáng người của anh thật đẹp."

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Tôn Điềm Điềm: "Em có thể sờ một chút không?"

Chương 26

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Ying Shu.

Tôn Điềm Điềm có chút tò mò, cũng không đợi Thẩm Niệm Thâm đồng ý, liền vươn một ngón tay, cách lớp quần áo, chọt chọt bụng Thẩm Niệm Thâm.

Cơ bụng rất rắn chắc, ngón tay mềm mại giống như đang chọt vào một thứ gì cứng rắn, Tôn Điềm Điềm cảm thấy chơi rất vui, hì hì nở nụ cười, "Cứng quá à."

Thẩm Niệm Thâm không biết Tôn Điềm Điềm lại nghịch ngợm như vậy, giơ tay cầm lấy ngón tay của cô, trong mắt mang theo vài phần ý cười, ngữ khí sủng nịch lại bất đắc dĩ, "Đừng quậy."

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, "Không có quậy mà."

Thẩm Niệm Thâm buông ngón tay cô ra, nói: "Chờ anh thêm hai phút nữa, anh sấy phần tóc ở sau một chút."

Tóc Thẩm Niệm Thâm còn hơi đọng nước, trong phòng nghỉ cái gì cũng có, anh đi đến trước ngăn tủ đựng đồ lộn xộn, lấy ra một cái máy sấy tóc từ bên trong.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm muốn sấy tóc, vội vàng chạy tới, lấy đi máy sấy trong tay anh, vui vẻ nói: "Em giúp anh nha."

Thẩm Niệm Thâm dở khóc dở cười, "Đừng quậy, anh chỉ sấy một chút thôi, còn đưa em đến bệnh viện nữa"

"Em sấy tóc cho anh cũng được mà." Tôn Điềm Điềm không chịu đưa cho anh, tự mình cắm dây vào ổ cắm trên vách tường, sau đó kéo một cái ghế tới, cởi giày dẫm lên ghế.

Thẩm Niệm Thâm quá cao, cô phải đứng cao hơn một chút mới được.

Ghế có chút cao, may mắn là dây cắm đủ dài, cô chỉnh sức gió đến mức thứ hai, luồng gió nhẹ nhàng thổi qua tóc Thẩm Niệm Thâm, ngón tay

xuyên vào trong tóc anh, “Thoải mái không?”

Tôn Điềm Điềm đạp lên ghế cao để sấy tóc cho anh, Thẩm Niệm Thâm vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, đỡ eo cô, “Em chậm một chút, đừng để ngã xuống.”

“Anh ôm em thì em sẽ không ngã xuống.” Tôn Điềm Điềm hết sức chuyên chú mà sấy tóc cho Thẩm Niệm Thâm, tóc anh ngắn, chỉ một lát liền khô.

Tôn Điềm Điềm tắt máy sấy, có chút vừa lòng với kiệt tác của mình, cô nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, sau đó kiêu ngạo gật đầu, “Em sấy tóc cho anh xong, nhìn anh soái hơn hẳn luôn.”

“Được rồi, mau xuống đi.” Thẩm Niệm Thâm lắc đầu cười, cầm lấy máy sấy trong tay Tôn Điềm Điềm, xoay người thu dây rồi bỏ lại vào ngăn tủ.

Quay đầu lại, thấy Tôn Điềm Điềm còn đứng ở trên ghế, “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm vui vẻ giang hai tay, làm nũng, “Ôm em xuống đi.”

Thẩm Niệm Thâm không có biện pháp với cô, đi tới, sủng nịch mà ôm cô xuống, “Tôn Điềm Điềm, em thật giống một đứa con nít.”

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, hai tay ôm cổ anh, hai chân thuận thế kẹp lấy eo anh, cả người hoàn toàn treo trên người Thẩm Niệm Thâm.

Hai tay Thẩm Niệm Thâm nâng cô lên, thấy Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm nhìn anh, một chút cũng không có ý trèo xuống, bất đắc dĩ nói: “Còn không xuống à?”

“Không muốn xuống.” Tôn Điềm Điềm ôm cổ anh không buông tay, hai chân cũng kẹp đến gắt gao, cứ như vậy mà không chớp mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cũng nhìn cô, hai người cứ như vậy mà đối diện nhau, ai cũng không nói gì, không khí phảng phất ngưng đọng lại.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm trong chốc lát, ma xui quỷ khiến, ánh mắt dần dần di chuyển xuống, dừng ở trên môi cô.

Làn môi hồng nhạt, mềm mại khiến cho người ta muốn hôn xuống, muốn chân thật mà cảm thụ.

Anh yên lặng nhìn, không rời mắt được.

Yết hầu hơi hơi động, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Không khí đột nhiên trở nên ái muội, Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm môi cô, trong lòng cũng có một chút khẩn trương.

Nhưng nhiều hơn khẩn trương là chờ mong.

Cô ở bên Thẩm Niệm Thâm đã gần nửa tháng, anh chưa lần nào chủ động hôn cô.

Cô không biết có phải các cặp tình nhân đều là như thế này không, hay là chỉ có hai người bọn họ mới như vậy.

Cô muốn Thẩm Niệm Thâm hôn cô.

Không biết hôn môi là cái cảm giác gì.

Nhưng cô đợi thật lâu, Thẩm Niệm Thâm vẫn như cũ không có hôn cô, anh thả cô xuống, xoa xoa đầu cô, "Đi thôi."

Nói xong liền xoay người, cầm lấy cái áo lông vũ đen trên sô pha mặc vào.

Thẩm Niệm Thâm mặc xong áo, lại đi lấy túi cùng di động của Tôn Điềm Điềm đặt trên bàn trà, xoay người kéo tay cô, "Đi thôi, đi ăn cơm trước."

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm kéo đi, cô dẩu môi đi theo sau anh.

Thật là ngốc mà, sao lại không hôn cô chứ!

Không phải nam sinh nên là người chủ động sao?

Tôn Điềm Điềm không cao hứng lắm, lúc ăn cơm vẫn thở phì phì không muốn để ý đến anh, nhưng lại ngượng ngùng không dám nói rõ. Không

thể nói với anh là cô không cao hứng vì anh không hôn cô được. Nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy rất mất mặt.

Thẩm Niệm Thâm biết Tôn Điềm Điềm giận chuyện gì, nhưng anh không nói ra, lúc ăn cơm liền yên lặng gắp đồ ăn cho Tôn Điềm Điềm, nhìn trong chén không có đồ ăn, anh lại tiếp tục gắp cho cô.

Anh múc một chén canh trứng cà chua nóng hầm hập cho cô, đưa tới trước mặt Tôn Điềm Điềm, nói: "Ăn lúc nóng đi, bên ngoài rất lạnh."

Cơn giận của Tôn Điềm Điềm đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, thấy Thẩm Niệm Thâm ôn nhu gắp đồ ăn cho cô như vậy, rất nhanh đã cao hứng lại, ngồi vào bên người Thẩm Niệm Thâm, kéo cánh tay anh vui vẻ mà nói: "Đêm Bình An tối mai, chúng ta đi đâu chơi đi?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, "Em muốn đi đâu?"

"Ngày mai là đêm Bình An, rạp chiếu phim khẳng định rất đông người." Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu ngẫm nghĩ, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Thẩm Niệm Thâm, nói: "Bằng không thì ngày mai chúng ta đi dạo trên đường đi, khẳng định tối mai trên đường rất náo nhiệt."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, "Được, em nói đi đâu thì chúng ta đi đó."

Tôn Điềm Điềm nhịn không được mà ôm chặt cánh tay Thẩm Niệm Thâm, đầu dựa vào vai anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh thật tốt với em."

Cơm nước xong, Thẩm Niệm Thâm liền dẫn Tôn Điềm Điềm đến bệnh viện chích.

Trên đường đi, Tôn Điềm Điềm liền bắt đầu chơi xấu, lôi kéo tay Thẩm Niệm Thâm mà năn nỉ anh, "Có thể đừng chích không, mua thuốc là được rồi."

Thẩm Niệm Thâm nói: "Em đã uống rất nhiều thuốc rồi, một chút hiệu quả cũng không có."

Đến bây giờ giọng nói vẫn còn khàn khàn, cách một lát lại bắt đầu chảy nước mũi.

Tôn Điềm Điềm ủy khuất, "Nhưng mà em không muốn chích."

Lúc nói chuyện, nước mũi lại muốn chảy ra, cô vội vàng hít vào trong.

Thẩm Niệm Thâm lấy một bịch khăn giấy từ trong túi áo lông vũ, rút ra một tờ, đưa đến mũi Tôn Điềm Điềm, "Xì ra."

Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn xì mũi.

Thẩm Niệm Thâm lau mũi cho cô, sau đó ném khăn giấy vào thùng rác bên cạnh, nói: "Đã nghiêm trọng đến vậy rồi mà còn không chích, hai ngày này có khả năng sẽ có tuyết rơi, đến lúc đó sẽ lạnh hơn."

Tôn Điềm Điềm không lay chuyển được Thẩm Niệm Thâm, cô vẫn phải đến bệnh viện chích một cái. Từ nhỏ cô đã rất sợ chích, lúc ra khỏi bệnh viện, tay vẫn luôn xoa mông.

Thẩm Niệm Thâm lo lắng nhìn cô, "Rất đau sao?"

Tôn Điềm Điềm không cao hứng mà hừ một tiếng, "Anh bị chích thử một cái đi rồi biết."

Bộ dáng vô cớ gây rối vừa buồn cười vừa đáng yêu, Thẩm Niệm Thâm nhịn không được cười, nói: "Người nửa đêm đá chăn, sau đó bị cảm mạo không phải là anh."

Tôn Điềm Điềm tức giận, nhịn không được mà nhéo vào hông anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm thuận thế cầm tay cô, dẫn cô ra khỏi bệnh viện, vừa đi vừa nói chuyện: "Quá lạnh, về trường đi, em về phòng ngủ nghỉ ngơi, nhớ rõ phải uống thuốc."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Anh thì sao, anh đi đâu?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Anh cũng về ký túc xá, còn có chuyện chưa làm xong."

Thẩm Niệm Thâm đưa Tôn Điềm Điềm đến cửa ký túc xá, dặn dò cô uống thuốc, sau khi lải nhải bị Tôn Điềm Điềm ghét bỏ mới bất đắc dĩ rời đi.

Ngày mai là thứ năm, buổi chiều thứ năm lại là ngày toàn trường được nghỉ, vừa lúc đêm Bình An, Thẩm Niệm Thâm đi siêu thị mua bút chì thì

nhìn thấy rất nhiều người đang mua táo.

Kỳ thật anh chưa bao giờ đón các ngày hội ngoại lai.

Trung thu và Tết âm lịch là hai ngày hội mà anh thích nhất, anh thích cái ngụ ý đoàn đoàn viên viên của nó, nhưng anh lại rất mâu thuẫn, mỗi lần đến thời điểm tổ chức hai ngày hội đó, trong lòng lại phá lệ thê lương.

Người khác đều là đoàn đoàn viên viên, mà anh chỉ có một mình bà ngoại, không có ba cũng không có mẹ.

Nhưng hiện tại anh đã có nhiều hơn một người, anh có Điềm Điềm.

Vừa nhớ tới Tôn Điềm Điềm, cảm giác cô độc trong lòng kia liền nháy mắt biến mất, thay thế vào đó là một mảnh ấm áp ngập tràn.

Rất nhiều người đều đang mua táo, anh cũng mua hai quả, chọn hai quả lớn nhất hồng nhất.

Mỗi cuối tuần toàn trường đều được nghỉ buổi chiều, nhưng buổi sáng vẫn phải đi học bình thường.

Thời điểm sáng sớm Tôn Điềm Điềm kéo tay Trình Đóa đi học, ra tới liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài chờ cô.

Tôn Điềm Điềm vừa nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm, lập tức vui vẻ chạy tới, “Sao anh lại tới đây?”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, nói: “Anh không có tiết đầu nên đến đây đưa đồ cho em.”

Nói xong liền đưa túi quà trong tay cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm mở ra xem, bên trong là hai quả táo vừa to vừa hồng, còn có rất nhiều kẹo sữa thỏ trắng.

“A, anh đi mua lúc nào vậy?” Tôn Điềm Điềm vui vẻ đến không chịu được, vừa kích động vừa hưng phấn.

Thẩm Niệm Thâm nói: “Mua hôm qua, thích không?”

“Thích, thích chết mất!” Tôn Điềm Điềm ôm chặt cánh tay Thẩm Niệm Thâm, “Cảm ơn anh nha.”

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm cao hứng, tâm tình cũng trở nên rất tốt, nhìn cô nói: “Thích là được.”

Lại hỏi cô, “Buổi chiều nghỉ, khi nào chúng ta ra ngoài?”

Tôn Điềm Điềm nói: “Em thì lúc nào cũng được, chỉ xem thời gian của anh thôi, khi nào anh hết bận thì chúng ta ra ngoài.”

“Vậy bốn giờ rưỡi được không? Ngồi xe đến nội thành, thuận tiện ăn cơm chiều, sau đó liền có thể dạo chợ đêm.” Công việc lúc trước Thẩm Niệm Thâm nhận còn chưa làm xong, anh muốn làm xong thật nhanh để có tiền lương.

Tôn Điềm Điềm vội gật đầu, “Đều có thể.”

“Ừm, có chuyện gì em cứ gọi điện thoại cho anh.”

Buổi sáng Tôn Điềm Điềm có hai tiết, tan học liền về ký túc xá đợi.

Biết Thẩm Niệm Thâm vội, cũng không quấy rầy anh, cô ở trong ký túc xá vẽ truyện tranh của cô.

Có thể là do gần đây yêu đương nên tâm hồn thiếu nữ của cô bùng phát, truyện tranh vẽ ra đều đặc biệt ngọt.

Vẽ tranh đến 12 giờ, mấy nữ sinh trong phòng liền cùng nhau đi đến nhà ăn ăn cơm, cơm nước xong lại về ký túc xá chơi một lát, chơi đến mệt mới bò lên giường ngủ trưa.

Ngủ một mạch đến hơn bốn giờ, Thẩm Niệm Thâm gọi điện đến mới tỉnh dậy.

Thanh âm trầm thấp của Thẩm Niệm Thâm vang lên, “Anh đã đến cửa ký túc xá của em, mau xuống đi.”

Tôn Điềm Điềm ‘dạ’ một tiếng, được đi chơi với Thẩm Niệm Thâm, tinh thần cô tức khắc phấn chấn, “Em lập tức xuống liền.”

“Nhớ mặc ấm một chút, có khả năng buổi tối sẽ có tuyết.”

“Em biết rồi.”

Tôn Điềm Điềm hai ngày này bọc rất dày, lại là trong ba tầng ngoài ba tầng, bọc đến giống một con gấu.

Vừa ra khỏi cửa ký túc xá, liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng xa xa ở cạnh cây đại thụ.

Cô vui vẻ chạy tới, ôm lấy Thẩm Niệm Thâm từ phía sau, dọa anh, “Oa!”

Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại, ý cười bất đắc dĩ phảng phất trong ánh mắt, “Có thấy ấu trĩ không?”

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, bám vào tay anh, “Chúng ta đi thôi.”

“Ừm.”

Từ trường học đến nội thành, ngồi xe điện ngầm mất khoảng hai giờ đồng hồ, Thẩm Niệm Thâm không muốn để Tôn Điềm Điềm phải ủy khuất mà đi tàu điện ngầm nên anh định gọi xe.

Tôn Điềm Điềm nói: “Vẫn là ngồi tàu điện ngầm đi, em còn chưa hết cảm mạo, ngồi taxi sẽ bị choáng váng đầu.”

Nói xong liền kéo Thẩm Niệm Thâm đến hướng trạm tàu điện ngầm.

Vào trong tàu điện ngầm, liền thấy bên trong khắp nơi đều là người, có thể nói là biển người tấp nập, nóng hôi hổi.

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, tựa như là phản xạ có điều kiện mà kéo Tôn Điềm Điềm đi ra ngoài gọi xe.

Kết quả còn chưa kịp kéo, Tôn Điềm Điềm đã ôm lấy cánh tay anh, cười tủm tỉm nói: “Thẩm Niệm Thâm, nơi này thật ấm áp, thật giống với máy sưởi thiên nhiên.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Tàu điện ngầm người nhiều, đừng nói là chỗ ngồi, đến cả chỗ đứng cũng là người đẩy người.

Thẩm Niệm Thâm sợ Tôn Điềm Điềm bị đẩy, vẫn luôn đứng ở phía sau cô, tay trái chặt chẽ ôm Tôn Điềm Điềm vào lòng, tay phải nắm lấy tay cầm, dùng thân thể ngăn cách với đám người ở phía sau.

Tôn Điềm Điềm hoàn toàn được Thẩm Niệm Thâm bảo hộ, không có bất luận kẻ nào đụng tới cô đẩy cô.

Tôn Điềm Điềm ngửa đầu nhìn anh, đột nhiên cảm thấy đặc biệt hạnh phúc, mà loại cảm giác hạnh phúc này hoàn toàn không giống với loại hạnh phúc mà baba mama ca ca cho cô.

Cô có một loại cảm giác được bảo hộ, cô nhìn bản thân mình được Thẩm Niệm Thâm quý trọng mà ôm vào lòng bảo vệ, đáy lòng bỗng nhiên có một thanh âm kiên định: Người đàn ông này, bất luận là tương lai anh phú quý hay bần cùng, cô đều phải gả cho anh.

Chẳng sợ anh khốn cùng thất vọng, *lang bạc kỳ hồ[1]*, cô đều nguyện ý cùng anh cùng nhau chịu khổ.

[1] Lang bạc kỳ hồ: lang thang nay đây mai đó.

Chương 27

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Ying Shu.

Ngồi tàu điện ngầm hơn một tiếng đồng hồ rốt cuộc cũng đến trung tâm thành phố.

Vừa xuống trạm, Thẩm Niệm Thâm liền rất khẩn trương hỏi: "Có bị đụng trúng không?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Anh che chở cho em tốt như vậy, sao có thể bị đụng được."

Suốt một tiếng rưỡi, Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn duy trì một tư thế che chở cô ở trước ngực, sợ người khác đụng tới cô, đẩy phải cô.

Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm, hai người cùng nhau đi về hướng đường lớn phía trước.

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên rất nghiêm túc nói: "Thẩm Niệm Thâm, kỳ thật anh quá khẩn trương rồi, em không có mảnh mai như vậy, em thực sự có thể chịu khổ được."

Tuy rằng Tôn Điềm Điềm luôn là áo cơm vô ưu, thậm chí có thể nói là lớn lên ở gia đình giàu có, nhưng cha mẹ từ nhỏ đã giáo dục cô, cô thật sự cảm thấy mình không có nhiều tật xấu được nuông chiều từ bé như vậy, người khác có thể quen với chuyện này cô cũng có thể quen, người khác có thể chịu khổ cô cũng có thể chịu được.

"Anh biết." Thẩm Niệm Thâm không khỏi nắm tay Tôn Điềm Điềm chặt thêm một chút.

Anh biết Tôn Điềm Điềm không phải là đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, anh biết dù cho anh không che chở cô, cô cũng có thể chịu đựng được cảnh chen chúc bên trong tàu điện ngầm.

Nhưng một cô gái tốt như vậy, lại phải chịu ủy khuất mà theo anh, anh không muốn để cho cô phải chịu khổ như vậy. Cái gì anh cũng không có, chỉ có thể tận lực mà đối xử với cô thật tốt.

Thời điểm ra khỏi tàu điện ngầm đã hơn 6 giờ, mùa đông trời rất mau tối, lúc Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm đi bộ trên đường, đèn đường đều đã bật sáng, trên cây treo đủ các loại đèn màu, thập phần xinh đẹp.

Hôm nay là đêm Bình An, trên đường có rất nhiều cặp tình nhân, lại vừa vặn là giờ ăn cơm, cho nên các quán ăn gần đây đều đã chật chỗ, thậm chí có một vài quán còn phải xếp hàng.

“Em không muốn xếp hàng, chúng ta đi ăn chỗ khác đi.” Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm ra khỏi một nhà hàng Tây, “Kế bên có một quán ăn rất ngon, chúng ta đi ăn cá nướng đi, đã lâu rồi em không ăn cá nướng.”

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, ánh mắt nhìn Tôn Điềm Điềm thật sâu, trầm mặc một lát, rất nghiêm túc mà nói: “Em không cần phải nghĩ cho anh mà tiết kiệm tiền.”

“Em không có nghĩ vậy, thật sự là quán cá nướng kia em thường đi ăn với bạn, thật sự rất ngon. Tôn Điềm Điềm nói xong liền ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, kéo anh đi về phía trước.

Tôn Điềm Điềm lần này thật sự không có nghĩ là muốn tiết kiệm tiền giúp Thẩm Niệm Thâm, cô thật sự rất muốn ăn cá nướng.

Nhưng khi tới quán ăn đó rồi, mới phát hiện vào dịp lễ quán nào cũng giống nhau, nơi nơi đều là người.

Quán cá nướng rất đắt khách, bên ngoài còn bày hơn mười cái bàn.

Tôn Điềm Điềm quả thực buồn bực, nói với Thẩm Niệm Thâm: “Mấy kỳ lễ sau, chúng ta tự mua đồ ăn về nấu, bên ngoài thật là quá đông người.”

Cô thở phì phì mà dẩu môi lên, Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cười, hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Tôn Điềm Điềm nhìn khắp nơi một vòng, sau đó chỉ vào quán ăn ở đối diện, “Chúng ta đến ăn quán kia đi.”

Đối diện cũng là một quán cá nướng, nhưng lại tương đối thanh lãnh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua hướng đối diện, nói: "Hình như không có đắt khách, có nên vào không?"

"Vào thử xem sao."

Lúc Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm đi vào, nhìn thấy bên trong chỉ có một bàn có khách, các quán ăn xung quanh đây khắp nơi đều phải xếp hàng, còn quán này có thể nói là quạnh quẽ đến có chút đáng thương.

Tôn Điềm Điềm nhịn không được mà nghĩ có phải thật sự là ăn không ngon hay không?

Mùa đông lạnh giá, Tôn Điềm Điềm không dám ngồi sát cửa sổ, liền chọn một góc nhìn tương đối ấm áp mà ngồi.

Vừa mới ngồi xuống, bà chủ liền cười tủm tỉm đi đến đưa thực đơn.

Tôn Điềm Điềm ngày thường thích ăn cá nướng ướp bột ớt, vì thế liền kêu một con cho hai người.

Bà chủ vô cùng cao hứng đi đến phòng bếp, Tôn Điềm Điềm quét mắt nhìn quán ăn quạnh quẽ, sau đó bỗng nhiên tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, mở to đôi mắt tròn xoe, nhỏ giọng kêu: "A Niệm."

Thẩm Niệm Thâm đang rót một chén nước ấm cho Tôn Điềm Điềm, liền ngước mắt lên nhìn cô, "Làm sao vậy?"

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm phát ra ánh sáng, giống như một tiểu hồ ly giảo hoạt, nhỏ giọng nói: "Nếu như lát nữa không thể ăn nổi, em có thể ăn ít một chút, anh ăn nhiều một chút không?"

Thẩm Niệm Thâm bị ngữ khí nghiêm trang của cô làm cho bật cười, bất đắc dĩ nói: "Được."

Tôn Điềm Điềm tức khắc vui vẻ đến nhếch môi, đôi mắt cong cong, nói: "A Niệm tốt nhất."

Nhưng đến khi cá nướng được đưa lên, hương vị ngon hơn nhiều so với tưởng tượng của Tôn Điềm Điềm, ăn một miếng, đôi mắt liền sáng lên, vội vàng gắp cho Thẩm Niệm Thâm một miếng thịt, "Ăn cũng ngon."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Ăn ngon thì ăn nhiều một chút."

"Dì ơi, lấy giúp con một chén cơm, cảm ơn dì." Tôn Điềm Điềm thích ăn cá nướng với cơm, cô có thể một hơi ăn hết ba chén cơm.

Bà chủ rất nhanh liền đem một thùng gỗ nhỏ lên cho Tôn Điềm Điềm, cô cầm muỗng bới cho mình một chén.

Cơm màu trắng, xương cá cũng màu trắng, Thẩm Niệm Thâm sợ xương cá bị lẫn vào cơm, vì thế liền nhắc nhở, "Ăn từ từ, coi chừng ăn phải xương cá."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, miệng cũng không dừng lại, chôn đầu ăn rất vui sướng.

Thẩm Niệm Thâm sợ cô ăn phải xương cá liền giúp cô gỡ hết xương ra, gắp thịt vào chén cho cô để cô từ từ ăn.

Từ lúc bắt đầu ăn đến khi kết thúc, thịt cá ở trước mặt Tôn Điềm Điềm đều ăn hết, một bữa cơm, ăn đến thập phần thỏa mãn.

"Không ăn nữa sao?" Thẩm Niệm Thâm còn đang lấy xương cá cho Tôn Điềm Điềm, thấy cô buông đũa, liền hỏi.

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không ăn nữa, no rồi." Nói xong liền thúc giục anh, "Anh mau ăn đi, anh còn chưa ăn miếng nào."

"Anh không đói." Thẩm Niệm Thâm lấy một tờ khăn giấy từ trong túi ra, vươn tay qua lau miệng cho Tôn Điềm Điềm.

Thời điểm anh lau miệng cho cô, cô lấy một cái chén sạch bới cơm cho anh, đưa tới trước mặt anh, "A Niệm anh ăn đi."

Lò điện nướng cá còn chưa đóng lại, mâm cá nướng còn thừa không ít, hơi nóng hầm hập tỏa ra nghi ngút, Tôn Điềm Điềm cầm đũa gắp thật nhiều thịt cá vào trong chén Thẩm Niệm Thâm, chén anh tức khắc xếp thành một ngọn núi nhỏ, dở khóc dở cười, vội vàng bắt lấy tay cô, "Được rồi, để anh ăn trước đã, ăn xong em lại gắp có được không?"

Tôn Điềm Điềm cong mắt thành một đường, cười tủm tỉm lên tiếng, "Được." Lúc này mới buông đũa xuống.

Tôn Điềm Điềm đã ăn no, chống hai khuỷu tay lên bàn, hai tay chống cằm, cứ như vậy mà nghiêng đầu cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm chạm phải tầm mắt của cô, bất đắc dĩ mà vươn tay chắn trước mắt Tôn Điềm Điềm, "Ngoan nào, đừng nhìn anh."

Tôn Điềm Điềm bắt lấy tay anh, cười hì hì hỏi: "Vì sao?"

Thẩm Niệm Thâm: "Anh không ăn cơm được."

Tôn Điềm Điềm bật cười, lúc này mới nói: "Được rồi, em không nhìn anh nữa."

Cô quay đầu, cười tủm tỉm mà nhìn xung quanh.

Kết quả nhìn được một lát, tầm mắt của cô lại về trên mặt Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm không có cách đối phó với cô, lắc đầu cười cười, để mặc cho cô nhìn.

Một phần cá nướng 88 đồng.

Vừa ra khỏi tiệm thì một trận gió lạnh đột nhiên thổi tới, Tôn Điềm Điềm không khỏi run một cái, vội vàng chui vào lòng ngực Thẩm Niệm Thâm, anh mở trộng áo lông vũ, trực tiếp bọc lấy Tôn Điềm Điềm đến gắt gao.

Tôn Điềm Điềm cả người nhỏ nhắn được bọc lại trong ngực Thẩm Niệm Thâm, chiếc áo lông vũ lớn bọc cô kín mít từ đầu đến chân.

Cô từ trong ngực Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu lên, môi gần như muốn chạm vào cằm Thẩm Niệm Thâm, anh cúi đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi: "Như vậy có ấm không?"

Tôn Điềm Điềm cười cong mắt, "Thẩm Niệm Thâm anh thật lãng mạn nha." Cô nhịn không được ôm chặt anh, mặt dán vào ngực anh, nhắm mắt lại, khóe miệng cầm lòng không đậu mà cong lên, "Em rất thích."

Thẩm Niệm Thâm khóe miệng cong lên một nụ cười, không khỏi bọc Tôn Điềm Điềm chặt thêm một chút, cúi đầu, nhịn không được mà hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô một cái.

Hai người đứng dưới tàng cây đen như mực mà ôm nhau trong chốc lát, sau đó mới kéo tay trở lại con phố bên cạnh.

Đã gần 9 giờ, những ngọn đèn đường tỏa sáng huy hoàng, vô cùng náo nhiệt.

Khắp nơi đều là người đi đường, Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm chậm rãi tản bộ.

Trời vẫn là có chút lạnh, Tôn Điềm Điềm cảm mạo còn chưa hết, bị gió thổi đến chảy nước mũi.

Thẩm Niệm Thâm lo lắng, vừa lấy khăn giấy cho cô lau mũi vừa nói: "Nếu không chúng ta tìm một chỗ nào đó ngồi đợi đi?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không cần, chúng ta tiếp tục đi dạo trên phố."

Thẩm Niệm Thâm lau khô mũi cho Tôn Điềm Điềm, thấy gương mặt cô đỏ rực, duỗi tay sờ một cái, sờ vào mới phát hiện thế nhưng lại lạnh đến lợi hại, liền nói: "Mua khẩu trang đeo đi, mặt em lạnh quá."

Vừa vặn phía trước cách đó không xa có một cửa hàng bán đồ dùng, Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm đi tới, chọn cho cô một cái khẩu trang con heo màu trắng đen, Tôn Điềm Điềm bật cười, "Cái này thật xấu, em muốn tự chọn."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Cuối cùng Tôn Điềm Điềm chọn một cái khẩu trang màu hồng nhạt, tràn đầy tâm hồn thiếu nữ.

Ra khỏi cửa hàng, cô kiêu ngạo nói: "Cái này mới hợp với em."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Ừm." Sau đó anh vươn tay ra lấy, nói: "Để anh đeo lên cho em."

Anh mở hộp lấy khẩu trang ra.

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, ngoan ngoãn chờ Thẩm Niệm Thâm mang lên giúp cô.

Thẩm Niệm Thâm kéo dây thun ra, cúi đầu, rất nghiêm túc đeo cho Tôn Điềm Điềm, “Đeo cái này vào hẳn là sẽ không lạnh nữa.”

Mặt Tôn Điềm Điềm vốn dĩ đã nhỏ, đeo chiếc khẩu trang lên, liền lộ ra đôi mắt xinh đẹp, sáng lấp lánh cười khanh khách mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nhìn đôi mắt cô, ánh mắt bỗng nhiên bị hấp dẫn, chậm chạp không rời được mắt.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô, trong lòng đột nhiên có chút kiêu ngạo, ôm lấy eo anh, hơi tự luyến hỏi: “Có phải em rất xinh đẹp không?”

Thẩm Niệm Thâm nghe xong, nhịn không được cười, ánh mắt phá lệ sủng nịch, “Ừm.”

Tôn Điềm Điềm vui vẻ, ngẩng đầu hôn lên môi Thẩm Niệm Thâm một cái.

Cô cười rộ lên, vui vẻ đến đôi mắt híp thành một đường thẳng.

Thẩm Niệm Thâm hơi ngẩn ra, nhìn Tôn Điềm Điềm, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm thúy, yết hầu hơi hơi động.

Nửa giây sau, anh đột nhiên giữ mặt Tôn Điềm Điềm, cách một lớp khẩu trang mà dùng sức hôn lên môi cô...

Chương 28

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Ying Shu.

Thẩm Niệm Thâm đột nhiên hôn xuống, Tôn Điềm Điềm trợn tròn mắt, trong đầu đột nhiên "Oanh" một cái, giống như có thứ gì dưới đáy lòng nổ tung.

Đầu óc cô trống rỗng, vẫn không nhúc nhích mà sững sờ ở chỗ đó.

Thời điểm phản ứng lại thì Thẩm Niệm Thâm đã buông lỏng cô ra.

Tôn Điềm Điềm chớp chớp mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống ven đường, trên đỉnh đầu Thẩm Niệm Thâm có một vòng sáng kim sắc.

Anh vẫn duy trì tư thế nâng mặt cô như cũ, hơi cong lưng, ánh mắt nhìn cô thật sâu.

Thời gian giống như đột nhiên yên lặng lại, hai người lẳng lặng đứng đối diện nhau, không ai nói gì.

Không biết qua bao lâu, Tôn Điềm Điềm mới nhịn không được mà cười, cô ôm lấy eo Thẩm Niệm Thâm, nhích lại gần lồng ngực anh, ngẩng đầu, đôi mắt cong cong nhìn anh.

Trong lòng giống như đánh trống thật mạnh, cô nhìn chằm chằm anh thật lâu, rồi lại không biết nói gì, vì thế rất vui vẻ mà hô một tiếng, "A Niệm."

Thanh âm vừa ngọt vừa mềm chui vào trong lòng Thẩm Niệm Thâm.

Anh cũng cầm lòng không được mà cong khóe môi, tay phải ôn nhu giúp Tôn Điềm Điềm vén tóc mái ra sau tai.

Tôn Điềm Điềm nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm nở nụ cười, bỗng nhiên cảm thấy tâm như bị hòa tan. Trong lòng cô không khỏi ngạc nhiên, ngay sau đó giơ tay tháo khẩu trang xuống, đôi mắt sáng lấp lánh phóng ra tia

sáng, đột nhiên rất nghiêm túc nói: “A Niệm, anh có muốn hôn em một lần nữa không?”

Thẩm Niệm Thâm ngây người, đôi mắt nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm, ánh mắt đột nhiên tối đi vài phần.

Tôn Điềm Điềm ánh mắt chờ mong nhìn anh, bất giác mím môi lại.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm chậm rãi hạ xuống, dừng ở trên môi Tôn Điềm Điềm. Không có khẩu trang che đậy, đôi môi mềm mại có chút mê người.

Tôn Điềm Điềm đợi một lát, thấy Thẩm Niệm Thâm chỉ là nhìn cô, không nói lời nào, cũng hoàn toàn không có ý muốn hôn cô, cho rằng anh lại không muốn hôn, cô không khỏi có chút không vui, buông Thẩm Niệm Thâm ra, nghiêng đầu, khẽ ‘hừ’ một tiếng.

Sườn mặt cô đối diện với Thẩm Niệm Thâm, bởi vì không vui, môi hơi hơi dẩu lên.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô chằm chằm, trầm mặc một lát, rốt cuộc cũng lên tiếng gọi cô, “Tôn Điềm Điềm.”

“Làm sao?” Tôn Điềm Điềm nghe thấy Thẩm Niệm Thâm kêu cô, theo bản năng quay đầu lại.

Lại không nghĩ mới vừa quay đầu lại, còn chưa kịp thấy Thẩm Niệm Thâm rõ ràng, anh đột nhiên nâng mặt cô lên, cúi đầu, nhanh chóng hôn xuống.

Làn môi ấm áp đột nhiên không kịp phòng ngừa mà dán lên làm trái tim Tôn Điềm Điềm lỡ mất một nhịp.

Lớn như vậy, nhưng đây lại là lần đầu tiên cô thân mật với một nam sinh đến thế.

Thời điểm môi Thẩm Niệm Thâm chân chân thật thật mà chạm vào, trong đầu cô thật sự trống rỗng, tất cả cảm giác đều tập trung tới trên môi, mềm mại, nóng nóng, ngứa ngứa.

Hai làn môi nhẹ nhàng chạm nhau trong chốc lát, Thẩm Niệm Thâm hơi hơi buông cô ra, ánh mắt rất sâu nhìn cô chăm chú. Tôn Điềm Điềm nhìn

đôi mắt Thẩm Niệm Thâm, dần dần, khóe miệng nhịn không được mà cong lên.

Cô bỗng có chút thẹn thùng, ôm Thẩm Niệm Thâm, đầu giấu vào trong lồng ngực anh.

Trên môi còn lưu lại độ ấm và sự mềm mại, Thẩm Niệm Thâm sờ sờ gáy cô, trong mắt hiện lên một tia ý cười ôn nhu.

Tôn Điềm Điềm dán mặt vào ngực Thẩm Niệm Thâm, tuy rằng thẹn thùng, nhưng trong lòng vẫn là ngọt ngào không thôi.

Thì ra hôn môi với nam sinh là loại cảm giác này, giống như cả trái tim đều bị hòa tan.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm trở lại ký túc xá thì đã gần 11 giờ, nhóm bạn cùng phòng đều đã rửa mặt xong bò lên giường chuẩn bị ngủ.

Trình Đóa đang mở chăn ra, thấy Tôn Điềm Điềm trở về, cười nói: "Ôi, tiểu mỹ nhân đi hẹn hò của chúng ta đã trở lại rồi, đi chơi có vui không?"

Bởi vì cái hôn vừa nãy, tâm tình Tôn Điềm Điềm đặc biệt tốt, vui sướng đến độ muốn bay lên trời, tươi cười đầy mặt nói: "Đặc biệt vui vẻ."

Khóe miệng cong cong, vẻ tươi cười trong ánh mắt như muốn tràn ra ngoài.

Tâm tình của cô tốt đến không từ nào diễn đạt được, trong đầu đều là một màu hồng phấn, vui vẻ đến cầm quần áo lên mà xoay xoay mấy vòng.

Nhóm bạn cùng phòng trước nay chưa từng thấy Tôn Điềm Điềm cao hứng đến vậy, một đám đột nhiên giống như được tiêm máu gà, tất cả đều xốc lại tinh thần mà ngồi dậy từ trong ổ chăn.

Tạ Nghiên từ mùng nhô đầu ra, thực khiếp sợ mà mở to hai mắt nhìn, "Điềm Điềm, cậu không phải là cùng Thẩm Niệm Thâm... cái kia chứ?"

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, "Cái kia là cái gì?"

Tạ Nghiên: "Chính là cái kia đó…" Nói xong liền nháy nháy mắt đầy ái muội với Tôn Điềm Điềm, "Cậu hiểu mà."

Tôn Điềm Điềm sửng sốt vài giây, ngay sau đó bỗng nhiên phản ứng lại, thẹn thùng mà đáp lại, "Cậu nghĩ đến cái gì vậy!"

Trình Đóa cũng cười tiếp lời, "Nhưng cậu cao hứng đến như thế, tớ cũng cho rằng đêm nay cậu chạy đi xuân phong nhất độ với Thẩm Niệm Thâm đấy."

Tôn Điềm Điềm xấu hổ đến đỏ mặt, "Các cậu háo sắc quá đi, một đám sắc nữ."

Trình Đóa cười ha ha, "*Thực sắc tính dã[1]*, bình thường bình thường."

[1] Thực sắc tính dã: Chuyện ham muốn ăn uống và tình dục vốn là bản năng của con người.

Tạ Nghiên tò mò hỏi: "Vậy sao cậu lại cao hứng như vậy, lại còn xoay vòng vòng nữa, cười chết tớ mất." Nói xong liền cười rộ lên.

Tôn Điềm Điềm thật sự rất cao hứng, vì thế nhịn không được mà chia sẻ niềm vui của cô với nhóm bạn cùng phòng, vừa cao hứng vừa có chút thẹn thùng nói: "Tớ cùng Thẩm Niệm Thâm hôn môi."

"Oa! Rốt cuộc cũng hôn môi rồi sao?!"

Lúc trước nhóm bạn cùng phòng hỏi Tôn Điềm Điềm đã hôn môi Thẩm Niệm Thâm chưa, cô vừa thẹn thùng vừa có chút tiếc nuối mà lắc đầu.

Gần nửa đêm đi nghe tin bát quái, một đám còn hưng phấn hơn cả Tôn Điềm Điềm, Trình Đóa chui ra khỏi mùng, kích động hỏi: "Thế nào thế nào? Cảm giác ra sao?"

Tôn Điềm Điềm ngồi ở trên ghế của mình, cười tủm tỉm mà lắc mông xoay một vòng, rồi mới trả lời: "Rất đặc biệt."

Tạ Nghiên càng trực tiếp, hỏi: "Có duỗi đầu lưỡi ra không?"

Tôn Điềm Điềm cười khúc khích, "Tạ Nghiên cậu có thể rụt rè một chút được không?" Mặt cô đỏ hồng, nói: "Không có, nhưng mà chạm vào được một lát."

"A? Thẩm Niệm Thâm ngây thơ như vậy sao?" Tạ Nghiên vẻ mặt kinh ngạc.

Trình Đóa biểu tình tiếc nuối, vẻ mặt bỏ qua đại bát quái, “Hai người các cậu căn bản không được xem là hôn môi, tớ còn tưởng rằng là cái loại hôn sâu kiểu Pháp.”

Tuy rằng không phải hôn nồng nhiệt kiểu Pháp, nhưng Tôn Điềm Điềm vẫn là đặc biệt cao hứng, đây chính là lần đầu tiên Thẩm Niệm Thâm chủ động hôn cô.

…

Thông thường thì một tháng trước khi nghỉ đông, đại học A sẽ phải nghênh đón chuyện quan trọng nhất của cả học kỳ: Kỳ thi cuối kỳ.

Tôn Điềm Điềm không có khát vọng gì to lớn, chỉ mong được 60 điểm đạt tiêu chuẩn, tóm lại không cần nợ môn là được.

Nhưng mà Thẩm Niệm Thâm lại không giống vậy, anh chính là muốn lấy được học bổng.

Có một người bạn trai ưu tú như vậy, Tôn Điềm Điềm làm bạn gái tự nhiên cũng không thể kéo chân của anh, mỗi ngày rời giường thật sớm, sau đó liền đi theo Thẩm Niệm Thâm đến thư viện.

Thẩm Niệm Thâm ôn tập rất nghiêm túc, Tôn Điềm Điềm không muốn quấy rầy anh, rất an tĩnh mà ngồi ở đối diện, chính mình cũng đi theo ôn tập một chút nội dung thi cuối kỳ.

Tôn Điềm Điềm học không phải rất tốt, mà giảng viên thì lại không thân quen, cố tình không cho bọn họ biết đâu là trọng điểm!

Một quyển sách thật dày, mà căn bản không biết phải thi cái gì, thuộc phần sau thì quên phần trước, thuộc phía trước thì quên phía sau, thật sự là rất tuyệt vọng.

Tôn Điềm Điềm không thuộc nổi, vừa bực bội vừa sốt ruột, nhịn không được đập đầu xuống bàn.

Thẩm Niệm Thâm vốn đang đọc sách, dư quang đảo qua, phát hiện bạn gái của mình cư nhiên ngồi đập đầu xuống bàn, lập tức vươn tay ra lót dưới trán cô, thấp giọng nói: “Không đau sao?”

Tôn Điềm Điềm lúc này mới ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ ủy khuất mếu máo mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm ép thanh âm xuống thật thấp, hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm mím môi, sau đó lấy bút viết chữ lên giấy nháp, "Triết học có rất nhiều thứ phải thuộc, em học không nổi."

Viết xong, cô đẩy giấy nháp sang cho Thẩm Niệm Thâm.

Tới gần cuối kỳ, thư viện có rất nhiều học sinh đến ôn tập, cô sợ nói chuyện sẽ quấy rầy người khác.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn, ngay sau đó nhướng mày, ngẩng đầu, mới phát hiện trên bàn có một quyển tài liệu Triết học.

Thì ra là vì chuyện này, nhất thời dở khóc dở cười, viết trên giấy: "Lát nữa anh sửa lại cho em một chút, nội dung thi Triết chỉ cần nhiều nhất là hai ba trang giấy."

Anh đẩy giấy nháp sang cho Tôn Điềm Điềm, cô vừa nhìn thấy, tâm tình uể oải lập tức liền trở nên cao hứng, cầm lấy bút viết: "A a a sao bạn trai của em lại ưu tú như vậy! Yêu yêu yêu yêu yêu yêu yêu ^_^"

Viết xong liền đẩy cho Thẩm Niệm Thâm, anh cầm lên nhìn thoáng qua, nhịn không được cười, giơ tay xoa xoa ấn đường.

Thẩm Niệm Thâm dùng thời gian nửa giờ để sửa lại bút ký và chỉ ra trọng điểm cho Tôn Điềm Điềm, chỗ trọng điểm chỉ cần nhìn qua là được, còn phần cần học thuộc, Thẩm Niệm Thâm viết lên tờ giấy trắng, thứ cần phải thuộc cũng chỉ có hai trang giấy.

Bạn học trong ban đã biết chuyện lão công học bá của Tôn Điềm Điềm vạch ra trọng điểm cho cô, một đám chạy tới tìm cô mượn bút ký.

Tôn Điềm Điềm đặc biệt hào phóng, cô tùy tiện cho mượn, chỉ lo lắng một điều là bọn họ sẽ làm hỏng mất bút tích của Thẩm Niệm Thâm, vì thế cố ý đến một tiệm in ấn bên ngoài trường học để in một bản cho mượn.

Nhờ phúc của Tôn Điềm Điềm, toàn bộ sinh viên năm nhất đều có một bản bút ký viết tay của Thẩm Niệm Thâm.

Chuyện này đã truyền tới lỗ tai của giáo sư dạy Triết, có dịp ở trên đường đụng phải Thẩm Niệm Thâm, cười nói: "Tiểu tử cậu chính là đến bắt chẹt tôi phải không? Trọng điểm mà cậu vạch ra, bây giờ cả khối đều cầm bút ký của cậu mà học thuộc rồi."

Thẩm Niệm Thâm cũng cười, ngữ khí không giấu được sủng nịch, "Không có cách nào khác, bạn gái em có chút ngốc, nếu như em không giúp cô ấy, cô ấy lại khóc đến chết mất."

...

Trước kỳ thi cuối kỳ còn có ba ngày nghỉ Tết Nguyên Đán, buổi tối trước hôm được nghỉ mama liền gọi điện tới, kêu cô nghỉ thì về nhà một chuyến.

Tôn Điềm Điềm nghĩ rằng Tết Nguyên Đán này Thẩm Niệm Thâm khẳng định phải ôn tập thật tốt, cô không muốn quấy rầy anh, hơn nữa cũng lâu rồi không về nhà, vì thế buổi chiều hôm sau, sau khi tan học liền thu dọn đồ đạc về nhà ăn tết.

Cô đã không về nhà từ sau dịp Quốc Khánh, lúc về đến nhà, mama liền cao hứng mà chạy ra, "Ai da cục cưng của ta, thân thể gần đây cũng không tệ nha." Nói xong liền nhéo nhéo khuôn mặt của con gái, "Nhìn khuôn mặt nhỏ tròn tròn này."

Tôn Điềm Điềm nghĩ thầm, đều là do ở bên Thẩm Niệm Thâm, mỗi ngày bị anh giám sát ăn cơm, có thể không tròn sao.

Cô đứng ở cửa một bên đổi giày một bên liếc nhìn về hướng phòng khách, "Ba với anh đâu ạ?"

Mẹ Tôn cao hứng lôi kéo con gái vào nhà, nói: "Ba biết con về, mới sáng sớm đã ra ngoài câu cá cho con, anh thì còn tăng ca ở công ty, chắc là lát nữa về."

Lại nói: "Đi lên tắm rồi nghỉ ngơi một chút đi, chờ ba với anh con về, cả nhà chúng ta cùng ăn bữa cơm đoàn viên."

"Con biết rồi."

Tôn Điềm Điềm vừa mới về phòng, di động liền vang lên, một cuộc gọi tới, cô lập tức nghe máy.

“Về đến nhà chưa?” Thanh âm trầm thấp của Thẩm Niệm Thâm từ đầu bên kia truyền đến.

“Ừm, vừa đến, em đang định gọi điện thoại cho anh đây.” Tôn Điềm Điềm một bên mở ngăn tủ lấy áo ngủ, một bên hỏi: “Anh đang ở đâu? Ăn cơm chưa?”

Thẩm Niệm Thâm: “Chưa ăn, anh đang trên đường về nhà.”

“Anh về nhà?”

“Ừm, hôm nay đón năm mới, anh về với bà ngoại.”

Tôn Điềm Điềm có chút tiếc nuối, “Em cũng muốn đón năm mới với anh.”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, “Đón năm mới hẳn là nên ở bên cha mẹ, hai chúng ta…” Dừng một chút, mới nói tiếp: “Về sau còn có rất nhiều cơ hội.”

Tôn Điềm Điềm nghe thấy những lời này, tức khắc cười đến híp cả mắt, “Đúng vậy, chúng ta còn có cả đời mà.”

Ở đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm vừa mới đi vào ngõ nhỏ, nghe thấy câu này, hơi ngẩn ra vài giây, sau đó mới khẽ ‘ừ’ một tiếng.

Hai người lại hàn huyên một lát, Tôn Điềm Điềm muốn vào đi tắm, liền nói: “Thẩm Niệm Thâm, em cúp máy trước, tối nay lại gọi cho anh.”

“Được.”

Thời điểm Tôn Điềm Điềm tắm xong xuống lầu, baba đã trở về.

“Ba, ba về lúc nào vậy ạ.” Tôn Điềm Điềm cao hứng chạy tới, ôm lấy cánh tay ông.

Ba Tôn cười ha hả nói: “Vừa về, ba câu được một con cá rất lớn cho con, lát nữa mẹ sẽ làm cá hầm cải chua cho con ăn.”

“Cảm ơn ba.” Tôn Điềm Điềm kéo baba đến sô pha ngồi.

Hai cha con đã lâu không gặp, cứ thế ngồi trên sô pha vui vẻ tán gẫu.

Mẹ Tôn từ phòng bếp ra lấy đồ, thấy hai cha con trò chuyện đến náo nhiệt, vui vẻ nói: “Chờ anh con về, một nhà chúng ta liền đoàn tụ, đã lâu không náo nhiệt như vậy rồi.”

Ba Tôn gật đầu, phụ họa nói: “Từ lúc Điềm Điềm vào đại học, trong nhà liền quạnh quẽ, cuối cùng cũng đã trở lại.”

Tôn Điềm Điềm nhịn không được cười, “Nhìn hai người nói kìa, còn không phải là con ở bên ngoài đi học sao, cũng không phải là không trở lại mà.”

Mẹ Tôn cười nói: “Hai cha con cứ ngồi đây đi, mẹ đi nấu cơm, chờ A Cảnh về liền có thể ăn được rồi.”

Thời điểm Lâm Cảnh trở về đã là 8 giờ tối.

Tôn Điềm Điềm vừa thấy anh trai, rất là nhiệt tình chạy tới cửa, đôi tay nắm lấy váy, chân phải lùi về sau một bước, hơi hơi cong đầu gối, làm một động tác hành lễ kiểu cung đình phương Tây với anh, cười tủm tỉm nói: “Hoan nghênh anh về nhà.”

Lâm Cảnh quét mắt nhìn cô một cái, khóe miệng gợi lên tươi cười, “Sao ngoan thế?”

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, “Không phải là do đã lâu không gặp anh sao.”

Lâm Cảnh đổi giày, lúc đi ngang qua người Tôn Điềm Điềm liền thuận tay xoa nhẹ đầu cô.

Tôn Điềm Điềm với anh trai khác họ, nhưng xác xác thật thật là cùng một ba mẹ sinh ra, chẳng qua là anh trai theo họ mẹ, cô theo họ ba.

Tôn Điềm Điềm mấy tháng không trở về, buổi tối cả nhà cùng ăn bữa cơm đoàn viên, Tôn Điềm Điềm còn uống hai ly rượu vang đỏ.

Ăn xong cơm chiều, cả nhà an vị ở trên sô pha xem chương trình đón năm mới.

Nhưng mà năm nay Tôn Điềm Điềm không có tâm tư xem chương trình, toàn bộ buổi tối vẫn luôn cuộn mình trên sô pha phát WeChat tán gẫu với Thẩm Niệm Thâm.

Cả một buổi tối, di động không rời khỏi tay, nụ cười trên khóe miệng vẫn không biến mất, còn hay che miệng mà cười trộm.

Mẹ Tôn với ba Tôn ở bên cạnh nhìn con gái cả đêm, đến cuối cùng hai người thập phần ăn ý mà liếc nhau, gật gật đầu, ánh mắt đồng thời tỏ vẻ: Nha đầu này, có chuyện rồi.

Chương 29

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Đêm giao thừa, ánh đèn sáng choang phòng khách Tôn gia, trên TV là chương trình chào đón năm mới.

Tôn Điềm Điềm cuộn người trên sofa tán gẫu với Thẩm Niệm Thâm, Lâm Cảnh một mình ngồi ở đối diện thường hay cúi đầu nhìn xuống điện thoại trên tay, mẹ Tôn cùng ba Tôn thì khe khẽ nói nhỏ, không một ai chuyên tâm xem chương trình.

Ba Tôn lặng lẽ khều vợ, hất cằm về phía Tôn Điềm Điềm ở sofa bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Bà hỏi đi."

Mẹ Tôn gật đầu, "Chờ tí."

Bà nói xong liền dịch về hướng đầu kia sofa, khuỷu tay chống lên tay vịn, đầu hướng tới trước mặt Tôn Điềm Điềm, cười tủm tỉm hỏi: "Điềm Điềm, nhắn tin với ai cả buổi tối mà vui vẻ vậy?"

"Đúng vậy, Điềm Điềm có phải con qua mặt chúng ta mà quen bạn trai hay không?" Ba Tôn cũng nhích tới, phối hợp cùng vợ mình mà hát tuồng.

Tôn Điềm Điềm đang cao hứng nhắn tin với Thẩm Niệm Thâm, vừa ngẩng đầu liền thấy ba mẹ đã an vị ở trước mặt, cả hai đều cười tủm tỉm nhìn cô.

Tôn Điềm Điềm chớp chớp mắt nhìn bọn họ.

Mẹ Tôn thấy con gái không đáp lời, chạy nhanh lại nói: "Nếu là chuyện yêu đương thì phải nói cho chúng ta biết nha. Hiện tại con đã vào đại học, đã có thể yêu đương rồi, mẹ với ba sẽ không nói gì con cả."

Tôn Điềm Điềm kỳ thật còn chưa định nói cho ba mẹ biết, nhưng nếu hai người đã nhìn ra rồi thì cô cũng không muốn dối gạt, có chút thẹn thùng gật gật đầu.

Mẹ Tôn tức khắc hưng phấn, “Thật đúng là yêu đương, có phải là tiểu Tạ không?”

“Không phải! Mẹ nghĩ đi đâu vậy?”

“A? Không phải tiểu tử Tạ Tuân kia sao?” Ba Tôn cũng vẻ mặt nghi hoặc, còn tưởng rằng là tiểu tử nhà lão Tạ kia.

“Đương nhiên không phải, nhưng cũng ở trường con, lớn lên rất tuấn tú.” Thời điểm nói đến đây, Tôn Điềm Điềm liền có chút kiêu ngạo, khóe miệng bất giác cong lên.

“Phải không? Có ảnh chụp không, mau đưa cho mẹ nhìn xem.” Mẹ Tôn kích động giống như muốn lập tức gặp ngay con rể, thúc giục Tôn Điềm Điềm lấy ảnh chụp ra xem.

Tôn Điềm Điềm mở một bức ảnh từ trên di động, là hai ngày trước ở thư viện đọc sách cô trộm chụp được một bên sườn mặt của anh.

Trong ảnh chụp Thẩm Niệm Thâm mặc chiếc áo khoác lông vũ màu đen, hơi cúi đầu, rất nghiêm túc cầm bút máy viết trên giấy thứ gì đó. Sườn mặt cứng cỏi, góc cạnh rõ ràng.

Mẹ Tôn nhìn thoáng qua, đôi mắt sáng lên, “Ôi, thật sự rất tuấn tú nha, ba nó mau nhìn xem.”

Nói xong liền đưa ảnh cho ba Tôn ở bên cạnh, ba Tôn nhìn thoáng qua, thập phần vui mừng gật đầu, nghiêm trang nói: “Ừm, có một chút bộ dáng của tôi thời trẻ.”

Mẹ Tôn nghe xong, ‘phụt’ một tiếng bật cười, “Da mặt ông cũng thật dày, lúc còn trẻ ông nào có đẹp trai được vậy?”

Ba Tôn kiêu ngạo nói: “Nếu như tôi không đẹp trai, bà có thể gả cho tôi sao?”

“Xì, đồ tự luyến.” Mẹ Tôn vẻ mặt ghét bỏ.

Tôn Điềm Điềm khoe khoang, đặc biệt tự hào nói: “Anh ấy học rất giỏi, là thủ khoa bên khoa học tự nhiên của thành phố chúng ta năm trước.”

“Thật hay giả vậy?” Mẹ Tôn mở to hai mắt, “Không thể nào!! Điềm Điềm nhà chúng ta cư nhiên còn tìm được người bạn trai thủ khoa bên khoa học tự nhiên, mẹ nhớ rõ thành tích khoa học tự nhiên của con rất nát mà?” Nói xong, lại bỗng nhiên vui vẻ mà nở nụ cười.

Tôn Điềm Điềm cong khóe miệng, “Cho nên con mới muốn tìm một người bạn trai giỏi khoa học tự nhiên.”

“Cho anh xem với.” Lâm Cảnh vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên nói một câu.

Mẹ Tôn vô cùng cao hứng mà lập tức đưa điện thoại cho con trai, “Thật sự rất tuấn tú.”

Lâm Cảnh cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó hỏi Tôn Điềm Điềm, “Quen bao lâu rồi?”

Tôn Điềm Điềm nói: “Không lâu lắm.”

“Lớn hơn em?” Lâm Cảnh ngước mắt nhìn về phía Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, “Lớn hơn em một tuổi.”

Lâm cảnh: “Là người ở đâu?”

Tôn Điềm Điềm: “Người ở đây.”

Lâm Cảnh: “Gia cảnh thế nào? Người nhà làm nghề gì?”

Tôn Điềm Điềm nghe xong, tức khắc có chút mẫn cảm, nói: “Anh, anh đừng có điều tra người nhà của anh ấy như vậy chứ!”

Lâm Cảnh ngây người, “Anh điều tra cái gì?”

Anh trai luôn luôn có dục vọng nắm giữ rất lớn, Tôn Điềm Điềm có chút sợ liền chạy tới lấy lại điện thoại.

Lâm Cảnh liếc nhìn cô một cái, nói: “Yêu đương còn không cho anh hỏi thăm?”

“Đâu có không cho anh hỏi.…” Tôn Điềm Điềm mếu máo, thanh âm thấp đi vài phần, không mấy cao hứng, “... Nhưng anh đừng hỏi người

nhà của anh ấy đang làm gì, chuyện này không quan trọng."

Trong nhà đều là người thông minh, Tôn Điềm Điềm nói như vậy thì mọi người liền hiểu, phỏng chừng là điều kiện gia đình đối phương không tốt lắm.

Lâm Cảnh híp đôi mắt lại, nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm.

Không khí vốn đang vui vẻ đột nhiên trở nên có chút cứng nhắc, mẹ Tôn 'ai nha' một tiếng nhanh chóng cười rộ lên lấy lại bầu không khí sinh động, chạy về phía Tôn Điềm Điềm mà lôi kéo tay cô, cao hứng nói: "Chừng nào con dẫn cậu ấy đến nhà chúng ta đi, ba mẹ với anh trai con sẽ xem giúp con."

Tôn Điềm Điềm nói: "Không cần xem mà, anh ấy thật sự rất rất rất tốt."

Tôn Điềm Điềm liên tục nói vài cái 'rất' để biểu đạt sự ưu tú của Thẩm niệm Thẩm, mẹ Tôn cười đến híp cả mắt, giơ tay chọt chọt vào trán Tôn Điềm Điềm, "Cái đứa nhỏ này."

Ba Tôn ở bên cạnh cũng cười rộ theo, cảm khái nói: "Điềm Điềm của chúng ta đã lớn rồi, biết yêu đương rồi." Sau đó rất ghét bỏ mà nhìn đứa con trai của mình, nói: "Không giống như anh con, đã gần ba mươi tuổi mà vẫn chưa có nổi người bạn gái."

Mẹ Tôn cũng nói theo: "Đúng vậy đúng vậy, đến khi nào thì con mới đem con dâu của chúng ta tới đây."

Lâm Cảnh nhíu mày, "Nói đến con làm gì?"

Lửa đột nhiên đốt tới chân anh trai Lâm Cảnh, tâm tình Tôn Điềm Điềm trong nháy mắt trở nên được cân bằng.

Xem xong chương trình đón năm mới, cả nhà lại đến sân thể dục đốt pháo hoa, thuận tiện ăn bữa khuya, thời điểm về đến nhà đã là rạng sáng hai giờ.

"Ba mẹ cùng anh trai ngủ ngon, con lên ngủ trước." Tôn Điềm Điềm có chút mệt nhọc, về đến nhà chúc cả nhà ngủ ngon xong liền chạy lên lầu.

Rửa mặt sạch sẽ, thời điểm tiến vào trong ổ chăn đã là rạng sáng hai giờ rưỡi.

Nằm trong ổ chăn, cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Thẩm Niệm Thâm:【A Niệm, anh ngủ chưa?】

Cơ hồ chỉ cách một giây sau, Thẩm Niệm Thâm lập tức hồi đáp:【Chưa.】

Tôn Điềm Điềm cong cong mắt cười, ngón tay chọt trên màn hình:【Anh trả lời thật nhanh.】

Vừa rồi Tôn Điềm Điềm nói muốn cùng người nhà ra bên ngoài đốt pháo hoa, lúc tối lại kêu anh nhắn tin, vì thế Thẩm Niệm Thâm liền cầm di động chờ từ 12 giờ đến 2 giờ rưỡi.

Thẩm Niệm Thâm:【Chơi có vui không?】

Tôn Điềm Điềm:【Rất vui. Đúng rồi, ba mẹ anh hôm nay có trở về không?】

Lần trước Tôn Điềm Điềm đến nhà Thẩm Niệm Thâm chỉ thấy mỗi mình bà ngoại anh, sau đó cô có hỏi qua ba mẹ anh ở đâu, Thẩm Niệm Thâm nói là ở rất xa, cô liền nghĩ có thể là ở bên ngoài đi làm, năm nay đón Tết Nguyên Đán cho nên thuận tiện hỏi một chút.

Ở đầu kia điện thoại Thẩm Niệm Thâm nửa dựa vào giường nhắn tin cho Tôn Điềm Điềm, đột nhiên thấy cô hỏi ba mẹ của mình, đồng tử đột nhiên co rụt lại, trái tim giống như bị thứ gì đâm vào.

Tôn Điềm Điềm gửi tin nhắn qua nửa ngày không thấy đáp, cô đợi một lát liền gọi video cho Thẩm Niệm Thâm.

Tiếng chuông vang lên vài tiếng, rốt cuộc cũng chuyển được.

Tôn Điềm Điềm từ trong ổ chăn ngồi dậy, đặt cái gối dựa ra sau lưng.

Cô mặc một cái váy ngủ ngắn tay, Thẩm Niệm Thâm thấy cô mặc ít như vậy không khỏi nhíu mày, “Sao lại mặc ít vậy?”

Tôn Điềm Điềm cười nói: “Không lạnh, có máy sưởi mà.”

Thẩm Niệm Thâm ngây người, lúc này mới đột nhiên phản ứng lại, anh mím môi không nói gì.

“Sao anh còn chưa ngủ, đã trễ lắm rồi.”

Thẩm Niệm Thâm nói: “Không ngủ được, chờ em.”

Tôn Điềm Điềm vui vẻ cười, nhỏ giọng hỏi: “Bà ngoại đâu? Ngủ rồi sao?”

“Ngủ sớm.”

“Đúng rồi, ba mẹ anh có về không?” Tôn Điềm Điềm hỏi.

Yết hầu Thẩm Niệm Thâm đột nhiên trướng đau, tiếng nói khô khốc: “Không có.”

“A…” Cách video, Tôn Điềm Điềm phát hiện Thẩm Niệm Thâm hình như có chút không vui, đoán anh hẳn là nhớ ba mẹ, nhỏ giọng an ủi anh, “Thẩm Niệm Thâm anh đừng khổ sở, kỳ nghỉ Nguyên Đán rất ngắn, đến thời điểm ăn tết bọn họ khẳng định sẽ trở về mà.”

Thẩm Niệm Thâm đôi mắt bỗng nhiên ửng đỏ, anh nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đầu kia video đột nhiên an tĩnh, sườn mặt Thẩm Niệm Thâm đối diện với cô. Tôn Điềm Điềm không nhìn thấy mặt anh, nhưng cô thấy Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn nghiêng đầu nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ, không biết vì sao cô lại cảm thấy Thẩm Niệm Thâm đang khóc.

Cô đột nhiên rất đau lòng, thanh âm nhẹ nhàng an ủi anh, “Thẩm Niệm Thâm, anh đừng thương tâm, ngày mai em tới chỗ anh được không?”

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát rốt cuộc cũng quay đầu, đôi mắt có chút đỏ lên nhìn Tôn Điềm Điềm nói: “Không cần, khó có được kỳ nghỉ tết, em nên ở bên người nhà.”

Tôn Điềm Điềm thấy đôi mắt Thẩm Niệm Thâm có chút phiếm hồng, đặc biệt tự trách, “Đều tại em không tốt, em không nên hỏi…”

“Không có liên quan đến em.” Thẩm Niệm Thâm thanh âm có chút khàn khàn, yết hầu giống như bị lửa thiêu, anh chịu đựng cơn khó chịu mà nói với Tôn Điềm Điềm: “Muộn rồi, em ngủ sớm một chút, đừng thức khuya.”

Tôn Điềm Điềm rất ít khi nhìn thấy bộ dạng như vậy của Thẩm Niệm Thâm, nếu không phải thật sự quá muộn thì cô thật sự hận không thể ngay lập tức bay đến chỗ anh.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm không nói liền tức khắc tự trách, anh không nên để cô nhìn thấy mặt trái cảm xúc này.

Anh nỗ lực nở một nụ cười, ôn nhu dỗ dành cô, "Được rồi, anh thật sự không sao. Ngoan nào, đi ngủ sớm một chút, bằng không ngày mai lại biến thành gấu trúc."

Tôn Điềm Điềm cắn cắn môi, "Ngày mai em tới tìm anh."

"Không cần."

Tuy rằng Thẩm Niệm Thâm không cho cô đi tìm anh, nhưng sáng sớm ngày hôm sau Tôn Điềm Điềm liền ra khỏi cửa. Cô một đường ngồi xe đến nhà Thẩm Niệm Thâm, đến nơi đã là 8 giờ rưỡi sáng.

Đứng ở cửa gõ gõ, bên trong truyền đến thanh âm của bà ngoại, "Tới đây."

Tôn Điềm Điềm đứng đợi một lát, cửa nhà liền từ bên trong mở ra.

Bà ngoại thấy Tôn Điềm Điềm, tức khắc vẻ mặt kinh hỉ, "Là Điềm Điềm à, sao cháu lại tới đây?"

Tôn Điềm Điềm cười, "Bà ngoại năm mới tốt lành, thân thể có khỏe không?"

"Khỏe khỏe khỏe, rất khỏe, mau vào nhà đi." Bà lão tối hôm qua còn hỏi đến Tôn Điềm Điềm hôm nay liền được nhìn thấy, cao hứng mà dắt Tôn Điềm Điềm vào nhà, "Bên ngoài rất lạnh, mau vào đây sưởi ấm đi."

Tôn Điềm Điềm cong môi cười, "Không lạnh bà ngoại." Cô liếc mắt nhìn trong phòng một cái, hỏi: "A Niệm đâu rồi ạ?"

Bà ngoại cao hứng trả lời: "Ở phòng bếp nấu bữa sáng." Nói xong liền kêu anh, Tôn Điềm Điềm vội ngăn bà lão, nói: "Đừng kêu đừng kêu, con tự vào."

Thời điểm Tôn Điềm Điềm đến phòng bếp, Thẩm Niệm Thâm đứng ở trước bếp nấu đồ ăn mà đưa lưng về phía cô.

Tôn Điềm Điềm đôi mắt cong cong, nhón chân nhẹ nhàng đi vào, sau đó đột nhiên ôm chặt lấy anh từ phía sau, hô lên: “Surprise!”

Chương 30

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Thẩm Niệm Thâm thân thể cứng đờ, quay đầu lại liền thấy Tôn Điềm Điềm đứng ở phía sau đang cười khanh khách nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, "Sao lại tới đây? Không phải đã nói không tới sao?"

Tôn Điềm Điềm cong cong mi mắt, nói: "Em muốn tới mà, em nhớ anh."

Hai tay cô ôm eo Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn anh.

Hai người nhìn nhau một lát, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng cười đáp lại, giơ tay xoa xoa đầu cô, "Ăn cơm chưa?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Chưa ăn."

Cô ra cửa từ sáng sớm, mẹ còn chưa kịp làm bữa sáng, cô chờ không nổi liền chạy ra ngoài trước.

Thời điểm ra cửa còn nghe thấy mẹ ở phía sau cảm khái: Con gái trưởng thành rồi, không giữ được nữa.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, nói: "Vậy ăn ở đây được không?"

Tôn Điềm Điềm vội gật đầu, "Đương nhiên!"

"Nhưng món ăn rất đơn giản, lát nữa nếu ăn không no anh dẫn em ra ngoài ăn."

"Không cần, ăn ở nhà là được rồi." Tôn Điềm Điềm ôm cánh tay Thẩm Niệm Thâm, đầu hướng về phía trước nhìn thoáng qua một cái, trong nồi nấu mì trứng rất thanh đạm.

Thẩm Niệm Thâm nói: "Bà ngoại không ăn cay được, bình thường anh đều nấu đồ ăn tương đối thanh đạm cho bà."

Tôn Điềm Điềm cười, nói: "Dù sao đồ anh nấu em đều thích."

Thẩm Niệm Thâm làm cơm sáng, Tôn Điềm Điềm liền ngoan ngoãn ở bên cạnh đợi, hai người câu được câu không mà nói chuyện.

Bà lão ngồi bên ngoài phòng khách đột nhiên nghe thấy trong phòng bếp truyền đến tiếng cười của Tôn Điềm Điềm.

Bà có chút tò mò, hai đứa nhỏ này đang nói chuyện gì mà vui đến vậy, vì thế bà liền từ trên sô pha đứng dậy định đi đến phòng bếp xem thử.

Kết quả vừa mới đến cửa phòng bếp liền hoảng sợ, cháu ngoại nhà bà cư nhiên lại hôn cô bé nhà người ta!

Đứa cháu ngoại từ nhỏ đã không tiếp xúc với bất luận người con gái nào bây giờ lại hôn một cô bé, bà lão vừa khiếp sợ vừa kích động, đến độ tim đều muốn nhảy ra ngoài, sau đó lại sợ hai đứa nhỏ thấy bà thì xấu hổ nên liền chạy nhanh trốn sau vách tường.

Qua một lát bình phục lại tâm tình, bà mới lặng lẽ thò đầu ra khỏi vách tường.

Thẩm Niệm Thâm vừa rồi cũng chỉ là hôn lên trán Tôn Điềm Điềm một cái, lúc này hai người đang nói chuyện.

Thẩm Niệm Thâm đã nấu xong, anh đem mì trứng chia đều cho bà ngoại và Tôn Điềm Điềm.

"Sao anh lại không có." Tôn Điềm Điềm không chịu, chạy tới cầm một đôi đũa, sau đó gắp một nửa mì trứng trong chén sang cho Thẩm Niệm Thâm, "Hai chúng ta cùng nhau ăn."

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, trong mắt nổi lên một tầng ý cười ấm áp.

Thời điểm bưng thức ăn từ phòng bếp ra thì bà ngoại đã ngồi trên bàn cơm, bà lão cười tủm tỉm, sự vui vẻ hiện trên khuôn mặt không cách nào che dấu được.

"Mời bà ngoại ăn cơm!" Tôn Điềm Điềm giống như đang dâng vật quý hiếm, bưng chén mì từ phòng bếp ra cho bà ngoại, cao hứng mà đặt trước mặt bà.

Bà lão vội vàng kéo tay Tôn Điềm Điềm, nhẹ nhàng vỗ vỗ, "Ngoan, ngoan quá, cháu cũng mau ngồi xuống ăn. "

"Cảm ơn bà ngoại." Tôn Điềm Điềm mi mắt cong cong, lúc này mới ngồi vào vị trí bên cạnh.

Sau khi Tôn Điềm Điềm ngồi xuống, Thẩm Niệm Thâm đưa đũa cho cô, nhỏ giọng dặn dò, "Cẩn thận coi chừng nóng."

"Ừm, em biết rồi." Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn gật đầu nhận lấy đũa. Hai người ngồi vai sóng vai thập phần thân mật.

Bà lão ngồi ở đối diện nhìn hai người trẻ tuổi, càng nhìn đáy lòng càng thấy cao hứng, càng nhìn càng cảm thấy hai đứa nhỏ này thật xứng đôi.

Bà thật sự rất thích Tôn Điềm Điềm, mỗi lần thấy cô mặt mày hớn hở thì người xung quanh cũng sẽ vui theo.

A Niệm nhà bà lúc nhỏ đã chịu khổ quá nhiều, khiến cho tính tình thay đổi, quanh năm suốt tháng rất ít lần có thể thấy nụ cười phát ra từ nội tâm của nó, một cô bé như Điềm Điềm là thích hợp với nó nhất.

Nhìn hai đứa nhỏ thân mật, trên mặt bà lộ ra nụ cười vui mừng.

Thẩm Niệm Thâm vốn đang vùi đầu ăn cơm lại cảm giác được có một ánh mắt dừng trên người mình, anh hơi nhấc mắt lên liền đối diện với đôi mắt đang cười của bà ngoại.

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, hỏi: "Bà ngoại, bà không sao chứ?"

Anh vừa mở miệng, bà ngoại liền trừng mắt liếc anh một cái, "Cái đứa nhỏ này, tối hôm qua bà hỏi cháu với Điềm Điềm thế nào, sao cháu không nói chuyện hai đứa đang yêu đương cho bà biết?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm ở bên cạnh nghe thấy thì nghiêng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh không nói cho bà ngoại sao?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Cơm nước xong, Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm về phòng anh.

Vừa đóng cửa lại, quay đầu liền nhìn thấy Tôn Điềm Điềm gắt gao mím môi, thở phì phì nhìn chằm chằm anh.

"Điềm Điềm..." Thẩm Niệm Thâm theo bản năng cầm tay Tôn Điềm Điềm, cô lại né tránh, nhìn chằm chằm anh hỏi: "Sao anh không nói với bà ngoại chuyện chúng ta yêu đương?"

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn cô thật sâu, một lúc lâu sau cũng không mở miệng.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm không đáp lời, trong lòng nảy lên một cổ bất an, "Có phải anh muốn đổi ý không?"

"Không." Thẩm Niệm Thâm không chút do dự trả lời.

Tôn Điềm Điềm nghe xong lời này liền sửng sốt vài giây, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra, đi đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm ôm lấy anh, thân thể nhẹ nhàng dựa vào lòng ngực anh.

Thẩm Niệm Thâm hai tay ôn nhu ôm lấy cô, hai người cứ như vậy lẳng lặng mà ôm rất lâu.

Qua một lát Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên có chút cảm khái, nhỏ giọng nói: "Không biết vì sao có đôi khi em cảm thấy mình giống như không đoán ra được anh suy nghĩ cái gì, cảm giác giống như anh có rất nhiều bí mật."

Thẩm Niệm Thâm nghe lời này, thân thể đột nhiên cứng đờ trong chớp mắt.

Tôn Điềm Điềm từ trong lòng ngực anh ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc nhìn anh, "Anh không gạt em chuyện gì chứ?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn đôi mắt của cô, trầm mặc vài giây mới thấp giọng nói: "Không có."

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới cười, "Vậy là tốt rồi." Dừng một chút, lại nghiêm túc nói: "Nhưng nếu anh có chuyện không vui nhất định phải nói với em, em có thể nghe anh nói hết, cũng có thể cùng anh chia sẻ, em thật sự không muốn thấy anh không vui."

Cô nhớ tới thời điểm tối qua gọi video với Thẩm Niệm Thâm, anh nghiêng đầu nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ ước chừng vài phút, cô không biết lúc ấy anh đang suy nghĩ cái gì, nhưng cô biết anh khẳng định rất không vui.

Tôn Điềm Điềm một phen an ủi lại giống như ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu vào lòng Thẩm Niệm Thâm, anh nhịn không được ôm cô chặt hơn, một hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Điềm Điềm, cảm ơn em đã xuất hiện trong sinh mệnh của anh."

Lần đầu tiên anh cảm thấy thì ra nhân sinh cũng có thể tốt đẹp như vậy.

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, mi mắt cong cong mà cười, "Em cũng cảm ơn anh."

Thẩm Niệm Thâm nhìn nụ cười xinh đẹp của Tôn Điềm Điềm, cầm lòng không đậu mà cong môi dưới.

"Thẩm Niệm Thâm, chúng ta tìm một chỗ đi chơi đi." Ngày hôm qua anh không vui, Tôn Điềm Điềm muốn mang anh đi thả lỏng tâm tình một chút.

"Đi đâu? Hôm nay là Nguyên Đán, phỏng chừng khắp nơi đều rất nhiều người."

Tôn Điềm Điềm lặng lẽ cười một tiếng,"Em sớm đã chuẩn bị xong rồi! "

Nói xong liền cúi đầu lấy hai tờ giấy từ trong túi ra, "Tèn tén ten!"

Thẩm Niệm Thâm không khỏi cười, cầm lên nhìn, "Khu nghỉ dưỡng Minh Nguyệt?"

"Đúng vậy!" Tôn Điềm Điềm hưng phấn nói: "Em nghe nói Minh Nguyệt ở dưới chân núi tuyết, chúng ta có thể đi lên núi xem cảnh tuyết, cực kỳ đẹp!"

Thẩm Niệm Thâm chưa từng đi lên núi xem qua cảnh tuyết, nhưng vấn đề đầu tiên mà anh nghĩ đến là: "Trên núi sẽ rất lạnh đúng không? Em còn đang cảm mạo."

Tôn Điềm Điềm nói: "Không sợ! Em đã mặc rất dày!" Nói xong còn kéo kéo cổ áo lông vũ, "Anh xem, em mặc rất nhiều, bên trong còn có ba bộ

quần áo đó!"

Tôn Điềm Điềm đêm qua đã nghĩ kỹ hôm nay muốn mang Thẩm Niệm Thâm đến khu nghỉ dưỡng chơi, cho nên lúc sáng ra cửa đã mặc đặc biệt nhiều.

"Em còn mang theo mũ, khẩu trang, bao tay nữa." Nói xong, cô liền mở túi ra, bên trong quả thực có đồ giữ ấm, còn có kẹo sữa thỏ trắng mà lần trước Thẩm Niệm Thâm đã mua cho cô và một ít đồ ăn vặt.

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được cười, "Em đúng là đã sớm chuẩn bị xong xuôi rồi."

"Đúng vậy! Anh cũng mau thu dọn đồ đạc đi, một lát nữa chúng ta xuất phát." Tôn Điềm Điềm một bên nói một bên đẩy Thẩm Niệm Thâm đến trước tủ quần áo.

Thẩm Niệm Thâm bất đắc dĩ, quay đầu lại liền thấy Tôn Điềm Điềm đứng ở phía sau chớp chớp mắt nhìn anh, "Mau thay quần áo đi."

Thẩm Niệm Thâm dở khóc dở cười, "Em ra ngoài trước đi."

Tôn Điềm Điềm sửng sốt vài giây sau mới phản ứng lại, cô hừ hừ, "Cũng không phải chưa từng nhìn qua."

Lần trước ở phòng nghỉ sau sân bóng rổ cô chính là đã thấy cả rồi, hừ.

Thẩm Niệm Thâm không có biện pháp với cô, đành phải đỡ lấy bả vai cô đẩy người ra ngoài, "Ngoan nào, chờ bên ngoài, anh còn phải thay quần."

Tôn Điềm Điềm nghe thấy Thẩm Niệm Thâm nói thay quần thì che miệng cười khanh khách, quay đầu lại nói: "Thẩm Niệm Thâm, anh thẹn thùng à?"

Thẩm Niệm Thâm duỗi tay búng lên trán cô đầy sủng nịch, cười nói: "Đừng nghịch."

Đẩy Tôn Điềm Điềm ra đến cửa, "Ngoan ngoãn chờ anh."

Tôn Điềm Điềm đứng đến thẳng tắp, đột nhiên giơ tay chào theo nghi thức quân đội, "Tuân mệnh sư trưởng!"

Thẩm Niệm Thâm: "..." Nha đầu này đang hát tuồng à?

Anh buồn cười mà lắc đầu, đóng cửa lại.

Thẩm Niệm Thâm ở bên trong thay quần áo, Tôn Điềm Điềm vừa lúc ở bên ngoài gọi điện thoại cho người nhà nói hôm nay cô đến khu nghỉ dưỡng chơi.

Mẹ Tôn ở đầu kia điện thoại hỏi: "Đến khu nghỉ dưỡng à? Với ai vậy? Có phải là cùng bạn trai không?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Đúng vậy, tụi con muốn xem cảnh tuyết trên núi. Ngày hôm qua con thấy trong phòng anh trai có hai tấm vé, anh ấy không cần thì con lấy nha."

"Xem cảnh tuyết? Có phải muốn qua đêm không?"

Tôn Điềm Điềm thành thật nói: "Hẳn là muốn ạ."

Mẹ Tôn ngừng lại vài giây, sau đó mới nói: "Lần đầu tiên con ra ngoài chơi với thằng bé nhớ phải chú ý đúng mực nha, dù sao hai đứa chỉ mới quen nhau không bao lâu, mẹ tin tưởng con."

"Con biết rồi mà." Tôn Điềm Điềm nghẹn cười, nghĩ thầm A Niệm nhà cô ngây thơ như vậy, một người vì thay một cái quần mà đuổi cô ra ngoài, mẹ suy nghĩ nhiều rồi.

"Được rồi, buổi tối mẹ gọi điện cho con."

"Vâng." Dừng một chút, lại vội nói: "Mẹ, mẹ đừng nói với anh nha, anh ấy lại nhiều chuyện nữa."

Mẹ Tôn che miệng cười, "Biết rồi."

Thẩm Niệm Thâm rất nhanh đã thay xong quần áo đi ra, trong tay xách theo một cái cặp sách màu đen cùng với cái màu hồng nhạt của Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm đang ngồi trên sô pha nói chuyện với bà ngoại.

Thấy cháu ngoại ra tới, bà ngoại ngẩng đầu cười, "Điềm Điềm nói hai đứa muốn đến khu nghỉ dưỡng chơi, cháu phải chiếu cố Điềm Điềm thật

tốt đó."

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, "Dạ."

Nói xong liền đặt hai cái cặp sách lên sô pha, anh mở cái cặp màu hồng nhạt của Tôn Điềm Điềm, từ bên trong cầm ra mũ cùng khăn quàng cổ, "Lại đây mang lên."

Tôn Điềm Điềm từ trên sô pha đứng dậy, ngoan ngoãn đi đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm.

Chiếc mũ len màu hồng nhạt rất đáng yêu, hai bên còn có hai cục bông rũ xuống.

Thẩm Niệm Thâm đội lên giúp cô, lại lấy khăn quàng cổ tỉ mỉ quấn vài vòng, sau đó là đến bao tay, "Đưa tay cho anh."

Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn vươn tay, khóe miệng cong cong.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nghiêm túc đeo vào cho cô, sau đó mới nói với ngoại: "Bà ngoại, có khả năng buổi tối con mới trở về, bà ở nhà phải cẩn thẩn đấy."

Tôn Điềm Điềm lôi kéo anh, nói: "Buổi tối cũng chưa về đâu, em muốn ở trên núi qua đêm."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Từ nội thành đến khu nghỉ dưỡng Minh Nguyệt tốn mất hai giờ đi xe, tới nơi cũng đã gần 12 giờ trưa.

Ngoại trừ vé vào cửa khu nghỉ dưỡng Tôn Điềm Điềm còn thuận tay lấy từ chỗ anh trai một tấm vé vào cửa khách sạn, sau khi tới nơi thì trực tiếp lôi kéo Thẩm Niệm Thâm vào ở.

Thẩm Niệm Thâm lấy chứng minh thư ra, "Hai gian phòng."

Tôn Điềm Điềm trợn tròn mắt, "Cái gì mà hai gian phòng, một gian phòng!"

Nói xong liền lấy chứng minh thư của mình ra, cường điệu nói lại lần nữa với người đứng ở quầy, "Chị gái, một gian phòng."

Thẩm Niệm Thâm: "... Tôn Điềm Điềm."

Tôn Điềm Điềm mím môi, "Em không muốn ngủ một mình!"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm bám vào cánh tay anh, thanh âm mềm mại cùng đôi mắt trông mong nhìn Thẩm Niệm Thâm làm nũng, "Em rất sợ, em muốn ngủ với anh không được sao?"

Thẩm Niệm Thâm giơ tay xoa xoa ấn đường, sau đó nói với người ở quầy: "Phòng tiêu chuẩn, loại hai giường."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Chương 31

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm đặc biệt cường điệu muốn hai chiếc giường, mấy chị gái trước quầy tiếp tân đều không nhịn được cười.

Tôn Điềm Điềm ai oán, đột nhiên cảm thấy mình giống như sói xám còn Thẩm Niệm Thâm lại là tiểu bạch thỏ. Cô là muốn ăn anh sao?

Tức giận!

Cầm chìa khóa phòng, thời điểm Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại dắt Tôn Điềm Điềm, cô tức giận trừng mắt liếc anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Khách sạn mà Tôn Điềm Điềm đặt là khách sạn tốt nhất trong làng du lịch, tầm nhìn của phòng bọn họ vừa vặn lại không tệ. Mới vừa đẩy cửa vào, liếc mắt một cái liền trông thấy ngoài cửa sổ mặt tuyết trắng xóa.

Tôn Điềm Điềm kích động ném Thẩm Niệm Thâm sang một bên mà chạy vào trong.

Cửa ban công mở ra, gió lạnh rào rạt thổi tới, gió lạnh thổi vào khuôn mặt ló ra bên ngoài của Tôn Điềm Điềm tựa như bị con dao nhỏ cắt qua. Cô vội vàng che mặt, ghé người vào lan can ban công, "Thẩm Niệm Thâm anh mau đến xem đi, thật xinh đẹp."

Thẩm Niệm Thâm ném hai cái balo lên sô pha sau đó mới đi ra ngoài.

Khách sạn vừa vặn cách núi tuyết ở đằng xa một khoảng cách thật tốt, liếc mắt một cái là nhìn thấy một dãy phủ tuyết trắng tinh khôi, thập phần chấn động.

Tôn Điềm Điềm ghé vào ban công cao hứng nói: "Phòng chúng ta có thể thấy toàn cảnh núi Minh Nguyệt mà không cần đi ra ngoài."

Nói xong cô quay đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm: “Hay là chúng ta ở lại khách sạn, lát nữa kêu quầy tiếp tân mang đồ ăn tới.”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng trên đôi má bị thổi đến hồng của Tôn Điềm Điềm, hai tay áp vào má cô, “Lạnh không?”

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm nói: “Vẫn ổn.”

“Vào thôi.” Thẩm Niệm Thâm nói xong thì nắm tay Tôn Điềm Điềm đi vào phòng.

Trong phòng có máy sưởi ở kế bên cửa ban công, nháy mắt liền ấm áp.

Tôn Điềm Điềm gỡ mũ và bao tay sau đó cởi chiếc áo lông vũ ra, cô đi vài bước đến giường rồi tùy tiện nằm xuống, “Mệt mỏi quá đi.”

Ngồi hai giờ xe, ít nhiều gì cũng có chút mệt mỏi.

“Nghỉ ngơi một lát trước đi.” Thẩm Niệm Thâm ngồi trên sô pha, lấy một quyển sách từ trong cặp ra.

Tôn Điềm Điềm nằm trên giường, nhàm chán hỏi: “Thẩm Niệm Thâm, anh có từng quen với cô gái nào khác chưa?”

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, ngước mắt nói: “Em không có việc gì à?”

Tôn Điềm Điềm sửng sốt vài giây, ngay sau đó nhớ tới, cười khanh khách nói, “Em quên mất, trước kia anh chưa từng tiếp xúc với nữ sinh.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Nghĩ ngợi nột lúc, Tôn Điềm Điềm đột nhiên trở mình ghé vào trên giường, hai tay chống cằm cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm, đột nhiên hỏi: “Buổi tối anh thật muốn cùng em ngủ hai giường à?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, đôi mắt nhìn sách, đầu cũng không nâng.

Tôn Điềm Điềm cười, nói: “Thẩm Niệm Thâm, anh thật ngây thơ.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

“Nhưng mà em thích.” Tôn Điềm Điềm vui vẻ lăn trên giường một cái, rồi sau đó lại khởi động nửa người trên, “Thẩm Niệm Thâm, em đói bụng, chúng ta kêu đồ ăn đi.”

Thẩm Niệm Thâm lúc này mới ngẩng đầu, hỏi: “Ăn cái gì?”

Tôn Điềm Điềm nói: “Anh lấy cái quyển màu đen trên bàn trà lại đây.”

Thẩm Niệm Thâm lúc này mới phát hiện trên bàn có hai quyển sổ da màu đen. Anh thuận tay mở một quyển, là vật dụng linh tinh hàng ngày, quyển còn lại thì là thực đơn.

Anh tới cầm lấy đưa cho Tôn Điềm Điềm. Cô ghé vào trên giường, hai chân sau giơ lên thật cao, một tay chống cằm một tay mở thực đơn.

Tôn Điềm Điềm lật vài tờ liền chọn hai phần bò bít tết, sau đó lại tùy ý chọn thêm vài món nữa mới ngẩng đầu nói: “Chúng ta có nên uống chút rượu không?”

Thẩm Niệm Thâm: “Không cần.”

Tôn Điềm Điềm nhếch miệng lên, không vui hỏi: “Vì sao?”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Ai biết nha đầu này có uống say hay không?

Ai biết sau khi cô uống say sẽ làm cái gì?

Thẩm Niệm Thâm không cho uống rượu làm Tôn Điềm Điềm đành phải từ bỏ, gọi điện thoại cho quầy tiếp tân để gọi món, sau đó tiếp tục nhàm chán lăn qua lăn lại trên giường.

Thẩm Niệm Thâm lấy quyển thực đơn đặt lại trên bàn trà, thuận tay lật xem những món Tôn Điềm Điềm vừa mới gọi, nhìn chằm chằm giá cả thật lâu mới ngẩng đầu hỏi một câu, “Tiền cơm là tính riêng sao?”

Vài món ăn thêm mà Tôn Điềm Điềm vừa mới gọi có giá gần tới bảy trăm.

“Ừm, là…” Tôn Điềm Điềm đột nhiên nhớ tới cái gì, dừng một chút, vội vàng ngồi dậy từ trên giường, “Nhưng mà không sao, em có phiếu cơm,

miễn phí!”

Thẩm Niệm Thâm nâng mắt nhìn chằm chằm cô thật lâu không nói gì, ánh mắt đen nhánh phảng phất muốn đem cô nhìn thấu.

Tôn Điềm Điềm nhìn đôi mắt Thẩm Niệm Thâm, bỗng nhiên có chút chột dạ.

Cô xuống giường đi đến bên người Thẩm Niệm Thâm mà ngồi xuống, nắm lấy cánh tay anh, đôi mắt rất nghiêm túc nhìn anh.

“Thật sự mà, em không có lừa anh đâu.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, giơ tay giúp cô vén tóc ra sau tai, trầm mặc một lúc lâu, thấp giọng nói: “Tôn Điềm Điềm, ở bên cạnh anh không mệt sao?”

Tôn Điềm Điềm ngẩn người.

“Anh... anh đang nói cái gì vậy, em không mệt.” Nói xong, lại cong mắt cười rộ lên, “Ở bên cạnh anh, mỗi ngày em đều rất vui vẻ.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, từng chữ một nói: “Sợ anh không vui, phải vì anh mà tiết kiệm tiền, còn phải giữ lòng tự tôn của anh. Tôn Điềm Điềm, em không mệt sao?”

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này đột nhiên sợ tới mức ngực phát run, trên mặt mang theo bất an, “A Niệm, anh... anh có ý gì…”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, không nói gì.

Tôn Điềm Điềm đột nhiên rất sợ, cô nhào vào trong lòng ngực anh, dùng sức ôm lấy anh, “Thẩm Niệm Thâm, anh sẽ không phải là không muốn ở bên em nữa chứ? Đừng mà! Em sẽ không đi!”

Thẩm Niệm Thâm ôm lại cô, môi nhẹ nhàng hôn lên đầu cô, “Không, anh làm sao bỏ được.”

Tim Tôn Điềm Điềm run lên, từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn cô thật sâu, “Rõ ràng biết em đi theo anh sẽ chịu ủy khuất, rõ ràng biết em sẽ vất vả nhưng vẫn là ích kỷ mà muốn chiếm hữu em.”

Luyến tiếc buông tay, cũng sẽ không buông tay.

Tầm mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở trên môi Tôn Điềm Điềm, nhịn không được cúi đầu nhẹ nhàng phủ lên.

Trong lòng Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên nhảy dựng, cứng đờ người ở trong lòng Thẩm Niệm Thâm, đến động cũng không dám động.

Nụ hôn ôn nhu kéo dài trong chốc lát rồi nhẹ nhàng buông ra.

Tôn Điềm Điềm chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm.

Anh nhìn cô, ánh mắt kia phá lệ nghiêm túc, thanh âm được đè thấp bật ra khỏi miệng, phảng phất giống một lời thề: “Tôn Điềm Điềm, anh sẽ nỗ lực khiến mọi ngày của em đều an lành.”

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này tức khắc liền cười, cô vui vẻ ngồi lên đùi đối phương rồi vòng hai tay ôm lấy cổ anh, “Em biết mà, A Niệm nhà em lợi hại nhất.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn khuôn mặt tươi cười của Tôn Điềm Điềm, rốt cuộc cũng cười, lại cúi đầu hôn lên môi cô một cái.

Tôn Điềm Điềm cười đến cong khóe mắt, đẩy Thẩm Niệm Thâm dựa sát vào sô pha, chủ động hôn lên môi anh.

Cô nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, giống như cảm thấy không đủ, lại cúi đầu hôn anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được cười, bế cô lên.

Hai chân Tôn Điềm Điềm theo bản năng kẹp lấy eo Thẩm Niệm Thâm, hai tay gắt gao ôm lấy cổ anh.

Thẩm Niệm Thâm nâng cô lên, đi về hướng mép giường.

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm nhìn anh, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Bạn trai của em sao lại đẹp trai như vậy? Ánh mắt của em thật tốt quá đi, ôi, ánh

mắt sao lại tốt như vậy chứ.”

Thẩm Niệm Thâm cười, “Em đây là khen anh hay là khen chính mình?”

Tôn Điềm Điềm cười hì hì: “Ánh mắt của anh cũng rất tốt, tìm được một tiểu khả ái xinh đẹp như em.”

Thẩm Niệm Thâm bất đắc dĩ liền cười sủng nịch.

“Ừm, tiểu khả ái xinh đẹp.”

Anh đặt Tôn Điềm Điềm lên giường sau đó giơ tay cởi quần áo, muốn đi tắm rửa một cái.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm cởi quần áo, đôi mắt chớp chớp, “A Niệm, anh muốn làm gì?”

Thẩm Niệm Thâm ném chiếc áo lông vũ vừa cởi ra lên chiếc sô pha bên cạnh, thấy Tôn Điềm Điềm không hề chớp mắt mà nhìn anh, tự nhiên nổi lên một chút tâm tư trêu đùa.

Anh bỗng nhiên giơ tay, cởi hai cúc trên chiếc áo sơ mi trắng, lúc cúi người đem môi cơ hồ muốn dán lên môi Tôn Điềm Điềm. Phát ra loại ánh mắt ái muội mà khóe miệng hơi cong, tiếng nói của Thẩm Niệm Thâm trầm thấp mang theo một tia ý cười không thể che dấu: “Em nói xem?”

Chiếc áo sơ mi của Thẩm Niệm Thâm đã cởi bỏ hai cúc, lộ ra một cảm giác cấm dục, hầu kết gợi cảm hơi hơi động.

Tôn Điềm Điềm hoàn toàn bị Thẩm Niệm Thâm mê hoặc, vẻ hoa si đầy mặt mà nhìn anh, “A Niệm, anh mặc áo sơ mi trắng thật là gợi cảm nha.”

Nói xong còn ôm lấy anh, ngẩng đầu hôn lên môi anh một cái, lại cười hì hì hỏi: “A Niệm, anh là muốn em giúp anh cởi quần áo sao?”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Nguyên bản chỉ là muốn đùa với nha đầu này, nhưng mà hiện tại anh lại là người bị đùa giỡn sao???

Chương 32

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Sau khi ăn trưa trong phòng, Tôn Điềm Điềm khoác áo lông vũ rồi mở cửa chạy ra ban công.

Bên ngoài gió lớn tuyết dày, gió lạnh thổi phần phật bên tai. Tôn Điềm Điềm ghé vào lan can xem tuyết, tâm tình rất tốt, trong miệng còn khẽ ngân nga.

Thẩm Niệm Thâm đem mũ tới cho cô, đứng ở phía sau giúp cô đội lên, hỏi: "Muốn ra ngoài đi dạo không?"

Bên ngoài tuyết trắng xóa, trên mặt đất là lớp tuyết thật dày, Tôn Điềm Điềm có chút muốn ra ngoài dẫm tuyết, vì thế quay đầu lại vui vẻ nói: "Muốn."

"Đi thôi." Thẩm Niệm Thâm kéo cô vào trong phòng, kéo lại cái áo lông vũ trên người Tôn Điềm Điềm cho thật kín, trang bị đầy đủ mũ, khăn quàng cổ cùng bao tay và khẩu trang mới nắm tay dắt cô ra cửa.

Kết quả bên ngoài thật sự quá lạnh, không hổ là ở trên núi, độ ấm hoàn toàn khác với trong thành thị. Tôn Điềm Điềm chạy một vòng trên nền tuyết, chân lạnh đến đông cứng lại, nhanh chóng kéo Thẩm Niệm Thâm trở về.

Lúc về phòng cô lập tức cởi giày cuộn tròn tiến vào trong chăn, chân dường như đã biến thành một khối băng.

Máy sưởi dần dần làm căn phòng trở nên ấm lên, song chân cũng dần lấy lại độ ấm.

Thẩm Niệm Thâm đi đến cửa hàng tiện lợi mua một cái chậu rửa chân mới, trở về nấu cho Tôn Điềm Điềm một chậu nước ấm, sau đó đem đến mép giường, cong người lôi chân Tôn Điềm Điềm từ trong chăn ra, "Ngâm một lát đi."

Một bên nói một bên giúp Tôn Điềm Điềm cởi vớ ra, theo bản năng sờ sờ chân cô, tức khắc nhíu mày, “Sao lại lạnh như vậy?”

Tôn Điềm Điềm nói: “Vào mùa đông em rất dễ bị lạnh chân.”

Thẩm Niệm Thâm ngước mắt liếc nhìn cô một cái, sau đó mang chân cô ngâm vào chậu. Dòng nước ấm áp chảy quanh chân cô, Tôn Điềm Điềm thoải mái đến nheo đôi mắt lại, “Thật thoải mái.”

Thẩm Niệm Thâm ngồi xổm trên mặt đất, “Thoải mái vậy sao?”

Tôn Điềm Điềm cong cong mi mắt, nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm mà cười, “Thẩm Niệm Thâm, anh thật tốt.”

Thẩm Niệm Thâm ngây ngốc, ngay sau đó liền buông ra, “Tự mình ngâm một lát đi.”

Nói xong liền đứng lên, đi đến trước sô pha, cầm lấy sách ở trên bàn trà.

Tôn Điềm Điềm ngồi ở cuối giường ngâm chân, đối diện với Thẩm Niệm Thâm. Lúc thấy anh đọc sách, cô hỏi: “Anh đang đọc sách ôn thi cuối kỳ sao?”

Thẩm Niệm Thâm không ngẩng đầu, ‘ừ’ một tiếng.

Tôn Điềm Điềm nghĩ ngợi, lại hỏi: “Học bổng một năm được bao nhiêu tiền?”

Thẩm Niệm Thâm: “Tám ngàn.”

Tôn Điềm Điềm: “…”

Tôn Điềm Điềm đột nhiên cảm thấy Thẩm Niệm Thâm thật vất vả, cô cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, lén lút gỡ nó xuống.

Cô không hề quấy rầy anh, tự mình an tĩnh ngồi kia ngâm chân. Trong phòng an an tĩnh tĩnh, không có một chút tiếng vang.

Tôn Điềm Điềm ngâm một lát thì nước cũng lạnh dần, cô rút chân ra rồi tìm khăn lông để lau.

Thẩm Niệm Thâm cầm tới một cái khăn, cúi đầu ngồi xổm trước mặt Tôn Điềm Điềm lau khô chân cho cô.

Chân ngâm trong nước ấm một thời gian rốt cuộc cũng không còn lạnh nữa.

“Vào trong chăn cho ấm.” Thẩm Niệm Thâm thả chân cô ra, sau đó bưng chậu đến phòng tắm đem nước đổ đi.

Lúc đi ra Tôn Điềm Điềm đã an phận ở trong chăn, thân thể trùm kín mít chỉ lộ ra đôi mắt to tròn đen nhánh, không chớp mà nhìn anh chằm chằm.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô một cái, khóe miệng hơi hơi gợi lên ý cười.

Anh đi tới khom người sờ sờ đầu cô, nhẹ giọng nói: “Ngủ một lát đi.”

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh có muốn ngủ một lát không?”

“Một lát nữa, em ngủ trước đi.”

Tôn Điềm Điềm biết Thẩm Niệm Thâm còn muốn ôn bài liền không quấy rầy anh nữa, nhẹ nhàng gật đầu.

Máy sưởi trong phòng ấm áp khiến người ta mơ màng muốn ngủ, Tôn Điềm Điềm nằm trong chăn một lát hai mắt liền díp lại.

Một giấc ngủ kéo dài tận năm tiếng, thời điểm tỉnh lại phát hiện có ánh đèn mờ mờ sáng lên trong phòng. Cô dụi dụi mắt, theo bản năng nhìn ra ngoài ban công, liền phát hiện trời đã tối.

Cô từ trên giường ngồi dậy, phát hiện Thẩm Niệm Thâm còn đang ngồi đọc sách trên sô pha.

Tôn Điềm Điềm mơ mơ màng màng xuống giường, đi đến chỗ bên cạnh Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống. Cô vừa nhắm mắt vừa ôm lấy cánh tay anh, nghiêng đầu dựa trên vai anh.

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, trong mắt nổi lên một tầng ôn nhu ý cười, thanh âm nhẹ nhàng, “Không ngủ nữa à?”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu.

Thẩm Niệm Thâm: “Đói bụng chưa? Muốn ăn gì không?”

Tôn Điềm Điềm vừa mới rời giường, thanh âm có chút mơ màng, nhỏ giọng nói: “Không đói bụng, lúc trưa ăn nhiều rồi.”

Ngồi ôm Thẩm Niệm Thâm một lát, cơn buồn ngủ đã phần nào vơi bớt, Tôn Điềm Điềm đứng dậy đi đến phòng tắm rửa mặt đánh răng.

Thời điểm đi ra, phát hiện Thẩm Niệm Thâm đã cất sách, cô có chút kinh ngạc, “Anh không xem nữa à?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, nói: “Ở với em một lát.”

Dừng một chút rồi lại hỏi: “Hiện tại em muốn làm gì?”

Ánh mắt Tôn Điềm Điềm sáng lên, “Làm gì cũng được ư?”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Tôn Điềm Điềm chạy đi lấy một bộ bài poker tới.

Hai người ngồi trên tấm thảm nhung màu trắng, Tôn Điềm Điềm chia bài, Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cười không ngớt, “Tối nay em định chơi bài với anh sao?”

Động tác chia bài của Tôn Điềm Điềm dừng một chút, ngẩng đầu nhìn anh, “Chẳng lẽ anh muốn làm chuyện gì khác sao?”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Tôn Điềm Điềm chớp chớp đôi mắt nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, sau đó đột nhiên tiến đến bên người anh, ngẩng đầu hôn lên môi anh một cái, cong cong đôi mắt cười tủm tỉm nói: “Nếu anh muốn làm chuyện khác khác, em cũng rất tình nguyện nha.”

Thẩm Niệm Thâm cười xoa nhẹ đầu cô, “Đừng quậy.”

Vì thế lần đầu tiên hai người ở khách sạn liền cứ như vậy mà chơi bài cả đêm, kết quả là chơi hết mấy tiếng Tôn Điềm Điềm cũng không thắng được một ván. Cô tức giận đặt hết bài vào trong tay Thẩm Niệm Thâm, “Anh tự chơi đi! Em không chơi nữa!”

Nói xong liền đứng lên, đi về hướng mép giường.

Thẩm Niệm Thâm cười nhìn cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm giận dỗi, “Anh xấu lắm, không biết nhường em một chút nào.”

Thẩm Niệm Thâm oan uổng, “Không phải em nói anh đừng nhường em sao?”

Tôn Điềm Điềm ném một cái gối đầu qua hướng anh, “Anh ngốc chết mất Thẩm Niệm Thâm!”

Thật là không hiểu con gái một chút nào!

Thẩm Niệm Thâm bắt được gối, cười đứng lên đi đến chỗ Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm thấy anh đi tới liền xốc chăn lên chui vào, trở mình cho anh một cái ót.

Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống bên mép giường, đôi tay chống ở hai bên thân thể Tôn Điềm Điềm, cúi người hôn xuống má cô, cười nhẹ hỏi: “Giận thật à?”

Tôn Điềm Điềm hừ hừ.

Bàn tay Thẩm Niệm Thâm tiến vào trong chăn, cầm lấy tay Tôn Điềm Điềm, thập phần nghiêm túc mà nói: “Anh sai rồi, về sau nhất định sẽ nhường em.”

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới cao hứng, xoay người đối diện với Thẩm Niệm Thâm, “Thật sao?”

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, “Bảo đảm.”

Tôn Điềm Điềm cuối cùng cũng cười, nâng nâng cằm, nói: “Miễn cưỡng không giận anh nữa.”

Tôn Điềm Điềm cao hứng, đôi mắt sáng rực mà nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Anh buồn ngủ không?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, “Anh đi rửa mặt một chút rồi lập tức đi ngủ.”

Nói xong liền nhè nhẹ bẹo má Tôn Điềm Điềm, ôn nhu nói: “Em ngủ trước đi.”

Thẩm Niệm Thâm đến phòng tắm rửa mặt rồi thay một chiếc áo thun, sau khi đi ra liền trực tiếp đến bên giường của mình.

Tôn Điềm Điềm nghiêng người, không chớp mắt nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm tắt hết đèn trong phòng, chỉ chừa lại đèn hành lang mờ nhạt, phòng tức khắc trở nên tối tăm.

Sau khi Thẩm Niệm Thâm nằm xuống mới phát hiện Tôn Điềm Điềm nhìn mình, nói: “Mau ngủ đi, ngày mai còn về trường học nữa.”

Trong bóng tối, Tôn Điềm Điềm chớp chớp đôi mắt, bỗng nhiên nói: “A Niệm, trong chăn em thật lạnh.”

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt, “Lạnh sao? Đợi anh một chút.”

Anh nói xong liền đứng dậy, điều chỉnh máy sưởi trong phòng cao lên một chút, hỏi: “Khá hơn chút nào chưa?”

Tôn Điềm Điềm: “… Vẫn là có chút lành lạnh.” Dừng một chút, hỏi anh: “Chăn của anh có ấm không?”

Thẩm Niệm Thâm: “… Không, rất lạnh.”

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm sáng rực, “Chúng ta đắp chung đi, đắp chung liền ấm áp.”

Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng nhịn không được cười ra tiếng, “Tôn Điềm Điềm, em...”

Nửa câu sau chưa nói ra, hóa thành một nụ cười sủng nịch: “Mau ngủ đi, đừng quậy.”

Nói xong anh liền nằm thẳng lại, nhắm mắt.

Trong bóng tối, Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm thật lâu, sâu trong đáy lòng giống như bị thứ gì đó lấp đầy, hạnh phúc nói không nên lời.

Thật lâu sau cô mới nhắm hai mắt lại, lúc ngủ khóe miệng đều treo một nụ cười.

Ngày hôm sau phải về trường học, chín giờ sáng Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm phải bắt xe đi, ngồi gần ba tiếng đồng hồ mới về tới trường.

Đến nơi, Tôn Điềm Điềm liền có chút thấm mệt, cô dựa vào người Thẩm Niệm Thâm.

Anh rũ mắt nhìn cô, cười nói: "Tôn Điềm Điềm, không có xương à?"

Tôn Điềm Điềm: "Không có nha."

Thẩm Niệm Thâm cười, dắt tay cô, "Đi ăn cơm trưa, ăn xong rồi về phòng nghỉ ngơi một chút."

"Được."

Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm chuẩn bị đi qua đường lớn, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp, "Điềm Điềm."

Tôn Điềm Điềm vừa mới từ trên xe xuống vốn còn có chút mơ màng, nghe thấy thanh âm này liền giật mình một cái. Cô quay đầu lại liền thấy anh trai đứng ở xa xa, trên người một thân tây trang màu đen, khí thế phá lệ bức người.

Ánh mắt Lâm Cảnh lướt qua người Thẩm Niệm Thâm, cuối cùng dừng ở trên người Tôn Điềm Điềm, "Lại đây."

Tôn Điềm Điềm cắn cắn môi, sau đó kéo Thẩm Niệm Thâm đi qua, "Anh, đây là Thẩm Niệm Thâm."

Sau đó lại giới thiệu, "A Niệm, đây là anh trai của em."

Thẩm Niệm Thâm bình tĩnh nhìn Lâm Cảnh, "Ngưỡng mộ đã lâu."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, "A? Anh biết anh trai của em à?"

“Nhân vật truyền kỳ trong giới bất động sản, một trong mười người tài hiện nay, tất nhiên là biết.” Thẩm Niệm Thâm ngữ khí bình đạm, không kiêu ngạo không siểm nịnh (nịnh nọt).

Ánh mắt Lâm Cảnh nặng nề đánh giá Thẩm Niệm Thâm, hồi lâu không nói gì.

Không khí có chút kỳ quái, Tôn Điềm Điềm vội vàng đi qua giữ chặt cánh tay anh trai, “Anh, sao anh lại tới đây?”

Lâm Cảnh rũ mắt liếc nhìn cô một cái, nói: “Mẹ làm đồ ăn vặt cho em, anh tiện đường liền mang tới.”

Chương 33

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Lâm Cảnh lấy một túi đồ từ trong xe ra, Tôn Điềm Điềm nhanh chóng nhận lấy, cười tủm tỉm hỏi: "Anh, anh ăn cơm trưa chưa?"

"Chưa." Lâm Cảnh liếc mắt nhìn cô một cái, nói: "Sao, em muốn mời anh à?"

Tôn Điềm Điềm: "Đồ ăn ở trường chúng em kém lắm, anh ăn không quen đâu, anh vẫn nên về công ty ăn đi ạ."

Nói xong liền vội vàng chạy tới giúp Lâm Cảnh mở cửa xe ra, cong cong mi mắt mà nói: "Mời anh lên xe."

Lâm Cảnh: "…"

Lâm Cảnh lặng im một lát, ghé mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm, ánh mắt đen nhánh thâm thúy, tựa như muốn nhìn thấu người ở đối diện, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, xoay người lên xe.

Tôn Điềm Điềm vội vàng giúp anh trai đóng cửa xe lại, giơ túi đồ ăn trong tay lên, "Anh vất vả rồi."

Lâm Cảnh liếc nhìn cô một cái, nói: "Cuối kỳ thi cho tốt, không được phép thi lại."

Tôn Điềm Điềm lè lưỡi, "Em biết rồi."

Lâm Cảnh lái xe rời đi, tựa như cố ý chạy tới đây một chuyến chỉ để đưa đồ ăn cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm nhìn bóng xe của anh trai rời đi, sau đó mới chạy về, cao hứng mà nắm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, chúng ta đi ăn cơm đi."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, không nói gì thêm, một tay giúp Tôn Điềm Điềm xách túi đồ ăn, "Đi thôi."

Hai người đến quán cơm chiên gia đình mà bình thường hay đi, vẫn là gọi món cơm chiên trứng tiện nghi nhất.

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, rốt cuộc vẫn là hỏi một câu, "Đó là anh trai ruột của em sao?"

Tôn Điềm Điềm tức khắc liền cười, "Trước kia bạn học cũng từng hỏi em, là anh ruột, nhưng anh trai theo họ mẹ, em theo họ ba."

"Ừ." Thẩm Niệm Thâm lên tiếng, tầm mắt nhìn về nơi khác, không nói thêm gì nữa.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm không nói lời nào, sợ anh có áp lực, vì thế chạy đến ngồi cạnh anh, kéo tay anh mà nghiêm túc nói: "Thẩm Niệm Thâm, anh đừng áp lực, tuy rằng anh trai của em có hơi lợi hại, nhưng anh cũng rất lợi hại mà, anh chính là thủ khoa bên khoa học tự nhiên, hơn nữa cái gì anh cũng biết, đầu óc thông minh như vậy, còn đẹp trai như vậy, khắp thiên hạ cũng không tìm ra một người khác giống anh."

Ngữ khí của Tôn Điềm Điềm có chút kiêu ngạo, rất sùng bái mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cười một cái, nhưng vẫn không nói gì.

Ăn trưa xong, Thẩm Niệm Thâm đưa Tôn Điềm Điềm về ký túc xá.

Tới cửa ký túc xá, Tôn Điềm Điềm đứng bất động ở chỗ đó, Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, "Mau vào đi."

Tôn Điềm Điềm kéo tay anh không buông, "Lát nữa anh muốn làm gì?"

"Đến thư viện."

Tôn Điềm Điềm lập tức ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, nói: "Em đi cùng anh!"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, sờ sờ đầu cô, "Em vào nghỉ ngơi trước đi, nghỉ ngơi tốt rồi lại tới tìm anh."

Tôn Điềm Điềm nghĩ ngợi, thời gian đi xe tới tới lui lui cũng khá dài, quả thật là có chút mệt, hơn nữa cô phải thay đồ mới được.

“Vậy được rồi, em vào trước, lát nữa sẽ tới tìm anh sau.”

Thẩm Niệm Thâm: “Được.”

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới buông anh ra, xoay người đi vào trong ký túc xá.

Đi được vài bước, cô bỗng dừng lại, dừng tầm hai giây thì chạy ngược lại.

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, cười hỏi: “Lại làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm liếc mắt nhìn xung quanh một cái, sau đó đột nhiên ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, nhón chân hôn lên môi anh một cái, sau đó nhanh chóng buông ra, quay đầu chạy vào trong ký túc xá.

Thẩm Niệm Thâm còn chưa kịp nói gì, trong nháy mắt nha đầu chơi xấu kia đã chạy mất hút.

Trên môi còn lưu lại độ ấm và sự mềm mại, Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm hướng Tôn Điềm Điềm vừa rời đi, trong mắt hiện lên vài phần ý cười.

Đứng bên ngoài một lát, anh mới xoay người trở về.

Thẩm Niệm Thâm trở lại ký túc xá, chỉ có một mình Hứa Lệ ở trong phòng chơi game.

“Đã trở lại.”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng rồi ném cặp sách lên bàn.

“Hai ngày nay đều ở nhà, không hẹn hò với Điềm Điềm sao?”

“Ngày hôm qua vừa đến núi Minh Nguyệt.” Thẩm Niệm Thâm lấy sách ở trong cặp ra, thuận miệng trả lời.

“Núi Minh Nguyệt?” Hứa Lệ sửng sốt, đột nhiên quay đầu lại, “Không phải chứ? Khu nghỉ dưỡng núi Minh Nguyệt? Chính là cái nơi xa hoa, chi phí rất cao kia?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng.
Hứa Lệ tức khắc nhăn mày, “A Niệm, cậu kiếm tiền không dễ dàng, đừng vì Điềm Điềm…”

“Cậu đoán xem vừa rồi tôi nhìn thấy ai.” Thẩm Niệm Thâm đột nhiên ngắt lời Hứa Lệ.

Hứa Lệ ngẩn người, “Ai?”

“Lâm Cảnh.”

Hứa Lệ: “Lâm Cảnh nào?”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm hắn thật sâu.

Hứa Lệ: “Không thể nào? Bất động sản Hằng Tịch, Lâm Cảnh?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, nói: “Anh ta là anh trai của Điềm Điềm.”

“Mẹ nó!” Hứa Lệ đột nhiên mở to hai mắt nhìn, khuôn mặt đầy vẻ khiếp sợ, “Cậu đang đùa tôi phải không? Điềm Điềm là thiên kim của công ty bất động sản Hằng Tịch???”

Thẩm Niệm Thâm nhìn hắn, không nói gì.

Hứa Lệ: “Không đúng, Điềm Điềm không phải họ Tôn sao? Sao anh trai của em ấy lại họ Lâm chứ?”

Thẩm Niệm Thâm: “Điềm Điềm theo họ ba, anh trai của cô ấy theo họ mẹ.”

“…” Hứa Lệ có chút choáng váng, sửng sốt hơn nửa ngày cũng không nói nên lời.

Sau khi phản ứng lại, câu đầu tiên mở miệng lại là lo lắng, “A Niệm, cậu không sao chứ?”

Vốn cho rằng Tôn Điềm Điềm chỉ là nhà có điều kiện tốt thôi, hoàn toàn không nghĩ tới lại là thiên kim hào môn, thật sự một chút cũng không giống, hoàn toàn không có làm giá giống như thiên kim hào môn. Lúc trước Điềm Điềm còn ở câu lạc bộ trượt ván, còn cùng bọn họ đi ăn tiệm,

cùng hắn uống một lon bia năm đồng, cùng bọn họ đi ăn BBQ ở ven đường…

Nhưng nếu Điềm Điềm thật sự có gia thế bối cảnh hiển hách như vậy, nhà cô sẽ đồng ý cho cô ở bên A Niệm sao?

Hứa Lệ đột nhiên rất lo lắng cho Thẩm Niệm Thâm, thật cẩn thận hỏi anh, "Anh trai của em ấy không nói gì với cậu chứ?"

Thẩm Niệm Thâm: "Không."

Anh lấy quần áo từ trong ngăn tủ rồi đến phòng tắm tắm rửa.

Một lát sau, Thẩm Niệm Thâm ra tới, Hứa Lệ vẫn còn đắm chìm trong khiếp sợ chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần, thấy Thẩm Niệm Thâm đi ra, theo bản năng hỏi: "Cậu đi đâu vậy?"

Thẩm Niệm Thâm cầm vài quyển sách ở trên bàn, còn đem cả tập theo, nói: "Thư viện."

Nói xong liền đi ra ngoài.

Hứa Lệ ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm bóng dáng Thẩm Niệm Thâm hơn nửa ngày, trong lòng bỗng nhiên có chút không thông.

Trước kia hắn cảm thấy A Niệm gặp được Điềm Điềm là phúc khí của cậu ấy, từ sau khi ở bên Điềm Điềm, cậu ấy rõ ràng đã vui vẻ hơn trước kia rất nhiều, thường thường thấy trên mặt cậu lộ ra nụ cười thực hạnh phúc.

Nhưng hiện tại hắn lại có chút mâu thuẫn, cũng không biết A Niệm gặp được Điềm Điềm, đối với cậu ấy mà nói, đến tột cùng là chuyện tốt hay là chuyện xấu, cậu ấy là một người kiêu ngạo như vậy, không biết là phải chịu bao nhiêu áp lực tâm lý.

…

Tôn Điềm Điềm tắm rửa thay quần áo xong thì đi ra, Trình Đóa mở to đôi mắt, mặt đầy vẻ khiếp sợ, "Cậu nói cậu đi ra ngoài chơi với Thẩm Niệm Thâm, kết quả là anh ấy nói với quầy tiếp tân là muốn hai phòng???"

Tôn Điềm Điềm mặc áo lông xong, sau đó ngồi ở trên ghế mang vớ, thở dài nói: “Cũng không sao, tớ nói với anh ấy tớ sợ, không muốn ngủ một mình, kết quả các cậu đoán xem, anh ấy nói cái gì?”

Mấy nữ sinh đồng thời lắc đầu, “Nói cái gì?”

Tôn Điềm Điềm buồn bã nói: “Anh ấy nói với người ta là muốn phòng tiêu chuẩn, còn đặc biệt nhấn mạnh là muốn loại phòng có hai giường.”

Nói xong, mấy nữ sinh tức khắc cười ầm lên.

Trình Đóa cười đến nghiêng ngả, nước mắt cũng chảy ra, hơn nửa ngày sau mới lau lau nước mắt, “Điềm Điềm, hỏi thật, A Niệm nhà cậu không phải là có vấn đề gì chứ? Chuyện này quả thực không bình thường nha.”

Đàn ông bình thường không phải là đều muốn ngủ cùng phòng với bạn gái, hơn nữa tốt nhất là ngủ chung một giường, phương diện kia gì gì đó đó sao...

“Cậu mới có vấn đề đấy, Hứa Lệ nhà cậu mới có vấn đề!”

Trình Đóa cười ha hả, “Không liên quan, Hứa Lệ kia cậu muốn nói sao thì tùy cậu.”

Tôn Điềm Điềm: “…”

Tôn Điềm Điềm thay quần áo xong liền ôm quyển sách chạy tới thư viện.

Thời điểm đi vào, cô liền thấy Thẩm Niệm Thâm ngồi ở vị trí sát cửa sổ.

Tôn Điềm Điềm lặng lẽ đi qua, từ sau lưng lấy hai tay che mắt anh lại, môi dán vào lỗ tai anh, nhỏ giọng hỏi: “Đoán xem em là ai?”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, kéo tay cô xuống, “Đừng quậy.”

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, thuận thế ngồi ở bên cạnh anh, nhìn thoáng qua một đống sách ở trên bàn, cô tùy tiện lật ra hai trang, sau đó đau đầu mà đóng lại, một đống con số ký hiệu, quả thực không biết viết cái gì.

Thẩm Niệm Thâm cầm tay cô, thấp giọng nói: “Không mang bao tay sao, lạnh như vậy.”

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, nhỏ giọng nói: “Em quên mất.”

Thẩm Niệm Thâm nắm lấy bàn tay cô một lát, Tôn Điềm Điềm muốn rút tay ra, Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái.

Tôn Điềm Điềm nói: “Anh học đi, em không quấy rầy anh.”

Lòng bàn tay Tôn Điềm Điềm còn rất lạnh, Thẩm Niệm Thâm buông tay phải ra, tay trái chặt chẽ cầm lấy tay cô.

Anh một bên đọc sách, một bên giúp Tôn Điềm Điềm làm ấm tay.

Tôn Điềm Điềm ngồi ở bên cạnh, an tĩnh không phát ra tiếng, tầm mắt dừng ở bàn tay bị Thẩm Niệm Thâm nắm chặt, rũ đầu, cầm lòng không được mà cười.

Thẩm Niệm Thâm học rất nghiêm túc, Tôn Điềm Điềm không muốn quấy rầy hắn, liền yên lặng ngồi ở đối diện vẽ tranh.

Vẽ một mạch cho đến 8 giờ tối, Tôn Điềm Điềm có chút đói bụng, ngẩng đầu, duỗi tay nhẹ nhàng kéo ống tay áo Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm, bao lâu nữa mới xong?”

Thẩm Niệm Thâm từ trong sách ngẩng đầu lên, liền thấy Tôn Điềm Điềm đáng thương vô cùng mà nhìn anh, “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm chu miệng, nhỏ giọng nói: “Em đói.”

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt, theo bản năng cầm lấy di động xem giờ, thế mà đã hơn 8 giờ.

“Sao không nói sớm, anh quên mất.” Nói xong liền nhanh chóng thu dọn đồ đạc, sau đó nắm tay Tôn Điềm Điềm ra khỏi thư viện.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm kéo xuống lầu, cô chậm rì rì đi theo phía sau.

Đi được một lát, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng cảm thấy có chút không thích hợp, quay đầu lại, liền thấy vẻ mặt Tôn Điềm Điềm u oán

nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, theo bản năng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm: “Đói.”

Thẩm Niệm Thâm: “Anh biết, hiện tại anh đang dẫn em đi ăn cơm.”

Tôn Điềm Điềm dựa vào người anh, thanh âm mềm mại làm nũng, “Đói đến đi không nổi.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Tôn Điềm Điềm nhếch miệng cười, “Anh cõng em.”

“Tôn Điềm Điềm, em…”

“Em làm sao?”

Thẩm Niệm Thâm xoa xoa ấn đường, bất đắc dĩ mà cười, “Được, lên đi.”

Nói xong anh liền bước xuống một bậc thang, ngồi xổm xuống.

Tôn Điềm Điềm tức khắc cao hứng, leo lên lưng Thẩm Niệm Thâm, hai tay ôm lấy anh.

Thẩm Niệm Thâm cõng Tôn Điềm Điềm đi từ sảnh thư viện ra, gió đêm gào thét bên tai, Tôn Điềm Điềm nhắm mắt lại, mặt dán vào sau lưng Thẩm Niệm Thâm, cảm nhận mùi hương bạc hà nhàn nhạt tản mát trên người anh, hạnh phúc đến tâm cũng muốn hòa tan, nhẹ giọng nói: “Thẩm Niệm Thâm, anh thật tốt, em thật sự rất thích anh.”

Thẩm Niệm Thâm nghe lời này, trong lòng hơi run lên một chút, ánh mắt so với đêm đem còn muốn sâu hơn, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Anh cũng thích em.”

Chương 34

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Nguyên Đán qua đi, gần như toàn bộ học sinh trong trường đều bắt đầu tiến vào giai đoạn khẩn trương.

Tôn Điềm Điềm thi nhẹ nhàng hơn một chút, bởi vì mỗi ngày cùng Thẩm Niệm Thâm đến thư viện, cho dù không phải rất nỗ lực nhưng cũng có ôn tập, thời điểm thi văn hóa nhẹ nhàng đến dị thường.

Ngày mười ba tháng một, Tôn Điềm Điềm thi xong môn tiếng Anh cuối cùng, mới từ phòng học đi ra đã nghe thấy rất nhiều bạn học kêu khổ thấu trời.

"Xong rồi xong rồi, tiếng Anh lần này khẳng định là treo rồi, toàn bộ tớ đều viết loạn."

"Tôi thật sự mong giáo sư có thể đại phát từ bi mà cho tôi 60 điểm thôi!"

"Nếu không được thì làm sao?"

"Còn có thể làm sao nữa, chờ học kỳ sau thi lại thôi TvT."

Trình Đóa kéo tay Tôn Điềm Điềm, một bên đi ra khỏi khu dạy học một bên hỏi cô, "Thi ổn không?"

Tôn Điềm Điềm có chút kiêu ngạo, "Hẳn là ổn rồi, trước khi thi A Niệm có ôn tập cho tớ một chút."

"Chậc chậc chậc, có bạn trai học bá là khác liền, nhìn cậu khoe khoang kìa."

Tôn Điềm Điềm cười, vừa đắc ý vừa khiêm tốn nói: "Cũng tạm."

Trình Đóa cười chọt mặt cô, lại hỏi: "Cậu định khi nào về nhà?"

Hôm nay thi xong, bọn họ liền được nghỉ.

Tôn Điềm Điềm nói: "Tớ phải đợi A Niệm."

Trình Đóa: “Bọn họ hình như phải cuối tuần mới thi xong.”

“Đúng vậy, cho nên tớ muốn ở trường chờ anh ấy.” Nói xong cô cười tủm tỉm khều Trình Đóa, “Còn cậu thì sao, không đợi Hứa Lệ à?”

Trình Đóa có chút ngượng ngùng mà ‘Ừm’ một tiếng, “Phải đợi chứ.”

...

Tôn Điềm Điềm thi xong, những ngày kế tiếp đều là mỗi ngày cùng Thẩm Niệm Thâm đến thư viện.

Thẩm Niệm Thâm học bài, cô liền ở đối diện vẽ tranh, nếu không thì chơi di động, hoặc ghé vào bàn nhìn anh phát ngốc.

Mà giờ phút này, nha đầu ở đối diện đã ngây người nhìn anh hơn nửa giờ, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng nhịn không được mà ngẩng đầu, đưa bàn tay qua mà xoa xoa đầu cô, “Đừng nhìn.”

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, đôi tay chống cằm hoa si mà nhìn Thẩm Niệm Thâm, cười tủm tỉm nói: “A Niệm, anh thật đẹp trai nha.”

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được liền cười, ánh mắt sủng nịch, “Hoa si.”

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, chạy đến ngồi bên cạnh Thẩm Niệm Thâm, ôm cánh tay anh, tiến đến bên tai anh mà nhỏ giọng hỏi: “Anh có đói bụng không?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn thời gian, mới 11 giờ sáng, hỏi: “Em đói bụng sao?”

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, “Có một chút.” Lại nói: “Anh ở đây đọc sách đi, em đi mua cơm rồi về, lát nữa chúng ta lên sân thượng ăn.”

Thẩm Niệm Thâm: “Anh đi với em.”

Nói xong liền muốn thu dọn đồ đạc.

Tôn Điềm Điềm vội đè anh lại, “Không muốn không muốn, anh hoc đi, em về nhanh thôi.” Nói xong liền xách túi lên rồi chạy ra ngoài.

Khoa Thẩm Niệm Thâm thi xong cuối cùng, những người khác cơ bản đều đã nghỉ, nên về nhà cũng đều về nhà, toàn bộ trường học đều trống rỗng, nhà ăn cũng không mở.

Tôn Điềm Điềm chạy ra bên ngoài mua cơm, vẫn là quán cơm chiên mà cô cùng Thẩm Niệm Thâm thích.

Trường học nghỉ nên trong tiệm rất vắng khách, bà chủ tiệm vừa thấy Tôn Điềm Điềm liền cười tủm tỉm hỏi: "Điềm Điềm, hôm nay sao chỉ có mình em vậy? Bạn trai em đâu?"

Tôn Điềm Điềm cười, "Anh ấy đang học ở thư viện."

"Ồ, bạn trai em còn rất thích học nhỉ."

Vẻ mặt Tôn Điềm Điềm kiêu ngạo, "Đương nhiên, A Niệm nhà em rất lợi hại, mỗi năm anh ấy đều lấy học bổng."

"Phải không, nhìn không ra đó." Bà chủ có chút kinh ngạc, tiểu tử đó không chỉ đẹp trai mà còn học giỏi như vậy sao?

Tôn Điềm Điềm cười đắc ý, nói: "Chị chủ, em muốn hai phần cơm thịt bò."

"Ồ, hôm nay không ăn cơm chiên trứng à?"

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, "Cũng không thể ăn miết ạ." Suy nghĩ một chút, sợ Thẩm Niệm Thâm không đủ ăn, lại nói: "Em muốn hai phần thịt bò."

"Một phần cơm có hai phần thịt bò, hay là hai phần đều có hai phần thịt bò?"

Tôn Điềm Điềm nghĩ ngợi, nếu là một phần, A Niệm khẳng định sẽ lại chia cho cô, vì thế nói: "Cả hai phần giống nhau."

"Được, chị vào bên trong nói với đầu bếp." Bà chủ cười đáp lời rồi đi vào trong phòng bếp.

Một lát sau, Tôn Điềm Điềm cầm hai phần cơm thịt bò đến siêu thị mua hai hộp sữa chua cùng một hộp kẹo bạc hà.

Xách theo cơm trưa vui vui vẻ vẻ mà đến thư viện.

Thời điểm đến thư viện đã là 11 giờ 40 phút.

Bởi vì đến kì nghỉ nên thư viện không có nhiều người.

Thẩm Niệm Thâm còn ở đó đọc sách, Tôn Điềm Điềm đi đến, đặt hộp cơm lên bàn, cười tủm tỉm nói: "Hoàng Thượng mời dùng bữa."

Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu, không nhịn được liền cười, "Anh là Hoàng Thượng, vậy em là cái gì?"

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Niệm Thâm, "Em là tiểu nha hoàn chuyên môn hầu hạ Hoàng Thượng nha."

Thẩm Niệm Thâm xoa xoa đầu cô, cười nói: "Ngốc."

Tôn Điềm Điềm đẩy hộp cơm đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: "Chúng ta ăn trước đi, mùa đông rất dễ bị lạnh, lạnh thì không ăn được nữa."

"Được."

Nói xong anh liền xách cơm trưa cùng sữa chua đi ra ngoài.

"Đợi em!" Tôn Điềm Điềm đè nặng thanh âm mà kêu, cầm bình nước nóng trên bàn chạy chậm theo sau.

Ra khỏi thư viện, Thẩm Niệm Thâm một tay xách đồ, còn một tay dắt Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm một tay ôm bình nước, một tay vươn ra cho Thẩm Niệm Thâm dắt.

Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm đi lên sân thượng.

Tôn Điềm Điềm vừa đi vừa nói: "Hôm nay em mua cơm thịt bò, chị chủ rất tốt, cho em đặc biệt nhiều thịt bò."

Đến sân thượng, mở hộp cơm ra, Thẩm Niệm Thâm không khỏi liếc mắt nhìn Tôn Điềm Điềm một cái, "Em xác định đây là người ta cho em nhiều chứ không phải là hai phần?"

Tôn Điềm Điềm ‘A’ một tiếng, có bạn trai quá thông minh cũng không phải là chuyện tốt nha, cái gì cũng không qua được mắt anh.

Cô bám vào cánh tay Thẩm Niệm Thâm, đầu dựa trên vai anh, thanh âm mềm mại làm nũng, “Người ta sợ anh bị đói mà.”

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt, nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, cuối cùng lại cười cười, cúi đầu hôn lên trán Tôn Điềm Điềm một cái, “Ngốc.”

Tôn Điềm Điềm từ bả vai Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu lên, mặt mày hớn hở rút chiếc đũa rồi mở hộp ra, sau đó đưa cho Thẩm Niệm Thâm, “Nhanh ăn đi, để một lát sẽ bị lạnh đó.”

Thẩm Niệm Thâm nhận lấy nhưng lại không lập tức động đũa mà nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm trong chốc lát.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nhìn mình, cô chớp chớp mắt, “Làm sao vậy?”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm thật sâu mà chăm chú nhìn cô, bỗng nhiên rất nghiêm túc nói: “Vất vả rồi.”

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, sau đó mới hiểu ra là anh nói đến vấn đề mua cơm, cô tức khắc cười cong đôi mắt mà nói giỡn: “Ngày đông chạy ra ngoài mua cơm đúng là vất vả thật.” Nói xong, khuôn mặt tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, cười tủm tỉm nói: “Cho nên về sau anh phải tốt với em một chút, không được khi dễ em.”

Thẩm Niệm Thâm cười, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, “Sẽ không.”

Sao có thể khi dễ cô đây, yêu cô còn không kịp.

Hai người cứ ngồi trên ghế dài ở sân thượng mà ngọt ngọt ngào ngào ăn xong cơm trưa.

Trên sân thượng gió lạnh đến thấu xương, Tôn Điềm Điềm thực sự bị đông cứng ngắt, ăn xong rồi mới nhớ tới mà nói: “Thẩm Niệm Thâm, em cảm thấy chúng ta thật ngốc.”

Thẩm Niệm Thâm ngây người, ngước mắt, “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm: "… Vì sao chúng ta lại ăn trên đây vào một ngày mùa đông thế này?"

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Tôn Điềm Điềm rụt cổ, đột nhiên chui vào trong lòng Thẩm Niệm Thâm, "Thật lạnh."

Thẩm Niệm Thâm bị hành động này của Tôn Điềm Điềm làm cho tức cười, cúi đầu nhìn cô, "Tôn Điềm Điềm, co phải em bị ngốc hay không?"

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, "Thật sự rất lạnh nha, chúng ta mau đi xuống đi."

"Được, đi xuống." Anh cười đáp lời nhưng lại không nhúc nhích, tầm mắt dừng ở hạt cơm dính trên khóe miệng Tôn Điềm Điềm, buồn cười, anh duỗi tay giúp cô lấy hạt cơm xuống, ánh mắt vô cùng sủng nịch, "Lớn thế này rồi mà ăn cơm còn bị dính lung tung."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, theo bản năng sờ sờ cằm, "Có sao?"

Thẩm Niệm Thâm cười, "Hết rồi."

Lấy khăn giấy lau tay, sau đó thu dọn đồ đạc bỏ vào túi rồi dắt Tôn Điềm Điềm xuống dưới.

Thẩm Niệm Thâm sợ Tôn Điềm Điềm cảm mạo, từ trên sân thượng xuống không đến thư viện mà trực tiếp dẫn Tôn Điềm Điềm ra ngoài trường mua một hộp thuốc cảm mạo pha nước uống.

Tôn Điềm Điềm đi theo phía sau nhỏ giọng nói: "Em không có bị cảm."

"Dự phòng một chút." Thẩm Niệm Thâm vừa trả tiền, vừa hỏi nhân viên thu ngân bên trong, "Có ly với nước ấm không?"

Nhân viên thu ngân nói: "Có, ở bên kia, hai người tự qua đó lấy nha."

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng theo hướng ngón tay nhân viên thu ngân chỉ, bên trong có đặt một cái máy uống nước.

Anh lấy một cái ly giấy sạch dùng 1 lần từ phía trên, đổ một gói thuốc cảm pha vào nước uống, lấy nửa ly nước ấm, lại lấy nửa ly nước lạnh,

quay đầu lại liền thấy Tôn Điềm Điềm đứng ở cửa phòng.

Anh bưng tới đưa cho cô, “Uống đi.”

Tôn Điềm Điềm vừa rồi ở bên ngoài đúng là có chút chảy nước mũi, cô nhận lấy, ngoan ngoãn mà uống hết.

Thẩm Niệm Thâm lấy một bao khăn giấy từ trong túi áo lông vũ, rút một tờ ra cho cô lau miệng, lại giơ tay sờ sờ mặt cô, “Lạnh không?”

“Một chút.”

Thẩm Niệm Thâm nâng tay lên, áp vào hai má cô một lát, nhìn cô nói: “Lát nữa anh đưa em về ký túc xá, sau khi trở về thì đi ngâm chân, sau đó vào chăn nằm.”

Tôn Điềm Điềm trợn tròn đôi mắt, “Anh không cần em cùng anh đến thư viện sao?”

Thẩm Niệm Thâm: “Anh sợ em bị cảm.” Dừng một chút, ánh mắt nhìn Tôn Điềm Điềm thật sâu, lại nói: “Anh sẽ đau lòng.”

Chương 35

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm thi xong đã là ngày 20 tháng 1.

Kì thi vừa kết thúc, một đám học sinh còn ở lại trường liền xách hành lý trở về như tên bắn.

Lúc thi xong đã là ba giờ chiều, Tôn Điềm Điềm định cùng Thẩm Niệm Thâm chuẩn bị trực tiếp về nhà.

Kết quả còn chưa kịp đi đã bị Hứa Lệ túm lại, "Gấp cái gì chứ, tớ với Trình Đóa mua vé máy bay ngày mai về, đêm nay chúng ta đi tụ tập một chút."

Thẩm Niệm Thâm trưng cầu ý kiến của Tôn Điềm Điềm, cô đương nhiên không có ý kiến, kéo Thẩm Niệm Thâm, cười tủm tỉm nói: "Anh nói đi đâu em liền đi đó."

Thời gian này vẫn luôn bận rộn khó có được ngày nghỉ, Thẩm Niệm Thâm cũng muốn nghỉ ngơi một chút, vì thế buổi tối bốn người cùng nhau đi ra ngoài ăn cái lẩu.

Bởi vì đi sớm nên ăn lẩu xong chỉ mới hơn 7 giờ một chút.

Buổi tối bên ngoài có gió lớn, Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm, đầu chôn ở trong lòng ngực anh.

Thẩm Niệm Thâm ôm cô, vì cô mà chắn gió, anh quay đầu lại nói với Hứa Lệ: "Tìm chỗ nào ở trong nhà đi, Điềm Điềm sợ lạnh."

Hứa Lệ nắm tay Trình Đóa từ phía sau đi tới, nói: "Hiện tại còn sớm, nếu không thì đi chơi bida đi?"

"Được được, em muốn chơi!" Lần trước Trình Đóa vừa mới học đánh bida nên đặc biệt hưng phấn.

Tôn Điềm Điềm từ trong lòng ngực Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu, quay đầu lại nhìn Trình Đóa cùng Hứa Lệ, "Nhưng mà em không biết chơi."

Hứa Lệ cười nói: “Để A Niệm dạy em, cậu ấy chính là cao thủ đó.”

Tôn Điềm Điềm kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, “Anh còn biết đánh bida sao?”

Thẩm Niệm Thâm còn chưa nói lời nào thì Hứa Lệ đã chen vào nói: “Cậu ấy biết rất nhiều thứ, về sau em sẽ cảm nghiệm được thôi.”

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm như chứa ngàn sao, “Thẩm Niệm Thâm, sao anh lại lợi hại như vậy.”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, nói: “Cũng không phải là chuyện gì rất khó.”

“Nhưng mỗi ngày anh phải làm nhiều việc như vậy, làm sao có thời gian học nhiều thứ thế.” Tôn Điềm Điềm vừa ngạc nhiên vừa sùng bái, trước kia ấn tượng của cô với học bá chính là một ngày 24 giờ ngoại trừ học tập thì vẫn là học tập.

Nhưng Thẩm Niệm Thâm hoàn toàn không giống vậy, làm sao anh vừa có thể học tập tốt, vừa có thể giỏi các kĩ năng khác ngoài trừ học tập ra?

Hứa Lệ quay đầu lại nói: “Em cũng cảm thấy thần kỳ đúng không? Anh cảm thấy một người đàn ông như cậu ấy quả thực là như vị thần.”

Tôn Điềm Điềm nghe Hứa Lệ khen Thẩm Niệm Thâm liền có một loại cảm giác có chung vinh dự, đặc biệt tự hào.

Cô ôm cánh tay Thẩm Niệm Thâm chậm rãi đi phía trước, câu được câu không mà cùng Thẩm Niệm Thâm nói chuyện: “Nghe nói anh còn lấy được giải quán quân cuộc thi bơi lội của thành phố tổ chức?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng.

Tôn Điềm Điềm tò mò, hỏi: “Khi nào vậy?”

Thẩm Niệm Thâm: “Lúc mười bảy tuổi, cao nhị (lớp 11).”

Tôn Điềm Điềm càng sùng bái, “Thẩm Niệm Thâm, anh thật là lợi hại.”

Lúc mười bảy tuổi, cô còn cả ngày ở trường chơi đùa.

Thẩm Niệm Thâm cười một cái, nói: “Là bởi vì có tiền thưởng nên mới đi tham gia.”

“A, được bao nhiêu tiền vậy?”

“3000.” Vốn là không có gì hứng thú, nhưng sau đó nghe nói có tiền thưởng nên không chút do dự liền đi báo danh.

Mắt Tôn Điềm Điềm sáng lấp lánh, sùng bái mà nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Thẩm Niệm Thâm anh thật sự quá lợi hại, hơn mười tuổi đã biết tự kiếm tiền.”

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, đôi mắt Tôn Điềm Điềm to tròn, không chớp mắt mà nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, trong mắt mang theo nụ cười ôn nhu, thấp giọng nói: “Tôn Điềm Điềm, sao em lại tốt như vậy chứ?”

“A? Ưm —”

Tôn Điềm Điềm còn chưa kịp nói thì môi Thẩm Niệm Thâm đã đột nhiên dán xuống, cả người cô cứng đờ, đôi mắt mở to, cả người ngơ ngác mà sững sờ đứng đó.

Hai bờ môi lẳng lặng mà dán vào nhau, một lát sau Thẩm Niệm Thâm mới hơi buông ra.

Ngẩng đầu, thấy đôi mắt Tôn Điềm Điềm mở to mà ngơ ngác nhìn mình, anh không khỏi cười, xoa xoa đầu cô, “Đồ ngốc, hoàn hồn đi.” Nói xong liền buông cô ra, cười bước về phía trước.

Nụ hôn của Thẩm Niệm Thâm quá bất ngờ, khiến cho đầu óc Tôn Điềm Điềm phát ngốc, ngơ ngác mà đứng tại chỗ nửa ngày.

Thẩm Niệm Thâm đi vài bước về phía trước, không nghe thấy tiếng bước chân đi theo của Tôn Điềm Điềm, anh quay đầu lại, “Còn không đi?”

Tôn Điềm Điềm cuối cùng cũng hoàn hồn, nhanh chóng chạy về phía trước, cao hứng mà ôm lấy Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu, nhếch khóe miệng vui vẻ hỏi anh, “Sao anh lại hôn em?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, nói: “Thích.”

Chưa từng có một người giống Tôn Điềm Điềm tin tưởng, sùng bái anh như vậy. Cô không biết, một câu khẳng định của cô có thể mang đến cho anh bao nhiêu năng lượng.

Bởi vì mẹ mà thời tiểu học mấy bạn học nữ đều hợp lại mà cô lập anh, xa lánh, nhục nhã anh, khiến anh thật sự vô cùng chán ghét nữ sinh.

Sau khi gặp được Tôn Điềm Điềm, anh mới biết được trên thế giới thì ra còn có một nữ sinh tốt đẹp như vậy, thiện lương, đơn thuần, đáng yêu, *thiện giải nhân ý[1]*, vĩnh viễn tràn ngập sức sống, ở bên cô, cuộc sống giống như tràn ngập ánh mặt trời, cuộc đời đều có chuyện đáng chờ đợi.

*[1] Thiện giải nhân ý: am hiểu lòng ngườ*i.

Tôn Điềm Điềm đột nhiên nhón chân hôn lên môi Thẩm Niệm Thâm một cái, mi mắt cong cong mà nhìn anh, "Em cũng thích anh."

"Ai, hai người các cậu có thể để lát nữa rồi ân ái hay không, đi mau lên nào." Hứa Lệ cùng Trình Đóa đã đi rất xa, quay đầu lại phát hiện Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điềm Điềm dừng ở một chỗ thật xa, hai người còn thân mật với nhau trên đường lớn, có để cho người ta sống không đây.

Tôn Điềm Điềm cười rộ lên, trả lời: "Lập tức tới liền đây!"

Nói xong cô liền kéo Thẩm Niệm Thâm đuổi theo.

Cách trường học không xa có một chỗ đánh bida, cơ sở vật chất cũng khá tốt, bọn Thẩm Niệm Thâm đôi khi có ghé qua đây chơi.

Bởi vì đến kì nghỉ, phòng đánh bida tương đối ít người.

Hứa Lệ nói: "Chúng ta lên tầng hai đi, trên đó an tĩnh hơn."

Tầng một gần đường lớn, nhiều xe tới tới lui lui nên là có chút ồn ào.

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm lên tầng hai, vốn cho rằng tầng hai không có ai, không nghĩ tới lại có một bàn, càng không nghĩ tới đó lại là đám người Tạ Tuân.

Từ lần trước cắm trại trở về, Tôn Điềm Điềm đã rất lâu không gặp Tạ Tuân, giờ phút này thấy cậu liền cười chào hỏi, "Tạ Tuân, cậu còn chưa về nhà à."

Tạ Tuân lười nhác mà liếc mắt nhìn cô một cái, 'ừ' một tiếng.

Mấy nam sinh bên cạnh Tạ Tuân đều là bạn học thời cao trung, nhìn thấy Tôn Điềm Điềm, một đám đều rất nhiệt tình.

Lâm Tuấn cười nói: "Điềm Điềm, đã lâu không gặp, cậu ngày càng xinh đẹp nha."

Tôn Điềm Điềm cười cười.

Lâm Tuấn nhìn Tôn Điềm Điềm nắm tay nam sinh bên cạnh, không khỏi nhìn Thẩm Niệm Thâm thêm vài lần, trong mắt mang theo đánh giá, sau đó nhìn về phía Tôn Điềm Điềm, cười đến ái muội, "A, Điềm Điềm, yêu đương rồi sao? Bạn trai à?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Ừm."

Tạ Tuân phiền lòng, nhíu mày nhìn về phía Lâm Tuấn, "Có chơi hay không?"

"Chơi chơi chơi! Tới liền!" Tạ Tuân rõ ràng không muốn nói chuyện với Tôn Điềm Điềm, mấy người anh em đều biết tâm tư của cậu ta, một đám tức khắc chạy về không nói gì nữa.

Tôn Điềm Điềm lôi kéo Thẩm Niệm Thâm, "Chúng ta qua bên kia đi."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, nắm tay Tôn Điềm Điềm đi đến một bàn bên trong.

Lần đầu tiên Tôn Điềm Điềm chơi bida, Thẩm Niệm Thâm tay cầm tay dạy cô.

Anh đứng ở phía sau cô, hơi cúi người áp xuống thân thể cô, giúp cô điều chỉnh tư thế, "Hạ thấp người xuống một chút."

Thân thể hai người thật sự áp sát vào nhau, môi Thẩm Niệm Thâm nhẹ nhàng dán bên lỗ tai Tôn Điềm Điềm, thanh âm thấp thấp, hơi thở chui vào lỗ tai Tôn Điềm Điềm, cô nhịn không được liền cười khanh khách, rụt cổ lại, "Ngứa thật."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Chuyên tâm một chút."

“Anh dựa vào em gần quá.”

Thẩm Niệm Thâm cười, tiếp tục dạy cô, “Tư thế tay không đúng, ngón tay cái tách ra một chút.”

Thẩm Niệm Thâm cách thật sự rất gần, lúc nói chuyện, toàn bộ hơi thở nong nóng chui vào lỗ tai, Tôn Điềm Điềm ngứa đến không chịu được, ở trong lòng Thẩm Niệm Thâm cười khanh khách.

Hứa Lệ ở bên cạnh chơi cùng Trình Đóa, ngẩng đầu thấy tư thế thân mật của hai người, tấm tắc nói, “Hai người các cậu là tới đánh bida hay là tới yêu đương vậy?”

Thẩm Niệm Thâm ngước mắt liếc hắn một cái, “Đánh đầu cậu.”

Tôn Điềm Điềm học nửa ngày, cuối cùng cũng sờ được đến mặt bàn.

Thời điểm sờ được mặt bàn là hưng phấn nhất, cô cầm gậy ồn ào muốn tự mình đánh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn vẻ mặt hưng phấn của Tôn Điềm ĐiềmĐiềm liền cười sủng nịch, sau đó lui về sau một bước, nhường vị trí cho cô.

Nhưng mà sự thật đã chứng minh, Tôn Điềm Điềm học một giờ, ngoại trừ tư thế học được có chút giống, những thứ khác hoàn toàn không học được, đánh phát nào trượt phát đó.

Trình Đóa cùng Hứa Lệ rất không cho mặt mũi mà cười ha hả.

Tôn Điềm Điềm cảm thấy mất mặt, quay đầu lại vô cùng đáng thương mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm bất đắc dĩ mà xoa xoa ấn đường, bạn gái quá ngốc, dạy làm sao mới tốt đây.

Thẩm Niệm Thâm lại dạy thêm lát nữa, Tôn Điềm Điềm mới miễn cưỡng có thể đánh trúng bi.

Cô đánh đến nghiện, kích động mà nói với Thẩm Niệm Thâm: “Chúng ta chơi lâu một chút đi, chơi đến 10 giờ được không?”

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, ánh mắt lơ đãng liếc về hướng bàn bên kia một cái, trầm mặc một lát rồi mới gật đầu, “Được.”

“Đợi em một tí, em đi WC trước.” Tôn Điềm Điềm vừa mới học được, thời điểm nhiệt tình tăng vọt liền vội vội vàng vàng chạy tới WC.

Đi WC phải đi ngang qua bàn của bọn Tạ Tuân, cô chạy thật nhanh, không chú ý tới có người đang phát bi.

Lâm Tuấn nhắm chuẩn, sau đó đánh vào bi, gậy liền đụng vào ngực Tôn Điềm Điềm.

Lực đánh bi có chút lớn, Tôn Điềm Điềm tức khắc đau đến kêu “A” một tiếng.

Tạ Tuân vốn dựa vào bàn bên cạnh, thấy thế liền chửi ầm lên, “Lâm Tuấn! Mẹ nó, cậu không có mắt à!”

Cậu bước đến trước mặt Tôn Điềm Điềm, kéo tay cô, khẩn trương hỏi: “Thế nào? Không sao chứ?”

“Không, không sao.” Tôn Điềm Điềm theo bản năng rút tay về.

Tạ Tuân nhíu mày, nói: “Đụng trúng ngực rồi, tớ dẫn cậu đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

Nói xong liền kéo Tôn Điềm Điềm đi ra ngoài.

Thẩm Niệm Thâm bước tới, một tay kéo Tôn Điềm Điềm lại, ánh mắt nặng nề mà nhìn chằm chằm Tạ Tuân, “Không làm phiền đến cậu.”

Amh ôm bả vai Tôn Điềm Điềm tựa như đánh dấu chủ quyền, “Tôi tự đưa cô ấy đi.”

Chương 36

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm liếc mắt nhìn Tạ Tuân một cái, sau đó dắt Tôn Điềm Điềm xuống dưới lầu.

Anh đi hơi nhanh, Tôn Điềm Điềm có chút theo không kịp, vừa ra khỏi quán bida, Tôn Điềm Điềm vội vàng kéo anh, "Từ từ, từ từ A Niệm."

Sắc mặt Thẩm Niệm Thâm nặng nề, gắt gao mím môi dưới, rốt cuộc cũng ngừng lại.

Quay đầu lại nhìn Tôn Điềm Điềm, lúc này mới nhẹ giọng hỏi: "Đụng có đau không?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không có, hoàn toàn không đau, không cần đi bệnh viện."

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô, nghiêm túc nhìn một lát, "Chắc chắn không?"

Tôn Điềm Điềm dở khóc dở cười, tiến lên một bước, bám vào cánh tay Thẩm Niệm Thâm, "Ai da, em cũng không phải pha lê, làm gì mà yếu ớt đến vậy."

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, không nói gì hết.

Bên ngoài gió lạnh đến thấu xương, Thẩm Niệm Thâm dắt Tôn Điềm Điềm đến đứng ở chỗ tránh gió.

Hứa Lệ cùng Trình Đóa chạy xuống, thấy hai người còn đang đứng ở cửa, vội chạy đến hỏi: "Thế nào? Không sao chứ?"

Tôn Điềm Điềm cong cong mi mắt, nói: "Không sao."

Trình Đóa vỗ vỗ ngực, "Làm tớ sợ muốn chết." Lại có chút khẩn trương hỏi: "Thật sự không sao chứ?"

Đụng vào ngực, rất nhẹ.

Tôn Điềm Điềm cười, rất nghiêm túc gật đầu, “Thật sự không sao, có gì tớ sẽ nói mà.”

Trình Đóa thở phào một hơi, “Vậy là tốt rồi.”

“A Niệm, cậu không sao chứ? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?” Hứa Lệ nhìn Tôn Điềm Điềm rồi lại nhìn Thẩm Niệm Thâm, cảm thấy Tôn Điềm Điềm có thể là thật sự không sao, ngược lại là A Niệm thoạt nhìn giống như có chuyện gì đó.

Tôn Điềm Điềm nghe lời này liền nghiêng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, lúc này mới phát hiện sắc mặt anh thật sự không tốt lắm.

“A Niệm, anh làm sao vậy?”

Thẩm Niệm Thâm không đáp lời cô mà nói với Hứa Lệ: “Cậu với Trình Đóa đi chơi đi, tớ dẫn Điềm Điềm về trường.”

“A, hai người phải về à, mới hơn 9 giờ mà, tụi em còn định đi xem phim nữa.” Trình Đóa tiếc nuối nói.

Hứa Lệ giữ nàng lại, “Hai chúng ta đi xem phim đi, để A Niệm dẫn Điềm Điềm về trường.”

Hứa Lệ nhìn thế trận này, hai vợ chồng phỏng chừng là có chuyện muốn nói.

“A Niệm, vậy hai người về trước đi, tớ với Trình Đóa đi xem phim rồi về sau.” Hứa Lệ nói một tiếng rồi dắt Trình Đóa rời đi.

Hai người đi rồi, Tôn Điềm Điềm dựa vào trong lòng Thẩm Niệm Thâm, hai tay vòng lấy eo anh, ngẩng đầu nhìn anh, “Chúng ta phải về sớm như vậy sao?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừ’ một tiếng, “Về trường đi dạo đi.”

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, đáp: “Được.”

Thẩm Niệm Thâm dắt Tôn Điềm Điềm về trường.

Trên đường trở về, Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn không nói chuyện, Tôn Điềm Điềm đoán không được anh đang suy nghĩ cái gì, lâu lâu lại

nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Sau khi nhìn vài lần, rốt cuộc cũng nhịn không được mà hỏi, "A Niệm, anh làm sao vậy?"

Thẩm Niệm Thâm dẫn cô đi qua đường lớn, thấp giọng nói: "Không có việc gì."

Tôn Điềm Điềm: "Vậy sao anh lại không cao hứng?"

Qua đường lớn, đứng ở cổng trường, Thẩm Niệm Thâm mới dừng lại, rũ mắt nhìn cô, "Anh có không cao hứng sao?"

Tôn Điềm Điềm đặc biệt nghiêm túc gật đầu, "Rất rõ ràng."

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô ngẩng đầu, đưa đầu tới gần anh, khóe miệng giương lên nụ cười, "A Niệm, có phải anh ghen không?"

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm sáng lên, tức khắc mặt mày hớn hở, "Thật sự ghen à?"

"…" Thẩm Niệm Thâm cảm thấy có chút không biết nói gì, xoa nhẹ đầu Tôn Điềm Điềm mà nói: "Đi thôi."

Trên đường trở về, tâm tình Tôn Điềm Điềm đặc biệt tốt, kéo tay Thẩm Niệm Thâm một đường nhảy nhót, trong miệng còn ngâm nga hát.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm ở bên cạnh nhảy nhót, không khỏi buồn cười, "Tôn Điềm Điềm, em mấy tuổi rồi?"

Tôn Điềm Điềm cười, tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, cười tủm tỉm mà hỏi lại anh, "Vậy anh mấy tuổi? Sao lại ghen ấu trĩ như vậy?"

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Tôn Điềm Điềm nhịn không được cười, giơ tay chọt chọt mặt Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, bộ dáng anh lúc ghen thật đáng yêu."

Thẩm Niệm Thâm thuận thế cầm tay cô, ánh mắt nhìn cô thật sâu, "Đừng quậy."

Hai người đã về tới trường, Tôn Điềm Điềm không muốn về ký túc xá sớm như vậy liền nói với Thẩm Niệm Thâm: "A Niệm, chúng ta lại đi dạo đi, một mình em về ký túc xá thì nhàm chán lắm."

Thẩm Niệm Thâm giơ tay áp vào mặt cô, "Không lạnh sao?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không lạnh."

Nói xong liền ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm thật chặt, đầu dùng sức chôn trên cánh tay anh.

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, trong mắt không khỏi lộ ra vài phần ý cười ôn nhu.

Bởi vì đã là kì nghỉ, lại còn là buổi tối nên trong trường gần như không có người, Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm, hai người chậm rãi tản bộ trong trường.

"A Niệm, kì nghỉ đông này anh định làm gì?"

Thẩm Niệm Thâm không có khái niệm gì đối với kì nghỉ, trước giờ đều là một mình anh ở nhà cùng bà ngoại, đọc sách, làm thêm một chút việc, có lúc thì ra ngoài đánh bóng rổ với bạn học, cứ như vậy liền hết một cái kỳ nghỉ.

Nhưng kỳ nghỉ năm nay tất nhiên là không giống, anh có Tôn Điềm Điềm.

Anh cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Em nghĩ thế nào?"

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu nghĩ ngợi, "Em vẫn chưa nghĩ ra."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Vậy em cứ chậm rãi nghĩ đi."

Hai người lang thang đi dạo không có mục tiêu, đi một hồi liền đi đến rừng cây nhỏ trong trường.

Rừng cây nhỏ đen như mực, cách một khoảng thật xa mới có một ngọn đèn đường mờ nhạt.

Tôn Điềm Điềm nhẹ nhàng túm lấy ống tay áo Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: “Nghe người ta nói, cái rừng cây nhỏ này là thánh địa hẹn hò trong trường học.”

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, “Thánh địa hẹn hò không phải là sân thể dục sao?”

“Nơi này cũng vậy, nơi này mờ ám hơn.” Tôn Điềm Điềm liếc mắt nhìn cây cối ở đối diện một cái, đột nhiên thần thần bí bí mà tiến đến bên tai Thẩm Niệm Thâm, lặng lẽ nói một câu.

Thẩm Niệm Thâm nhíu nhíu mày, vỗ vỗ đầu cô, “Đừng nói bừa.”

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, “Cũng không phải là do em tự nói, người khác nói nha.”

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, xụ mặt giáo huấn, “Người khác nói cũng không được nghe.”

Tôn Điềm Điềm cong mắt cười, cúi đầu chui vào trong lòng Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm anh thật hung dữ.”

Thẩm Niệm Thâm cười sờ sờ đầu cô rồi ôm lấy cô.

Tôn Điềm Điềm cũng ôm eo Thẩm Niệm Thâm, hai người cứ như vậy mà lẳng lặng ôm nhau.

Chung quanh một mảnh đen như mực an tĩnh đến không một chút tiếng động.

Đầu Tôn Điềm Điềm dựa vào trong lòng ngực Thẩm Niệm Thâm, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của anh.

Cô nhịn không được mà ôm anh chặt hơn, khóe miệng cong cong, mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Ở bên cạnh người mình thích, an tĩnh ôm như vậy, đáy lòng như được tô lên màu hồng hạnh phúc.

Qua một lát, cô bỗng nhiên ngẩng đầu hôn lên môi Thẩm Niệm Thâm một cái.

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, ánh mắt đột nhiên sâu thêm vài phần mà nhìn Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm nở nụ cười vui vẻ, đôi mắt cong cong mà nhìn Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: "A Niệm, em rất thích anh."

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô một lát, bỗng nhiên cũng cười, sờ sờ đầu cô, mặt mày thâm thúy mà nhìn cô.

Tôn Điềm Điềm nhìn đôi mắt thâm thúy của Thẩm Niệm Thâm, trong mắt anh giống như có một cái hố thật sâu, Tôn Điềm Điềm chỉ cảm thấy cả người mình đều bị anh hút vào.

Hai người cứ lẳng lặng đứng đối diện nhau, đêm khuya tĩnh lặng, trong không khí phảng phất có thứ gì đó đang lặng yên kích động.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng trên cánh môi mềm mại của Tôn Điềm Điềm, đáy lòng bỗng nhiên nảy lên một ít xúc động xa lạ.

Hầu kết chuyển động, giây tiếp theo liền cúi đầu, khắc chế không được mà hôn xuống.

Thân thể Tôn Điềm Điềm cứng đờ, đôi mắt không tự chủ được mà mở to vài phần.

Vốn tưởng rằng Thẩm Niệm Thâm chỉ giống như lúc trước mà nhẹ nhàng hôn cô một chút, nhưng mà qua một hồi lâu, anh vẫn như cũ không có buông cô ra, môi anh ở trên môi cô vừa ôn nhu vừa trằn trọc, một tay ôm eo cô, một tay khác đỡ lấy gáy cô, lực đè trên môi cô bỗng nhiên mạnh hơn một chút.

Tim Tôn Điềm Điềm đập có chút hỗn loạn, trong đầu trống rỗng, cả người ngơ ngác mà đứng yên ở chỗ đó.

Không hề là lướt qua rồi ngừng lại, chỗ sâu trong đáy lòng kia phảng phất sự xúc động lại có chút áp lực, tay trái Thẩm Niệm Thâm gắt gao ôm lấy eo Tôn Điềm Điềm, chặt chẽ ấn thân thể cô vào trong lòng ngực anh, tay phải thủ sẵn sau gáy cô, lực hôn cô ngày một mạnh hơn, đến cuối cùng biến thành dùng sức mà trằn trọc hút. Mút.

Trong đầu Tôn Điềm Điềm trống trơn, cả người đều choáng váng. Các cảm quan trên thân thể cô đều tập trung lên bờ môi Thẩm Niệm Thâm gắt gao hôn.

Lần đầu tiên cô biết hôn môi chân chính là như thế này, môi bị hôn đến tê dại, thậm chí có chút đau, nhưng lại không muốn anh buông ra.

Cô cảm giác được hô hấp của Thẩm Niệm Thâm trở nên nặng hơn, lực hôn cũng càng ngày càng mạnh, thậm chí có chút dồn dập.

Cô cảm giác được đầu lưỡi Thẩm Niệm Thâm đang cậy mở hàm cô, tim cô đập phanh phanh phanh tựa như sắp từ cổ họng nhảy ra, cô không biết nên làm như thế nào, theo bản năng cắn chặt hàm răng lại.

Thẩm Niệm Thâm bị chặn ở bên ngoài, thử muốn cạy ra lần nữa, kết quả phát hiện nha đầu trong lòng cả người cứng đờ đến không cách nào nhúc nhích, hàm răng gắt gao cắn chặt.

Anh dừng lại một chút, hơi hơi buông cô ra, rũ mắt, Tôn Điềm Điềm khẩn trương mà ngừng hô hấp, không chớp mắt mà nhìn anh chằm chằm.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm rất sâu, môi nhẹ nhàng dán trên môi Tôn Điềm Điềm, giọng nói có chút khàn khàn, “Anh là dã thú sao?”

Tôn Điềm Điềm: “…”

Thẩm Niệm Thâm: “Thả lỏng một chút.”

Dứt lời, bờ môi ấm áp lại lần nữa phủ lên, đầu lưỡi đảo qua hàm răng cô, Tôn Điềm Điềm sửng sốt vài giây, run rẩy run sợ, hơi hơi mở miệng ra.

Thẩm Niệm Thâm xông vào hút lấy cô.

Tim Tôn Điềm Điềm phát run, trong đầu một trận choáng váng.

Thẩm Niệm Thâm thật sự dùng sức mà hôn, phảng phất muốn đem toàn bộ cô nuốt xuống, Tôn Điềm Điềm chỉ cảm thấy cả người nhũn ra giống như sắp hòa tan.

Qua thật lâu, Tôn Điềm Điềm bị hôn đến thở không nổi, Thẩm Niệm Thâm mới hơi hơi buông lỏng cô ra.

Anh rũ mắt nhìn cô, mặt Tôn Điềm Điềm đỏ ửng, tim vẫn đập hỗn loạn như cũ, không có biện pháp dừng lại.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm rất sâu, tầm mắt dừng ở trên môi Tôn Điềm Điềm, giơ tay, ngón tay cái ôn nhu mà vuốt ve làn môi cô, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Tôn Điềm Điềm, thật lâu sau, bỗng nhiên nhịn không được cười.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm cười, càng cảm thấy thẹn thùng, đầu chui vào trong lòng ngực anh, thanh âm rầu rĩ, có chút sốt ruột, "Thẩm Niệm Thâm anh thật xấu."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, hai tay ôm lấy cô, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô một cái, qua một lát mới cười nhẹ nói: "Chúng ta trở về đi."

Chương 37

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm ra khỏi rừng cây nhỏ, Tôn Điềm Điềm thẹn thùng, đầu vẫn luôn gắt gao chôn ở cánh tay anh.

Thẩm Niệm Thâm còn chưa thấy Tôn Điềm Điềm thẹn thùng như vậy, nhịn không được liền nở nụ cười, nhìn cô, thấp giọng cười, "Sao lại thẹn thùng như vậy?"

Mặt Tôn Điềm Điềm chôn ở cánh tay Thẩm Niệm Thâm, rầu rĩ mà cười ra tiếng, một lát sau mới ngẩng đầu, khuôn mặt hồng hồng, cười nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh nói xem, sao anh lại làm loại chuyện này?"

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, khóe miệng câu lấy một tia cười xấu xa, "Chuyện gì?"

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, ngay sau đó thẹn thùng đánh vào tay Thẩm Niệm Thâm một cái, "Thẩm Niệm Thâm anh xấu lắm, biết rõ còn cố hỏi."

Thẩm Niệm Thâm tức khắc bật cười, bắt lấy tay cô, chặt chẽ nắm trong lòng bàn tay.

Tôn Điềm Điềm nhẹ nhàng trừng mắt với anh một cái, Thẩm Niệm Thâm cười nhìn cô, kéo kéo tay cô mà ôn nhu nói: "Đi thôi."

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới cười, hai người nắm tay đi về hướng ký túc xá.

Trong đầu Tôn Điềm Điềm đều là cảnh tượng vừa rồi ở rừng cây nhỏ, vừa ngượng ngùng vừa có chút vui sướng nói không nên lời, nhẫn nại mà thẹn thùng hỏi anh, "Có phải anh lén học không?"

Thẩm Niệm Thâm cười, "Học với ai?"

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, chớp chớp mắt, "Trong TV."

Nếu không sao lại đột nhiên thuần thục như vậy...

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, "Loại chuyện này cần phải học sao?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

Đã đến cửa ký túc xá, Thẩm Niệm Thâm cười xoa xoa đầu cô, "Ngốc à, không thầy dạy cũng biết, có hiểu không?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

Thẩm Niệm Thâm: "Vào trong đi, thu dọn hết đồ đạc, 9 giờ sáng mai anh tới đón em, sau đó đưa em về nhà."

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Em biết rồi."

Thẩm Niệm Thâm: "Anh đi đây."

Tôn Điềm Điềm nhìn nhìn bốn phía, thấy không có người liền nhanh chóng nhón chân, ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, "Hôn em một cái."

Thẩm Niệm Thâm cười, cúi đầu hôn lên môi cô, "Được chưa?"

Tôn Điềm Điềm cao hứng, nhếch miệng cười rộ lên, nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Anh biết rồi."

Tôn Điềm Điềm: "Ngủ ngon."

Thẩm Niệm Thâm: "Ngủ ngon."

...

Buổi tối hôm nay, Tôn Điềm Điềm ngủ cực kì ngon, trong mộng, cô lại mơ thấy mình hôn môi Thẩm Niệm Thâm, một cái hôn hết sức triền miên, lòng tựa như bị hòa tan.

Chín giờ sáng hôm sau, Thẩm Niệm Thâm tới ký túc xá đón Tôn Điềm Điềm, kết quả gọi điện thoại hơn nửa ngày cô mới bắt máy, thanh âm buồn ngủ, "A Niệm..."

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, thấp giọng hỏi: "Còn đang ngủ à?"

Đầu kia điện thoại, Tôn Điềm Điềm giãy giụa trong ổ chăn một lát, đầu tóc rối bù ngồi dậy, dụi dụi mắt, "Ừm."

Thẩm Niệm Thâm nghe thanh âm buồn ngủ mông lung của cô, dở khóc dở cười, "Không phải nói 9 giờ tới đón em sao."

Tôn Điềm Điềm ngồi có chút lạnh, lại nhịn không được mà chui vào ổ chăn, "Em có đặt đồng hồ báo thức, nhưng đồng hồ vừa reo thì em lại nhấn tắt."

Thẩm Niệm Thâm: "Vậy em đã thu dọn xong đồ đạc chưa?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, thanh âm nghe rất ủy khuất, "Em vốn định sáng nay thu dọn..."

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được cười, "Anh chờ em, hiện tại em thu dọn đi."

Tôn Điềm Điềm nằm trong ổ chăn, thanh âm nho nhỏ, "Anh vào đây giúp em thu dọn được không? Trình Đóa đã đi rồi, chỉ còn một mình em ở phòng ngủ."

Thời điểm trường học nghỉ, rất nhiều nữ sinh để bạn trai vào hỗ trợ dọn đồ đạc, hơn nữa khu của đám Tôn Điềm Điềm đều học nghệ thuật, khoa nghệ thuật được nghỉ sớm nhất, toàn bộ học sinh gần như đã đi hết, bên trong trống rỗng, một bóng người cũng không có.

Nhưng ngày mai trường mới đóng cửa nên cửa ký túc xá còn có dì quản lý trực ban, Thẩm Niệm Thâm đến đăng ký, dì quản lý cười tủm tỉm hỏi: "Tới giúp bạn gái dọn đồ đạc à?"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Đúng vậy."

"Ký tên ở đây là được."

"Cảm ơn ."

Thẩm Niệm Thâm đăng ký xong mới đi vào bên trong, gọi điện cho Tôn Điềm Điềm hỏi số phòng, một lát liền tới cửa.

Lúc tiếng đập cửa vang lên, Tôn Điềm Điềm vẫn còn ở trên giường, cô nhanh chóng bò dậy, "Tới liền."

Chui ra khỏi ổ chăn, đỡ lan can, dẩu mông xuống giường.

Cửa vừa mở ra, Thẩm Niệm Thâm liền thấy Tôn Điềm Điềm mặc một bộ váy ngủ màu hồng hình gấu, đầu tóc rối bù đứng ở bên trong.

Anh giơ tay xoa xoa tóc cô, "Sao lại ngủ đến đầu tóc rối bù như vậy."

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, kéo anh tiến vào, "Mau vào đi, bên ngoài rất lạnh."

Trong ký túc xá có máy sưởi, trong phòng rất ấm áp.

Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm vào, nói: "Bảy giờ sáng Trình Đóa đã ra cửa, vốn dĩ cậu ấy đã kêu em, kết quả em lại ngủ quên mất."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cười, "Em là heo nhỏ lười sao?"

Tôn Điềm Điềm trừng anh, "Anh mới là heo lười, anh là heo lớn lười."

Thẩm Niệm Thâm nhéo nhéo mũi cô, "Heo nhỏ lười, mau đi rửa mặt."

Tôn Điềm Điềm cười, nói: "Vậy anh giúp em thu dọn đồ đạc đi, máy tính ở trên bàn, còn có vài bộ quần áo mùa đông trong ngăn tủ nữa."

"Ừm, anh thu dọn giúp em, em mau đi rửa mặt đi."

Thời gian nghỉ đông khá ngắn, Tôn Điềm Điềm không muốn mang quá nhiều đồ về, nếu không đến ngày khai giảng còn phải mang đến một lần nữa, rất phiền toái.

Thẩm Niệm Thâm giúp cô cất mấy bộ quần áo mùa đông trong ngăn tủ vào rương hành lý, sau đó đi đến bàn học lấy máy tính cho cô.

Thời điểm lấy máy tính, anh phát hiện có một tờ giấy vẽ bị đè phía dưới, trong tranh là hình vẽ rừng cây nhỏ tối hôm qua, hai người đứng ở dưới tàng cây hôn môi.

Vóc dáng nam sinh rất cao, hơi cong người, một tay ôm eo, một tay đặt sau gáy của nữ sinh, môi dán lên môi nữ sinh.

Thân thể nữ sinh nho nhỏ, rúc ở trong lòng nam sinh, đôi mắt mở tròn xoe, gương mặt đỏ ửng thẹn thùng.

Bên cạnh nam sinh có vẽ một trái tim, bên trong trái tim viết hai chữ "A Niệm", bên cạnh nữ sinh cũng vẽ một trái tim, bên trong viết hai chữ "Điềm điềm".

Phía dưới viết một hàng chữ: Ngày 20 tháng 11 năm 2012, mình cùng A Niệm hôn môi, vui vẻ ^_^

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm tờ giấy vẽ này thật lâu, sau đó gấp nó lại, bỏ vào trong túi quần anh.

Tôn Điềm Điềm rửa mặt xong, cô chạy ra ngoài cầm quần áo rồi chạy vào phòng tắm thay.

Vừa mới chạy đến phòng tắm, cô lại thò đầu từ bên trong ra, nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Không được nhìn lén nha."

Khóe mắt Thẩm Niệm Thâm giật giật, "... Anh là biến thái sao?"

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, đóng cửa phòng tắm lại.

Thời điểm thay xong quần áo, Thẩm Niệm Thâm đã thu dọn gần xong đồ đạc, anh chỉ chỉ tủ quần áo, ho khan một tiếng, "Em tự nhìn xem còn có thứ gì phải mang về không."

"Được." Tôn Điềm Điềm đi đến trước ngăn tủ.

Quần áo mùa đông đã thu dọn xong, cô cười tủm tỉm nói: "Đều lấy hết rồi, chỉ có nhiêu đó thôi."

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm có vài phần cổ quái, nhìn cô, "Chắc không? Không còn gì cần mang theo à?"

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, theo bản năng liếc mắt nhìn bên trong ngăn tủ một cái, sau đó phát hiện nội y của cô vẫn còn treo ở tận cùng bên trong.

Tôn Điềm Điềm tức khắc có chút ngượng ngùng, cô nhanh chóng lặng lẽ lấy chúng nó ra, sau đó nhanh chóng cuốn lại, vừa nhét vào trong rương hành lý vừa lặng lẽ nhìn Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt anh nhìn chằm chằm nơi khác, không có nhìn cô.

Tôn Điềm Điềm: "..."

Tôn Điềm Điềm thu dọn xong đồ đạc, cái rương đồ có chút nhiều, không dễ đóng lại, Thẩm Niệm Thâm tới giúp cô, nói: "Em nhìn xem còn cái gì muốn lấy hay không."

"Được." Tôn Điềm Điềm đi kiểm tra một chút, quần áo đã lấy, máy tính cũng lấy rồi, mỹ phẩm dưỡng da thì trong nhà cũng có, cô lười mang theo.

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cô cúi đầu tìm trên bàn nửa ngày, đột nhiên hỏi: "A Niệm, anh có thấy bức tranh của em không?"

Thẩm Niệm Thâm đóng xong rương hành lý, xách theo cái rương đứng lên, lúc này mới nhìn về phía Tôn Điềm Điềm, "Vẽ cái gì?"

"Chính là..." Tôn Điềm Điềm có chút ngượng ngùng, không thể nói là cô vẽ cảnh hôn môi với anh tối hôm qua được, thật thẹn thùng.

Cô gãi gãi đầu, lại cúi đầu tìm nửa ngày, vẫn là không tìm được, đành phải ngẩng đầu hỏi Thẩm Niệm Thâm, "Chính là một bức tranh, một bức... tranh tình nhân."

Thẩm Niệm Thâm nghiêm trang, "Không có nhìn thấy."

Tôn Điềm Điềm có một chút không cao hứng, ấn đường nhăn lại, "Thật phiền, em phải vẽ rất lâu mới xong."

Thẩm Niệm Thâm đi tới nắm lấy tay cô mà nói: "Về nhà em lại vẽ thêm một bức tranh đi."

Tôn Điềm Điềm mấp máy miệng, "Cũng chỉ có thể như vậy."

Vốn dĩ mẹ muốn đến đón cô, cô vì muốn cùng Thẩm Niệm Thâm về nhà nên cố ý nói với mẹ đừng tới đón.

Ra đến cổng trường, Thẩm Niệm Thâm muốn đi gọi xe, Tôn Điềm Điềm vội vàng kéo anh lại, "Chúng ta ngồi xe điện ngầm đi, em không muốn về nhanh như vậy."

Cô còn tưởng phải trao đổi với Thẩm Niệm Thâm một lát. Nhưng Thẩm Niệm Thâm chỉ nhìn chằm chằm cô vài giây rồi gật đầu, "Được"

Cũng may đã là kì nghỉ, lại không phải giờ cao điểm đi làm nên tàu điện ngầm trống trơn, có rất nhiều chỗ trống.

Tôn Điềm Điềm kéo tay Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng hỏi anh, "Đêm nay anh muốn làm gì?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Nghỉ ngơi một chút đi."

"Vậy ngày mai thì sao?"

Thẩm Niệm Thâm: "Không biết, em có dự định gì không?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Em còn chưa nghĩ xong, chờ em về suy nghĩ một chút, buổi tối gọi điện thoại cho anh."

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, "Được."

Ngồi tàu điện ngầm hai tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng đến trạm dừng.

Nhà Tôn Điềm Điềm ở vùng ngoại thành, cách trạm dừng thêm nửa giờ đi xe.

Ra khỏi trạm, đợi ở ven đường một lát, gọi một chiếc xe taxi.

Nửa giờ sau, rốt cuộc cũng tới nhà Tôn Điềm Điềm.

Hoàn cảnh ở đây cực kì tốt, cực kì an tĩnh.

Liếc mắt một cái nhìn qua, một căn biệt thự đặc biệt xa hoa, mỗi căn đều có một cái sân rất lớn, trong đó trồng đầy hoa cỏ sặc sỡ sắc màu.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài tiểu khu, liếc mắt nhìn bên trong một cái, quay đầu lại nói với Tôn Điềm Điềm: "Vào đi, tối nay gọi điện thoại."

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "Anh có muốn vào nhà em ngồi một chút không, ba mẹ em đều rất muốn gặp anh."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, nói: "Lần sau đi, được không?"

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Vậy được rồi, anh về nhà cẩn thận một chút, về đến nhà thì gọi điện thoại cho em."

"Được."

Tôn Điềm Điềm có chút luyến tiếc, đứng ở chỗ đó không nhúc nhích.

Thẩm Niệm Thâm cười cười, xoa xoa đầu cô, "Vào đi, anh sẽ gọi điện thoại cho em."

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới gật đầu, nhận lấy rương đồ, cứ ba bước lại quay đầu một lần, lưu luyến không rời mà đi vào bên trong.

Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn đứng ở chỗ đó, chờ bóng dáng Tôn Điềm Điềm biến mất mới xoay người, trở về hướng cũ.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm về đến nhà đã hơn hai giờ chiều, trong nhà an an tĩnh tĩnh, phòng khách không có ai.

Thẩm Niệm Thâm đổi giày vào nhà, nhẹ nhàng bước đến phòng bà ngoại nhìn thoáng qua, thấy bà đang ngủ trưa trong lòng anh mới yên tâm, sau đó anh khép nhẹ cửa phòng lại rồi trở về phòng mình.

Thuận tay kéo khóa áo lông vũ ra, anh ngồi trên giường, dựa lưng vào đầu giường gọi điện thoại cho Tôn Điềm Điềm.

Đầu kia điện thoại, Tôn Điềm Điềm đang ăn bánh kem mà mẹ làm, thời điểm điện thoại vang lên, cô nhanh chóng lau miệng, cầm lấy điện thoại rồi chạy ù lên lầu.

Mẹ Tôn dở khóc dở cười, ở phía sau kêu, "Ai nha, con chậm một chút, coi chừng ngã đấy."

Trở về phòng, Tôn Điềm Điềm nhanh chóng khóa cửa lại rồi bắt máy, sau đó bổ nhào lên giường, "A Niệm, anh về đến nhà chưa?"

Thanh âm vui vẻ từ đầu kia điện thoại truyền đến, tâm tình Thẩm Niệm Thâm cũng trở nên vui theo, "Ừm, về đến nhà rồi, em thì sao, đang làm gì?"

Tôn Điềm Điềm lăn một cái trên giường, vui vẻ nói: "Em đang ăn bánh kem, mẹ làm bánh kem cho em."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Ăn nhiều một chút."

"A Niệm, anh thích ăn bánh kem hương gì?" Thời điểm vừa rồi Tôn Điềm Điềm ăn bánh kem liền suy nghĩ, qua mấy ngày nữa chính là sinh nhật Thẩm Niệm Thâm, cô muốn tự mình làm bánh kem cho anh.

"Bánh kem sao? Anh không ăn."

"Ai da, anh tùy tiện nói một cái đi, phải thích một cái gì đó chứ."

"Thật sự không có." Từ nhỏ Thẩm Niệm Thâm chưa từng ăn qua bánh kem, thật sự không biết mình thích ăn hương gì.

Tôn Điềm Điềm thở dài, "Được rồi." Sau đó lại vui vẻ nói: "Còn em thích ăn bánh kem hương bơ nhất, ăn rất ngon."

Thẩm Niệm Thâm ở bên kia nghe, yên lặng nhớ kỹ.

Hai người hàn huyên thêm một lát, mẹ ở dưới lầu kêu cô, Tôn Điềm Điềm từ trên giường ngồi dậy, "A Niệm, em cúp máy trước, mẹ ở dưới kêu em, buổi tối em gọi video cho anh."

Thẩm Niệm Thâm: "Được."

Đầu kia điện thoại đã không còn âm thanh nhưng Thẩm Niệm Thâm vẫn nắm điện thoại chậm chạp không có buông, qua một hồi lâu, mới thả di động xuống.

Phía sau lưng anh dựa vào đầu giường, hơi ngửa đầu, đôi mắt nhìn trần nhà đã có chút khe hở.

Phòng nhỏ hẹp, không khí mốc meo, vốn đã tập mãi thành thói quen với hoàn cảnh sinh hoạt này, bây giờ bỗng nhiên trở nên có chút áp lực nói không nên lời.

Anh nhìn chằm chằm trần nhà thật lâu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, lấy bức tranh từ trong túi ra.

Ánh mắt dừng ở dòng chữ ở cuối bức tranh: Ngày 20 tháng 11 năm 2012, mình cùng A Niệm hôn môi, vui vẻ ^_^

Nhìn gương mặt tươi cười vui bẻ kia, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng nhịn không được bật cười.

Anh nhìn chằm chằm bức tranh kia thật lâu, sau đó mới cất nó vào trong ngăn tủ khóa lại.

Nó rất quý.

Chương 38

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Sinh nhật của Thẩm Niệm Thâm đã sắp tới, chuyện quan trọng nhất chính là chuẩn bị quà sinh nhật cho anh.

Vì muốn chuẩn bị quà sinh nhật cho anh, cô đã bế quan trong phòng bếp vài ngày.

Mười giờ tối, Lâm Cảnh trở về từ công ty, vừa mới vào cửa đã nghe thấy trong phòng bếp vang lên tiếng bùm bùm.

Anh nhíu nhíu mày, nhìn về phía ba đang ngồi trên sô pha xem TV, "Ba, tiếng gì vậy?"

Ba Tôn cười ha hả, "Em gái của con đang nấu nướng ở trong phòng bếp đấy."

Lâm Cảnh: "…"

Nhóc con chưa bao giờ động vào phòng bếp lại đang nấu nướng ư?

"Ôi, A Cảnh về rồi." Mẹ Tôn vừa lúc bưng trái cây từ phòng bếp đi ra, cười tủm tỉm nói: "Mau tới đây ăn chút trái cây, mẹ vừa mới cắt xong."

"Cảm ơn mẹ." Lâm Cảnh đổi giày vào nhà, lúc đi vào phòng khách thì nhìn lướt qua hướng phòng bếp, "Nha đầu kia đang làm cái quỷ gì vậy?"

Mẹ Tôn mặt đầy vẻ tươi cười, nói: "Điềm Điềm khó có được hứng thú nghiên cứu làm bánh kem nha."

Lâm Cảnh nhăn ấn đường , "… Món con bé làm có thể ăn không?"

"Ai nha, A Cảnh con đừng nói như vậy, sẽ đả kích lòng tự tin của Điềm Điềm đó."

Lâm Cảnh vẻ mặt ghét bỏ, "Con lên lầu thay quần áo trước."

Lâm Cảnh thay quần áo xong xuống lầu, nhìn thoáng qua phòng bếp, Tôn Điềm Điềm đang đeo tạp dề, rất nghiêm túc mà quết bơ lên bánh

kem.

Nhưng bánh kem kia rất xấu, vuông không vuông, tròn cũng không tròn, bơ thì gồ ghề lồi lõm, hoàn toàn không nhìn ra hình dạng.

Anh đi vào, đứng ở bên cạnh nhìn một lát, "Bánh kem này là cho người ăn sao?"

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, ngẩng đầu trừng mắt liếc Lâm Cảnh một cái, "Dù sao cũng không phải cho anh ăn."

Lâm Cảnh nhướng mày, cầm lấy cái muỗng bên cạnh múc một miếng bánh kem.

Tôn Điềm Điềm kêu to, "Này! Anh làm gì vậy! Cái này không phải làm cho anh ăn!"

Lâm Cảnh đã ăn xong, sau đó chau mày, "Sao còn có vỏ trứng vậy?"

Tôn Điềm Điềm: "…" （￣△￣；）

Lâm Cảnh thật sự nhổ ra một mảnh vỏ trứng, nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm nửa ngày, cuối cùng cười, "Bánh kem này của em định đưa cho ai?"

Tôn Điềm Điềm đẩy anh đi ra ngoài, "Dù sao không phải cho anh!"

Cô đẩy anh ra cửa, sau đó mạnh tay đóng cửa phòng bếp lại.

Lâm Cảnh đứng ở cửa vài giây, xoa xoa ấn đường rồi xoay người rời đi.

Mẹ Tôn ngồi ở phòng khách xem TV, nghe thấy phòng bếp truyền đến tiếng đóng cửa, quay đầu lại, vừa lúc thấy Lâm Cảnh đi ra liền hỏi: "Làm sao vậy? Con lại chọc tiểu công chúa của chúng ta nữa à?"

Lâm Cảnh: "Bánh kem quá khó ăn, còn không cho người ta nói."

Mẹ Tôn che miệng cười, "Cái này đã khá hơn mấy hôm trước nhiều rồi."

Lâm Cảnh đi đến phòng khách, ngồi vào sô pha, lúc này mới hỏi: "Bánh kem kia làm cho ai vậy mẹ?"

Mẹ Tôn cười tủm tỉm nói: “Cho A Niệm, Điềm Điềm nói ngày mai là sinh nhật A Niệm.”

Lâm Cảnh: “A Niệm?”

Mẹ Tôn cười, “Nghe Điềm Điềm nói A Niệm thật sự rất tốt.”

Lâm Cảnh nhíu mày: “Mẹ muốn để cậu ta trở thành con rể thật sao?”

Mẹ Tôn: “Điềm Điềm thích thì mẹ cũng thích.”, sau đó nói tiếp: “Con cũng đừng lo nhiều như vậy, Điềm Điềm cũng lớn rồi, để con bé tự do yêu đương đi.”

Lâm Cảnh uống một ngụm nước, đứng lên, nói: “Gia cảnh của chúng ta như thế nào mẹ cũng biết, Điềm Điềm đơn thuần, khó tránh khỏi bị người có bụng dạ khó lường lợi dụng.”

Mẹ Tôn: “…”

Lâm Cảnh: “Con còn có việc, lên lầu trước.”

Lâm Cảnh lên lầu, mẹ Tôn nhỏ giọng nói với chồng: “Mấy người làm kinh doanh chính là nghĩ quá nhiều.”

Ba Tôn cười ha hả nói: “A Cảnh chỉ là lo lắng thôi, yên tâm đi, nó có chừng mực mà.”

Cái bánh kem Tôn Điềm Điềm vừa làm bị anh trai múc một miếng, hơn nữa lại có vỏ trứng ở bên trong, không thể tiếp tục được.

Cô thở phì phì ném bánh kem vào thùng rác, sau đó xốc lại tinh thần mà hăng hái làm lại lần nữa.

Hơn 12 giờ đêm, Tôn Điềm Điềm vẫn còn làm bánh trong phòng bếp, mẹ Tôn đi vào, “Còn chưa xong hả Điềm Điềm?”

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, “Còn một xíu nữa.”

“Muốn mẹ giúp không?”

“Không cần đâu ạ, mẹ nghỉ ngơi sớm một chút.”

Mẹ Tôn cười, nói: “Vậy được rồi, mẹ đi lên nghỉ ngơi đây, con làm xong thì đi ngủ nha, con gái không nên thức khuya.”

“Con biết rồi, mẹ ngủ ngon.”

Sau khi Tôn Điềm Điềm thúc giục mẹ đi ngủ thì lại ở trong phòng bếp lăn lộn hơn ba tiếng nữa, mãi cho đến rạng sáng ba giờ mới làm xong bánh kem.

Dùng mứt trái cây vẽ ở mặt trên hai cái đầu người hoạt hình hôn nhau, nó không giống bánh sinh nhật mà lại giống bánh kem kết hôn.

Bánh kem Tôn Điềm Điềm làm có chút xấu, nhưng cũng may vẽ không tồi.

Sau khi làm xong bánh kem, cô thật cẩn thận bỏ bánh vào hộp, sau đó lấy một dải lụa hồng nhạt cột lại.

Dọn dẹp xong xuôi, cô về phòng tắm rửa đắp mặt nạ, lúc lên giường đã gần bốn giờ.

Cô đặt đồng hồ báo thức, bảy giờ sáng liền thức dậy.

Đánh răng rửa mặt thay quần áo, thời điểm xuống lầu, anh trai đã ăn xong bữa sáng.

Mẹ Tôn thấy con gái đi xuống, vội kêu cô, “Điềm Điềm mau tới đây ăn sáng.”

Tôn Điềm Điềm vội vã đi tìm Thẩm Niệm Thâm, trực tiếp chạy tới phòng bếp xách bánh kem, “Con không ăn đâu, con còn có việc.”

Hấp tấp xách theo bánh kem chạy ra ngoài, mẹ Tôn ở phía sau kêu, “Con chậm một chút, để chú Lý lái xe chở con.”

“Con biết rồi.”

Trước khi Tôn Điềm Điềm đi tìm Thẩm Niệm Thâm, cô đến siêu thị mua một số nguyên liệu nấu ăn. Mấy ngày nay cô học mẹ nấu vài món, định giữa trưa tự tay nấu cho Thẩm Niệm Thâm.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cảm thấy tự tay làm gì đó, A Niệm khẳng định sẽ rất cao hứng.

Thời điểm đến nhà Thẩm Niệm Thâm đã là mười giờ sáng.

Tôn Điềm Điềm xách theo túi lớn túi nhỏ gõ cửa, Thẩm Niệm Thâm nghe thấy thanh âm liền lập tức ra mở.

Thấy Tôn Điềm Điềm xách theo túi lớn túi nhỏ đứng ở bên ngoài, vội vàng duỗi tay nhận lấy, "Sao lại mua nhiều đồ như vậy, mau vào đi."

Anh một tay xách đồ, một tay dắt Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm đi theo vào nhà, cười nói: "Em mua một số đồ ăn, giữa trưa chúng ta liền ở nhà ăn."

"Điềm Điềm tới à."

"Ôi, con chào bà ngoại." Tôn Điềm Điềm cười.

Bà ngoại ngồi trên sô pha, cười ha hả nói: "Con đến là tốt rồi, hôm nay là sinh nhật A Niệm, sẽ náo nhiệt lắm đây."

Trước kia Thẩm Niệm Thâm chưa bao giờ ăn sinh nhật, ngày sinh nhật cũng tựa như ngày thường mà ăn bữa cơm với bà ngoại.

Anh xách đồ đi vào phòng bếp, Tôn Điềm Điềm tung tăng theo ở phía sau.

Tiến vào phòng bếp, cô liền chỉ vào hộp bánh kem màu hồng nhạt, rất kiêu ngạo mà nói: "Là em tự tay làm đó."

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở cái hộp tinh xảo kia, không khỏi cười cười, xoa xoa đầu Tôn Điềm Điềm, "Vất vả cho em rồi."

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, nhịn không được mà ôm lấy anh, ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh nhìn Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, sinh nhật vui vẻ."

Khóe miệng Thẩm Niệm Thâm cong lên một tia cười, cúi đầu hôn lên trán Tôn Điềm Điềm một cái, "Cảm ơn em."

Sau đó lại hỏi: “Em ăn sáng chưa?”

Tôn Điềm Điềm gật đầu, “Vừa rồi em đã ăn một ít bánh kem, anh thì sao?”

“Ăn rồi.”

Thu dọn xong đồ đạc, Tôn Điềm Điềm từ phòng bếp đi ra, ngồi trên sô pha cùng bà ngoại một lát.

Bà lão không muốn làm chậm trễ hai đứa nhỏ ở chung, liền cười ha hả nói: “Hai người các cháu không cần phải lo cho bà đâu, cứ đi chơi đi.”

Nói xong liền nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm, con mau dẫn Điềm Điềm đi chơi đi.”

Thẩm Niệm Thâm ‘dạ’ một tiếng, nắm tay Tôn Điềm Điềm, “Đi thôi, đi vào phòng anh.”

Tôn Điềm Điềm đi theo Thẩm Niệm Thâm vào phòng, cửa phòng vừa đóng, cô liền nhịn không được mà ôm cổ anh, nhón chân hôn lên môi anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm ôm lấy cô, trong mắt mang theo vài phần ý cười, “Nhiệt tình vậy à?”

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, “Em rất nhớ anh, A Niệm.”

Mấy hôm trước Tôn Điềm Điềm cùng người nhà về thăm quê, sau khi trở về lại lập tức vội vàng chuẩn bị quà sinh nhật cho Thẩm Niệm Thâm, hai người đã vài ngày không gặp mặt.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, ánh mắt phá lệ ôn nhu, “Anh cũng nhớ em.”

Tôn Điềm Điềm cong khóe miệng, lại nhịn không được mà hôn anh.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm tối đi vài phần, anh cúi đầu, hôn cô thật sâu.

Anh ôm cô thật chặt, trằn trọc mà hút lấy môi Tôn Điềm Điềm. Mút, đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, triền miên mà dây dưa với cô.

Đã có một lần kinh nghiệm, Tôn Điềm Điềm không khẩn trương giống như lần đầu tiên, cô theo bản năng nhắm mắt lại, môi hơi hơi mở ra để cho Thẩm Niệm Thâm tiến sâu vào.

Qua một hồi lâu, Thẩm Niệm Thâm mới chậm rãi buông cô ra, ánh mắt dừng ở làn môi ướt át của Tôn Điềm Điềm, hô hấp không khỏi có chút khẩn trương, hầu kết chuyển động, lại cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái.

Tôn Điềm Điềm bị hôn đến nỗi đại não có chút thiếu oxy, mặt cô đỏ bừng, nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm một chút rồi lại thẹn thùng cúi đầu.

Mỗi lần Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm thẹn thùng liền nhịn không được cười, giơ tay xoa xoa đầu cô, sau đó mới dắt tay cô, "Đến bên này."

Anh kéo Tôn Điềm Điềm đến mép giường, "Ngồi đây."

Giường đệm chỉnh chỉnh tề tề, Tôn Điềm Điềm nhịn không được nằm xuống.

Gối đầu lên đầu gối Thẩm Niệm Thâm, hương bạc hà nhàn nhạt thoang thoảng, là hương vị trên người Thẩm Niệm Thâm.

Cô vui vẻ lăn trên giường một cái, "A Niệm, giường của anh thật thoải mái."

Thẩm Niệm Thâm ngồi ở bàn học bên cạnh, không khỏi buồn cười, "Không phải đều giống nhau sao."

"Không giống nha." Tôn Điềm Điềm nằm thẳng trên giường, trong đầu bỗng hiện ra một hình ảnh, nếu cô cùng A Niệm ngủ trên một cái giường… Buổi tối cô rúc ở trong lòng ngực anh mà ngủ, buổi sáng lại tỉnh dậy trong lòng anh...

Nghĩ đến cuộc sống như vậy, Tôn Điềm Điềm vừa vui vẻ vừa thẹn thùng, mặt chôn trên gối đầu, rầu rĩ mà nở nụ cười.

Thẩm Niệm Thâm không biết cô đang cười cái gì, hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm cười nửa ngày, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nghiêng người nhìn Thẩm Niệm Thâm, bỗng nhiên nói: "Em muốn tốt nghiệp

thật nhanh.”

“Để làm gì?”

Tôn Điềm Điềm cong cong mi mắt, tức khắc liền cười, “Tốt nghiệp xong là có thể kết hôn.”

Thẩm Niệm Thâm nghe lời này, sửng sốt vài giây, ngay sau đó mới cười cười, gật gật đầu, “Ừm.” Lại nói: “Sẽ nhanh thôi.”

Mấy năm đại học, nhoáng một cái liền đi qua.

Tôn Điềm Điềm từ trên giường bò dậy, ngồi lên đùi Thẩm Niệm Thâm, ôm lấy cổ anh, cúi đầu hôn lên môi anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô một lát, cũng nhích lại gần người cô.

Tôn Điềm Điềm cười, cố ý trốn về phía sau.

Thẩm Niệm Thâm ấn vào gáy của cô, hôn một cái thật mạnh.

Tôn Điềm Điềm cười khanh khách, ôm cô Thẩm Niệm Thâm chặt hơn một chút, nói: “Đến trưa em sẽ nấu cho anh ăn.”

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, “Món em nấu có thể ăn không?”

Hai tay Tôn Điềm Điềm che mặt Thẩm Niệm Thâm lại, đôi mắt mở tròn xoe, “Anh đừng coi khinh em được không, em rất lợi hại đó.”

Thẩm Niệm Thâm cười, mặt đầy vẻ sủng nịch, “Được được được, em rất lợi hại, anh đây một lát liền chờ ăn.”

Tôn Điềm Điềm cao hứng búng tay một cái, “Không thành vấn đề!”

Chương 39

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Mấy ngày nay Tôn Điềm Điềm ở nhà theo mẹ học nấu ăn nên bây giờ cô rất có tự tin với chính mình.

Thời điểm nấu cơm trưa, Thẩm Niệm Thâm muốn hỗ trợ, Tôn Điềm Điềm còn đuổi anh đi ra ngoài.

Thẩm Niệm Thâm bất đắc dĩ, đành phải đi ra.

Kết quả mới ra ngoài một lát, trong phòng bếp đã truyền đến tiếng thét chói tai, Thẩm Niệm Thâm sợ tới mức ngực run lên, vội vàng chạy vào.

Tôn Điềm Điềm đang xào khoai tây, thế nhưng cái mớ khoai tây kia lại chưa ráo nước, Tôn Điềm Điềm vừa đảo qua vài cái liền bị dầu bắn lên mu bàn tay, cô sợ tới mức lui về sau vài bước.

Tôn Điềm Điềm muốn bước qua tắt bếp, thế nhưng tay vừa đưa ra thì dầu lại bắn lên.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm tiến vào liền thấy Tôn Điềm Điềm giơ cái nắp chảo, muốn tắt bếp, nhưng lại bị dầu bắn lên làm cho lùi lại, vừa hoảng vừa gấp.

Thẩm Niệm Thâm đi qua, kéo Tôn Điềm Điềm ra sau che chở, sau đó bình tĩnh giảm lửa lại rồi nhận lấy đôi đũa trong tay Tôn Điềm Điềm mà xào vài cái, chỉ một lát dầu trong chảo đã không còn bắn ra ngoài.

Trong phòng bếp có rất nhiều khói dầu, Thẩm Niệm Thâm mở cửa sổ ra, sau đó mới quay đầu lại nhìn Tôn Điềm Điềm, trong mắt không giấu được ý cười.

Tôn Điềm Điềm tránh phía sau Thẩm Niệm Thâm, thấy anh cười, tức khắc có chút buồn rầu, nhỏ giọng nói: "Dầu nhiều thật..."

Thẩm Niệm Thâm bật cười, sủng nịch xoa đầu cô, "Sao lại ngốc như vậy?"

Tôn Điềm Điềm bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Em quên mất phải để cho nó ráo nước."

Thẩm Niệm Thâm cẩn thận kiểm tra mặt Tôn Điềm Điềm một chút, lo lắng hỏi: "Có đau không?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Vừa rồi có chút đau, hiện tại không còn nữa."

Thẩm Niệm Thâm lại cẩn thận kiểm tra một lát, xác định không bị phỏng mới buông lỏng, kéo Tôn Điềm Điềm cách xa khỏi bệ bếp mấy mét, "Vẫn nên để anh làm đi, về sau không cho vào phòng bếp nữa."

Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn đứng ở phía sau, một câu cũng không cãi lại.

Thẩm Niệm Thâm xào đồ ăn, bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp lắm, quả nhiên, quay đầu lại liền thấy Tôn Điềm Điềm cúi đầu, ủ rũ cụp đuôi đứng ở phía sau.

Thẩm Niệm Thâm nhìnchằm cô chằm chằm một lát, Tôn Điềm Điềm cảm giác được có ánh mắt dừng ở trên người mình vì thế ngẩng đầu, vừa lúc chạm vào đôi mắt cười như không cười của Thẩm Niệm Thâm.

Cô chớp chớp đôi mắt đen bóng, giống như một động vật nhỏ đáng yêu.

Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng không nhịn được cười, chỉ chỉ mấy hộp gia vị, "Đem muối lại đây."

Tôn Điềm Điềm vừa nghe có chuyện làm, đôi mắt tức khắc sáng lên, vội vội vàng vàng tìm hũ muối đưa cho Thẩm Niệm Thâm, "Cần mấy muỗng?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn đồ ăn trong chảo, nói: "Một muỗng rưỡi đi."

Tôn Điềm Điềm lập tức múc một muỗng muối thật đầy, Thẩm Niệm Thâm dở khóc dở cười, "Ngốc này, một muỗng vơi vơi thôi."

"A?" Tôn Điềm Điềm vội lắc muỗng cho muối rớt xuống một ít, "Như vậy được chưa?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua, "Ừm, được rồi, lại lấy thêm nửa muỗng nữa."

Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn múc thêm nửa muỗng.

Thẩm Niệm Thâm rất nhanh đã xào xong khoai tây, bày lên dĩa rồi đưa cho Tôn Điềm Điềm, "Ngoan, bưng ra ngoài đi."

"Được!" Tôn Điềm Điềm lập tức nhận lấy, vô cùng cao hứng bưng ra ngoài.

"Ôi, cháu nấu à?" Bà ngoại quay đầu lại nhìn, cười hỏi.

Tôn Điềm Điềm cong cong mi mắt, cười nói: "Là A Niệm nấu, con chỉ làm trợ thủ cho anh ấy thôi."

Tôn Điềm Điềm vui vẻ chạy về, thấy Thẩm Niệm Thâm chuẩn bị làm cánh gà chiên coca, vội vàng kéo anh, "Cái này để em làm cho, để em làm có được không?"

Ánh mắt cô trông mong nhìn anh, vẻ mặt khẩn cầu, "Cái này em học rất lâu rồi."

Tôn Điềm Điềm thật sự muốn làm, Thẩm Niệm Thâm đành phải đem vị trí nhường cho cô.

Nhưng lo lắng bị dầu bắn lên nên Thẩm Niệm Thâm không vội đưa xẻng*(*)* cho Tôn Điềm Điềm, chờ dầu không bắn ra ngoài nữa mới nhường cho Tôn Điềm Điềm lên đứng phía trước.

(**Ảnh minh họa cho cái xẻng~)*

Cô đảo coca trong chảo, vừa đảo vừa quay đầu lại khoe khoang với Thẩm Niệm Thâm: "Món này em làm cực kì giỏi, mẹ em cũng nói ăn rất ngon đấy."

Thẩm Niệm Thâm khoanh hai tay trước ngực, dựa vào cạnh cửa, mặt mày ôn nhu nhìn cô, "Được, Điềm Điềm nhà ta là lợi hại nhất."

Trong lòng Tôn Điềm Điềm vừa có chút ngọt ngào, vừa có chút kiêu ngạo.

Nhưng mà hậu quả của kiêu ngạo chính là... Cuối cùng một chảo cánh gà chiên coca bị cô chiên đến cháy khét.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm đến nếm thử, Tôn Điềm Điềm chột dạ, gắt gao nắm lấy cái xẻng trong tay, khẩn trương mà nhìn anh, "Thế nào? Còn ăn được không?"

Thẩm Niệm Thâm gật gật đầu, "Ăn ngon."

"Thật không vậy?" Tôn Điềm Điềm có chút không tin, vội cầm lấy đũa nếm thử, kết quả vừa vào miệng liền nhanh chóng phun ra, "Đều khét cả rồi, thật khó ăn."

Vừa rồi cô đã quên nói, lần trước làm ăn ngon là do mẹ ở bên cạnh giúp cô canh lửa, kỳ thật hôm nay chính là lần đầu tiên cô tự tay làm, kết quả không cẩn thận liền làm khét.

Cô bưng đĩa lên muốn đem bỏ, Thẩm Niệm Thâm ngăn cô lại, "Đừng bỏ." Anh nhìn cô, thực nghiêm túc nói: "Lần đầu tiên em làm gì đó cho anh, sao có thể bỏ được."

Tôn Điềm Điềm mấp máy môi, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà không thể ăn."

Thẩm Niệm Thâm cười xoa mặt cô, "Anh cảm thấy ăn rất ngon."

Thẩm Niệm Thâm nhận lấy đĩa rồi bưng nó ra ngoài, sau đó lại về phòng bếp nhanh chóng xào thêm hai món và nấu canh.

Sinh nhật Thẩm Niệm Thâm quá đơn giản, cũng không có mời người khác, chỉ có ba người anh, Tôn Điềm Điềm và bà ngoại.

Tôn Điềm Điềm nấu cơm trong phòng bếp, vừa ra tới liền thấy trong phòng nhiều thêm hai người, là lần trước đã gặp qua, hàng xóm của Thẩm Niệm Thâm, Lâm Lị với mẹ của nàng ta.

Trong tay Lâm Lị xách theo bánh kem, mẹ Lâm cười ha hả nói: "Lị Lị nói hôm nay là sinh nhật A Niệm, mới sáng sớm đã chạy đi mua bánh kem cho cậu ấy."

Tôn Điềm Điềm nhìn bánh kem trong tay Lâm Lị, trong lòng tức khắc có chút không cao hứng, nhưng do được tu dưỡng tốt nên không biểu hiện ra, chỉ là đứng ở một bên.

Ngày thường Thẩm Niệm Thâm đi học, mẹ Lâm chiếu cố bà ngoại rất nhiều, tới cửa là khách, cũng không dám nói gì. Bà ngoại cười tiếp đón hai người, "Thật là gây phiền toái cho hai người rồi. Đứa nhỏ A Niệm này không thích ăn sinh nhật, vậy mà hai người vẫn còn nhớ."

Bà ngoại tiến lên nhận lấy bánh kem trong tay Lâm Lị, lại nói với Thẩm Niệm Thâm: "A Niệm, còn không cảm ơn dì Lâm với Lị Lị đi."

Thẩm Niệm Thâm nói: "Cảm ơn dì Lâm."

"Tiểu Mỹ, cô với Lị Lị đều ngồi đi." Bà ngoại tiếp đón khách nhân, lại kêu Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, mau đi lấy thêm hai cái chén nữa."

"Vâng." Thẩm Niệm Thâm đáp lời, nắm tay Tôn Điềm Điềm, nhỏ giọng nói: "Đi với anh."

Tuy rằng Tôn Điềm Điềm không cao hứng nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện ra, cô đi vào phòng bếp với Thẩm Niệm Thâm.

Lâm Lị lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm nắm tay con gái, cả kinh đến nỗi tròng mắt muốn rớt ra.

Ở trong ấn tượng của nàng, A Niệm rất chán ghét con gái, chưa bao giờ chạm vào bất cứ cô gái nào, cũng không cho bất cứ cô gái nào chạm vào anh.

Nàng gắt gao nhìn chằm chằm hai người nắm tay, rất lâu cũng không phục hồi tinh thần lại, nhịn không được hỏi bà ngoại, "Bà ngoại, cô gái kia là ai ạ?"

Nhắc đến Tôn Điềm Điềm, bà ngoại liền cười đến rất vui vẻ, "Là bạn gái của A Niệm, là một cô bé đặc biệt tốt."

Lâm Lị đã từng gặp qua Tôn Điềm Điềm, lần trước bà ngoại không cẩn thận té ngã, cô đi theo Thẩm Niệm Thâm tới nhà thăm. Nhưng khi đó cô còn chưa phải là bạn gái Thẩm Niệm Thâm.

Lâm Lị gắt gao cắn răng, trong lòng khó chịu tựa như kim đâm.

Tới phòng bếp, Tôn Điềm Điềm liền giãy khỏi tay Thẩm Niệm Thâm, thở phì phì mà xoay đầu đi.

Thẩm Niệm Thâm từ phía sau ôm lấy cô, nhìn sườn mặt của cô mà thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm 'hừ' một tiếng, nói: "Xem ra không chỉ có em nhớ sinh nhật của anh."

Thẩm Niệm Thâm biết cô ghen liền ôn nhu giải thích, "Anh không biết họ sẽ đến, đừng nóng giận."

Kỳ thật Tôn Điềm Điềm cũng không thật sự giận, nhưng Lâm Lị kia vừa nhìn đã biết là thích Thẩm Niệm Thâm, nghĩ đến bạn trai của mình bị người ta nhớ thương, trong lòng liền không thoải mái.

Cô chui ra khỏi lồng ngực Thẩm Niệm Thâm, sau đó đi đến trước tủ lạnh, lấy bánh kem mà cô làm ra.

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt, vội vàng kéo cô, "Em làm gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm 'hừ' một tiếng, "Bánh kem em làm, không cho anh ăn!"

"..."

Tôn Điềm Điềm này ăn dấm xong liền không còn đạo lý, Thẩm Niệm Thâm không khỏi có chút dở khóc dở cười, anh cầm lấy bánh kem, một lần nữa đặt vào tủ lạnh, sau đó nhẹ nhàng ôm Tôn Điềm Điềm, cúi đầu hôn cô, "Ngoan, Điềm Điềm, đừng nóng giận, nha?"

Ánh mắt và thanh âm của Thẩm Niệm Thâm đặc biệt ôn nhu, kỳ thật Tôn Điềm Điềm cũng biết mình ăn dấm bậy, bị anh dỗ một cái, tâm tức khắc liền mềm nhũn, nhịn không được cười, "Em nào có keo kiệt như vậy."

Đẩy đẩy anh, "Anh đi lấy chén đũa đi, khách đang chờ đó."

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm cười, nhẹ nhàng sờ sờ đầu cô, nói: "Ăn cơm trưa xong, anh dẫn em ra ngoài chơi."

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới cao hứng, gật gật đầu, "Được."

Thẩm Niệm Thâm cầm chén đũa ra, bữa cơm trưa vốn ba người biến thành năm người.

Thẩm Niệm Thâm thường xuyên gắp đồ ăn cho Tôn Điềm Điềm, Lâm Lị ở bên cạnh nhìn, cả kinh đến nói không nên lời, trước nay nàng chưa từng thấy Thẩm Niệm Thâm ôn nhu với cô gái nào đến như vậy.

Không, đừng nói là ôn nhu, nàng căn bản còn chưa từng thấy Thẩm Niệm Thâm tiếp xúc với cô gái nào.

Nàng nhìn Tôn Điềm Điềm, trong lòng bỗng nhiên rất ghen ghét cô. Bởi vì cô xinh đẹp sao?

Nguyên cả bữa cơm, món gà chiên coca mà Tôn Điềm Điềm làm kia bởi vì chiên quá dở nên chỉ có một mình Thẩm Niệm Thâm ăn.

Nguyên một đĩa đầy, Thẩm Niệm Thâm thật sự ăn sạch toàn bộ

Tôn Điềm Điềm ở bên cạnh nhìn có chút lo lắng, nhỏ giọng hỏi: "A Niệm, anh sẽ không bị tiêu chảy chứ?"

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, cười nhẹ, "Dù sao tiêu chảy thì em đến phụ trách."

Khuôn mặt Tôn Điềm Điềm đỏ ửng, "Anh khi dễ người ta."

Thẩm Niệm Thâm cười, nhẹ nhàng nhéo nhéo tay cô ở dưới bàn.

Ăn cơm trưa xong, Thẩm Niệm Thâm muốn đi rửa chén lại bị Tôn Điềm Điềm cản lại, "Anh đừng rửa, hôm nay là sinh nhật anh, để em."

Vừa nói vừa đẩy Thẩm Niệm Thâm ra ngoài phòng bếp.

Thẩm Niệm Thâm nhìn ngón tay trắng nõn của Tôn Điềm Điềm, không nỡ để cô phải rửa chén, anh liền đi vào, "Để anh rửa, nhanh một chút rồi chúng ta đi ra ngoài chơi."

Nói xong liền bắt tay vào rửa.

Tôn Điềm Điềm không ngăn được anh, đành phải ở bên cạnh giúp đỡ lau chén.

Hai người hợp tác, chỉ một lát liền dọn dẹn phòng bếp sạch sẽ.

Thời điểm đi ra, vừa lúc mẹ Lâm muốn dẫn Lâm Lị về, bà nói với Thẩm Niệm Thâm nói: "A Niệm, dì với Lị Lị về trước, chúc con sinh nhật vui vẻ nha."

Thẩm Niệm Thâm vội nói: "Cảm ơn dì."

Chuyện Lâm Lị thích Thẩm Niệm Thâm, mẹ Lâm là người rõ ràng nhất, nếu Thẩm Niệm Thâm có thể làm con rể bà, bà tất nhiên là cầu mà không được, cho nên thường xuyên tới chiếu cố bà ngoại Thẩm Niệm Thâm là muốn giúp con gái tạo ra cơ hội.

Nhưng bây giờ người ta đã có bạn gái, tất nhiên chỉ có thể chặt đứt ý niệm, chào hỏi bà lão và Thẩm Niệm Thâm xong, bà liền dẫn con gái về nhà.

Bà ngoại đã lớn tuổi, ăn cơm trưa xong liền muốn nghỉ ngơi một lát, bà nói với Thẩm Niệm Thâm: "A Niệm, cháu dẫn Điềm Điềm ra ngoài chơi đi, bà về phòng ngủ một lát, không chơi với hai đứa được."

"Vâng, bà ngoại nghỉ ngơi đi ạ."

"Ôi." Bà ngoại từ trên sô pha đứng lên, đi đến trước mặt Tôn Điềm Điềm, cười vỗ vỗ tay cô, "Điềm Điềm với A Niệm đi chơi vui nhé."

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm cong cong, gật đầu nói: "Con biết rồi, bà ngoại."

Thẩm Niệm Thâm chuẩn bị dẫn Tôn Điềm Điềm ra ngoài chơi, tắm rửa một cái trước, sau đó mới trở về phòng thay quần áo.

Thời điểm về phòng, Tôn Điềm Điềm nằm ở trên giường anh, di động giơ cao, đang chơi trò chơi.

Thẩm Niệm Thâm mặc áo khoác vào, sau đó mới đi đến mép giường kéo Tôn Điềm Điềm dậy, "Ngoan, đi nào."

Tôn Điềm Điềm nằm bất động trên giường, hai tay mở ra, "Anh ôm em."

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, cúi người ôm cô lên, "Vui chưa?"

Tôn Điềm Điềm ôm cổ anh, nhếch miệng cười ngây ngô, "Vui."

Thẩm Niệm Thâm ôm cô xuống giường, sau đó mới đặt cô đứng trên mặt đất.

Đi đến bàn học, cầm ví tiền cùng chìa khóa, sau đó nắm tay Tôn Điềm Điềm ra ngoài.

Rất nhanh đã rời khỏi ngõ nhỏ, Tôn Điềm Điềm đột nhiên hỏi: "Buổi tối chúng ta trở về ăn cơm sao?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Buổi tối ăn bên ngoài đi."

"Em muốn đi lấy bánh kem! Anh chờ em một chút!" Tôn Điềm Điềm nói xong liền chạy về.

Thẩm Niệm Thâm theo bản năng đi theo, lại không nghĩ mới đi vài bước, liền nghe thấy có người ở phía sau kêu anh.

"A Niệm."

Thẩm Niệm Thâm dừng chân một chút, quay đầu lại, "Có việc gì sao?"

Lâm Lị nhìn anh, "Anh thật sự ở bên cô ấy?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng.

"Cô ta ngoại trừ xinh đẹp thì có gì tốt? Cánh gà chiên coca kia có phải là cô ta làm không? Thiên kim tiểu thư đến cơm cũng không biết làm, mười ngón tay không dính chút nước bẩn, anh ở bên cô ta, là muốn hầu hạ cho cô ta hay sao?"

"Đúng thì thế nào?" Thẩm Niệm Thâm ngước mắt nhìn nàng ta, ngữ khí vô cùng nghiêm túc kiên định, "Cô ấy ở bên tôi, vốn dĩ không cần làm bất cứ chuyện gì cả."

Một câu kiên quyết như thế, khiến cho Lâm Lị không còn gì để nói, nàng mấp máy môi, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng hỏi một câu, "Vì sao?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Bởi vì tôi yêu cô ấy."

Chương 40

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Tôn Điềm Điềm xách theo bánh kem chạy ra, Thẩm Niệm Thâm đang đứng ở đầu ngõ chờ cô.

"A Niệm!" Tôn Điềm Điềm cao hứng kêu một tiếng, cất bước chạy tới chỗ Thẩm Niệm Thâm.

"Chậm một chút." Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, trong mắt liền bất giác nổi lên ý cười, anh đi vài bước về phía trước đón cô.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm đi tới liền chạy chậm vài bước, trực tiếp lao vào trong lòng anh.

"Chậm một chút." Thẩm Niệm Thâm thấp giọng cười, hai tay ôm lấy Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm cười khanh khách, ngẩng đầu lên, "Chúng ta đi đâu chơi?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, nói: "Công viên trò chơi?"

Tôn Điềm Điềm đã rất lâu chưa đi công viên trò chơi, lần đi trước hình như là lúc nghỉ hè năm lớp 11.

Hai người ngồi tàu điện ngầm một tiếng thì tới nơi.

Bởi đang nghỉ đông nên công viên trò chơi là biển người tấp nập.

Thẩm Niệm Thâm mua vé ở trên mạng trước, sau khi kiểm chứng liền có thể đi vào. Nhưng hầu hết các hạng mục trò chơi bên trong đều phải xếp hàng.

Tôn Điềm Điềm liếc mắt nhìn đám người phía trước, quay đầu lại nói với Thẩm Niệm Thâm: "Coi bộ phần lớn thời gian hôm nay chúng ta đều phải tiêu tốn ở việc xếp hàng rồi."

Thẩm Niệm Thâm hỏi: "Em có muốn chơi không? Nếu không muốn xếp hàng thì chúng ta đi làm cái khác cũng được."

"Sao cũng được!" Tôn Điềm Điềm vui vẻ cười rộ lên, dựa vào cánh tay Thẩm Niệm Thâm, đầu đặt trên vai anh, "Được ở bên cạnh anh, dù là xếp hàng cũng rất vui."

Thẩm Niệm Thâm cười, xoa xoa đầu cô, "Chúng ta chơi cái gì trước đây?"

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn khắp nơi một cái, sau đó chỉ phía trước, "Chơi tàu lượn siêu tốc trước đi, lâu rồi em chưa chơi."

"Được."

Tàu lượn siêu tốc nhiều người chơi, đội ngũ xếp hàng cũng rất dài, Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm đứng vào hàng.

Thời gian xếp hàng rất dài, Tôn Điềm Điềm liền tán gẫu với Thẩm Niệm Thâm.

Nghĩ đến chuyện lại phải về quê, cô có chút luyến tiếc, "Khoảng mấy ngày nữa, có khả năng em phải về quê ăn tết."

Thẩm Niệm Thâm hơi sửng sốt, sau đó hỏi: "Khi nào về?"

Tôn Điềm Điềm nói: "Ông nội của em ở dưới quê, chắc là phải ở đó đến hết tết."

Ông nội tuổi đã lớn, đối với cố hương rất có cảm tình, mấy năm nay đã không muốn rời cố hương, cho nên mỗi năm Tết Âm Lịch, bọn họ đều về quê ăn tết với ông lão.

Thẩm Niệm Thâm gật đầu: "Anh biết rồi, vậy em về nhà chơi vui vẻ một chút."

Tôn Điềm Điềm hơi dẩu miệng, đầu chôn ở trên vai Thẩm Niệm Thâm, "Nhưng em muốn ở bên anh."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, cúi đầu nhìn cô, "Về sau còn rất nhiều cơ hội mà."

"Vậy còn anh? Anh có về quê ăn tết không?" Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm dừng một chút, yết hầu bỗng nhiên có chút phát trướng, lắc đầu nói: "Không, anh không có quê."

Quê của Thẩm Niệm Thâm ở một huyện nhỏ trong thành phố, những hồi ức đen tối thời niên thiếu của anh đều ở đó. Vì muốn thoát ly khỏi hoàn cảnh kia, thời điểm thi tốt nghiệp trung học, anh lấy thành tích đứng nhất toàn thành phố để vào một trường trọng điểm, bà ngoại dẫn anh vào thành phố để sinh sống, từ đó không còn trở về nữa.

Sau khi lên cao trung, cuộc sống của anh mới bắt đầu dần dần đi vào quỹ đạo, không có người biết đến quá khứ của anh, không có người kỳ thị anh. Anh bắt đầu có bạn bè, có cuộc sống sinh hoạt bình thường.

Cái huyện nhỏ kia, đời này sẽ không bao giờ trở về nữa.

Tôn Điềm Điềm nói: "Khi nào xong em liền lập tức quay lại tìm anh."

Thẩm Niệm Thâm cười, xoa đầu cô, giọng nói ôn nhu, "Anh chờ em."

Tôn Điềm Điềm vui vẻ ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, đầu gối lên trên vai anh.

Đội ngũ vẫn chậm rãi di chuyển về phía trước, Tôn Điềm Điềm thấy phía trước có một cô bé đang ăn kem liền ngẩng đầu nói với Thẩm Niệm Thâm: "A Niệm, em cũng muốn ăn kem."

Thẩm Niệm Thâm: "Mùa đông ăn kem?"

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Mùa đông cũng có thể ăn kem mà." Cô chỉ cô bé ở phía trước , "Em muốn ăn kem ốc quế kia."

Thẩm Niệm Thâm không hề nghĩ ngợi, nói thẳng: "Không được."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Thẩm Niệm Thâm sờ sờ mặt Tôn Điềm Điềm, ôn nhu dỗ dành cô, "Quá lạnh, nghe lời, đừng ăn."

Tôn Điềm Điềm nhẹ nhàng lay cánh tay Thẩm Niệm Thâm, ánh mắt trông mong nhìn anh, thanh âm mềm mại làm nũng, "Em ăn một cái, chỉ ăn một cái được không?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, kiên định cự tuyệt, "Không được, nửa cái cũng không được."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Tôn Điềm Điềm không lay chuyển được Thẩm Niệm Thâm, buông tay anh ra, xoay đầu đi, không muốn để ý đến anh nữa.

Thẩm Niệm Thâm kéo tay cô, "Giận à?"

Tôn Điềm Điềm rút tay ra đút vào túi áo, hừ một tiếng.

Thẩm Niệm Thâm dở khóc dở cười, xoa xoa đầu cô, "Tôn Điềm Điềm, em giống như một đứa con nít vậy."

Lại nói: "Em chờ anh một chút."

Nói xong liền xoay người rời đi.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, quay đầu lại liền thấy Thẩm Niệm Thâm đi đến hướng đám người, quẹo một cái, trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Tôn Điềm Điềm vội gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm, anh bắt máy rất nhanh, cô vội vàng hỏi: "A Niệm, anh đi đâu vậy?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Chờ anh một chút, lập tức trở về liền."

Đợi ước chừng vài phút, Thẩm Niệm Thâm trở lại.

Trong tay cầm cây kẹo bông gòn rất lớn, "Ăn cái này, không ăn kem được không?"

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, đôi mắt mở to, không chớp mắt mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm thấy cô nửa ngày không nói lời nào, cũng bất động, nhìn cô hỏi: "Không thích sao?"

Tôn Điềm Điềm vội lắc đầu, nhận lấy kẹo bông gòn, "Thích, đặc biệt thích!"

Tôn Điềm Điềm một tay cầm kẹo bông gòn, một tay ôm chặt lấy Thẩm Niệm Thâm, đầu chôn trong lòng ngực anh, hơn nửa ngày mới ngẩng đầu lên, mắt cong cong nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Thẩm Niệm Thâm, anh thật tốt."

Thẩm Niệm Thâm cười, xoa mũi cô.

Tôn Điềm Điềm từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm chui ra, một tay cầm kẹo bông gòn, một tay khác bị Thẩm Niệm Thâm nắm chặt.

Kẹo bông gòn vào miệng là tan, ngọt đến tận tâm.

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, bỗng nhiên nói: "A Niệm, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau chứ?

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, "Sao đột nhiên lại hỏi cái này?"

Tôn Điềm Điềm nói: "Em cảm thấy mình thật sự quá thích anh, nếu ngày nào đó anh đột nhiên không cần em, em khẳng định sẽ khóc chết."

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn cô thật sâu, sau một lúc lâu mới sờ sờ đầu cô, nói: "Đừng suy nghĩ vớ vẩn, sẽ không có ngày đó."

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới cười, "A Niệm tốt nhất."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, giơ tay giúp Tôn Điềm Điềm lau đường trên mặt, "Em là mèo hoa sao, ăn dính đầy mặt rồi."

Tôn Điềm Điềm sờ sờ mặt, cười hắc hắc, "Kẹo bông gòn lớn quá."

Tôn Điềm Điềm ăn kẹo xong, một lát sau liền đến lượt bọn họ chơi.

Thẩm Niệm Thâm gửi bánh kem và túi ở quầy giữ đồ.

Thời điểm đi tới, Tôn Điềm Điềm đã ngồi lên tàu, nhân viên công tác đang hỗ trợ trang bị bảo vệ an toàn.

Tôn Điềm Điềm lâu lắm không ngồi, có chút kích động, thấy Thẩm Niệm Thâm trở về, vội vẫy tay voéi anh, "A Niệm, ở đây!"

Thẩm Niệm Thâm đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tôn Điềm Điềm, rất nhanh liền buộc dây an toàn.

Tàu lượn siêu tốc phát động, Tôn Điềm Điềm vừa hưng phấn vừa sợ hãi, nắm chặt lấy tay Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cười, "Sợ à?"

Tôn Điềm Điềm ương ngạnh, "Không sợ!"

Thẩm Niệm Thâm cười, có chút hoài nghi nhìn cô, "Chắc chứ?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu thật mạnh, "Em không sợ."

Kết quả người nào đó mạnh miệng nói không sợ, toàn bộ hành trình đều gân cổ lên thét chói tai, đến khi dừng lại, thân thể còn có chút phát run.

Thẩm Niệm Thâm cười, khom người tháo đai an toàn cho Tôn Điềm Điềm, cảm nhận được tay cô đang run nên anh nắm chặt lấy, thanh âm không che dấu được ý cười, "Đừng sợ, đã kết thúc rồi."

Tháo đai an toàn, anh dẫn Tôn Điềm Điềm ra khỏi vị trí.

Sắc mặt Tôn Điềm Điềm còn có chút nhợt nhạt, Thẩm Niệm Thâm giúp cô sửa lại mái tóc bị thổi loạn, sau đó cười hỏi cô, "Cảm giác thế nào?"

Tôn Điềm Điềm kinh hồn vỗ ngực, đôi mắt mở tròn xoe, "Tim đập thật nhanh."

Thẩm Niệm Thâm bật cười, "Không phải không sợ sao?"

Tôn Điềm Điềm: "... Anh thì sao? Anh cảm giác thế nào?"

Thẩm Niệm Thâm xoa xoa lỗ tai, "Màng nhĩ sắp bị tiểu khả ái nào đó phá nát rồi."

"..." Tôn Điềm Điềm ngẩn người, ngay sau đó liền bật cười, nắm tay lại đánh Thẩm Niệm Thâm, "Anh thật xấu, dám cười em."

Thẩm Niệm Thâm thuận thế cầm tay cô rồi nhét vào túi áo lông vũ, cười hỏi: "Kế tiếp đi chơi cái gì?"

Tôn Điềm Điềm vừa mới bị tàu lượn siêu tốc dọa, nghĩ ngợi một chút rồi nói: "Đi chơi xe đụng đi."

Cô không sợ trò xe đụng.

"Được."

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm chơi ở công viên giải trí đến 7 giờ tối mới ra.

Thẩm Niệm Thâm hỏi Tôn Điềm Điềm muốn ăn gì, cô nói: "Ăn bánh kem đi, bánh kem em làm rất lớn, ăn cơm xong chắc chắn là ăn không nổi."

Cô nhìn thoáng qua xung quanh, đôi mắt đột nhiên sáng lên, "Em nhớ hình như phía trước có rạp chiếu phim ô tô, chúng ta qua bên kia vừa xem phim vừa ăn bánh kem đi."

"Được."

Rạp chiếu phim cách công viên giải trí không xa, đi tầm mười phút là đến.

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm tìm một chiếc xe ngồi vào, trên màn hình đang chiếu một bộ phim tình cảm Mỹ.

Ở bên ngoài gió lạnh thổi vi vu, tiến vào trong xe trong nháy mắt liền ấm lên.

"A Niệm, mau mau đóng cửa lại."

Thẩm Niệm Thâm đóng cửa lại.

Tôn Điềm Điềm đặt bánh kem trên đùi, tháo dải lụa rồi mở nắp ra.

"A Niệm, có bật lửa không?"

"Có." Thẩm Niệm Thâm lấy bật lửa ra, 'tách' một cái, trong xe nháy mắt sáng lên một chút ánh sáng mờ mờ.

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm đưa bánh kem tới trước mắt Thẩm Niệm Thâm, "Em làm đó, có đẹp không?"

Nhờ vào ánh sáng từ bật lửa, tầm mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở cái hình hai người hôn môi trên bánh kem.

Bên cạnh hình còn viết mấy chữ.

Bên cạnh cậu con trai viết "A Niệm", còn bên cạnh cô gái viết "Tiểu khả ái nhà A Niệm".

Thẩm Niệm Thâm tức khắc cười, "Em làm bánh kem kết hôn à?"

Tôn Điềm Điềm che miệng cười, "Cứ cho là vậy đi." Cô ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh có thích không?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn vào mắt cô, "Rất thích."

Tôn Điềm Điềm rất vui vẻ, nói: "Anh lấy nến ở trong túi ra giúp em với."

Thẩm Niệm Thâm đặt bật lửa xuống, mở túi của Tôn Điềm Điềm lấy ra vài ngọn nến, "Mua khi nào vậy?"

Tôn Điềm Điềm nói: "Lúc sáng ra cửa mua."

Tôn Điềm Điềm cầm lấy nến, nhờ vào ánh sáng từ màn hình lớn bên ngoài mà cắm nến lên trên bánh kem.

"A Niệm, đưa bật lửa cho em."

"Để anh làm cho."

"Để em." Tôn Điềm Điềm nhận lấy bật lửa từ tay Thẩm Niệm Thâm, nói: "Nay là sinh nhật anh, chờ ăn bánh kem là được."

Tôn Điềm Điềm bật lửa lên, châm từng cây từng cây nến, nháy mắt trong xe liền sáng lên, ánh nến mờ mờ ở trong không khí nhẹ nhàng lay động.

Tôn Điềm Điềm thật cẩn thận nâng bánh kem đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, cười tủm tỉm nhìn anh, "A Niệm, sinh nhật vui vẻ, mau ước nguyện đi."

Thẩm Niệm Thâm chưa từng ăn sinh nhật, anh nhìn ánh nến trước mắt, nhìn hai cái đầu nhỏ đang hôn nhau trên bánh kem, nhìn Tôn Điềm Điềm

nở nụ cười sáng lạn, tận sâu trong đáy lòng giống như bỗng nhiên được một ánh sáng ấm áp chiếu vào, khiến cho trái tim anh tan chảy.

Anh nhìn Tôn Điềm Điềm, thật lâu sau không nói gì.

Tôn Điềm Điềm thúc giục anh, "A Niệm, mau ước nguyện đi."

Thẩm Niệm Thâm yết hầu có chút rung động, gật đầu, "Được."

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu, nhắm mắt lại, vô cùng thành kính mà đưa ra một tâm nguyện.

Hy vọng có thể cùng Tôn Điềm Điềm đời đời kiếp kiếp.

Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng khẩn cầu ông trời cái gì, chỉ có lúc này đây, hy vọng xa vời ông trời có thể chiếu cố anh.

Anh thổi tắt ngọn nến, trong xe lại chìm trong màn đêm, Tôn Điềm Điềm nhìn anh, tò mò hỏi: "A Niệm, anh ước cái gì vậy?"

Thẩm Niệm Thâm cười, nói: "Không thể nói được, nói ra rồi thì không linh."

Tôn Điềm Điềm hừ hừ, "Không nói thì không nói."

Bên ngoài xe, màn hình đang chiếu đến một cảnh tình cảm lãng mạn, nam nữ chính đang hôn môi trên nền tuyết.

Màn hình chiếu ánh sáng vào trong xe, Tôn Điềm Điềm đưa bánh kem cho Thẩm Niệm Thâm rồi sờ túi nửa ngày.

Thẩm Niệm Thâm thấp giọng hỏi: "Đang tìm cái gì thế?"

"Dao nĩa, em nhớ rõ là em có mang theo."

Sờ soạng nửa ngày, rốt cuộc cũng thấy nó ở phía dưới cùng của túi.

Tôn Điềm Điềm lấy dao plastic nhỏ để cắt bánh kem ra, vừa cắt vừa nhỏ giọng nói thầm, "Em phải cẩn thận, không được cắt hình của chúng ta ra."

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được cười, "Một lát nữa không phải sẽ ăn sao?"

"Đúng rồi." Lại hỏi: "Anh cảm thấy bánh kem em làm thế nào?"

Thẩm Niệm Thâm: "Nói thật sao?"

"Đương nhiên rồi."

Thẩm Niệm Thâm: "Ừm, có chút xấu."

"Không cho anh ăn nữa!" Tôn Điềm Điềm nói xong liền ôm bánh kem lại.

Thẩm Niệm Thâm bật cười, nhích lại gần, hôn lên mặt Tôn Điềm Điềm, "Tuy rằng có xấu một chút, nhưng anh rất thích."

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới ngẩng đầu, khóe miệng cong cong, "Vậy anh phải ăn hết nha."

"Ừm."

Tôn Điềm Điềm dùng nĩa cắm một khối bánh kem, đưa đến bên miệng Thẩm Niệm Thâm, "Em đút anh."

Thẩm Niệm Thâm há miệng, dừng một chút, biểu tình có chút kì quái.

Tôn Điềm Điềm có chút khẩn trương, nhìn anh, "Thế nào? Ăn ngon không?"

Thẩm Niệm Thâm: "Hình như hơi ngọt quá."

"Vậy sao?" Tôn Điềm Điềm vội vàng tự ăn một miếng, đôi mắt bỗng dưng trợn to, "Đúng là vậy, hình như em cho đường hơi nhiều, làm sao bây giờ."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Cái gì mà làm sao, em tự tay làm bánh kem cho anh, đương nhiên là phải ăn hết rồi."

Nói xong liền cầm lấy bánh kem, ăn thêm hai miếng.

Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm ăn bánh kem cô làm, trong lòng vừa vui vẻ vừa thỏa mãn, cô nhích lại ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, đầu đặt lên vai anh, nhỏ giọng nói: "A Niệm, về sau mỗi năm sinh nhật anh, em đều sẽ làm bánh kem cho anh."

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, trong mắt đầy ngập ý cười ôn nhu, "Được."

Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm đặt bánh kem trên đùi, nói: "Đút em một miếng."

"Được." Thẩm Niệm Thâm dùng nĩa múc một muỗng bơ thật lớn đút cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm hé miệng định ăn, trong mắt Thẩm Niệm Thâm lại đột nhiên hiện lên ý cười, tay nhích về sau một chút, trực tiếp đem toàn bộ bơ trét lên mặt Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, đột nhiên mở to hai mắt.

Thẩm Niệm Thâm nhìn bơ trên mặt Tôn Điềm Điềm, cười đến không ngừng được, vừa cười vừa lấy di động, "Từ từ, anh chụp cho em một tấm."

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới phản ứng lại, "Thẩm Niệm Thâm, anh thật xấu xa!"

Cô trực tiếp dùng tay quệt bơ lên mặt Thẩm Niệm Thâm.

Trong xe không gian rất nhỏ, Thẩm Niệm Thâm không trốn được nên nháy mắt trên mặt đã bị quết bơ lên.

Tôn Điềm Điềm cười đến nghiêng ngả.

Thẩm Niệm Thâm *lễ thượng vãng lai[1]*, lại quết lên mặt Tôn Điềm Điềm một ít.

[1] Lễ thượng vãng lai: giống câu "có qua có lại mới toại lòng nhau".

Hai người náo loạn nửa ngày, trên mặt trên tay đều đầy bơ.

"Em không thèm chơi với anh nữa, anh khi dễ em." Tôn Điềm Điềm ngồi trở lại vị trí của mình, lấy khăn ướt từ trong túi ra lau mặt.

Thẩm Niệm Thâm đặt chút bánh kem còn dư lại lên đầu xe, lau mặt rồi nghiêng đầu nhìn Tôn Điềm Điềm.

Ánh sáng trong xe có chút mờ tối, ngoại trừ thanh âm từ bộ phim trên màn hình kia thì xung quanh an tĩnh đến không có chút tiếng vang.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm thật sâu, qua một lát, anh bỗng nhiên nhích tới, xoay mặt Tôn Điềm Điềm qua phía mình.

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, nhìn anh chằm chằm, "A Niệm, ưm..."

Tôn Điềm Điềm còn chưa dứt lời, Thẩm Niệm Thâm đột nhiên hôn xuống.

Môi lưỡi dây dưa, mới đầu Tôn Điềm Điềm có chút ngây ngốc, sau đó dần dần đuổi kịp Thẩm Niệm Thâm, thậm chí còn thử đáp lại anh.

Cô đáp lại càng khiến Thẩm Niệm Thâm hôn thêm kịch liệt, anh ôm cô, thân thể cô dần dần không chịu khống chế mà đi theo anh, chậm rãi dịch đến chỗ Thẩm Niệm Thâm, cô ngồi trên đùi anh, hai tay ôm lấy cổ anh.

Thẩm Niệm Thâm càng hôn sâu hơn, hô hấp dần dần có chút dồn dập.

Mới đầu Tôn Điềm Điềm còn có thể đáp lại anh, nhưng sau đó lại không theo kịp tốc độ của anh. Cô thừa nhận anh hôn rất kịch liệt, đến cuối cùng thở không nổi nữa, mới nhẹ nhàng đẩy đẩy anh, "A Niệm..."

Lực đạo của Thẩm Niệm Thâm dần dần nhẹ xuống, ôn nhu mà triền miên một lát rồi mới hơi buông lỏng cô ra.

Trong không gian tối tăm, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều thật lâu không nói gì.

Qua một lát, Tôn Điềm Điềm nhịn không được bật cười trước, đầu chôn ở ngực Thẩm Niệm Thâm, phát ra tiếng cười rầu rĩ.

Thẩm Niệm Thâm cũng nhịn không được cười, sờ sờ đầu cô, "Đồ ngốc."

Chương 41

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm ra khỏi rạp chiếu phim ô tô đã là chín rưỡi tối.

Thẩm Niệm Thâm muốn đưa Tôn Điềm Điềm về nhà, nhưng nhà quá xa, cô sợ anh không bắt được chuyến tàu điện ngầm nên không cho anh đưa về.

Vừa lúc mẹ đang dạo phố ở gần đó, cô liền gọi điện thoại kêu mẹ tới đón.

Mẹ Tôn nhận được điện thoại của con gái, chỉ vài phút liền lái xe tới.

Xa xa thấy con gái đứng ở cửa quán ăn Hối Phong, bên cạnh còn có mỗi cậu trai cao cao.

Con gái ngẩng đầu còn cậu trai cúi đầu, hai người không biết đang nói cái gì.

Mẹ Tôn ở xa xa nhìn, nhịn không được bật cười, lẩm bẩm: "Thoạt nhìn cũng rất xứng đôi nha."

Bà ngừng xe ở ven đường, sau đó xuống xe.

Tôn Điềm Điềm đang nói chuyện vơi Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu thấy mẹ tới, vội vẫy tay, "Mẹ."

Mẹ Tôn đi qua, mặt đầy vẻ tươi cười.

Tôn Điềm Điềm vội vàng kéo tay mẹ, giới thiệu: "Mẹ, đây là A Niệm."

Thẩm Niệm Thâm lễ phép gật đầu với mẹ Tôn, "Chào dì."

Mẹ Tôn nhìn Thẩm Niệm Thâm, cười thực hiền lành, "Xin chào, A Niệm, ở nhà Điềm Điềm rất hay khen cháu, quả nhiên là rất tuấn tú nha."

Tôn Điềm Điềm có chút kiêu ngạo, "Tất nhiên là đẹp trai rồi."

Mẹ Tôn nói: "Hai đứa ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn thì mẹ dẫn hai đứa đi, gần đây có một nhà hàng hải sản rất ngon."

Tôn Điềm Điềm nói: "Tụi con ăn rồi, ăn bánh kem con làm."

Mẹ Tôn nghe lời này, đột nhiên bật cười, nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, "Hai đứa ăn rồi à? Ăn ngon không?"

Thẩm Niệm Thâm: "Ăn rất ngon."

Mẹ Tôn cười nói: "Vậy là tốt rồi, Điềm Điềm nhiều ngày ở nhà học với dì, vì làm cái bánh kem kia mà hơn ba giờ sáng mới xong."

"Mẹ-" Tôn Điềm Điềm lôi kéo mẹ, ý bảo bà đừng nói.

Thẩm Niệm Thâm nghe lời này liền ngẩn người, nhìn về phía Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm không muốn cho Thẩm Niệm Thâm biết chuyện cô rất vất vả làm cái bánh kem kia, nhỏ giọng nói: "Chủ yếu là do em tay chân vụng về..."

Mẹ Tôn cười nói: "Không sao, làm nhiều lần sẽ thuần thục thôi."

Nói xong liền nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, nhà cháu ở đâu? Dì đưa cháu về."

Thẩm Niệm Thâm nói: "Không cần đâu dì, cháu còn có chút việc, lát nữa tự về là được."

Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh còn có chuyện gì vậy?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Anh phải tìm một người, em về trước đi, về đến nhà gửi tin nhắn cho anh."

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Được." Dừng một chút, lại nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, rất muốn ôm cô một cái, nhưng ngại trưởng bối còn đang ở đây nên chỉ nói: "Về đi."

"Vậy dì với Điềm Điềm về trước đây, A Niệm cháu cũng về sớm một chút, khi nào theo Điềm Điềm về nhà chơi." Mẹ Tôn nói.

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, "Cảm ơn dì."

Tôn Điềm Điềm theo mẹ trở về, sau khi ngồi vào xe liền hạ cửa kính, vẫy tay với Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm đi về trước vài bước, nhìn Tôn Điềm Điềm ngồi xe đi xa mới xoay người đến một con đường khác.

Trên đường về nhà, mẹ Tôn cười tủm tỉm nói: "Ánh mắt của con gái mẹ đúng là tốt, A Niệm ngoài đời còn đẹp hơn trong ảnh nhiều."

Tôn Điềm Điềm kiêu ngạo, "Đó là đương nhiên, ánh mắt của con rất tốt nha."

Mẹ Tôn cười, "Đứa nhỏ này, mới khen con hai câu, đuôi đã muốn vểnh đến trời rồi."

Tôn Điềm Điềm mím môi cười, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Thời gian ở bên Thẩm Niệm Thâm càng dài, cô lại càng thích anh hơn. Trên đời này, chỉ sợ là tìm không thấy một người con trai đối tốt với cô như Thẩm Niệm Thâm.

Trong đầu Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên lại nghĩ tới nụ hôn nồng nhiệt triền miền vừa rồi ở trong xe, bên tai lặng lẽ ửng đỏ.

...

Sau khi Thẩm Niệm Thâm và Tôn Điềm Điềm chia nhau ra, anh đi qua hai con phố, quẹo vào một cái ngõ nhỏ.

Bên trong ngõ nhỏ có một tiệm game với tấm bảng hiệu màu sắc sặc sỡ.

Vừa đi vào đã cảm nhận được nồng nặc hơi người và thuốc lá, anh nhíu mày, ánh mắt quét một vòng, sau đó trực tiếp đi đến góc trong cùng.

"Biết ngay là em ở đây."

Trước máy tính một cậu thanh niên mặc quần áo màu đen đang chơi game, nghe thấy tiếng nói, ngẩng đầu thấy là Thẩm Niệm Thâm, "Ôi trời, sao anh lại tới đây?"

Thẩm Niệm Thâm liếc cậu một cái, "Bà tìm em khắp nơi, còn gọi điện thoại hỏi anh."

Cậu thiếu niên gãi gãi đầu, "Không phải nói tối nay sẽ về sao..."

Thẩm Niệm Thâm liếc mắt nhìn máy tính một cái, nhân vật mà cậu thiếu niên chơi đang bị treo, hỏi cậu, "Còn chơi sao?"

Thiếu niên đứng lên, "Không chơi, trò chơi rác rưởi này, lão tử có thể làm ra cái tốt hơn!"

Thẩm Niệm Thâm liếc cậu một cái, "Không đi học mấy ngày, khả năng khoác lác đã lợi hại hơn rồi."

Anh xoay người đi ra bên ngoài.

Thiếu niên đi theo sau, không phục nói: "Em thật sự có thể, em có cái bối cảnh ngày xưa, làm thành game khẳng định có thể hot."

Thẩm Niệm Thâm: "Làm game đơn giản như vậy, mỗi năm sẽ không có nhiều công ty game phải phá sản."

...

Hai người ra khỏi tiệm game, không khí nháy mắt khá hơn nhiều.

Thiếu niên quần áo đơn giản, vừa đi vừa đá vài hòn đá.

Đi được vài bước liền quay đầu lại nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh, không phải anh đi hẹn hò với chị dâu sao?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Cô ấy đã về rồi."

Lương Kì nói: "Sao anh không tiễn người ta về?"

Thẩm Niệm Thâm lấy một gói thuốc từ túi quần ra, rút một điếu cắn ở trong miệng, hàm hồ nói: "Mẹ cô ấy tới đón rồi."

Anh lấy bật lửa ra, châm điếu thuốc.

Lương Kì đi tới, vỗ vỗ bả vai anh, "Em không có quà gì tặng anh hết, mời anh ăn chén mì trường thọ được không?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn cậu, "Đi đâu ăn?"

Lương Kì nói: "Chỗ cũ, bên ngoài ngõ nhỏ của chúng ta."

Thẩm Niệm Thâm và Lương Kì đều sống trong ngõ nhỏ, cậu nhỏ hơn anh hai tuổi, học lớp 12.

Cha mẹ ly dị, bọn họ đều bỏ mặc nên cậu lớn lên với bà. Theo một hướng nào đó thì cậu có kết cấu gia đình rất giống với Thẩm Niệm Thâm, hai người liền có không ít đề tài chung.

Bất đồng chính là, sau khi Thẩm Niệm Thâm bị cha mẹ vứt bỏ liền nỗ lực phấn đấu, muốn một ngày vươn lên đổi mới bản thân. Còn Lương Kì lại tự sa ngã, ba ngày nay không đến trường học, mỗi ngày đều trốn đi chơi game, bà nội tìm không thấy cậu liền gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm, nhờ anh tìm giúp.

Hai người về đến đầu ngõ, gọi hai chén mì thịt bò rồi ngồi xuống.

Điện thoại Thẩm Niệm Thâm vang lên, là Tôn Điềm Điềm gọi đến, thần sắc anh liền ôn nhu, nhấn nghe máy, "Tới rồi à?"

Thanh âm Tôn Điềm Điềm từ đầu kia truyền đến, "Ừm, vừa đến, anh về đến nhà chưa?"

"Đang ở đầu ngõ, một lát sẽ về."

Đầu kia điện thoại, Tôn Điềm Điềm từ trong ngăn tủ lấy ra quần áo chuẩn bị đi tắm rửa, nói: "Anh về sớm một chút, bên ngoài lạnh lắm, đừng để bị cảm lạnh."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Anh biết rồi, hiện tại em đang làm gì vậy? Chuẩn bị đi ngủ à?"

"Chưa, em đi tắm rửa trước, lát nữa sẽ gọi video cho anh."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Được."

"Em cúp máy trước đây."

"Ừm."

Tôn Điềm Điềm hôn gió vào điện thoại, sau đó mới cúp máy.

Thẩm Niệm Thâm nhận được nụ hôn gió từ cô, mặt mày tràn đầy ý cười, anh ngẩng đầu vỗ trán, ánh mắt sủng nịch.

Lương Kì ở đối diện nhìn, tấm tắc một tiếng, "Anh, em cảm thấy sau khi yêu đương, cả người anh đều thay đổi."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Phải không?"

Lương Kì đáp: "Biến hóa quá lớn là đằng khác! Trước kia chưa từng thấy anh cười như vậy."

Thẩm Niệm Thâm nhớ tới Tôn Điềm Điềm, khóe miệng liền bất giác câu lấy ý cười, sau một lúc lâu mới nói: "Anh chưa bao giờ biết trên thế giới lại có một cô gái tốt như vậy."

Lương Kì cười đến ái muội, hiểu thấu nói, "Anh đây là đánh mất luôn tim rồi?"

Thẩm Niệm Thâm liếc cậu một cái, không trả lời.

Đâu chỉ là mất tim, hồn phách cũng bay mất rồi, bay đến trên người Tôn Điềm Điềm, cả đời đều không thể tìm về.

...

Thẩm Niệm Thâm cùng Lương Kì ở bên ngoài uống hai bình rượu, thời điểm về nhà đã hơn 11 giờ tối.

Anh đi gội đầu tắm rửa rồi trở lại phòng, màn hình di động vừa vặn sáng lên.

Là Tôn Điềm Điềm gọi cho anh.

Anh ngồi vào giường, lưng dựa vào đầu giường, nhận cuộc gọi.

Ở đầu kia màn hình, Tôn Điềm Điềm cũng ngồi ở đầu giường, mặc một chiếc váy ngủ trắng có viền lá sen, khuôn mặt cô đầy vẻ tươi cười, vui vẻ kêu, "A Niệm."

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm, trong mắt liền nổi lên ý cười, "Tắm rồi à?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Ừm, anh thì sao? Muốn ngủ chưa?"

Thẩm Niệm Thâm, "Chưa, muốn gọi điện với em một lát."

Tôn Điềm Điềm cong mắt cười, ôm gấu bông ở đầu giường vào ngực, nói: "Ngày mai em phải về quê, hết tết mới trở về."

Thẩm Niệm Thâm ngây người, "Nhanh như vậy sao?"

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Ba em vừa nói, em cũng cho rằng là vài hôm nữa."

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, nói: "Chú ý an toàn, mấy ngày gần đây tuyết muốn rơi rồi, mặc nhiều một chút, chăm sóc bản thân thật tốt."

Tôn Điềm Điềm nghĩ đến chuyện nhiều ngày không gặp được Thẩm Niệm Thâm, đột nhiên có chút thương cảm, "Em sẽ gọi điện thoại cho anh."

Thẩm Niệm Thâm gật gật đầu, "Được."

Tôn Điềm Điềm luyến tiếc nhìn điện thoại, nói chuyện với Thẩm Niệm Thâm đến gần 12 giờ, cô nhìn thời gian, ở một phút đồng hồ cuối cùng của sinh nhật Thẩm Niệm Thâm, cô nói: "A Niệm, sinh nhật vui vẻ, em yêu anh."

Thẩm Niệm Thâm ngực bỗng nhiên run lên, anh nhìn Tôn Điềm Điềm, đôi mắt bỗng nhiên có chút ướt át, thấp giọng nói: "Anh cũng yêu em."

Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm cười, đưa điện thoại tới trước mặt, hôn Thẩm Niệm Thâm một cái.

Thẩm Niệm Thâm không khỏi cười, "Ngoan, đi ngủ sớm một chút, đã khuya rồi."

Tôn Điềm Điềm đáp, "Anh cũng đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

...

Buổi tối hôm nay, Tôn Điềm Điềm mơ thấy một giấc mông thật đẹp, cô mơ thấy mình thành cô dâu nhỏ của Thẩm Niệm Thâm.

Cô mặc váy cưới màu trắng, đứng trên bãi cỏ xanh mướt, bạn bè thân thích đều ngồi ở phía dưới chăm chú nhìn cô.

Thẩm Niệm Thâm một thân tây trang giày da, trong tay cầm một bó hoa chậm rãi đi về hướng cô.

Anh đi tới, quỳ một gối xuống đất, nắm tay cô, hỏi cô có nguyện ý gả cho anh hay không.

Bầu trời ngập trong cánh hoa đào hồng nhạt, Tôn Điềm Điềm trong lúc ngủ mơ đã hạnh phúc mà cong khóe môi.

Chương 42

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Tôn Điềm Điềm về quê ăn tết, Thẩm Niệm Thâm rất nhiều ngày không có gặp cô. Sau khi hai người ở bên nhau, hầu như mỗi ngày đều như hình với bóng, đột nhiên một thời gian dài cách biệt, làm người ta có chút khó chịu nói không nên lời.

Mấy ngày nay Thẩm Niệm Thâm không đi đâu mà vẫn luôn ở trong nhà, xem hết hai quyển sách chuyên ngành.

Bởi vì anh học song ngành tài chính và máy tính nên áp lực học tập đè lên bản thân rất nặng, gần đây lại luôn suy nghĩ học xong rồi tốt nghiệp sớm nên áp lực liền lớn hơn nữa.

Buổi tối trước đêm *Trừ tịch[1]*, thời điểm ăn cơm, bà lão nhịn không được liền hỏi: "A Niệm, mấy ngày nay sao Điềm Điềm không tới tìm cháu?"

[1] ***Đêm trừ tịch****, còn được gọi tên là* ***đêm ba mươi****, là khoảng thời gian trước nửa đêm, thời khắc giao thừa giữa năm mới và năm cũ, tính trong khoảng thời gian từ 11h đêm 30 đến 1h sáng mùng 1 Tết.*

Đêm Trừ Tịch (除夕- Chú Xī) với "trừ" nghĩa là thay đổi, hoán đổi và "tịch" là đêm, "trừ tịch" nghĩa là "đêm của sự thay đổi","đêm của thời khắc giao thời".

Bà lão thấy cháu ngoại mấy ngày nay đều ở nhà, sợ là cãi nhau với Điềm Điềm. Đây là cháu ngoại của bà, bà hiểu nó nhất, tính tình trầm lặng, cái gì cũng giấu ở trong lòng, nói không chừng là chọc bạn gái mất hứng.

Thẩm Niệm Thâm nói: "Cô ấy về quê ăn tết, chắc là phải qua trừ tịch mới về."

"Ồ, thì ra là vậy." Bà lão nghe xong lời này liền nhẹ nhàng thở ra, sau đó lại cảm thấy có chút tiếc nuối, "Bà còn tưởng rằng tết năm nay có thể sẽ náo nhiệt một chút."

Những năm gần đây, bà cháu bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, tết nhất lễ lạc trong nhà cũng không có người nào, đều là lạnh lẽo vượt qua.

Thẩm Niệm Thâm vùi đầu ăn cơm, không nói gì.

...

Đêm Giao thừa, quê Tôn Điềm Điềm cực kì náo nhiệt, biệt thự to như vậy, cả gia đình cùng chơi mạt chược, không biết đánh bài thì ngồi trên sô pha nói chuyện phiếm xem chương trình đón xuân, các bạn nhỏ quấn lấy người lớn ồn ào muốn đi ra ngoài đốt pháo, toàn bộ căn phòng ngập trong thanh âm nói cười, cực kì có không khí đón năm mới.

Tôn Điềm Điềm ở trong phòng gọi video cho Thẩm Niệm Thâm, cô ghé vào giường, hai tay chống cằm, mi mắt cong cong mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cũng ở trong phòng, nhìn Tôn Điềm Điềm, trong mắt liền bất giác lộ ra ý cười, "Không đi ra ngoài chơi sao?"

"Bọn họ đều đang đánh bài ở dưới lầu, không thú vị nên em lên đây." Hình như Thấy Thẩm Niệm Thâm đang ngồi ở bàn học, nói: "Anh đừng nói với em là hôm nay anh vẫn đang học bài đấy chứ?"

Thẩm Niệm Thâm cười một tiếng, "Không có."

Tôn Điềm Điềm nói: "Anh đừng liều mạng quá, hôm nay ăn tết, phải nghỉ ngơi cho tốt."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Anh biết rồi." Lại hỏi: "Đêm nay em có đón giao thừa không?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Có chứ, tối nay còn phải ra ngoài bắn pháo hoa nữa. Phải rồi, ba mẹ anh đã về chưa?"

Thẩm Niệm Thâm dừng một chút, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, "Ừm, đã về rồi."

Tôn Điềm Điềm cười rộ lên, "Vậy là tốt rồi, anh có thể ăn bữa cơm đoàn viên với chú dì rồi."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, không nói thêm.

Đôi mắt có chút ẩm ướt.

Trầm mặc một lát, nói: "Em cũng vậy, xuống chơi với người nhà đi, anh chờ em trở về."

"Ừm." Tôn Điềm Điềm gật đầu, cầm di động từ trên giường ngồi dậy, "Em cúp máy trước đây, lúc về sẽ gọi điện thoại cho anh."

Thẩm Niệm Thâm yết hầu có chút trướng, gật đầu, 'ừ' một tiếng.

Tôn Điềm Điềm cúp máy, sau đó đi xuống lầu.

"Điềm Điềm, mẹ đang định lên kêu con đây, mau xuống ăn sủi cảo này." Mẹ Tôn bưng sủi cảo vừa mới nấu xong từ phòng bếp đi ra, thấy Tôn Điềm Điềm từ trên lầu đi xuống liền cười kêu cô.

"A, con tới ngay đây!" Tôn Điềm Điềm vô cùng cao hứng chạy xuống lầu, tùy tiện bưng một chén ở trên bàn.

Mẹ Tôn cười, "Con không chọn à, mẹ đã giấu tiền xu ở trong đó."

Tôn Điềm Điềm: "Dù sao con cũng không chọn trúng."

Nghe nói đêm giao thừa ăn sủi cảo, nhận được tiền xu thì một năm sẽ gặp được nhiều may mắn.

Nhưng Tôn Điềm Điềm không tin chuyện này, cô muốn thứ gì thì tự mình vận động là được, may mắn gì đó đều là hư ảo cả.

Cô bưng sủi cảo đi tìm một cái ghế mà ngồi xuống ăn, vừa mới ăn được mấy miếng thì di động vang lên.

Cô cúi đầu nhìn màn hình, cười bắt máy, "Chậc chậc chậc, hôm nay cậu còn nhớ đến gọi điện thoại cho tớ à."

Thanh âm Trình Đóa từ đầu kia truyền đến, cười nói: "Còn không phải là gọi sang chúc cậu năm mới sao."

Tôn Điềm Điềm vừa ăn sủi cảo vừa hỏi: "Cậu đang làm gì thế?"

Trình Đóa nói: "Tớ với Hứa Lệ đang ở ngoài đường lớn."

"A, hai cậu đang đi chung với nhau à? Cậu không ăn tết với người nhà sao?" Tôn Điềm Điềm nghe thấy Trình Đóa đón tết với Hứa Lệ, tức khắc liền thấy hâm mộ.

Trình Đóa nói: "Có chứ, vừa mới từ trong nhà ra đấy."

Sau đó lại hỏi: "Cậu thì sao? Có ở bên Thẩm Niệm Thâm không?"

"Không có." Tôn Điềm Điềm ăn sủi cảo xong, lấy một tờ giấy lau miệng, từ phòng khách đi ra sân sau, "Không phải là tớ về quê sao."

"A? Tớ còn tưởng rằng cậu sẽ ở bên Thẩm Niệm Thâm."

"Không có, tớ cũng muốn vậy, nhưng A Niệm sẽ ở bên ba mẹ mà."

"Ba mẹ anh ấy?" Ngữ khí Trình Đóa có chút kinh ngạc.

Tôn Điềm Điềm 'ừ' một tiếng, ngồi xổm xuống, nhàm chán mà vẽ vẽ lung tung trên mặt sân, "Hình như ba mẹ anh ấy làm việc ở nơi khác, một năm mới trở về một lần, tớ không muốn quấy rầy, để anh ấy đoàn tụ với ba mẹ."

Đầu kia điện thoại bỗng nhiên trầm mặc trong chốc lát.

Tôn Điềm Điềm không nghe thấy thanh âm, theo bản năng kêu một tiếng, "A Đóa?"

"Ừm, tớ đây." Trình Đóa do dự, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi Hứa Lệ nói cho tớ chuyện của Thẩm Niệm Thâm."

Tôn Điềm Điềm cười, "Nói cái gì vậy?"

Trình Đóa chần chờ một lát mới nói: "Hứa Lệ nói, hình như ba mẹ Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn không ở nhà, cũng mặc kệ anh ấy, bắt đầu từ cao trung đến giờ, học phí cùng sinh hoạt phí đều là tự mình làm công mà kiếm được, mấy năm nay hình như vẫn luôn là hai bà cháu họ sống nương tựa lẫn nhau... Tớ cảm thấy... có chút đáng thương..."

Trình Đóa nói xong, đầu kia điện thoại hoàn toàn không còn tiếng động, cực kỳ an tĩnh.

Nàng ngừng vài giây, lại nhỏ giọng nói một câu, "Tớ còn tưởng rằng hôm nay cậu sẽ ở bên anh ấy."

Tôn Điềm Điềm ngơ ngác ngồi xổm trong sân, trái tim giống như đột nhiên bị thứ gì đó bóp nghẹn, khó chịu nói không nên lời.

Đôi mắt cô ẩm hơi nước, thời điểm nghe thấy câu cuối cùng của Trình Đóa, nước mắt đột nhiên không kịp phòng ngừa mà rớt xuống.

Thẩm Niệm Thâm trước nay chưa từng nói với cô chuyện này.

...

11 giờ tối, Thẩm Niệm Thâm thấy bà ngáp vài cái liền nhẹ giọng nói: "Bà ngoại, thời gian không còn sớm, bà đi nghỉ ngơi một chút đi."

Bà ngoại thở dài, "Tuổi lớn, thật là chịu không nổi nữa."

Bà vốn còn muốn đón năm mới, nhưng thân thể thật sự là có chút chịu không được.

Thẩm Niệm Thâm đỡ bà ngoại từ trên sô pha lên, "Con đỡ bà về phòng nghỉ ngơi."

Bà ngoại gật gật đầu, "Được, cháu cũng đi ngủ sớm một chút."

"Vâng."

Thẩm Niệm Thâm đỡ bà ngoại trở về phòng, thời điểm đi ra thì tắt TV, sau đó về phòng cầm chìa khóa, lặng lẽ ra cửa.

Rạng sáng 12 giờ, ngõ nhỏ tối tăm đột nhiên xuất hiện một thân ảnh nhỏ xinh.

Trong tay Tôn Điềm Điềm xách theo túi, đi đến cửa nhà Thẩm Niệm Thâm.

Bên trong cửa sổ một mảnh đen như mực, không có bật đèn.

Tôn Điềm Điềm có chút buồn bực, lẩm bẩm: "Sẽ không ngủ rồi chứ."

Cô lấy di động từ trong túi ra, gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm.

Ai ngờ điện thoại vang lên nửa ngày, lại không có người nghe máy.

Tôn Điềm Điềm đứng ở cửa một lát, nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

Nhưng mà đợi một lát, cũng không ai mở cửa cho cô.

Cô sợ bà ngoại đang ngủ nên không dám gõ quá lớn, ngồi xổm trên mặt đất, lại tiếp tục gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm.

Liên tục gọi vài cuộc, trước sau vẫn không ai nghe máy.

"Đi đâu rồi sao." Tôn Điềm Điềm nhận được điện thoại của Trình Đóa, liền lập tức ngồi xe từ quê chạy tới. Cô muốn gặp anh, muốn ôm anh.

...

Nửa đêm Lương Kì ngủ không được, muốn ra ngoài hút điếu thuốc.

Từ trên giường bò dậy, đẩy cửa sổ ra, vừa mới cắn điếu thuốc trong miệng, đột nhiên thấy cửa nhà Thẩm Niệm Thâm ở đối diện có một cô gái đang ngồi xổm.

Cậu sửng sốt, không khỏi cẩn thận đánh giá một lượt.

Bỗng nhiên nhớ tới tối đó Thẩm Niệm Thâm cho cậu xem qua ảnh chụp, thử hỏi một tiếng, "Chị là bạn gái của anh Niệm phải không?"

Tôn Điềm Điềm không gọi cho cho Thẩm Niệm Thâm được, đang không biết nên làm gì thì đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện, ngẩng đầu liền thấy một cậu trai bọc áo lông vũ đứng ở trước cửa sổ đối diện.

Cô vội đứng lên, "Cậu biết Thẩm Niệm Thâm ở đâu không? Hình như anh ấy không có ở nhà."

"Không ở nhà sao?" Lương Kì liếc mắt nhìn nhà đối diện một cái. Thời điểm tâm tình Thẩm Niệm Thâm không tốt liền thích một mình ra bờ sông hóng gió, chắc là anh đã ra đó rồi.

"Chị gọi điện thoại cho anh ấy chưa?"

"Gọi rồi, anh ấy không bắt máy."

Lương Kì đáp, "Chắc là không có mang di động ra cửa." Lại nói: "Lúc chị tới có thấy bên ngoài có con sông không?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Thấy."

Lương Kì: "Trên sông có cây cầu, anh Niệm ở đấy."

Tôn Điềm Điềm từ ngõ nhỏ đi ra, xa xa liền thấy cây cầu mà Lương Kì nói.

Cây cầu cách đầu ngõ không xa, liếc mắt một cái là thấy, quả nhiên cô thấy Thẩm Niệm Thâm.

Tôn Điềm Điềm vội vàng chạy tới, chạy tới đầu cầu thì phát hiện Thẩm Niệm Thâm dựa vào bên trụ cầu, cúi đầu mà hút thuốc.

Tôn Điềm Điềm mím môi, đi qua, trực tiếp duỗi tay lấy điếu thuốc trên miệng anh xuống "Không phải đã nói là không hút thuốc lá sao?"

Cả người Thẩm Niệm Thâm chấn động, bỗng dưng ngẩng đầu, khó có thể tin mà nhìn Tôn Điềm Điềm, sau một lúc lâu, mới hỏi một câu, "Sao em về rồi?"

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, "Sao anh lại gạt em?"

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm: "Ba mẹ anh căn bản là không trở lại, sao anh lại muốn gạt em?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, yết hầu có chút trướng, không biết nên nói cái gì.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh chằm chằm, qua một lát, đôi mắt đột nhiên đỏ lên, cô ôm chặt lấy Thẩm Niệm Thâm, "Thẩm Niệm Thâm, ba mẹ không thương anh cũng không sao, hiện tại anh đã có em rồi, em sẽ không để anh phải cô độc."

Cả người Thẩm Niệm Thâm cứng đờ đứng tại chỗ, chậm chạp không mở miệng.

Ban đêm gió như gào thét bên tai, tâm vốn cô độc lạnh lẽo lại dần dần trở nên ấm áp.

Qua hồi lâu, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng nâng tay lên, ôn nhu xoa đầu Tôn Điềm Điềm, thấp giọng nói: "Khuya như vậy còn chạy ra, không sợ nguy hiểm sao?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Em lo cho anh."

...

Thẩm Niệm Thâm mang theo Tôn Điềm Điềm về nhà.

Lương Kì còn ghé vào bục cửa sổ, thấy Thẩm Niệm Thâm dắt tay Tôn Điềm Điềm trở về, ái muội mà huýt sáo, "Ôi, anh, đã trở về rồi à."

Thẩm Niệm Thâm quét mắt liếc hắn một cái, "Đi ngủ sớm một chút."

Nói xong liền mở cửa, dẫn Tôn Điềm Điềm đi vào nhà.

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm vào trong phòng anh.

Lấy nước ấm cho cô rửa mặt rồi lại đổi một chậu nước sạch tới cho cô rửa chân.

Tôn Điềm Điềm ngồi ở mép giường, cười tủm tỉm đưa chân cho anh.

Thẩm Niệm Thâm cười, ngồi xổm phía trước, giúp cô cởi giày cùng vớ, sau đó nắm chân cô nhẹ nhàng bỏ vào trong nước, "Thế nào? Có nóng không?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không nóng, vừa vặn tốt."

Thẩm Niệm Thâm lại giúp cô cởi giày và vớ bên còn lại rồi bỏ vào trong nước.

Trầm mặc một lát, anh ngẩng đầu, "Buổi tối em không trở về nhà thật sự sẽ không sao chứ?"

Tôn Điềm Điềm nói: "Đã trễ thế này, em muốn về cũng không được."

Dừng một chút, đột nhiên có chút tức giận, "Anh sao vậy? Em sẽ không làm gì anh đâu."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Anh là sợ chính anh.

Ban đêm.

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm ngủ chung một chiếc chăn trên giường, Tôn Điềm Điềm nhịn không được chui vào trong lòng, ôm lấy eo anh, ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn anh, "A Niệm, người anh ấm thật."

Thẩm Niệm Thâm có chút đau đầu, nhẹ nhàng lấy tay Tôn Điềm Điềm ra, "Ngoan, nằm yên nào."

Tôn Điềm Điềm không chịu, lại lần nữa ôm lấy anh, "Em muốn ôm anh ngủ."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Thẩm Niệm Thâm không lay chuyển được Tôn Điềm Điềm, đành phải ôm lấy cô.

Tôn Điềm Điềm gối đầu lên ngực Thẩm Niệm Thâm, qua một lát, bỗng nhiên nhỏ giọng nói: "Hứa Lệ nói ba mẹ anh căn bản đều mặc kệ anh, anh vẫn luôn tự mình làm công để kiếm học phí cùng sinh hoạt phí."

Thẩm Niệm Thâm không muốn nói những việc này cho Tôn Điềm Điềm, anh nhìn chằm chằm trần nhà không trả lời.

Tôn Điềm Điềm nói: "Vì sao bọn họ lại mặc kệ anh vậy?" Cô nghĩ rồi lại nghĩ, trước sau vẫn không rõ vì sao lại có ba mẹ nhẫn tâm như vậy.

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc thật lâu mới nhẹ giọng nói một câu, "Anh không biết."

Anh vẫn không có dũng khí nói cho Tôn Điềm Điềm thân thế của mình, anh không dám nói cho cô, anh là đứa con hoang không ai muốn.

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, hôn lên môi Thẩm Niệm Thâm, che mặt anh lại, ánh mắt vô cùng kiên định, "A Niệm, em sẽ không bỏ anh, vĩnh viễn

cũng sẽ không."

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn cô thật sâu, thật lâu sau, vô cùng ôn nhu mà hôn lên đôi mắt cô. Anh không nói gì nhưng đáy lòng lại bỗng nhiên có một sức mạnh rất kiên định.

Tôn Điềm Điềm nửa người trên ghé vào người Thẩm Niệm Thâm, cúi đầu hôn anh, học bộ dáng Thẩm Niệm Thâm mà nhẹ nhàng cắn bờ môi anh.

Thẩm Niệm Thâm kêu lên một tiếng, con ngươi đột nhiên trở nên thâm thúy, lực ôm eo cô không khỏi mạnh hơn một ít.

Anh nhìn cô chằm chằm, có chút trách cứ, "Đừng quậy."

Tôn Điềm Điềm cười một tiếng, giống như phát hiện chuyện gì đó thú vị, lại cúi đầu cắn môi anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm hô hấp không khỏi có chút dồn dập, một cảm giác khô nóng xa lạ từ chỗ sâu trong thân thể không chịu khống chế mà nảy lên, anh bỗng nhiên trở mình, đè Tôn Điềm Điềm ở dưới thân, hôn cô thật mạnh.

Tôn Điềm Điềm ôm chặt anh, nhiệt tình đáp lại.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Niệm Thâm đột nhiên ngừng lại.

Trong bóng đêm, hai người đều không hẹn mà cùng ngừng hô hấp lại.

Tôn Điềm Điềm cảm giác Thẩm Niệm Thâm có chút không thích hợp, thân thể có chút cứng đờ, cô không chớp mắt mà nhìn anh chằm chằm.

Lại qua vài giây, thanh âm rất nhẹ rất nhẹ, "A Niệm, anh... hình như anh..."

Thẩm Niệm Thâm lập tức che miệng cô lại, bên tai đỏ bừng, "Hư, đừng nói."

Tôn Điềm Điềm lập tức ngoan ngoãn mím môi lại, đôi mắt đen nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm.

Đôi mắt Thẩm Niệm Thâm đen nhánh, ánh mắt rất sâu nhìn chằm chằm đôi mắt cô.

Một lát sau, anh buông tay ra, ngay sau đó ra khỏi chăn, mang giày xuống giường, lập tức đi ra ngoài.

Tôn Điềm Điềm theo bản năng lập tức ngồi dậy, nhẹ giọng hỏi: "Anh đi đâu vậy?"

Thẩm Niệm Thâm không trả lời cô, chỉ nói: "Em ngủ trước đi."

Thẩm Niệm Thâm đi ra ngoài, Tôn Điềm Điềm lại lần nữa chui vào trong chăn nhưng lại không buồn ngủ.

Một lát sau, cô nghe thấy tiếng nước xôn xao từ phòng tắm bên ngoài truyền đến.

Nhớ tới vừa rồi cảm nhận được thứ đó, khuôn mặt cô dần dần nóng lên.

Chương 43

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm trở về, Tôn Điềm Điềm còn chưa ngủ, cô nằm trên giường, chăn che kín mít, chỉ lộ ra đôi tay và khuôn mặt nhỏ, đôi mắt to đen nhánh ở trong đêm tối phá lệ mà rực rỡ.

Thấy Thẩm Niệm Thâm trở về, cô vội xốc góc chăn lên, nhẹ giọng kêu anh, "Mau lên đây."

Thẩm Niệm Thâm đi đến mép giường, nhìn cô một lát nhưng vẫn không nhúc nhích.

Anh vừa tắm nước lạnh cả buổi, cảm giác khô nóng trong thân thể cuối cùng cũng hạ xuống, nhưng...

Đôi mắt đen nhánh rơi xuống bờ môi mềm mại của Tôn Điềm Điềm, yết hầu bỗng nhiên lại trướng lên.

Đúng là tuổi tác *huyết khí phương cương[1]*, ngủ chung với cô gái mình thích, phương diện kia khó tránh khỏi có chút xúc động.

[1] Huyết khí phương cương: tuổi mà tinh lực tràn đầy, tính tình nhiệt huyết, dễ nóng nảy, dễ làm sai.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở mép giường một lát, cuối cùng chỉ cúi người giúp Tôn Điềm Điềm chỉnh chăn, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, "Em ngủ ngon, đừng đá chăn."

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, "Anh thì sao?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Anh ra sô pha bên ngoài ngủ."

Nói xong, anh xoa xoa đầu Tôn Điềm Điềm rồi đứng thẳng dậy.

Tôn Điềm Điềm theo bản năng kéo tay anh, không chớp mắt mà nhìn anh chằm chằm, nhỏ giọng nói: "Anh ngủ với em đi, không... không sao."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, lại cúi người đặt tay Tôn Điềm Điềm vào trong chăn, sờ sờ trán cô, nhìn chằm chằm cô một lát, ôn nhu nói: "Ngoan, ngủ đi."

Thẩm Niệm Thâm ôm một chiếc chăn từ trong ngăn tủ ra sô pha bên ngoài ngủ.

Trong phòng an an tĩnh tĩnh, một mình Tôn Điềm Điềm ngủ trên giường, trên chăn, gối đầu đều là mùi hương của Thẩm Niệm Thâm, mùi bạc hà thanh thanh đạm đạm.

Cô theo bản năng chui tọt vào chăn, miệng cùng mũi đều chui vào trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm cửa.

Cô nhớ tới chuyện vừa mới phát sinh, kỳ thật... nếu Thẩm Niệm Thâm muốn cùng cô làm chuyện đó, cô cũng đều nguyện ý.

Đêm giao thừa hôm nay, ngọn đèn chiếu rực những góc phố, tiếng bắn pháo vẫn luôn liên tục đến rạng sáng ba, bốn giờ mới dần dần dừng lại.

Tôn Điềm Điềm cả một đêm không ngủ, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm trần nhà xám xịt, trong đầu đều là chuyện ba mẹ của Thẩm Niệm Thâm.

Cô vẫn luôn biết gia cảnh Thẩm Niệm Thâm không phải rất tốt, nhưng cô không biết thì ra anh rất sớm đã phải bắt đầu tự kiếm học phí, sinh hoạt phí nuôi sống bản thân cùng bà ngoại, anh chưa từng nói chuyện này với cô.

Cô nhớ tới vừa rồi anh một mình đứng trên cầu hút thuốc. Hôm nay nhà nhà đều đoàn tụ bên nhau, trong lòng anh nhất định là rất khổ sở.

Anh kiên cường, nhưng cũng chỉ mới hai mươi tuổi mà thôi.

Tôn Điềm Điềm nghĩ ngợi một chút rồi lại khóc, nước mắt không khống chế được mà rơi ra.

Tôn Điềm Điềm lớn như vậy, lần đầu tiên mất ngủ suốt một đêm.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng đã bò xuống giường.

Tùy tiện tròng áo lông vũ lên người, tay chân nhẹ nhàng mở cửa ra.

Mới hơn 5 giờ sáng một chút, Thẩm Niệm Thâm còn chưa thức dậy.

Tôn Điềm Điềm nhẹ chân, lặng lẽ đi đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm có thói quen dậy sớm, cứ sáu giờ sáng mỗi ngày sẽ tự tỉnh dậy.

Anh nhắm mắt lại, theo bản năng xoa xoa ấn đường, sau một lúc lâu, đang muốn ngồi dậy, lại bỗng nhiên phát hiện có chút không thích hợp, giống như có cái gì đè lên người anh.

Anh nhìn xuống, lại thấy Tôn Điềm Điềm mặc áo lông vũ đen của anh, ngồi ở mép sô pha, nửa người trên ghé vào người anh, nhắm mắt lại, đã ngủ rồi.

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt, sợ cô bị cảm lạnh, cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng kêu một tiếng, "Điềm Điềm?"

Tôn Điềm Điềm ngủ không sâu, vừa mới chợp mắt một tí, nghe thấy tiếng gọi, tức khắc liền tỉnh.

Cô nâng người dậy, xoa xoa đôi mắt, thanh âm nho nhỏ, nhìn Thẩm Niệm Thâm hỏi: "Em đánh thức anh sao?"

"Không có."

Tôn Điềm Điềm ngồi ở bên rìa sô pha, Thẩm Niệm Thâm ôm cô nhích vào trong, "Sao lại ngủ ở đây?"

Tôn Điềm Điềm thuận thế ôm lấy eo Thẩm Niệm Thâm, đầu vùi vào trong lòng ngực anh.

Cô ôm anh thật chặt, không nói gì.

"Điềm Điềm?" Thẩm Niệm Thâm cúi đầu, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không có gì, chỉ là muốn ôm anh thôi."

Thẩm Niệm Thâm ngây người vài giây, sau đó cười cười, xoa xoa đầu cô, "Đói bụng không? Anh đi làm cơm sáng cho em nha?" Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu lên.

Thẩm Niệm Thâm xốc chăn lên, bước xuống sô pha, nói: "Anh đi rửa mặt đánh răng trước, em chờ anh một lát."

Nói xong liền đi về hướng phòng vệ sinh.

Tôn Điềm Điềm cũng từ trên sô pha đứng lên, đi theo sau Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm vào phòng vệ sinh, quay đầu lại thấy Tôn Điềm Điềm cũng đứng ở cửa, ánh mắt trông mong nhìn anh.

Anh nhịn không được cười, nói: "Em chờ anh một chút, anh lấy bàn chải đánh răng cho em."

Nói xong anh lại ra ngoài, về phòng lấy một cái bàn chải đánh răng mới tới.

Đưa cho Tôn Điềm Điềm, nói: "Không có khăn lông mới, em dùng của anh có được không?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Được."

Thẩm Niệm Thâm đứng ở trước bồn rửa mặt nặn kem đánh răng, Tôn Điềm Điềm cũng đi theo qua đó, đưa bàn chải đánh răng cho anh, "Nặn giúp em một ít."

Thanh âm cô nhẹ nhàng, nghe rất ngoan hiền.

Thẩm Niệm Thâm vừa cười vừa giúp cô nặn kem đánh răng, "Chờ môt tí, anh lấy ly cho em."

Chỉ cần ở bên Tôn Điềm Điềm, tâm tình Thẩm Niệm Thâm liền rất tốt, giống như chỉ cần thấy cô, nghe tiếng cô, khói mù nơi sâu trong đáy lòng sẽ tan đi.

Thẩm Niệm Thâm rửa mặt xong liền đến phòng bếp làm cơm sáng, Tôn Điềm Điềm ở phòng vệ sinh rửa mặt sạch sẽ, đem khăn treo lên, sau đó đi đến phòng bếp tìm Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm đang nấu bánh trôi, thấy Tôn Điềm Điềm tiến vào liền hỏi cô: "Bánh nhân đậu, có thích không?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Rất thích."

Cô đi đến phía sau Thẩm Niệm Thâm, ôm lấy anh, mặt nhẹ nhàng dán ở phía sau lưng anh.

Thẩm Niệm Thâm chớp mắt một cái, thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Thanh âm Tôn Điềm Điềm nhẹ nhàng, "Không có gì, chỉ là muốn ôm anh thôi."

Muốn ôm anh, muốn cho anh thời thời khắc khắc đều cảm nhận được tình yêu của cô.

Trong mắt Thẩm Niệm Thâm nổi lên ý cười ôn nhu, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Tôn Điềm Điềm đặt ở bên hông anh.

Nước trong nồi đang sôi trào, Thẩm Niệm Thâm cúi đầu, gắp bánh trôi ra khỏi nồi, Tôn Điềm Điềm ở phía sau an tĩnh mà ôm anh.

Tia nắng ấm áp từ cửa sổ chiếu vào, chiếu cả lên hai bọn họ một màu ôn nhu.

Một khởi đầu của năm mới, thật yên bình.

...

Thẩm Niệm Thâm nấu bánh trôi xong, Tôn Điềm Điềm liền bưng lên một chén, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Em đi kêu bà ngoại."

"Em chậm một chút, coi chừng nóng."

"Em biết rồi!"

Chén bánh trôi rất đầy, Tôn Điềm Điềm thật cẩn thận từ phòng bếp mang ra đặt trên bàn.

Đang muốn kêu bà ngoại ra ăn sáng, kết quả vừa mới đi tới cửa, bà ngoại đã từ bên trong đi ra.

Bà lão thấy Tôn Điềm Điềm, nhất thời vừa mừng vừa sợ, "Ai nha, Điềm Điềm! Cháu về khi nào vậy?"

Tôn Điềm Điềm cong mắt cười, đỡ bà ngoại, "Con mới về đêm qua."

"A? Đêm qua về khi nào vậy? Sao bà lại không biết?"

Tôn Điềm Điềm cười nói: "Con tới lúc bà đã ngủ rồi."

Cô vừa nói, vừa đỡ bà ngoại ngồi vào bàn, "Bà ngoại ăn bánh trôi đi, A Niệm nấu đó."

Thẩm Niệm Thâm bưng hai chén bánh trôi khác từ phòng bếp đi ra, đặt lên bàn, sau đó giúp Tôn Điềm Điềm kéo ghế ra, "Lại đây ngồi."

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới ngồi xuống.

Thẩm Niệm Thâm đưa muỗng cho cô, nhẹ giọng dặn dò: "Ăn từ từ, coi chừng nóng."

"Ừm, em biết rồi." Tôn Điềm Điềm múc một cái bánh trôi, thổi thổi, nhẹ nhàng cắn một miếng.

"Có ngon không?" Thẩm Niệm Thâm nhìn cô hỏi.

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Ăn rất ngon, thơm quá đi."

Nói xong lại thổi thổi, một ngụm ăn luôn một cái.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm, khóe miệng bất giác gợi lên một tia cười.

Bà lão ngồi ở đối diện nhìn, trong lòng cực kì vui mừng.

Từ nhỏ đến lớn, gần như bà chưa thấy cháu ngoại cười vui như vậy. Sau khi ở bên Tôn Điềm Điềm, bà lại thường xuyên thấy nó cười.

Có một cô bé tốt ở cạnh bên nó, nếu một ngày nào đó bà không còn nữa, cũng có thể yên tâm một chút mà ra đi.

Bà lão nhìn Tôn Điềm Điềm, lại nhìn cháu ngoại, đôi mắt bỗng nhiên có chút ướt át.

Sợ cháu ngoại nhìn thấy, bà vội vàng xoa xoa đôi mắt, cúi đầu ăn sáng.

Cơm nước xong, Thẩm Niệm Thâm thu dọn chén đũa đi rửa, bà ngoại đứng lên nói: "Cháu đang vội mà, Tết nhất, cháu dẫn Điềm Điềm ra ngoài chơi đi, để bà rửa là được rồi."

"Không cần đâu, bà ngoại nghỉ ngơi đi, chỉ có mấy cái chén thôi." Thẩm Niệm Thâm bưng chén đi vào phòng bếp, Tôn Điềm Điềm cũng vội vàng đi theo, "Anh nghỉ ngơi đi, để em rửa."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Chỉ có mấy cái chén thôi, anh rửa nhanh mà."

Anh nói xong liền vặn vòi nước, bắt đầu rửa chén.

Tôn Điềm Điềm đứng ở bên cạnh, nhẹ nhàng kéo tay Thẩm Niệm Thâm, rũ đầu, nhỏ giọng nói: "Em giống như cái gì cũng chưa làm qua."

Thẩm Niệm Thâm nói: "Ở bên cạnh anh, em cái gì cũng không cần làm."

Tôn Điềm Điềm thấp giọng cười, "Như vậy không tốt lắm, chờ sau này chúng ta kết hôn, chúng ta sẽ phân công công việc, anh phụ trách nấu cơm rửa chén, em phụ trách giặt quần áo cùng làm việc nhà, được không?"

Cô ngẩng đầu, khóe miệng cong cong, cười khanh khách nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm ghé mắt nhìn cô, tầm mắt dừng ở khóe miệng cong cong, trong mắt cũng nhiễm vài phần ý cười, anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái, sau đó mới nhẹ giọng trả lời cô, "Được."

...

Dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, lúc đi ra, bà ngoại đang đứng ở cửa trò chuyện với bà của Lương Kì.

Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điềm Điềm thay xong quần áo liền từ trong nhà đi ra.

Bà Lương Kì thấy Tôn Điềm Điềm, cười tủm tỉm hỏi: "Đây là bạn gái của A Niệm à?"

Thẩm Niệm Thâm cười gật đầu, "Vâng." Lại nói với Tôn Điềm Điềm: "Đây là bà Lương."

Tôn Điềm Điềm cong cong mắt, rất lễ phép mà chào hỏi, "Con chào bà Lương."

"Ôi, cô bé thật là xinh đẹp, A Niệm, đây chính là phúc khí của cháu đấy, phải quý trọng đó nha."

Thẩm Niệm Thâm cười, không khỏi nắm lấy tay Tôn Điềm Điềm, "Vâng."

Tôn Điềm Điềm ghé mắt nhìn anh, trong lòng bỗng nhiên thấy ngọt sương sương.

Thẩm Niệm Thâm nghiêng đầu nói với bà: "Bà ngoại, cháu dẫn Điềm Điềm ra ngoài chơi một lát, buổi chiều con về."

Bà lão xua xua tay, cười nói: "Hai đứa đi chơi đi, không cần phải để ý đến bà đâu, bà với bà Lương tâm sự một chút."

Thẩm Niệm Thâm lên tiếng, "Vậy cháu với Điềm Điềm đi đây."

"Ôi, mau đi đi."

Tôn Điềm Điềm vẫy vẫy tay với bà, "Con chào bà ngoại, chào bà Lương."

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm ra cửa, hai bà lão đứng ở cửa tiếp tục chuyện trò.

Bà Lương cười nói: "Cô bé này cười lên thật xinh."

Bà ngoại gật gật đầu, cũng cười, "Còn nữa, sau khi A Niệm ở bên con bé, cả người đều vui vẻ hơn trước rất nhiều."

Bà Lương: "Phải rồi, tôi nghe Lương Kì nói, A Niệm xem bạn gái như bảo bối nha."

Bà lão cười cười, "Đúng vậy."

Bà lão đứng ở bên ngoài một lát, bỗng nhiên thấy có chút choáng váng đầu.

Bà rất hay bị choáng đầu, gần đây số lần choáng váng càng thêm thường xuyên.

Thanh âm bà có chút vô lực, nói: "Bích Dung à, tôi có chút không thoải mái, về phòng nghỉ ngơi một lát rồi nói chuyện với bà sau."

Bà Lương vội gật đầu, "Được, bà mau đi nghỉ ngơi đi, tôi cũng về đây."

Bà Thẩm đóng cửa lại, vốn định về phòng nghỉ ngơi, kết quả đầu đột nhiên một trận choáng váng, trời đất trước mắt quay cuồng, cả người bà suýt nữa ngã xuống mặt đất, sợ tới mức vội vàng đỡ vào ngăn tủ bên cạnh.

Còn chưa kịp đỡ lấy, trong đầu đột nhiên đau nhức, trước mắt bà tối sầm, cả người ngã quỵ xuống mặt đất thật mạnh.

...

Thẩm Niệm Thâm vốn muốn dẫn Tôn Điềm Điềm đến vườn bách thú chơi, nhưng Tôn Điềm Điềm không muốn anh tốn tiền liền nói không muốn đi, vì thế hai người nắm tay chậm rãi tản bộ ở ven đường.

Đi dạo một hồi liền dạo đến hồ giữa công viên gần đó.

Ánh nắng tươi sáng hiếm gặp trong một mùa đông, mọi người đều ra ngoài hoạt động.

Công viên cực kì náo nhiệt, những người lớn tuổi chậm rãi tản bộ, các bé con nô đùa trên mặt cỏ, các đôi tình nhân nắm tay nhau hết sức ngọt ngào.

Tôn Điềm Điềm thấy có cặp đôi kia đang đi xe đạp, hưng phấn mà kéo tay Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, chúng ta cũng đi đạp xe đi, thoạt nhìn rất vui."

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua, cười nói: "Được."

Bên ngoài công viên có chỗ thuê xe, hai mươi đồng có thể thuê một giờ.

Bọn họ thuê hai giờ, giao 50 đồng tiền thế chấp.

Loại xe đạp đôi này, người phía sau không đạp cũng không sao, chủ yếu là người phía trước giữ thân xe cân bằng là được.

Thẩm Niệm Thâm ngồi trước, Tôn Điềm Điềm lập tức chạy đến phía sau, hai chân đạp lên bàn đạp, "Em có thể đạp không?"

Thẩm Niệm Thâm cười, "Có thể, nhưng đừng đạp quá nhanh, đạp chung với anh."

Tôn Điềm Điềm vui vẻ nói: "Em biết rồi!"

Thẩm Niệm Thâm ở phía trước đạp xe, Tôn Điềm Điềm ở phía sau đạp theo, gió nhẹ nhàng thổi qua mái tóc, ánh mặt trời mang theo vài phần ấm áp.

Bởi vì đang đạp nên Tôn Điềm Điềm cảm thấy bản thân giống như cũng biết đạp xe, cô ngồi ở phía sau vui vẻ kêu: "Thẩm Niệm Thâm, hình như em cũng biết đạp xe đó!"

Thẩm Niệm Thâm cười, "Đó là bởi vì anh giữ cân bằng cho em."

Tới chỗ không có ai, Tôn Điềm Điềm kêu anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh để em thử một chút, em muốn đạp một chút."

Thẩm Niệm Thâm dừng xe lại, đỡ lấy đầu xe, bước xuống.

Tôn Điềm Điềm hưng phấn nhảy xuống xe, sau đó chạy đến vị trí phía trước, "Em thật sự cảm giác mình hình như biết đạp xe."

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm đã leo lên xe, tức khắc dở khóc dở cười, "Nếu em muốn học thì đổi một chiếc xe nhỏ hơn, loại này dài quá, không học được đâu."

Tôn Điềm Điềm ngây người, "Là vậy à?"

Thẩm Niệm Thâm đỡ cô xuống, "Đi đổi một chiếc nhỏ hơn đi, anh dạy cho em."

Tôn Điềm Điềm nghĩ ngợi rồi gật đầu, "Vậy được rồi."

Nói xong cô lại trèo lên chỗ sau.

Thẩm Niệm Thâm đỡ tay lái, thấy Tôn Điềm Điềm đã ngồi xuống, đang chuẩn bị lên xe thì di động đột nhiên vang lên, anh cúi đầu nhìn màn hình, tiện tay bắt máy, "Lương Kì?"

Thanh âm Lương Kì hoảng loạn, hô to: "Anh! Anh mau tới bệnh viện đi, bà ngoại anh xảy ra chuyện!"

Chương 44

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Bước xuống xe, Thẩm Niệm Thâm chạy thẳng vào bệnh viện, anh chạy rất nhanh, Tôn Điềm Điềm ở phía sau đuổi không kịp.

Cô chưa từng thấy Thẩm Niệm Thâm hoảng loạn như vậy, vừa rồi ở trên xe, cả khuôn mặt anh trắng bệch, thân thể thậm chí không khống chế được mà phát run.

Đó là bà ngoại mà anh nương tựa vào.

Tôn Điềm Điềm chỉ cảm thấy trái tim giống như bị thứ gì bóp nghẹn, khó chịu đến thở không nổi, ở trong lòng cô không ngừng cầu nguyện: Đừng có chuyện gì, bà ngoại nhất định đừng có chuyện gì hết.

Thẩm Niệm Thâm chạy đến phòng phẫu thuật ở tầng ba.

Ngày mùa đông, áo thun bên trong áo lông vũ của anh hoàn toàn ướt đẫm, trên trán đều là mồ hôi lạnh.

Anh thấy Lương Kì liền nhanh chóng chạy tới, nắm chặt cánh tay cậu, "Bà ngoại của anh làm sao vậy? Bà không có việc gì, không có việc gì chứ?!"

Đôi mắt anh đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm Lương Kì, thanh âm gần như gầm nhẹ.

Lương Kì bắt lấy anh, trấn an nói: "Anh đừng vội, bà ngoại vừa nãy ở nhà đột nhiên té xỉu, bác sĩ hiện tại đang cấp cứu."

Cả người Thẩm Niệm Thâm đều căng thẳng, mồ hôi từng giọt từng giọt lớn theo trán chảy xuống.

Anh sửng sốt thật lâu, rốt cuộc cũng buông lỏng Lương Kì.

Thân thể giống như không còn lực, lảo đảo lùi về sau một bước, dựa vào vách tường.

Anh ngẩng đầu, nhìn chằm chằm tấm bảng 'Đang phẫu thuật', trong đầu bỗng nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện lúc nhỏ.

Anh nhớ rõ khi còn nhỏ, lúc mẹ vừa bỏ anh, một mình anh ở trong căn phòng cũ nát cho thuê.

Trong phòng trống rỗng, anh cuộn tròn ở góc tường. Tối đó, là lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy cô độc cùng sợ hãi.

Anh không có ba, mẹ cũng không cần anh.

Sáng hôm sau, cửa phòng đột nhiên mở ra, bà ngoại đứng ở cửa, nhìn chằm chằm anh thật lâu, sau đó chậm rãi đi tới chỗ anh.

Bà ngồi xổm trước mặt anh, bật khóc ôm lấy anh, "A Niệm, cháu của bà, bà dẫn cháu về nhà."

Thời điểm Tôn Điềm Điềm chạy lên liền thấy Thẩm Niệm Thâm ánh mắt dại ra, ngồi xổm bên ngoài phòng phẫu thuật.

Cô chưa từng thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của anh như vậy, cô thật sự đau lòng.

Cô nhanh chóng chạy tới, ngồi xổm bên cạnh Thẩm Niệm Thâm, nhẹ nhàng kéo tay anh, thanh âm nhẹ nhàng, an ủi nói: "A Niệm, đừng sợ, bà ngoại sẽ không sao..."

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy tiếng Tôn Điềm Điềm, rốt cuộc cũng chậm rãi hoàn hồn, anh ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, không khỏi nắm tay anh chặt hơn, thanh âm thực nhẹ thực nhẹ, "A Niệm, đừng sợ..."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, muốn nói gì đó nhưng cổ họng giống như bị thiêu cháy, trướng đau đến lợi hại.

Anh nhìn Tôn Điềm Điềm chằm chằm một hồi lâu, cuối cùng một câu cũng không nói nên lời.

...

Cuộc phẫu thuật kéo dài đến bốn giờ chiều thì kết thúc, bác sĩ từ bên trong đi ra.

Thẩm Niệm Thâm lập tức tiến lên, khẩn trương hỏi: "Bác sĩ, bà ngoại của tôi thế nào? Bà không sao chứ?"

Bác sĩ cầm đầu là một người đàn ông trung niên đeo kính, ông lắc đầu, nói: "Tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng."

Lời này vừa nói ra, viên đá trong lòng mọi người cuối cùng cũng rơi xuống.

Tôn Điềm Điềm theo bản năng ôm ngực, trong lòng rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thả lỏng.

Bác sĩ nhìn Thẩm Niệm Thâm chằm chằm trong chốc lát, đột nhiên hỏi: "Bà lão bên trong kia là bà ngoại cậu?"

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, "Đúng vậy."

Ánh mắt bác sĩ có chút tối lại, trầm mặc một lát mới nói: "Cậu đi cùng tôi một chút."

...

Thẩm Niệm Thâm ở trong văn phòng thật lâu, lúc đi ra, hai mắt đỏ bừng.

Tôn Điềm Điềm đến phòng bệnh chăm sóc bà ngoại, Lương Kì ở bên ngoài chờ anh, thấy Thẩm Niệm Thâm đi tới, vội hỏi: "Thế nào? Bác sĩ nói như thế nào? Bà ngoại không sao chứ?"

Thẩm Niệm Thâm không nói gì, một giọt nước mắt từ mắt phải rơi xuống.

Trước nay Lương Kì chưa thấy bộ dáng Thẩm Niệm Thâm như vậy, sợ tới mức mặt trắng bệch, "Anh..."

Thanh âm Thẩm Niệm Thâm nghẹn ngào, "Là ung thư não."

Lương Kì sợ tới mức cứng đờ, môi run rẩy, nói không ra lời.

...

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm vào phòng bệnh, bà ngoại còn chưa tỉnh lại, Tôn Điềm Điềm đang ngồi ở mép giường chăm sóc bà.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm tiến vào, vội chạy tới, "A..."

Cô muốn nói cái gì đó, nhưng đột nhiên phát hiện đôi mắt Thẩm Niệm Thâm rất hồng, cổ họng giống như đột nhiên bị cái gì đó ngăn chặn, phát không ra thanh âm.

Cô theo bản năng nhìn về phía Lương Kì ở đằng sau, cũng là bộ dáng thất hồn lạc phách.

Cả người cô bỗng nhiên luống cuống, cái gì cũng không dám hỏi.
Thẩm Niệm Thâm không nhìn Tôn Điềm Điềm, lập tức đi đến bên giường bệnh.

Anh ngồi trên ghế, ngồi suốt hai giờ đồng hồ.

Tôn Điềm Điềm cùng Lương Kì ở bên cạnh, không dám phát ra một chút thanh âm.

Phòng bệnh rất an tĩnh, có chút áp lực nói không nên lời, Lương Kì rốt cuộc chịu không nổi, cậu đột nhiên xoay người, đi nhanh ra ngoài.

Tôn Điềm Điềm vẫn không nhúc nhích đứng ở phía sau Thẩm Niệm Thâm, cô rất muốn quan tâm anh, rất muốn ôm anh một cái nhưng cô không dám, cô sợ quấy rầy anh.

Mãi cho đến 8 giờ tối, bà ngoại rốt cuộc cũng chậm rãi tỉnh lại.

Ánh mắt Tôn Điềm Điềm sáng lên, vội nói: "A Niệm, bà ngoại tỉnh rồi."

"Bà ngoại, bà thấy thế nào rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?" Thẩm Niệm Thâm nắm tay bà ngoại, khẩn trương nhìn bà.

Bà lão mở to mắt, ánh mắt có chút mờ mịt, tầm mắt đảo quanh phòng, nhớ tới chuyện mình vừa mới té xỉu.

"Bà không sao." Thanh âm của bà có chút suy yếu.

Nói xong còn cười cười, "Con xem bà lão như bà này, sao lại đến bệnh viện rồi. A Niệm, cháu đỡ bà dậy, chúng ta về nhà đi."

"Bà không thể về nhà." Thẩm Niệm Thâm vội nhẹ nhàng đè bà lại, anh rất nỗ lực khống chế cảm xúc của mình, thậm chí rất nỗ lực mà nở nụ cười, "Bà vừa mới té xỉu, bác sĩ nói, phải ở lại bệnh viện quan sát một đoạn thời gian."

Bà lão vừa nghe phải nằm viện, vội nói: "Không không không, bà không muốn ở đây, thân thể bà rất khỏe, làm gì phải ở lại bệnh viện."

Nói xong còn muốn ngồi dậy.

Trên tay bà còn kim truyền dịch, Thẩm Niệm Thâm lập tức đè bà lại, cảm xúc đột nhiên có chút mất khống chế, "Bà có thể nghe cháu hay không!"

Thanh âm của anh đột nhiên rất lớn, không chỉ có bà ngoại, Tôn Điềm Điềm cũng giật nảy mình, theo bản năng nhìn về phía anh, "A Niệm..."

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu, giơ tay ấn ấn đường. Trong lòng anh rất loạn, trong đầu cũng loạn, cả người giống như bị một tòa núi thật lớn đè ở phía dưới, ép tới mức anh thở không nổi.

Anh không biết nên làm cái gì bây giờ.

Anh trầm mặc một thời gian rất lâu, khống chế tốt cảm xúc mới ngẩng đầu, thanh âm ôn hòa, "Bà ngoại, bà ở lại bệnh viện đi, những thứ khác không cần lo lắng."

Anh biết bà ngoại lo lắng anh tốn tiền, cho nên mới mãnh liệt muốn về nhà như vậy.

...

Thẩm Niệm Thâm khuyên bà ngoại, cuối cùng bà lão không còn náo loạn muốn về nhà nữa, chỉ một lát sau bà lại ngủ.

Tôn Điềm Điềm đi đến bên người Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: "A Niệm, em đi mua đồ ăn cho anh nha, từ giữa trưa đến giờ anh chưa ăn gì hết."

Lúc này Thẩm Niệm Thâm mới nhìn về phía Tôn Điềm Điềm, lắc đầu, "Anh không đói bụng."

Anh đứng lên, nắm tay Tôn Điềm Điềm, "Thời gian không còn sớm, anh kêu Lương Kì đưa em về nhà."

Tôn Điềm Điềm vội lắc đầu, "Em không về, em muốn ở đây với anh."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, thấp giọng nói: "Không cần đâu, em về nhà sớm một chút, nghe lời."

"Nhưng em lo cho anh." Dừng một chút, rốt cuộc vẫn là nhịn không được hỏi, "Bà ngoại đến tột cùng là bị làm sao vậy? Nghiêm trọng không?"

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, "Không có gì, tuổi lớn đều sẽ bị như vậy."

"Thật không?" Tôn Điềm Điềm có chút không tin, lúc Thẩm Niệm Thâm tiến vào, đôi mắt đỏ bừng, cô thấy rất rõ.

Cô gắt gao nắm tay Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, anh đừng gạt em, có chuyện gì nói cho em có được không? Em muốn cùng anh gánh vác."

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, "Thật sự không sao, em mau về nhà đi, muộn rồi."

Nói xong liền dẫn Tôn Điềm Điềm ra khỏi phòng bệnh.

Lương Kì ngồi ở hành lang bên ngoài, thấy hai người đột nhiên đi ra liền từ trên ghế đứng lên, "Làm sao vậy?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Lương Kì, vất vả cho em một chút, đưa Điềm Điềm về nhà giúp anh."

Tôn Điềm Điềm bắt lấy tay Thẩm Niệm Thâm, "Em thật sự không muốn trở về, anh để em ở lại với anh được không?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, sau một lúc lâu, giơ tay giúp cô vén tóc mái ra sau tai, "Trở về nghỉ ngơi đi, nghe lời."

Lương Kì đi tới kéo Tôn Điềm Điềm, nói: "Chị dâu, đi thôi, để anh ấy nghỉ ngơi một chút."

Cậu biết Thẩm Niệm Thâm lúc này cần nhất chính là an tĩnh.

Bệnh này của bà ngoại, chỉ sợ là cần rất nhiều tiền, hiện tại trong lòng anh nhất định rất loạn.

Cuối cùng Tôn Điềm Điềm vẫn là đi theo Lương Kì rời đi, cô nhìn ra Thẩm Niệm Thâm rất mệt mỏi, cô không thể để anh phiền lòng.

Lương Kì mang theo Tôn Điềm Điềm đi vào thang máy, di động đột nhiên vang lên, là tin nhắn từ Thẩm Niệm Thâm: "Chuyện của bà ngoại, đừng nói với Điềm Điềm."

Lương Kì nhìn thoáng qua, bỏ di động vào túi áo.

Lương Kì gọi xe, đưa Tôn Điềm Điềm về nhà.

Trên đường về nhà, Tôn Điềm Điềm quả nhiên hỏi cậu, "Bà ngoại A Niệm rốt cuộc là bị làm sao vậy? Cậu có biết không?"

Lương Kì liếm môi dưới, thấp giọng nói: "Không sao, chỉ là choáng váng đầu, đột nhiên té xỉu, không có vấn đề gì lớn."

"Thật không? Lương Kì, cậu đừng gạt tôi." Không biết vì sao, cô cảm thấy chuyện này không có đơn giản như vậy.

Lương Kì đáp, "Thật sự, bởi vì từ nhỏ anh Niệm đã sống nương tựa vào bà ngoại cho nên mới khẩn trương như vậy."

Tôn Điềm Điềm bán tín bán nghi, nhìn chằm chằm Lương Kì nửa ngày, cuối cùng mới dời tầm mắt đi, không có hỏi lại cậu.

...

Bà ngoại ở bệnh viện non nửa tháng, Tôn Điềm Điềm mỗi ngày đều ngồi hai giờ xe đến bệnh viện chăm sóc bà ngoại.

Một ngày trước khai giảng, bà ngoại rốt cuộc cũng được cho phép xuất viện, Tôn Điềm Điềm đi theo Thẩm Niệm Thâm đón bà ngoại về nhà.

Trước khi xuất viện, Thẩm Niệm Thâm lại đi lấy một túi thuốc rất lớn, bà ngoại nhìn đống thuốc, nhíu mày nói: "Ai da, sao bà có thể uống nhiều thuốc như vậy, cháu muốn cho bà uống thay cơm sao?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Bị bệnh thì phải uống thuốc, uống mới có thể hết bệnh được."

Bà lão tuổi đã lớn, có những lúc tính cách như một đứa con nít.

Về đến nhà, Tôn Điềm Điềm ngồi ở sô pha tán gẫu với bà.

Thẩm Niệm Thâm không vào phòng đọc sách mà ngồi ở bên cạnh họ.

Nhưng thân thể bà ngoại không thoải mái, ngồi một lát liền có chút mệt mỏi, Tôn Điềm Điềm đỡ bà ngoại về phòng nghỉ ngơi, giúp bà kéo chăn, sau đó mới ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thẩm Niệm Thâm dựa vào cạnh cửa nhìn cô, ánh mắt anh rất sâu, nhìn không ra suy nghĩ cái gì.

Tôn Điềm Điềm không khỏi ngẩn người, nhẹ nhàng vòng lấy eo anh, ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "A Niệm, anh không sao chứ?"

Thẩm Niệm Thâm cười một cái, xoa xoa đầu cô, "Không sao."

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm cười, cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, "Ngày mai phải khai giảng rồi, đại khái là mấy giờ anh đến trường?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Chắc là giữa trưa, em thì sao?"

"Em cũng khoảng đó, ngày mai chúng ta cùng ăn trưa nhé?" Tôn Điềm Điềm hỏi.

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, "Được."

Tôn Điềm Điềm chớp chớp đôi mắt, vui vẻ nói: "Trưa mai em sẽ gọi điện thoại cho anh."

"Ừm."

Tôn Điềm Điềm còn phải về nhà thu dọn đồ đạc để mai khai giảng nên không ở lại nhà Thẩm Niệm Thâm lâu.

Thẩm Niệm Thâm đưa cô đến đầu ngõ rồi gọi xe, giúp cô mở cửa sau, ôn nhu nói: "Lên xe đi." Tôn Điềm Điềm đứng bên cửa xe, nhịn không được

ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, nhón chân hôn lên môi anh một cái, sau đó buông ra, nhìn đôi mắt anh, "Ngày mai gặp."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm một lát, cuối cùng nhịn không được ôm lấy cô, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Ngày mai gặp."

Chương 45

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Sau khi Thẩm Niệm Thâm đưa Tôn Điềm Điềm lên xe thì nhìn xe rời đi.

Anh đứng yên ở ven đường thật lâu, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm hướng Tôn Điềm Điềm rời đi.

Anh nên đưa cô về, mấy ngày nay anh không chăm sóc tốt cho cô.

Anh đứng ở ven đường tầm năm phút, sau đó xoay người, đi vào trong ngõ nhỏ.

Lương Kì đang đứng ở bên ngoài cửa nhà chờ anh.

Thấy Thẩm Niệm Thâm trở về, cậu trầm mặc một lát mới mở miệng nói: "Chị dâu về rồi sao?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, không có lập tức vào nhà.

Dựa lưng vào vách tường, ngẩng đầu nhìn không trung.

Trong không gian rộng lớn bát ngát thế này, con người có vẻ rất nhỏ bé và vô lực.

Lương Kì lấy gói thuốc lá từ trong túi quần ra, rút một điếu đưa cho anh.

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, "Không cần."

Anh đã đồng ý với Điềm Điềm, không hút thuốc lá.

Lương Kì dừng một chút, thu hồi điếu thuốc, trầm mặc một lát, rốt cuộc vẫn là nhịn không được hỏi một câu, "Bệnh của bà ngoại, đại khái là tốn bao nhiêu tiền?"

Thẩm Niệm Thâm yết hầu có chút trướng, một hồi lâu mới nói: "Không biết."

Thanh âm của anh có chút nghẹn lại, thực mỏi mệt.

"Chỗ anh còn tiền không?" Lương Kì hỏi.

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Còn, không nhiều lắm."

Gần đây tiền thuốc tiền trị liệu đã tiêu gần hết số tiền mà anh tích trữ.

Lương Kì lấy ra tấm thẻ ngân hàng từ túi quần, "Em có một ít tiền, anh cầm lấy trước đi."

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn, hơi hơi nhăn mày, "Làm sao em có?"

Lương Kì nói: "Ba em cho, tuy ông ta mặc kệ em nhưng sinh hoạt phí vẫn có cho em."

Thẩm Niệm Thâm nói: "Em giữ lại đi, anh sẽ nghĩ cách."

Lương Kì trực tiếp nhét vào tay anh, "Anh khách khí với em cái gì, bây giờ là lúc quan trọng! Cũng không có bao nhiêu tiền, chắc chỉ đủ cho bà ngoại mua chút thuốc, nhưng có còn hơn không, dù sao em cũng không dùng."

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu, nhìn chằm chằm tấm thẻ ngân hàng trong tay, thời gian rất lâu không nói gì.

Trầm mặc thật lâu, cuối cùng vẫn là nhận lấy, anh ngẩng đầu nhìn Lương Kì, ánh mắt rất sâu, ngữ khí phá lệ kiên định, "Lương Kì, sớm hay muộn có một ngày, anh sẽ báo đáp em."

Lương Kì xua tay, "Được rồi, chúng ta là anh em nói cái này làm gì."

...

Buổi tối, Tôn Điềm Điềm ở nhà thu dọn đồ đạc để ngày mai khai giảng, đồ có chút nhiều nên hơn mười giờ mới dọn xong.

Tắm rửa xong, cô ngồi trên giường gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm, muốn hỏi anh đã ngủ chưa.

Điện thoại vang lên vài tiếng anh mới bắt máy, thanh âm ở đầu kia có chút ồn.

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, theo bản năng hỏi: "A Niệm, anh đang ở bên ngoài sao?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Đúng vậy, hiện tại có chút việc, tối anh gọi cho em có được không?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Được." Dừng một chút, cô lại vội nói: "Tối nay anh đừng gọi cho em, thời gian không còn sớm, anh xong việc thì nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi đi."

Đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm ngồi trên chiếc xe máy mượn, đội mũ bảo hiểm đang chờ đèn đỏ.

Nghe thấy thanh âm Tôn Điềm Điềm, ngực giống như đột nhiên bị thứ gì chặn lại, ép tới mức anh thở không nổi tới.

Cổ họng trướng đến phát không ra tiếng, chỉ khẽ 'ừ' một tiếng.

Thanh âm Tôn Điềm Điềm mềm nhẹ, nhỏ giọng nói: "Vậy anh mau làm việc đi, nghỉ ngơi sớm một chút."

"Được."

Cúp máy, đèn xanh còn chưa sáng lên.

Thẩm Niệm Thâm gắt gao siết chặt tay lái, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm phía trước.

Con đường trước mắt nhìn không ra lối đi, nó tựa như tương lai của anh.

...

Ngày mai phải khai giảng, Tạ Tuân cùng các anh em ở nhà chơi suốt đêm.

Đám anh em đang đánh bài, Tạ Tuân có chút mệt mỏi nên nằm trên sô pha nghỉ ngơi.

Lâm Tuấn vừa ra bài, vừa hỏi Tạ Tuân, "Tớ nói này, điều kiện cậu tốt như vậy, muốn tìm đứa con gái nào mà chả được, có đáng khi thắt cổ chết trên cây vì Điềm Điềm không?"

Tạ Tuân trong tay cầm TV điều khiển từ xa, nhàm chán mà đổi kênh, lười biếng nói: "Ai nói với cậu tớ muốn treo cổ trên cây."

Lâm Tuấn cười nhạo, "Lâm Thấm người ta theo đuổi cậu lâu như vậy, cũng không thấy cậu chấp nhận người ta." Nói xong liền nhìn về phía Tạ Tuân, "Không phải là cậu đang đợi Điềm Điềm chia tay rồi nhặt lấy chứ?"

Tạ Tuân lạnh mặt liếc hắn một cái, "Cậu không nói cũng chả có ai nói cậu câm đâu."

Lâm Tuấn cười một tiếng, nói sang chuyện khác, "Lão tử gọi đồ ăn sao giờ còn chưa giao đến, ôi trời, phải gọi điện thoại thúc giục mới được."

Nói xong liền cầm lấy di động đặt trên bàn.

Vừa muốn gọi điện thoại, chuông cửa đã vang lên.

Lâm Tuấn đẩy Tạ Tuân, "Cậu đi lấy đi."

Tạ Tuân liếc hắn một cái, "Không có tay sao?"

Lâm Tuấn: "Không phải tớ còn đang đánh bài sao, làm ơn làm ơn, lát nữa cho cậu ăn hai cái cánh gà."

Tạ Tuân: "Chắc tớ cần."

Cậu đứng lên, chậm rãi đi đến cửa.

Mở cửa, duỗi tay nhận lấy túi thức ăn, "Cảm -"

Lời còn chưa nói xong thì hắn liền ngây ngẩn cả người.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài, mặc một chiếc hoodie đen đơn giản, trong tay xách theo túi thức ăn.

Tạ Tuân nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm thật lâu, không biết nên nói gì.

Thẩm Niệm Thâm cũng không nghĩ tới người gọi thức ăn là Tạ Tuân, nhưng anh chỉ sửng sốt một chút, ánh mắt liền khôi phục bình tĩnh, đưa

túi thức ăn ra, "Thức ăn của quý khách đây, chúc quý khách dùng bữa vui vẻ."

Một lúc lâu sau Tạ Tuân cũng không nhận lấy, hỏi anh, "Điềm Điềm biết không?"

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm bình tĩnh, "Biết cái gì? Chuyện tôi đi làm công sao? Cô ấy có cần biết không?"

Tạ Tuân: "..."

...

Thẩm Niệm Thâm giao thức ăn xong, thời điểm về đến nhà đã là rạng sáng bốn giờ.

Anh đi tắm rồi mới bắt đầu chậm rãi thu dọn đồ đạc để ngày mai khai giảng.

Đồ không nhiều lắm, cơ bản tất cả đều là sách.

Dọn đồ xong đã là năm giờ sáng.

Nằm ở trên giường, một chút cũng không buồn ngủ.

Anh lấy di động từ dưới gối đầu ra, ấn mở màn hình.

Hình nền là ảnh chụp Tôn Điềm Điềm.

Là sinh nhật lần trước, Tôn Điềm Điềm mặt đầy bơ, nở nụ cười thực vui vẻ, anh cầm di động xem từng tấm một.

Anh nhìn chằm chằm tấm ảnh một hồi lâu, nhìn nụ cười sáng lạn của Tôn Điềm Điềm, anh rất muốn cười một cái nhưng lại mỏi mệt đến cười không nổi.

...

Sáng ngày hôm sau, lúc Tôn Điềm Điềm chuẩn bị đến trường học, cô mang theo tấm thẻ ngân hàng từ trong ngăn tủ.

Bên trong có năm vạn, là tiền mừng tuổi năm nay của cô.

Lúc đến trường đã là mười giờ, nhóm bạn cùng phòng đều đến sớm hơn cô.

Sắp xếp mọi thứ xong, Tạ Nghiên cười tủm tỉm nói: "Cả kì nghỉ đông không gặp nhau rồi, giữa trưa chúng ta đi ăn cơm chung nha."

Tôn Điềm Điềm đang đổi giày, nói: "Các cậu đi đi, tớ có hẹn với A Niệm rồi."

Tạ Nghiên cười nói: "Đoán được là cậu muốn đi hẹn hò rồi, nhưng không sao, bọn tớ chờ cậu, tối chúng ta sẽ đi."

Tôn Điềm Điềm cười, "Buổi tối rồi nói sau."

Tôn Điềm Điềm thay một đôi giày đế bằng, xách túi ra cửa.

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm hẹn gặp ở cổng trường, thời điểm cô đến, Thẩm Niệm Thâm đã đứng ở cổng.

"A Niệm!" Cô vui vẻ chạy tới chỗ anh, trực tiếp nhào vào lòng anh.

Thẩm Niệm Thâm cười cười, thuận thế ôm lấy cô, "Chậm một chút."

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, vui vẻ hỏi: "Chúng ta đi ăn gì đây?"

"Em muốn ăn gì?"

"Cơm chiên trứng?"

Thẩm Niệm Thâm cười một cái, xoa xoa đầu cô, "Ăn có no không?"

"Đương nhiên rồi."

"Đi thôi." Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm, đi đến quán cơm chiên ở đối diện trường học.

Ngày đầu tiên khai giảng, trong quán rất đông khách.

Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm rất may mắn, lúc đến vừa vặn còn một bàn trống cuối cùng.

Tôn Điềm Điềm chạy tới phòng bếp kêu hai phần cơm chiên trứng, lúc quay về, Thẩm Niệm Thâm vẫn giống như ngày thường mà rót cho cô một ly nước ấm.

Tôn Điềm Điềm ngồi xuống, vui vẻ mà nói: "Vừa rồi em nhìn thời khóa biểu của học kì này, rất ít luôn."

"Vậy sao?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, hai tay chống cằm, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Còn khoa anh thì sao? Có nhiều không?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Rất nhiều."

Trên thực tế, anh chuẩn bị xin tốt nghiệp trước, cho nên anh cần phải học hết chương trình học năm ba, năm bốn. Vốn sang năm là lên năm ba, nhưng nếu thuận lợi, sang năm anh có thể trực tiếp lên năm bốn rồi tốt nghiệp.

Muốn đem chương trình học trong hai năm sau học hết trong một năm thậm chí là nửa năm, anh không có quá nhiều thời gian nhàn rỗi.

Cho nên anh chỉ có thể ban ngày học tập, buổi tối làm thêm.

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn Tôn Điềm Điềm, nói: "Điềm Điềm, năm nay có khả năng là anh không có quá nhiều thời gian ở bên em, nếu..."

"Em hiểu, anh học năm hai rồi, khẳng định là phải học rất nhiều, không sao, lúc em không có tiết có thể đi học chung với anh."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô chằm chằm, cổ họng có chút nghẹn lại, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng gật đầu, "Được."

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm có quầng thâm mắt rất sâu, cô vội vàng đứng lên, ngồi xuống bên cạnh anh, nâng đầu, đau lòng sờ sờ đôi mắt anh, "Anh không ngủ được sao? Quầng thâm mắt thật nghiêm trọng."

Thẩm Niệm Thâm cầm tay cô, cười một cái, "Không sao, mấy ngày nay là có chút ngủ không ngon."

Tôn Điềm Điềm nắm tay anh, đau lòng nhìn anh, "A Niệm, anh đừng vất vả quá, em không muốn anh phải vất vả như vậy."

Thẩm Niệm Thâm sờ sờ mặt cô, khóe môi cong lên một ý cười ôn nhu, "Anh biết rồi."

Cơm nước xong, Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm về trường, vừa đi vừa nói: "Anh đưa em về ký túc xá."

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, "Anh có đến thư viện không?"

Thẩm Niệm Thâm: "Không đi, anh còn có một chút chuyện khác."

Tôn Điềm Điềm mím môi, hai tay gắt gao túm lấy dây túi, do dự một lát, vẫn là nói ra, "A Niệm, em có thứ này muốn đưa cho anh."

Thẩm Niệm Thâm: "Thứ gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm cúi đầu, cô mở túi, lấy tấm thẻ ngân hàng đã sớm muốn đưa cho Thẩm Niệm Thâm ra.

Trong khoảng thời gian bà ngoại nằm viện, trị liệu, mua thuốc, cô biết Thẩm Niệm Thâm tốn rất nhiều tiền. Kỳ thật cô đã sớm muốn đưa tiền cho anh, nhưng cô vẫn luôn sợ hãi, sợ xúc phạm tới anh.

Cô cầm lấy tấm thẻ, có chút thật cẩn thận mà đưa qua, "A... A Niệm, tấm thẻ này có năm vạn, anh cầm lấy để lo cho bà ngoại trước đi, em..."

"Anh có tiền."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, nhìn anh.

Cô mấp máy môi, muốn nói gì đó rồi lại không biết nói gì.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, từng chữ từng chữ một, thực nghiêm túc mà lặp lại lần nữa, "Điềm Điềm, anh có tiền."

Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt bỗng nhiên có chút ẩm ướt, nức nở nói: "Nhưng mà anh kiếm tiền rất vất vả, đây là tiền mừng tuổi của em, anh cầm đi... được không..."

"Anh nói rồi, không cần lo lắng cho anh, anh tự nghĩ cách được." Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm kiên định.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, bỗng nhiên nhịn không được nước mắt rơi xuống.

Thẩm Niệm Thâm giơ tay giúp cô lau nước mắt, anh nhìn Tôn Điềm Điềm khóc, nhịn không được kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Yết hầu trướng đau đến lợi hại, thật lâu sau, thanh âm như nghẹn lại, nhẹ giọng nói một câu, "Điềm Điềm, anh yêu em."

Ở thời điểm nhân sinh anh đen tối nhất, cô đã sưởi ấm lòng anh.

Chương 46

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm xin trường học cho tốt nghiệp trước, không chỉ học chương trình năm hai, mà anh còn phải đi học với năm ba. Không học xong, không được viết luận văn.

Năm nhất của Tôn Điềm Điềm rất ít tiết học, mỗi ngày chỉ cần không có tiết liền chạy tới học với Thẩm Niệm Thâm. Anh nghe giảng bài, cô liền an an tĩnh tĩnh ngồi bên cạnh, bằng không thì vẽ tranh, chơi di động, dù sao cũng không quấy rầy anh.

Trong tiết học, Tôn Điềm Điềm ghé vào bàn vẽ Thẩm Niệm Thâm.

Vẽ được một lát, cô lại nghiêng đầu quan sát, sau đó lại cúi đầu tiếp tục vẽ.

Thẩm Niệm Thâm đang nghe giảng bài, nhìn lướt qua giấy vẽ của Tôn Điềm Điềm, không khỏi cười cười, nhẹ giọng hỏi cô, "Tặng cho anh được không?"

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu, khóe miệng cong cong, "Anh muốn sao?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Muốn."

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, "Chờ em vẽ xong rồi đưa cho anh."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Được."

...

Hiện tại Thẩm Niệm Thâm gần như mỗi ngày đều kín lịch học, nếu không có tiết thì cũng ngâm mình ở thư viện.

Khai giảng đã được một tuần, Tôn Điềm Điềm còn chưa đi hẹn hò với anh.

Thời điểm ăn cơm trưa, cô nhịn không được, thật cẩn thận hỏi một câu, "A Niệm, anh... buổi tối có thời gian không?"

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt, "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm mím môi, nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng nói: "Em muốn... nếu buổi tối anh có thời gian, chúng ta có thể đi dạo ở gần trường không?"

Nói xong, ánh mắt chờ mong nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm rất sâu, anh nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm một hồi lâu, chậm chạp không mở miệng.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm không nói lời nào, đứng lên, ngồi xuống bên cạnh anh, kéo kéo tay anh mà nói: "A Niệm, em biết hiện tại áp lực học tập của anh rất lớn, nhưng là người không thể không nghỉ ngơi, anh coi như là ở bên em, cho bản thân một ngày nghỉ được không?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn ánh mắt đầy chờ mong của Tôn Điềm Điềm, trong lòng bỗng nhiên rất áy náy.

Trái tim giống như bị cục đá thật lớn đè nặng, ép tới mức anh không thở nổi.

Anh nhìn Tôn Điềm Điềm, gắt gao nắm tay cô, "Điềm Điềm, thực xin lỗi, gần đây anh..." Cổ họng đột nhiên có chút trướng đau, nghẹn ngào đến nói không ra lời. Hoãn một hồi lâu, mới nói tiếp: "Gần đây anh thật sự có chút bận, qua mấy ngày nữa được không? Mấy ngày nữa anh sẽ dành thời gian để ở bên em."

Thẩm Niệm Thâm đã nói như vậy, Tôn Điềm Điềm cũng không còn gì để nói, vì thế nhẹ nhàng gật đầu.

Tuy rằng Tôn Điềm Điềm không nói gì, nhưng Thẩm Niệm Thâm vẫn nhìn ra sự mất mát của cô, trong lòng giống như bị một con dao bén nhọn đâm vào, khó chịu nói không nên lời.

Anh không có cách nào để ở bên cô, nhưng lại vẫn ích kỷ muốn giữ cô bên mình.

Ra khỏi nhà ăn, Thẩm Niệm Thâm đưa Tôn Điềm Điềm về ký túc xá.

Ký túc xá cách nhà ăn không xa, đi vài phút liền tới.

Tôn Điềm Điềm nắm tay Thẩm Niệm Thâm, có chút luyến tiếc.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, kéo cô vào trong lòng, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Tôn Điềm Điềm đầu chôn ở trong ngực Thẩm Niệm Thâm, không biết vì sao mà có chút muốn khóc.

Thẩm Niệm Thâm ôm Tôn Điềm Điềm thật lâu, sau đó luyến tiếc buông ra.

Cuối cùng vẫn là Tôn Điềm Điềm từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn anh.

Cô nhìn khuôn mặt Thẩm Niệm Thâm, duỗi tay nhẹ nhàng sờ, trong mắt lóe lệ quang, "A Niệm, anh gầy đi nhiều quá."

Thẩm Niệm Thâm cầm tay cô, đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn, "Đừng lo lắng."

Đừng lo lắng, nhưng làm sao có thể không lo lắng đây.

Thẩm Niệm Thâm nâng mặt Tôn Điềm Điềm, cúi đầu, ôn nhu mà hôn lấy môi cô.

Không có bất cứ động tác gì, chỉ là hai bờ môi dán vào nhau, Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu, ngón tay cái vuốt ve trên môi Tôn Điềm Điềm, anh nhìn cô, thấp giọng nói: "Trở về đi."

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Anh cũng về nghỉ ngơi một chút đi."

"Được."

...

Buổi chiều Tôn Điềm Điềm có tiết, không thể đi với Thẩm Niệm Thâm.

Buổi chiều lên lớp xong, ra khỏi khu dạy học đã là năm giờ rưỡi.

Tôn Điềm Điềm gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm, muốn tìm anh ăn cơm chung.

Điện thoại vang lên vài tiếng, anh bắt máy.

Tôn Điềm Điềm vội nói: "A Niệm, anh tan học chưa? Anh đang ở đâu? Em tới tìm anh."

Lúc này Thẩm Niệm Thâm đang ở bên ngoài chuẩn bị đi giao thức ăn, thấp giọng nói: "Hiện tại anh đang ở bên ngoài, có chút bận, em đi ăn với bạn cùng phòng nhé."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng đáp, "Vậy được rồi."

Cúp máy, Tôn Điềm Điềm có chút mất mát.

Trình Đóa ở bên cạnh nhìn, hỏi: "Làm sao vậy? Thẩm Niệm Thâm không đi ăn cơm với cậu à?"

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Anh ấy rất bận."

Trình Đóa không khỏi nhíu mày, "Anh ấy bận cái gì? Khai giảng cũng được một thời gian rồi, mỗi ngày cậu đều tung ta tung tăng chạy đi học với anh ấy, anh ấy cũng chả dành cho cậu một chút thời gian nào, bận nhưng cũng có thể rút ra một ít thời gian chứ?"

"A Niệm anh ấy thật sự bận."

Trình Đóa nhìn cô, "Cậu cứ nói giúp anh ta, bận suốt, chẳng lẽ một chút thời gian ở bên cậu cũng không có?"

"Cậu đừng nói anh ấy như vậy, cậu không hiểu đâu." Tôn Điềm Điềm nói giúp Thẩm Niệm Thâm, tuy rằng cô không biết Thẩm Niệm Thâm đang bận cái gì nhưng cô biết, nếu anh có thời gian khẳng định sẽ ở bên cô. Chỉ là anh không có thời gian mà thôi.

"Được được được, tớ không hiểu, A Niệm nhà cậu làm cái gì cũng đúng. Đi thôi, hai ta đi ăn cơm."

Nói xong liền kéo Tôn Điềm Điềm ra ngoài trường học.

Tôn Điềm Điềm ngây người một chút, hỏi: "Cậu không đi ăn cơm với Hứa Lệ sao?"

"Không cần, tớ đi với cậu."

Trình Đóa dẫn Tôn Điềm Điềm ra bên ngoài ăn thịt nướng. Lúc ăn, Tôn Điềm Điềm thường lấy điện thoại ra nhìn một cái.

Trình Đóa nhìn cô, nhịn không được thở dài, "Đang xem gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không có gì."

"Đang xem A Niệm nhà cậu có nhắn tin cho cậu không hả?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

Trình Đóa nướng một miếng thịt cho Tôn Điềm Điềm, cuốn vào rau xà lách rồi đưa cho cô, "Lễ Tình Nhân sắp tới, Thẩm Niệm Thâm sẽ có thời gian ở bên cậu chứ?"

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm mở to, "Đương nhiên!"

Lại nói tiếp: "A Niệm nói qua mấy ngày nữa sẽ dành thời gian ở bên tớ."

Nói xong, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, ánh mắt cô sáng lên, vội bắt lấy tay Trình Đóa, "Trình Đóa, cuối tuần cậu đi dạo phố với tớ đi, tớ muốn mua quà tình nhân cho Thẩm Niệm Thâm."

Trình Đóa 'ừ' một tiếng, "Thuận tiện tớ cũng miễn cưỡng chọn cho Hứa Lệ kia một chút quà."

...

Đến thứ bảy, Tôn Điềm Điềm cùng Trình Đóa ngồi xe đến trung tâm thành phố.

Tôn Điềm Điềm muốn mua cho Thẩm Niệm Thâm một đôi giày, đôi hiện tại của anh đã rất cũ rồi.

Cô đứng chọn một hồi lâu, cuối cùng vẫn là chọn trúng đôi giày màu trắng kia.

Nhân viên bán hàng cười tủm tỉm đi tới, "Xin chào, xin hỏi là quý khách mua cho bạn trai sao?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, hỏi: "Có số 43 không?"

"Có." Nhân viên bán hàng cười trả lời, lại nói: "Đây là giày cặp, quý khách có muốn xem thử loại cho nữ không?"

Ánh mắt Tôn Điềm Điềm sáng lên, "Giày cặp? Được, chị lấy giày nữ cho em xem thử đi, em mang số 35."

"Được, quý khách chờ một lát."

Tôn Điềm Điềm mua cho mình và Thẩm Niệm Thâm đôi giày cặp, thực vui vẻ mà cùng Trình Đóa về trường.

Cô còn cố ý nhắc nhở Trình Đóa, ngàn vạn lần không được kể chuyện cô mua quà tình nhân cho Thẩm Niệm Thâm với Hứa Lệ. Cái miệng rộng của Hứa Lệ, không chừng quay đầu lại nói với A Niệm, phá hư bất ngờ cô dành cho anh.

Trình Đóa cười thành tiếng, "Yên tâm đi, tớ còn không biết sao."

...

Một ngày trước Lễ Tình Nhân, Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm đi học, trên đường liền kéo tay anh, cười tủm tỉm hỏi anh: "Anh có biết ngày mai là ngày gì không?"

Thẩm Niệm Thâm hơi ngẩn ra, "Ngày gì?"

Tôn Điềm Điềm chu môi, "Lễ Tình Nhân đó, anh không biết à?"

Thẩm Niệm Thâm ngẩn ra, lúc này mới bỗng nhiên phản ứng lại, nói: "Gần đây bận quá, anh quên mất."

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, "Không sao."

Cô nhìn anh, lại hỏi: "Ngày mai chúng ta đi đâu chơi?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Sáng mai anh kín tiết rồi, buổi chiều có một chút chuyện, sáu giờ chúng ta gặp ở quảng trường Tinh Thiên, đến lúc đó chúng ta đi ăn cơm trước."

Tôn Điềm Điềm nở nụ cười, vui vẻ gật đầu, "Được, em ở đó chờ anh."

...

Ngày hôm sau chính là lễ Tình Nhân.

Thời điểm giữa trưa Trình Đóa về ký túc xá, trong tay ôm một bó hoa hồng cùng một hộp chocolate.

Vừa mới tiến vào ký túc xá, Tạ Nghiên liền hét lên, "Trời ơi! Một bó hoa hồng thật lớn nha!"

Trình Đóa bật cười, "Đâu có lớn lắm."

Nói xong liền đặt hoa hồng cùng chocolate lên bàn.

Tạ Nghiên cười nói: "Tớ không nhìn ra Hứa Lệ là một người lãng mạn như vậy đó."

"Lãng mạn cái rắm, anh ấy thiếu chút nữa là trực tiếp đưa tiền để tớ tự mua quà rồi. Tớ muốn tiền của anh ấy làm gì." Trình Đóa nhớ tới liền cảm thấy buồn cười.

Tạ Nghiên quay đầu hỏi Tôn Điềm Điềm, "Điềm Điềm, Thẩm ca ca nhà cậu hôm nay có tỏ vẻ gì chưa?"

Tôn Điềm Điềm đang đứng trước gương để trang điểm, nói: "Thẩm ca ca nhà chúng ta tối nay mới có bất ngờ nha."

Trình Đóa cười đi qua, "Thế nào? Hôm nay anh ấy có thời gian ở bên cậu không?"

Tôn Điềm Điềm cười, "Đương nhiên, hai chúng tớ hẹn sáu giờ gặp nhau ở quảng trường Tinh Thiên đó."

"Chậc chậc chậc, để tớ nhìn cậu nào." Trình Đóa nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm trong chốc lát, đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, "Ôi trời, cậu uốn tóc từ lúc nào vậy?"

Tôn Điềm Điềm quay đầu lại, "Bây giờ cậu mới phát hiện à? Sáng nay tớ kêu Miêu Miêu ra ngoài uốn tóc với tớ đấy."

Nói xong còn vén tóc lên, "Đẹp không?"

Mới sáng sớm Trình Đóa đã ra ngoài hẹn hò nên không biết Tôn Điềm Điềm đi uốn tóc, gật gật đầu, nói thật lòng: "Đẹp, thật sự rất xinh đẹp."

Tôn Điềm Điềm cũng không uốn gì phức tạp, chỉ đơn giản là cúp đuôi tóc vào, mái tóc mềm lười biếng tản ra trên vai.

Tôn Điềm Điềm cũng rất vừa lòng với mái tóc của mình, ở phòng ngủ trang điểm chải chuốt hai ba tiếng đồng hồ. Cô mặc một cái áo chẽn màu trắng gạo để phối với đôi giày cặp cô đã mua, bên dưới là chiếc quần jeans màu lam nhạt.

Từ trường học đến quảng trường Tinh Thiên cũng phải mất một tiếng hơn, Tôn Điềm Điềm trang điểm xong, bốn giờ liền xách túi và hộp quà cho Thẩm Niệm Thâm ra cửa.

...

Thẩm Niệm Thâm vì buổi tối đi chơi Lễ Tình Nhân với Tôn Điềm Điềm nên đã cố ý đem thời gian làm việc chuyển lên buổi chiều.

Hiện tại anh thật sự rất cần tiền, một giây cũng không thể lãng phí.

Buổi sáng vừa tan học, anh liền lập tức chạy xe ra ngoài giao hàng.

Anh hẹn Tôn Điềm Điềm 6 giờ gặp, vì có nhiều đơn hàng nên phải chạy xe rất nhanh, gặp trúng nhà lầu không có thang máy, anh một hơi chạy bảy tám tầng rồi lại chạy xuống, áo thun bên trong cũng ướt đẫm.

Đến bên ngoài gió thổi qua, áo thun mướt mồ hôi dính ở trên lưng, cực kì khó chịu.

Anh vẫn luôn chạy cho đến năm giờ chiều, khi ánh mặt trời bớt đi cái gay gắt, anh đến trước siêu thị mua cho Tôn Điềm Điềm một hộp chocolate. Lúc đi ngang qua tiệm thú bông, anh lại đi vào mua một con búp bê vải thật đáng yêu cho cô.

Anh đặt chocolate cùng búp bê vải trong hộp ở đuôi xe máy, chạy xe thật nhanh đến quảng trường Tinh Thiên.

Thời điểm anh sắp đến quảng trường Tinh Thiên lại đột nhiên nhận được điện thoại từ Lương Kì.

Lương Kì ở đầu kia hoảng loạn kêu, "Anh, anh mau tới bệnh viện, bà ngoại lại té xỉu!"

Cả người Thẩm Niệm Thâm đột nhiên cứng đờ, giây tiếp theo, anh quay đầu xe, chạy về hướng bệnh viện.

...

Tôn Điềm Điềm ở quảng trường Tinh Thiên chờ đến 6 giờ rưỡi vẫn không thấy Thẩm Niệm Thâm tới.

Trời đã dần tối đi, cô lấy di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm.

Kết quả còn chưa gọi, Thẩm Niệm Thâm đã gọi tới.

Cô vội vàng bắt máy, vui vẻ hỏi: "A Niệm, anh sắp tới chưa? Em đang ở quảng trường nè."

Thanh âm Thẩm Niệm Thâm có chút dồn dập, nhanh chóng nói: "Điềm Điềm, hôm nay anh không thể tới được, em về trường trước đi, tối nay anh lại gọi điện thoại cho em."

Tôn Điềm Điềm sửng sốt vài giây, vội nói: "Không sao, em chờ anh."

Thẩm Niệm Thâm: "Nghe lời, em về trước đi."

Tôn Điềm Điềm: "Em..."

Thẩm Niệm Thâm: "Anh có chuyện phải xử lý, anh cúp máy trước đây."

"A..."

Tôn Điềm Điềm còn chưa kịp nói gì, đầu kia đã cúp máy.

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm di động trong tay, sửng sốt một hồi lâu.

Xung quanh nơi nơi đều là các cặp tình nhân nắm tay nhau, trên mặt mỗi người bọn họ đều treo nụ cười hạnh phúc.

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm bọn họ một lát rồi thu hồi tầm mắt.

Cô xách túi quà mua cho Thẩm Niệm Thâm trong tay, chậm rãi đi qua đi lại ở quảng trường. Nhàn đến nhàm chán, cô liền cúi đầu, vừa đi vừa đếm ô vuông trên mặt đất.

Cô chờ từ sáu giờ rưỡi đến bảy giờ rưỡi, chờ đến tám giờ rưỡi, mười giờ rưỡi, 11 giờ rưỡi... Thẩm Niệm Thâm vẫn chưa tới.

Thời tiết tháng hai vẫn giá rét như trời đông.

Trên đường không còn nhiều người, cô ôm cánh tay, ngồi xổm trước một trụ đèn đường mờ nhạt ở quảng trường, thân thể nho nhỏ cuộn tròn lại.

Cô vừa lạnh vừa đói lại khổ sở, trái tim giống như bị thứ gì bóp nghẹt, không có cách nào hô hấp.

Cô không muốn khóc, nhưng nước mắt vẫn là không khống chế được mà rớt xuống. Cô rũ đầu, nước mắt từng giọt từng giọt lớn rơi xuống đất.

...

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm từ bệnh viện trở lại trường học đã là 11 giờ 40, cả người anh mỏi mệt, đầu đau như muốn nổ ra.

Anh mở cửa tiến vào ký túc xá, nhóm bạn cùng phòng còn chưa ngủ.

Hứa Lệ thấy Thẩm Niệm Thâm, trực tiếp từ trên giường ngồi dậy, "Ôi trời, sao cậu về rồi?"

Thẩm Niệm Thâm đến sức lực nói chuyện cũng không có, chỉ nhìn hắn một cái.

Hứa Lệ có chút buồn bực, nói: "Tớ vừa mới gọi điện thoại cho Trình Đóa, cô ấy nói Điềm Điềm chưa về ký túc xá, tớ còn tưởng rằng hai người các cậu sẽ ở bên ngoài."

Thẩm Niệm Thâm đột nhiên cả kinh, "Cậu nói cái gì? Điềm Điềm còn chưa trở về?!"

Hứa Lệ: "Đúng vậy, cậu..."

Lời còn chưa nói xong, Thẩm Niệm Thâm đã nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thẩm Niệm Thâm phóng nhanh xe máy trên đường, đôi mắt đỏ bừng như máu.

Thời điểm đến quảng trường Tinh Thiên đã là 12 giờ rưỡi.

Quảng trường Tinh Thiên vẫn rực rỡ ánh đèn, xung quanh đó còn có mấy đôi tình nhân.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở ven đường, liếc mắt một cái liền thấy Tôn Điềm Điềm ngồi xổm dưới đèn đường.

Xung quanh đều là các cặp tình nhân, chỉ có một mình cô ngồi xổm ở đó, cô đơn chiếc bóng.

Hai mắt Thẩm Niệm Thâm đỏ bừng, xa xa nhìn Tôn Điềm Điềm, qua thật lâu, anh đột nhiên giơ tay, hung hăng tát mình một cái.

Cuối cùng thì anh đang làm cái gì vậy?

Chương 47

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở ven đường rất lâu, sau đó mới chậm chạp đi tới chỗ Tôn Điềm Điềm.

Mỗi một bước đi tựa như chịu trọng lượng nghìn cân.

Anh đến trước mặt Tôn Điềm Điềm, cúi đầu nhìn cô. Muốn nói gì đó nhưng cổ họng giống như bị dung nham thiêu cháy, đau đến phát không ra tiếng.

Tôn Điềm Điềm rũ đầu, trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một đôi giày quen thuộc, cô ngẩn người, chậm rãi ngẩng đầu.

Đôi mắt cô đỏ bừng, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cũng nhìn cô, hai người lẳng lặng đối diện nhau, không ai mở lời trước.

Thẩm Niệm Thâm nhìn đôi mắt Tôn Điềm Điềm đỏ bừng, nhìn cô cố nén nước mắt, đôi mắt anh như căng cứng lại.

Anh nhìn cô chằm chằm một hồi lâu, rốt cuộc cũng ngồi xổm xuống, tay phải nhẹ nhàng vuốt tóc Tôn Điềm Điềm, thanh âm khàn khàn đến gần như nghẹn ngào, "Có phải em là đồ ngốc hay không, không phải đã kêu em về trường rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm, nghe thấy thanh âm của anh, ủy khuất nơi đáy lòng bỗng nhiên dâng trào, vốn đã cố nén nước mắt rốt cuộc cũng không chịu được, từng giọt từng giọt lớn rơi xuống, khóc lóc hỏi: "Sao bây giờ anh mới đến?"

Cô khóc cực kì thương tâm, mặt đẫm nước mắt, bả vai không khống chế được mà run rẩy.

Thẩm Niệm Thâm từ ngày đầu tiên quen biết Tôn Điềm Điềm, mỗi ngày cô đều cười, mỗi ngày đều sống vui vẻ, anh yêu nhất là nụ cười tươi sáng

của cô, yêu cách cô cong cong khóe miệng, trước nay anh không nghĩ tới, có một ngày, là anh hại cô khổ sở thương tâm như vậy.

Mỗi một giọt nước mắt của cô giống như con dao đâm vào lòng anh, anh đột nhiên không biết làm sao, không biết phải làm gì bây giờ.

Anh gần như hoảng loạn mà giúp cô lau nước mắt, "Điềm Điềm đừng khóc, đừng khóc được không..."

Anh không thể nhìn cô khóc, anh sợ nhất, chính là Điềm Điềm ở bên anh không vui vẻ.

Nhưng Thẩm Niệm Thâm càng dỗ, Tôn Điềm Điềm càng khóc đến thương tâm hơn. Giống như một đứa trẻ bị ủy khuất, càng dỗ dành cô, trong lòng càng ủy khuất.

Cô nhào vào trong lòng Thẩm Niệm Thâm, ôm chặt lấy anh, "Sao anh lại đến muộn như vậy, rốt cuộc thì anh bận cái gì!"

Anh cái gì cũng không nói cho cô, cô căn bản không biết anh đang làm gì, không biết anh suy nghĩ cái gì.

Thẩm Niệm Thâm ôm lấy cô, đôi mắt đỏ bừng, nức nở nói: "Thực xin lỗi, anh không phải cố ý, bà ngoại đột nhiên té xỉu. Lúc ở phòng cấp cứu, anh quá luống cuống, chưa kịp giải thích với em, anh cho rằng em sẽ trở về..."

Anh thật sự không nghĩ tới Tôn Điềm Điềm sẽ ở lại chỗ này chờ anh, anh thật sự cho rằng cô sẽ trở về.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy Thẩm Niệm Thâm nói, nước mắt đột nhiên ngưng lại, cô bỗng dưng ngẩng đầu, lo lắng hỏi: "Bà ngoại... bà ngoại làm sao vậy?"

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, "Tạm thời không sao, đừng lo lắng."

Anh giơ tay giúp Tôn Điềm Điềm lau nước mắt, nhìn cô, vô cùng tự trách, "Thực xin lỗi..."

Tôn Điềm Điềm vội lắc đầu, nói: "Bà ngoại té xỉu vì sao anh không nói cho em, sớm biết em sẽ tới bệnh viện tìm anh, em không nhất quyết phải đón Lễ Tình Nhân, em chỉ muốn ở bên anh thôi."

Cô nói, nước mắt lại có chút nhịn không được, vội vàng giơ tay xoa xoa.

"Thực xin lỗi." Thẩm Niệm Thâm cổ họng nghẹn lại, cúi đầu, hôn lên đôi mắt Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm đôi mắt ướt đẫm, thời điểm Thẩm Niệm Thâm hôn lên, lông mi không khỏi run rẩy một chút.

Thẩm Niệm Thâm ôn nhu hôn lên đôi mắt Tôn Điềm Điềm, một hồi lâu sau mới hơi hơi buông lỏng ra.

Anh nhìn cô, thanh âm nhẹ nhàng, nói: "Chúng ta trở về, được không?"

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu.

Thẩm Niệm Thâm kéo cô lên.

Tôn Điềm Điềm ngồi xổm trên mặt đất đã lâu, thời điểm đứng dậy cẳng chân tê rần, cả người như muốn ngã xuống đất.

Thẩm Niệm Thâm bị dọa, vội vàng đỡ lấy cô, "Làm sao vậy?"

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm còn có chút hồng, cong người xoa đầu gối, ủy khuất mà nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Chân bị tê..."

Thẩm Niệm Thâm theo bản năng ngồi xổm xuống, "Đầu gối bị đau à?"

Nói xong anh xoa xoa đầu gối Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm nhỏ giọng nói: "Cẳng chân..."

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt một chút, sau đó lại giúp Tôn Điềm Điềm xoa bóp cẳng chân, một hồi lâu mới hỏi: "Khá hơn chút nào chưa?"

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Tốt hơn rồi."

Cô nhìn Thẩm Niệm Thâm ngồi xổm trên mặt đất giúp cô xoa cẳng chân, những ủy khuất trong lòng bỗng nhiên tan thành mây khói.

Cô đưa túi quà trong tay cho Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, tặng cho anh."

Thẩm Niệm Thâm ngây người, duỗi tay nhận lấy, "Cái gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm mua một cái túi thật xinh để đựng quà, Thẩm Niệm Thâm mở túi ra thì phát hiện bên trong là một hộp giày.

Tôn Điềm Điềm chỉ vào đôi giày trên chân mình, vui vẻ mà nói: "Là giày cặp, hai chúng ta mỗi người một đôi."

Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu nhìn cô, sau một lúc lâu không nói gì.

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, hỏi anh, "Anh muốn thử không?"

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy lời này, không khỏi cười, "Thử ở trên phố sao?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

"Trở về rồi thử.", sau đó lại nói: "Anh cũng có quà cho em."

Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm đi đến ven đường.

Lần đầu tiên Tôn Điềm Điềm thấy xe máy của Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt trừng lớn, "A Niệm, đây là của anh sao?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Không phải, là mượn của hàng xóm."

Vừa nói, anh vừa lấy chocolate và búp bê vải ở trong xe ra, "Tặng cho em."

Tôn Điềm Điềm nhìn búp bê vải màu hồng nhạt trong tay Thẩm Niệm Thâm liền nở nụ cười, vội cầm lấy, "Thật đáng yêu."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cong cong đôi mắt, tâm tình cuối cùng cũng không còn trầm trọng như vừa rồi, hỏi cô, "Thích không?"

Tôn Điềm Điềm dùng sức gật đầu, "Rất thích."

Cô ôm nó vào ngực, "Em có thể ôm nó ngủ."

Thẩm Niệm Thâm hơi hơi cong môi, "Thích là được."

...

Tôn Điềm Điềm nhận được quà từ Thẩm Niệm Thâm, cực kì vui vẻ.

Cô không phải là một người sẽ để tâm những chuyện vụn vặt, buổi tối Thẩm Niệm Thâm không tới là bởi vì phải ở bệnh viện chăm sóc bà ngoại, anh có chuẩn bị quà cho cô, cho nên cô một chút cũng không khổ sở. Mấy giờ cô độc cùng thương tâm vừa nãy, rất nhanh đã bị cô ném ra sau đầu.

Thẩm Niệm Thâm đưa mũ bảo hiểm cho Tôn Điềm Điềm, nói: "Đội vào đi."

Tôn Điềm Điềm nghe lời, nhận lấy mũ, vẻ mặt sùng bái mà nhìn Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm anh thật là lợi hại, còn biết chạy xe máy nữa."

Thẩm Niệm Thâm cười, không nói gì.

Tôn Điềm Điềm đội mũ lên đầu, cô chưa từng đi xe máy nên không biết đội, mân mê nửa ngày cũng chưa cài được dây.

Thẩm Niệm Thâm không khỏi cười cô, "Sao lại ngốc như vậy."

Nói xong liền giơ tay đội mũ giúp Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn đứng đó, chờ Thẩm Niệm Thâm cài dây vào giúp cô.

Thẩm Niệm Thâm rất nhanh liền đeo xong, anh lên xe trước, Tôn Điềm Điềm ngồi phía sau.

"Có sợ không?" Thẩm Niệm Thâm hỏi.

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, ôm chặt lấy eo Thẩm Niệm Thâm, "Không sợ."

Thẩm Niệm Thâm thấp giọng nói: "Anh sẽ chạy chậm một chút."

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, ôm Thẩm Niệm Thâm, gương mặt dán ở phía sau lưng anh.

Ban đêm gió rất lớn, Tôn Điềm Điềm cảm thấy có chút lạnh, theo bản năng ôm Thẩm Niệm Thâm chặt hơn.

Thẩm Niệm Thâm cảm giác được Tôn Điềm Điềm đột nhiên ôm chặt mình, "Lạnh không?

Anh cúi đầu, sờ tay Tôn Điềm Điềm, lạnh như một khối băng.

Anh tức khắc nhíu mày, nghĩ đến Tôn Điềm Điềm vừa rồi một mình ở trong gió lạnh chờ anh mấy tiếng đồng hồ, không khỏi có chút tự trách.

Anh liếc mắt nhìn ven đường một cái, thấy phía trước có một khách sạn liền chạy xe tới rồi ngừng lại.

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, "Làm sao vậy?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Về trường thì xa quá, đêm nay ở bên ngoài đi."

Nói xong anh liền xuống xe, đỡ Tôn Điềm Điềm từ trên xe xuống.

"Lát nữa vào tắm nước nóng trước, đừng để bị cảm." Thẩm Niệm Thâm vừa nói vừa dẫn Tôn Điềm Điềm vào trong khách sạn.

Tiến vào khách sạn, nháy mắt liền cảm nhận được hơi ấm từ máy sưởi, quả thực là khác so với sự rét lạnh bên ngoài.

Hai người thuê một gian phòng, rất nhanh liền đăng kí xong.

Tới phòng, Thẩm Niệm Thâm lập tức bật máy sưởi, sau đó đến phòng tắm xả nước nóng cho Tôn Điềm Điềm.

Nước ấm từ vòi sen đổ xuống, phòng tắm rất nhanh liền ngập trong hơi nước, cực kì ấm áp.

Lúc này Thẩm Niệm Thâm mới ra khỏi phòng tắm, "Mau vào đi, nước rất ấm."

Tôn Điềm Điềm "Ừm" một tiếng, cởi áo khoác rồi đi vào phòng tắm.

Cô xác thật rất lạnh, tay chân đều lạnh cứng.

Tôn Điềm Điềm đi vào tắm rửa, Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài pha một ấm nước nóng cho cô, rót vào ly nước dùng một lần.

Bận rộn một hồi, rốt cuộc cũng ngồi xuống sô pha, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát.

Anh ngẩng đầu, phần cổ dựa vào tay vịn sô pha, ngón tay nhéo mũi, ấn đường gắt gao nhăn lại, cả người nhìn qua mỏi mệt cực kỳ.

Giọng nói của bác sĩ không ngừng vang vọng bên tai: Tình trạng của bà ngoại anh không tốt, kiến nghị phải phẫu thuật.

Mấy chục vạn phí phẫu thuật giống như một tảng đá to đè trên người anh.

Tôn Điềm Điềm ở bên trong tắm nước ấm, trên người cuối cùng cũng lấy lại hơi ấm, cô tắm khoảng hai mươi phút, sau đó tắt nước, mặc áo tắm dài đi ra.

Vừa ra tới liền thấy Thẩm Niệm Thâm dựa vào sô pha, tay phải che đôi mắt lại, thoạt nhìn cực kì mệt mỏi.

Tôn Điềm Điềm nhẹ nhàng đi tới, quỳ gối bên sô pha, ngón tay nhẹ nhàng ấn hai bên huyệt Thái Dương Thẩm Niệm Thâm, thực ôn nhu mà giúp anh xoa ấn.

Lúc này Thẩm Niệm Thâm mới phát hiện Tôn Điềm Điềm đã ra tới, mở to mắt, cầm tay cô, "Tắm xong rồi à."

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm sờ sờ tay cô, cuối cùng cũng ấm áp.

Anh ngồi thẳng dậy, đưa ly nước ấm trên bàn cho Tôn Điềm Điềm, "Uống một chút nước ấm, đừng để bị cảm."

Tôn Điềm Điềm nhận lấy ly, nhìn quầng thâm dưới mắt Thẩm Niệm Thâm mà cực kì đau lòng. Cô giơ tay sờ sờ mặt anh, muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì.

Thẩm Niệm Thâm cười cười, xoa xoa đầu cô, "Anh cũng đi tắm đây, em uống nước xong thì vào trong chăn nằm."

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Em biết rồi."

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm một lát, cúi đầu hôn môi cô, sau đó đứng lên, xoay người đi vào phòng tắm.

Chương 48

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Thẩm Niệm Thâm ở trong phòng tắm thật lâu, nước từ vòi sen mang trọng lực lao xuống đỉnh đầu anh, não bộ đương hỗn loạn bị dòng nước làm cho thanh tỉnh đôi phần.

Anh nhắm mắt lại, nỗ lực không nghĩ đến chuyện phiền lòng.

Tôn Điềm Điềm ở bên ngoài sấy tóc, sấy xong liền ngồi trên sô pha chờ Thẩm Niệm Thâm đi ra.

Nhưng mà đợi thật lâu, trong phòng tắm vẫn nghe thấy tiếng nước chảy không ngừng.

Ước chừng qua nửa giờ thì âm thanh kia mới ngừng lại. Thẩm Niệm Thâm mặc áo tắm dài từ bên trong đi ra, cầm khăn lông lau tóc.

Tôn Điềm Điềm vội vẫy tay với anh, "A Niệm tới đây, em giúp anh sấy tóc."

Máy còn chưa rút ra, chính là vì chờ sấy tóc cho Thẩm Niệm Thâm.

Anh đi tới, thuận tay đặt khăn lông lên bàn trà.

Tôn Điềm Điềm ngồi trên sô pha, cô vỗ vỗ chân mình, nói: "Anh nằm trên đùi em đi."

Thẩm Niệm Thâm hơi ngẩn ra, khóe miệng mang theo ý cười, "Chân em nhỏ như vậy, không sợ bị anh đè gãy à?"

"Không đâu." Tôn Điềm Điềm trực tiếp duỗi tay kéo anh lại.

Thẩm Niệm Thâm thật sự quá mệt mỏi, cũng không cự tuyệt mà thuận thế nằm trên đùi Tôn Điềm Điềm.

"Anh nâng chân lên đi, nằm thẳng thì tốt hơn." Tôn Điềm Điềm muốn cho Thẩm Niệm Thâm thoải mái một chút.

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, làm theo.

Thẩm Niệm Thâm gối đầu lên đùi Tôn Điềm Điềm nhưng bởi vì vóc dáng quá cao, chiều dài sô pha không đủ, cho nên hai chân phải hơi co lại một chút. Anh một chân co một chân duỗi thẳng, tìm một tư thế thoải mái nhất.

"Em sấy tóc cho anh, anh có thể nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát." Tôn Điềm Điềm bật máy sấy mức độ nhỏ nhất, sức gió cực kì nhẹ.

Cô một tay nắm máy sấy, một tay nhẹ nhàng xoa tóc Thẩm Niệm Thâm, ngón tay xuyên qua mái tóc mềm mại của anh, làn gió ấm áp thổi vào da đầu, cực kì thoải mái.

Lòng bàn tay Tôn Điềm Điềm mềm mại nhẹ nhàng mát xa da đầu Thẩm Niệm Thâm, lực đạo ôn nhu phảng phất mang theo một cảm giác yên ổn. Thẩm Niệm Thâm đã liên tục mất ngủ rất nhiều ngày lúc này rốt cuộc cũng thấy buồn ngủ, anh nhắm mắt, cái gì cũng không nghĩ nữa, chỉ trong chốc lát đã thật sự ngủ mất.

Tôn Điềm Điềm làm khô tóc Thẩm Niệm Thâm, thấy anh nhắm mắt lại ngủ, thật cẩn thận mà đặt máy sấy sang bên cạnh. Động tác của cô rất nhẹ nhàng, sợ phát ra dù chỉ là một chút thanh âm nhỏ.

Tôn Điềm Điềm sợ đánh thức anh, vẫn không nhúc nhích mà ngồi yên đó.

Anh thật sự gầy đi, quầng thâm ở mắt nghiêm trọng hơn lúc trước, cho dù ngủ rồi mà ấn đường cũng vẫn còn gắt gao nhăn lại.

Tôn Điềm Điềm thật nghiêm túc nhìn anh, chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng.

Cô nâng tay nhẹ nhàng xoa ấn đường đang nhíu chặt của Thẩm Niệm Thâm, muốn đem phiền não giữa mày của anh tản ra, nhưng xoa nhẹ một hồi lâu vẫn thấy anh cau mày như cũ, không có nửa điểm thả lỏng.

Tôn Điềm Điềm đau lòng không chịu được, cô ở bên Thẩm Niệm Thâm lâu như vậy, hai người đã thân thiết đến như vậy, cũng không biết vì sao cô lại cảm thấy mình giống như chưa từng thật sự hiểu rõ anh, không có thật sự đi vào nội tâm anh.

Thẩm Niệm Thâm giống như một chiếc hộp bí ẩn cất giấu rất nhiều rất nhiều bí mật.

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm anh thật lâu, mãi cho đến rạng sáng bốn giờ mới dần dần nhắm mắt lại ngủ.

...

Thẩm Niệm Thâm đã lâu không có giấc ngủ ngon, khó mà có được một giấc ngủ an ổn vì thế ngủ một mạch tới tám giờ sáng.

Anh mở to mắt, thấy Tôn Điềm Điềm dựa lưng vào sô pha, nghiêng đầu, nhắm mắt lại đang ngủ. Anh hơi ngẩn ra vài giây, ngay sau đó mới phát hiện mình vẫn còn nằm trên đùi Tôn Điềm Điềm.

Anh thế mà lại dựa vào người Tôn Điềm Điềm ngủ suốt một đêm, sau khi phản ứng lại thì vội vàng ngồi dậy.

Tôn Điềm Điềm bởi vì là ngồi nên ngủ không sâu, Thẩm Niệm Thâm vừa động đậy cô tức khắc liền tỉnh.

"Anh tỉnh rồi." Cô giơ tay xoa nhẹ đôi mắt, theo bản năng duỗi người ra.

Bởi vì cả đêm không động đậy nên phía sau lưng có hơi đau nhức, muốn đứng lên hoạt động một chút mới phát hiện chân đã tê cứng.

Thẩm Niệm Thâm ngồi xổm xuống xoa chân cho cô, nói: "Sao em lại không đánh thức anh, có phải rất khó chịu không?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Em ổn mà."

Thẩm Niệm Thâm đau lòng.

Sao mà ổn được, ngồi cả đêm không nhúc nhích, nhất định là eo rất đau nhức.

Anh giúp Tôn Điềm Điềm xoa nhẹ chân một lát, lại ngồi vào trên sô pha giúp cô xoa cánh tay cùng bả vai.

"Có đỡ hơn không?"

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm, gật gật đầu, "Thực thoải mái."

Thẩm Niệm Thâm thấy cô còn cười, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ xoa đầu cô, nói: "Em thật ngốc."

Sau đó Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm đi rửa mặt, thay quần áo rồi xuống tầng trả phòng.

Đối diện khách sạn có cửa tiệm bán sữa đậu nành bánh quẩy, Thẩm Niệm Thâm dắt cô qua đó ăn.

Ngay lúc cửa tiệm đang tấp nập khách, bên trong đã chật kín chỗ, Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm chỉ có thể vừa ngồi ở ven đường vừa ăn.

Tôn Điềm Điềm bị lạnh tay, lúc ăn cơm Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn nắm lấy tay trái cô.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, trong lòng cảm thấy ngọt sương sương.

Thẩm Niệm Thâm ăn rất nhanh, ăn xong liền ngồi bên cạnh nhìn Tôn Điềm Điềm.

Anh nhìn một lúc lại phát hiện có chút không thích hợp. Ánh mắt anh dừng ở trên tóc Tôn Điềm Điềm, hơi hơi xuất thần, sau một lúc lâu mới hỏi: "Em uốn tóc à?"

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu liếc anh một cái, "Bây giờ anh mới phát hiện sao?"

Thẩm Niệm Thâm duỗi tay sờ tóc Tôn Điềm Điềm, cực kì mềm mại.

Cô uống xong sữa đậu nành thì ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm, hỏi anh, "Kiểu tóc mới của em có đẹp không?"

Thẩm Niệm Thâm có chút xuất thần, không chớp mắt mà nhìn Tôn Điềm Điềm, sau một lúc lâu mới gật đầu, "Rất đẹp."

Tôn Điềm Điềm nghe lời này liền vui vẻ mà nở nụ cười.

Coi như làm không uổng phí.

Ăn sáng xong Thẩm Niệm Thâm chạy xe máy chở Tôn Điềm Điềm về trường học.

Thẩm Niệm Thâm chạy thẳng đến ký túc xá của Tôn Điềm Điềm, trên đường đã hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt của bạn học.

Tôn Điềm Điềm ngồi phía sau, gắt gao ôm eo Thẩm Niệm Thâm, "Thẩm Niệm Thâm, anh thật đẹp trai."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, không nói gì.

Anh đưa Tôn Điềm Điềm đến cửa ký túc xá.

Cô xuống xe, lúc gỡ mũ bảo hiểm đưa cho anh thì hỏi: "Hôm nay anh vẫn bận sao?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, nói: "Nhưng em không cần đi với anh, tối hôm qua không ngủ đủ giấc, về ký túc xá nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Tối hôm qua Tôn Điềm Điềm thật sự ngủ không ngon, quả thật có chút mệt, cô gật đầu, "Vậy được rồi, em nghỉ ngơi xong sẽ gọi điện thoại cho anh."

"Ừm."

Tôn Điềm Điềm vẫy tay tạm biệt Thẩm Niệm Thâm rồi trở lại ký túc xá, vừa mới mở cửa đã bị nhóm bạn cùng phòng bao vây.

Tạ Nghiên hai tay chống nạnh, "Mau mau khai ra, ngày hôm qua cả đêm không về, có phải đi ra ngoài với Thẩm Niệm Thâm hay không..." Nàng nhướng mày nhìn Tôn Điềm Điềm, cười cực kì ái muội.

"Suy nghĩ nhiều rồi." Tôn Điềm Điềm thật sự có chút mệt, cũng không muốn giải thích chuyện đêm qua, cởi áo khoác liền bò lên giường nghỉ ngơi.

Cô nằm trên giường, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Thẩm Niệm Thâm nhíu chặt mày khi ngủ tối qua, nó cứ quanh quẩn trong đầu cô không chịu dời đi.

...

Một tháng tiếp theo, Tôn Điềm Điềm vẫn mỗi ngày cùng Thẩm Niệm Thâm đi học, anh thì vẫn bận rộn như cũ, ngoại trừ thời gian đi học ra thì những lúc còn lại Tôn Điềm Điềm hoàn toàn không thấy được anh, cũng không biết là anh đang bận cái gì.

Thẳng đến một ngày tháng ba, cô gặp được Tạ Tuân ở trong trường.

Tạ Tuân nhìn chằm chằm cô một lát, ánh mắt rất kỳ quái.

Tôn Điềm Điềm theo bản năng sờ mặt mình, "Trên mặt tớ có dính gì sao?"

Tạ Tuân nhìn cô, một lúc lâu sau đột nhiên hỏi: "Cậu có biết Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài giao thức ăn không?"

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, bỗng dưng mở to hai mắt.

Tạ Tuân thấy biểu tình này của cô liền rõ cô hẳn là không biết, nói: "Hình như rất vất vả, đêm qua bọn tớ đi quán bar chơi, lúc nửa đêm hơn hai giờ trở về còn thấy anh ta giao thức ăn, mưa rất lớn, toàn thân ướt đẫm."

Tôn Điềm Điềm che miệng, đôi mắt ửng đỏ.

Tạ Tuân nhìn cô một lát, vỗ vỗ bả vai cô rồi đi về phía trước.

...

Tám giờ tối, Thẩm Niệm Thâm từ trong tiệm KFC đi ra, phát hiện xe máy của anh có một người ngồi.

Cả người anh tức khắc cứng đờ, hoàn toàn sững sờ bất động.

Tôn Điềm Điềm đội mũ, vẫy tay với anh, "Còn không nhanh lên, đồ ăn giao cho người ta lạnh bây giờ."

Cổ họng Thẩm Niệm Thâm nghẹn lại, anh đi tới nhìn Tôn Điềm Điềm, hơn nửa ngày mới phát ra âm thanh, "Sao em biết..."

"Nếu em không tới tìm anh, có phải anh định gạt em luôn không?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, không nói lời nào.

Tôn Điềm Điềm nhận lấy túi đồ ăn trong tay anh, bỏ vào thùng ở sau xe, "Mau lên đây chạy đi."

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, "Em về đi."

"Em không về, em muốn ở đây với anh." Tôn Điềm Điềm ngồi trên xe máy không chịu xuống.

"Rất vất vả."

"Em không sợ, em phải ở bên anh."

Tôn Điềm Điềm không chịu xuống xe, Thẩm Niệm Thâm không còn cách nào khác đành phải chở cô đi cùng.

Tôn Điềm Điềm cùng anh xuyên phố qua hẻm, cùng anh qua hết nhà này đến nhà khác, cùng anh lên lầu xuống lầu.

(Tiểu Hy: Cùng anh băng qua bao đại dương. Cùng anh đi vượt ngàn con đường~)

Xe máy phóng nhanh trên phố, Tôn Điềm Điềm ôm Thẩm Niệm Thâm, mặt dán ở sau lưng anh.

Gió đêm thổi thẳng tới, thổi vào mắt cô có chút đau xót, bỗng nhiên nước mắt lại rơi xuống.

"A Niệm, một tháng anh có thể kiếm bao nhiêu tiền?"

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, nói: "Khoảng bốn đến năm ngàn."

"Hơn nữa anh còn nhận phiên dịch một số sách văn học khoa học kĩ thuật, một tháng có thể được sáu bảy ngàn, chỉ là rất vất vả."

Hốc mắt Tôn Điềm Điềm nóng lên, thanh âm không khống chế được được mà nghẹn ngào. Cô ôm Thẩm Niệm Thâm thật chặt, đau lòng đến tâm cũng muốn nát, "A Niệm, đừng vất vả như vậy được không? Em có thể giúp anh."

Thẩm Niệm Thâm không trả lời, đôi mắt anh đón gió, khô rát mà đỏ lên như máu.

Sau khi Tôn Điềm Điềm biết Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài làm công, ban ngày cô cùng anh đi học, buổi tối lại cùng anh đi giao thức ăn.

Có đôi khi bận không có thời gian ăn cơm, hai người bọn họ liền tùy tiện mua đồ ăn rồi ngồi ăn ở ven đường.

Hôm nay, Tôn Điềm Điềm cùng anh giao xong đơn hàng cuối cùng đã là ba giờ sáng. Sau đó Thẩm Niệm Thâm chở cô về nhà anh.

Tôn Điềm Điềm tới kỳ kinh nguyệt nên bụng rất đau, cô ngồi ở phía sau ôm Thẩm Niệm Thâm, gắt gao nhắm chặt mắt lại. Có lẽ là do gió lạnh mà bụng bị đau đến không chịu được, khuôn mặt nhỏ trắng bệch không một chút huyết sắc.

Lúc trước mỗi tối về nhà Tôn Điềm Điềm đều ngồi phía sau vô cùng cao hứng mà ca hát, hôm nay lại an tĩnh đến kì lạ, Thẩm Niệm Thâm cảm thấy có chỗ không đúng liền hỏi: "Điềm Điềm, em làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái không? Sao lại không nói lời nào?"

Tôn Điềm Điềm sợ Thẩm Niệm Thâm lo lắng, sốc lại tinh thần, nói: "Không có, em chỉ là có chút đau bụng."

"Sắp đến nhà rồi, em ngủ một lát đi."

"Được."

Sau khi về đến nhà, Thẩm Niệm Thâm đỡ Tôn Điềm Điềm từ trên xe xuống, cô cố nở nụ cười nói: "Hôm nay mệt mỏi quá."

Thẩm Niệm Thâm cười một cái, dẫn cô vào phòng, "Anh múc nước cho em rửa chân, em vào chăn nằm trước đi."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, sau đó liền xoay người đi vào phòng ngủ.

Cô vừa mới quay người lại, nụ cười trên mặt cũng không giữ nổi nữa, tay ôm bụng ấn đường nhíu chặt, sắc mặt trắng đến dọa người.

Cô chống vào tủ quần áo để đi đến giường, chui vào trong ổ chăn.

Bụng nhỏ đau như có hàng vạn cây kim đâm vào, thân thể cô bị lạnh rúc ở trong chăn, cuộn tròn lại.

Thẩm Niệm Thâm nấu nước ấm cho Tôn Điềm Điềm, sau đó cầm khăn lông, bưng chậu đi đến phòng ngủ.

Lúc vào liền phát hiện Tôn Điềm Điềm cuộn tròn ở trong chăn, đầu cũng chôn ở bên trong.

Anh đặt chậu rửa mặt trên đất, quỳ một gối ở trên giường, cúi người nhẹ nhàng lật chăn, "Điềm Điềm rửa mặt, rửa xong rồi..."

Anh còn chưa nói xong, lúc lật chăn ra liền phát hiện khuôn mặt nhỏ của Tôn Điềm Điềm tái nhợt, thân mình nhỏ rúc lại, đang run rẩy.

Thẩm Niệm Thâm sợ tới mức mặt trắng bệch, theo bản năng lập tức sờ trán Tôn Điềm Điềm. Kết quả vừa sờ, liền phát hiện trán cô lạnh như khối băng.

Thẩm Niệm Thâm sợ tới mức cả người lạnh lẽo, giây tiếp theo ôm Tôn Điềm Điềm vào trong ngực, "Điềm Điềm, Điềm Điềm, em đừng làm anh sợ. Em làm sao vậy?"

Đôi mắt anh đỏ bừng, cảm giác được Tôn Điềm Điềm ở trong lòng anh đang phát run, sợ hãi đến nước mắt từng giọt lớn rơi xuống.

Tôn Điềm Điềm hơi hơi mở mắt, thấy Thẩm Niệm Thâm khóc, cô ngẩn người, giơ tay sờ sờ mặt anh, "A Niệm, anh làm sao vậy?"

Cả người Thẩm Niệm Thâm phát run, nước mắt đột nhiên ngăn không được, thời gian dài sợ hãi cùng áp lực đột nhiên bộc phát, trong lòng căng chặt như muốn nổ tung, anh sắp chịu đựng không nổi nữa.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm dọa sợ, cô vội an ủi anh, "A Niệm anh đừng như vậy, em chỉ là tới ngày, bụng đau mà thôi, anh đừng như vậy..."

Cô nhìn Thẩm Niệm Thâm khóc, đột nhiên rất sợ hãi, cô cũng nhịn không được khóc theo.

Cô chịu đựng cơn đau ở bụng mà ngồi dậy từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm, vòng tay ôm chặt lấy anh, "A Niệm anh đừng như vậy, em không sao, em không sao, anh đừng sợ..."

Thẩm Niệm Thâm ôm chặt lấy Tôn Điềm Điềm, anh gắt gao cắn răng muốn khống chế cảm xúc nhưng lại không thể. Mặt anh chôn ở cổ Tôn Điềm Điềm, những giọt nước mắt nóng bỏng không cách nào áp chế cứ như vậy tuôn ra, kích động không ngừng, nói: "Anh xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, anh không chăm sóc tốt cho em, hại em phải theo anh chịu khổ, thật sự xin lỗi..."

Tôn Điềm Điềm bị dọa sợ, cô vội vàng nói: "Không có, không liên quan đến anh. A Niệm anh đừng như vậy, em rất sợ..."

Tôn Điềm Điềm gấp đến độ ngừng khóc. Cô không biết tại sao Thẩm Niệm Thâm lại đột nhiên như vậy, lại càng không biết Thẩm Niệm Thâm cho tới nay sợ hãi nhất chính là khiến cô phải theo anh chịu khổ. Cô ở trong lòng Thẩm Niệm Thâm, là ngôi sao trên bầu trời mà anh vốn không nên hy vọng xa vời.

Gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện, anh đem tất cả áp lực giấu ở trong lòng, gần như đã đạt đến cực hạn, cho nên một chuyện nhỏ cũng có thể biến thành chuyện lớn. Áp lực, bi quan, tuyệt vọng, thời khắc này toàn bộ đều tụ lại, như một liều thuốc nổ tích ở trong lòng, bây giờ toàn bộ đều nổ tung ra, làm cho anh gần như hoàn toàn sụp đổ.

Thẩm Niệm Thâm cho rằng mình có thể chịu đựng được, thế nhưng là anh đã đánh giá cao chính mình.

Anh đi ra bên ngoài, ngồi xổm ở cửa nỗ lực khiến bản thân bình tĩnh lại. Thẩm Niệm Thâm không muốn mình chật vật như vậy, anh bỗng nhiên không biết làm sao đối mặt với Tôn Điềm Điềm.

Anh ngồi xổm một hồi lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa từ bên trong, Thẩm Niệm Thâm gần như là phản xạ có điều kiện mà đột nhiên đứng lên, đóng cửa lại, "Đừng ra đây!"

Động tác mở cửa của Tôn Điềm Điềm dừng một chút, tay đặt trên tay vịn không có làm thêm động tác gì.

Thanh âm Thẩm Niệm Thâm khàn khàn, gần như cầu xin, "Đừng nhìn anh, để anh một mình một lát đi.."

Giọng nói Tôn Điềm Điềm như nghẹn lại, đồng ý nói "Được.".

Cách một cánh cửa, thanh âm Thẩm Niệm Thâm rất thấp, cầu xin nói: "Em hãy quên chuyện vừa rồi đi có được không?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Được."

Tôn Điềm Điềm buông tay ra, trầm mặc thật lâu, nhẹ giọng nói: "A Niệm, để em giúp anh được không?"

Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài, đôi mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm chỗ sâu trong ngõ nhỏ, hồi lâu không đáp lại.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài hai mươi phút, cảm xúc rốt cuộc cũng ổn định lại. Lúc anh đẩy cửa vào nhà liền phát hiện Tôn Điềm Điềm ngồi xổm trên mặt đất.

Anh vội vàng tiến đến bế cô lên, "Sao em không về phòng?"

Bụng Tôn Điềm Điềm còn rất đau nhưng lại cố sốc lại tinh thần. Hai tay cô ôm lấy cổ Thẩm Niệm Thâm, nhìn anh nói: "Em chờ anh."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, yết hầu khô khốc.

Ôm Tôn Điềm Điềm về phòng, nhẹ nhàng đặt ở trên giường sau đó kéo chăn kín lại. Anh sờ sờ trán cô, ôn nhu nói: "Nằm đây một lát, anh pha cho em chút nước gừng."

Thẩm Niệm Thâm đi đến phòng bếp pha nước gừng cho Tôn Điềm Điềm, pha xong liền bưng vào phòng ngủ.

Tôn Điềm Điềm từ trên giường bò dậy, Thẩm Niệm Thâm vội ngồi bên mép giường, đem gối đầu dựng lên để Tôn Điềm Điềm dựa lưng vào.

Anh đưa chén cho cô, nhẹ giọng nói: "Còn hơi nóng, em uống chậm một chút. "

Tôn Điềm Điềm nhận lấy chén, vừa thổi vừa chậm rãi uống. Nước gừng cùng đường đỏ, uống vào liền ấm người.

Uống hết một chén nước gừng, bụng nhỏ thật sự thoải mái không ít.

Thẩm Niệm Thâm cầm lấy chén đặt ở đầu giường, nhìn Tôn Điềm Điềm nhẹ giọng hỏi: "Thoải mái hơn chút nào không?"

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Thoải mái hơn nhiều rồi."

Thẩm Niệm Thâm sờ sờ má cô nói: "Muộn rồi, em mau ngủ đi."

Tôn Điềm Điềm lại bất động ôm lấy Thẩm Niệm Thâm, đầu dựa vào lòng ngực anh. Qua một hồi lâu cô mới ngẩng đầu, nhìn Thẩm Niệm Thâm nhẹ giọng nói: "A Niệm, anh đừng sợ hãi, bất luận có chuyện gì xảy ra em đều sẽ ở bên anh, em sẽ không để anh phải một mình cô đơn đâu."

Ánh mắt cô chứa đầy sự kiên định cùng nghiêm túc, giống như một lời hứa hẹn.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, thật lâu sau cũng không nói một lời, cuối cùng sờ sờ mặt Tôn Điềm Điềm, thấp giọng nói: "Ngủ đi, không còn sớm nữa."

Buổi tối hôm nay Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn ngồi dựa vào đầu giường, cúi đầu, vô cùng chuyên chú nhìn Tôn Điềm Điềm. Ngón tay anh nhẹ nhàng phác họa hình dáng trên mặt cô, một lần rồi lại một lần, giống như muốn đem dấu vết của cô khóa chặt trong lòng.

Ngày hôm sau, Tôn Điềm Điềm ngủ đến gần 12 giờ trưa mới tỉnh lại. Lúc cô tỉnh dậy thì Thẩm Niệm Thâm đã không còn ở đây.

Ở mép giường có đặt chiếc áo lông vũ của Thẩm Niệm Thâm, Tôn Điềm Điềm khoác lên người, phủ đến mắt cá chân cô.

Từ phòng ngủ đi ra, mỗi phòng cô đều tìm một vòng nhưng vẫn không thấy Thẩm Niệm Thâm.

"A Niệm?" Tôn Điềm Điềm hô một tiếng, không ai đáp lại.

Cô theo bản năng đi tới cửa, thò đầu ra ngoài liền phát hiện Thẩm Niệm Thâm đang đứng bên ngoài.

Thẩm Niệm Thâm dựa lưng vào tường, đang hút thuốc.

Tôn Điềm Điềm cong cong khóe miệng, nói: "Em còn đang suy nghĩ là anh đi đâu, thì ra là đứng đây."

Cô chạy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, thấy trong tay anh kẹp điếu thuốc liền không cao hứng, bĩu môi, "Không phải anh đã đồng ý với em là sẽ bỏ thuốc sao, bây giờ lại hút à?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, một lúc lâu sau dùng chất giọng khàn khàn nói: "Thực xin lỗi."

"Biết sai rồi thì đừng hút nữa." Tôn Điềm Điềm duỗi tay lấy điếu thuốc trong tay Thẩm Niệm Thâm, "Hút thuốc không tốt cho sức khỏe."

Nói xong cô liền ngồi xổm xuống, dập tắt điếu thuốc rồi đứng lên, ném vào thùng rác bên cạnh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô chăm chú, đôi mắt đen nhánh thâm thúy của anh khiến người khác nhìn không thấu suy nghĩ.

Tôn Điềm Điềm chạy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, vui vẻ nhào vào trong lòng ôm lấy anh, ngẩng đầu lên liền phát hiện Thẩm Niệm Thâm nhìn mình chằm chằm. Cô cong cong khóe mắt, cười tủm tỉm hỏi: "Anh đang nhìn gì vậy?"

Thẩm Niệm Thâm không nói gì, chỉ là nhìn cô cực kì chuyên chú.

Qua thật lâu, anh giơ tay nâng mặt Tôn Điềm Điềm lên, ngón tay cái ôn nhu vuốt ve trên má cô.

Anh nhìn cô, thật lâu không nói gì.

Những lời muốn nói đã suy nghĩ suốt một đêm bây giờ lại nghẹn trong cổ họng, làm thế nào cũng không nói nên lời.

Lại qua một hồi lâu, trong cổ họng rốt cuộc cũng phát ra chút thanh âm, mang theo sự nghẹn ngào không gì khắc chế được.

Anh nói: "Điềm Điềm, trong khoảng thời gian ở bên nhau, anh thật sự rất xin lỗi, anh không chăm sóc tốt cho em... Luôn khiến em phải vì anh mà chịu ủy khuất, sợ chạm vào lòng tự tôn của anh, luôn cẩn thận khi ở bên anh, ra ngoài cũng khiến em phải đi tàu điện ngầm, không thể ăn đồ tốt..."

"Không có." Tôn Điềm Điềm càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, vội nói: "Em không có chịu ủy khuất, em rất vui vẻ, Thẩm Niệm

Thâm..."

"Nghe anh nói xong đã, Điềm Điềm... Em nghe anh nói xong đã." Thẩm Niệm Thâm ngắt lời cô, tiếp tục nói: "Khoảng thời gian ở bên em vừa qua, anh thật sự muốn thương yêu em như trân bảo, nhưng sau đó anh mới phát hiện kỳ thật là em vẫn luôn ép mình phải cầu toàn. Anh đi học, em đi học cùng anh, anh tới thư viện, mặc dù em không thích nó nhưng em vẫn luôn ngồi ở đó với anh. Giống như từ khi chúng ta ở bên nhau đến bây giờ đều là em dành thời gian ở bên anh, anh lại chưa cùng em làm chuyện mà em thích, ngay cả Lễ Tình Nhân cũng hại em khổ sở như vậy..."

"Anh đừng nói thế! Anh có cùng em đi làm chuyện em thích mà! Anh dẫn em đi đạp xe, dẫn em đến công viên trò chơi, anh quên rồi sao?!" Tôn Điềm Điềm đột nhiên kích động, trong lòng cô có loại dự cảm rất mãnh liệt, đôi mắt cô đỏ lên, nắm chặt tay Thẩm Niệm Thâm, "Thẩm Niệm Thâm anh đừng suy nghĩ nhiều quá, em ở bên anh rất vui vẻ, em..."

"Nhưng mà anh không vui."

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, nước mắt đột nhiên không kịp khống chế mà rơi xuống. Môi cô run rẩy, trái tim giống như đột nhiên bị dao nhỏ đâm vào. Cô nhìn Thẩm Niệm Thâm chằm chằm, thanh âm nhẹ nhàng, khống chế không được mà phát run, "... Cuối cùng thì anh muốn nói gì?!"

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, lần đầu tiên biết thì ra tim như bị dao cắt là cái dạng cảm thụ này.

Anh thật lâu thật lâu cũng không mở miệng, cổ họng trướng đau tựa như phát không ra âm thanh.

Hai người cứ như vậy mà lẳng lặng đối diện nhau, cảm nhận cơn gió gào thét bên tai.

Qua thật lâu, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng mở miệng. Anh nói: "Điềm Điềm, chúng ta chia tay đi."

Nói xong câu này, anh liền dời mắt, đôi mắt đỏ bừng.

Tôn Điềm Điềm cả người sững sờ đến cứng đờ. Cô nhìn Thẩm Niệm Thâm, nước mắt hoàn toàn không chịu khống chế, từng giọt lớn lăn dài trên khuôn mặt. Cô thậm chí hỏi không ra một câu vì sao, cô thật sự không rõ.

"Thẩm Niệm Thâm, anh đừng như vậy..." Tôn Điềm Điềm cố chấp giữ chặt vạt áo Thẩm Niệm Thâm, "Không thể như vậy....."

Bọn họ rõ ràng rất tốt, vì sao phải như vậy.

Thẩm Niệm Thâm không dám nhìn Tôn Điềm Điềm. Anh ngẩng đầu, cố nén chua xót trong mắt, thấp giọng nói: "Anh thật sự... quá mệt mỏi."

Mỗi một ngày ở bên Tôn Điềm Điềm nội tâm anh đều tràn ngập tự trách cùng áy náy. Cô càng suy nghĩ vì anh, càng cẩn thận, cái loại tự trách cùng áy náy này càng cắn nuốt lòng anh sâu hơn.

Mỗi một lần cô cẩn thận vì anh mà tiết kiệm tiền, nỗi tự ti ở sâu trong nội tâm anh lại đột ngột nảy lên.

Anh đến tương lai mình cũng nhìn không ra, anh không biết phải làm sao với Tôn Điềm Điềm.

Anh sợ tương lai của mình *lang bạc kỳ hồ[1]* khốn cùng thất vọng, anh sợ Tôn Điềm Điềm đi theo anh phải chịu khổ chịu tội, giống như lúc trước cô mỗi ngày đi làm công với anh. Tự anh chịu khổ không sao, nhưng anh nhìn Tôn Điềm Điềm bị gió thổi mưa xối, anh liền hận chính mình vì sao lại cuốn cô vào cuộc sống như vậy.

[1] Lang bạc kỳ hồ: lang thang nay đây mai đó.

Cô là ngôi sao trên bầu trời, cô nên sống ở khu người giàu, chứ không phải là cùng anh ở cái xóm nghèo nàn này.

Anh nhẹ nhàng kéo tay Tôn Điềm Điềm, nhìn cô, "Trở về phòng thay quần áo đi, anh đưa em về trường học."

Thẩm Niệm Thâm xoay người, trở về phòng.

Tôn Điềm Điềm đi theo anh, bổ nhào vào người Thẩm Niệm Thâm, ôm chặt lấy anh từ phía sau, tê tâm liệt phế mà khóc lớn.

"Thẩm Niệm Thâm em cầu xin anh, anh đừng như vậy có được không?! Em không muốn phải rời xa anh. Chúng ta rõ ràng rất tốt, vì sao lại phải chia tay?! Không cần, không cần phải chia tay!"

Cô khóc không ngừng, nước mắt ướt đẫm cả khuôn mặt, hai tay vẫn gắt gao ôm lấy Thẩm Niệm Thâm không dám buông, chỉ sợ vừa buông sẽ không bao giờ có thể ôm được nữa.

Thẩm Niệm Thâm cứng đờ cả người, đôi mắt anh đỏ bừng nhìn chằm chằm vách tường phía trước. Trước kia anh chưa từng cảm nhận sâu sắc được hiện thực lại tàn khốc hơn nhiều so với tưởng tượng, chưa bao giờ biết hai chữ "bất lực" lại trầm trọng đến mức khiến người ta gần như không thở nổi.

(Tiểu Hy: Đã bão xong rồi nha các hy vọng nhỏ của ta. Chương này nó dài mà ta muốn gớt nước mắt' luônn ಥΔಥ)

Chương 49

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm từ phòng ngủ đi ra, trong tay xách theo một cái cặp sách màu hồng nhạt, bên trong tất cả đều là quần áo cùng mỹ phẩm dưỡng da của Tôn Điềm Điềm.

Gần đây, mỗi ngày Tôn Điềm Điềm đều đi làm thêm với Thẩm Niệm Thâm, thường xuyên bận đến nửa đêm hai ba giờ sáng. Trường học 11 giờ rưỡi đóng cửa, cô không thể về nên đều ở lại nhà Thẩm Niệm Thâm.

Cặp sách là cô cố ý đặt ở nhà anh, vốn cô định để hai ngày nữa chuyển thêm đồ từ ký túc xá đến, chuẩn bị thường trú tại nhà Thẩm Niệm Thâm.

Cô nhìn Thẩm anh xách cặp sách đi ra, nước mắt không khống chế được mà từng giọt từng giọt lớn rơi xuống, muốn nói gì đó nhưng cổ họng như bị lửa thiêu cháy, đau đến không phát ra tiếng.

Cô chỉ khóc, đôi mắt đỏ bừng nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm mặt đầy nước mắt, cố nén đau lòng, đưa cặp sách cho cô, giọng nói khàn khàn: “Anh đưa em về trường học.”

Tôn Điềm Điềm không chịu, liều mạng lắc đầu, khóc lớn kêu: “Không cần! Em không quay về!”

Tôn Điềm Điềm khóc đến không thở nổi, thân thể không khống chế được mà phát run.

Chưa có ai dạy cô, nếu bạn trai muốn chia tay thì phải làm gì. Cô hoảng loạn không biết làm sao, đôi tay nắm chặt tay Thẩm Niệm Thâm, nước mắt từ hốc mắt không ngừng trào ra, “Em thật sự không biết đã làm anh vất vả như vậy, em không có cố ý, anh cho em thêm chút thời gian được không, em có thể sửa đổi. Nếu anh cảm thấy áp lực, anh nói với em phải làm thế nào đi, em nghe lời anh, đều nghe anh hết, có được không?”

Khuôn mặt cô đẫm nước mắt, nắm lấy tay Thẩm Niệm Thâm, gần như là đang cầu xin anh.

Mỗi một câu, mỗi một chữ Tôn Điềm nói giống như con dao nhỏ đâm vào lòng Thẩm Niệm Thâm.

Anh nhìn cô, giọng nói khàn khàn, "Em không cần phải ủy khuất bản thân như vậy."

"Em không có ủy khuất, em…"

"Tôn Điềm Điềm, dừng ở đây đi."

…

Thẩm Niệm Thâm chạy xe máy đưa Tôn Điềm Điềm về trường. Trên đường về, Tôn Điềm Điềm vẫn luôn ngồi ở phía sau khóc, dù cô nói gì, cầu xin thế nào, Thẩm Niệm Thâm cũng không chịu nói một lời.

Tới cửa ký túc xá, Thẩm Niệm Thâm dừng xe lại, Tôn Điềm Điềm khóc đến thở hổn hển, ngồi trên xe không chịu xuống.

Thẩm Niệm Thâm không dám nhìn vào mắt Tôn Điềm Điềm, anh cố nén đau lòng, giơ tay giúp cô gỡ bảo hiểm, sau đó bế cô từ trên xe xuống.

Tôn Điềm Điềm vừa xuống xe liền khóc lóc nhào vào lòng Thẩm Niệm Thâm, ôm chặt lấy anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh đang nói giỡn với em phải không? Sao anh đáng ghét như vậy, hôm nay không phải ngày cá tháng tư…"

Thẩm Niệm Thâm yết hầu trướng đau, đôi mắt đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước, trầm mặc thật lâu, sau đó mới thấp giọng nói: "Tôn Điềm Điềm, trở về đi."

Anh nâng tay, đặt lên bả vai Tôn Điềm Điềm rồi nhẹ nhàng đẩy cô ra.

Đôi mắt anh đỏ bừng, nhìn chằm chằm cô thật lâu rồi mới cố nén nghẹn ngào, giọng nói khàn khàn: "Em hãy sống tốt."

Bốn chữ đơn giản, nhưng lại lộ ra ý vị quyết biệt.

Tôn Điềm Điềm khóc càng thêm thương tâm, cô không biết vì sao lại cảm thấy giống như không thể gặp được Thẩm Niệm Thâm nữa. Cô nắm chặt lấy tay anh không chịu buông ra.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn tay Tôn Điềm Điềm, trầm mặc một lúc lâu rồi kiên quyết kéo tay cô ra, sau đó không nhìn cô một cái liền đi về trước hai bước, leo lên xe máy.

Anh cố kìm nén không dám nhìn Tôn Điềm Điềm, đáy lòng thúc giục phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Xe máy nhanh chóng khởi động, Thẩm Niệm Thâm quay đầu xe rồi lập tức chạy đi.

Tôn Điềm Điềm nhìn bóng dáng Thẩm Niệm Thâm rời đi, nước mắt mãnh liệt tuôn rơi, cô không khống chế được, khóc lớn kêu, "Thẩm Niệm Thâm, em sẽ không chờ anh đâu!"

Thẩm Niệm Thâm chạy xe tới chỗ ngoặt, nghe thấy tiếng Tôn Điềm Điềm, lông mi run rẩy, đột nhiên một giọt nước mắt rơi xuống, thanh âm nghẹn ngào, lên tiếng thực nhẹ, "Được."

…

Tôn Điềm Điềm đứng bất động thật lâu, sớm đã không còn thấy thân ảnh Thẩm Niệm Thâm.

Nước mắt giống như đã khô lại, cô ngơ ngác đứng đó, trong đầu trống rỗng.

Cô cứ đứng như vậy hết nửa tiếng, thẳng đến khi Trình Đóa cùng Tạ Nghiên từ bên ngoài trở về, thấy Tôn Điềm Điềm đứng ngốc ở ven đường.

"Điềm Điềm!" Trình Đóa kêu cô rồi cùng Tạ Nghiên chạy tới, "Sao cậu lại đứng ở…"

Lời còn chưa nói xong đã phát hiện đôi mắt Tôn Điềm Điềm đỏ bừng giống như vừa rồi đã khóc.

Trong lòng Trình Đóa căng thẳng, tức khắc lo lắng, "Điềm Điềm, cậu làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?"

Tôn Điềm Điềm vốn đã ngừng khóc, thấy Trình Đóa, nháy mắt nước mắt lại rơi như mưa, cô ôm chặt lấy Trình Đóa mà gào khóc, "Làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ đây…"

…

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm sẽ chia tay với Tôn Điềm Điềm, quá đột nhiên, quá ngoài ý muốn, đột nhiên đến mà không có một chút dấu hiệu.

Tôn Điềm Điềm ngồi trên ghế khóc, ba cô gái ngẩn ngơ trong chốc lát, Tạ Nghiên mở miệng trước, "Sao anh ta lại làm thế? Sao có thể nói chia tay là chia tay luôn được?"

Tạ Nghiên chỉ cảm thấy tức giận, bất bình thay Tôn Điềm Điềm, "Khiến cậu mỗi ngày phải đi làm thêm chung, gió thổi mưa xối, nói chia tay liền chia tay, anh ta có lương tâm hay không!"

Tôn Điềm Điềm đau lòng, nước mắt lau khô lại rơi xuống, nghẹn ngào nói: "Có lẽ tớ thật sự làm anh ấy quá vất vả…"

Những lời Thẩm Niệm Thân nói không ngừng vang vọng trong đầu, cô thật sự không nghĩ tới anh ở bên cô lại mệt như vậy, áp lực lớn như vậy... Cô thật sự không nghĩ gì cả, cô không sợ chịu khổ, cô chỉ muốn được ở bên anh mà thôi.

Trình Đóa có chút lý giải được Thẩm Niệm Thâm, trầm mặc thật lâu, nói: "Hoàn cảnh trưởng thành của cậu với Thẩm Niệm Thâm thật sự quá khác biệt. Tớ nghe Hứa Lệ nói, Thẩm Niệm Thâm rất sợ ủy khuất cậu, cuộc sống trước kia của cậu thật sự rất tốt, anh ấy lại không thể cho cậu điều gì, còn phải đi theo anh ấy chịu khổ."

Dừng một chút rồi lại nói tiếp: "Nếu anh ấy là một người con trai bình thường thì tốt rồi, yêu đương thời đại học cũng không cần phải suy xét nhiều như vậy, nhưng anh ấy là một người rất thành thục lại thêm hiện tại bà ngoại anh ấy sinh bệnh, cho nên áp lực đè nặng trên người, chắc là chịu không được nữa."

Trình Đóa từ trên ghế đứng lên, đi đến bên người Tôn Điềm Điềm, nhẹ nhàng ôm lấy cô, "Cậu đừng vội thương tâm, tớ nghe Hứa Lệ nói Thẩm Niệm Thâm thật sự rất thích cậu. Cậu cho anh ấy một chút thời gian đi, để anh ấy bình ổn tâm trạng đã, có lẽ qua vài ngày sẽ ổn thôi."

……

Buổi tối hôm nay, Tôn Điềm Điềm nằm ở trên giường, suốt đêm mất ngủ.

Nhìn chằm chằm trần nhà, nhớ tới mấy ngày nay ở bên Thẩm Niệm Thâm, nghĩ ngợi rồi nhịn không được lại khóc.

Cô lấy di động ra, trong bóng tối nhắn tin cho Thẩm Niệm Thâm: 【A Niệm, em xin lỗi, em biết anh rất mệt, trong khoảng thời gian này em sẽ không tới quấy rầy anh, chừng nào anh thấy bình ổn thì tới tìm em, em vẫn luôn chờ anh.】

Đã là ba giờ sáng, đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm một mình ở trong căn phòng tối đen như mực.

Anh dựa vào đầu giường, cũng không ngủ.

Trong tay anh cầm di động, màn hình hiển thị những tấm ảnh chụp.

Không biết bắt đầu từ khi nào mà chiếc di động vốn chỉ có tư liệu lại trở nên toàn album ảnh Tôn Điềm Điềm, có tấm anh chụp, có tấm cô tự chụp, anh lướt qua từng tấm một, toàn bộ đều là khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Tôn Điềm Điềm.

Trái tim giống như bị một bàn tay bóp chặt không cách nào hô hấp. Nước mắt từng giọt lớn rơi xuống màn hình di động, anh kinh hoảng giơ tay lau nước mắt, lại không cách nào khống chế.

Anh ngẩng đầu, gáy dựa vào đầu giường, tay phải gắt gao che đôi mắt lại.

Đôi mắt trướng đau, những giọt nước mắt nóng bỏng từ khe hở ngón tay trào ra.

Không biết qua bao lâu, cảm xúc mới dần dần bình phục.

Anh buông tay, trong bóng tối, đôi mắt đỏ như muốn chảy máu.

Di động đang nắm trong tay đột nhiên vang lên, anh cầm lấy, thấy tin nhắn của Tôn Điềm Điềm gửi cho anh. Anh nhìn chằm chằm thật lâu, sau đó đặt di động sang một bên, không trả lời.

Tôn Điềm Điềm đợi thật lâu, nhưng vẫn không thấy Thẩm Niệm Thâm nhắn lại. Cô do dự một lát, lại cầm lấy di động, nhắn thêm một tin: 【Đã khuya rồi, đi ngủ sớm một chút, A Niệm ngủ ngon ^_^】

Di động lại vang lên, Thẩm Niệm Thâm vẫn là nhịn không được cầm lấy di động.

Anh nhìn icon tươi cười ở cuối câu của Tôn Điềm Điềm, chỉ cảm thấy trong lòng sông cuộn biển gầm, cực kì khó chịu.

Tôn Điềm Điềm không biết, cô càng hiểu chuyện, Thẩm Niệm Thâm lại càng đau lòng, càng tự trách.

…

Sau khi Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm chia tay, cô thật sự suốt một tháng không đi tìm anh. Chỉ là đi ở trường học, sẽ nhịn không được nơi nơi đều tìm kiếm thân ảnh Thẩm Niệm Thâm, nhưng một lần cũng không gặp được.

Đến lúc này cô mới biết được, thì ra trường học lớn như vậy, lớn đến nỗi ngẫu nhiên gặp được một lần cũng khó như vậy.

Suốt một tháng.

Mấy ngày vừa mới bắt đầu còn có thể chịu đựng, cô nghĩ sẽ cho Thẩm Niệm Thâm một chút thời gian, anh sẽ trở về tìm cô. Nhưng không có, thậm chí một cái tin nhắn anh cũng không nhắn lại.

Thời gian càng dài, cảm xúc của cô càng rối loạn, mỗi ngày ôm di động chờ gọi điện chờ tin nhắn, di động vang một cái, trái tim cũng run một cái, nhưng cầm lên xem, trước nay đều không phải là của Thẩm Niệm Thâm.

Ban đêm cô mất ngủ, thật cẩn thận gửi tin nhắn, hỏi Thẩm Niệm Thâm ngủ chưa.

Cô đợi một tiếng, hai tiếng… Thẳng đến khi hừng đông cũng không thấy Thẩm Niệm Thâm trả lời cô một câu.

Thẩm Niệm Thâm giống như hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống cô, cô không thấy anh, cũng không liên hệ với anh được. Vốn cô muốn an tĩnh

mà chờ anh, nhưng cô thật sự không thể chịu đựng được. Cô bắt đầu điên cuồng đi tìm anh, đến phòng học, đến thư viện, đến sân bóng rổ, thậm chí đến nhà anh...

Cô không biết Thẩm Niệm Thâm có phải cố ý trốn tránh cô hay không, cô không tìm thấy anh, ở đâu cũng không tìm thấy. Anh như biến mất khỏi thế giới, không hề có chút tin tức nào.

Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm chia tay được hai tháng, cô rốt cuộc cũng tin là Thẩm Niệm Thâm thật sự không cần cô. Anh trốn cô, anh đến thấy cũng không muốn thấy cô.

Mỗi ngày cô lấy nước mắt rửa mặt, đôi mắt như muốn khóc đến mù.

Cho đến một ngày tháng năm, Trình Đóa từ bên ngoài trở về, thần sắc ngưng trọng, bỗng nhiên nói: “Cậu có biết Thẩm Niệm Thâm rất lâu rồi không tới trường không?”

Tôn Điềm Điềm ngực run lên, ngẩng đầu nhìn Trình Đóa.

Trình Đóa mím môi, nhẹ giọng nói: “Bà ngoại anh ấy hình như phải làm phẫu thuật, nghe Hứa Lệ nói, phí phẫu thuật phải hơn hai mươi mấy vạn.”

Chương 50

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Đầu tháng sáu, thời tiết bắt đầu nóng lên.

Xe taxi ngừng ở bên ngoài một cái ngõ nhỏ đường Lăng Cẩm, Hứa Lệ từ trên xe bước xuống, trong tay xách theo một túi đồ lớn.

Hứa Lệ đi vào, hai bên con ngõ là những căn nhà gạch cũ kĩ ba bốn tầng lầu. Phòng ở đã nhiều năm chưa tu sửa, thoạt nhìn khá rách nát, cảm giác có chút nguy hiểm.

Giữa trưa đúng là thời gian nóng nhất, ánh nắng chói chang như lửa nóng rọi xuống con ngõ nhỏ, con ngõ vừa buồn chán vừa nóng nực, quả thật là khiến người ta cực kì khó chịu.

Hứa Lệ mồ hôi ướt đẫm, bực bội kéo cổ áo xuống, đi đến một căn nhà nhỏ trong ngõ, bỗng nhiên quẹo sang trái, lập tức lên lầu.

Lần trước Thẩm Niệm Thâm bán căn nhà cũ mười vạn rồi đến con ngõ nhỏ đường Lăng Cẩm này thuê một căn phòng, tuy vừa nhỏ vừa cũ nhưng tiền thuê rất ổn.

Hứa Lệ tới lầu ba, đứng ở cửa gõ, "A Niệm, là tớ."

Bên trong truyền đến tiếng bước chân, cửa mở ra, Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên trong.

Anh vừa mới tắm rửa một cái, đang lau tóc, thân trên không mặc áo, phía dưới mặc một cái quần dài đen.

Thẩm Niệm Thâm đen hơn lúc trước, thân trên cường tráng hơn. Trên vai, trước ngực, eo bụng, vết thương lớn lớn bé bé, vết bầm chi chít chỗ xanh chỗ tím, nơi khóe mắt bị thương nghiêm trọng nhất, nứt ra một lỗ, còn chưa khép lại.

Hứa Lệ vừa nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm, tức khắc nhăn mày, "Cậu lại đi tắm à? Ôi trời, không phải bác sĩ kêu cậu mấy ngày nay đừng đụng vào nước sao?"

“Không sao.” Thẩm Niệm Thâm thấp giọng, xoay người đi vào trong.

Hứa Lệ đi theo vào nhà, đóng cửa phòng lại, nhịn không được nhắc anh, “Cậu có thể nghe lời bác sĩ không, thật sự không muốn sống nữa à?”

Thẩm Niệm Thâm tùy tiện lau vài cái, sau đó ném khăn lông lên bàn trà, khom người cầm lấy áo thun trắng trên sô pha tròng vào đầu, rất nhanh đã mặc xong.

Trên bàn trà có rất nhiều sách chuyên ngành, trong đó có một quyển đang mở ra, mặt trên chi chít chữ viết.

Hứa Lệ đi tới, đặt túi đang cầm trong tay lên bàn trà, thuận tiện giúp Thẩm Niệm Thâm xếp đống sách chồng chất trên bàn sang một bên, “Có phải tối qua cậu lại thức đêm không? Không phải đã nói mấy ngày nay phải nghỉ ngơi đàng hoàng sao, liều mạng cũng không phải cách tốt đâu.”

Thẩm Niệm Thâm không nói gì, anh đến phòng bếp lấy một cái ly sạch để rót nước cho Hứa Lệ.

Hứa Lệ ngồi xổm trước bàn trà, mở túi lấy đồ ăn bên trong ra, “Tớ mua cho cậu một ít thức ăn, mì gói sủi cảo còn có sữa bò bánh mì, cậu muốn tiết kiệm tiền nhưng cũng đừng gặm bánh bao miết.”

Cổ họng Thẩm Niệm Thâm khô khốc, anh đưa ly nước cho Hứa Lệ.

Nhìn đồ ăn trên bàn, thanh âm có chút nghẹn lại, “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Hứa Lệ nhận lấy ly, thuận thế ngồi xuống đất.

Cậu ngẩng đầu, tầm mắt dừng ở vết thương bên khóe mắt Thẩm Niệm Thâm, không khỏi thở dài, “Nếu Điềm Điềm thấy cậu như bây giờ, chắc là sẽ khóc đến chết luôn.”

Ngực Thẩm Niệm Thâm bỗng dưng run lên, nhìn Hứa Lệ, “Đừng nói với cô ấy.”

“Tớ biết rồi.” Dừng một chút, lại nói: “Nhưng gần đây cô ấy tìm cậu khắp nơi, cậu thật sự không định liên hệ với cô ấy sao?”

Thẩm Niệm Thâm yết hầu trướng đau, trầm mặc thật lâu, mới mở miệng nói: “Sớm muộn gì cũng sẽ quên thôi.”

Hứa Lệ nhìn Thẩm Niệm Thâm, bỗng nhiên không biết nên nói cái gì.

Cậu không nhớ rõ từng xem câu này ở đâu, ở độ tuổi bất lực nhất lại gặp được người muốn bảo vệ cả đời.

Muốn hái cả bầu trời sao cho em, nhưng hiện thực là nhà chỉ có bốn bức tường, con đường phía trước mênh mang.

Thẩm Niệm Thâm hơi rũ mắt, thấp giọng nói: “Rời khỏi tớ, cô ấy có thể tìm được một người khác tốt hơn tớ vạn lần.”

…

Tập đoàn Hằng Tịch.

Văn phòng tổng tài.

Lâm Cảnh vừa kết thúc cuộc họp, mới đẩy cửa ra thì thấy Tôn Điềm Điềm ngồi trên sô pha.

Anh hơi ngẩn người một chút, cười nói: “Hôm nay sao lại có thời gian đến chỗ anh vậy.”

Tôn Điềm Điềm vội vàng từ trên sô pha đứng lên, “Anh.”

Lâm Cảnh lập tức đi đến sau bàn làm việc, vừa mở máy tính ra xử lý văn kiện, vừa thuận miệng hỏi: “Khi nào nghỉ?”

Tôn Điềm Điềm trả lời: “*Trung tuần[1]* tháng sáu.”

[1] Trung tuần: Khoảng thời gian mười ngày giữa tháng.

“Thời gian nghỉ hè rất dài, sau khi nghỉ anh dẫn em ra ngoài chơi một chuyến.” Lâm Cảnh biết chuyện Tôn Điềm Điềm với Thẩm Niệm Thâm chia tay, biết tâm tình cô không tốt, định nghỉ sẽ mang cả nhà ra ngoài chơi một chuyến, thuận tiện để Tôn Điềm Điềm ra ngoài giải sầu.

Tôn Điềm Điềm lại không chịu, cô đến trước mặt Lâm Cảnh, mím môi, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Lúc này Lâm Cảnh mới phát hiện có chút không thích hợp, ngước mắt mới phát hiện sắc mặt Tôn Điềm Điềm có chút ngưng trọng, giống như có chuyện muốn nói.

Lâm Cảnh không khỏi kỳ quái. Em gái của anh, anh hiểu nó hơn người khác. Cả ngày hi hi ha ha, hoàn toàn không có một chút phiền não, lần đầu thấy bộ dáng cô trầm trọng như thế.

"Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?"

Hai tay Tôn Điềm Điềm gắt gao nhéo váy, rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí, nhìn Lâm Cảnh, "Anh, có thể cho em mượn một chút tiền không?"

Lâm Cảnh sửng sốt một chút, sau đó không nhịn được cười, "Còn tưởng là chuyện gì, không có tiền dùng thì nói với anh, ấp úng nửa ngày, còn tưởng em phạm sai chuyện gì."

Nói xong liền trực tiếp lấy ví tiền trong túi quần ra, lấy toàn bộ tiền bên trong, "Chỗ này có hai vạn, em cầm trước đi."

Tôn Điềm Điềm mím môi, không nhận.

Lâm Cảnh nhướng mày, "Không đủ?"

Tôn Điềm Điềm gắt gao nhéo váy, do dự thật lâu mới mở miệng, "Anh, có thể cho em mượn hai mươi vạn không?"

Tuy rằng trong nhà có tiền, nhưng cũng đều là anh trai vất vả đem về, Tôn Điềm Điềm thật sự rất ngượng ngùng, cô vội nói tiếp: "Anh cho em mượn đi, chờ em đi làm rồi trả cho anh."

Lâm Cảnh nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm nửa ngày, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm như muốn nhìn thấu suy nghĩ cô.

Qua một hồi lâu mới nói: "Tiền không phải là vấn đề, nhưng anh phải biết được em lấy nhiều tiền như vậy làm gì?"

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên ửng đỏ, nói: "Bà ngoại của Thẩm Niệm Thâm bị bệnh, phải làm phẫu thuật."

Lâm Cảnh nghe lời này, tức khắc nhíu mày, “Không phải hai đứa chia tay rồi sao?”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, “Không phải, anh ấy…”

Đôi mắt cô đau xót, đột nhiên nước mắt rơi xuống, “Anh, giúp anh ấy được không?”

…

Hứa Lệ ở chỗ Thẩm Niệm Thâm đến hơn bốn giờ chiều thì về trường, về đến nơi đã là sáu giờ.

Hẹn Trình Đóa đi ăn cơm, kết quả tới cổng trường lại phát hiện Tôn Điềm Điềm cũng ở đó.

Trình Đóa liếc mắt một cái liền thấy Hứa Lệ, kéo Tôn Điềm Điềm chạy tới.

Hai người thế tới rào rạt, Hứa Lệ đột nhiên cảm thấy có chút không lành, cười gượng, “Ha ha, Điềm Điềm, đã lâu không gặp em.”

Trình Đóa trừng mắt Hứa Lệ, “Đừng nhiều lời! Mau nói cho Điềm Điềm biết nơi ở của Thẩm Niệm Thâm!”

Hứa Lệ lập tức nói: “Anh đâu có biết, cậu ấy… chắc là đang bận, đã xin nghỉ với nhà trường rồi, có khả năng vài ngày nữa sẽ về…”

“Mau khai ra! Bằng không tôi chia tay với anh!” Trình Đóa uy hiếp Hứa Lệ.

Hứa Lệ đột nhiên trừng lớn mắt, “Trời ơi, sao em lại giận anh chứ!”

“Anh dám không khai báo!”

Hứa Lệ: “…”

Hứa Lệ rối rắm nửa ngày, gãi gãi đầu nhìn về phía Tôn Điềm Điềm: “… Anh thật sự không biết, có lẽ, em có thể đến bệnh viện tìm cậu ấy, bà ngoại A Niệm ở tại bệnh viện mà.”

“Em đến rồi, mỗi lần đến đều không gặp được anh ấy, có chờ cũng không gặp được, anh ấy cố ý trốn em.”

Hứa Lệ: “… Cái này…”

Tôn Điềm Điềm nói: “Không phải bà ngoại phải làm phẫu thuật sao, em hỏi mượn tiền anh trai em rồi, em muốn đưa cho anh ấy.”

Hứa Lệ nghe thấy lời này, đôi mắt bỗng chốc sáng lên, cậu không khỏi mím môi dưới, rồi rắm một lát, rốt cuộc cũng nói: “Anh dẫn em đi.”

…

Trên đường đi tìm Thẩm Niệm Thâm, Tôn Điềm Điềm mới biết được thì ra anh đã bán nhà rồi.

“Nhưng dù có bán đi cũng chưa được hơn mười vạn.” Trình Đóa nói.

Hứa Lệ đáp, “Cậu ấy còn đang suy nghĩ biện pháp.”

Cậu có chút chột dạ nhìn về phía ngoài cửa sổ, không dám nói cho Tôn Điềm Điềm biết Thẩm Niệm Thâm kiếm tiền như thế nào, sợ cô chịu không nổi.

Tới ngõ nhỏ đường Lăng Cẩm, Tôn Điềm Điềm phát hiện nơi này còn cũ nát hơn nhà trước của Thẩm Niệm Thâm, trong lòng khó chịu, “Sao dạo này anh ấy không đến trường?”

Hứa Lệ nói: “Cậu ấy đang bận, chờ bận xong sẽ trở về.”

Hứa Lệ dẫn Tôn Điềm Điềm cùng Trình Đóa lên lầu.

Vừa chuẩn bị gõ cửa, cửa phòng đã từ bên trong mở ra.

Thẩm Niệm Thâm mặc chiếc áo thun trắng và quần dài đen, một bên vai vác cặp sách đen, chuẩn bị ra cửa.

Thấy Tôn Điềm Điềm, trong nháy mắt cả người anh bỗng dưng cứng đờ, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hứa Lệ.

Anh đã dặn dò Hứa Lệ không được nói cho Tôn Điềm Điềm biết anh đang ở đâu.

Hứa Lệ trong lòng biết mình làm sai, không dám nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Cái kia… A Niệm, Điềm Điềm tìm cậu có chút việc, chúng tớ đi trước."

Nói xong cậu liền kéo Trình Đóa chạy xuống lầu.

Tôn Điềm Điềm đứng ở cửa, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm.

Đã ba tháng không gặp, cô nhìn anh, đôi mắt dần đỏ, nức nở nói: "Vì sao anh lại không có tin tức gì chứ?"

Thẩm Niệm Thâm cổ họng căng cứng, nhìn cô, thanh âm lại lạnh nhạt, "Có việc gì sao?

Ánh mắt Tôn Điềm Điềm dừng ở miệng vết thương ngay khóe mắt Thẩm Niệm Thâm, trong lòng cô căng thẳng, theo bản năng giơ tay sờ, "Anh làm sao vậy? Đụng vào chỗ nào sao?"

Thẩm Niệm Thâm nghiêng đầu né tránh, không cho cô chạm vào.

Tôn Điềm Điềm còn chưa kịp chạm vào, tay phải xấu hổ rơi vào khoảng không.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, lại hỏi một lần, "Tìm tôi có việc gì sao?"

Tôn Điềm Điềm buông tay, gật gật đầu, nhìn anh hỏi: "Có thể đi vào rồi nói không?"

"Cứ nói ở đây đi." Anh đứng ở cửa, không có ý muốn cho Tôn Điềm Điềm vào trong.

Tôn Điềm Điềm ngơ ngác đứng đó, có chút khó có thể tin.

Cô nhìn Thẩm Niệm Thâm, có ý muốn tìm sự nhu tình từ trong mắt anh, nhưng mà không có, trong mắt anh không có một chút cảm xúc, ánh mắt nhìn cô giống như nhìn một người xa lạ.

Mới ba tháng mà thôi, anh đã quên cô rồi sao?

"Thẩm Niệm Thâm, vì sao anh…"

“Nếu không có việc gì thì tôi đi trước.” Thẩm Niệm Thâm ngắt lời cô, đóng cửa phòng lại rồi xoay người đi xuống lầu.

Tôn Điềm Điềm giữ chặt cánh tay anh, “Thẩm Niệm Thâm, không mệt sao?”

Thân thể Thẩm Niệm Thâm cứng đờ, đôi mắt căng cứng, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Tôn Điềm Điềm có rất nhiều lời muốn nói với Thẩm Niệm Thâm nhưng hiện tại không phải là thời điểm nói chuyện yêu đương.

Cô hít một hơi thật sâu, lấy một tấm thẻ ngân hàng từ trong túi ra, ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Trong này có hai mươi vạn, là em hỏi mượn anh trai, anh cầm đi, phẫu thuật cho bà ngoại trước, chờ chuyện này qua, chúng ta nói chuyện sau.”

Thẩm Niệm Thâm hơi rũ mắt, tầm mắt dừng ở tấm thẻ ngân hàng trong tay Tôn Điềm Điềm, thật lâu sau, khóe miệng bỗng nhiên gợi lên một nụ cười tự giễu, anh rút tay ra khỏi Tôn Điềm Điềm, “Cảm ơn, không cần.”

Nói xong liền lập tức đi xuống dưới lầu.

Tôn Điềm Điềm trố mắt đứng ở kế bên cầu thang, bàn tay cầm thẻ ngân hàng bỗng nhiên có chút run rẩy.

Ngực giống như bị thứ gì chặn lại, khó chịu đến không thở nổi.

Cô đứng ngơ ngác một hồi lâu, sau đó phục hồi tinh thần lại, vội vàng chạy xuống dưới.

Thẩm Niệm Thâm đã đi đến đầu ngõ, Tôn Điềm Điềm nhanh chóng đuổi theo anh.

Cô chạy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, gắt gao túm chặt lấy cánh tay anh, “Thẩm Niệm Thâm vì sao anh lại luôn như vậy?! Chỉ là em muốn giúp anh mà thôi! Vì sao lần nào anh cũng phải đẩy em ra xa, vì sao anh chịu nhận sự giúp đỡ của người khác nhưng lại không chịu nhận từ em?! Em là bạn gái anh, em không phải người ngoài, anh có biết anh luôn như vậy làm em thật sự rất vất vả…”

Tôn Điềm Điềm đột nhiên kích động, cảm xúc mấy ngày nay đè ở trong lòng bỗng nhiên không chịu khống chế mà bộc phát, hai mắt cô đỏ bừng, nước mắt từng giọt lớn lăn dài trên khuôn mặt.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, thật lâu thật lâu sau mới nhẹ nhàng nói một câu, "Rất xin lỗi, hại em phải vất vả như vậy."

Tôn Điềm Điềm: "…"

"Về sau sẽ không."

...

Thời điểm Lâm Cảnh về nhà, mẹ Tôn bưng một cái bánh kem từ trên lầu đi xuống, vẻ mặt u sầu.

Lâm Cảnh hỏi: "Làm sao vậy mẹ?"

Mẹ Tôn thở dài, đi đến trước sô pha ngồi xuống, "Điềm Điềm buổi tối về nhà liền nhốt mình trong phòng, ai gõ cửa cũng không mở, vẫn luôn ở bên trong khóc, cơm chiều cũng không ăn, thật là làm mẹ lo chết đi được."

Lâm Cảnh sửng sốt, theo bản năng nhìn thoáng qua hướng trên lầu.

Ánh mắt dừng ở chiếc bánh kem trong tay mẹ, dừng vài giây rồi nói, "Chìa khóa phòng con bé đâu?"

Lâm Cảnh mở cửa, thời điểm bưng bánh kem đi vào liền thấy Tôn Điềm Điềm ngồi rúc ở góc tường khóc, một đôi mắt xinh đẹp nay đã sưng như hai quả đào.

Anh đứng ở cửa một lát rồi đi tới, đặt bánh kem lên tủ đầu giường, sau đó ngồi xổm xuống, giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu Tôn Điềm Điềm, "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm khóc không ngừng, ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ mơ hồ nhìn Lâm Cảnh, "Vì sao anh ấy cứ luôn như vậy, vì sao anh ấy không chịu để em giúp…"

Lâm Cảnh dừng lại, tầm mắt đặt ở chiếc thẻ ngân hàng trên đầu giường, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Có nhớ anh đã từng nói với em

không, môn đăng hộ đối rất quan trọng.”

Tôn Điềm Điềm không ngừng chảy nước mắt, vùi mặt vào cánh tay.

Lâm Cảnh nhìn chằm chằm cô một lát rồi xoa đầu, “Đừng khóc nữa, ra đây ăn một chút rồi đi ngủ một giấc.”

Nói xong Lâm Cảnh đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

…

Mấy ngày sau, Tôn Điềm Điềm đi học vẽ tranh, Trình Đóa bỗng nhiên nói với cô: “Hứa Lệ nói, Thẩm Niệm Thâm đã tìm đủ tiền rồi, một tuần sau bà ngoại anh ấy có thể làm phẫu thuật.”

Tôn Điềm Điềm rất nỗ lực muốn quên đi Thẩm Niệm Thâm, nhưng khi nghe thấy tên anh, ngực vẫn không khống chế được mà run lên.

Cô trầm mặc một lát, nhàn nhạt ‘ừ’ một tiếng rồi lại tiếp tục vẽ tranh.

Trình Đóa nhìn Tôn Điềm Điềm, mím môi, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Trình Đóa nhớ tới buổi tối hôm trước nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm, anh từ trên đài quyền anh đi xuống, người đầy máu, Hứa Lệ đỡ anh, cả người anh lung lay sắp đổ giống như giây tiếp theo sẽ ngã xuống.

(Tiểu Hy: ಥ⌓ಥ... Ôii, anh Thẩm nhà tôi.)

Anh nhìn rồi gian nan kêu Trình Đóa đi tới, mở miệng nói một câu, “Đừng nói cho Điềm Điềm.”

Một khắc đó, Trình Đóa bỗng nhiên cảm thấy, người sống ở trên đời này thật là không dễ dàng, không phải ai cũng có thể vô ưu vô lo như Tôn Điềm Điềm.

…

Lâm Cảnh họp xong, trở lại văn phòng, thư ký ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa.

Anh cởi tây trang treo trên giá áo bên cạnh, “Vào đi.”

Anh đến trước bàn làm việc, kéo ghế ngồi xuống.

Trương Lộ đẩy cửa tiến vào, trong tay cầm một túi giấy, hai tay đưa cho Lâm Cảnh, "Lâm tổng, đây là toàn bộ tư liệu về Thẩm Niệm Thâm mà ngài muốn."

Lâm Cảnh duỗi tay nhận lấy, mở túi lấy văn kiện ở bên trong ra.

Anh cúi đầu nhìn, nhìn đến cuối cùng ấn đường không khỏi nhíu lại.

Trương Lộ quan sát biểu tình của Lâm Cảnh, nhẹ giọng nói: "Tuổi thơ thật sự quá bất hạnh, nhưng vẫn luôn rất nỗ lực sống."

Lâm Cảnh xem xong tư liệu, trầm mặc một hồi lâu, sau đó cất tư liệu vào lại túi giấy, "Quả thật rất bất hạnh, bà ngoại sống nương tựa vào cũng bị bệnh."

Lâm Cảnh kéo ngăn kéo bên phải ra, ném túi giấy vào rồi hỏi: "Bà ngoại cậu ta thế nào rồi?"

"Nghe nói tuần sau sẽ phẫu thuật."

Lâm Cảnh ngước mắt, "Có tiền không?"

Trương Lộ gật đầu, trả lời nói: "Hình như đã tìm đủ rồi."

Lâm Cảnh có chút kinh ngạc, "Từ đâu ra?"

"Bán căn nhà cũ được mười vạn, mười vạn còn lại là…"

"Làm sao?"

Trương Lộ nhìn Lâm Cảnh, sắc mặt có chút ngưng trọng, "Đấu thắng chợ đen quyền anh."

Lâm Cảnh sửng sốt vài giây, mày gắt gao nhăn lại, "Không muốn sống nữa sao?"

Trương Lộ cúi đầu, không dám hé răng.

Lâm Cảnh hơn nửa ngày không nói gì, qua một lát mới nhìn về phía Trương Lộ, "Thân thể rhì sao? Không sao chứ?"

Trương Lộ gật đầu, “Bị thương không nhẹ, nhưng vẫn còn ổn.”

Lâm Cảnh nghe lời này, bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, nhíu mày nói: “Tuổi không lớn, xương cốt cứng thật.”

Anh ngẩng đầu phân phó Trương Lộ, “Đi mời giáo sư Trương, lấy danh nghĩa giao lưu mời ông ấy cẩn thận hỗ trợ kiểm tra, nếu có khả năng thì mời mổ chính luôn. Còn nữa, dùng thuốc tốt nhất, tốn bao nhiêu tiền cũng không sao cả.” Dừng một chút, phá lệ cường điệu, “Đừng cho Thẩm Niệm Thâm biết.”

“Được, tôi đi sắp xếp ngay đây.”

…

Nghỉ hè, Tôn Điềm Điềm đến hải đảo một chuyến, ở hải đảo hóng gió phơi nắng vẽ tranh, những ngày tháng ở đây cực kì vui vẻ.

Đến tháng chín khai giảng, cô mang rất nhiều quà từ hải đảo về cho nhóm bạn cùng phòng, không chỉ quà lưu niệm mà còn đủ loại thức ăn.

Trình Đóa bóc một viên kẹo dừa, ăn ngon đến độ kêu lên, “Ôi trời, kẹo này ăn quá ngon!”

Tôn Điềm Điềm cười, “Vậy cậu ăn nhiều một chút.”

Trình Đóa lấy vài viên, “Tớ lấy mấy viên cho Hứa Lệ nếm thử.”

“Ừm, lấy nhiều một chút, còn có nước dừa này uống cũng rất ngon, cậu lấy một ít qua cho anh ấy đi.” Lại lấy thêm mấy cái quạt cỏ từ túi ra, “Mấy cây quạt này cũng rất đẹp, cậu đưa cho Hứa Lệ và bạn cùng phòng của anh ấy đi.”

Trình Đóa cúi đầu nhìn nhìn, “… Ừm… Ba cái?”

Tôn Điềm Điềm ‘ừ’ một tiếng, cúi đầu lấy thêm những thứ khác.

…

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm từ thư viện về ký túc xá, Hứa Lệ đang chia kẹo cho bạn cùng phòng, thấy Thẩm Niệm Thâm trở về liền hét to một tiếng, “Này, cậu về vừa đúng lúc, về trễ sẽ không còn phần cho cậu.”

Thẩm Niệm Thâm đi tới, nhìn thoáng qua trên bàn, “Cái gì vậy?”

“Kẹo, nước dừa! Cực kì ngon!” Hứa Lệ nói, đưa cho Thẩm Niệm Thâm một viên kẹo.

Thẩm Niệm Thâm nhận lấy, “Cảm ơn.”

Anh bóc ra ăn.

Khống giống với kẹo dừa bình thường, không hề ngán, ăn rất ngon.

Theo bản năng hỏi một câu, “Mua ở đâu vậy?”

Hứa Lệ liếc mắt nhìn anh một cái, “Điềm Điềm đi hải đảo chơi, mang về cho chúng ta.”

Thẩm Niệm Thâm ngẩn ra, viên kẹo trong miệng đột nhiên bỗng biến đắng.

Hứa Lệ lấy cây quạt trên bàn tới, tiêu sái ném ra, “Nè, còn có quạt nữa, cũng là Điềm Điềm cho chúng ta đó, đẹp chứ?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua, sau một lúc lâu mới ‘ừ’ một tiếng.

Hứa Lệ cười, “Chúng ta ai cũng có.”

Thẩm Niệm Thâm ngực run lên, theo bản năng nhìn thoáng qua bàn mình.

Còn chưa nhìn thấy quạt thì Hứa Lệ bổ sung một câu, “Nhưng cậu không có.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Chương 51

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Lần cuối Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm là buổi tối ngày mười bốn tháng sáu, cô tới đưa tiền cho anh.

Anh lạnh nhạt cự tuyệt. Cô khóc lóc hỏi anh vì sao không chịu nhắn lại cho cô, dù là mười ngày nửa tháng cũng được, cô cũng sẽ có dũng khí tiếp tục chờ đợi. Cô khóc lóc nói cảm thấy quá vất vả, cô hỏi anh có phải thật sự không còn thích cô hay không.

Tôn Điềm Điềm khóc đến tê tâm liệt phế, giống như trời sắp sập xuống.

Mặt anh vô cảm nhìn cô, chỉ lạnh nhạt nói một câu: "Tôn Điềm Điềm, từ bỏ đi, hãy sống cuộc sống của em."

Anh vĩnh viễn nhớ rõ ánh mắt cuối cùng của Tôn Điềm Điềm, vô hạn khổ sở cùng tuyệt vọng.

Từ buổi tối hôm đó về sau, anh không còn gặp Tôn Điềm Điềm nữa. Cô không còn giống lúc trước, mỗi tối đều nhắn tin cho anh, kể với anh một số việc vặt thường ngày, rõ ràng biết là anh sẽ không đáp lại nhưng mỗi tối cô vẫn nghiêm túc chúc anh ngủ ngon, dặn dò anh nhớ ăn cơm, chăm sóc bản thân thật tốt.

Từ sau buổi tối hôm đó, cô không còn liên hệ với anh nữa.

Biệt danh vốn có của cô trên WeChat "Điềm Điềm nhà A Niệm", không biết đã bỏ từ khi nào.

Thẩm Niệm Thâm ngồi ở trên ghế, cầm di động, nhìn chằm chằm tài khoản không còn sáng màu, tin nhắn cuối cùng là ngày mười ba tháng sáu.

【A Niệm, hôm nay em không cẩn thận bị té ngã một cái, đầu gối bị rách da, đau quá đi.】

【A Niệm, anh ngủ rồi sao?】

【A Niệm, ngủ ngon ^_^】

Đó là đoạn tin nhắn cuối cùng từ ba tháng trước, đôi mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm màn hình, ngực giống như bị thứ gì chặn lại, rầu rĩ, khó chịu nói không nên lời.

...

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm chia tay từ tháng ba, nhưng ở trong lòng cô chân chính kết thúc là tháng sáu, buổi tối cô đưa tiền cho anh.

Đó là lúc cô cảm nhận rõ ràng mà chính xác được sự mỏi mệt bất lực, cô một chút cũng không hiểu Thẩm Niệm Thâm, thậm chí cô không cảm giác được Thẩm Niệm Thâm yêu cô.

Cô không tiếp tục liên hệ với anh, cô bắt đầu thử quên đi anh. Vừa mới bắt đầu cũng rất khó, vừa nhớ tới liền khóc, khó chịu giống như sống không nổi nữa. Sau đó cô đến hải đảo nghỉ mát, tâm tình cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Cô bắy đầu trở về với bộ dáng ban đầu, mỗi ngày đi học vẽ tranh xem phim rồi đi ngủ, ngày qua ngày mà lặp lại cuộc sống đơn giản, bình bình đạm đạm, không có chuyện gì đặc biệt vui vẻ, cũng không có chuyện gì đặc biệt thương tâm, khá tốt.

Tôn Điềm Điềm càng ngày càng thích ra ngoài vẽ cảnh vật, có đôi khi sáng sớm cõng bàn vẽ ra cửa, vừa đi một cái là hết cả ngày, đến trời tối mới trở về. Sau khi trở về liền tắm rửa một cái, dọn dẹp một chút rồi lên giường ngủ.

Mỗi ngày của cô đều thật sự phong phú, phong phú đến không còn tâm tư nghĩ đến chuyện khác.

Tôn Điềm Điềm cảm thấy đại khái là mình đã buông bỏ, bởi vì cô càng ngày càng ít nhớ tới Thẩm Niệm Thâm. Nhưng cô không phát hiện ra, đã lâu rồi mình không cười một cách vui vẻ thật sự.

Đầu tháng mười hai, núi Lộc Minh có trận tuyết đầu mùa.

Không nhớ rõ đã nghe ai nói, thấy tuyết đầu mùa sẽ có được hạnh phúc.

Sáu giờ sáng Tôn Điềm Điềm liền rời khỏi giường, rửa mặt đánh răng thay quần áo.

Trình Đóa bọc chăn, từ trên giường ló đầu nhìn xuống, thấy Tôn Điềm Điềm ngồi trên ghế mang vớ, thanh âm nho nhỏ hỏi: "Cậu muốn đi đâu vậy?"

Tôn Điềm Điềm mang vớ xong, cầm lấy đôi giày màu đen bên cạnh, nói: "Tối hôm qua núi Lộc Minh có tuyết rơi, tớ muốn đi vẽ."

Trình Đóa ngẩn người, ngay sau đó lập tức ngồi dậy, "Cậu đến núi Lộc Minh bao giờ chưa? Tớ nghe nói địa hình ở đấy rất kỳ quái, giống như có quỷ chắn tường ấy, rất dễ lạc đường."

Tôn Điềm Điềm nói: "Tớ có cầm bản đồ theo, không sao đâu."

Trình Đóa nhíu mày, có chút lo lắng, nói: "Vậy cậu nhớ về sớm một chút, ngàn vạn lần đừng chờ đến trời tối."

"Yên tâm đi."

Tôn Điềm Điềm mang giày xong, bọc một chiếc áo lông vũ thật dày, cõng bàn vẽ trên lưng rồi ra cửa.

Tôn Điềm Điềm đã nửa năm không gặp Thẩm Niệm Thâm, nằm mơ cũng không nghĩ tới, thế mà sáng nay lại đụng phải.

Tôn Điềm Điềm cõng bàn vẽ đi đến cổng trường gọi xe, đang trên đường đi thì thấy Thẩm Niệm Thâm vừa lúc từ sân thể dục chạy ra.

Mới hơn sáu giờ sáng, mùa đông mặt trời lên trễ, thời tiết sương mù mờ mịt, trong trường học cũng không có bao nhiêu người, cực kì an tĩnh.

Thẩm Niệm Thâm mặc chiếc áo thun ngắn tay màu trắng, quần thể thao dài màu đen, trong tay cầm khăn lông, đang lau mồ hôi trên mặt.

Anh vừa mới chạy xong, chuẩn bị về ký túc xá.

Ai ngờ mới từ sân thể dục chạy ra liền đụng phải Tôn Điềm Điềm.

Hai người cách nhau rất gần, gần như là mặt đối mặt.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm, trong nháy mắt ngực run lên, cả người đột nhiên cứng đờ.

Rõ ràng học cùng một trường, khai giảng đã ba tháng, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Thẩm Niệm Thâm yên lặng đứng đó, anh nhìn Tôn Điềm Điềm, thế nhưng không biết nên nói gì.

Tôn Điềm Điềm cũng không nghĩ tới sẽ đột nhiên đụng phải Thẩm Niệm Thâm, cô vốn cho rằng mình đã hoàn toàn buông bỏ, nhưng khi nhìn thấy anh, đáy lòng vẫn không chịu khống chế mà đau đớn một chút, những ký ức từng cùng anh trải qua, xe đạp, công viên trò chơi, rạp chiếu phim ô tô, rừng cây nhỏ lần đầu tiên hôn môi, ngồi phía sau xe máy, ôm anh, cùng anh xuyên phố qua hẻm... bị cố tình quên đi gần như đột nhiên tràn về trong đầu cô.

Cô nhìn anh, hơi mím môi, không nói gì.

Thẩm Niệm Thâm cổ họng có chút khô khốc, sau một lúc lâu mới thấp giọng hỏi: "Muốn đi ra ngoài sao?"

Tôn Điềm Điềm 'ừ' một tiếng, không nói gì thêm.

Thẩm Niệm Thâm thấy cô cõng bàn vẽ, dường như tìm chủ đề, lại hỏi: "Đi vẽ cảnh vật sao?"

"Ừm."

"Đi..."

Thẩm Niệm Thâm còn muốn hỏi cô đi đâu, nhưng Tôn Điềm Điềm đã vòng qua anh, lập tức rời đi.

Từ đầu đến cuối, biểu tình cô đều là lạnh nhạt, ánh mắt nhìn anh giống như nhìn một người xa lạ.

Đây chẳng phải là điều anh hy vọng sao? Quên anh, sống cuộc sống của chính mình.

Nhưng vì sao tim lại đau đến vậy?

Anh quay người lại, Tôn Điềm Điềm đã đi xa, cô ra cổng trường, gọi một chiếc taxi, cô lên xe, xe chạy đi, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Sáng sớm gió lạnh thổi thẳng đến, thổi vào đôi mắt. Đôi mắt Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên có chút đau, nhìn chằm chằm hướng Tôn Điềm Điềm rời đi một hồi lâu mới chậm rãi xoay người, đi về ký túc xá.

Như vậy cũng tốt, cô có cuộc sống của riêng mình, không còn bị anh làm liên lụy nữa.

...

Thời điểm Tôn Điềm Điềm đến núi Lộc Minh đã gần 10 giờ.

Trời đã hoàn toàn sáng, trên núi một mảnh trắng xoá, trên bầu trời còn có bông tuyết bay.

Trên núi Lộc Minh, từng hàng cây tùng sừng sững, những bông tuyết trắng trắng bọc lên thân cây tùng, liếc mắt một cái, đẹp không sao tả xiết.

Tôn Điềm Điềm nhớ tới năm trước cùng Thẩm Niệm Thâm đến núi Minh Nguyệt xem tuyết, khi đó cô còn nói với anh, về sau mỗi năm đều phải cùng anh lên núi xem tuyết, đáng tiếc về sau không còn cơ hội.

Cảnh tuyết trên núi Lộc Minh cực kì đẹp, đêm qua tuyết rơi rất nhiều, mặt đất đã tích một lớp tuyết thật dày, dẫm chân xuống có thể lưu lại một dấu chân thật sâu.

Tôn Điềm Điềm chọn một góc độ thật duyên dáng, sau đó gỡ bàn vẽ xuống, lấy giá vẽ và ghế gấp từ túi ra.

Chỉ trong chốc lát đã dựng xong bàn vẽ, ngồi lên ghế, nghiêm túc vẽ cây tùng bị tuyết bao vây phía trước.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm vẽ tranh cô hết sức chăm chú, vốn vì Thẩm Niệm Thâm mà lòng có chút nóng nảy, trong quá trình vẽ tranh liền dần dần bình ổn lại.

Cô ở bên ngoài vẽ cảnh vật, vẽ một cái liền hết cả ngày, cô có mang theo chocolate cùng bánh mì sữa bò, đói bụng liền tùy tiện ăn một chút.

Lúc giữa trưa, các thôn dân ở thôn trang nhỏ dưới chân núi bắt đầu nấu cơm, khói bếp lượn lờ từ từng ống khói dâng lên, tạo nên một khung cảnh ấm áp đẹp đẽ.

Tôn Điềm Điềm ở trên núi đến gần sáu giờ chiều, trời dần dần chuyển đen, cô thu dọn đồ vật, chuẩn bị xuống núi.

Địa hình núi Lộc Minh xác thật có chút phức tạp, nhưng lúc Tôn Điềm Điềm tới đã cố ý cầm bản đồ cẩn thận nghiên cứu một phen, nhưng lúc đi xuống, cô lại không tìm thấy đường về.

Cô dựa theo phương hướng khi lên để về, nhưng đi tới đi lui, cô phát hiện có chút không thích hợp, đây không phải là con đường khi cô tới.

Cô nhíu mày, lại cầm bản đồ nhìn một lát, sau đó đi theo bản đồ tiếp tục đi về phía trước.

Tôn Điềm Điềm ở trong núi vòng qua vòng lại hơn nửa tiếng đồng hồ, trời đã hoàn toàn tối đen.

Cô cầm di động chiếu sáng, nhớ tới buổi sáng Trình Đóa nói địa hình núi Lộc Minh giống như có quỷ chắn tường, rất dễ lạc đường.

Lúc đó cô còn cảm thấy hơi khoa trương, quỷ chắn tường gì đó, chỉ có ở trong TV thôi.

Giờ phút này cô không khỏi hoài nghi, hay là cô thật sự chạm vào quỷ chắn tường rồi?

Trời càng ngày càng tối, trên núi một người cũng không có, Tôn Điềm Điềm dần dần có chút sợ hãi, gấp không chờ nổi mà muốn xuống núi.

Trong núi gió lạnh gào thét, màn đêm yên tĩnh đến quỷ dị thế này giống như từng đợt quỷ phong đang thổi, thổi trúng cả người liền lạnh căm, lạnh cả sóng lưng.

Tôn Điềm Điềm sợ đến cùng cực, cô cõng bàn vẽ liều mạng chạy về phía trước, trong đêm tối nhìn không thấy đường, cô đột nhiên dẫm trúng một viên đá, mắt cá chân đau đến ngã phịch xuống đất.

Hình như là bị trật khớp, Tôn Điềm Điềm đau đớn, cô cau mày, ngồi trên mặt đất một hồi lâu, bớt đau một chút mới thử từ trên mặt đất bò dậy,

nhưng chân thật sự quá đau, cô đi được vài bước liền chịu không nổi.

Cô lại ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi, trong lòng đột nhiên có chút muốn khóc. Thật là quá xui xẻo, làm cái gì cũng xui xẻo, ra ngoài vẽ bức tranh thôi cũng có thể lạc đường.

Cô bỗng nhớ tới Thẩm Niệm Thâm, nếu có anh ở đây, anh thông minh như vậy, khẳng định sẽ không bị lạc đường. Dù có lạc đường đi chăng nữa, có anh, cô cũng sẽ không sợ.

Nghĩ ngợi, cũng không biết là ủy khuất hay là thương tâm, đột nhiên nhịn không được liền bật khóc.

Cô vừa khóc, vừa lấy di động ra gọi cho anh trai để anh tới đón cô.

Kết quả vừa lấy di động ra liền thấy sắp hết pin.

Sợ đột nhiên tắt máy, cô hoang mang rối loạn lập tức chuẩn bị gọi điện thoại cho anh trai. Kết quả còn chưa kịp vào danh bạ đã có người gọi tới.

Là Tạ Tuân.

Tôn Điềm Điềm như bắt được cọng rơm cứu mạng, lập tức nghe máy, thanh âm Tạ Tuân từ đầu kia truyền đến, "Tớ mang quà đến cho cậu, đang ở cửa ký túc xá nè, xuống lấy đi."

Tạ Tuân mới đi nghỉ mát từ nước ngoài về, mua một chút quà cho Tôn Điềm Điềm, vừa trở về liền đưa tới cho cô.

Tôn Điềm Điềm gấp đến độ bật khóc, "Tạ Tuân cậu ở đâu vậy? Cậu có thể tới đón tớ không? Tớ ở trên núi Lộc Minh, hình như bị lạc đường..."

Thanh âm Tôn Điềm Điềm run rẩy, càng nói càng sợ.

Trong lòng Tạ Tuân nhảy dựng, lập tức nói: "Cậu ở đó đừng nhúc nhích! Tớ lập tức tới ngay!"

...

Buổi tối, phòng ngủ của nhóm Hứa Lệ liên hoan, đang xào rau ở bên ngoài, Trình Đóa cũng đi theo.

Cả một đêm, Trình Đóa đều gọi điện thoại, ấn đường nhăn chặt.

Hứa Lệ gắp đồ ăn cho Trình Đóa, giơ tay xoa nhẹ ấn đường cô, "Làm sao vậy? Sao lại mặt ủ mày chau thế?"

Trình Đóa nói: "Điềm Điềm sáng sớm ra cửa vẽ cảnh vật, đến bây giờ còn chưa trở về, điện thoại cũng tắt máy, cũng không biết đang ở đâu."

Thẩm Niệm Thâm ngồi ở đối diện nghe thấy lời này, ấn đường hơi nhăn lại.

Hứa Lệ nói: "Không phải em nói Điềm Điềm gần đây thường hay ra ngoài vẽ cảnh vật sao, sáng đi thì tối về, sẽ không sao đâu."

Trình Đóa: "Ngày thường là như vậy, nhưng hôm nay cậu ấy đến núi Lộc Minh."

"Em nói cái gì?!" Thẩm Niệm Thâm đột nhiên ngẩng đầu, thần sắc kích động, "Em nói cô ấy đến núi Lộc Minh sao? Một mình cô ấy?"

Địa hình ở Lộc Minh rất loạn, rất dễ lạc đường.

Đặc biệt hiện tại trời đã tối, người còn chưa trở về...

Sắc mặt Thẩm Niệm Thâm trắng nhợt, giây tiếp theo liền nhanh chóng xông ra ngoài.

Chương 52

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Từ trường học đến núi Lộc Minh phải đi hơn hai tiếng, bây giờ đã là tám giờ hơn.

Thẩm Niệm Thâm nghĩ đến Tôn Điềm Điềm một mình ở trên núi, lo lắng chịu không được, từ quán cơm chạy ra, đứng ở ven đường đón xe.

Nhưng bây giờ là thời điểm kẹt xe, có nhiều tài xế nghe nói đến núi Lộc Minh liền không chịu.

Thẩm Niệm Thâm đang sốt ruột thì phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc, "Anh!"

Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại, Lương Kì đang chạy xe máy trên đường, kết quả gặp phải Thẩm Niệm Thâm, cười ha ha chào anh.

Thẩm Niệm Thâm thấy Lương Kì chạy xe máy, ánh mắt sáng lên, nhanh chóng đi qua, "Cho anh mượn xe!"

Nói xong liền trực tiếp kéo Lương Kì từ trên xe xuống, thuận tay gỡ mũ bảo hiểm trên đầu cậu rồi đội lên, leo lên xe, khởi động máy rồi nhanh chóng rời đi.

Thẩm Niệm Thâm chạy xe rất nhanh, chớp mắt một cái liền không thấy bóng người.

Đột nhiên bị túm xuống xe Lương Kì nửa ngày không phản ứng, cậu đứng ở ven đường, vẻ mặt như gặp ác mộng.

…

Thẩm Niệm Thâm lái xe rất nhanh, đặc biệt là lúc ra khỏi nội thành, đi về hướng núi Lộc Minh. Trên đường không còn người đi đường nên anh bắn tốc độ, hận không thể lập tức vọt tới núi.

Địa hình vùng núi Lộc Minh phức tạp, lúc Thẩm Niệm Thâm mới học năm nhất có nghe người ta nói có một cô gái lên núi xem tuyết vào mùa

đông, kết quả một đi không trở về. Chuyện này cũng không biết là thật hay giả, nhưng nghĩ đến Tôn Điềm Điềm hiện tại một mình ở trên núi, cả người anh đều căng thẳng, cắn chặt răng, đôi mắt gấp đến độ đỏ bừng, tựa như giây tiếp theo có thể chảy ra máu.

Anh nghĩ đến buổi sáng gặp Tôn Điềm Điềm, nếu anh hỏi rõ ràng cô muốn đi đâu, nếu anh biết cô muốn đến núi Lộc Minh, nói thế nào thì anh cũng sẽ đi chung với cô. Nếu Tôn Điềm Điềm thật sự xảy ra chuyện gì, anh thật sự không biết phải sống như thế nào. Đại khái cũng không có biện pháp để sống nữa.

Thẩm Niệm Thâm chạy xe băng băng trong đêm tối, gió lạnh giống như con dao nhỏ cứa qua mặt, nhưng anh không cảm thấy đau, trong đầu chỉ có một suy nghĩ là phải nhanh lên, nhanh lên một chút…

Chỗ quẹo vào núi đột nhiên có một chiếc xe vận tải lớn đâm ra, Thẩm Niệm Thâm căng thẳng, đôi mắt bỗng dưng trợn to, anh muốn dừng lại, nhưng vì tốc độ quá nhanh, căn bản không dừng được, khoảng cách giữa hai chiếc xe rất gần, gần như sắp đụng vào nhau.

Xe vận tải lớn đụng vào xe máy, Thẩm Niệm Thâm hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Cũng may anh phản ứng nhanh, đột ngột chuyển hướng sang bên cạnh, xe tránh được cú va chạm, bẻ lái sang một mảnh đất trống, cả người và xe bị ném mạnh xuống đất.

Xe máy ngã trên mặt đất, phát ra một tiếng “Phanh” cực lớn.

Thẩm Niệm Thâm bị văng mạnh lên mặt đất, chỉ trong nháy mắt gáy cảm nhận một trận đau nhức, xương cốt cả người giống như đứt rời, đau đớn vô cùng.

Anh nằm trên mặt đất không nhúc nhích, đôi mắt nhìn trời, đầu mơ mơ hồ hồ, nhưng còn nhớ rõ phải đi tìm Tôn Điềm Điềm.

Anh nhắm mắt lại nằm vài giây, khuỷu tay chống đỡ cơ thể, gian nan từ trên mặt đất bò dậy.

(Tiểu Hy: Huhu. Anh Thẩm của em... （┬┬＿┬┬）)

Tài xế xe vận tải cũng sợ hãi, nhanh chóng chạy tới, "Này, cậu nhóc, thế nào rồi? Không sao chứ?"

"Ừm." Thẩm Niệm Thâm nhàn nhạt lên tiếng, cong người, nâng chiếc xe máy ngã trên mặt đất lên.

Bác tài xế có chút lo lắng, nói: "Cậu ngồi xe tôi đi, tôi đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra một chút, không sao đâu, phí kiểm tra cứ để tôi trả."

"Không cần, cảm ơn." Thẩm Niệm Thâm lại lần nữa ngồi lên xe máy, anh thậm chí còn không kịp kiểm tra vết thương của mình một chút, khởi động xe máy, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm đến núi Lộc Minh đã là mười giờ hơn, vừa đến chân núi, dừng xe ở ven đường, anh liền lập tức chạy lên trên núi.

Trên núi một mảnh đen nhánh, cái gì cũng nhìn không thấy.

Thẩm Niệm Thâm lấy di động ra chiếu sáng, vừa đi về phía trước vừa lớn tiếng kêu tên Tôn Điềm Điềm.

Trong núi im ắng, không có ai đáp lại.

Thẩm Niệm Thâm vừa mới ngã rất nặng, đến lúc này đầu còn có chút choáng, bàn tay còn đang chảy máu, cánh tay cùng đầu gối đều rất đau.

(Tiểu Hy: Có khi nào bị chấn thương sọ nào hong?? (T^T))

Nhưng anh không rảnh lo, trong đầu chỉ chứa một suy nghĩ là tìm Tôn Điềm Điềm.

Nhưng núi Lộc Minh rất lớn, muốn tìm một người không phải là chuyện dễ dàng.

Anh ở trên núi tìm Tôn Điềm Điềm nửa giờ, có lẽ là vừa mới đụng vào đầu nên ngày càng thấy mơ hồ, anh vẫn luôn dựa vào ý chí mà chống đỡ bản thân, hết lần này đến lần khác kêu tên Tôn Điềm Điềm.

Anh đi vào một khu rừng nhỏ, ở trong bóng tối mênh mang, rốt cuộc thấy phía trước có ánh sáng. Ánh mắt anh sáng lên, chịu đựng đau đớn, nhanh chóng chạy tới đó.

“Điềm—”

Còn chưa kịp hô hết tên, cổ họng như bị ngọn lửa thiêu cháy, phát không ra tiếng.

Ngực giống như bị thứ gì đó chặn lại, nghẹn đến không cách nào thở được.

Cả người anh cứng đờ đứng đó, không chớp mắt mà nhìn hai người cách đó không xa.

Tôn Điềm Điềm ngồi dưới đất, Tạ Tuân đang giúp cô xoa bóp mắt cá chân, nghiêm trang mà mắng cô, “Cậu cũng thật tình, dám chạy đến núi Lộc Minh một mình, cậu có biết nơi này mất tích bao nhiêu người rồi không?”

Tôn Điềm Điềm mếu máo, “Tớ không biết, nếu biết tớ đã không tới.” Lại nói: “Vả lại tớ cũng không biết nơi này thật sự dễ lạc đường như vậy, tức chết đi được.”

Tạ Tuân liếc cô một cái, cực kì bất đắc dĩ, “Tớ mới là người bị cậu làm cho tức chết đấy, vừa mới xuống máy bay chưa kịp nghỉ ngơi đã phải chạy tới cái chỗ quỷ quái này để tìm cậu.” Xoa xoa mắt cá chân cô, “Đỡ hơn chưa?”

Tôn Điềm Điềm nhíu mày, “Để tớ đi thử xem.”

Nói xong liền vịn vào cổ tay Tạ Tuân, từ trên mặt đất đứng lên.

Đi về phía trước hai bước, vẫn là rất đau.

Tạ Tuân thở dài, “Được rồi được rồi, tớ cõng cậu, nhanh chóng xuống núi, cái chỗ quỷ quái gì đâu, nhanh nào.”

Nói xong liền đi đến phía trước Tôn Điềm Điềm, ngồi xổm xuống, “Lên đi.”

Lúc này Tôn Điềm Điềm vừa lạnh vừa đói, cũng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này nên liền trèo lên lưng Tạ Tuân, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn cậu, Tạ Tuân.”

Tạ Tuân cười, “Nhớ đối xử với tớ tốt một chút.”

Tạ Tuân cõng Tôn Điềm Điềm xuống chân núi, Tôn Điềm Điềm ở đằng sau giơ đèn pin chiếu sáng, lo lắng hỏi: “Chúng ta có thể đi xuống không?”

Cô có chút hoài nghi, vừa rồi cô loay hoay trên núi mấy vòng cũng không xuống dưới được.

Tạ Tuân: “Cậu cho rằng ai cũng ngốc như cậu à?”

Tôn Điềm Điềm tức giận, đánh vào đầu Tạ Tuân một cái.

“Ai da! Có tin tớ ném cậu xuống không!”

Tôn Điềm Điềm bị dọa, nhanh chóng ôm chặt cổ cậu, “Cậu dám!”

“Lỏng một chút, gãy cổ tớ bây giờ!”

…

Tiếng hai người vui đùa ầm ĩ càng lúc càng xa, Thẩm Niệm Thâm từ phía sau chậm rãi đi ra.

Anh đi đến chỗ vừa rồi Tôn Điềm Điềm ngồi, ngơ ngác đứng đó, đôi mắt nhìn chằm chằm ánh sáng ở phía trước, Tôn Điềm Điềm dựa vào lưng Tạ Tuân, thân ảnh hai người dần dần trở nên rất nhỏ, đã đi rất xa nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng cười của Tôn Điềm Điềm.

Anh không biết hai người đang nói chuyện gì, nhưng hẳn là rất vui vẻ đúng chứ?

Thẩm Niệm Thâm, đây không phải là điều mày hy vọng sao? Một cô gái tốt như vậy, vốn nên ở bên một người tốt hơn mày.

Lòng bàn tay còn chảy máu, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng cảm thấy đau, anh cúi đầu nhìn, nương nhờ vào ánh trăng, thấy lòng bàn tay bị rách một miếng da rất lớn, lộ ra máu thịt bên trong.

Anh lấy khăn giấy từ túi quần ra, lau đi một chút máu. Không biết vì sao mà đôi mắt đột nhiên rất đau. Trên núi thật lạnh, xương cốt cả người cũng cảm thấy lạnh.

Đầu choáng váng, cả người đều đau, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, anh chậm chạp đi xuống chân núi.

Khi xuống đến chân núi, anh phát hiện Tạ Tuân cùng Tôn Điềm Điềm cũng vừa mới xuống. Chắc là giữa đường đi nhầm.

Ở ven đường có một chiếc xe thể thao màu đỏ, Tạ Tuân cõng Tôn Điềm Điềm qua đó, kéo cửa xe ra, đặt cô ngồi vào vị trí. Sau đó vòng đến bên ghế lái, mở cửa lên xe.

Xe thể thao rất nhanh liền khởi động, chớp mắt liền biến mất khỏi tầm mắt.

Sau khi xe rời đi, Thẩm Niệm Thâm mới từ sau thân cây đi ra, đến trước xe máy, đội mũ lên, chậm chạp chạy xe về.

Xe thể thao của Tạ Tuân chạy rất nhanh, đã sớm không còn bóng dáng.

Thẩm Niệm Thâm chạy xe máy, trên đường không một bóng xe, yên tĩnh đến đáng sợ.

Không biết như thế nào, trong đầu Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên hiện ra những ngày tháng vui vẻ ở bên Tôn Điềm Điềm, tựa như một thước phim chiếu chậm trong đầu anh.

Thời điểm anh gian nan nhất, là Tôn Điềm Điềm ở bên cạnh anh. Cô đi giao thức ăn với anh, cùng anh ngồi ăn ở ven đường, cùng anh bị gió thổi mưa xối, mỗi buổi tối về nhà, cô ngồi ở phía sau hát cho anh nghe… Buổi tối cùng anh ngủ trên một chiếc giường, anh vĩnh viễn nhớ rõ buổi tối hôm đó, cô rúc người lại trong lòng anh, vui vẻ nói: “A Niệm, chúng ta tốt nghiệp xong thì kết hôn đi, sau khi kết hôn thì sinh hai tiểu bảo bảo, thật hạnh phúc.”

Không có về sau…

Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên thấy không rõ con đường phía trước, nước mắt mãnh liệt tràn ra làm mờ đôi mắt.

Đau lòng đến không còn cách nào thở nổi, anh dừng xe lại, muốn lau đi nước mắt, nhưng nó lại giống như hoàn toàn không chịu khống chế, càng lau càng chảy mạnh. Anh cúi đầu, gắt gao che đôi mắt lại, bả vai run rẩy,

trong cổ họng không khắc chế được mà phát ra tiếng khóc vừa áp lực vừa bi thống.

…

Thời điểm Tôn Điềm Điềm trở lại ký túc xá đã là 12 giờ.

Lúc về, Tạ Tuân mang cô đến bệnh viện kiểm tra mắt cá chân trước, sau đó mới đưa cô về ký túc xá.

Nhóm bạn cùng phòng đều chưa ngủ, ký túc xá đã tắt đèn, chỉ còn mấy chiếc đèn bàn còn sáng.

Tôn Điềm Điềm vừa vào cửa, Trình Đóa đã gấp đến độ bắt lấy cô, "Sao cậu lại trễ như vậy mới trở về?! Hù chết chúng tớ!"

Tôn Điềm Điềm cười cười, "Không cẩn thận bị lạc đường, cậu đừng nói nữa, cái núi Lộc Minh kia thật đúng là rất tà môn."

Trình Đóa trừng mắt cô, "Còn không phải sao! Tớ vừa mới nghe nói, thì ra lúc trước có một cô gái mất tích ở trên núi đó! Dọa chết người rồi!"

Tôn Điềm Điềm đi đến ghế ngồi, vừa cởi giày vừa cười tủm tỉm nói: "Mệnh tớ rất lớn, an tâm đi."

Trình Đóa 'hừ' một tiếng, "Nếu không phải Thẩm Niệm Thâm người ta tới tìm cậu, cậu có thể thuận lợi xuống núi không?"

Động tác cởi giày của Tôn Điềm Điềm chợt cứng đờ, trong lòng đột nhiên rối loạn, ngẩng đầu, nhìn Trình Đóa, "Cậu vừa mới nói… ai?"

"Thẩm Niệm Thâm, anh ấy nghe nói cậu một mình lên núi Lộc Minh liền phát hoảng, chạy xe máy đi tìm cậu."

Tôn Điềm Điềm sững sờ, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng.

Chương 53

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm về tới ký túc xá đã gần hai giờ sáng.

Hứa Lệ còn chưa ngủ, đang đợi Thẩm Niệm Thâm, thấy anh tiến vào, lập tức từ trên giường bò xuống, "Sao trễ như vậy mới về? Có tìm được Điềm Điềm không?"

Cổ họng Thẩm Niệm Thâm trướng đau, chỉ rầu rĩ mà "Ừm" một tiếng.

Anh ra ngoài ban công, dùng xà phòng rửa miệng vết thương ở lòng bàn tay.

Ký túc xá đã tắt đèn, Hứa Lệ cũng đi ra, lấy đèn pin chiếu sáng cho Thẩm Niệm Thâm. Vốn còn muốn hỏi xem anh với Điềm Điềm thế nào, có làm hòa hay không, kết quả vừa bật đèn pin lại thấy bàn tay Thẩm Niệm Thâm mất một miếng da rất lớn.

Hứa Lệ kinh ngạc, "Tay cậu làm sao vậy? Sao lại bị thương?"

Hứa Lệ đi tới, chiếu đèn pin vào để nhìn kỹ, "Trời ơi, còn bị trầy da nữa. Cậu bị làm sao vậy?"

Thẩm Niệm Thâm nhàn nhạt nói: "Thiếu chút nữa đụng phải xe vận tải, lúc quẹo sang lề đường thì xe máy ngã trên mặt đất."

Vì tránh xe vận tải, lúc quẹo xe máy khẳng định không chịu khống chế, chắc là ngã xuống rất mạnh. Hứa Lệ tức khắc khẩn trương, "Tay có bị nặng lắm không? Còn chỗ khác thì thế nào? Trên người có sao không? Đầu có bị thương không?"

"Vẫn ổn, tớ có đội mũ bảo hiểm." Anh theo bản năng sờ gáy, tuy rằng đội mũ nhưng có thể là ngã quá mạnh, lúc đó cảm thấy rất choáng, vì anh còn đang sốt ruột tìm Tôn Điềm Điềm, gấp đến độ đầu như muốn nổ tung, nên choáng đến không chịu được.

Nhưng bây giờ tâm tình đã bình tĩnh trở lại, lúc này cũng không còn cảm giác gì.

Hứa Lệ vẫn rất lo lắng, nói: “Không được, ngã mạnh như vậy, đến bệnh viện làm kiểm tra toàn thân ngay!” Nói xong liền kéo Thẩm Niệm Thâm, “Đi đi đi, nhanh chóng đến bệnh viện!”

Thẩm Niệm Thâm bất đắc dĩ, “Đêm hôm khuya khoắc kiểm tra cái gì, tớ không sao, dù có muốn kiểm tra cũng để ngày mai rồi đi.”

Hứa Lệ không yên tâm hỏi: “Thật sự không sao chứ?”

“Tớ sẽ lấy sinh mệnh của mình ra đùa giỡn sao?” Thẩm Niệm Thâm cởi áo lông vũ ra, bên trong là chiếc áo thun trắng ngắn tay, anh cúi đầu nhìn xuống chỗ khuỷu tay, bị bầm một mảng lớn.

Vẫn ổn, không có vấn đề gì khác.

Hứa Lệ ‘hừ’ một tiếng, “Người dám chạy đi đấu chợ đen quyền anh thì yêu quý sinh mệnh được bao nhiêu chứ?”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Hứa Lệ liếc anh một cái, lại hỏi: “Nhưng cậu với Điềm Điềm thế nào rồi? Làm hòa chưa?”

Thẩm Niệm Thâm ngồi trên ghế cởi giày, trầm mặc một lát, mới thấp giọng nói: “Tớ không có gặp cô ấy.”

Hứa Lệ sửng sốt, “Không thể nào? Cô ấy đâu?”

Khóe môi Thẩm Niệm Thâm cong lên một nụ cười chua xót, “Lúc tớ đến, Tạ Tuân đã tìm được Điềm Điềm trước, bọn họ cùng nhau xuống núi.”

Hứa Lệ: “…”

…

Sáng sớm hôm sau, Hứa Lệ liền bắt Thẩm Niệm Thâm đến bệnh viện làm kiểm tra toàn thân, may là anh mạng lớn, chỉ là bàn tay bị mất một miếng da, cánh tay phải gãy xương, những chỗ còn lại đều là vết thương nhẹ, khuỷu tay cùng đầu gối bị máu bầm, quan trọng nhất chính là, đầu không có vấn đề. Bác sĩ nói hên là anh đội mũ bảo hiểm, nếu không chấn động não là nhẹ nhất.

Ra khỏi bệnh viện, tay phải Thẩm Niệm Thâm phải bó thạch cao.

Hứa Lệ nhìn anh, tấm tắc nói: "Cậu đúng là chịu đựng ghê thật, tay phải bị gãy xương, nhưng đêm qua lại không biểu hiện đau ra ngoài, tớ còn tưởng rằng cậu thật sự không sao."

Tối hôm qua Thẩm Niệm Thâm đại khái đã đoán được cánh tay của mình bị gãy xương, bởi vì rất đau, nhưng năng lực nhẫn nại của anh luôn rất mạnh, tối hôm qua thật sự quá mệt mỏi, thân thể mệt, tâm cũng mệt mỏi, cho nên không muốn đến bệnh viện, liền nhịn một đêm. Vẫn ổn, không có gì không thể chịu đựng.

Hứa Lệ nhìn cánh tay đang treo băng vải của Thẩm Niệm Thâm, nhớ tới lúc trước anh đi đấu quyền anh, bị thương rất nặng cũng không kêu một tiếng, hiện giờ chỉ là gãy xương, đối với anh mà nói, chắc không tính là gì.

Thẩm Niệm Thâm rời khỏi bệnh viện liền trực tiếp về trường.

Trong đầu đều là hình ảnh tối qua Tôn Điềm Điềm cùng Tạ Tuân nói cười vui vẻ, trong lòng anh bỗng bực bội nói không nên lời, đến sách cũng không muốn đọc, trở lại ký túc xá, lần đầu phá lệ mà ngủ giữa ban ngày.

Nhóm bạn cùng phòng đều không ở ký túc xá, phòng ngủ rất an tĩnh, Thẩm Niệm Thâm nằm ở trên giường, đôi mắt nhìn chằm chằm trần nhà. Nhưng thân ảnh Tôn Điềm Điềm cùng Tạ Tuân vẫn cứ lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt, làm thế nào cũng không biến mất. Ngực Thẩm Niệm Thâm nghẹn muốn chết, cũng không biết là khổ sở hay tức giận.

Anh nhắm mắt lại, trùm chăn kín mít từ đầu đến mông, ngủ!

…

Giữa trưa, Tôn Điềm Điềm cùng Trình Đóa ăn cơm ở bên ngoài.

Ăn được một nửa, Hứa Lệ tới tìm Trình Đóa.

Trong đầu Tôn Điềm Điềm đều là lời Trình Đóa nói, chuyện ngày hôm qua Thẩm Niệm Thâm cũng đến núi Lộc Minh tìm cô. Thấy Hứa Lệ, rồi

rắm nửa ngày, vẫn là không nhịn được mà hỏi một câu, “Cái kia… Đêm qua… Thẩm Niệm Thâm thật sự đi tìm em sao?”

“Đúng vậy.”

Mấy ngày nay, Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điềm Điềm loạn thành như vậy, kỳ thật không thể trách hai người bọn họ, rõ ràng rất yêu nhau, nhưng gia cảnh lại chênh lệch rất lớn, trên lưng Thẩm Niệm Thâm phải mang rất nhiều thứ.

Đoạn tình cảm này, Thẩm Niệm Thâm nâng niu Tôn Điềm Điềm trong lòng bàn tay, e sợ cô phải chịu ủy khuất, còn Tôn Điềm Điềm lại sợ mình trong lúc vô tình làm phiền đến Thẩm Niệm Thâm, các chi tiết nhỏ thường ngày cũng đều cẩn thận xem xét.

Đều muốn đối tốt với đối phương trăm phần trăm, nhưng điều đó lại khiến hai bên đều cảm thấy rất mệt.

Nhưng kỳ thật hai người đều không sai.

Hứa Lệ giơ túi trong tay lên, “Ừm, đây là thuốc mua cho A Niệm.”

Tôn Điềm Điềm cả kinh, “Mua thuốc? Anh ấy bị cảm sao?”

Chẳng lẽ là trên núi quá lạnh nên bị cảm?

Hứa Lệ nói: “Không phải, đây là thuốc hoạt huyết hóa ứ.”

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, theo bản năng mở túi nhìn thoáng qua, ấn đường nhăn lại, ngẩng đầu nhìn Hứa Lệ, lo lắng hỏi: “Anh ấy bị làm sao vậy?”

Hứa Lệ nói: “Thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ.”

Trong lòng Tôn Điềm Điềm đột nhiên nhảy dựng, mặt mũi trắng bệch, “C-cái gì…”

Hứa Lệ lập tức nói: “Không sao không sao, người vẫn ổn.” Lại nói tiếp: “Chính là tối hôm qua lo lắng em ở trên núi một mình gặp phải nguy hiểm nên vội vã đi tìm em, chạy xe máy nhanh quá, vừa vặn một chiếc xe vận tải đâm tới, lúc cậu ấy né thì cả người lẫn xe bị quăng ngã xuống đất.”

Tôn Điềm Điềm nghe, đôi mắt đỏ bừng, “Anh ấy không sao chứ?”

Hứa Lệ: “Có chứ, ngã rất nghiêm trọng, cả người toàn là vết thương.” Hứa Lệ cố ý nói rất bi thảm, vừa nói vừa quan sát biểu tình Tôn Điềm Điềm, nước mắt cô rơi xuống, “Sao anh ấy lại ngốc như vậy chứ?”

Hứa Lệ sờ sờ mũi, nhỏ giọng nói: “Đúng là ngốc, đến mệnh cũng bỏ để đi tìm em, kết quả thấy có người khác liền tự mình yên lặng trở về.”

Hứa Lệ tưởng tượng cảnh tượng ngày hôm qua, cũng thấy quá chua xót.

Tôn Điềm Điềm nghĩ đến Thẩm Niệm Thâm vì đi tìm cô mà thiếu chút nữa xảy ra tai nạn, lại phát hiện cô ở bên Tạ Tuân, cũng không biết là anh thương tâm nhiều thế nào.

Cô đau lòng chịu không nổi, lau nước mắt, hỏi Hứa Lệ, “Hiện tại anh ấy đang ở đâu? Em muốn gặp anh ấy.”

Hứa Lệ trả lời: “Cậu ấy có chút không thoải mái, đang ngủ ở trong phòng.”

Tôn Điềm Điềm vội hỏi: “Em có thể vào không?”

Hứa Lệ: “Có thể, anh dẫn em vào.”

Tôn Điềm Điềm hoàn toàn ăn không ngon, trực tiếp kêu Hứa Lệ dẫn đi tìm Thẩm Niệm Thâm.

Trường học quy định là nam sinh không được vào ký túc xá nữ, nhưng nữ sinh vẫn có thể vào ký túc xá nam.

Hứa Lệ thuận thuận lợi lợi dẫn Tôn Điềm Điềm vào ký túc xá nam, sau đó dẫn cô lên lầu.

Mở cửa, trong phòng chỉ có một mình Thẩm Niệm Thâm đang ngủ.

Hứa Lệ đứng ở cửa không tiến vào, đưa túi thuốc trong tay cho Tôn Điềm Điềm, nhỏ giọng nói: “Em chăm sóc cậu ấy một chút, khuỷu tay và đầu gối đều bị thương, còn chưa có bôi thuốc.”

Tôn Điềm Điềm chỉ cảm thấy lòng đau như bị kim đâm, cho rằng đã quên được Thẩm Niệm Thâm, quả nhiên là lừa mình dối người, không

nghe thấy tin tức thì thôi, vừa nghe thấy liền tan tác hết.

Cô xách theo túi thuốc đi vào trong phòng.

Hứa Lệ cho cô một ánh mắt ủng hộ, sau đó sẵn tiện đóng cửa phòng lại.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Hứa Lệ vừa đi xuống lầu vừa gọi điện thoại cho hai người bạn cùng phòng, kêu bọn họ trước khi trời tối đừng về ký túc xá để tránh quấy rầy Điềm Điềm và A Niệm.

Phòng ngủ ở trường là trên giường dưới bàn, Tôn Điềm Điềm đi tới, đứng ở bàn học Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu nhìn lên trên. Thẩm Niệm Thâm đắp chăn, hình như ngủ rất sâu.

Tôn Điềm Điềm cũng coi như cùng chung chăn gối với Thẩm Niệm Thâm một đoạn thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên thấy anh đắp chăn ngủ, cô nhịn không được bật cười.

Thật giống một đứa bé.

Thẩm Niệm Thâm còn đang ngủ, nghe thấy tiếng mở cửa, cũng biết có người tiến vào, nhưng anh quá mệt mỏi, mệt đến nỗi không muốn lên tiếng, chỉ lo kéo chăn lên tiếp tục ngủ.

Tôn Điềm Điềm đặt túi thuốc lên bàn, sau đó cầm một lọ thuốc phun hoạt huyết hóa ứ ra.

Đi đến bên cạnh cởi giày rồi leo lên trên giường.

Thẩm Niệm Thâm từ đầu đến mông đều ở trong chăn nên không nhìn thấy xung quanh, nhưng vẫn mơ hồ cảm giác được có người đang leo lên giường mình, tưởng là Hứa Lệ, thanh âm nặng nề từ trong chăn truyền ra, đượm sự mệt mỏi, "Cậu làm gì vậy, đừng lên đây."

Tôn Điềm Điềm chả thèm để ý đến anh, leo thẳng lên giường, cảm thấy ngồi ở bên ngoài có chút nguy hiểm, sợ ngã xuống, vì thế bò qua người Thẩm Niệm Thâm, ngồi dựa tường phía trong.

Thẩm Niệm Thâm tưởng Hứa Lệ leo lên giường, cau mày, kéo chăn xuống, "Hứa Lệ có phải cậu…"

Hai chữ “Có bệnh” còn chưa nói ra thì thấy Tôn Điềm Điềm ngồi ở bên cạnh, tim như đột nhiên ngừng đập, không chớp mắt mà nhìn cô chằm chằm.

Anh nghĩ đến Tôn Điềm Điềm nhiều quá nên bị ảo giác sao? Là đang nằm mơ phải không?

Thẩm Niệm Thâm gần như là phản xạ có điều kiện mà kéo chăn lên, một lần nữa che đầu lại.

Nếu là nằm mơ, vậy không cần tỉnh lại.

Tôn Điềm Điềm bị hành động không thể hiểu nổi của Thẩm Niệm Thâm làm cho ngây ngốc, đôi mắt mở to, trố mắt nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm đầu che kín chăn nửa ngày.

Người này, là không muốn thấy cô sao?! (-"-;)

Nhưng dùng chăn che đầu lại… Có phải là quá ấu trĩ rồi không?

Tôn Điềm Điềm vốn đang rất lo lắng cho Thẩm Niệm Thâm, lúc này bỗng nhiên thấy vừa tức vừa buồn cười, một tay kéo chăn Thẩm Niệm Thâm xuống, “Thẩm Niệm Thâm, có phải tối qua anh bị ngã xe, đầu vẫn còn choáng váng không, anh đang làm cái gì vậy?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm, thấy cô cười khanh khách nhìn mình, khóe miệng hơi cong, một lúc lâu sau không dời mắt được.

Vài giây sau, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng tỉnh táo lại.

Thì ra không phải là nằm mơ.

Anh theo bản năng ngồi dậy, biểu tình khôi phục bình tĩnh, “Sao em lại tới đây?”

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, nói: “Đến xem đồ ngốc nào đó vì em mà thiếu chút nữa cả mạng sống cũng không còn.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Tầm mắt Tôn Điềm Điềm dừng ở cánh tay treo băng vải của Thẩm Niệm Thâm, ngực bỗng nhiên nhói đau, cô nhìn chằm chằm đôi mắt anh, muốn nhìn thấu lòng anh, "Không phải anh không cần em nữa sao? Không phải để em sống cuộc sống của riêng em sao? Hiện tại sao lại chạy tới quản em?"

Thẩm Niệm Thâm cổ họng khô khốc, "Anh không có quản em."

Tôn Điềm Điềm: "Tối qua người liều mạng chạy xe máy lên núi tìm em là ai?"

Thẩm Niệm Thâm có loại cảm giác quẫn bách khi bị người ta chọc thủng tâm tư, mạnh miệng nói: "Dù sao cũng là người đã từng thích, tôi không thể trơ mắt nhìn em xảy ra chuyện."

Từng thích???

Tôn Điềm Điềm tức muốn chết, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái.

Muốn mắng anh, nhưng nghĩ đến anh vì tới cứu cô mà thiếu chút nữa xảy ra chuyện liền không đành lòng.

Được rồi, người bệnh là nhất, cô không thèm cãi nhau với anh.

Cô mở nắp lọ thuốc phun ra, nói: "Hứa Lệ nói trên người anh đều là máu bầm, để em bôi thuốc cho anh."

Thẩm Niệm Thâm: "Không cần, tôi tự bôi được."

(Tiểu Hy: Xì. (¯ - ¯) Nghiện mà ngại.)

Tôn Điềm Điềm mặc kệ anh, trực tiếp kéo chăn xuống.

Thẩm Niệm Thâm mặc một chiếc quần đùi dài đến đầu gối, chăn kéo ra, Tôn Điềm Điềm liền thấy đầu gối anh một mảnh máu bầm xanh xanh tím tím, tức khắc đau lòng, duỗi tay nhẹ nhàng sờ một chút, "Đau không?"

Thẩm Niệm Thâm nhàn nhạt, "Vẫn ổn."

Tôn Điềm Điềm cúi đầu, cầm lọ thuốc thực cẩn thận mà phun lên vết thương anh, ngón trỏ nhẹ nhàng xoa phần thuốc cho đều.

Cô rũ mắt, thần sắc chuyên chú.

Thẩm Niệm Thâm nhìn hàng lông mi thật dài của cô, tâm trí đều thất thần.

Trong đầu lại bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng đêm qua, Tôn Điềm Điềm dựa vào lưng Tạ Tuân, hai người vừa nói vừa cười, trong lòng bỗng có chút không thoải mái, nhịn không được hỏi: "Em với Tạ Tuân…" Dừng vài giây, ánh mắt dời về phía khác mới nói tiếp: "Đang ở bên nhau sao?"

Động tác xoa thuốc của Tôn Điềm Điềm dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, không biết nên cười hay nên thế nào, trầm mặc một lát, nói: "Đúng vậy, ở bên nhau, có phải anh muốn chúc phúc em không?"

Thẩm Niệm Thâm nghe lời này, trong lòng đột nhiên đau đớn, tay trái bất giác siết chặt.

Anh nói không nên lời, trái tim đau đớn đến không thể hô hấp.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, trong lòng buồn cười, "Thế nào, hối hận à?"

Thanh âm Thẩm Niệm Thâm có chút nghẹn lại, "Không có."

Anh ngẩng đầu, cố nén đau lòng, nhìn Tôn Điềm Điềm, "Tạ Tuân rất tốt, chúc hai người hạnh phúc."

Tôn Điềm Điềm: "…"

Tôn Điềm Điềm tức giận, thật sự là nhịn không nổi, đánh một cái vào chỗ máu bầm trên đầu gối Thẩm Niệm Thâm.

"Ôi! Đau!" Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, theo bản năng hô một tiếng.

Tôn Điềm Điềm trừng mắt liếc anh một cái, "Đau chết anh đi!"

Chương 54

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm làm cho tức giận, ở trong ký túc xá chưa đến mười phút liền đi ra.

Lúc này Hứa Lệ còn đang nói chuyện với Trình Đóa dưới ký túc xá, hai người đang thảo luận Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm lần này có thể làm hòa hay không, cũng nhất trí đưa ra kết luận khẳng định sẽ làm hòa.

Ai biết vừa mới thảo luận xong, quay đầu lại liền thấy Tôn Điềm Điềm nổi giận đùng đùng từ bên trong ký túc xá đi ra.

Trình Đóa cùng Hứa Lệ liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người đồng thời đi tới.

"Sao lại nhanh như vậy?" Hứa Lệ kinh ngạc hỏi, cậu còn dặn dò bạn cùng phòng trước khi trời tối đừng trở về, muốn để cho hai người có cơ hội ở bên nhau, nào ngờ lại nhanh như vậy, lúc này mới được có mười phút!

Trình Đóa cũng thấy kỳ quái, "Sao cậu không ở trên ấy chăm sóc cho Thẩm Niệm Thâm một lát, không phải anh ấy bị thương sao?"

Tuy là chị em tốt của Tôn Điềm Điềm, nhưng tâm tư Trình Đóa kì thật lại hướng về phía Thẩm Niệm Thâm một chút. Dù sao cũng biết được một ít nội tình mà Tôn Điềm Điềm không biết. Trình Đóa vĩnh viễn không quên được ngày đó từ trên đài quyền anh đi xuống dưới, cả người anh đẫm máu.

Trình Đóa nghe Hứa Lệ kể một ít chuyện về Thẩm Niệm Thâm, cảm thấy anh thật sự sống không hề dễ dàng, Tôn Điềm Điềm đại khái là ánh sáng duy nhất trong sinh mệnh anh.

Trong khoảng thời gian bọn họ chia tay, Tôn Điềm Điềm rất gian nan, chỉ sợ Thẩm Niệm Thâm còn khó chịu hơn cô gấp mười lần gấp trăm lần. Bởi vì bên cạnh Tôn Điềm Điềm còn có nhiều người yêu mến như

vậy, mà Thẩm Niệm Thâm thật sự ngoại trừ Tôn Điềm Điềm ra, cái gì cũng không có.

“Điềm Điềm, Thẩm Niệm Thâm người ta vì cậu mới bị thương, cậu cũng nên chăm sóc cho người ta chứ.” Trình Đóa lôi kéo Tôn Điềm Điềm, nhẹ giọng nói.

Tôn Điềm Điềm còn rất tức giận, “Anh ấy có tay có chân, không cần tớ chăm sóc!”

Tôn Điềm Điềm nói xong liền nổi giận đùng đùng đi về phía trước.

“Ôi! Điềm Điềm chờ tớ!”

…

Tôn Điềm Điềm cả một đường tức giận, trở lại ký túc xá, ngồi ở trên ghế lại buồn bực một lát, mới nói với Trình Đóa: “Cậu đoán xem Thẩm Niệm Thâm nói với tớ cái gì?”

Trình Đóa thấy cô tức giận như vậy, nghĩ thầm khẳng định là không phải lời hay ho gì, thật cẩn thận hỏi: “Cái gì vậy?”

Tôn Điềm Điềm nhớ tới lời Thẩm Niệm Thâm nói, tức giận cười, “Anh ấy hỏi tớ có phải đã ở bên Tạ Tuân hay không, còn chúc tớ hạnh phúc nữa.”

Trình Đóa: “…”

Là con gái, nghe thấy lời này đều sẽ tức giận. Trình Đóa nhích đến bên người Tôn Điềm Điềm, hỏi cô, “Vậy kế tiếp cậu tính làm sao?”

Tôn Điềm Điềm thở phì phì mà bóc một viên kẹo ăn, “Cái gì mà làm sao, anh ấy cũng chúc tớ hạnh phúc rồi, chẳng lẽ còn muốn tớ mặt dày đi xin anh ấy làm hòa sao?”

“…”

…

Hứa Lệ sốt ruột cuống quít chạy về ký túc xá, đẩy cửa ra liền thấy Thẩm Niệm Thâm đã rời giường, đang ngồi ở bàn đọc sách.

Hứa Lệ chỉ hận rèn sắt không thành thép, đóng cửa lại, “Rốt cuộc thì cậu nghĩ thế nào vậy, Điềm Điềm người ta cũng đã chủ động đến gặp cậu rồi, cậu lại nói gì khiến người ta tức giận bỏ về vậy?”

Thẩm Niệm Thâm không trả lời, vẫn cứ nhìn chằm chằm quyển sách trên bàn.

Hứa Lệ sốt ruột, bước đến chỗ anh, “A Niệm, cậu thật sự không muốn quay lại với Điềm Điềm sao?”

Cổ họng Thẩm Niệm Thâm trướng đau. Không muốn sao? Sao lại không muốn chứ.

“Vấn đề của chúng tớ, cậu không hiểu đâu.”

“Sao tớ lại không hiểu? Còn không phải là cậu cảm thấy Điềm Điềm đi theo cậu sẽ bị ủy khuất sao? Còn không phải là cậu lo lắng tương lai sẽ khiến cô ấy chịu khổ sao? Tớ biết cậu sợ chậm trễ cô ấy, nhưng A Niệm à, nếu Điềm Điềm thật sự thích người khác, thật sự ở bên người khác, cậu thật sự có thể phát ra lời chúc phúc cô ấy thật lòng sao?”

Hứa Lệ quá hiểu rõ Thẩm Niệm Thâm, cũng quá rõ anh thích Tôn Điềm Điềm bao nhiêu. Bởi vì quá thích mới luôn cảm thấy mình không xứng.

Đôi mắt nhìn chằm chằm quyển sách bỗng có chút mơ hồ, một lát sau Thẩm Niệm Thâm mới nói: “Tớ sẽ vì cô ấy mà cao hứng.”

“Vậy còn bản thân cậu thì sao? Không khó chịu sao?”

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Tớ không sao.”

Trầm mặc vài giây, yết hầu có chút đau rát, “Tớ có thể chịu đựng được.”

Hứa Lệ nhìn Thẩm Niệm Thâm, bỗng nhiên không biết nên nói cái gì.

Cậu có thể hiểu rõ ý Thẩm Niệm Thâm, nhưng như vậy không phải là quá tàn nhẫn với bản thân sao?

Cậu trầm mặc một lát, thở dài nói: “A Niệm, sớm muộn gì có một ngày cậu cũng sẽ hối hận. Trên đời này cái gì cũng có thể mất đi, không có tiền có thể kiếm, không có phòng ở cũng có thể nỗ lực làm việc, sớm muộn gì có một ngày có thể mua, nhưng chỉ có người mình thích, mất đi

rồi sẽ tìm không được nữa. Có lẽ chờ mười năm hai mươi năm, cậu có tiền, có xe, có phòng ở, sự nghiệp hết thảy đều có, cậu có thể cho Tôn Điềm Điềm một cuộc sống no đủ. Chỉ đáng tiếc là khi đó, Tôn Điềm Điềm có lẽ đã có gia đình của mình, có chồng có con…"

Hứa Lệ nói, bỗng nhiên ngừng lại, trầm mặc một lát, mới vỗ vỗ bả vai Thẩm Niệm Thâm, nặng nề nói: "A Niệm, thật sự đến lúc đó, cậu sẽ hối hận cả đời."

Cả người Thẩm Niệm Thâm cứng đờ bất động, mỗi một câu Hứa Lệ nói đều giống một con dao đâm vào tim anh, tàn nhẫn nhưng lại vô cùng hiện thực.

Anh bỗng nhiên không biết nên làm gì bây giờ. Nếu thật sự giống như Hứa Lệ nói, đại khái là đến lúc chết, anh vẫn sẽ tiếc nuối?

…

Buổi tối hôm Giáng Sinh, học viện ngoại ngữ tổ chức tiệc Giáng Sinh ở hội đường, ngoại trừ các bạn học khoa ngoại ngữ, khoa khác cũng có thể tham gia. Nghe nói là tiệc tự do, có rất nhiều thứ có thể ăn, còn có thể uống rượu khiêu vũ, tại hiện trường cực kì náo nhiệt.

Tạ Nghiên, Gì Miêu, Trình Đóa đều đi, Tôn Điềm Điềm gần đây tâm tình không tốt nên cũng muốn đi náo nhiệt, cao hứng một chút, vì thế liền đi theo nhóm bạn cùng phòng dự tiệc.

Trên đường đi, Trình Đóa lặng lẽ nhắn tin cho Hứa Lệ: 【Hiện tại tụi em đang đến hội đường tham gia tiệc Giáng Sinh, anh nghĩ cách dẫn Thẩm Niệm Thâm đến đây đi.】

…

Tại hội đường, bên trong không bật đèn, nhưng bốn phía quấn quanh rất nhiều các bóng đèn đủ mọi màu sắc. Hội đường có rất nhiều người, khoa ngoại ngữ đang bật một ca khúc có tiết tấu nhẹ, các nữ sinh đều trang điểm tỉ mỉ, một ít người đang khiêu vũ trên sân nhảy, một ít người thì bưng dĩa đi ăn khắp nơi, bên tai tràn ngập thanh âm vui vẻ, quả thật là cực kì náo nhiệt.

Tôn Điềm Điềm không thấy hứng thú, cô đến chiếc bàn dài trải khăn trắng chứa đầy thức ăn mà lấy một ít, rồi đứng gần đó thưởng thức thức ăn.

Tạ Nghiên cùng Gì Miêu chạy đến chụp ảnh bên cây thông Noel, còn Trình Đóa đi theo Tôn Điềm Điềm, bưng một ly rượu trái cây từ trên bàn, thấy Tôn Điềm Điềm vẫn luôn nghiêm túc ăn, nhịn không được cười, "Đã bao lâu cậu không được ăn ngon rồi?"

Tôn Điềm Điềm đang ăn một chiếc bánh kem chocolate, trong miệng toàn là bánh, hàm hồ nói: "Chẳng lẽ cậu chưa nghe nói, thời điểm tâm tình người ta không tốt, ăn nhiều sẽ trở nên vui vẻ sao."

Trình Đóa nhướng mày, cười hỏi: "Vậy hiện tại cậu đã thấy vui chưa?"

Tôn Điềm Điềm nuốt bánh kem xuống, chắc là do ăn quá nhanh, ngực có chút nghẹn lại, cô vội vàng bưng một ly nước trái cây từ bên cạnh, một hơi uống sạch, vỗ ngực để thuận họng rồi mới trả lời nói: "Đương nhiên là vui rồi, cậu không thấy tớ ăn gì cũng ngon sao."

Trình Đóa cười một tiếng, "Cậu cứ mạnh miệng đi."

Vừa nói, vừa theo bản năng nhìn xung quanh.

Trình Đóa kêu Hứa Lệ dẫn Thẩm Niệm Thâm tới đây, muốn để cho hai người có cơ hội ở bên nhau nhiều một chút. Từ lần trước Tôn Điềm Điềm đến ký túc xá tìm Thẩm Niệm Thâm, hai người đã nửa tháng không gặp mặt.

Trình Đóa nhìn xung quanh phía cửa một lát, rốt cuộc cũng thấy Hứa Lệ kéo Thẩm Niệm Thâm đi tới. Ánh mắt sáng lên, lập tức khều Tôn Điềm Điềm một cái.

Tôn Điềm Điềm đang ăn trái cây, đáp một tiếng, "Làm sao cậy?"

Trình Đóa bắt lấy tay cô, nhỏ giọng nói: "Thẩm Niệm Thâm."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, theo bản năng ngẩng đầu, nhìn theo hướng tầm mắt Trình Đóa.

Quả nhiên thấy Thẩm Niệm Thâm từ cửa đi vào.

Nửa tháng không gặp, cánh tay đã được gỡ băng vải, nhìn chung rất tốt.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm nhìn sang Thẩm Niệm Thâm, anh cũng vừa lúc nhìn thấy cô.

Tầm mắt hai người chạm nhau, Tôn Điềm Điềm 'hừ' một tiếng, trực tiếp cúi đầu, để lại bóng dáng kiêu ngạo cho Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Tôn Điềm Điềm tiếp tục ở đằng kia ăn uống, Hứa Lệ dẫn Thẩm Niệm Thâm qua đó.

Không khí có chút xấu hổ, Hứa Lệ lặng lẽ trao đổi ánh mắt với Trình Đóa.

Trình Đóa vội vàng kéo Tôn Điềm Điềm, "Điềm Điềm—"

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới ngẩng đầu, đôi mắt lại nhìn Hứa Lệ, cười tủm tỉm chào, "Chào Hứa học trưởng."

Hứa Lệ: "… Ách…"

Tôn Điềm Điềm căn bản không hề nhìn Thẩm Niệm Thâm, người giảng hòa Hứa Lệ có chút xấu hổ, vì thế tìm lời nói, cười ha hả: "Sao gần đây anh lại cảm giác Điềm Điềm xinh đẹp hơn rất nhiều nha?"

Nói xong liền khều Thẩm Niệm Thâm, "Có phải không A Niệm?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, 'ừ' một tiếng.

Tôn Điềm Điềm liếc nhìn anh một cái, nhưng vẫn không nói gì, cúi đầu tiếp tục ăn.

Hứa Lệ nháy mắt với Trình Đóa, ý bảo nhường không gian lại cho hai người bọn họ, Trình Đóa hiểu ý, lập tức nói: "Điềm Điềm, tớ với Hứa Lệ qua bên kia chơi, cậu ở lại trò chuyện với Thẩm Niệm Thâm đi."

Nói xong liền nắm lấy tay Hứa Lệ mà chạy đi mất.

Tôn Điềm Điềm tiếp tục ăn bánh kem, nghĩ thầm, ai muốn nói chuyện với cái hũ nút này chứ.

Học viện ngoại ngữ quả thật chuẩn bị cho bữa tiệc không tồi, bánh kem cực kì ngon.

Tôn Điềm Điềm đã liên tục ăn ba cái bánh kem, từ đầu đến cuối, không có ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm một cái, hoàn toàn xem anh như không khí.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên cạnh một lát, rốt cuộc nhịn không được tìm cô nói chuyện, thấy Tôn Điềm Điềm đã bắt đầu ăn cái bánh thứ tư, nhẹ giọng nói: "Đừng ăn nhiều quá."

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm không tìm ra lời để nói, theo bản năng sờ mũi, nói: "Sẽ béo đấy."

Tôn Điềm Điềm: "…" Người này thật là… Có thể nói chuyện đàng hoàng hay không!

"Béo cũng không liên quan đến anh!"

Thẩm Niệm Thâm: "…"

"Học tỷ, xin chào." Tôn Điềm Điềm đang cãi nhau với Thẩm Niệm Thâm, phía sau đột nhiên có người vỗ nhẹ vai cô.

Cô ngẩn người, quay đầu lại liền thấy một nam sinh ôm một chú thỏ bông đứng phía sau.

Nam sinh này rất thanh tú, có chút thẹn thùng, "Chào học tỷ, em là Lâm Sở năm nhất khoa ngoại ngữ, đây là quà Giáng Sinh em tặng chị."

Nói xong liền đem đưa chú thỏ bông trong tay cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm rất xinh, từ sau khi chia tay Thẩm Niệm Thâm, trong trường có rất nhiều nam sinh theo đuổi cô.

Nhưng cậu nam sinh trước mắt là lần đầu tiên cô thấy. Năm nhất sao?

Tôn Điềm Điềm có chút ngây ngốc, đối phương đại khái là sợ cô không nhận, trực tiếp đẩy chú thỏ bông vào tay Tôn Điềm Điềm, thuận tiện còn

đưa cho cô một tấm thiệp màu hồng nhạt, sau đó không quay đầu mà bỏ chạy.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, cúi đầu nhìn tấm thiệp.

Câu đầu tiên chính là: Xin chào học tỉ Điềm Điềm, em là Lâm Sở năm nhất ban ba khoa ngoại ngữ Pháp, từ ngày đầu tiên khai giảng gặp chị ở nhà ăn, em liền thích chị,...”

Thẩm Niệm Thâm đứng ở phía sau Tôn Điềm Điềm, vóc dáng anh cao, đôi mắt rũ xuống liền thấy nội dung của tấm thiệp, trong lòng tức khắc nghẹn muốn chết.

Tôn Điềm Điềm nhìn nội dung, cất tấm thiệp rồi cao hứng nói: “Ôi, lúc nghỉ hè đến hải đảo chơi, có một đại sư đoán mệnh cho em, nói em năm nay vận đào hoa đặc biệt nở rộ.” Nói xong còn vuốt vuốt tóc, ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm một cái, cười rất chi là kiêu ngạo, “Không có biện pháp, quá xinh đẹp, *thiên sinh lệ chất nan tự khí[1]*.”

[1] ***Thiên sinh lệ chất nan tự khí*** *(天生麗質難自棄): Trời sinh ra chất đẹp đẽ, khó có thể bỏ đi được.*

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Tôn Điềm Điềm nói, còn cười với Thẩm Niệm Thâm, giơ chú thỏ bông trong tay lên, “Chú thỏ này đẹp chứ?”

Thẩm Niệm Thâm trầm khuôn mặt, “Rất xấu.”

Tôn Điềm Điềm tức khắc nhíu mày, “Cái gì?”

Thẩm Niệm Thâm ngực nghẹn đến mức hoảng, giống như giận dỗi, “Chữ xấu, người xấu, giọng nói cũng xấu.”

Chương 55

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm liên tục nói xấu, nói cho Tôn Điềm Điềm ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm anh nửa ngày, "Thẩm Niệm Thâm anh…"

Sao lại ấu trĩ như vậy?

Thẩm Niệm Thâm nhìn con thỏ bông trong lòng Tôn Điềm Điềm có chút chói mắt, muốn nói gì đó nhưng tự biết không có lập trường để nói, chỉ có thể tự mình giận dỗi.

"Tôn Điềm Điềm, tôi…"

"Học tỷ!"

Thẩm Niệm Thâm ấp ủ hơn nửa ngày, đang muốn nói chuyện với Tôn Điềm Điềm thì cậu nam sinh vừa rồi chạy về, rất hưng phấn mà nói: "Học tỷ, em có thể mời chị cùng khiêu vũ không?"

Tám giờ tối, hội đường là biển người tấp nập, cực kì náo nhiệt. Âm nhạc bật lên thật to, tất cả mọi người đều ra sân nhảy.

Tôn Điềm Điềm theo bản năng liếc nhìn Thẩm Niệm Thâm một cái, anh nhìn cô chằm chằm, muốn nói lại thôi.

Tôn Điềm Điềm mím môi, ngay sau đó quay đầu lại, cười nói: "Được."

Nói xong liền quay đầu đưa chú thỏ bông trong tay cho Thẩm Niệm Thâm, "Giúp em cầm một tí, đừng làm bẩn."

Nói xong liền cùng học đệ vui vui vẻ vẻ ra sân nhảy.

Thẩm Niệm Thâm trố mắt đứng bất động, trong tay cầm con thỏ bông Tôn Điềm Điềm đưa cho.

Anh cúi đầu nhìn thoáng qua, ấn đường nhăn lại.

Đừng làm bẩn?

A, anh muốn ném nó đi.

(Tiểu Hy: Thế thì 'Oops' một cái rồi lỡ tay rơi đi anh (≧▽≦)/)

…

Tôn Điềm Điềm khiêu vũ cùng nam sinh khác, một mình Thẩm Niệm Thâm bị ném lại đằng kia.

Chỗ anh đứng khá xa với sân nhảy, cách một đám người, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm.

Anh nhìn Tôn Điềm Điềm cùng nam sinh bên cạnh vừa nói vừa cười, lại nhìn thấy vài nam sinh khác cũng đứng bên người cô, một đám người không biết đang nói chuyện gì mà bộ dáng đều rất vui vẻ.

Thẩm Niệm Thâm chỉ cảm thấy lồng ngực mình như bị thứ gì đó chặn lại, buồn đến khó chịu cực kỳ, anh nói với chính mình phải rời khỏi chỗ này, không được nhìn không được nghe, chỉ cần không nhìn không nghe không biết là anh có thể chịu đựng, nhẫn nhịn cả đời cũng không sao.

Nhưng anh đã đánh giá quá cao chính mình, trong đầu đều là những lời Hứa Lệ nói với anh ngày đó, hiện tại anh sợ cô đi theo mình phải chịu khổ, chờ sau này anh cái gì cũng có, chỉ mất đi duy nhất mình cô.

Hai mắt anh đỏ lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm về hướng Tôn Điềm Điềm.

Âm nhạc sôi động trên sân nhảy bỗng nhiên nhẹ lại, mọi người vốn đang nhún nhảy theo nhạc, âm nhạc chuyển sang nhẹ nhàng, các nam sinh và nữ sinh bắt cặp với nhau, nữ đặt tay lên vai nam, nam ôm eo nữ, bắt đầu theo âm nhạc nhảy lên điệu nhảy khiêu vũ.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cậu nam sinh vừa mới đưa thư tình cho Tôn Điềm Điềm đang cao hứng ôm eo Tôn Điềm Điềm, anh nhìn 'cái móng heo' của tên nam sinh kia đặt ở eo Tôn Điềm Điềm, cảm xúc vẫn luôn được giấu ở chỗ sâu trong đáy lòng rốt cuộc cũng mất khống chế mà bạo phát.

Anh không có biện pháp nhẫn nhịn, anh không rộng lượng như mình nghĩ, nghĩ đến sau này Tôn Điềm Điềm sẽ ở bên người đàn ông khác liền

cảm thấy khổ không nói nổi.

Hai mắt anh đỏ bừng, đi nhanh về hướng sân nhảy.

Tôn Điềm Điềm thật muốn giận dỗi Thẩm Niệm Thâm một trận, nhưng thời điểm cậu nam sinh ôm eo cô, cô cảm thấy có chút không được tự nhiên, kỳ thật cô chưa từng khiêu vũ cùng người khác.

Cô theo bản năng muốn thối lui, nhưng còn chưa kịp làm thì cổ tay bị một lực mạnh mẽ túm chặt.

Cô sửng sốt, quay đầu lại liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở phía sau cô, đôi mắt đỏ như máu.

Cô hoảng sợ, "Thẩm Niệm Thâm?"

"Tôi có lời muốn nói với em!" Nói vừa xong, anh ném con thỏ bông trong tay cho cậu nam sinh bên cạnh rồi kéo Tôn Điềm Điềm ra ngoài.

Cảm xúc Thẩm Niệm Thâm có chút kích động, nắm cổ tay Tôn Điềm Điềm rất chặt, đi cũng rất nhanh, Tôn Điềm Điềm theo không kịp, "Anh đi chậm một chút, em sắp té rồi."

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy thanh âm Tôn Điềm Điềm, lúc này mới bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại, "Không sao chứ?"

Tôn Điềm Điềm mím môi liếc anh một cái, sau đó ném tay anh ra, lập tức đi ra ngoài.

Thẩm Niệm Thâm dừng vài giây, theo sau ra ngoài.

Đã là tháng mười hai, trời cực kì lạnh lẽo, bên ngoài gió lạnh gào thét, Tôn Điềm Điềm mới từ chỗ ấm đi ra, bị gió lạnh thổi đến cả người phát run, theo bản năng rụt cổ lại.

Thẩm Niệm Thâm đi từ phía sau tới, thấy Tôn Điềm Điềm lạnh đến rụt cổ, theo bản năng cởi áo khoác lông vũ trên người xuống rồi khoác cho cô, thấp giọng nói: "Sao lại mặc ít như vậy?"

Anh thấy Tôn Điềm Điềm chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, đúng là rất đẹp nhưng không giữ ấm được.

Áo Thẩm Niệm Thâm khoác trên người Tôn Điềm Điềm, mang theo nhiệt độ cơ thể anh, còn có một mùi hương bạc hà nhàn nhạt. Lúc trước Tôn Điềm Điềm ở bên Thẩm Niệm Thâm, thích nhất là ôm anh rồi ngửi mùi hương trên người anh, mùi bạc hà nhàn nhạt rất dễ chịu.

Chỉ một cái nháy mắt, hai người đã chia tay nửa năm.

Tôn Điềm Điềm quay đầu lại nhìn Thẩm Niệm Thâm, bên trong anh mặc một chiếc sơ mi trắng.

Thẩm Niệm Thâm không sợ lạnh, mùa đông chỉ mặc áo sơ mi, bên ngoài khoác áo lông vũ là đủ rồi. Lúc lạnh nhất, bên trong cũng chỉ mặc thêm cái áo lông mỏng.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm khoác áo cho mình, còn bản thân anh thì mặc mỗi sơ mi đứng trong gió lạnh, trong lòng bỗng nhiên nhói đau.

Cho dù qua lâu như vậy, anh vẫn đối tốt với cô như trước.

Cô gỡ áo lông vũ xuống, đưa cho anh, "Mặc vào đi, đừng để bị cảm."

"Tôi không sao."

"Em không lạnh."

Thẩm Niệm Thâm dừng vài giây, cuối cùng vẫn là cầm lấy áo lông vũ, một lần nữa mặc vào.

"Anh muốn nói gì?" Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm, hỏi anh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm một lát, một lúc lâu sau, thanh âm thấp thấp, đột nhiên hỏi một câu, "Em thật sự ở bên Tạ Tuân sao?"

Tôn Điềm Điềm ngước mắt nhìn anh, trầm mặc vài giây, "Ừm, đúng vậy."

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Qua một lát.

“Em gạt anh đúng không?” Thẩm Niệm Thâm nhìn đôi mắt Tôn Điềm Điềm, tuy là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại cực kì chắc chắn.

Tôn Điềm Điềm mím môi, “Anh biết còn hỏi sai?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm một lát nữa, đáy lòng bỗng nhiên nhảy lên một cảm giác vui sướng khó lòng giải thích, trong ánh mắt rốt cuộc cũng có ý cười, anh bỗng nhiên vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay Tôn Điềm Điềm, đôi mắt nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi dạo chứ?”

Tôn Điềm Điềm cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay Thẩm Niệm Thâm, vẫn ấm áp như trong trí nhớ.

Đáy lòng bỗng nhiên mềm mại, cô không có rút tay ra, để cho anh nắm lấy, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Lễ Giáng Sinh, trong sân trường có rất nhiều người, Thẩm Niệm Thâm một đường nắm tay Tôn Điềm Điềm, hai người sóng vai đi, không ai nói gì.

Mãi cho đến bên ngoài trường học, Thẩm Niệm Thâm nói: “Muốn đến chỗ nào trong nhà không?”

Tôn Điềm Điềm thật sự rất lạnh, lòng bàn tay vẫn luôn lạnh ngắt, anh sợ cô sẽ bị đông lạnh.

Tôn Điềm Điềm đáp một tiếng, “Sao cũng được.”

Suy nghĩ một chút, lại nói: “Chúng ta đi ăn cái gì đi, em còn chưa ăn cơm chiều.”

“Được.”

Gần trường học có một quán thịt nướng rất ngon, Tôn Điềm Điềm dẫn Thẩm Niệm Thâm qua đấy.

Hôm nay là ngày lễ, trong tiệm có rất nhiều người, phần lớn đều là tình nhân, lúc Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm đến chỉ còn dư lại một bàn cuối cùng ở sát bên cửa sổ.

Tôn Điềm Điềm và nhóm bạn cùng phòng thường xuyên tới đây ăn, rất nhanh liền gọi món xong, sau đó nói với nhân viên phục vụ: “Lấy hai chai bia.”

“Này, chờ một lát.”

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy Tôn Điềm Điềm muốn uống bia, không khỏi nhíu mày, “Khi nào bắt đầu uống bia vậy?”

Tôn Điềm Điềm vừa rót một ly trà, vừa nói: “Vẫn luôn biết uống.”

“Uống ít thôi.”

Tôn Điềm Điềm ngước mắt nhìn anh, “Anh quản em sao?”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Tôn Điềm Điềm lại rót một ly trà đưa cho Thẩm Niệm Thâm, nhìn chằm chằm anh một lát, bỗng nhiên nhịn không được cười, “Không phải muốn chúc em hạnh phúc sao? Hiện tại là có ý gì?”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm thật sâu, trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Rất xin lỗi.”

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, đôi mắt tối lại, “Xin lỗi cái gì?”

Thẩm Niệm Thâm có quá nhiều lời muốn nói với Tôn Điềm Điềm, nhưng lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Anh suy nghĩ thật lâu, mới thấp giọng nói ra một câu, “Cho dù biết em đi theo anh tương lai có khả năng sẽ phải chịu nhiều khổ sở, nhưng vẫn muốn ích kỷ một lần.”

Tôn Điềm Điềm nghe thấy câu này, ngực bỗng nhiên phát run, không biết vì sao lại có chút khẩn trương. Đôi tay đặt bên người bất giác siết chặt rồi lại buông ra.

Ngoài cửa sổ những bông tuyết bắt đầu bay bay, Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, từng câu từng chữ nói: “Lần trước đã xảy ra quá nhiều chuyện, anh thật sự sợ hãi, thấy em vì anh mà chịu khổ, cảm thấy rất xin lỗi em, cảm thấy chính mình thật vô năng, cái loại cảm giác thất bại này…”

Anh bỗng nhiên ngừng lại, cổ họng khô khốc.

Cho dù qua lâu như vậy, nhớ tới lúc trước vì tiết kiệm tiền, mỗi ngày chỉ ăn hai cái bánh bao, cái loại cảm giác tuyệt vọng này đến bây giờ vẫn rõ ràng như cũ, nhớ tới vẫn sẽ cảm thấy thở không nổi.

Anh không muốn để Tôn Điềm Điềm nhìn thấy bộ dạng chật vật của anh như vậy.

“Nhưng em chưa bao giờ cảm thấy vất vả, chỉ cần ở bên anh, dù làm gì cũng rất vui vẻ.”

Cổ họng Thẩm Niệm Thâm trướng đau, không biết nên nói gì.

Hai người nhìn nhau một lát, Tôn Điềm Điềm biết có những lời Thẩm Niệm Thâm không thể nào nói ra, đó là vết sẹo của anh, anh không muốn để cô biết, cô có thể hiểu được anh.

Cô hơi mím môi, có chút oán trách mà trừng mắt liếc Thẩm Niệm Thâm một cái, chủ động mở miệng: “Về sau lại đẩy em ra thì em sẽ không để ý tới anh nữa.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, đôi mắt ẩm ướt, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Sẽ không đâu.”

Dù biết rõ sẽ làm cô chịu khổ, nhưng anh cũng sẽ không buông tay cô ra. Coi như anh ích kỷ đi, hơn nửa năm nay, ngày ngày đêm đêm đều vô cùng gian nan.

Nhân viên phục vụ đưa bia lên, Tôn Điềm Điềm đổ ra hai ly rồi đưa một ly cho Thẩm Niệm Thâm, sau đó giơ ly chạm vào ly của Thẩm Niệm Thâm một cái, cười tủm tỉm nói: “Chúc mừng một chút.”

Thẩm Niệm Thâm nhất thời không phản ứng lại, “Chúc mừng cái gì?”

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm cong cong, “Chúc mừng chúng ta một lần nữa ở bên nhau.”

Thẩm Niệm Thâm đã lâu không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tôn Điềm Điềm, giờ phút này nhìn cô không khỏi ngây ngốc.

Tôn Điềm Điềm uống cạn ly, thấy Thẩm Niệm Thâm còn ngây ngốc, không khỏi bật cười, đưa cái kẹp thịt cho anh, "Hoàn hồn đi, giúp em nướng thịt, em muốn ăn thịt ba chỉ, nướng nhiều một chút."

Rốt cuộc Thẩm Niệm Thâm cũng lộ ra tươi cười, cầm kẹp giúp Tôn Điềm Điềm nướng thịt, thở dài nói: "Không phải là người bệnh nên nhận được sự chăm sóc sao?"

Tôn Điềm Điềm ngước mắt nhìn anh, ánh mắt dừng trên cánh tay phải của anh, "Tay anh còn chưa khỏi sao?"

Thẩm Niệm Thâm đáp một tiếng, "Em cảm thấy sẽ nhanh như vậy sao?"

Tôn Điềm Điềm có chút hoài nghi, duỗi tay nhéo một cái.

"Ôi, đau, Tôn Điềm Điềm em mưu sát bạn trai em à?" Thẩm Niệm Thâm ném kẹp xuống, che cánh tay lại, vẻ mặt lên án mà nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm nghĩ đến Thẩm Niệm Thâm là vì tới tìm cô mới bị thương, nhất thời có chút áy náy, bất đắc dĩ nói: "Được được, chăm sóc anh là được."

Nói xong liền cầm lấy kẹp nướng, vừa nướng thịt vừa chăm sóc Thẩm Niệm Thâm, "Này, cho anh ăn."

Tôn Điềm Điềm đưa một miếng thịt đến bên miệng Thẩm Niệm Thâm.

Người nào đó mặt dày giả bệnh cực kì thỏa mãn mà ăn, sau đó chỉ chỉ bên cạnh, phân phó, "Nướng con cá kia nữa, anh muốn ăn."

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu nhìn anh, một lúc lâu sau, "Thẩm Niệm Thâm, anh đừng có mà được nước lấn tới."

"…"

Chương 56

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm không phải là mâu thuẫn tình cảm mà là trong lòng anh có khúc mắc.

Cả hai không có ai đúng ai sai, cho nên cũng không nói tới tha thứ hay không tha thứ.

Nhưng Tôn Điềm Điềm đã từng oán trách Thẩm Niệm Thâm, đặc biệt là tháng ba năm trước, đến tháng sáu, suốt ba tháng, mỗi ngày cô đều nhắn tin cho Thẩm Niệm Thâm, nhưng anh thật sự nhẫn tâm không đáp lại cô dù là một tin.

Từ lúc lòng tràn ngập chờ mong đợi Thẩm Niệm Thâm nghĩ thông suốt mà trở về tìm cô cho đến khi dần dần tuyệt vọng, đến lần cuối cùng đưa tiền cho Thẩm Niệm Thâm, ngọn lửa trong lòng cô cuối cùng cũng bị dập tắt.

Tuy rằng tính cách cô cũng xem như rất rộng rãi, nhưng cũng biết cảm thấy mỏi mệt.

Cô biết Thẩm Niệm Thâm cũng mệt, cho nên cô rời đi.

Nhưng dù là rời đi, dù là nỗ lực để bản thân quên đi Thẩm Niệm Thâm, nhưng nhớ đến những ngày tháng ở bên anh, nghĩ đến anh chăm sóc, đối xử tốt với cô, cô liền không có cách nào quên đi anh.

Thẩm Niệm Thâm đã chủ động tới tìm cô, tất nhiên cô sẽ không ra vẻ mà giận dỗi anh, cô muốn ở bên anh, không bao giờ chia tay nữa.

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm bắt đầu ăn cơm lúc tám giờ hơn, ăn đến gần 12 giờ mới kết thúc.

Tôn Điềm Điềm cũng không biết là do cao hứng, hay là nhớ tới nửa năm khổ sở này, tóm lại một mình cô uống hết ba chai bia, Thẩm Niệm Thâm cũng không khuyên được.

Đến cuối cùng đành phải để mặc cô.

Ra khỏi quán thịt nướng, Tôn Điềm Điềm lảo đảo xiêu vẹo, Thẩm Niệm Thâm ôm cô, thật sự bất đắc dĩ, "Không thể uống còn uống nhiều như vậy."

Tôn Điềm Điềm uống đến khuôn mặt ửng đỏ, say khướt mà ôm cánh tay Thẩm Niệm Thâm, cười hì hì nói: "Vui mà."

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, ánh mắt nhìn cô thật sâu, thấp giọng hỏi: "Thật sự vui vậy sao?"

Tôn Điềm Điềm đầu óc mơ mơ hồ hồ, gật đầu, dừng một chút rồi lại lắc đầu, "Cũng rất khổ sở."

Thẩm Niệm Thâm ngực run lên, "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm uống say, khống chế không được cảm xúc của mình, cô ôm Thẩm Niệm Thâm, bỗng nhiên bật khóc, "Sao lâu như vậy anh mới đến tìm em? Em thật sự cho rằng đời này hai chúng ta sẽ không còn cơ hội nữa."

Thẩm Niệm Thâm nghe Tôn Điềm Điềm khóc, ngực bỗng nhiên thắt lại, anh ôm chầm lấy cô, cúi đầu, thấp giọng nói bên tai cô: "Anh xin lỗi."

Cổ họng anh khô khốc, đôi mắt bị gió thổi đến có chút đau rát.

Đúng là lâu thật, anh cũng không biết sao mình có thể nhẫn nhịn đến hôm nay.

Tôn Điềm Điềm ở trong lòng ngực Thẩm Niệm Thâm một lát, thanh âm rầu rĩ, "Thẩm Niệm Thâm, em khát nước."

Uống quá nhiều rượu nên là khó chịu.

Thẩm Niệm Thâm liếc mắt nhìn bốn phía, cách đó mười mét có một cửa hàng tiện lợi 24h.

Thẩm Niệm Thâm đỡ Tôn Điềm Điềm đến một thân cây phía trước, "Em đứng ở đây chờ amh một lát, anh đi mua nước cho em."

Tôn Điềm Điềm mờ mịt gật đầu, ngoan ngoãn đứng đó.

“Đứng đây đừng nhúc nhích, anh lập tức trở lại liền.” Thẩm Niệm Thâm lại đỡ bả vai Tôn Điềm Điềm mà dặn dò, sau đó xoay người bước đến cửa hàng tiện lợi phía trước.

Bình thường Tôn Điềm Điềm chỉ uống được hai ba ly, lần đầu tiên uống nhiều như vậy, men say bốc lên, đầu váng mắt hoa, cực kì khó chịu.

Cô mờ mịt đứng đó, đầu xoay tới lui nhìn xung quanh.

Cô ngửi thấy hương khoai nướng. Cô muốn ăn.

Tìm một vòng, rốt cuộc cũng phát hiện đối diện đường lớn có một đám người vây quanh, cô đi theo đám người qua đường, lảo đảo lắc lư đi qua, chen vào trong đám người, thấy một bà lão tóc trắng xoá đang bán khoai nướng.

“Cháu muốn hai cái.” Tôn Điềm Điềm vươn tay.

Trên người cô có mùi rượu, mấy nữ sinh xung quanh đều rất ghét bỏ mà né sang bên cạnh.

Tôn Điềm Điềm không biết, cô nghiêng đầu, đứng đó chờ bà lão nướng khoai.

Chỉ một lát, khoai lang đỏ liền nướng xong, bởi vì Tôn Điềm Điềm đứng đằng trước nên liền duỗi tay nhận lấy. Một nữ sinh bên cạnh tức khắc kêu lên, “Chị làm gì vậy, đây là của chúng tôi, chúng tôi đến trước chị.”

Thanh âm của nữ sinh này rất lớn, ồn ào đến nỗi Tôn Điềm Điềm đau lỗ tai, vẻ mặt cô mờ mịt, nhìn chằm chằm khoai lang đỏ nửa ngày, sau đó nâng tay lên, bởi vì uống say nên ngoan ngoãn như đứa con nít, “Vậy thì cho em.”

Nữ sinh kia rất tức giận mà giật lấy túi khoai lang, trừng mắt liếc Tôn Điềm Điềm một cái, sau đó mấy nữ sinh mới cùng nhau rời đi.

Tôn Điềm Điềm còn đứng trước quầy khoai lang đỏ, thanh âm mềm mại: “Bà ơi, cháu muốn hai cái.”

“Được, đợi chút.”

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu nghĩ ngợi, hai cái có đủ ăn hay không, nếu như Thẩm Niệm Thâm lấy của cô thì sao.

Nghĩ như vậy nên cô lại giơ thêm hai ngón tay, "Bà ơi, cháu muốn thêm hai cái nữa."

Bà lão vui vẻ nheo đôi mắt lại, "Được, có ngay đây."

Khoai lang đỏ rất nhanh liền nướng xong, bà lão lấy một cái túi giấy để đựng cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm duỗi tay nhận, "Cảm ơn bà."

Cô cầm túi khoai lang đỏ nóng nóng, cúi đầu ngửi, rất thơm, đôi mắt tức khắc cong lên, ôm túi khoai lang vui vui vẻ vẻ mà xoay người rời đi.

Bà lão bán khoai lang kinh hãi, hô: "Cô bé, cháu còn chưa đưa tiền!"

Tôn Điềm Điềm nhảy nhót, muốn ôm khoai lang đỏ về cho Thẩm Niệm Thâm ăn.

Lúc này đầu óc cô choáng váng, trong đầu chỉ một suy nghĩ là đem khoai lang về cho Thẩm Niệm Thâm, căn bản đã quên chuyện phải trả tiền, cũng không nghe thấy có người kêu mình.

Cô ôm túi khoai lang chạy thật xa, bà lão gấp đến độ hô to, "Còn chưa đưa tiền, chưa đưa tiền!"

Thẩm Niệm Thâm mua nước ra mới phát hiện Tôn Điềm Điềm biến mất, anh sốt ruột tìm khắp nơi, vừa nhìn lề đường hướng đối diện thì thấy Tôn Điềm Điềm đứng ở trước một quầy bán khoai lang.

Còn chưa đi qua đã thấy Tôn Điềm Điềm ôm khoai lang của người ta chạy đi, không trả tiền.

Anh tức khắc dở khóc dở cười, lập tức chạy tới thu thập tàn cục cho cô, lấy ví tiền ra, "Thật ngại, đó là bạn gái cháu, cô ây uống say rồi, bao nhiêu tiền vậy?"

Bà lão thấy anh trả tiền, lúc này mới thở phào một hơi, vội nói: "Bốn củ khoai lang, tám đồng."

Thẩm Niệm Thâm vội vàng thanh toán tiền, sau đó đi nhanh về hướng Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm ôm túi khoai lang đang muốn qua đường.

Thân thể cô lung lay, mơ mơ màng màng đi sang đường đối diện, vừa lúc có một chiếc xe chạy tới, Thẩm Niệm Thâm sợ tới mức linh hồn nhỏ cũng muốn cất cánh bay đi, anh nhanh chóng chạy tới, một tay kéo Tôn Điềm Điềm từ lề đường vào.

Sức của anh rất lớn, Tôn Điềm Điềm bị anh kéo về sau, đầu đụng thật mạnh vào ngực anh.

Tôn Điềm Điềm hô một tiếng, che trán lại, "Đau quá."

Mặt Thẩm Niệm Thâm rất dọa người, anh nhịn không được mắng cô, "Tôn Điềm Điềm, em muốn chết sao?!"

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, đưa túi khoai lang trong tay đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt cong cong, "Thơm không?"

Thẩm Niệm Thâm: "… "

Khuôn mặt Tôn Điềm Điềm đỏ bừng, cười tủm tỉm nói: "Cho anh ăn đó."

Thẩm Niệm Thâm trầm mặt, nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm nửa ngày, nghiến răng nghiến lợi nói: "Về sau anh mà để cho em uống rượu nữa thì anh cùng họ với em!"

Anh ôm Tôn Điềm Điềm định đi qua đường, Tôn Điềm Điềm lại không chịu, vòng đến sau lưng Thẩm Niệm Thâm, ôm lấy anh, "Cõng em."

"…"

Qua một lát, Thẩm Niệm Thâm cõng Tôn Điềm Điềm qua đường.

Tôn Điềm Điềm dựa vào lưng Thẩm Niệm Thâm gặm khoai lang, nói: "A Niệm lâu rồi anh không cõng em."

Thẩm Niệm Thâm hơi ngẩn ra, bỗng nhiên nhớ tới nửa tháng trước, ở núi Lộc Minh, Tạ Tuân cõng Tôn Điềm Điềm, hai người vừa nói vừa

cười xuống núi.

Anh đi theo phía sau, không từ nào có thể diễn tả cảm giác trong lòng anh lúc ấy, chỉ trong nháy mắt đó, anh thật sự đã cảm thấy chết tâm.

Mặc dù bây giờ nhớ tới, trong lòng vẫn rất không thoải mái, nói: "Anh không cõng em, không phải đã có người cõng em sao."

Trong đầu Tôn Điềm Điềm lúc này trống trơn, chỉ lo gặm khoai lang.

Thẩm Niệm Thâm đợi nửa ngày, nhưng vẫn không nghe thấy Tôn Điềm Điềm đáp lại, anh tức khắc tức giận.

Thẩm Niệm Thâm cõng Tôn Điềm Điềm luyến tiếc không muốn buông cô xuống, giống như một hai phải đấu với Tạ Tuân để biểu hiện địa vị của mình.

Anh cũng không muốn trở về sớm, từ tháng ba năm trước đến bây giờ, đã lâu lắm không gặp, lâu lắm không ở bên nhau như vậy, anh luyến tiếc đã chia tay quá sớm.

Anh cõng Tôn Điềm Điềm chậm rãi tản bộ vòng quanh trường học, Tôn Điềm Điềm dựa vào lưng anh gặm khoai lang.

Khoai lang quá thơm, Tôn Điềm Điềm bất tri bất giác ăn hết ba củ, củ thứ tư đã ăn hai phần ba mới nhớ tới đây là mua cho Thẩm Niệm Thâm, vì thế nói: "Em để lại cho anh một củ nè."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Cảm ơn."

Tôn Điềm Điềm hắc hắc cười, "Không cần cảm ơn."

Tôn Điềm Điềm đưa củ khoai còn non nửa cho Thẩm Niệm Thâm, cô dựa vào lung anh, vui vẻ ngâm nga.

Gió đêm lạnh căm căm thổi vù bên tai, nhưng một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Thẩm Niệm Thâm cõng Tôn Điềm Điềm chậm rãi đi trên đường, anh nghe Tôn Điềm Điềm hát, cảm giác chết tâm bấy lâu nay giống như tan biến, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

Khóe miệng bất giác cong lên, bỗng nhiên anh hy vọng thời gian dừng lại tại khắc này, anh nguyện ý cõng Tôn Điềm Điềm đi đến *thiên hoang địa lão[1]*.

[1] Thiên hoang địa lão: đến ngàn vạn năm sau, đến lúc không còn trời đất.

Tôn Điềm Điềm đang ngâm nga ca hát thì bỗng nhiên ngừng lại.

Thẩm Niệm Thâm sau một lúc lâu không nghe thấy tiếng hát, anh không khỏi hỏi một câu, "Sao lại không hát rồi?"

Tôn Điềm Điềm ở phía sau ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, cau mày, biểu tình rất thống khổ, "Thẩm Niệm Thâm, em ăn nhiều quá."

Thẩm Niệm Thâm ngẩn ra, "Cái gì?"

Tôn Điềm Điềm thống khổ nói: "Em muốn ói…"

Cả người Thẩm Niệm Thâm cứng đờ, đôi mắt bỗng dưng trợn to, gần như phản xạ có điều kiện mà hô to, "Chờ một chút, đừng…"

Nhưng mà không đợi anh nói xong, Tôn Điềm Điềm đã dựa vào lưng anh, 'ọt' một tiếng.

Cả người Thẩm Niệm Thâm cứng đờ, qua vài giây mới hoàn hồn, đem Tôn Điềm Điềm từ trên lưng buông xuống.

Tôn Điềm Điềm ngồi xổm trên mặt đất ói cả buổi, Thẩm Niệm Thâm đỡ cô, vừa cho cô xúc miệng, vừa lau miệng giúp cô, một hồi lâu sau Tôn Điềm Điềm mới ngừng ói, cô nhắm mắt lại, say khướt mà dựa vào cánh tay Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm giúp Tôn Điềm Điềm thu dọn rồi mới lấy khăn giấy lau vết bẩn trên quần áo, nhìn kẻ đầu sỏ gây tội đang nhắm mắt dựa vào tay mình sắp ngủ, anh không biết là nên khóc hay nên cười.

Anh nhịn không được nhéo má Tôn Điềm Điềm, "Tôn Điềm Điềm, em đang trừng phạt anh sao?"

Tôn Điềm Điềm mơ mơ màng màng cảm giác có người đang nhéo mặt mình, cô cau mày đánh một cái, lẩm bẩm một câu, "Đừng phá em."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô một lát, dở khóc dở cười, cõng Tôn Điềm Điềm lên, "Cứ xem là tự làm tự chịu đi."

Anh cõng Tôn Điềm Điềm đến tiệm thuốc mua thuốc giải rượu, sau đó đến khách sạn thuê một căn phòng rồi cầm chìa khóa lên lầu.

Vào phòng, Thẩm Niệm Thâm liền đút thuốc giải rượu cho Tôn Điềm Điềm trước.

Tôn Điềm Điềm híp mắt nằm trên giường, Thẩm Niệm Thâm giúp cô cởi áo khoác, sau đó đắp chăn, xoa xoa mặt cô, "Em ngủ trước đi, anh đi tắm một cái."

Thẩm Niệm Thâm đến phòng tắm tắm rửa một cái, tốc độ rất nhanh, mười phút liền xong, sau đó giặt chiếc áo lông vũ bị Tôn Điềm Điềm làm dơ hai lần.

Thời điểm ra khỏi phòng tắm, Tôn Điềm Điềm đang nằm trên giường, đôi mắt mở to, cổ họng đau rát, "Thẩm Niệm Thâm…"

Thẩm Niệm Thâm treo quần áo lên giá áo rồi đi đến mép giường, "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm vẻ mặt thống khổ, "Đau đầu quá."

Thẩm Niệm Thâm cúi người, sờ sờ trán cô, "Không phát sốt, em chờ một tí, anh pha nước ấm cho em."

Thẩm Niệm Thâm pha một ấm nước cho Tôn Điềm Điềm, cô từ trên giường bò dậy, bưng ly nước ấm lên uống hai ngụm.

Cô vẫn cau mày, rất khó chịu.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, đau lòng nói: "Về sau còn uống bia nữa không?" Tôn Điềm Điềm mếu máo, không nói lời nào.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cười, xoa xoa đầu cô, "Tắm rửa một cái đi, tắm xong sẽ thoải mái hơn."

Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn gật đầu, sau đó rời giường đến phòng tắm.

Tôn Điềm Điềm đi tắm, Thẩm Niệm Thâm nằm ở trên giường nghỉ ngơi, hai tay gối sau đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm trần nhà.

Nhớ đến cảnh tượng vừa rồi Tôn Điềm Điềm đi mua khoai lang quên trả tiền rồi cả bộ dáng ôm khoai chạy liền nhịn không được cười.

Ăn nhiều thịt nướng như vậy rồi còn ăn mấy củ khoai lang, cô cũng thật là lợi hại.

Bỗng nhiên nhớ tới Tôn Điềm Điềm nói để lại cho anh củ khoai lang, vì thế từ trên giường ngồi dậy, đi đến bàn trà, cầm túi khoai trên bàn lên.

Buổi tối anh ăn không nhiều lại còn bị Tôn Điềm Điềm quậy cho cả buổi, anh cảm thấy cũng có chút đói.

Nhưng thời điểm mở túi giấy ra, anh bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Sau một lúc lâu, anh lấy củ khoai đã bị gặm chỉ còn một mẩu từ bên trong ra, nhìn chằm chằm cả nửa ngày.

A, cái này gọi là để lại cho anh một củ khoai lang???

Tiếng nước trong phòng tắm đột nhiên ngừng lại, Tôn Điềm Điềm mở cửa he hé, từ bên trong lộ ra khuôn mặt nhỏ đỏ rực, đôi mắt ngập nước mà nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Thẩm Niệm Thâm, anh có thể đi mua giúp em quần lót dùng một lần không? Em lỡ làm rơi nó xuống nước rồi.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Chương 57

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại liền thấy khuôn mặt nhỏ đỏ rực của Tôn Điềm Điềm thò ra từ khe cửa, nửa bên vai cũng lộ ra ngoài, trên làn da trắng nõn bóng loáng của cô ngưng tụ những giọt nước trong suốt.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng ở trên vai Tôn Điềm Điềm, hô hấp ngừng lại, anh nhanh chóng dời tầm mắt, nói: "Chờ anh một chút."

Nói xong liền từ trên sô pha đứng lên, lập tức ra ngoài.

Đi được vài bước, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, quay đầu, anh nâng củ khoai lang trên tay lên, nhìn Tôn Điềm Điềm, "Không phải em nói để lại cho anh một củ khoai lang sao? Bốn củ khoai để lại cho anh một mẩu à?"

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu, đôi mắt chớp chớp hai cái, sau đó cong khóe mắt, cười.

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được cười, quay đầu, cầm mẩu khoai lang còn dư ra ngoài.

Dưới lầu có siêu thị, hẳn là có bán quần lót dùng một lần.

Thẩm Niệm Thâm lần đầu tiên tới mua đồ dùng riêng của con gái, ít nhiều gì cũng có chút ngượng ngùng.

Tìm được vị trí bán quần lót dùng một lần, anh tùy tiện cầm lấy một hộp rồi vội vàng đến quầy thu ngân tính tiền.

Thời điểm trở về, Tôn Điềm Điềm còn ở trong phòng tắm, bởi vì không có quần lót nên không thể ra ngoài, nước ấm vặn mức mạnh nhất, đứng ở dưới vòi hoa sen, nước chảy từ trên đầu xuống.

Tôn Điềm Điềm còn chít men say, cô ngẩng đầu, nhắm mắt lại ở bên trong ca hát, thanh âm rất lớn, Thẩm Niệm Thâm vừa mở cửa liền nghe thấy được.

Ngày thường hát rất dễ nghe, bây giờ uống say liền hát như tiếng quỷ rống.

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được cười, đi đến phòng tắm, gõ gõ cửa, "Anh mua đồ về rồi."

Tiếng nước đột nhiên im bặt, hai giây sau liền nghe thấy tiếng bước chân, tiếp đó cửa phòng tắm từ bên trong mở ra, Tôn Điềm Điềm ló đầu ra, vươn tay về phía anh, đôi mắt cong cong, "Cảm ơn anh."

Thẩm Niệm Thâm nhìn khuôn mặt Tôn Điềm Điềm, so với lúc nãy càng đỏ hơn.

Chắc là cô đã ngâm lâu trong nước.

…

Tôn Điềm Điềm ở bên trong một lát, lúc đi ra, bên ngoài chỉ mặc một cái áo lông màu trắng, bên trong không có áo lót.

Áo lông rất lớn, tựa như bao trùm cả người cô. Cô không có mặc quần, chiều dài áo lông vừa vặn che khuất đến mông, lộ ra đôi chân tinh tế trắng nõn.

Tắm rửa xong cô có thói quen không mặc nội y, cứ để như vậy mà đi ra ngoài.

Thẩm Niệm Thâm ngồi trên giường, phía sau lưng dựa vào đầu giường, một chân duỗi thẳng, một chân tùy ý cong lại, đang cúi đầu nhìn di động.

Nghe thấy tiếng phòng tắm mở cửa, anh ngẩng đầu lên.

Tôn Điềm Điềm khoác chiếc áo lông màu trắng rất mỏng, bên trong lại không có mặc nội y, mơ hồ phác hoạ ra một chút hình dáng.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm rất sâu, anh nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, thẳng đến khi Tôn Điềm Điềm chạy đến mép giường, nhảy bổ vào người anh.

Tôn Điềm Điềm xông đến rất mạnh, Thẩm Niệm Thâm bị cô đẩy ngả về phía sau, lưng dựa vào gối đầu, nửa nằm xuống.

Tôn Điềm Điềm đè trên người Thẩm Niệm Thâm, bởi vì không mặc nội y nên trước ngực mềm như bông đè trên bờ ngực cứng rắn của Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cảm nhận được, hô hấp có chút khó khăn, anh đỡ bả vai Tôn Điềm Điềm, hơi đẩy cô ra, ánh mắt rất sâu nhìn đôi mắt cô, "Điềm Điềm, em say rồi."

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, "Em không có say."

Cô nói rồi cúi đầu hôn lên môi Thẩm Niệm Thâm. Cánh môi mềm mại dán trên môi Thẩm Niệm Thâm, không có động tác gì khác, cũng không có buông ra.

Hai người môi dán môi, không ai cử động.

Trong phòng an tĩnh đến không có một chút thanh âm, một hơi thở ái muội ở nơi tối tăm lặng yên không một tiếng động mà kích động.

Tôn Điềm Điềm dựa vào người Thẩm Niệm Thâm, ngực dán ngực, bụng nhỏ dán bụng nhỏ.

Môi cô dán trên môi Thẩm Niệm Thâm một lát, Tôn Điềm Điềm trong đầu ngốc ngốc, không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên vươn đầu lưỡi, liếm môi Thẩm Niệm Thâm một cái.

Thẩm Niệm Thâm đã lâu không thân thiết với Tôn Điềm Điềm, làm sao có thể chịu nổi sự khiêu khích của cô như thế, anh bỗng nhiên bóp chặt eo cô, xoay người một cái liền đè cô ở dưới thân, cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi cậy mở hàm răng, thuần thục mà trượt vào.

Nghiêm túc mà nói thì tháng ba năm ngoái đến bây giờ đã gần một năm. Thẩm Niệm Thâm hôn rất sâu, môi lưỡi gắt gao giao nhau, không lưu lại một khe hở, anh nặng nề mút lấy lưỡi cô, giống như muốn đem sự nhớ nhung gần một năm nay mà phát tiết ở nụ hôn kịch liệt.

Tôn Điềm Điềm chỉ cảm thấy Thẩm Niệm Thâm giống như hận không thể nuốt cô, anh gắt gao bóp lấy eo cô, ngực cô bị anh nặng nề đè xuống, bụng nhỏ cũng dính sát vào bụng nhỏ anh.

Thân thể Thẩm Niệm Thâm nóng bỏng, dần dần nổi lên phản ứng.

Hai người thân thể kề sát, Tôn Điềm Điềm cảm giác được nơi đó của Thẩm Niệm Thâm rất rõ. Áo lông của cô không biết từ khi nào đã bị kéo xuống tới eo, phía dưới chỉ còn một cái quần lót, nơi đó của Thẩm Niệm Thâm vừa vặn lại để bên ngoài quần lót cô.

Mặt Tôn Điềm Điềm đỏ bừng, trong thân thể đột nhiên có một cảm giác xa lạ nảy lên.

Cô đẩy bả vai Thẩm Niệm Thâm, rốt cuộc anh cũng hơi buông môi cô ra, khẽ ngẩng đầu lên, anh thở dốc thấp thấp, đôi mắt gần tơ đỏ.

Tôn Điềm Điềm có chút khẩn trương, liếm liếm môi, đôi mắt ướt át, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, anh có muốn không?"

Trong đầu Thẩm Niệm Thâm như có thứ gì đó bị oanh tạc.

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, đôi mắt theo bản năng liếc nhìn thân dưới của Thẩm Niệm Thâm một cái.

Anh mặc chiếc quần lót màu trắng, nơi đó cực kì hùng vĩ, giống như giây tiếp theo sẽ phá quần mà nhảy ra.

Tôn Điềm Điềm mặt đỏ tim đập, hoảng loạn dời tầm mắt đi.

Cô đỏ mặt, nhìn đôi mắt Thẩm Niệm Thâm, nhỏ giọng hỏi: "A Niệm, anh sẽ làm sao?"

Thẩm Niệm Thâm cổ họng khô khốc, đôi mắt càng đỏ hơn.

Tôn Điềm Điềm nhích tới bên cạnh anh, cô nắm lấy tay anh mà đặt trước ngực mình, mặt đỏ bừng, thanh âm cũng có chút run rẩy, "Có phải anh muốn như vậy…"

Lòng bàn tay Thẩm Niệm Thâm chạm vào nơi mềm mại, tay anh hơi run rẩy, tựa như bản năng mà nhéo nhẹ một cái.

Tôn Điềm Điềm giật mình, cả người run rẩy, mặt cô đã đỏ đến lợi hại, thẹn thùng hỏi: "Có phải là hơi nhỏ không?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn khuôn mặt hồng hồng của Tôn Điềm Điềm, lý trí tại thời khắc này đột nhiên không còn sót lại chút gì, anh đột nhiên một tay kéo Tôn Điềm Điềm vào trong lòng ngực, giây tiếp theo liền gắt gao đè cô dưới thân, lại lần nữa nặng nề hôn cô.

Anh hôn môi cô, dần dần đi xuống, hôn cằm, cổ, cuối cùng dừng ở ngực cô.

…

Tôn Điềm Điềm chưa từng có cảm nhận như vậy, cả người giống như hóa thành một vũng nước. Thân thể cô mềm mại, đôi mắt mê mang mà nhìn trần nhà.

Chuyện dần dần trở nên mất khống chế, cũng may Thẩm Niệm Thâm còn có một chút lý trí, ở giây cuối cùng sắp cầm giữ không được thì ngừng lại.

Anh duỗi tay mặc lại chiếc áo đã bị kéo đến bên hông cho Tôn Điềm Điềm, cố nén sự xúc động trong thân thể.

“Sao… Làm sao vậy?”

Thẩm Niệm Thâm cúi người hôn lên đôi mắt cô, nói: “Không phải bây giờ, không thể ở chỗ này.”

Lần đầu tiên của Tôn Điềm Điềm, anh không thể hấp tấp như vậy mà muốn cô ở khách sạn.

Lông mi Tôn Điềm Điềm run run, đôi mắt rủ xuống, theo bản năng nhìn thoáng qua thân dưới của anh

Nơi đó vẫn cực kì hùng vĩ, Tôn Điềm Điềm đỏ mặt, nhìn đôi mắt Thẩm Niệm Thâm, “V-vậy anh phải làm sao?”

Thẩm Niệm Thâm xoa đầu cô, ôn nhu nói: “Ngủ đi.”

Anh xuống giường, đắp chăn cho Tôn Điềm Điềm. Sau đó liền xoay người đi về phía phòng tắm.

Cửa phòng tắm đóng lại, tiếng nước vang lên.

Tôn Điềm Điềm nghiêng người nằm trên giường, thân thể bị chăn chặt chẽ che lại, chỉ lộ ra bàn tay với khuôn mặt nhỏ, đôi mắt đen nhánh, không chớp mắt mà nhìn cửa phòng tắm.

Thẩm Niệm Thâm ở bên trong một hồi lâu, lúc đi ra, ngọn lửa trong thân thể đã được dập tắt.

Tôn Điềm Điềm nằm trong chăn, cô mở to đôi mắt nhìn anh.

Anh nhìn cô, không khỏi cười, "Còn chưa ngủ sao?"

Anh vừa nói vừa đi về giường.

Hai người đặt phòng tiêu chuẩn, có hai giường.

Anh đi đến chiếc giường còn lại, leo lên rồi đắp chăn nằm xuống.

Tôn Điềm Điềm trở mình, mặt quay về hướng Thẩm Niệm Thâm, vẫn chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ, đôi mắt đen nhánh nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cũng nghiêng người đối diện với Tôn Điềm Điềm, cười nói: "Mau ngủ đi."

Tôn Điềm Điềm thanh âm nhẹ nhàng, "Anh đã khỏe chưa?"

"Ừm? Cái gì?" Thẩm Niệm Thâm ngây ngốc, nhất thời không phản ứng lại.

Tôn Điềm Điềm có chút thẹn thùng, thanh âm càng nhỏ hơn, "Chính là… cái kia…"

Thẩm Niệm Thâm lúc này mới hiểu rõ cô đang nói đến cái kia, hàm hồ "ừm" một tiếng.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, lại hỏi: "Anh tắm nước lạnh sao?"

"Ừm."

Tôn Điềm Điềm nhăn ấn đường, "Sẽ không cảm mạo chứ?"

Trời lạnh như vậy, đi tắm nước lạnh thì sẽ lạnh chết.

Thẩm Niệm Thâm: “… Không thể nào…”

…

Nhưng sự thật đã chứng minh, mùa đông tắm nước lạnh thật sự sẽ cảm mạo.

Sáng sớm từ khách sạn đi ra, Thẩm Niệm Thâm liên tiếp hắt xì vài cái.

Tôn Điềm Điềm bật cười, “Không phải anh nói sẽ không bị cảm mạo sao?”

Thẩm Niệm Thâm dùng sức xoa tóc cô, cả giận: “Còn không biết xấu hổ mà cười! Anh như vậy là vì ai??”

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, bám vào cánh tay anh, “Đừng giận mà, em đi mua thuốc cho anh.”

Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm đến tiệm thuốc mua một hộp thuốc cảm mạo, sau đó lấy ly dùng một lần mà rót nước, rồi đổ thuốc vào.

Thẩm Niệm Thâm chờ bên ngoài, Tôn Điềm Điềm bưng ly nước đã pha thuốc cảm mạo ra, “Cẩn thận một chút, coi chừng nóng.”

Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài, duỗi tay nhận lấy.

Tôn Điềm Điềm ở bên cạnh cười tủm tỉm nhìn anh, “Thẩm Niệm Thâm, anh có cảm thấy hiện tại hai chúng ta giống như đang đổi vị trí không? Trước kia đều là anh chăm sóc em, sao em lại cảm thấy hiện tại đều là em chăm sóc anh vậy?”

Thẩm Niệm Thâm nghĩ thầm, đêm qua uống say phát điên, cũng không biết là ai chăm sóc ai.

Anh uống thuốc xong liền đưa ly cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, “Làm gì vậy?”

Thẩm Niệm Thâm: “Không phải muốn chăm sóc anh sao, chu đáo một chút, cầm ly đi ném đi.”

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm nửa ngày, vẻ mặt không thể tin tưởng, “Thẩm Niệm Thâm, hiện tại anh đang đắc ý.”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừm’ một tiếng, giơ giơ cái ly, “Ném giúp anh.”

Tôn Điềm Điềm đưa tay cầm lấy ly, “Được rồi được rồi, em ném giúp anh.”

Cô vừa đi đến chỗ thùng rác vừa suy nghĩ, sao cô cảm thấy hiện tại mình giống như tiểu nha hoàn vậy???

Ném ly, vừa quay đầu liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài bậc thang tiệm thuốc, hai tay khoanh trước ngực, đang cười nhìn cô.

Tôn Điềm Điềm mím môi, đi đến chỗ Thẩm Niệm Thâm, thong thả ung dung thi lễ, “Hoàng Thượng hiện tại muốn đi đâu?”

Thẩm Niệm Thâm bị Tôn Điềm Điềm chọc cho bật cười, xoa đầu cô, “Mới sáng sớm, đang hát tuồng à?” Nói xong liền nắm tay Tôn Điềm Điềm, “Đi ăn sáng thôi.”

Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm, hai người sóng vai đi bên nhau.

Tôn Điềm Điềm ngửi thấy trên người Thẩm Niệm Thâm có mùi rượu, rất ghét bỏ mà bịt mũi, “Thẩm Niệm Thâm, trên người anh sao lại có mùi rượu nồng như vậy?”

Thẩm Niệm Thâm đột nhiên dừng chân, nghiêng đầu liền thấy Tôn Điềm Điềm bịt mũi, vẻ mặt ghét bỏ nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt vài giây, vẻ mặt khó có thể tin, “Sao anh lại có mùi rượu? Em quên rồi sao?”

Tôn Điềm Điềm chớp chớp mắt. Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô, hỏi, “Tối hôm qua người uống say, chạy đi mua khoai lang, không trả tiền rồi ôm khoai lang chạy là ai?”

Tôn Điềm Điềm trợn tròn đôi mắt, “Không phải là em đấy chứ?”

Thẩm Niệm Thâm cười, “Chẳng lẽ là anh?”

“Còn nữa, tối hôm qua uống nhiều còn ói lên người anh, cũng quên rồi?”

Tôn Điềm Điềm: “…”

Thẩm Niệm Thâm quả thực không còn lời nào để nói, ói lên người anh, hiện tại còn không biết ngại mà chê anh hôi???

Thẩm Niệm Thâm tức giận vô cùng, nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Về sau anh mà để cho em uống nữa, anh cùng họ với em!”

Tôn Điềm Điềm ủy khuất nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, lúc này mới kéo cô, tiếp tục đi về phía trước.

Tôn Điềm Điềm cảm thấy Thẩm Niệm Thâm thật sự có chút hôi, theo bản năng nghiêng đầu.

Thẩm Niệm Thâm thấy liền tức giận đến đen mặt, một tay kéo Tôn Điềm Điềm vào trong lòng ngực.

Đầu Tôn Điềm Điềm đụng vào ngực Thẩm Niệm Thâm, hô một tiếng, ngẩng đầu, “Làm gì vậy?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô chằm chằm, “Cho em hôi chung, không thể để một mình anh hôi được.”

Tôn Điềm Điềm sửng sốt hai giây, sau đó bật cười, cô giơ tay nhéo mặt Thẩm Niệm Thâm, “Thẩm Niệm Thâm, sao anh lại ấu trĩ như vậy?”

Thẩm Niệm Thâm ‘hừ’ một tiếng, “Do em chọc giận.”

Dừng một chút, đôi mắt bỗng nhiên giật giật, “Còn nữa, chuyện đêm qua mua bốn củ khoai lang, nói là để lại cho anh một củ, kết quả chỉ chừa cho anh một mẩu, không quên chứ?”

Tôn Điềm Điềm vùi đầu vào ngực Thẩm Niệm Thâm, cười, “Anh cứ nhắc mãi, keo kiệt ghê, mua cho anh củ khác là được chứ gì.”

Thẩm Niệm Thâm: “Anh muốn bốn củ.”

“Được được, đều mua cho anh.” Tôn Điềm Điềm thật sự bất đắc dĩ, trước kia sao cô lại không phát hiện Thẩm Niệm Thâm ấu trĩ như vậy nhỉ?

“Một mình anh ăn.”

Tôn Điềm Điềm: “…”

“Đương nhiên, anh sẽ chừa cho em một miếng.”

Tôn Điềm Điềm: “…”

Chương 58

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điềm Điềm rời khỏi khách sạn, đi qua hai con phố thì về đến trường.

Thẩm Niệm Thâm hỏi Tôn Điềm Điềm muốn ăn gì, cô nghĩ ngợi một chút rồi chỉ vào đối diện, "Em muốn ăn mì."

Thẩm Niệm Thâm nắm tay cô đi qua đường lớn.

Trước kia ở bên Thẩm Niệm Thâm, anh cũng luôn cẩn thận tỉ mỉ như vậy. Qua đường thì phải nắm tay, trên đường người nhiều, phải che chở cho cô. Lúc chen chúc trên xe điện ngầm, anh nhất định sẽ đứng phía sau, bảo vệ che chắn cho cô, không để bất cứ ai đụng vào cô.

Sau khi Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm chia tay, một mình cô ngồi tàu điện ngầm, ở trên xe thiếu chút nữa thì bị người ta ép thành bánh nhân thịt. Khi đó cô mới biết được, thì ra không có Thẩm Niệm Thâm che chở, ngồi xe điện ngầm khó chịu đến vậy.

Cô cúi đầu, nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau, khóe miệng bất giác cong lên.

Cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt liếc nhìn cô một cái, "Nhìn gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, "Nhìn anh đẹp trai."

Thẩm Niệm Thâm cười nhẹ, dắt tay cô vào trong quán mì.

Thời gian còn sớm, trong quán vẫn khá vắng người, Tôn Điềm Điềm thích vị trí sát cửa sổ, Thẩm Niệm Thâm lập tức dắt tay cô qua đó.

Sau khi gọi món, Tôn Điềm Điềm ngồi đó, hai tay chống cằm, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm vẫn như trước đây, trước khi ăn cơm đều sẽ rót cho cô một ly nước ấm.

Đưa ly nước đến trước mặt cô, ngước mắt liền thấy Tôn Điềm Điềm vẻ mặt hoa si mà nhìn mình, Thẩm Niệm Thâm không khỏi bật cười, "Đừng nhìn nữa."

Tôn Điềm Điềm cong khóe mắt, đột nhiên tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, nói nhỏ: "Thẩm Niệm Thâm, hình như anh đẹp trai hơn trước rồi."

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, cười cười, "Cảm ơn."

Tôn Điềm Điềm chớp chớp mắt, vẻ mặt chờ mong, "Còn em thì sao?"

À, thì ra là cô đang chờ khen.

Anh ngẩng đầu, lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay sờ sờ cằm, khóe miệng câu lấy ý cười, làm bộ làm tịch mà nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm quan sát một lát.

Tôn Điềm Điềm có chút khẩn trương, "Thế nào? Em có xinh hơn không?"

Thẩm Niệm Thâm cười, suy nghĩ một lát, nói: "Không."

Tôn Điềm Điềm bỗng dưng trợn tròn đôi mắt, khó có thể tin mà trừng mắt Thẩm Niệm Thâm.

Vào lúc này, không phải bạn trai nên nói là cực kì xinh đẹp sao?!

Tôn Điềm Điềm giật giật khóe mắt, chuẩn bị giận dỗi thì nghe thấy Thẩm Niệm Thâm bổ sung thêm một câu, "Em vẫn luôn rất xinh đẹp."

Vốn muốn tức giận, Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này liền cong cong đôi mắt, tức khắc vui vẻ, có chút đắc ý nói: "Đương nhiên, mấy ngày nay anh không ở đây, có nhiều nam sinh theo đuổi em lắm."

Thẩm Niệm Thâm nghe xong, tức khắc nhăn mày, "Phải không?"

"Đúng vậy, chú thỏ bông tối hôm qua, anh quên rồi sao?" Nói đến đây cô liền cả kinh, "Em để nó ở đâu rồi?"

Thẩm Niệm Thâm tức giận, thế mà vẫn còn nhớ đến con thỏ kia, anh trầm mặt nói, "Ném rồi!"

Tôn Điềm Điềm: "…"

…

Ăn sáng xong, Thẩm Niệm Thâm đưa Tôn Điềm Điềm về ký túc xá.

Từ sau lúc làm hòa tối qua hai người vẫn luôn rất vui vẻ, có lẽ là cố ý lảng tránh, hay cũng có thể là do đắm chìm trong vui sướng sau nhiều ngày biệt ly nên không nghĩ nhiều, tóm lại ai cũng không nhắc đến đề tài trầm trọng.

Lúc đến cửa ký túc xá, Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm, rốt cuộc vẫn là không nhịn được, nghiêm túc hỏi một câu, "A Niệm, bà ngoại đã khỏi bệnh chưa anh? Tiền phẫu thuật nhiều như vậy… anh kiếm từ đâu?"

Từ tối hôm qua đến bây giờ, Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn cố tình quên đi những việc này, nỗ lực để mình chuyên tâm cảm nhận sự hạnh phúc khi ở bên Tôn Điềm Điềm một lần nữa.

Nhưng tạm thời quên không đại biểu cho việc không tồn tại.

Vấn đề này vẫn như cũ mà chưa giải quyết được.

Anh trầm mặc một lát mới nói: "Vẫn ổn, nhưng ngày nào cũng phải uống thuốc, cũng không biết khi nào…"

Anh bỗng nhiên ngừng lại, ấn đường nhíu chặt, không muốn nói đến chuyện này.

Tôn Điềm Điềm nhìn biểu tình của anh liền đoán được khả năng không tốt lắm.

Cô nhẹ nhàng cầm tay anh mà an ủi: "A Niệm, đều sẽ tốt lên thôi."

Cổ họng Thẩm Niệm Thâm có chút khô khốc, nhẹ nhàng gật đầu, "Anh biết."

Tôn Điềm Điềm vốn còn muốn biết Thẩm Niệm Thâm kiếm tiền phẫu thuật thế nào, nhưng thấy anh rất trầm trọng nên cô không dám hỏi.

Cô cười rộ lên, xoa xoa mặt Thẩm Niệm Thâm, "Anh đừng không vui, hết thảy đều là quá khứ."

Thẩm Niệm Thâm nhìn nụ cười trên mặt Tôn Điềm Điềm, rốt cuộc cũng cười một chút, ôn nhu xoa má cô, nhẹ giọng hỏi, "Hôm nay em có muốn làm gì không?"

Tôn Điềm Điềm đáp, "Em phải về nhà một chuyến, mai là sinh nhật của anh trai em, có khả năng là tối mai em mới về trường."

Thẩm Niệm Thâm nghe xong, gật đầu nói: "Được, lát nữa em gọi xe về sao? Không cần gọi xe, anh có thể đưa…"

"Anh trai sẽ tới đón em."

Thẩm Niệm Thâm còn chưa nói dứt lời, thần sắc hơi hơi cứng lại, nhưng chỉ trong nháy mắt liền khôi phục bình thường, cười nói, "Được, vậy nay anh không tiễn em, ngày mai về, anh sẽ đi đón em."

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Em về phòng ngủ trước đây."

"Ừm."

Tôn Điềm Điềm đi vào trong ký túc xá, bước được vài bước, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì liền quay đầu lại hỏi Thẩm Niệm Thâm, "Ngày mai anh có muốn đi cùng em không?"

Thẩm Niệm Thâm còn chưa chính thức gặp qua người nhà cô.

Thẩm Niệm Thâm ngừng vài giây rồi trả lời, "Để sau nhé, được không?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Được."

…

Ngày hôm sau là sinh nhật Lâm Cảnh, buổi chiều tan tầm liền thuận tiện lái xe đến đón Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm đeo cặp sách, trong tay xách theo một cái túi rất tinh xảo, đang đứng ở ven đường, cúi đầu nhắn tin với Thẩm Niệm Thâm.

Lâm Cảnh hạ cửa kính xe, ấn loa.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy thanh âm, ngẩng đầu liền thấy xe Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh hất cằm về hướng cô, thanh âm lãnh đạm, “Lên xe.”

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, tức khắc bật cười, cất di động rồi vui vui vẻ vẻ chạy tới chỗ Lâm Cảnh.

Cô mở cửa ghế phụ, vui vẻ ngồi vào, “Để anh phải tự mình tới đón em, vất vả rồi.”

Lâm Cảnh cảm thấy kỳ quái, liếc nhìn cô một cái, “Làm gì vậy? Vui thế sao? Nhặt được vàng à?”

Lâm Cảnh đã lâu không thấy Tôn Điềm Điềm cao hứng như vậy, vừa rồi thấy cô cười vui vẻ, không khỏi cảm thấy có chút kì quái.

Tôn Điềm Điềm cười cong đôi mắt, “Không phải là nhặt được vàng đâu.”

Vừa nói, cô vừa mở chiếc túi tinh xảo trong tay, lấy ra một cái hộp cũng tinh xảo không kém.

Lâm Cảnh vừa lái xe, vừa liếc nhìn cái hộp, ấn đường nhăn lại, “Lại là áo sơ mi?”

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, “Anh thông minh ghê.”

Cô mở hộp ra, bên trong là một chiếc sơ mi màu trắng, cực kì tinh xảo.

Lâm Cảnh ‘hừ’ một tiếng, “Tôn Điềm Điềm, em có thể chuẩn bị quà sinh nhật cho anh có tâm một chút được không? Tính luôn năm nay thì em đã mua cho anh bốn cái rồi.”

Bắt đầu từ cao trung, mỗi năm tới sinh nhật anh, Tôn Điềm Điềm đều mua cho anh một chiếc áo sơ mi, mua một phát liền bốn năm, đến nhãn hiệu và kiểu dáng cũng không đổi, đúng là cực kì lười biếng.

Tôn Điềm Điềm bĩu môi, “Anh cũng chả thích thứ gì, hơn nữa áo sơ mi em mua cho anh, không phải anh rất thích mặc sao, mỗi năm đổi một cái, rất thích hợp nha.”

Lâm Cảnh đáp, “Em đừng vì không chịu tốn tâm tư mà lấy cớ.”

Tôn Điềm Điềm mếu máo, đóng hộp lại, lẩm bẩm nói: “Cái áo sơ mi này làm em tốn hơn hai vạn đấy.”

Lâm Cảnh ‘ha ha’ một tiếng, “Làm em tốn tiền rồi, thật ngại.”

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, “Không sao, sau này cho em nhiều tiền một chút là được.”

Lâm Cảnh: “…”

…

Tôn Điềm Điềm tâm tình tốt, còn chưa vào nhà đã cao hứng kêu, “Ba, mẹ, con về rồi!”

Mẹ Tôn ở phòng bếp làm điểm tâm, nghe thấy tiếng con gái liền vội vàng lau sạch tay chạy ra, “Nhanh như vậy đã về rồi sao.”

Tôn Điềm Điềm ở cửa đổi giày, thấy mẹ đi ra, nụ cười phá lệ sáng lạn, “Anh tới đón con.”

Mẹ Tôn cũng đã lâu không thấy con gái cao hứng như vậy, cười vui vẻ kéo cô, “Hôm nay làm sao vậy? Sao lại vui như vậy?”

Tôn Điềm Điềm chỉ cười, không nói gì.

Mẹ Tôn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng nhìn con gái vui vẻ như vậy, bà cũng vui theo, cười nói: “Mẹ có làm bánh kem caramel mà con thích ăn này, chờ một lát nữa là có thể ăn rồi.”

“Cảm ơn mẹ.”

Mẹ Tôn nhìn về phía con trai, “Con cũng mau đi lên thay quần áo rồi xuống dưới ăn điểm tâm đi.”

Lúc nói chuyện, tầm mắt bà dừng ở chiếc túi trong tay Lầm Cảnh, “Ồ, con mua quần áo mới sao?”

Lâm Cảnh lại ‘ha ha’ một tiếng, “Con gái của mẹ mua đó, năm nào cũng giống nhau.”

Tôn Điềm Điềm mếu máo, cáo trạng với mẹ, “Anh chê con mỗi năm đều tặng quà sinh nhật giống nhau cho anh ấy.”

Mẹ Tôn lập tức đệm lời, “Ai nha, Điềm Điềm cũng không biết con thích cái gì, áo sơ mi không phải rất thực dụng sao, dù sao mỗi ngày con đều mặc.” Nói xong liền liếc mắt nhìn Lâm Cảnh, “Nếu con muốn nhận quà khác thì nhanh chóng tìm bạn gái đi, đúng không Điềm Điềm?”

Tôn Điềm Điềm bật cười, dùng sức gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, anh mau tìm bạn gái đi, về sau em cũng không cần tặng quà cho anh nữa.”

Lâm Cảnh không biết nên giận hay nên cười, lắc lắc cái túi trong tay, “Mẹ, con gái mẹ không làm buôn bán cũng phí, mua quà xong còn quay đầu lại kêu con trả tiền.”

Mẹ Tôn ngẩn người, ngay sau đó bật cười, “Điềm Điềm của chúng ta thật thông minh nha.”

Lâm Cảnh: “…”

Được rồi, anh còn nói thêm gì nữa, đã bị này hai mẹ con này làm cho tức chết rồi.

Anh nhìn Tôn Điềm Điềm, cô còn cười tủm tỉm làm mặt quỷ, thè lưỡi với anh.

Lâm Cảnh nhíu mày, “Sau này em làm sao gả ra ngoài được đây?”

Tôn Điềm Điềm đắc ý lắc lắc đầu, “Không khiến anh phải nhọc lòng nha.”

Lâm Cảnh liếc nhìn cô một cái, không còn gì để nói, xách túi xoay người đi lên lầu.

Tôn Điềm Điềm theo mẹ vào bếp làm điểm tâm.

Không còn người khác, mẹ Tôn lặng lẽ hỏi con gái, “Nói cho mẹ biết đi, sao hôm nay con cao hứng như vậy?”

Tôn Điềm Điềm liếc mắt nhìn ra bên ngoài một cái, sau đó mới vui vẻ, nhỏ giọng nói: “Con với A Niệm làm hòa rồi.”

Mẹ Tôn sửng sốt, “Thật sao?”

Tôn Điềm Điềm cười gật đầu, thân thể dựa vào bên cạnh kệ bếp, cầm cây vét kem khuấy lung tung trong tô bơ.

Mẹ Tôn hiểu rõ tình cảm của con gái. Sau lúc Điềm Điềm chia tay với Thẩm Niệm Thâm, bà đã nghiêm túc suy xét qua, hoàn cảnh trưởng thành của hai người quá cách biệt, quả thật không hợp ở bên nhau. Dù cho có ở bên nhau, chỉ sợ hai bên đều sẽ rất mệt.

Chia tay cũng tốt.

Nhưng lúc này nghe thấy Tôn Điềm Điềm nói đã làm hòa, một lúc lâu sau bà không biết nên nói gì.

Tôn Điềm Điềm thấy mẹ không nói lời nào, nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Mẹ? Làm sao vậy?”

Mẹ Tôn bỗng hoàn hồn, cười cười, “Không có gì, mẹ còn đang suy nghĩ sao con lại vui như vậy, thì ra là làm hòa với A Niệm rồi.”

Tôn Điềm Điềm vui vẻ cười rộ, vừa muốn nói chuyện thì di động đột nhiên vang lên, cô nhìn màn hình rồi vội nói: “Mẹ, con ra ngoài nghe máy một chút.”

Nói xong liền vui mừng chạy ra.

Lâm Cảnh từ trên lầu đi xuống liền thấy Tôn Điềm Điềm đứng ở trong sân gọi điện thoại.

Anh nhíu nhíu mày. Không thấy lạnh sao.

Đi đến phòng bếp, mẹ Tôn ngẩng đầu cười, “Xuống rồi à, mẹ làm bánh sinh nhật cho con, qua rạng sáng là có thể ăn rồi.”

Lâm Cảnh đáp, “Cảm ơn mẹ.”

Anh nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, “Điềm Điềm không sao chứ? Trời lạnh như vậy còn chạy ra ngoài nghe điện thoại.”

Mẹ Tôn cười cười, nói: “Chắc là A Niệm gọi nên mới vui vẻ như vậy.”

Lâm Cảnh sửng sốt, “Ai?”

“A Niệm, Điềm Điềm nói hai đứa đã làm hòa rồi.”

Lâm Cảnh không khỏi nhíu mày, “Hai đứa nó căn bản không hợp nhau.”

“Mẹ cũng biết, nhưng chỉ cần Điềm Điềm thích, nó vui vẻ là được. Lúc trước chia tay với A Niệm, mỗi ngày nó đều khóc, mẹ nhìn mà thấy đau lòng. Đã lâu không thấy con bé vui vẻ như hôm nay.”

Lâm Cảnh trầm mặc một lát, biểu tình cực kì nghiêm túc, “Con bé chưa từng chịu khổ nên không biết không có tiền gian nan như thế nào.”

Mẹ Tôn thở dài, “Kỳ thật A Niệm cũng rất đáng thương, chỉ mới 21 tuổi mà thôi, lúc bà ngoại xảy ra chuyện còn chạy đi đấu quyền anh, thiếu chút nữa mạng cũng không còn.”

Tôn Điềm Điềm ở bên ngoài nghe thấy lời này, chiếc di động trong tay rơi mạnh xuống đất.

Mẹ Tôn cùng Lâm Cảnh bị dọa cho nhảy dựng, quay đầu lại.

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm đỏ bừng, thanh âm run rẩy, “Mẹ… Mẹ vừa mới nói gì?”

…

Thời điểm Tôn Điềm Điềm chạy đến trường học thì trời đã tối.

Cô chạy đến dưới ký túc xá, vội vàng gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm.

Rất nhanh anh đã bắt máy, cô vội nói: “A Niệm anh xuống dưới một chút đi, em có lời muốn nói với anh.”

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, “Không phải em đã về nhà rồi sao?”

Tôn Điềm Điềm hốc mắt đỏ bừng, trong đầu đều là câu nói kia của mẹ, cô đã biết Thẩm Niệm Thâm kiếm tiền từ chỗ nào rồi.

Thanh âm cô có chút nghẹn ngào, nói: “Em có chuyện tìm anh.”

“Anh đang ở nhà, anh trở về chăm sóc bà ngoại.”

Tôn Điềm Điềm trố mắt hai giây, vội nói: “Anh chờ em, em lập tức tới tìm anh!”

Tôn Điềm Điềm vội vàng cúp máy, chạy ra bên ngoài, nhanh chóng gọi một chiếc xe.

Thời điểm đến đường Lăng Cẩm, xa xa liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở đầu ngõ chờ cô.

Tôn Điềm Điềm từ trên xe đi xuống, Thẩm Niệm Thâm thấy cô, trong mắt bất giác lộ ra ý cười.

Anh nhấc chân, đang muốn đi về hướng Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm lại đột nhiên chạy nhanh tới chỗ anh, cô bổ nhào vào trong lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, thuận thế ôm cô, cúi đầu, “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, mặt chôn trước ngực Thẩm Niệm Thâm, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống, thanh âm thấp thấp, nức nở nói: “Để em ôm anh một cái.”

Chương 59

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Tôn Điềm Điềm ôm Thẩm Niệm Thâm một hồi lâu, nước mắt làm ướt cả áo anh.

Gió lạnh gào thét, Thẩm Niệm Thâm theo bản năng ôm cô chặt hơn, thấp giọng nói: "Về nhà trước được không? Bên ngoài rất lạnh."

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới gật đầu, từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm chui ra.

Cô cúi đầu, giơ tay xoa xoa mắt.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm xoa mắt, lúc này mới phát hiện có chỗ không thích hợp, vội vàng nâng mặt cô lên.

Đôi mắt đỏ rực, trên mặt còn đẫm nước mắt.

Thẩm Niệm Thâm tức khắc nhăn chặt mày, "Sao em lại khóc?"

Anh giơ tay lau nước mắt giúp Tôn Điềm Điềm, "Có phải ba mẹ em biết chúng ta quay về bên nhau nên không đồng ý không?"

Tôn Điềm Điềm vội lắc đầu, "Không phải."

Cô nhìn Thẩm Niệm Thâm, nghĩ đến chuyện mà mẹ vừa nói, trong lòng đau xót, nước mắt lại không khống chế được mà tràn khóe mi. Cô nâng tay lên, tay phải nhẹ nhàng xoa mặt Thẩm Niệm Thâm, tầm mắt bị nước mắt làm cho mờ đi, cô không thấy rõ mặt anh, thanh âm nghẹn ngào đến run rẩy, "Thẩm Niệm Thâm, em xin lỗi, em đã không ở bên anh…"

Thẩm Niệm Thâm không biết vì sao Tôn Điềm Điềm khóc, nhưng vừa thấy cô rơi nước mắt liền đau lòng, vội giơ tay giúp cô lau đi, ôn nhu trấn an, "Không sao, đừng khóc, anh vẫn ổn."

Tôn Điềm Điềm nghe thấy Thẩm Niệm Thâm nói mình vẫn ổn, nước mắt tức khắc rơi càng nhiều, "Vì kiếm tiền mà mạng cũng muốn mất, đây là vẫn ổn sao?"

Đôi mắt cô đỏ bừng, gắt gao mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm.

Cả người Thẩm Niệm Thâm chấn động, trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ cùng khó có thể tin, "Em…"

Anh ngàn dặn dò vạn dặn dò, không để bất cứ ai nói cho Tôn Điềm Điềm biết chuyện lúc trước anh đi đấu quyền anh ngầm. "Điềm Điềm…"

Tôn Điềm Điềm kéo tay anh, "Về nhà trước đi, về nhà lại nói."

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm đỏ bừng mắt, cổ họng khô khốc, một lúc lâu sau mới thấp thấp lên tiếng, "Được."

Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm đi vào ngõ nhỏ, hai người không ai nói chuyện, trong lúc nhất thời, không khí có chút ngưng trọng.

Thang lầu không có đèn, lúc đi lên, Thẩm Niệm Thâm thật cẩn thận đỡ Tôn Điềm Điềm, "Chậm một chút."

Tôn Điềm Điềm bắt lấy tay Thẩm Niệm Thâm, khẽ 'ừm' một tiếng.

Tới lầu ba, cuối cùng trước cửa cũng có đèn, Thẩm Niệm Thâm bật chiếc đèn vàng trên trần hành lang.

Thẩm Niệm Thâm lấy chìa khóa ra mở cửa, trong phòng đen như mực, không có bật đèn.

Thẩm Niệm Thâm đi ở phía trước, duỗi tay nhấn bật đèn ở chỗ cạnh cửa, phòng khách nháy mắt sáng lên.

Tôn Điềm Điềm đứng ở cửa, nhớ tới lần trước đến đây tìm Thẩm Niệm Thâm. Anh ngăn ở cửa không cho cô vào, vẻ mặt lạnh nhạt mà nói, có chuyện gì thì nói bên ngoài.

Khi đó anh thật là lạnh nhạt, lạnh nhạt đến mức cô thậm chí cảm thấy Thẩm Niệm Thâm thật sự đã hoàn toàn quên cô, lúc về đến nhà, cô còn rúc ở góc tường gào khóc cả đêm.

Hiện giờ nhớ tới, kỳ thật là vẫn có chút oán thán Thẩm Niệm Thâm, nhưng hiện tại nhìn anh, nghĩ đến chuyện khi đó anh phải một mình trải qua, ngoại trừ đau lòng thì không còn còn cảm xúc nào khác.

Cô đi vào phòng, Thẩm Niệm Thâm lấy một đôi dép cho cô, "Nó là của anh, có hơi lớn một chút."

Tôn Điềm Điềm nhẹ nhàng nói: "Không sao."

Cô đổi sang dép lê, nhìn một vòng toàn phòng, đè nặng thanh âm, nhỏ giọng hỏi: "Bà ngoại đâu rồi?"

"Ngủ rồi."

Tôn Điềm Điềm 'ừm' một tiếng, giữ chặt tay Thẩm Niệm Thâm, "Vào phòng anh đi."

"Ừm."

Thẩm Niệm Thâm dắt Tôn Điềm Điềm vào phòng.

Sau khi Thẩm Niệm Thâm chuyển nhà, đây là lần đầu tiên Tôn Điềm Điềm đến nhà anh. Phòng anh nhỏ hơn trước kia, giường cũng nhỏ hơn, bàn học cũng vậy, nhưng thứ không thay đổi chính là, phòng vẫn được sắp xếp rất sạch sẽ.

Tôn Điềm Điềm đi vào, xoay người liền đóng cửa phòng, còn khóa lại.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm đóng cửa, còn khóa lại, theo bản năng hỏi: "Sao…"

"Cởi quần áo."

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Tôn Điềm Điềm đi đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, trực tiếp đưa tay cởi áo lông vũ của anh, tiếp đó là áo sơ mi, cô không có một chút do dự, giơ tay liền cởi cúc áo của anh, mở đến cúc thứ ba, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng bắt lấy tay Tôn Điềm Điềm, ánh mắt nhìn cô rất sâu, trong giọng nói mang theo ý cười, "Em như vậy sẽ làm anh hiểu lầm đấy."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, ngẩng đầu hỏi: "Hiểu lầm cái gì?"

Thẩm Niệm Thâm khóe miệng cong lên, "Em nói thử xem?"

Tôn Điềm Điềm ngẩn ra hai giây, hiểu rõ, "Hiểu lầm cũng không sao."

Nói xong, cô lại tiếp tục cởi cúc áo sơ mi Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cầm chặt tay cô, ánh mắt sâu thẳm, biểu tình bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, "Điềm Điềm, đừng như vậy."

"Để em nhìn xem."

Tối qua ở khách sạn, bởi vì cô uống rượu nên thần trí mơ mơ hồ hồ, cũng không chú ý nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thời điểm cô vừa mới từ trong nhà chạy về trường học tìm Thẩm Niệm Thâm liền nhớ tới rất nhiều chi tiết mà lúc trước bị cô bỏ qua.

Cô nhớ rõ thời điểm bà ngoại Thẩm Niệm Thâm làm phẫu thuật, Trình Đóa nói bóng nói gió hỏi cô rất nhiều lần, có muốn đến bệnh viện xem bà ngoại hay không. Cô biết, thật ra Trình Đóa muốn cô đến xem Thẩm Niệm Thâm.

Nhưng lúc ấy cô đang rất thương tâm, thật sự không muốn đối mặt với Thẩm Niệm Thâm.

Sau đó Trình Đóa còn cẩn thận dè dặt mà nói với cô vài lần, nói Thẩm Niệm Thâm thật sự rất đáng thương. Nhưng khi ấy cô một lòng nghĩ Thẩm Niệm Thâm đã quên mình, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện khác, cũng không phát hiện ra Trình Đóa rất nhiều lần ở trước mặt cô muốn nói lại thôi, giống như có cái gì đó phải nói.

Vừa rồi ở trên xe cô có gọi điện cho Trình Đóa, ép hỏi chuyện Thẩm Niệm Thâm đi đấu quyền anh ngầm, lúc này Trình Đóa mới nói: "Lúc đó anh ấy bị thương rất nặng, thời điểm từ trên đài quyền anh đi xuống, cả người đều là máu, anh ấy nhìn tớ, cố chống đỡ mà nói với tớ một câu 'Đừng nói cho Điềm Điềm'. Sau đó anh ấy ở bệnh viện ba ngày, về đến nhà lại nằm ở nhà suốt một tuần mới có thể xuống giường…"

"Mấy ngày đó đều là tớ với Hứa Lệ chăm sóc anh ấy. Sau khi đỡ hơn một chút, anh ấy luôn ngồi một mình cầm di động phát ngốc, sau đó tớ mới phát hiện, di động của anh ấy đều là ảnh chụp của cậu, anh ấy nhớ cậu."

Trình Đóa nói tới đây, trầm mặc thật lâu mới mở miệng, thanh âm mang theo chút nghẹn ngào, "Tớ hỏi anh ấy có muốn nói với cậu không, cậu

đoán xem anh ấy nói gì? Anh ấy nói, không muốn để cậu phải khổ sở."

Tôn Điềm Điềm cởi áo Thẩm Niệm Thâm ra, thân thể của anh đã rắn chắc hơn trước kia.

Bàn tay cô nhẹ nhàng chạm vào ngực anh, ánh mắt dừng ở vết sẹo trước ngực anh, miệng vết thương đã lành, nhưng vẫn còn vết sẹo.

Tôn Điềm Điềm không biết đấu quyền anh ngầm là gì, cô chưa thấy qua, chỉ là nghe nói đó là chỗ mà người ta có khả năng sẽ chết.

Ngón tay cô nhẹ nhàng xoa vết sẹo trước ngực anh, trong đầu đều là những lời Trình Đóa nói trong điện thoại, nước mắt không khống chế được, từng giọt từng giọt lớn rơi xuống, "Đau không?"

Thẩm Niệm Thâm cầm tay cô, nhìn cô, "Sớm đã hết đau rồi."

Cổ họng Tôn Điềm Điềm đau rát, cô cúi đầu, lại kiểm tra thêm chỗ khác, khóc lóc hỏi: "Còn vết thương khác không? Trình Đóa nói lúc đó cả người anh đều là máu, phải nằm ở nhà suốt một tuần mới xuống giường…"

Tôn Điềm Điềm biết khả năng chịu đựng của Thẩm Niệm Thâm rất tốt, có thể khiến anh phải nằm trên giường suốt một tuần, nhất định là bị thương rất nặng.

Cô bỗng nhiên bật khóc thật to, ôm chặt lấy Thẩm Niệm Thâm, cả người đều run rẩy, "A Niệm, em xin lỗi, em không biết, em thật sự không biết… Nếu em biết anh bị thương nặng như vậy, em nhất định sẽ không rời xa anh, dù anh có đuổi em đi, em cũng sẽ không rời xa anh…"

Cô khóc đến không thể khống chế nữa, nghĩ đến thời gian Thẩm Niệm Thâm gian nan nhất cô độc nhất, cô lại không ở bên cạnh anh, thậm chí còn oán trách anh.

Cô vẫn luôn cảm thấy khoảng thời gian này mình thật sự quá vất vả, nhưng lại không biết Thẩm Niệm Thâm còn gian nan gấp trăm lần ngàn lần cô.

Cô vất vả, cũng có ba mẹ anh trai ở bên, bọn họ vì để cô vui vẻ mà dẫn cô ra ngoài chơi, thỏa mãn mọi yêu cầu của cô. Nhưng Thẩm Niệm

Thâm lại chỉ có một mình, anh phải kiếm tiền, phải chăm sóc bà ngoại, không ai có thể giúp anh, cũng không có ai ở bên anh, ngay cả cô cũng không ở cùng anh.

Tôn Điềm Điềm khóc đến mặt đẫm nước mắt, cổ họng giống như bị lửa thiêu đốt, nghẹn ngào như không phát ra thanh âm, "Khi đó anh… có muốn khóc không…"

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm khóc, đôi mắt cũng không khống chế được mà ửng đỏ. Đột nhiên, giống như thật sự quay lại lúc ấy, những ngày tháng không thấy ánh mặt trời.

Khi đó anh ban ngày đọc sách, buổi tối đi đấu quyền anh, đêm khuya kéo một thân bị thương về nhà, vốn đã rất mỏi mệt, nhưng nằm trên giường lại không ngủ được, trong đầu đều là bóng dáng Tôn Điềm Điềm.

Mười mấy năm anh cô độc mà đi trên đời, Tôn Điềm Điềm là ánh mặt trời duy nhất trong cuộc sống u ám của anh.

Khi đó có muốn khóc không ư?

Đã khóc rồi, mỗi đêm khuya nhớ đến cô không chịu được lại lặng lẽ tránh dưới chăn mà rơi nước mắt.

Tôn Điềm Điềm khóc thật lâu mới dần dần bình tĩnh lại. Cô ngẩng đầu, duỗi tay sờ sờ mặt Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt đỏ bừng nhìn anh, "A Niệm, về sau có bất cứ chuyện gì xảy ra, em đều sẽ ở bên anh, dù anh có đuổi em đi, em cũng sẽ ở cạnh anh, không bao giờ để anh một mình nữa."

Đôi mắt Thẩm Niệm Thâm cũng ửng đỏ, nhìn Tôn Điềm Điềm, một hồi lâu, trong cổ họng mới khàn khàn mà phát ra một chữ, "Được."

Anh giơ tay giúp Tôn Điềm Điềm lau nước mắt, thanh âm thấp thấp, "Ngoan, đừng khóc nữa."

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, giúp Thẩm Niệm Thâm mặc áo vào, sau đó lại ôm lấy anh, má phải dán vào ngực anh.

Cô không nói gì, cứ như vậy mà ôm anh. Muốn đem toàn bộ sự ấm áp mấy ngày nay truyền sang anh.

Thẩm Niệm Thâm cũng ôm cô, hai người không ai nói gì, cũng không có động đậy.

Trong phòng im ắng, không có một chút tiếng động.

Qua thật lâu, Tôn Điềm Điềm mới ngẩng đầu lên, nhìn Thẩm Niệm Thâm, thanh âm nho nhỏ, "Thẩm Niệm Thâm, hôm nay em ở lại đây được không?"

Thẩm Niệm Thâm hơi ngẩn ra, hỏi: "Em không quay về sao? Sinh nhật của anh trai em thì thế nào?"

Tôn Điềm Điềm nói: "Không sao, ba mẹ đều ở nhà, ngày mai rất nhiều người thân bạn bè cũng đến, không sao cả."

Anh trai sẽ có rất nhiều người ở bên, sẽ có rất nhiều người chúc mừng sinh nhật anh, nhưng Thẩm Niệm Thâm chỉ có một mình, cô muốn ở bên anh.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm tới đã không còn sớm, bây giờ cũng đã hơn 10 giờ, Thẩm Niệm Thâm thúc giục cô đi ngủ, dắt cô ra phòng vệ sinh bên ngoài mà đánh răng rửa mặt.

Tôn Điềm Điềm rửa mặt xong liền về phòng, chỉ một lát, Thẩm Niệm Thâm liền bưng một thau nước ấm vào, sau đó ngồi xổm xuống, đặt thau ở trước giường Tôn Điềm Điềm, nói: "Em ngâm chân đi, buổi tối ngủ sẽ thoải mái hơn."

Tôn Điềm Điềm cong mắt cười, nhấc chân rồi đặt lên đầu gối Thẩm Niệm Thâm, "Anh giúp em đi."

Thẩm Niệm Thâm ngước mắt liếc nhìn cô một cái, cười sủng nịch, "Tôn Điềm Điềm, em thật đúng là lười chết đi được."

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, nhấc chân lên, "Giúp em tháo vớ."

Thẩm Niệm Thâm cười lắc đầu, cúi đầu giúp Tôn Điềm Điềm cởi vớ.

Cởi vớ xong, Tôn Điềm Điềm liền nghịch ngợm duỗi chân đến dưới mũi Thẩm Niệm Thâm, cười hì hì hỏi: "Có thơm không?"

Thẩm Niệm Thâm che mũi lại, vẻ mặt ghét bỏ, "Hôi muốn chết."

Tôn Điềm Điềm 'hừ một tiếng, "Không có hôi nha."

Thẩm Niệm Thâm cười, đặt chân cô vào thau nước, "Được rồi, Điềm Điềm của chúng ta từ đầu đến chân đều thơm."

Tôn Điềm Điềm cười cong đôi mắt, xê dịch sang bên cạnh, "Anh cũng ngâm chân với em đi."

Nói xong liền kéo Thẩm Niệm Thâm ngồi bên cạnh cô.

Thau nước rất lớn, hai người cùng ngâm cũng không thành vấn đề.

Thẩm Niệm Thâm cởi vớ ra, bỏ chân vào thau nước, cùng Tôn Điềm Điềm ngâm chân một lát.

Tôn Điềm Điềm cầm lấy vớ Thẩm Niệm Thâm, ngửi một chút, "A Niệm, vớ của anh không hôi chút nào."

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt, nghiêng đầu nhìn Tôn Điềm Điềm, tức khắc dở khóc dở cười, một tay cầm lại vớ, "Tôn Điềm Điềm có phải em bị ngốc không?"

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, nghiêng đầu dựa vào vai anh, đôi mắt quay tròn nhìn trần nhà, qua một lát, bỗng nhiên nói: "A Niệm, em cảm thấy hiện tại rất hạnh phúc."

Khóe mắt Thẩm Niệm Thâm mang theo vài phần ý cười, nghiêng đầu hôn nhẹ lên trán Tôn Điềm Điềm một cái, "Anh cũng vậy."

Tôn Điềm Điềm quay mặt tới, bỗng nhiên rất nghiêm túc mà nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Cho nên mới nói, hai người ở bên nhau, chỉ cần vui vẻ hạnh phúc là được, có tiền hay không không liên quan."

Cô ngẩng đầu quét mắt một vòng, tiếp tục nói: "Anh xem, dù hai chúng ta chỉ ở trong một căn phòng nhỏ như vậy, nhưng hai chúng ta cũng rất vui vẻ có phải không?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, khóe miệng dần dần cong lên một nụ cười, "Đúng vậy."

Tôn Điềm Điềm cũng cười rộ lên, hai tay ôm lấy cổ Thẩm Niệm Thâm, rất nghiêm túc nói: "Cho nên về sau đừng nói cái gì mà sợ em bị ủy

khuất, em thật sự một chút cũng không cảm thấy vất vả, chỉ cần ở bên anh, ở đâu cũng rất hạnh phúc."

"Anh biết rồi." Ý cười trong mắt Thẩm Niệm Thâm càng sâu, cúi đầu hôn lên môi Tôn Điềm Điềm một cái.

Tôn Điềm Điềm tức khắc cười cong đôi mắt, ôm sát cổ Thẩm Niệm Thâm, nhích lại gần, cũng hôn Thẩm Niệm Thâm một cái.

Thẩm Niệm Thâm *lễ thượng vãng lai (kiểu như 'có qua có lại mới toại lòng nhau' í)*, cúi đầu hôn cô lần nữa. Lần này không có lập tức tách ra, anh ôn nhu mút lấy môi cô, qua một lát, lực đạo dần dần trở nên mạnh hơn một chút, đầu lưỡi cậy mở hàm răng, Tôn Điềm Điềm theo bản năng mở miệng ra, đầu lưỡi Thẩm Niệm Thâm chui vào, môi lưỡi giao nhau triền miên.

Nụ hôn nồng nhiệt ướt át triền miên, qua một hồi lâu mới kết thúc.

Tôn Điềm Điềm thở hồng hộc, ngước mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm một cái.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn cô rất sâu, đôi mắt anh có chút đỏ lên, giống như có thứ cảm xúc gì đó đang cuồn cuộn bên trong.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm nhìn đến đỏ mặt, thẹn thùng mà dời tầm mắt đi.

Lúc nghiêng đầu, ánh mắt lại đột nhiên rơi xuống tờ giấy A4 trên bàn sách bên cạnh.

Cô nhìn hàng chữ to ở đầu trang giấy, ngực bỗng căng thẳng, vội vàng cầm lấy tờ giấy.

Cúi đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt hơi cứng đờ, "A Niệm, anh xin tốt nghiệp trước sao?"

Chương 60

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Khai giảng Thẩm Niệm Thâm liền trình đơn xin tốt nghiệp trước, cho nên gần đây vẫn luôn vội vàng học nâng cao, chờ học xong là có thể tốt nghiệp trước.

Tờ đơn trên bàn kia là lúc trước anh điền sai, vừa rồi thu dọn đồ đạc chuẩn bị ném đi.

Anh cầm lấy tờ đơn, trầm mặc một lát mới thấp giọng nói: "Anh định như thế."

Tôn Điềm Điềm kinh ngạc nhìn anh, "Vậy có phải năm nay anh sẽ tốt nghiệp không?"

Hiện tại Thẩm Niệm Thâm là năm ba, bình thường hẳn là sang năm mới tốt nghiệp, nhưng nếu anh xin tốt nghiệp trước, chẳng phải là cuối năm nay phải tốt nghiệp sao?

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Thuận lợi thì tháng sáu năm nay."

Tôn Điềm Điềm chưa nghe Thẩm Niệm Thâm nhắc đến, thậm chí cũng chưa nghe nói đến từ Hứa Lệ hay Trình Đóa, thình lình xảy ra tin tức này khiến cô nhất thời không tiêu hóa được.

Cô trố mắt nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, sau một lúc lâu không nói gì.

Thẩm Niệm Thâm ôn nhu xoa xoa mặt cô, "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm có một chút mất mát, "Anh tốt nghiệp, hai chúng ta chẳng phải là không thể thường xuyên gặp mặt sao?"

Thẩm Niệm Thâm cười, nói: "Có sao đâu, anh tốt nghiệp sớm một chút, kiếm tiền sớm một chút, cũng sớm một chút có tiền nuôi em không tốt sao?"

Tôn Điềm Điềm nghe thấy những lời này, trong lòng đau xót, đột nhiên nước mắt rơi xuống.

Đôi mắt cô hồng hồng, nhìn Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, anh có cảm thấy quá vất vả không?"

Đại học vốn là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất, là độ tuổi vô ưu vô lự nhất, lại phải vất vả mà tồn tại như vậy, sớm bắt đầu kế hoạch tương lai.

Thẩm Niệm Thâm cười cười, nhẹ nhàng kéo Tôn Điềm Điềm vào lòng, cằm chống lên trán cô, trầm mặc một lát mới nói: "Trước kia rất vất vả, nhưng hiện tại, đã có em ở bên cạnh anh."

Tôn Điềm Điềm ôm chặt lấy Thẩm Niệm Thâm, "Em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh, không bao giờ rời xa anh."

Khóe miệng Thẩm Niệm Thâm cong lên một tia cười, xoa xoa đầu cô, "Anh biết rồi."

…

Nước ngâm chân đã lạnh, Thẩm Niệm Thâm cầm khăn lông lau chân, cong người, tay cầm mắt cá chân Tôn Điềm Điềm, "Đưa chân cho anh."

Tôn Điềm Điềm lập tức cao hứng mà nâng chân lên đưa cho Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nắm chân cô, cầm khăn lông giúp cô lau khô nước trên chân.

Lau xong một chân, anh nâng lên đặt trên đùi mình rồi lại khom người lau chân còn lại.

Hai chân đều lau khô, hai tay Tôn Điềm Điềm chống trên giường, cười hì hì đem nâng một chân đến dưới mũi Thẩm Niệm Thâm, "Có thơm không?"

Thẩm Niệm Thâm cười, nắm lấy chân cô, cúi đầu hôn một cái, "Rất thơm."

Tôn Điềm Điềm bật cười, nhào qua ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, hôn một cái.

Thẩm Niệm Thâm cười xoa xoa đầu cô, nói: “Em nằm xuống trước đi, để anh đi đổ nước, một lát liền trở về.”

Nói xong liền kéo chăn cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm gật đầu, cười tủm tỉm nói: “Lúc về rót giúp em một ly nước nha.”

Thẩm Niệm Thâm cười, “Anh biết rồi.”

Anh lau khô chân, mang dép lê từ mép giường đứng lên, bưng thau nước ra cửa.

Tôn Điềm Điềm ngồi ở trên giường cởi áo khoác, sau đó lại cởi quần.

Cô chỉ mặc một cái quần, vừa cởi quần jean bên trong chỉ còn chiếc quần tất đen bóng.

Leo xuống giường, đi đến trước tủ quần áo Thẩm Niệm Thâm, lấy một chiếc áo thun ngắn tay từ bên trong ra, cởi áo lông cùng nội y rồi mặc áo thun của Thẩm Niệm Thâm lên người.

Áo của Thẩm Niệm Thâm rất lớn, che được đến mông cô.

Cô lắc lư cặp chân dài trở về giường, sau đó vứt quần áo vừa cởi lên chiếc ghế bên cạnh, lộn xộn xếp thành một đống.

Lúc Thẩm Niệm Thâm trở về, Tôn Điềm Điềm đã nằm trong chăn, nghiêng người, trong tay cầm di động chơi.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chiếc ghế lộn xộn đồ đạc, đi qua giúp Tôn Điềm Điềm xếp đồ ngay ngắn rồi đặt trên ghế.

Tôn Điềm Điềm rúc trong chăn, khuôn mặt nhỏ lộ ra bên ngoài, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm, anh đúng là thích sắp xếp đồ.”

Tuy nhà Thẩm Niệm Thâm nhỏ, cũng rất cũ nát, nhưng phòng anh luôn được quét dọn sạch sẽ, đồ đạc cũng được sắp xếp sạch sẽ chỉnh tề.

Đoạn thời gian lúc trước Tôn Điềm Điềm ở cùng Thẩm Niệm Thâm, mỗi lần cô thay quần áo đều luôn ném loạn, sau đó Thẩm Niệm Thâm sẽ giúp

cô sắp xếp lại chỉnh tề như bây giờ.

Thẩm Niệm Thâm cầm quần áo đã xếp xong đi đến mép giường, cúi người hôn lên trán Tôn Điềm Điềm một cái, cười bóp mũi cô, "Em cho rằng ai cũng quăng loạn giống em sao?"

Tôn Điềm Điềm bĩu môi, "Anh ghét bỏ em à?"

Thẩm Niệm Thâm cười, xoa xoa đầu cô, "Anh yêu em."

Tôn Điềm Điềm cảm thấy thật ấm áp, đôi mắt cong lên, dịch vào phía trong rồi vỗ vỗ vị trí bên cạnh, "Lên đây đi."

"Đợi chút, anh đi tắm một cái, rất nhanh sẽ ra tới."

Thẩm Niệm Thâm nói, đi đến trước tủ quần áo, lấy quần áo để đi tắm.

Thẩm Niệm Thâm dù là mùa đông hay mùa hè, mỗi ngày đều phải tắm rửa, mùa đông còn đỡ, buổi tối chỉ tắm một lần là xong, còn mùa hè mỗi ngày ít nhất anh phải tắm ba lần. Tôn Điềm Điềm đã quen với thói ở sạch của Thẩm Niệm Thâm, hơn nữa còn rất thích, cô thích con trai thích sạch sẽ.

Thẩm Niệm Thâm tắm rất nhanh, một lát liền trở lại. Tôn Điềm Điềm xốc một góc chăn lên, vui mừng mà gọi anh, "A Niệm, mau tới ngủ đi."

Thẩm Niệm Thâm tắm rửa xong, mặc một chiếc áo thun màu trắng, phía dưới là chiếc quần đùi màu gạo nhàn nhã, chiều dài vừa vặn đến đầu gối.

Anh đi đến mép giường, đang định lên giường, nhìn thoáng qua trong chăn, lúc này mới phát hiện Tôn Điềm Điềm mặc áo của anh, không khỏi nở nụ cười, "Sao lại mặc áo của anh vậy?"

Anh vừa nói, vừa lên giường, thuận thế nằm xuống.

Tôn Điềm Điềm chui vào trong lòng Thẩm Niệm Thâm, ôm lấy eo anh, đầu gối lên vai anh, "Quần áo của em bẩn rồi, lại không mang theo áo ngủ tới, chỉ có thể mặc của anh thôi."

Thẩm Niệm Thâm duỗi cánh tay ôm lấy bả vai Tôn Điềm Điềm, rũ mắt nhìn thoáng qua người cô.

Áo của anh rất lớn, Tôn Điềm Điềm lại gầy, khoác chiếc áo của anh vào, cả người nhìn càng thêm nhỏ gầy.

Thẩm Niệm Thâm nhìn mà đau lòng, nói: "Về sau ăn nhiều một chút, em gầy quá."

Tôn Điềm Điềm cong môi cười, "Em ăn rất nhiều, anh quên mất đêm qua em còn ăn bốn củ khoai lang sao?"

Nghĩ đến bốn củ khoai kia, Thẩm Niệm Thâm nhịn không được cười, "Thiếu chút nữa anh quên mất, em còn thiếu anh bốn củ."

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu thở phì phì mà nhéo nhéo mặt Thẩm Niệm Thâm, "Em biết rồi em biết rồi, quỷ hẹp hòi."

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, ánh mắt thực ôn nhu, rất lâu không nói gì.

Ánh đèn tường mờ nhạt ở đầu giường chiếu vào mặt hai người. Thẩm Niệm Thâm ngủ ở bên ngoài, đưa lưng về phía đèn tường, khuôn mặt anh tuấn ẩn sau ánh đèn mờ tối, Tôn Điềm Điềm nhìn anh không chớp mắt, bỗng nhiên nói: "Thẩm Niệm Thâm, anh thật là đẹp mắt."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, ngón tay ôn nhu xoa xoa khuôn mặt Tôn Điềm Điềm, "Em cũng rất đẹp."

Tôn Điềm Điềm vui vẻ cong cong đôi mắt, sau đó ôm chặt Thẩm Niệm Thâm, cô nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: "Em muốn đi ngủ."

"Ừm, ngủ đi."

…

Tối nay, Thẩm Niệm Thâm ôm Tôn Điềm Điềm, nửa đêm vẫn chưa ngủ.

Anh vẫn luôn nhìn Tôn Điềm Điềm, trong một thoáng nào đó, anh thậm chí lo lắng đây chỉ là giấc mộng.

Anh nhớ tới khi đó, Tôn Điềm Điềm mỗi ngày cùng anh đi làm thêm, sau đó hai người bọn họ cùng nhau về nhà. Lúc ấy Tôn Điềm Điềm cũng giống như vậy, an tĩnh mà ngủ ở trong lòng anh.

Mỗi đêm anh ôm cô đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Chỉ là lúc ấy, nội tâm anh rối rắm mâu thuẫn, luôn cảm thấy hạnh phúc lúc đó quá mức không yên ổn, anh trước sau cảm thấy, một ngày nào đó, Tôn Điềm Điềm sẽ rời xa anh.

Hiện giờ mất mà tìm lại, nhìn cô gái nằm ngủ an ổn trong lòng mình, anh bỗng nhiên cảm thấy, đây là trời cao ban ân cho anh. Tuy anh chịu nhiều tra tấn cùng cực khổ, nhưng lại được nhận được món quà trân quý nhất trên đời này.

Có lẽ mọi chuyện trên đời này đều phải trước khổ sau ngọt.

Nếu trời cao để anh chịu những cực khổ đó, là vì cho anh món quà trân quý này, anh bỗng nhiên cảm thấy mọi thứ trước kia đều trở nên bé nhỏ không đáng kể, thực đáng giá.

Thẩm Niệm Thâm sau nửa đêm mới ngủ, lúc tỉnh lại, mép giường đã trống rỗng, không có bóng dáng Tôn Điềm Điềm.

Thẩm Niệm Thâm gần như là đột ngột bật dậy, sắc mặt trắng đến dọa người, "Điềm Điềm! Tôn Điềm Điềm!"

Anh đã rất nhiều lần nằm mơ, trong mơ Tôn Điềm Điềm nằm trong lòng anh, nhưng lúc tỉnh dậy người lại không thấy.

Anh hoảng hốt cùng cực, vội vàng xuống giường, đến giày cũng không kịp mang, nhanh chóng chạy đến cửa, kéo cửa phòng ra, "Tôn…"

Tôn Điềm Điềm đang ngồi ở trên sô pha nói chuyện với bà ngoại, nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu lại liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở cửa phòng ngủ.

Hai mắt anh đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm cô.

Ánh mắt Tôn Điềm Điềm dừng ở trên chân anh, cô từ trên sô pha đứng lên, "Sao anh không mang giày vào, để chân trần coi chừng bị cảm đó."

Cô đi tới, muốn kéo Thẩm Niệm Thâm về phòng mang giày.

Vừa mới nắm được tay Thẩm Niệm Thâm thì anh lại đột nhiên ôm chặt lấy cô.

Anh ôm rất chặt, như muốn khảm cô vào tận xương.

Tôn Điềm Điềm có chút bị dọa sợ, “A Niệm?”

Đôi mắt Thẩm Niệm Thâm đỏ bừng, thanh âm run rẩy, “Anh cho rằng mình lại nằm mơ.”

Chương 61

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Tôn Điềm Điềm cảm giác được Thẩm Niệm Thâm đang run rẩy, thế mới biết anh đang sợ hãi, cô vội vàng ôm lấy anh, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng anh, ôn nhu trấn an, "Em đây, không phải mơ đâu."

Thẩm Niệm Thâm ôm Tôn Điềm Điềm một lúc lâu, người trong lòng có độ ấm, anh cảm nhận được hơi thở của Tôn Điềm Điềm, ngửi được mùi hương nhẹ nhàng trên người cô, cảm xúc mới dần dần bình phục lại.

Sau một lúc lâu, anh buông Tôn Điềm Điềm ra, cúi đầu nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: "Sao em ra ngoài sớm vậy?"

Tôn Điềm Điềm nói: "Em tỉnh dậy thì ra đây luôn, em thấy anh ngủ rất sâu nên không kêu anh, vừa lúc bà ngoại cũng dậy rồi nên em trò chuyện với bà một chút."

Bà ngoại đang nhìn bọn họ, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười, cực kì vui vẻ, "A Niệm, cháu cũng thật là, làm hòa với Điềm Điềm sao lại không nói cho bà một tiếng."

Khoảng thời gian Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điềm Điềm tách ra, trên mặt anh không còn một chút tươi cười, thậm chí còn trầm trọng hơn trước lúc hai người ở bên nhau. Thời điểm ở nhà, anh luôn xuất thần nhìn vào khoảng không, có đôi khi còn đứng trước cửa sổ cả một giờ liền.

Bà ngoại thu cả vào mắt, đau ở trong lòng, nội tâm cực kì tự trách, bà cảm thấy là bởi vì mình bị bệnh mới làm cho A Niệm và Điềm Điềm chia tay.

Hiện giờ thấy hai người lại hòa hợp như ban đầu, vừa vui vẻ vừa kích động mà nói với Thẩm Niệm Thâm: "A Niệm, hôm nay là cuối tuần, trường của hai đứa cũng không có tiết học đúng chứ? Lát nữa cháu đi mua đồ về, Điềm Điềm ở lại nhà ăn trưa đi."

Thẩm Niệm Thâm nhớ đến hôm nay là sinh nhật của anh trai Tôn Điềm Điềm, nghiêng đầu hỏi cô, "Lát nữa em có muốn về không?"

Tôn Điềm Điềm suy nghĩ một chút, “Buổi tối em về cũng được.”

Cô muốn ở bên Thẩm Niệm Thâm nhiều một chút.

Thẩm Niệm Thâm cũng không phản đối, “Được, tối anh đưa em về.” Lại nói: “Em đợi một chút, anh ra ngoài mua bữa sáng cho em.”

Nói xong anh liền về phòng chuẩn bị thay quần áo.

Tôn Điềm Điềm đi theo anh, cô đi ở phía sau rồi đóng cửa phòng.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở trước giường, cởi chiếc áo thun ra, khom người lấy chiếc áo lông mỏng đặt trên ghế.

Hôm nay nhiệt độ xuống thấp, bên ngoài rất lạnh.

Tôn Điềm Điềm đi qua, từ phía sau ôm lấy anh.

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, cầm lấy tay cô, “Làm sao vậy?”

Mặt Tôn Điềm Điềm áp vào sau lưng Thẩm Niệm Thâm, trầm mặc một lát mới nhẹ giọng hỏi: “A Niệm, có phải anh không có cảm giác an toàn không?”

Thân thể Thẩm Niệm Thâm hơi cứng lại, sau một lúc lâu mới khẽ ‘ừ’ một tiếng, thấp giọng nói: “Khi đó anh thường hay nằm mơ, trong mơ em đều ngủ ở trong lòng anh, tỉnh lại đã không thấy tăm hơi.”

Ngữ khí của anh rất bình đạm, nhưng Tôn Điềm Điềm lại nghe đến chua xót. Khi đó anh cô độc, mất mát khổ sở biết bao mới có thể thường hay mơ thấy cô bên cạnh, tỉnh dậy lại phát hiện chỉ là một giấc mơ.

Khó trách vừa rồi anh lại sợ hãi như vậy, lúc ôm cô cả người đều run rẩy.

Tôn Điềm Điềm buông Thẩm Niệm Thâm ra, vòng đến phía trước anh, lại từ trước mặt ôm lấy anh, mặt áp vào ngực anh, trong phòng im ắng, có thể nghe thấy tiếng nhịp đập nơi tim Thẩm Niệm Thâm.

Qua một lát, Tôn Điềm Điềm mới nhẹ giọng hỏi: “Anh có cảm nhận được không?”

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, nhất thời không phản ứng lại.

“Em là chân thật, không phải anh đang nằm mơ đâu.” Tôn Điềm Điềm chua xót, có chút nghẹn ngào, “Em xin lỗi, về sau sẽ không để anh phải một mình nữa, anh không cần sợ hãi.”

Thẩm Niệm Thâm cổ họng khô khốc, đôi mắt trướng đau, hai tay ôm chặt lấy Tôn Điềm Điềm, sau một lúc lâu mới nói giọng khàn khàn: “Anh biết rồi.”

Hai người ôm thật lâu, Tôn Điềm Điềm mới từ ngực Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu lên.

Tầm mắt dừng trên bờ ngực rắn chắc của Thẩm Niệm Thâm, cô nhịn không được giơ tay sờ sờ.

Thẩm Niệm Thâm cầm lấy tay cô, nhìn cô, ánh mắt rất sâu, “Đừng sờ loạn.”

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, “Thẩm Niệm Thâm, ngực anh cứng quá, giống như cục đá vậy.”

Tầm mắt Thẩm Niệm Thâm bất giác dừng ở trước ngực Tôn Điềm Điềm, nhớ tới buổi tối hôm trước ở khách sạn, cảm xúc mềm mại kia làm anh ấn tượng sâu sắc.

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu liền thấy Thẩm Niệm Thâm đang nhìn mình, ánh mắt rất sâu, không hề chớp mắt, trong mắt giống như có một cảm xúc khác thường đang cuồn cuộn.

Cô có chút ngượng ngùng dời đi tầm mắt, giúp Thẩm Niệm Thâm cầm lấy chiếc áo lông trên ghế rồi đưa cho anh, “Mặc áo vào đi.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô một lát, sau đó mới nhận lấy áo, nhanh chóng mặc vào.

Thẩm Niệm Thâm đang định mặc áo khoác thì bị Tôn Điềm Điềm kéo lại, “Không cần ra ngoài mua đâu, ở nhà làm đi, đã lâu rồi em không ăn đồ anh nấu.”

Động tác lấy áo khoác của Thẩm Niệm Thâm dừng một chút, anh nghiêng đầu hỏi, “Em muốn ăn gì?”

Tôn Điềm Điềm cong cong khóe mắt, ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, “Ăn gì cũng được, anh làm gì cũng ngon cả.”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, buông chiếc áo khoác xuống, “Anh đi rửa mặt rồi làm bữa sáng cho em.”

“Được.” Tôn Điềm Điềm cong khóe mắt, nhón chân hôn lên mặt Thẩm Niệm Thâm một cái.

Thẩm Niệm Thâm rửa mặt xong liền đến phòng bếp làm bữa sáng cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm ở phòng khách cùng bà ngoại trò chuyện một lát, sau đó bà ngoại xem TV, cô liền chạy tới phòng bếp tìm Thẩm Niệm Thâm.

Trong nồi đang nấu nước, Thẩm Niệm Thâm đứng ở trước bệ bếp, hơi cúi người, khuấy trứng gà trong chén.

Tôn Điềm Điềm đi qua, từ bên cạnh ôm lấy Thẩm Niệm Thâm, đưa đầu liếc mắt nhìn vào trong nồi một cái, “Anh nấu gì vậy?”

“Sủi cảo.”

“Trứng gà thì sao?”

“Anh chiên cho em cái trứng.”

Tôn Điềm Điềm cười rộ, nghiêng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Cô nhìn anh chằm chằm không chớp mắt.

Thẩm Niệm Thâm khuấy trứng gà xong, vặn vòi nước rửa tay, vừa rửa vừa thấp giọng cười, “Đừng nhìn anh như vậy.”

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, hỏi: “Vì sao vậy?”

Thẩm Niệm Thâm lấy chiếc khăn lông bên cạnh mà lau khô tay rồi nói: “Em nhìn anh như vậy, anh sẽ không nhịn được mà muốn làm chuyện xấu.”

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên nghiêng đầu, nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn xuống.

Thì ra là làm chuyện xấu này.

Tôn Điềm Điềm chỉ hơi hơi ngẩn ra một chút liền nhắm hai mắt lại, hai tay ôm lấy Thẩm Niệm Thâm, trong lòng như có mật đường, ngọt sương sương.

Thẩm Niệm Thâm hôn cô một lát, mới hơi hơi buông ra, ánh mắt dừng ở tóc mái bên tai cô, anh giơ tay giúp cô vén đến sau tai, ánh mắt rất đỗi ôn nhu, "Sau này đừng nhìn anh như vậy, anh sẽ nhịn không được."

Tôn Điềm Điềm cười, đôi mắt phát ra tia sáng, "Không cần nhịn, em thích vậy."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, bóp mũi cô một cái, "Em đợi thêm chút nữa, sủi cảo nổi lên là có thể ăn rồi."

Tôn Điềm Điềm 'ừm' một tiếng, đứng ở bên cạnh, tiếp tục ôm Thẩm Niệm Thâm, đầu dựa vào vai anh.

Nhìn chằm chằm nồi nước đang sôi, qua một lát, Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên cảm khái, "A Niệm, anh là người đàn ông tốt nhất mà em từng gặp."

Thẩm Niệm Thâm cười, nhìn cô, "Em đã từng gặp qua rất nhiều đàn ông sao?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không có gặp nhiều, nhưng em biết, trên đời này không có người nào tốt với em hơn anh."

Cô không cần quen với nhiều người đàn ông, chỉ cần một Thẩm Niệm Thâm là đủ rồi.

Thẩm Niệm Thâm cười cười, sờ sờ đầu cô.

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm sáng lấp lánh, đột nhiên hỏi anh, "Em thì sao? Em có được không?"

Thẩm Niệm Thâm hơi dừng lại, anh nhìn cô, ánh mắt rất sâu, sau một lúc lâu, môi hơi mím lại, vô cùng nghiêm túc mà nói ra một chữ, "Được."

Được đến nỗi chỉ cần có thể ở bên cô, mọi cực khổ đều đáng giá.

…

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Niệm Thâm liền dẫn Tôn Điềm Điềm ra ngoài đi dạo.

Mùa đông lạnh lẽo, lại là cuối tuần nên trên đường rất ít người, hai người tay trong tay, ở trên phố chậm rãi tản bộ.

Chia ly gặp lại, có rất nhiều lời muốn nói.

Đến lúc Tôn Điềm Điềm kể tới chuyện nghỉ hè đi hải đảo chơi, Thẩm Niệm Thâm tức khắc nhớ tới một chuyện, nói: "Lúc về em có mang theo rất nhiều quà."

"Đúng vậy, sao anh biết?"

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt liếc nhìn cô một cái, "Em đưa cho Hứa Lệ rất nhiều kẹo dừa, quên rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm bừng tỉnh, tức khắc nhớ tới, "Đúng rồi, kẹo dừa ở đó ngon hơn kẹo chúng ta thường ăn nên em mua về rất nhiều." Nói xong cô liền hỏi Thẩm Niệm Thâm, "Anh có ăn không?"

Thẩm Niệm Thâm 'hừ' một tiếng, "Ăn một viên."

Khi đó vừa mới khai giảng, bà ngoại Thẩm Niệm Thâm thì vừa mới làm phẫu thuật, cũng vừa là thời điểm náo loạn với Tôn Điềm Điềm nhất, lúc ấy Hứa Lệ đưa cho anh một viên, ăn xong anh mới biết là Tôn Điềm Điềm đưa tới, sau đó liền không có mặt mũi để lấy thêm, chỉ có thể trơ mắt nhìn đám Hứa Lệ phân chia giải quyết sạch sẽ.

Nói xong anh lại nghĩ đến chuyện cây quạt, nhất thời có chút bất bình, bắt đầu lôi chuyện cũ, "Em còn cho bọn họ quạt, nhớ rõ không?"

Tôn Điềm Điềm chớp chớp mắt, "Nhớ rõ.

Thẩm Niệm Thâm giật giật khóe mắt, "Phòng ngủ có bốn người, chỉ cho ba cây, quăng anh sang một bên, cố ý chọc giận anh đúng không?"

Tôn Điềm Điềm nhịn không được cười, "Ừm, đúng là cố ý, lúc đó anh cũng có là gì của em đâu, sao em phải mang quà về cho anh."

Thẩm Niệm Thâm: “Đám Hứa Lệ cũng không có quan hệ với em mà.”

Tôn Điềm Điềm: “Ai nói, Hứa Lệ là bạn trai của Trình Đóa, xem như người một nhà.”

“Anh thì sao?”

Tôn Điềm Điềm bật cười, nói: “Anh khi đó, xem như người ngoài.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm xụ mặt không cao hứng, tức khắc bị chọc cười, giơ tay che mặt anh lại, “Đừng giận, hiện tại là người nhà.”

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, bỗng nhiên vươn tay.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, “Làm gì vậy?”

Thẩm Niệm Thâm nghiêm trang, “Nếu là người nhà, có phải nên bù đắp cho quà ngay đó cho anh không?”

Tôn Điềm Điềm mếu máo, chụp lấy bàn tay Thẩm Niệm Thâm, “Quỷ hẹp hòi, em mua kẹo cho anh được chưa?”

Thẩm Niệm Thâm đáp, “Được.”

Tôn Điềm Điềm đưa tay nhéo má Thẩm Niệm Thâm, “Thẩm Niệm Thâm anh thật sự càng ngày càng ấu trĩ.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, trong mắt mang theo vài phần ý cười, sau đó bỗng nhiên nắm tay dẫn cô đi sang hướng đối diện đường lớn.

Tôn Điềm Điềm theo sau, “Đi đâu vậy?”

“Siêu thị, không phải em muốn mua kẹo cho anh sao?”

…

Mười phút sau, siêu thị.

Tôn Điềm Điềm đi theo Thẩm Niệm Thâm mua đồ ăn trưa trước, sau đó anh thúc giục cô đi mua kẹo cho anh.

Trên kệ hàng bày các loại kẹo rực rỡ muôn màu, Tôn Điềm Điềm hỏi Thẩm Niệm Thâm muốn ăn kẹo gì.

Thẩm Niệm Thâm cực kì cố chấp, "Kẹo dừa."

Lần trước không được ăn, đến giờ vẫn luôn nhớ kỹ.

Tôn Điềm Điềm liếc anh một cái, nhịn không được bật cười, sau đó cầm lấy hai túi kẹo dừa thật lớn trên kệ hàng, "Đủ chưa?"

Thẩm Niệm Thâm thỏa mãn, đáp một tiếng, "Đủ rồi."

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm cười, "Ấu trĩ."

Thẩm Niệm Thâm đẩy xe, Tôn Điềm Điềm một tay bám lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, một tay ôm hai túi kẹo dừa. Đi đến quầy thu ngân, thời điểm chờ tính tiền, Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, chu môi, có chút u oán mà nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh còn thiếu em một phần quà sinh nhật."

Sinh nhật Tôn Điềm Điềm là ngày mười sáu tháng ba, năm ngoái lúc gần đến sinh nhật, Thẩm Niệm Thâm lại đột nhiên cùng cô nói chia tay, cuối cùng sinh nhật cũng không tổ chức, một mình ở rạp chiếu phim ô tô khóc cả đêm.

Trong lòng Thẩm Niệm Thâm thấy áy náy, anh ôm Tôn Điềm Điềm vào lòng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, giọng nói có chút nghẹn ngào, "Anh vẫn nhớ rõ, anh đã chuẩn bị quà cho em rồi."

Chương 62

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm và Tôn Điềm Điềm chia tay, vừa vặn còn mấy ngày là đến sinh nhật mười chín tuổi của Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm vốn đã lên kế hoạch cho sinh nhật, còn chưa kịp nói với Thẩm Niệm Thâm thì anh đã nói lời chia tay.

Hôm đó chính là ngày sinh nhật khổ sở nhất mà cô đã từng trải qua.

Không nghĩ đến còn đỡ, vừa nhớ tới liền thấy ủy khuất không ít.

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm ra khỏi siêu thị, thời điểm trở về, Tôn Điềm Điềm đều mím môi không nói gì.

Vào ngõ nhỏ, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng nhịn không được mà nghiêng người, ôm lấy Tôn Điềm Điềm, thấp giọng hỏi: "Em giận à?"

Tôn Điềm Điềm cằm gác trên vai Thẩm Niệm Thâm, 'hừ' một tiếng, không nói lời nào.

Thẩm Niệm Thâm thấy rất áy náy, không khỏi ôm Tôn Điềm Điềm chặt hơn một chút, "Là anh sai, về sau sẽ không vậy nữa, bắt đầu từ năm nay, mỗi một sinh nhật, anh đều ở bên em."

Tôn Điềm Điềm nghe vậy, từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu lên, mím môi, nghiêm túc nhìn anh, "Năm trước cũng phải bù lại."

"Đương nhiên."

Quà sinh nhật Tôn Điềm Điềm mười chín tuổi, Thẩm Niệm Thâm sớm đã chuẩn bị xong, trước khi chia tay đã chuẩn bị rồi.

Về đến nhà, anh liền dẫn Tôn Điềm Điềm vào trong phòng, lấy chìa khóa từ túi quần ra, mở ngăn tủ ở phía dưới bàn học, bên trong có một chiếc hộp màu xanh biển.

Thẩm Niệm Thâm lấy chiếc hộp ra rồi đóng ngăn kéo lại.

“Vốn dĩ nên đưa cho em sớm hơn, nhưng vẫn luôn chậm trễ đến bây giờ.”

Tôn Điềm Điềm ngồi ở mép giường, nhìn chằm chằm chiếc hộp trong tay Thẩm Niệm Thâm, “Là gì vậy?”

Thẩm Niệm Thâm không nói, ngồi xuống bên cạnh rồi đưa chiếc hộp cho cô, “Em tự mở ra đi.”

Tôn Điềm Điềm cười nhìn anh, “Không phải là nhẫn đấy chứ?”

Thẩm Niệm Thâm ‘khụ’ một tiếng, “Chắc là… không phải đâu.”

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm liếc anh một cái, sau đó nhận lấy chiếc hộp rồi mở ra, bên trong là một chiếc vòng cổ bạc, rất sáng, dưới vòng cổ treo một giọt nước trong suốt màu tím nhạt, cực kì xinh đẹp.

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm sáng lên, “Anh mua lúc nào vậy? Thật đẹp.”

Thẩm Niệm Thâm nói: “Lúc còn chưa chia tay.”

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, nhìn anh, “Là khoảng thời gian bà ngoại nằm viện sao?”

Khoảng thời gian bà ngoại nằm viện vừa lúc là thời điểm Thẩm Niệm Thâm gian nan nhất, khi đó Tôn Điềm Điềm mỗi ngày đều đi theo anh ở bên ngoài đến hơn nửa đêm để giao thức ăn, bởi vì thiếu tiền nên bình thường Thẩm Niệm Thâm rất tiết kiệm.

Cô nhớ rõ khi đó, mỗi buổi chiều Thẩm Niệm Thâm bắt đầu làm công, đến sáu giờ đều sẽ dẫn cô đi mua cơm, bọn họ gần như mỗi ngày đều ăn cơm hộp, Thẩm Niệm Thâm sẽ gọi loại tám đồng có thịt cho cô, còn anh thì gần như mỗi ngày đều chỉ gọi thức ăn chay năm đồng một hộp.

Tôn Điềm Điềm nhìn hộp vòng cổ, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu, trong khoảng thời gian gian nan như vậy, anh còn dùng tiền tiết kiệm mua quà sinh nhật cho cô.

“Cái này có đắt không?”

“Không đắt.”

Là thật sự không đắt, một chiếc vòng cổ bạc, lúc trước Thẩm Niệm Thâm mua ở trung tâm thương mại, anh thỏa thuận với nhân viên xuống còn hơn 500 một chút. Số tiền đó đối với Tôn Điềm Điềm mà nói, có lẽ là không đủ cho cô mua một bộ quần áo, nhưng đối với Thẩm Niệm Thâm khi ấy, nó là một con số không nhỏ. Sau đó chia tay với Tôn Điềm Điềm, có một khoảng thời gian rất dài, Thẩm Niệm Thâm mỗi ngày chỉ ăn hai cái bánh bao.

Thẩm Niệm Thâm không nói Tôn Điềm Điềm cũng biết, lúc ấy có thể mua cho cô một phần quà sinh nhật, đối với Thẩm Niệm Thâm mà nói không phải là một chuyện dễ dàng.

Đôi mắt trướng đau, nước mắt chực tràn khóe mi, nhưng cô không muốn Thẩm Niệm Thâm thấy, hít sâu một hơi, đem nước mắt ẩn vào trong.

Cô đưa vòng cổ cho Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt lóng lánh ánh nước, cười cực kì vui vẻ, "Đeo giúp em đi."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cố nén nước mắt, cổ họng có chút đau rát, sau một lúc lâu mới đưa tay nhận lấy vòng cổ.

Tôn Điềm Điềm xoay người, vén tóc về phía trước, lộ ra cần cổ trơn bóng.

Thẩm Niệm Thâm ngồi ở phía sau giúp cô đeo vòng cổ, có chút nghẹn ngào, "Chiếc vòng này không tốt lắm, chờ sau này điều kiện tốt lên, anh lại mua một cái tốt hơn cho em."

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, cúi đầu nắm lấy chiếc vòng cổ, "Em rất thích cái này, rất đẹp."

Rất nhiều năm về sau, Thẩm Niệm Thâm mua rất nhiều trang sức cho Tôn Điềm Điềm, mỗi một món đều sang quý lại xinh đẹp, nhưng trong lòng Tôn Điềm Điềm, trước sau cô vẫn yêu nhất chiếc vòng cổ này, nó là món quà sinh nhật năm mười chín của cô, là món quà mà Thẩm Niệm Thâm phải ăn mặc cần kiệm mua cho cô.

…

Thẩm Niệm Thâm đeo vòng cổ cho Tôn Điềm Điềm xong, cô liền cao hứng mà quay đầu lại, khẽ nâng cằm, "Đẹp không?"

Trong mắt Thẩm Niệm Thâm ý cười ôn nhu, “Đẹp.”

Ánh mắt Tôn Điềm Điềm sáng lên, “Anh chờ một chút!”

Cô đột nhiên đứng lên, vượt qua người Thẩm Niệm Thâm, cúi người lấy di động và gương từ chiếc túi trên ghế bên mép giường ra.

Cô cầm gương soi tới soi lui nửa ngày, càng soi càng thích, vui vẻ mỉn cười, “A Niệm anh thật có mắt nhìn, chiếc vòng này thật đẹp.”

Lại soi một lát, cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm hỏi: “Xương quai xanh của em có đẹp không?”

Tôn Điềm Điềm vừa mới cởi áo khoác, bên trong là chiếc áo lông trắng khoét cổ chữ V, lộ ra xương quai xanh thật xinh đẹp.

Tầm mắt Thẩm Niệm Thâm dừng trên xương quai xanh gợi cảm của Tôn Điềm Điềm, ánh mắt không khỏi sâu thêm vài phần, mở miệng, giọng nói có chút nghẹn lại, “Đẹp.”

Tôn Điềm Điềm vui vẻ cười rộ lên, đắc ý nâng cằm, “Em cũng thấy vậy.”

Cô đưa điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm, “Giúp em chụp một tấm đi.”

Thẩm Niệm Thâm nhận lấy, sau đó ngồi xuống.

Tôn Điềm Điềm sửa sang lại tóc một chút, sau đó đem cổ lộ ra, “Chụp vòng cổ của em đi, chụp đẹp một chút.”

Nói xong cô liền cong khóe mắt, cười đến sáng lạn.

Tôn Điềm Điềm tạo dáng để Thẩm Niệm Thâm chụp đẹp một chút, nhưng anh chụp qua vài tấm, không có tấm nào nhìn được, Tôn Điềm Điềm có chút tức giận, “Sao anh lại chụp em xấu như vậy.”

Thẩm Niệm Thâm giơ màn hình di động ra, “Đâu có.”

Anh duỗi tay lấy điện thoại lại, rất nghiêm túc mà lướt xem các bức ảnh anh vừa chụp, sau đó lại vô cùng nghiêm túc mà nói: “Đều rất xinh đẹp.”

Tôn Điềm Điềm: “…”

Tôn Điềm Điềm vốn còn muốn gửi ảnh lên vòng bạn bè, nhưng thẩm mỹ của bạn trai thật sự có vấn đề, vì thế cô đành phải để lại ảnh chụp rồi tự mình xem.

Thẩm Niệm Thâm nhìn di động của cô, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói: "Cho anh mượn di động của em một chút."

Tôn Điềm Điềm liếc anh một cái, "Làm gì vậy?"

"Cho anh mượn một chút đi."

Tôn Điềm Điềm 'hừ' một tiếng, đưa điện thoại cho anh, "Không cho anh phát ảnh xấu của em ra ngoài đâu đấy."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Không phát."

Anh cầm lấy điện thoại, Tôn Điềm Điềm muốn nhìn xem anh làm gì liền thò đầu qua, Thẩm Niệm Thâm không cho cô xem, dựa lưng về phía sau đầu giường, di động giơ lên cao.

"Anh cho em xem với." Tôn Điềm Điềm cởi giày bò lên giường.

Thẩm Niệm Thâm cầm di động nhích sang bên cạnh, Tôn Điềm Điềm ngồi trên đùi anh, bắt lấy tay anh, nghiêng đầu muốn nhìn.

Thẩm Niệm Thâm nâng tay lên, đôi tay ấn trên bàn phím, vài giây liền ấn xong, sau đó cười cười đưa điện thoại di động cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm vội bắt lấy di động, mở màn hình ra, "Anh làm gì vậy?"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Không có gì."

Tôn Điềm Điềm cúi đầu, mân mê nửa ngày cũng không phát hiện ra có gì khác thường, bò lên trên ngực Thẩm Niệm Thâm, ôm anh làm nũng, "Anh làm gì vậy? Nói cho em một chút đi."

Thẩm Niệm Thâm cười xoa xoa đầu cô, "Đến tối em sẽ biết."

Thẩm Niệm Thâm không chịu nói, Tôn Điềm Điềm dỗi, đột nhiên ngẩng đầu, nâng mặt anh, cắn lên cằm anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm bị đau, kêu lên một tiếng, theo bản năng bóp chặt eo cô, “Tôn Điềm Điềm, em là cún sao?”

Trên cằm Thẩm Niệm Thâm có dấu răng cắn của Tôn Điềm Điềm, cô cười tủm tỉm, cong cong khóe mắt, “Ai kêu anh không chịu nói cho em.”

Hai tay cô ôm lấy cổ Thẩm Niệm Thâm, mông vô thức nhích gần lên trên đùi Thẩm Niệm Thâm một chút.

Thẩm Niệm Thâm hô hấp căng thẳng, gần như là theo bản năng mà đỡ eo Tôn Điềm Điềm, giọng nói khàn khàn, “Mau xuống đi.”

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp, “Làm sao vậy?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô chằm chằm, đôi mắt đỏ lên.

Tôn Điềm Điềm hoảng hốt vài giây, sau đó lập tức ý thức được, cô theo bản năng nhìn thoáng qua thân dưới của Thẩm Niệm Thâm, nơi đó đang có xu thế ngẩng đầu lên.

Mặt Tôn Điềm Điềm nháy mắt liền đỏ bừng, vội vàng leo xuống khỏi đùi Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm gần như là lập tức rời giường, Tôn Điềm Điềm ngồi trên giường, đôi mắt theo bản năng liếc nhìn thân dưới của Thẩm Niệm Thâm một cái.

Thẩm Niệm Thâm dở khóc dở cười, “Còn nhìn nữa à?”

Tôn Điềm Điềm chạm phải ánh mắt Thẩm Niệm Thâm, tức khắc xấu hổ đến bưng kín hai mắt, “A-ai... muốn nhìn chứ.”

Cô che mắt nửa ngày không mở, thẳng đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa.

Cô ngẩn ra một lát, hơi hơi mở bàn tay ra, đôi mắt xuyên qua khe hở ngón tay mà nhìn cửa phòng đóng chặt.

Sửng sốt vài giây, cô bỗng nhiên nhịn không được bật cười.

Cô nằm trên giường, ôm chăn bụm mặt, nghĩ đến phản ứng vừa rồi của Thẩm Niệm Thâm, không biết là thẹn thùng hay là gì, cô tránh ở trong

chăn rầu rĩ mà bật cười, ôm chăn ở trên giường lăn qua lăn lại hai cái.

Qua một khoảng thời gian, cô mới từ trong chăn thò đầu ra, lại cầm lấy di động nghiên cứu xem Thẩm Niệm Thâm vừa rồi đã làm gì di động của cô.

Nghiên cứu một hồi lâu, cô rốt cuộc cũng phát hiện ra manh mối.

Thời điểm cô còn chưa chia tay với Thẩm Niệm Thâm, tên WeChat là "Tiểu khả ái nhà A Niệm", sau đó chia tay, cô liền bỏ cái tên này đi rồi tùy tiện viết một chữ "S", nhưng hiện tại tên đã sửa lại.

Tôn Điềm Điềm không sửa, là Thẩm Niệm Thâm vừa mới sửa.

Tôn Điềm Điềm bật cười, nói thầm một tiếng, "Ấu trĩ."

Lúc Thẩm Niệm Thâm quay về, Tôn Điềm Điềm đang nằm trên giường, bắt chéo chân lắc lư.

Thấy Thẩm Niệm Thâm trở về, cô nghiêng người, tay phải chống đầu, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Làm gì vậy?"

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái, "Đi tắm nước lạnh."

Tôn Điềm Điềm bật cười, từ trên giường ngồi dậy, "Anh mới bị cảm đấy, vậy mà còn đi tắm nước lạnh."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, ngồi xuống mép giường, "Đúng vậy, anh bị cảm rồi, em phụ trách chăm sóc anh."

Tôn Điềm Điềm đột nhiên đè lên lưng Thẩm Niệm Thâm, từ phía sau ôm lấy cổ anh, nghiêng đầu, hôn lên mặt anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, nghiêng đầu nhìn cô.

Tôn Điềm Điềm lay lay chiếc di động trong tay, cười anh, "Thẩm Niệm Thâm anh thật ấu trĩ."

Thẩm Niệm Thâm nhìn thoáng qua di động, trên màn hình là giao diện WeChat.

Anh ‘ừm’ một tiếng, cũng không có gì ngượng ngùng, nói thẳng: “Phải làm một cái ký hiệu để người khác khỏi nhớ thương.”

Chương 63

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Gần giữa trưa, Thẩm Niệm Thâm đi làm cơm, Tôn Điềm Điềm một mình ở trong phòng soi gương nhìn chiếc vòng trên cổ.

Hơn mười một giờ, mẹ gọi điện thoại tới hỏi cô tối hôm qua sao lại không về nhà, Tôn Điềm Điềm nói: "Con ở lại trường."

Ngày hôm qua Tôn Điềm Điềm kích động chạy từ trong nhà ra, mẹ Tôn biết cô đi tìm Thẩm Niệm Thâm liền hỏi một câu, "A Niệm không sao chứ?"

Tôn Điềm Điềm lại nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm phải một mình trải qua những chuyện đó, hơi rũ mắt, thấp giọng nói: "Đã không sao rồi ạ."

Thời điểm gian nan nhất đã qua rồi, chỉ là nghĩ đến lúc ấy một mình anh phải chịu đựng những chuyện đó, chắc hẳn anh phải rất khổ sở.

Mẹ Tôn ở đầu kia thở dài, trầm mặc một lát mới hỏi: "Hôm nay con có về không? Các bác các dì đều đến rồi."

"Buổi tối con sẽ về."

Mẹ Tôn cười, "Được rồi, vậy con tự nói với anh con đi."

"Vâng."

Tôn Điềm Điềm cùng mẹ cúp điện thoại, sau đó liền gọi cho anh trai.

Lúc cô gọi đến, Lâm Cảnh còn đang ở công ty, nghe thấy Tôn Điềm Điềm nói buổi tối sẽ về, anh 'ừ' một tiếng, dù sao anh cũng phải buổi tối mới trở về được.

Tôn Điềm Điềm cúp máy, ra khỏi phòng, chuẩn bị đi tìm Thẩm Niệm Thâm.

Mới từ phòng đi ra, ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt một chút, hỏi: "Ai vậy?"

Lương Kì cùng Lâm Lị đang đứng ngoài cửa, nghe thấy tiếng hỏi, cả người Lương Kì liền chấn động, đôi mắt trừng lớn.

“Ai thế?” Trong cửa lại truyền ra tiếng hỏi.

Lúc này Lương Kì mới phản ứng lại, vội đáp, “Là em, Lương Kì.”

Tôn Điềm Điềm vội tiến lên mở cửa, cửa mở ra, Lương Kì thấy Tôn Điềm Điềm, tròng mắt đều muốn rơi xuống, theo bản năng xoa nhẹ đôi mắt, “Ôi trời… Em không nhìn lầm chứ? Chị... chị dâu?”

Tôn Điềm Điềm cười cười, “Là tôi.”

Tầm mắt cô dừng trên người Lâm Lị ở phía sau Lương Kì, Lâm Lị cũng nhìn cô chằm chằm, ánh mắt mang theo sự căm thù rất rõ ràng.

Lâm Lị này, Tôn Điềm Điềm nhớ rõ, là hàng xóm trước đây của Thẩm Niệm Thâm, cô ta rất thích Thẩm Niệm Thâm nên mỗi lần thấy Tôn Điềm Điềm, ánh mắt đều hận không thể đem cô nuốt xuống.

Tình địch gặp mặt, hết sức đỏ mắt, hai người ai cũng không nói gì.

Lương Kì bị kẹp ở giữa, cảm thấy không khí thật là có chút không ổn, vì thế hô lớn, “Anh! Bà ngoại! Con tới rồi!”

Chỉ trong chốc lát, Thẩm Niệm Thâm liền từ phòng bếp đi ra, nhìn thoáng qua cửa một cái, thời điểm thấy Lâm Lị liền hơi dừng một chút, theo bản năng nhìn qua hướng Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm cũng đang nhìn Thẩm Niệm Thâm, thấy anh nhìn tới, ánh mắt sâu kín liếc nhìn anh một cái, sau đó trực tiếp xoay người, đi đến trước sô pha với bà ngoại.

Thẩm Niệm Thâm vừa thấy ánh mắt kia của Tôn Điềm Điềm, trong lòng tức khắc lộp bộp: Hỏng rồi.

Lâm Lị vừa nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm, trên mặt liền lộ ra tươi cười, kêu một tiếng, “A Niệm.”

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, “Vào trong đi.”

Chào hỏi một tiếng rồi lại xoay người đi vào phòng bếp.

Lương Kì tiến vào phòng, vội vàng chạy tới phòng bếp thỉnh tội, đè nặng thanh âm, “Anh, anh với chị dâu làm hòa rồi sao?”

Thẩm Niệm Thâm ngước mắt, ánh mắt sâu thẳm mà liếc cậu ta một cái.

Lương Kì sửng sốt, ngay sau đó lập tức nhấc tay giải thích, “Em xin thanh minh trước, Lâm Lị không phải do em dẫn đến, em gặp được cô ấy ở dưới lầu, cô ấy tới thăm bà ngoại.”

Thẩm Niệm Thâm liếc Lương Kì một cái, ném cho cậu ta một búp cải trắng, “Cầm đi rửa sạch.”

Lương Kì nhận lấy cải trắng, đi đến trước bồn rửa, vặn vòi nước ra, vừa rửa rau vừa hỏi: “Anh với chị dâu làm hòa từ khi nào vậy?”

“Hôm lễ Giáng Sinh.”

Lương Kì bừng tỉnh, sau một lúc lâu lại nói: “Em còn tưởng rằng hai người bọn anh thật sự xong rồi, làm hòa là tốt rồi, sau này em không cần nửa đêm đi uống rượu với anh nữa.”

Thẩm Niệm Thâm liếc cậu ta một cái, “Câm miệng đi.”

“Vâng, em câm miệng liền.” Lương Kì tấm tắc hai tiếng, ngữ khí ai oán, “Quả nhiên có bạn gái liền thay đổi, không cần đứa em trai uống rượu chung này nữa.”

Thẩm Niệm Thâm lại liếc cậu ta một cái, “Sao cậu nói nhiều thế?”

Lương Kì: “…”

…

Hai người đàn ông ở trong bếp bận rộn một lát, không bao lâu liền bưng đồ ăn ra.

Tôn Điềm Điềm vốn muốn đi giúp đỡ, kết quả Lâm Lị lại nhanh chân hơn cô, “A Niệm, đưa cho em đi.”

Nói xong liền nhận lấy cái dĩa trong tay Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm theo bản năng nhìn về phía Tôn Điềm Điềm, cô mím môi, không cao hứng mà trừng mắt liếc anh một cái, sau đó cúi đầu, đỡ bà ngoại, "Bà ngoại, con đỡ bà qua đó."

"Được." Bà ngoại mặt đầy vẻ tươi cười, tâm tình rất tốt.

Tôn Điềm Điềm đỡ bà ngoại đến trước bàn ăn, sau khi để bà ngồi xuống, cô mới kéo ghế ngồi xuống.

Thẩm Niệm Thâm đem tất cả đồ ăn lên, sau đó rất tự giác mà ngồi ở bên cạnh Tôn Điềm Điềm.

Vừa mới ngồi xuống, anh liền lặng lẽ ở dưới bàn nắm tay Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm rút tay ra, anh lại lặng lẽ nắm lấy, lần này nắm rất chặt, không cho cô rút ra nữa.

Tôn Điềm Điềm mím môi, ánh mắt nói: Buông em ra. Thẩm Niệm Thâm trong mắt nhiễm ý cười, mặt dày: Không bỏ đấy.

Tôn Điềm Điềm lại dùng sức rút tay ra, rút không được, cô từ bỏ, để mặc cho anh nắm, trong lòng nghĩ, người này mặt đã dày hơn trước nhiều rồi.

Ăn xong bữa cơm, Tôn Điềm Điềm đặt bàn tay bị Thẩm Niệm Thâm nắm chặt lên bàn.

Hai người tay trong tay đặt trên bàn, người sáng suốt liếc mắt một cái liền biết đây là chuyện gì.

Lương Kì trong lòng cười không ngừng, nhìn không ra anh Niệm nhà cậu ta còn rất dính người, ăn một bữa cơm cũng phải nắm tay.

Lâm Lị nhìn Tôn Điềm Điềm, trong ánh mắt như đang chứa nghìn con dao nhỏ.

Cơm nước xong, Lương Kì giúp Thẩm Niệm Thâm cầm chén đi rửa.

Tôn Điềm Điềm vốn muốn đến giúp đỡ lại bị Thẩm Niệm Thâm đuổi ra, cô bèn ngồi ở bên ngoài với bà ngoại.

Bà ngoại tuổi lớn, lại vừa mới làm cuộc phẫu thuật lớn nên còn chưa hoàn toàn khôi phục, tinh thần cũng không phải đặc biệt tốt, ngồi một lát liền có chút mệt rã rời, Tôn Điềm Điềm liền đỡ bà ngoại về phòng ngủ trưa.

Lương Kì từ phòng bếp đi ra, thấy bà đã đi nghỉ ngơi, lập tức rất thức thời mà túm Lâm Lị rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm.

Tôn Điềm Điềm liếc Thẩm Niệm Thâm một cái, từ trên sô pha đứng lên, xoay người đi về phòng.

Thẩm Niệm Thâm đi theo sau, sau khi vào phòng liền đóng cửa lại, ngay sau đó anh tiến lên một bước, từ phía sau ôm lấy Tôn Điềm Điềm, mặt chôn ở cổ cô, nhỏ giọng hỏi: "Em giận à?"

Tôn Điềm Điềm hừ hừ.

"Đừng giận mà."

Tôn Điềm Điềm mím môi, lúc này mới hỏi: "Khoảng thời gian em không ở đây, cô ấy thường xuyên tới sao?"

Cô ấy chính là Lâm Lị.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu, hôn lên gáy Tôn Điềm Điềm, thấp giọng nói: "Không có, sau khi bà ngoại xuất viện, cô ấy chỉ mới tới đây với mẹ được hai lần."

Tôn Điềm Điềm nghe vậy liền quay đầu lại, nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Thật sao? Cô ấy không có ở bên anh vào thời điểm anh khó khăn nhất sao?"

Tôn Điềm Điềm sau khi biết chuyện lúc đó Thẩm Niệm Thâm phải trải qua, cô vẫn luôn cảm thấy áy náy, canh cánh trong lòng vì khi ấy không ở bên anh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, thấp giọng thở dài, sau đó tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, "Suy nghĩ vớ vẩn, ngoại trừ em, ai anh cũng không cần."

Mặt Tôn Điềm Điềm áp vào ngực Thẩm Niệm Thâm, nghe thấy những lời này, trong lòng rất khó chịu.

Thẩm Niệm Thâm là thật sự chỉ có cô, nhưng khi đó cô lại cố tình không biết.

Tôn Điềm Điềm vẫn không nói gì, Thẩm Niệm Thâm tựa như biết cô nghĩ gì, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng cô, ôn nhu nói: "Chuyện quá khứ không cần suy nghĩ, em hãy quên đi."

Cả đời này con người phải trải qua rất nhiều rất nhiều trắc trở. Có lẽ là khi còn nhỏ trải qua đã nhiều, Thẩm Niệm Thâm biết khắc chế bản thân để không mải vướng bận những chuyện cũ. Không bị chuyện cũ dây dưa, mới có thể luôn đi về phía trước.

Huống chi hiện tại anh có Tôn Điềm Điềm, sinh mệnh có rất nhiều ký ức tốt đẹp, nhớ kỹ những ký ức này là được rồi.

Tôn Điềm Điềm 'ừm' một tiếng, ôm lấy eo Thẩm Niệm Thâm, cô không biết nên nói gì, cứ như vậy mà ôm lấy anh không nói gì.

Hai người cứ ôm nhau như vậy một lát, Thẩm Niệm Thâm đột nhiên hỏi: "Hiện tại em có muốn anh đưa em về nhà không?"

Tôn Điềm Điềm từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu lên, gật gật đầu, "Được."

Hôm nay là sinh nhật anh trai, dù thế nào cô vẫn phải về nhà.

Thẩm Niệm Thâm thay quần áo xong, lại giúp Tôn Điềm Điềm mặc áo khoác vào, thời điểm ra cửa đã gần hai giờ chiều.

Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm từ trên lầu đi xuống, vừa mới đi đến dưới lầu, vừa lúc đụng phải hàng xóm muốn lên lầu.

Dì hàng xóm nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm vài giây, vẻ mặt kinh ngạc, "A Niệm, đây là bạn gái của cháu sao?"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Đúng vậy dì Trương."

Dì Trương lại nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm đánh giá vài lần, cười nói: "Thật xinh đẹp."

Nói xong bà lại lộ ra vẻ tiếc nuối, “Vậy dì phải quay về nói với con gái là cháu đã có bạn gái rồi.”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, gật đầu.

“Dì lên trên đây.”

“Vâng, dì đi thong thả.”

Dì Trương gật gật đầu, vừa đi lên lầu vừa quay đầu nhìn lại, trong miệng còn thở dài, “Đáng tiếc đáng tiếc.”

Tôn Điềm Điềm là con gái, đối với loại chuyện này cực kì mẫn cảm, cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt hơi hơi híp lại, “Con gái? Đó là ai?”

Thẩm Niệm Thâm cười, vừa nắm tay Tôn Điềm Điềm tiếp tục đi về phía trước, vừa giải thích, “Là con gái của dì ấy, lúc trước vẫn luôn hỏi thăm bà ngoại xem anh có bạn gái chưa, hình như là muốn giới thiệu con gái cho anh.”

Tôn Điềm Điềm biết ngay là vậy, cô thở phì phì mà ‘hừ’ một tiếng, đôi tay đột nhiên ôm chặt cánh tay Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nhất thời sửng sốt, cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm gắt gao dựa đầu vào vai Thẩm Niệm Thâm, rất tức giận nói: “Ôm chặt một chút, miễn cho anh lại bị người khác nhớ thương!”

Thẩm Niệm Thâm dở khóc dở cười, xoa xoa đầu cô, “Yên tâm đi, anh là của em.”

[Tiểu Hy: Crushy mà nói câu này với Hy là Hy đồng ý gả liền đó. (≧▽≦)/]

Tôn Điềm Điềm nghe thấy câu này, hơi dừng lại rồi ngẩng đầu lên, Thẩm Niệm Thâm đang nhìn cô, đuôi lông mày khóe mắt đều là ý cười ôn nhu.

Tôn Điềm Điềm không khỏi bị mê đắm, sau một lúc lâu, cô bỗng nhiên nói: “A Niệm, ở bên ngoài đừng cười như vậy.”

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, “Quá đẹp, em sợ người khác đoạt anh đi.”

Chương 64

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm đưa Tôn Điềm Điềm về nhà, thời điểm đến bên ngoài tiểu khu thì đã gần 5 giờ.

Xuống xe, Tôn Điềm Điềm hỏi Thẩm Niệm Thâm có muốn cùng cô vào trong hay không, Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, "Lần sau nhé."

Đối với Thẩm Niệm Thâm mà nói, nhà Tôn Điềm Điềm không chỉ có một đống phòng ở, mà còn là một tầng rất khó vượt qua, anh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Tôn Điềm Điềm cũng không làm khó anh, ôm anh rồi nói: "Vậy anh về đi, trên đường chú ý an toàn."

"Ừm."

Tôn Điềm Điềm vẫy tay tạm biệt Thẩm Niệm Thâm rồi vào nhà.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở bên ngoài tiểu khu, nhìn bóng dáng Tôn Điềm Điềm biến mất khỏi tầm mắt mới xoay người trở về.

Lúc tới là gọi xe, lúc về ngồi tàu điện ngầm.

Thời điểm về đến nhà trời đã tối, Thẩm Niệm Thâm ở đầu ngõ nhìn thấy Lâm Lị.

Anh nhìn Lâm Lị, hơi hơi nhíu mày.

Lâm Lị tiến đến, "A Niệm, em có lời muốn nói với anh."

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, bước sang bên cạnh vài bước, "Nói đi."

"Em nghe Lương Kì nói, anh trai Tôn Điềm Điềm là tổng giám đốc công ty bất động sản Hằng Tịch."

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn Lâm Lị một cái, ấn đường hơi nhăn, "Cô muốn nói gì?"

Lâm Lị mím môi, lấy hết dũng khí mà nói, “Em chính là không đành lòng nhìn anh lãng phí thời gian lãng phí tình cảm trên người cô ta, đó chính thiên kim tập đoàn Hằng Tịch, gia đình bọn họ sẽ bao dung với anh sao?”

Thẩm Niệm Thâm bỗng dưng ngẩng đầu, đôi mắt bỗng trở nên ửng hồng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Lị.

Lâm Lị hít thật sâu, nhìn chằm chằm vào mắt Thẩm Niệm Thâm, lại tiếp tục nói: “Lúc trước hai người chia tay, khoảng thời gian đó anh thống khổ biết bao nhiêu, mọi người tụi em đều thấy rõ trong mắt, anh còn muốn tái diễn lại lần nữa sao? A Niệm, anh cảm thấy nhà bọn họ sẽ không điều tra anh sao?”

“Câm miệng!” Thẩm Niệm Thâm đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, hai mắt đỏ bừng tựa như máu chực trào tràn ra.

Lâm Lị hoảng sợ, bờ môi run rẩy, bỗng nhiên không dám nói thêm gì nữa.

Lúc trước mẹ Lâm Lị nói chuyện với bà ngoại Thẩm Niệm Thâm, có lần bà ngoại có chút kích động kể về chuyện trước kia, nói ra thân thế của Thẩm Niệm Thâm.

Mẹ Lâm về nhà liền lặng lẽ nói cho con gái, cho nên Lâm Lị mới biết chuyện này.

Thẩm Niệm Thâm hai mắt đỏ bừng, anh nhìn Lâm Lị, thanh âm của anh rất thấp, tựa như mang theo một loại cảm xúc cực kì áp lực từ trong cổ họng phát ra, “Điều tra cái gì? Cô biết cái gì rồi?”

Lâm Lị chưa từng thấy Thẩm Niệm Thâm như vậy, ánh mắt sắc như con dao nhỏ bén nhọn, cô ta theo bản năng lùi về sau một bước, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “L-là bà ngoại nói…”

Lâm Lị nhớ đến mục đích mình tới đây, gắt gao nắm chặt vạt áo, lấy hết dũng khí mà nói, “A Niệm, em chỉ là nuốn nhắc nhở anh thôi, em không muốn anh lại bị tổn thương…”

“Nhắc nhở tôi cái gì? Nhắc tôi là đứa con hoang, không xứng với Tôn Điềm Điềm sao?” Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Lâm Lị, khóe

miệng đột nhiên gợi lên tia cười lạnh, “Cô cho rằng cô là ai, cô có tư cách gì mà quản chuyện của tôi?”

Lâm Lị bị bộ dáng của Thẩm Niệm Thâm dọa sợ, mặt trắng bệch,“E-em thật sự chỉ là sợ anh càng lún càng sâu, sau này sẽ càng thống khổ…”

Lúc trước cô ta cho rằng nhà Tôn Điềm Điềm chỉ là có tiền, trước đó không lâu mới nghe Lương Kì lỡ miệng, mới biết được Tôn Điềm Điềm là em gái ruột của Lâm Cảnh.

Cô ta không tin gia đình như vậy sẽ bao dung cho thân phận của Thẩm Niệm Thâm, cô ta lo lắng Thẩm Niệm Thâm hiện tại quá chú tâm, cuối cùng phải trả giá bị tổn thương càng sâu.

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn Lâm Lị một cái, bỗng nhiên xoay người, đi nhanh về hướng đối diện đường lớn.

Lâm Lị hô to, “A Niệm! Anh đi đâu vậy?!”

…

Thời điểm Tôn Điềm Điềm về nhà, cô dì chú bác anh chị họ đều đã đến đủ, chỉ còn nhân vật chính chưa về.

Mẹ Tôn bưng trái cây từ phòng bếp đi ra, thấy con gái liền cười tủm tỉm kêu, “Điềm Điềm đã về rồi, chỉ có một mình con thôi sao?”

Bà ra bên ngoài nhìn xung quanh, muốn xem thử Thẩm Niệm Thâm có về cùng cô hay không.

Tôn Điềm Điềm cười cười, nói: “Đúng vậy, chỉ có mình con, anh trai đã về chưa mẹ?” Cô vừa nói vừa lấy dép lê từ tủ giày ra.

“Còn chưa về, công ty có chút việc, chắc là đến tối sẽ về.” Nói xong bà lại cười rộ lên, “A Cảnh luôn như vậy, sinh nhật của nó, kết quả lại là người về trễ nhất.”

“A Cảnh bận mà, kiếm được tiền là chuyện tốt.” Người nói chuyện là mợ hai của Tôn Điềm Điềm, ngồi ở trên sô pha, cười cong khóe mắt.

Tôn Điềm Điềm đổi dép lê, đi đến trước sô pha chào hỏi các trưởng bối.

Mợ hai kéo cô đến ngồi bên cạnh, cười nói: “Đã lâu không gặp Điềm Điềm, xinh đẹp hơn trước kia rồi nha.”

Tôn Điềm Điềm cười, “Cảm ơn mợ.”

“Nghe mẹ con nói, con có bạn trai rồi?”

Tôn Điềm Điềm cười càng vui vẻ, “Vâng.”

“Ôi, Điềm Điềm đã chạy trước anh trai rồi, khi nào dẫn về cho mọi người xem nha.” Các trưởng bối đều bắt đầu ồn ào.

Tôn Điềm Điềm cười cười, “Có cơ hội con sẽ dẫn về ạ.”

“Điềm Điềm, chiếc vòng cổ này em mới mua sao? Thật xinh đẹp.” Một cô gái ngồi bên cạnh Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm vào chiếc vòng trên cổ Tôn Điềm Điềm, nói xong câu này, theo bản năng nâng tay lên muốn sờ một chút.

Tôn Điềm Điềm gần như phản xạ có điều kiện mà cầm lấy vòng cổ của mình không cho người khác chạm vào.

Cô gái ấy là chị họ của Tôn Điềm Điềm, lần đầu tiên thấy Tôn Điềm Điềm phản ứng như thế liền hoảng sợ, một lúc lâu sau mới xấu hổ cười cười, “Chị chỉ nhìn thôi.”

Tôn Điềm Điềm cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, cười đáp lại.

Cô đứng lên, nói với các trưởng bối: “Con lên lầu trước, một lát sau sẽ xuống ạ.”

Các trưởng bối cười ha hả đáp lời, “Đi đi con.”

Tôn Điềm Điềm lên lầu, trở lại phòng việc đầu tiên là gỡ vòng cổ xuống.

Cô lấy chiếc hộp đựng vòng mà Thẩm Niệm Thâm đưa cho cô ra.

Lúc vừa ra khỏi nhà Thẩm Niệm Thâm, cô cất hộp vào túi, Thẩm Niệm Thâm còn cười cô, nói hộp còn giữ lại làm gì, ném đi là được.

Nhưng Tôn Điềm Điềm luyến tiếc, Thẩm Niệm Thâm mua cho cô, đến hộp cũng rất trân quý.

Cô ngồi xổm bên mép giường, lấy khăn vải từ hộp ra, thật cẩn thận mà lau vòng dây và mặt dây, lau đến khi mặt dây sáng bóng cô mới lại cẩn thận đặt vào hộp.

Cô nhìn chằm chằm vòng cổ nửa ngày, cuối cùng cũng nhẹ nhàng đóng hộp lại, sau đó cất vào trong ngăn tủ đầu giường khóa lại.

Sợ đánh mất, cũng sợ làm dơ, luyến tiếc không dám đeo.

Tôn Điềm Điềm sau khi cất vòng cổ liền đi tắm rửa, thay quần áo rồi rời phòng.

Nào biết mới ra cửa lại gặp phải một người.

Tôn Điềm Điềm có chút kinh ngạc, "Chị Trương Lộ?"

Trương Lộ là thư ký của Lâm Cảnh, thấy Tôn Điềm Điềm, hơi hơi gật đầu, "Điềm Điềm."

Tôn Điềm Điềm liếc mắt nhìn xuống dưới lầu một cái, "Anh của em đã về rồi sao?"

"Vân chưa, công ty có chút việc, tổng giám đốc kêu chị về lấy văn kiện."

"À, vậy khi nào anh ấy trở về?"

"Hiện tại còn chưa rõ lắm." Trương Lộ nói.

"Có thể trở về trước 12 giờ không?" Tôn Điềm Điềm hỏi.

Trương Lộ lắc đầu, "Chắc là không được, hiện tại còn đang mở cuộc họp."

Sau đó lại nói tiếp: "Chị đi lấy văn kiện trước."

"À vâng." Tôn Điềm Điềm lúc này mới phản ứng lại, vội tránh sang bên cạnh.

Lâm Cảnh mãi cho đến 10 giờ tối cũng chưa về tới, Tôn Điềm Điềm ở phòng bếp nhìn chằm chằm bánh kem thở dài, "Xem ra hôm nay anh trai lại không ăn được bánh sinh nhật rồi."

Tôn Điềm Điềm cúi người lấy một cái hộp đựng bánh kem từ dưới kệ bếp rồi đứng dậy, mở hộp bánh kem ra, “Mẹ, mẹ cho bánh kem vào đây đi, con sẽ đưa tới cho anh trai.”

Mẹ Tôn sửng sốt, “Được không?”

“Được ạ, dù sao ở nhà cũng nhàm chán, con đem bánh sinh nhật cho anh ấy ăn.” Nhân vật chính không có ở đây, bữa tiệc sinh nhật như trở thành buổi tụ hội gia tộc, họ hàng thân thích đều tụ lại chơi mạt chược ở bên ngoài.

“Cũng đúng, vậy con đưa cho thằng bé đi, mẹ kêu bác Lý đưa con đi.”

“Vâng.”

Tôn Điềm Điềm lên lầu mặc áo khoác, lúc xuống, mẹ Tôn đã xách hộp bánh kem đứng chờ ở cửa. Vốn định để rạng sáng hôm qua ăn bánh kem chúc mừng, nhưng bởi vì Tôn Điềm Điềm không ở nhà liền đẩy sang hôm nay, kết quả hôm nay Lâm Cảnh lại không có ở nhà.

Mẹ Tôn đưa hộp bánh kem cho con gái, tiễn con gái lên xe rồi lại dặn dò tài xế cẩn thận một chút, sau đó mới vẫy tay với Tôn Điềm Điềm, cười tủm tỉm nói: “Nhớ ước nguyện giúp anh con, để thằng bé sớm dẫn con dâu về cho mẹ.”

Tôn Điềm Điềm cười, “Con biết rồi.”

…

Thời điểm Tôn Điềm Điềm đến công ty, Lâm Cảnh còn đang trong cuộc họp.

Cô quen cửa quen nẻo mà đến chờ ở văn phòng Lâm Cảnh.

Cô đặt hộp bánh kem lên trên bàn làm việc của Lâm Cảnh, tùy tiện ngồi ở trên ghế anh.

Dựa lưng vào ghế, lấy di động ra nhắn tin cho Thẩm Niệm Thâm: 【Anh ngủ chưa?】

Tin nhắn phát đi, hơn nửa ngày cũng không có hồi lại.

Tôn Điềm Điềm nhìn thời gian, đã gần 12 giờ, chắc là anh đã ngủ, cô liền bỏ điện thoại di động lại vào túi.

Cô chờ đến nhàm chán, tìm trên bàn Lâm Cảnh nửa ngày, muốn tìm một tờ giấy bỏ để vẽ tranh, dưới một đống văn kiện cô tìm thấy một tờ giấy trắng nhăn dúm dó.

Giấy trắng bị một đống văn kiện đè ở phía dưới, cô dùng sức kéo tờ giấy ra, kết quả đống văn kiện phía trên bị cô kéo đến rơi xuống đất.

Trong lòng Tôn Điềm Điềm biết đã gặp rắc rối, sợ tới mức thè lưỡi, vội vàng cúi người xuống nhặt.

Nhưng khi cô đang khom lưng nhặt tập văn kiện rơi trên mặt đất thì ngoài ý muốn thấy được tên Thẩm Niệm Thâm.

Một túi giấy, văn kiện từ bên trong rớt ra hơn nửa, tờ thứ nhất là tên cùng sinh nhật của Thẩm Niệm Thâm.

Văn phòng của anh trai, sao lại có văn kiện liên quan đến Thẩm Niệm Thâm?

Tôn Điềm Điềm nhíu mày, nhặt văn kiện lên.

Mở ra mới phát hiện là tư liệu về bối cảnh Thẩm Niệm Thâm.

Từ tên, sinh nhật, hoàn cảnh gia đình, lý lịch học tập đến những giải thưởng của anh từ nhỏ đến lớn, tất cả đều được ghi chép lại rõ ràng.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất.

Ánh mắt Tôn Điềm Điềm dừng ở một hàng chữ ở giữa: Cha ruột không rõ, lúc tám tuổi bị mẹ vứt bỏ, bà ngoại nuôi nấng lớn lên. Lúc nhỏ bởi vì thân thế mà bị bạn học nhạo báng cô lập, thời gian dài 6 năm bị tự kỉ, cự tuyệt giao lưu với bất luận kẻ nào.

Tôn Điềm Điềm nhìn đến đây, nước mắt liền rơi xuống.

Ban đầu cô cho rằng ba mẹ Thẩm Niệm Thâm làm việc ở bên ngoài cho nên mới không có ở nhà, sau đó lại biết Thẩm Niệm Thâm từ rất nhỏ đã bắt đầu tự mình kiếm tiền nuôi gia đình, khi đó mới biết được ba mẹ anh

chưa từng quan tâm đến anh. Lúc trước cô còn ngây ngốc hỏi anh, vì sao ba mẹ anh lại mặc kệ anh.

Cô căn bản không thể tưởng tượng được là cái dạng này, cha ruột không rõ? Bị mẹ vứt bỏ? Bởi vì thân thế mà bị người khác nhạo báng? Nhạo báng cái gì? Là con hoang không có ba sao?

Thời điểm Lâm Cảnh đẩy cửa tiến vào, thấy Tôn Điềm Điềm yên lặng đứng bên bàn làm việc, trong tay còn cầm một tập văn kiện.

Ánh mắt anh dời xuống một chút, thấy túi giấy đặt trên bàn, dừng lại nửa giây, ấn đường hơi nhăn lại một chút.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy tiếng mở cửa liền chậm rãi ngẩng đầu.

Hốc mắt cô đỏ lên, trong mắt chứa đầy nước mắt, "Anh, sao anh lại điều tra Thẩm Niệm Thâm?"

Lâm Cảnh liếc nhìn cô một cái, không trả lời.

Anh lập tức đi vào, cởi tây trang treo trên giá áo bên bàn làm việc, sau đó mới ngồi vào ghế, cầm lấy bút lật xem tập văn kiện trong tay.

Qua một hồi lâu, mới nhàn nhạt mở miệng, "Lúc trước em với cậu ta yêu đương, anh điều tra hoàn cảnh gia đình của cậu ta một chút, có vấn đề sao?"

"Anh…" Tôn Điềm Điềm không biết nên nói gì, hiện tại cô cũng không rảnh mà tức giận, trong đầu đều là Thẩm Niệm Thâm.

Khó trách đôi khi cô cảm thấy nhìn không thấu Thẩm Niệm Thâm, cảm thấy đáy mắt của anh cất giấu rất nhiều bí mật mà cô không biết.

Tôn Điềm Điềm nói không nên lời cảm giác hiện tại của chính mình, nghĩ đến lúc nhỏ anh bị bạn học nhạo báng cô lập liền đau lòng chịu không được. Đó là cảm giác gì? Lúc còn rất nhỏ đã cảm nhận được sự ác ý của thế giới, nhất định là anh thất vọng tột đỉnh với nó đi? Dưới tình huống tuyệt vọng như vậy, phải nỗ lực bao nhiêu mới có thể trưởng thành thành người ưu tú lương thiện đây?

Buổi tối hôm nay, Tôn Điềm Điềm không cách nào ngủ được, vừa nhắm mắt lại, trong đầu đều là bóng dáng Thẩm Niệm Thâm, thân ảnh nho

nhỏ, ngồi ở góc phòng học, tất cả mọi người khi dễ anh, anh ngồi ở chỗ đó, đôi mắt ửng đỏ, không nói một tiếng.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Tôn Điềm Điềm đã ngồi xe đi tìm Thẩm Niệm Thâm.

Kết quả lại là bà ngoại ra mở cửa.

Bà ngoại vừa thấy Tôn Điềm Điềm, đôi mắt bỗng sáng bừng, "Điềm Điềm cháu tới rồi."

Tôn Điềm Điềm ngây ngốc trong nháy mắt, vội hỏi: "Làm sao vậy bà ngoại? A Niệm đâu?"

"Thằng bé ở trong phòng."

Tôn Điềm Điềm đẩy cửa phòng Thẩm Niệm Thâm ra, đi vào, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi.

Quần áo ném lung tung trên mặt đất, Thẩm Niệm Thâm nằm ở trên giường, chăn che đầu, chân lộ ra bên ngoài chăn.

Tôn Điềm Điềm đi vào rồi đóng cửa lại.

Sau đó cô đi đến mép giường giúp anh nhặt quần áo nằm dưới đất lên rồi đặt trên ghế ở bên cạnh.

Cô ngồi vào mép giường, nhẹ nhàng kéo chăn Thẩm Niệm Thâm xuống, "A Niệm, là em."

Trong chăn, Thẩm Niệm Thâm mặc chiếc áo thun màu đen to rộng, tóc tai lộn xộn.

Chăn bị vạch ra, anh hơi hơi mở mắt, ấn đường nhíu lại, thấy Tôn Điềm Điềm, cổ họng phát ra thanh âm khô khốc, "Em đến đây lúc nào vậy?"

"Em vừa tới." Tôn Điềm Điềm nhìn anh, nhẹ giọng hỏi: "Sao anh lại uống rượu?"

Thẩm Niệm Thâm không trả lời, nâng cánh tay lên che đôi mắt lại.

Sau một lúc lâu mới nghẹn ngào nói một câu, "Anh có chút mệt."

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, đôi mắt nóng bừng, lại có chút muốn khóc.

Cô cởi giày lên giường, rồi lại cởi luôn áo khoác, sau đó vạch chăn tiến vào trong, nghiêng người ôm lấy Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, rũ mắt nhìn cô, nói giọng khàn khàn: "Đừng ôm anh, mùi rượu rất khó ngửi."

Tôn Điềm Điềm ôm anh không buông, đầu dựa vào trong lòng anh, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Không khó ngửi, để em ôm anh một lát."

Chương 65

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Tôn Điềm Điềm nhắm mắt ôm Thẩm Niệm Thâm nằm trong chốc lát.

Thẩm Niệm Thâm không nói gì cũng ôm cô, cánh tay vòng qua nhẹ nhàng bao lấy bả vai Tôn Điềm Điềm.

Tối qua anh uống rất nhiều, đầu đau như búa bổ, khép mắt lại một lát sau liền ngủ mất.

Tôn Điềm Điềm đã trải qua một đêm không ngủ, giờ phút này ôm Thẩm Niệm Thâm nghe tiếng hít thở đều đều của anh, quay qua quay lại cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Đáy lòng hai người đều chứa đầy tâm sự, nhưng không ai nói ra trước. Cái gì cũng không quan trọng, cứ như vậy ngủ một giấc trước rồi nói sau.

Tôn Điềm Điềm ngủ một mạch cho đến hơn mười một giờ sáng.

Thời điểm cô tỉnh lại, đôi mắt còn chưa mở đã theo bản năng sờ sang bên cạnh, cuối cùng lại sờ vào một khoảng không.

Cô tức khắc mở to mắt, nhận ra Thẩm Niệm Thâm đã không còn ở cạnh mình.

Đại khái là bởi vì đã biết bí mật của anh nên Tôn Điềm Điềm lo sợ đối phương lại trốn cô, trong lòng căng thẳng đến cực điểm vội vàng từ trên giường nhảy xuống, giày cũng chưa kịp mang trực tiếp chạy ra bên ngoài.

Mới vừa đi được vài bước, cửa phòng liền từ bên ngoài đẩy vào.

Thẩm Niệm Thâm vừa mới đi tắm, thay một chiếc áo thun màu trắng cùng quần dài màu đen, tóc ướt đẫm nước đang cầm khăn lông lau tóc.

Đẩy cửa vào liền thấy Tôn Điềm Điềm chân trần đứng ở cửa, anh tức khắc nhíu chặt mày, “Sao lại để chân trần chạy xuống đây?”

Nói xong liền lập tức bế Tôn Điềm Điềm lên đi đến mép giường, thời điểm muốn buông cô xuống lại bị Tôn Điềm Điềm ôm cổ giữ chặt, đôi mắt hơi phiếm hồng, mím môi, không chớp mắt nhìn anh.

Tôn Điềm Điềm không buông tay, Thẩm Niệm Thâm không còn cách nào lại bế cô lên thuận thế cho cô ngồi lên đùi mình. Cả hai cùng ngồi bên mép giường, anh rũ mắt nhìn cô, “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, ngước mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm nhưng lại không nói lời nào.

Ánh mắt chạm nhau, Thẩm Niệm Thâm phát hiện hai mắt cô hơi phiếm hồng, có chút sưng.

Anh không khỏi nhíu mày, lo lắng hỏi: “Sao mắt em lại sưng lên vậy? Tối qua không ngủ đủ sao?”

“Anh thì sao? Tối qua vì sao lại uống rượu?” Thẩm Niệm Thâm vừa dứt lời, Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên hỏi lại anh.

Thân thể Thẩm Niệm Thâm hơi cứng lại.

Tôn Điềm Điềm rất nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt anh, trầm mặc một lát mới nhẹ giọng hỏi: “Sao anh lại uống rượu? Không vui sao?”

Trong đầu Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên lại hiện ra những lời tối qua của Lâm Lị, đôi mắt dần dần ửng lên, cổ họng đau rát nói không ra lời.

Tôn Điềm Điềm đợi một lúc, lại chờ không được Thẩm Niệm Thâm mở miệng.

Cô nhìn anh, ánh mắt cực kì nghiêm túc, “Anh không muốn nói thì không cần nói đâu, từ giờ trở đi nghe em có được không?”

Thẩm Niệm Thâm cảm thấy hôm nay Tôn Điềm Điềm có chút kỳ quái, anh không biết cô suy nghĩ cái gì, cũng không biết cô muốn nói gì, nhưng vẫn như cũ gật đầu, nói: “Được.”

Hôm qua Tôn Điềm Điềm suy nghĩ suốt một đêm, có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với Thẩm Niệm Thâm, nhưng khi thật sự đối mặt với anh cô bỗng nhiên lại cảm thấy không cần phải nói nhiều như vậy.

Cô nhìn anh, hết sức nghiêm túc, "A Niệm, em đã từng nói với anh có đôi lúc em cảm thấy mình nhìn không thấu anh, đôi mắt của anh giống như chất chứa rất nhiều tâm sự, làm em thế nào cũng nhìn không thấu."

Thẩm Niệm Thâm yết hầu hơi co giật, lồng ngực như có thứ gì đó nghẹn lại làm cho anh hít thở không thông.

Tôn Điềm Điềm nói tới đây rồi ngừng lại một lát, bỗng nhiên không biết nên nói như thế nào. Cô không muốn cạy mở vết sẹo của anh ra, không muốn nhìn thấy anh khó chịu, thậm chí cô sợ khi nói ra anh sẽ lại một lần nữa chạy trốn.

Tôn Điềm Điềm ngừng lại thật lâu, cổ họng trướng đau hơn nửa ngày nói không ra lời.

Trong phòng an tĩnh không chút thanh âm.

Cô ôm Thẩm Niệm Thâm, nhịn không được vùi đầu vào hõm vai anh, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói: "A Niệm, em biết bí mật của anh."

Thân thể Thẩm Niệm Thâm đột nhiên cứng đờ, lông mi có chút run rẩy, một hồi lâu mới nghẹn giọng hỏi: "Bí mật gì…"

Tôn Điềm Điềm giống như sợ anh chạy trốn, theo bản năng ôm anh thật chặt, sau đó mới nhỏ giọng nói: "Ba của anh, mẹ của anh, những ủy khuất mà thời niên thiếu anh phải chịu đựng..."

Mỗi câu của Tôn Điềm Điềm đều khiến tâm trạng của Thẩm Niệm Thâm hạ xuống một bậc, nghe đến cuối cùng đôi mắt đã có chút đỏ bừng.

Những bí mật đó được anh giấu sâu nơi đáy lòng, anh không muốn để Tôn Điềm Điềm biết, nhưng chung quy cô vẫn biết.

Anh không biết nên đối mặt như thế nào, cũng không biết nên nói như thế nào, gần như là phản xạ có điều kiện anh liền thả Tôn Điềm Điềm từ trên đùi xuống, sau đó đột nhiên từ trên giường đứng lên, đi nhanh ra ngoài.

“A Niệm!” Tôn Điềm Điềm hô to một tiếng.

Bước chân Thẩm Niệm Thâm đột nhiên dừng lại.

Tôn Điềm Điềm chân trần nhảy xuống giường, từ phía sau chạy tới ôm chặt lấy Thẩm Niệm Thâm, mặt áp vào phía sau lưng anh, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống. Hai tay cô gắt gao vòng ở trước người Thẩm Niệm Thâm, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu trấn an, “A Niệm, không cần sợ hãi, đều đã qua rồi, mọi chuyện đều đã qua rồi…”

Tôn Điềm Điềm một tiếng lại một tiếng mà trấn an anh, thanh âm nhẹ nhàng giống như thật sự mang theo một sức mạnh làm người khác yên lòng.

Cảm xúc của Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Anh nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mới xoay người nhìn Tôn Điềm Điềm, giọng nói khô khốc, “Anh xin lỗi, anh vẫn luôn gạt em.”

Tôn Điềm Điềm vội lắc đầu, “Không sao hết.”

Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh, giơ tay sờ vào khóe mắt Thẩm Niệm Thâm, thanh âm càng thêm mềm mại chạm đến đáy lòng, “A Niệm, không sao, không cần nói gì cả, anh chỉ cần biết rằng em sẽ vĩnh viễn yêu anh là đủ rồi.”

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy lời này trong lòng chợt nhói. Há miệng thở dốc, muốn nói gì đó nhưng trong cổ họng lại không phát ra âm thanh được.

Qua thật lâu, rốt cuộc anh cũng ôm Tôn Điềm Điềm vào trong lòng, cúi đầu nghẹn ngào nói bên tai cô: “Điềm Điềm, anh chỉ có em.”

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này nước mắt đột nhiên không kịp phòng ngừa mà rơi xuống.

Cô ôm anh thật chặt, “Em biết, em vĩnh viễn ở bên cạnh anh, đời này đều sẽ không rời xa anh.”

Cô cảm nhận được sự sợ hãi cùng bất lực của anh, đau lòng đến nước mắt rơi không ngừng.

Nhiều năm như vậy, anh chỉ có thể một mình chịu đựng.

Bởi vì ngày mai phải đi học nên sau khi Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm ở nhà ăn cơm trưa thì chào tạm biệt bà ngoại rồi về trường học.

Thời điểm ra đến cửa, Tôn Điềm Điềm có chút lo lắng, hỏi: "Để một mình bà ngoại như vậy có được không?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừm' một tiếng, "Gần đây tình trạng rất ổn định, chỉ là đôi khi tinh thần bà không tốt lắm, ngủ khá nhiều."

"Vậy là tốt rồi."

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm ngồi tàu điện ngầm về trường.

Trên tàu điện ngầm vẫn nhiều người như cũ, Thẩm Niệm Thâm bảo vệ Tôn Điềm Điềm trong lòng, giống như một bức tường giúp cô ngăn những người xung quanh xô đẩy, không cho bất luận kẻ nào chạm vào cô.

Ngồi hơn một giờ, đổi hai trạm xe rốt cuộc cũng đến trường học.

Tôn Điềm Điềm vừa xuống xe liền bám chặt cánh tay Thẩm Niệm Thâm, cao hứng nói: "Anh biết không, sau khi chúng ta chia tay, có một lần em tự đi tàu điện ngầm."

Cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, mặt mày hớn hở, "Kết quả thiếu chút nữa bị đè thành nhân bánh."

Thẩm Niệm Thâm nhìn nụ cười sáng lạn trên mặt Tôn Điềm Điềm, nhẹ nhàng xoa đầu cô, thấp giọng nói: "Anh xin lỗi."

Tôn Điềm Điềm cười, "Đều đã qua rồi, không phải hiện tại chúng ta rất tốt sao."

Thẩm Niệm Thâm 'ừm' một tiếng, cũng cười.

Không có bí mật, không có giấu diếm, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng cảm thấy được thả lỏng xưa nay chưa từng có.

Những người khác nghĩ thế nào mặc kệ họ, người anh để ý vẫn luôn chỉ có một mình Tôn Điềm Điềm.

Hôm nay thời tiết rất tốt, ánh dương ấm áp chiếu vào người.

Tôn Điềm Điềm không muốn về ký túc xá nhanh như vậy liền lôi kéo Thẩm Niệm Thâm đi dạo quanh sân thể dục.

Đi một lát cô liền khát nước, lại kéo Thẩm Niệm Thâm đến khu bán quà vặt mua nước.

Mua một chai nước khoáng và một cây kẹo bông gòn, thời điểm tính tiền Tôn Điềm Điềm nhìn tủ đông bên cạnh, thừa dịp Thẩm Niệm Thâm gọi điện thoại liền lặng lẽ lấy một cây kem chocolate từ tủ đông ra.

Nhân viên thu ngân quét mã chai nước khoáng cùng kẹo bông gòn trước, ngước mắt liền thấy bạn học nữ phía sau lặng lẽ đưa ra cây kem liền ngẩn người, hỏi: “Hai người đi cùng nhau sao?”

Tôn Điềm Điềm vội gật đầu, ý bảo cô nàng nhanh chóng quét mã.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm gọi điện thoại là mặt hướng ra bên ngoài, không có nhìn quầy thu ngân.

Nghe thấy động tĩnh, Thẩm Niệm Thâm quay đầu lại, sau đó liền phát hiện nhân viên thu ngân đang cầm một cây kem chuẩn bị quét mã, trực tiếp duỗi tay lấy lại, “Thật ngại quá, cái này không cần.”

Khuôn mặt nhỏ của Tôn Điềm Điềm bỗng suy sụp, đáng thương vô cùng mà kéo kéo ống tay áo Thẩm Niệm Thâm, “Em muốn ăn.”

“Không được ăn, đã quên lần trước đau bụng rồi sao?”

Tôn Điềm Điềm: “…”

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm không vui, lấy một que kẹo từ trước quầy thu ngân, “Lấy cả cái này nữa.”

Nhân viên thu ngân đáp một tiếng, nhận lấy que kẹo quét mã.

Thanh toán tiền xong, Thẩm Niệm Thâm một tay xách đồ, một tay dẫn Tôn Điềm Điềm ra khỏi khu bán quà vặt.

Tôn Điềm Điềm miệng giơ lên thật cao, còn đang không vui vì Thẩm Niệm Thâm không cho cô mua kem.

Thẩm Niệm Thâm đặt que kẹo vào tay cô, "Đừng giận, anh mua kẹo cho em."

Tôn Điềm Điềm nhìn que kẹo trong tay hừ một tiếng, "Em không phải là con nít ba tuổi."

Một que kẹo liền muốn dỗ cô vui.

Thẩm Niệm Thâm bất đắc dĩ, cười nhìn Tôn Điềm Điềm, "Vậy em muốn thế nào mới cao hứng?"

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu nghĩ ngợi, còn chưa nghĩ xong Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên cúi đầu, hôn nhẹ xuống môi cô, "Như vậy có thể chứ?"

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, trong lúc nhất thời không phản ứng lại.

"Không đủ sao?" Anh làm bộ như muốn hôn tiếp.

Tôn Điềm Điềm bật cười, đẩy ngực anh, "Đang ở trường học đó, anh chú ý một chút."

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm cười liền xoa xoa đầu cô, "Có cao hứng không?"

Tôn Điềm Điềm ứng tiếng, cúi đầu có chút thẹn thùng.

Thẩm Niệm Thâm cười dắt tay cô, "Đi thôi, anh đưa em về ký túc xá."

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm nắm tay nhau về ký túc xá, đi một hồi lại đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Cái gì gọi là cô cao hứng chứ?

Loại chuyện vừa nãy rõ ràng là anh cũng rất cao hứng đúng chứ?

Chương 66

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm đã không còn bí mật, trong đôi mắt đen nhánh rốt cuộc cũng không còn tâm sự nặng nề.

Tôn Điềm Điềm cảm thấy Thẩm Niệm Thâm đã mở lòng hơn trước kia, lúc anh nhìn cô cười, cô có thể nhìn thấy lòng anh, có thể cảm nhận được hạnh phúc phát ra từ nội tâm anh.

Tháng mười hai bắt đầu, lại bước vào kỳ thi cuối kỳ đầy khẩn trương, Thẩm Niệm Thâm vội vàng ôn tập, mỗi ngày đều đến thư viện. Tôn Điềm Điềm đi cùng anh được mấy ngày, sau đó cảm thấy quá buồn chán liền không đi nữa. Vì thế, Thẩm Niệm Thâm có chút dỗi, "Sao anh cảm thấy em không dính anh như trước nữa vậy?"

Tôn Điềm Điềm xách túi chuẩn bị đi thì bị Thẩm Niệm Thâm nắm tay lại, cô nhịn không được cười, cúi người, cười tủm tỉm sờ mặt anh một chút, "Chuyên gia có nói, khoảng cách sinh ra nhớ mong, cho nên hai chúng ta sau này không cần lúc nào cũng dính bên nhau."

"Chuyên gia nào nói?" Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, sau đó cổ tay hơi dùng lực, một tay kéo Tôn Điềm Điềm ngồi vào ghế bên cạnh, tay phải lấy bút, tay trái bá đạo mà cầm tay cô, "Ở cạnh anh."

Sau khi hoàn toàn thổ lộ cảm nghĩ với Thẩm Niệm Thâm, tình cảm của hai người giống như được nâng cao lên một bậc.

Tôn Điềm Điềm mím môi cười, nhích lại gần Thẩm Niệm Thâm, ôm lấy cánh tay anh, đầu gối lên trên vai anh, nâng mắt, cười tủm tỉm nhìn anh, "Thẩm Niệm Thâm, anh thật bá đạo."

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, trong mắt mang theo vài phần ý cười, "Ừm, không thích sao?"

"Thích." Tôn Điềm Điềm cười, ngẩng đầu hôn lên môi Thẩm Niệm Thâm một cái.

Thẩm Niệm Thâm ngày càng biểu đạt tình cảm của mình nhiều hơn, ngày càng biết nói những lời âu yếm, mỗi lần nói đều rất buồn nôn nhưng cô lại rất thích.

Tôn Điềm Điềm học năm hai, cuối kỳ không bận lắm. Buổi tối tắm rửa xong, cô ngồi khoanh chân ở bàn học lên mạng.

Trình Đóa ở ngoài ban công giặt quần áo, giặt xong liền tiến vào, thấy Tôn Điềm Điềm giống như muốn chui đầu vào trong màn hình máy tính. Cô nàng tò mò, thò đầu qua xem, "Nhìn cái gì vậy?"

Trình Đóa nhìn trên máy tính, sau đó đọc lên tiêu đề của trang web, "Sinh nhật của bạn trai, nên tặng quà gì?"

Trình Đóa đọc xong liền bật cười, "Sắp tới sinh nhật Thẩm Niệm Thâm rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm: "Đúng vậy, năm ngoái tớ tự tay làm bánh sinh nhật cho anh ấy nữa đấy."

Trình Đóa qua nhà Tôn Điềm Điềm, cũng đã ăn món do Tôn Điềm Điềm tự tay nấu, nghe thấy lời này, khóe mắt giật giật, "Cậu tự tay làm bánh kem, có thể ăn không?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

Trình Đóa lại bật cười, đi đến bên cạnh, cởi giày bò lên giường, cười nói: "Nhưng mà Thẩm Niệm Thâm nhà cậu, dù cậu làm có khó ăn, chắc hẳn anh ấy cũng sẽ ăn hết, ăn xong không chừng còn khen cậu nữa."

"Đâu có, lần trước tớ làm bánh kem rất ngon."

Ừm, nhưng mà hơi ngọt một chút.

Sinh nhật Thẩm Niệm Thâm không bao lâu nữa là tới, Tôn Điềm Điềm suy nghĩ vài ngày cũng không nghĩ ra sẽ tặng gì cho anh.

Buổi tối nằm ở trên giường, nhóm bạn cùng phòng bắt đầu đóng góp ý kiến.

Trình Đóa: "Hay là tặng ví đi?"

Tạ Nghiên: "Tặng thắt lưng đi, có thể buộc chặt bạn trai!"

Nói xong còn bật cười ha ha.

Tôn Điềm Điềm không khỏi buồn cười, "Không buộc cũng không chạy được."

Trình Đóa "Ai da" một tiếng, "Cậu đây là muốn ăn sạch Thẩm Niệm Thâm luôn sao?"

Tôn Điềm Điềm cười, nói: "Không phải anh ấy cũng ăn tớ sao."

Trình Đóa: "Nhìn dáng vẻ hai người các cậu là muốn triền miên cả đời rồi."

Tôn Điềm Điềm mím môi cười, "Đương nhiên."

Cô cùng Thẩm Niệm Thâm đời này là không có khả năng tách ra.

Trình Đóa suy nghĩ một lát, lại nói: "Nếu không cậu tặng quần áo cho anh ấy đi? Giống lần trước ấy, đồ tình nhân?"

Tôn Điềm Điềm nghĩ ngợi, vẫn là lắc đầu: "Quần áo lúc nào cũng có thể mua, sinh nhật phải đặc biệt một chút."

Tạ Nghiên: "Đặc biệt một chút? Nếu không thì tự tay làm bữa cơm cho anh ấy?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

Trình Đóa bật cười, "Thôi đi, để Điềm Điềm nấu cơm quả thực là lãng phí nguyên liệu nấu ăn."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Mọi người thảo luận nửa ngày, quần áo, giày, ví tiền cái gì cũng kiến nghị, Tôn Điềm Điềm không chọn được cái nào.

Trình Đóa thở dài, "Vẫn là cậu tự nghĩ đi, dù sao chỉ cần là cậu tặng, Thẩm Niệm Thâm đều sẽ thích."

Tôn Điềm Điềm đang nghĩ ngợi thì Thẩm Niệm Thâm gọi điện thoại tới.

Nhóm bạn cùng phòng đều chưa ngủ, mùa đông lại lạnh, Tôn Điềm Điềm không muốn ra khỏi ổ chăn ấm, vì thế liền nằm trong chăn nấu cháo điện thoại với Thẩm Niệm Thâm một lát.

Vừa mới nghe máy, còn chưa kịp nói gì, Tạ Nghiên ở giường đối diện đột nhiên hô to một tiếng, "Tớ biết rồi!"

Tạ Nghiên kích động nhô đầu ra khỏi mùng, cao giọng nói: "Điềm Điềm! Tớ nghĩ ra rồi! Cậu có thể tặng cậu cho Thẩm Niệm Thâm!"

Thanh âm cực lớn, Tôn Điềm Điềm sợ tới mức di động thiếu chút nữa đã rớt xuống giường.

Ở đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm ngồi ở bàn học, vừa mới khép sách lại, chuẩn bị ra ngoài nói chuyện với Tôn Điềm Điềm, đột nhiên nghe thấy câu này, cũng ngẩn người ra, sau một lúc lâu, nhịn không được cười ra tiếng.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy tiếng cười thấp thấp của Thẩm Niệm Thâm liền đỏ mặt, xấu hổ nói: "Anh... anh chờ em một chút, em ra bên ngoài nói chuyện với anh."

Nói xong liền bò ra khỏi ổ chăn, trở mình, dẫm lên thang cuốn leo xuống giường.

"Mặc ấm một chút." Thanh âm Thẩm Niệm Thâm từ đầu kia điện thoại truyền đến.

Tôn Điềm Điềm đáp một tiếng, xuống giường, đặt điện thoại lên bàn, sau đó mặc áo lông vũ rồi cầm lấy di động chạy ra bên ngoài.

Lúc đi ngang qua giường Tạ Nghiên, cô giơ tay xoa nhẹ đầu cô nàng.

Nha đầu này, hại chết cô rồi.

Cô ra khỏi phòng ngủ, chạy ra ngoài ký túc xá.

Ký túc xá đã tắt đèn một hồi lâu, không gian rất an tĩnh, không có một chút tiếng động.

Ở đầu kia, Thẩm Niệm Thâm cũng đã ra ngoài ký túc xá, trong giọng nói mang theo vài phần ý cười không giấu được, "Ra ngoài rồi à?"

Tôn Điềm Điềm ‘ừm’ một tiếng, nhớ đến câu nói vừa rồi của Tạ Nghiên liền không khỏi có chút đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi: "Câu kia... Vừa nãy... Anh có nghe thấy không?"

Thẩm Niệm Thâm cười khẽ, nhướng mày, chọc cô, "Câu nào?"

Tôn Điềm Điềm: "... Chính là câu kia, câu mà Tạ Nghiên nói..." Càng về sau giọng nói càng nhỏ.

Đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm đuôi lông mày khóe mắt đều là ý cười, "Là câu nói tặng em cho anh ấy hả?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

Thẩm Niệm Thâm trong thanh âm không giấu được ý cười, "Ừm, nghe thấy rồi."

Tôn Điềm Điềm nháy mắt mặt càng đỏ hơn, ban đêm gió lạnh gào thét, mặt lại nóng như phát sốt.

Tuy rằng lần trước ở khách sạn thiếu chút nữa Thẩm Niệm Thâm đã lau súng cướp cò, nhưng lần đó là bởi vì uống say, nhờ vào men rượu mà lá gan lớn hơn một chút. Nhưng thật ra loại chuyện này, cô vẫn là rất thẹn thùng.

Thanh âm Thẩm Niệm Thâm lại truyền đến, thấp giọng hỏi cô: "Là quà sinh nhật sao?"

Tôn Điềm Điềm đáp một tiếng, thẹn thùng cúi đầu, chân nhàm chán dẫm lên cây cỏ trên mặt đất.

Tiếng gió thổi rào rạt bên tai, qua một lát, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, Tôn Điềm Điềm mím môi, nhỏ giọng hỏi anh: "Anh có muốn không?"

Ở đầu kia, Thẩm Niệm Thâm hơi căng thẳng, bỗng nhiên nhớ tới buổi tối hôm đó ở khách sạn, thiếu chút nữa đã lau súng cướp cò, không khống chế được.

Tôn Điềm Điềm đợi một lát, không chờ Thẩm Niệm Thâm trả lời, đỏ mặt, càng thẹn thùng hơn, vội nói: "Em đang nói quà, quà sinh nhật..."

Câu lấy cớ này thật khiến người khác muốn cười, Thẩm Niệm Thâm nhịn không được bật cười, thấp giọng nói: "Ừm, em chính là món quà tốt nhất mà ông trời đã tặng cho anh."

Đời này anh nhận được món quà quý giá nhất, chính là Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này, khóe miệng không khỏi cong cong.

Nhìn xem, thật sự càng ngày càng biết nói lời âu yếm mà.

...

Sinh nhật 21 tuổi của Thẩm Niệm Thâm, Tôn Điềm Điềm chuẩn bị cho anh một phần quà rất đặc biệt.

Ngày sinh nhật, đúng rạng sáng 0 giờ cô gửi một tin nhắn cho Thẩm Niệm Thâm.

Lúc đó, Thẩm Niệm Thâm đang ở bên ngoài ăn mì cùng Lương Kì.

Di động vang lên, anh liền biết là Tôn Điềm Điềm.

Lấy di động ra xem một cái, trên màn hình viết:【A Niệm, sinh nhật vui vẻ, sau này mỗi một sinh nhật em đều sẽ ở bên anh — yêu anh Điềm Điềm ^_^】

Thẩm Niệm Thâm thấy tin nhắn, khóe miệng gợi lên ý cười.

Lương Kì cười, "Là chị dâu sao?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, nhắn lại cho Tôn Điềm Điềm:【Yêu em.】

"Anh, gần đây hình như anh rất vui vẻ." Lương Kì nhìn Thẩm Niệm Thâm, bỗng nhiên nói một câu.

Thẩm Niệm Thâm cười một cái, "Ừm."

"Bởi vì chị dâu sao?" Lương Kì hỏi.

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, nghĩ đến Tôn Điềm Điềm, thần sắc đều trở nên vô cùng ôn nhu.

...

Sáng sớm hôm sau, Tôn Điềm Điềm liền chạy đi tìm Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm sớm biết cô muốn tới, đã ở đầu ngõ chờ cô.

Hôm nay Tôn Điềm Điềm mặc chiếc áo khoác màu lam, bên trong là áo lông màu trắng gạo với cổ áo lá sen, thoạt nhìn cực kì ôn nhu.

Lần trước cố ý đi uốn tóc, tóc buộc cao cao ở sau đầu, có vẻ nghịch ngợm lại rất có tinh thần.

Tôn Điềm Điềm bước ra khỏi xe liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở đầu ngõ.

Cô nhanh chóng chạy tới, ôm lấy anh, "Sao anh lại ở bên ngoài vậy?"

"Chờ em."

Tôn Điềm Điềm chớp chớp mắt.

Thẩm Niệm Thâm cười cười, nhéo má cô, "Biết em muốn tới."

Tôn Điềm Điềm cười, kéo Thẩm Niệm Thâm cùng về nhà anh.

Trong nhà, bà ngoại đang ngồi trên sô pha xem TV, thấy Tôn Điềm Điềm tới, cười nói: "Điềm Điềm tới rồi, A Niệm sớm đã đi xuống chờ cháu đó."

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, Thẩm Niệm Thâm cười cười, nói: "Bà ngoại, con dẫn Điềm Điềm vào phòng trước."

"Ôi, hai đứa đi đi, không cần phải để ý đến bà đâu."

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm về phòng, trong tay cô xách một cái túi, vào phòng liền ngồi xuống mép giường, ôm chặt túi vào lòng, cười nhìn Thẩm Niệm Thâm, hỏi anh, "Anh đoán xem đây là cái gì?"

"Quà sinh nhật?"

"Vô nghĩa, đương nhiên là quà sinh nhật rồi, em kêu anh đoán xem là cái gì mà."

Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống bên cạnh Tôn Điềm Điềm, nhìn chằm chằm chiếc túi trong tay cô một lát, bỗng nhiên nghiêng đầu, nhẹ nhàng cắn vào lỗ tai cô, giọng nói trầm thấp, "Không phải em nói muốn tặng mình cho anh sao?"

Chương 67

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm đột nhiên tới gần như vậy làm Tôn Điềm Điềm sợ muốn rớt tim. Bị anh cắn lỗ tai, cô nháy mắt đỏ mặt.

Tôn Điềm Điềm thường ngày lá gan rất lớn, nhưng loại chuyện này vẫn là có chút thẹn thùng. Mặt cô đỏ hồng, ngước mắt, đôi mắt lóng lánh nước nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Đang là... ban ngày đó."

Thanh âm của cô rất nhỏ, lúc nói lời này, cả khuôn mặt đều nóng bừng.

Thẩm Niệm Thâm vốn chỉ muốn chọc Tôn Điềm Điềm, kết quả cô nói những lời này khiến anh ngẩn người, không khỏi bật cười, giơ tay xoa đầu Tôn Điềm Điềm, "Đồ ngốc."

Anh cúi đầu, lúc này mới giơ tay lấy chiếc túi trong tay Tôn Điềm Điềm, "Quần áo sao?"

Tôn Điềm Điềm vội ôm chặt túi, cong khóe mắt lại cười rộ lên, "Không phải, anh đoán lại đi."

Đôi mắt cô sáng rực, cười khanh khách nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm chiếc túi cân nhắc một lát, lại hỏi: "Giày?"

Tôn Điềm Điềm vẫn lắc đầu, "Không đúng." Cười nói: "Tiết lộ cho anh một chút, là em tự tay làm đó."

"Không phải lại là bánh kem chứ?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không phải."

Thẩm Niệm Thâm đoán nửa ngày vẫn không đoán được.

Tôn Điềm Điềm cười rộ lên, "Anh ngốc chết đi được."

Cô vừa ghét bỏ Thẩm Niệm Thâm vừa mở túi ra, bên trong là một chiếc hộp màu xanh biển tinh xảo, trên mặt hộp còn thắt một dải lụa trắng.

Tôn Điềm Điềm đưa hộp quà cho Thẩm Niệm Thâm, “Anh mở ra xem đi.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm một cái, con ngươi đen nhánh chứa đầy ý cười, sau đó mới cúi đầu, kéo dải lụa bên ngoài hộp ra.

Mở ra liền thấy, bên trong là một chiếc khăn quàng cổ cho nam màu đen.

Chiếc khăn quàng lông rất mềm mại nhưng đan không khéo lắm, chỗ thưa chỗ dày, có một số đường chỉ còn xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tôn Điềm Điềm có chút ngượng ngùng, nói: “Mẹ nói em đan quá xấu, không mang ra ngoài được, nhưng đây là lần đầu em đan khăn quàng, sau này từ từ sẽ đẹp lên thôi.” Nói xong bỗng bắt lấy tay Thẩm Niệm Thâm, rất nghiêm túc mà nói: “Anh không được ghét bỏ đâu đấy!”

Thẩm Niệm Thâm lại không đáp, ánh mắt dừng ở ngón tay cái của cô, mặt trên dán một miếng băng dán.

Anh nhẹ nhàng cầm tay cô, thấp giọng hỏi: “Tay em bị làm sao vậy?”

“A? Không... Không có gì.” Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm phát hiện ra miệng vết thương trên tay mình, theo bản năng muốn rút tay về.

Vừa định rút tay, Thẩm Niệm Thâm lại càng nắm tay cô chặt hơn, không cho cô động.

Anh khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn cô thật sâu, hỏi lại lần nữa, “Tay em làm sao vậy?”

Đối diện với ánh mắt của Thẩm Niệm Thâm, Tôn Điềm Điềm không có biện pháp nói dối, ngón tay hơi xoắn lại, nhỏ giọng nói: “Lúc đan khăn quàng cổ, không cẩn thận bị kim đâm vào.” Ngừng một chút rồi vội nói tiếp: “Chỉ là rách da một chút thôi, không có đau.”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm gắt gao nhìn chằm chằm ngón tay dán băng của Tôn Điềm Điềm, một lúc lâu không nói gì.

Tôn Điềm Điềm sợ anh lo lắng, vội nói: “Thật sự không đau, em không muốn dùng băng dán, nhưng mẹ một hai bắt em phải dán.”

Cô nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh có thích món quà này không?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừm’ một tiếng, “Rất thích.”

Anh bỗng nhiên cúi đầu, hôn lên ngón tay bị thương của Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm bật cười, “Em biết ngay là anh sẽ thích mà.”

Cô thu hồi tay, lấy chiếc khăn quàng ra khỏi hộp, “Để em giúp anh choàng lên thử.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, trên mặt đều là ý cười ôn nhu, “Được.”

Khăn quàng cổ rất dài, Tôn Điềm Điềm còn chưa nghỉ đã bắt đầu đan, đan suốt một tháng mới xong.

Tuy khăn quàng có chút xấu, nhưng Thẩm Niệm Thâm đẹp trai nên choàng lên vẫn rất đẹp.

Tôn Điềm Điềm sau khi choàng giúp anh liền rất nghiêm túc mà xem xét một lát, mèo khen mèo dài đuôi, “Đẹp.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, không nói lời nào.

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, lấy chiếc gương trong túi ra, nói với Thẩm Niệm Thâm, “Anh nhìn xem, đẹp… Ưm…”

Tôn Điềm Điềm còn chưa kịp hỏi có đẹp không thì Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn cô.

Tôn Điềm Điềm trong đầu trống rỗng, đến khi Thẩm Niệm Thâm đưa lưỡi vào, ngực cô nhảy lên một cái, ngay sau đó nhắm hai mắt lại, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Môi lưỡi dây dưa, thân mật mà triền miên trong chốc lát.

Tôn Điềm Điềm có chút thở không nổi, nhẹ nhàng đẩy Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng hơi buông cô ra, trán chạm trán với cô, con ngươi đen nhánh nhìn thẳng vào mắt cô, thấp giọng nói: “Tối qua em

nói, mỗi một sinh nhật sau này đều ở bên anh.”

Tôn Điềm Điềm ‘ừm’ một tiếng, cổ họng có chút khô khốc, “Đương nhiên rồi.”

Cô bỗng nhiên nhớ tới trước kia Thẩm Niệm Thâm nói, anh chưa bao giờ ăn sinh nhật.

Cô ngẩng đầu, tay phải nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, ánh mắt nghiêm túc lại đau lòng, giống như đang hứa hẹn, “Sau này mỗi một sinh nhật của anh, em đều sẽ ở bên anh.” Ngừng một chút rồi lại nói: “Mỗi năm em đều đan một cái khăn quàng cho anh được không?”

Thẩm Niệm Thâm trong lòng ấm áp, sau một lúc lâu, trong cổ họng mới phát ra một tiếng “Được”.

Thời niên thiếu, sinh nhật của bạn học trong ban, cha mẹ đều vì bọn họ mà chuẩn bị quà mừng, có bánh sinh nhật, cũng sẽ dẫn bọn anh đến nhà hàng ăn uống. Nhưng anh chưa từng ăn sinh nhật, một mặt cảm thấy cô độc, mặt khác là vì thấy thẹn.

Nhưng hiện tại, sinh nhật giống như biến thành một chuyện tốt đẹp rất đáng mong chờ.

Sinh nhật Thẩm Niệm Thâm, buổi trưa cùng tối đều ở nhà ăn, ăn cơm chiều xong, bà ngoại đi tản bộ với bà nội Lương Kì, Thẩm Niệm Thâm cũng dẫn Tôn Điềm Điềm ra ngoài.

Mùa đông trời lạnh, nhưng vì đang lúc nghỉ đông, lại là ăn tết nên trên đường có rất nhiều học sinh đi chơi, kết bè kết đội, cực kì náo nhiệt.

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm ra khỏi nhà, lang thang dọc theo con đường lối đi bộ không có mục tiêu.

Ở bên cạnh người mình thích, đôi khi không cần nhất định phải đi đâu, làm chuyện gì, tựa như bây giờ, nắm tay tản bộ cũng cảm thấy cực kì hạnh phúc.

Hai người đi dạo bên ngoài đến hơn 9 giờ, Thẩm Niệm Thâm muốn đưa Tôn Điềm Điềm về nhà.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, có chút thẹn thùng, “Anh... anh không phải muốn em sao... Quà ấy…”

Buổi sáng anh còn nói tới.

Thật ra cô đã chuẩn bị sẵn sàng, quần lót đồ tắm đều ở trong túi.

Vừa rồi cùng Thẩm Niệm Thâm đi siêu thị mua đồ ăn vặt, còn đang suy nghĩ có nên mua hộp kia hay không... Nhưng Thẩm Niệm Thâm không lấy, cô cũng không có mặt mũi.

Tôn Điềm Điềm nói ra câu này, gương mặt lại bất giác nóng lên.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô đỏ mặt, nhịn không được cười, anh nắm tay cô, đi về trạm tàu điện ngầm ở hướng đối diện, “Món quà này anh nhớ kỹ, sau này sẽ hỏi lại em. Hiện tại anh đưa em về nhà trước để người nhà em khỏi lo lắng.”

…

Thời gian nghỉ đông ngắn, vừa vặn sau đó lại là tết, Tôn Điềm Điềm phải theo ba mẹ về quê. Tôn Điềm Điềm ở quê ăn tết, Thẩm Niệm Thâm ở nhà vội vàng lo chuyện năm sau tốt nghiệp.

Ban ngày hai người có thời gian sẽ gọi điện thoại, nhưng là tết hoạt động trong nhà cũng nhiều, có đôi khi vừa mới nói chuyện một lát liền bị ngắt đoạn. Nhưng mỗi buổi tối Tôn Điềm Điềm đều sẽ gọi video cho Thẩm Niệm Thâm, không gọi thì không cách nào ngủ yên được. Đây đã thành thói quen rồi.

Tôn Điềm Điềm ở quê đến hết năm, sau khi về còn chưa tận hưởng thế giới hai người với Thẩm Niệm Thâm được mấy ngày thì đã khai giảng.

Tôn Điềm Điềm bước vào học kỳ sau của năm hai, còn Thẩm Niệm Thâm bước vào năm ba.

Học phần của anh đã đủ, toàn bộ chương trình học của hai môn chuyên ngành cũng xong, nếu thuận lợi thì tháng sáu là có thể tốt nghiệp trước.

Có lẽ là bởi vì Thẩm Niệm Thâm sắp rời trường nên sau khi khai giảng, Tôn Điềm Điềm liền hận không thể thời thời khắc khắc mà dính ở bên người Thẩm Niệm Thâm.

Thời điểm nghỉ đông Thẩm Niệm Thâm đã bắt đầu viết luận văn tốt nghiệp, đến tháng ba thì chính thức sửa bản thảo, những ngày tiếp đó lại không bận lắm.

“Một năm này của cậu thật không dễ dàng, thời gian còn lại không nhiều lắm, có phải nên hưởng thụ một chút thời gian cuối cùng của đại học không? Dù sao thời đại học vẫn rất đẹp.” Ngày đó Hứa Lệ trở về, nghĩ đến những chuyện một năm nay Thẩm Niệm Thâm đã trải qua, bỗng nhiên có chút cảm khái.

Thẩm Niệm Thâm ‘ừm’ một tiếng. Mấy năm nay, anh hình như chưa từng thật sự hưởng thụ cuộc sống đại học tự do tự tại, nếu không gặp được Điềm Điềm, mấy năm nay dường như cũng chả lưu lại sắc thái gì cả.

Mấy năm đại học này Thẩm Niệm Thâm thật sự quá gian khổ, anh không có lập tức tìm công việc, đã tốt nghiệp trước người khác một năm nên anh muốn khoảng thời gian cuối cùng này sẽ nhẹ nhàng một chút.

Cũng có lẽ bởi vì biết sau khi đi làm sẽ không có nhiều thời gian ở bên Tôn Điềm Điềm nên anh muốn dùng khoảng thời gian cuối này ở bên cô.

Tôn Điềm Điềm mỗi ngày đều vui vui vẻ vẻ, ăn cơm đi học ngủ rồi hẹn hò với Thẩm Niệm Thâm.

Lúc trưa ra ngoài ăn cơm với Thẩm Niệm Thâm, cô bỗng nhiên cười hỏi anh, “Sao gần đây anh có nhiều thời gian ở bên em vậy?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cười, “Ở bên em nhiều không tốt sao?”

Tôn Điềm Điềm hai tay chống cằm, cong khóe mắt cười tủm tỉm, “Tốt chứ, đến khi tốt nghiệp anh phải bận đi làm rồi, làm gì có nhiều thời gian ở bên em như vậy.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, ý cười trong mắt dần dần thu hồi, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Sẽ không đâu, dù có bận anh cũng sẽ dành thời gian bên em.”

Tôn Điềm Điềm cười, cực kì hiểu chuyện, “Không cần đâu, sự nghiệp của anh quan trọng hơn.”

Tôn Điềm Điềm biết, Thẩm Niệm Thâm sở dĩ tốt nghiệp sớm như vậy là vì muốn có thêm một năm tiến vào xã hội, kiếm tiền sớm một chút. Dù sao bà ngoại tuổi cũng đã lớn, không biết khi nào lại phải bỏ tiền, anh không muốn lại trải qua khoảng thời gian tuyệt vọng cùng bất lực một lần nữa.

…

Ngày mười sáu tháng ba là sinh nhật hai mươi của Tôn Điềm Điềm.

Sinh nhật tuổi hai mươi, đánh dấu cho một bước chuyển mới của cuộc đời.

Tôn Điềm Điềm vốn muốn trải qua cùng Thẩm Niệm Thâm nhưng mẹ Tôn sớm đã bắt đầu chuẩn bị tiệc sinh nhật cho cô, cô không đành lòng phụ lại ý tốt của mẹ. Thời điểm nói với Thẩm Niệm Thâm, anh cười cười, "Đúng là nên chúc mừng lớn một chút."

Hai ngày trước sinh nhật Tôn Điềm Điềm, Thẩm Niệm Thâm một mình đến trung tâm thương mại.

Lần trước đi dạo phố với Tôn Điềm Điềm, anh nhìn trúng một chiếc nhẫn. Vừa tới trung tâm, anh lập tức kêu nhân viên.

Vì Thẩm Niệm Thâm đẹp trai nên anh vừa kêu, mấy chị nhân viên đã đồng thời đi tới, mỉm cười tiếp đón, "Xin chào, quý khách muốn mua nhẫn sao?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừm' một tiếng, chỉ vào một chiếc nhẫn bên trong, "Phiền cô lấy giúp tôi chiếc này một chút."

"Được."

Chị nhân viên lấy nhẫn ra, Thẩm Niệm Thâm nhìn một chút, hỏi: "Có loại nhỏ hơn một chút không?"

Ngón tay Tôn Điềm Điềm rất nhỏ.

"Quý khách mua cho bạn gái sao? Có thể cụ thể một chút không ạ?"

Thẩm Niệm Thâm không có đo qua nhưng anh biết đại khái, vì thế dùng bút vẽ xuống.

Chị nhân viên bán nhẫn đã lâu, vừa nhìn liền biết, “Xin quý khách chờ một lát.”

Chỉ một lát sau liền lấy một chiếc nhẫn kiểu dáng không sai biệt lắm từ trong ngăn tủ ra, “Chiếc nhẫn này tương đối nhỏ.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn một chút, chắc sẽ vừa ngón tay Tôn Điềm Điềm, hỏi: “Cái này bao nhiêu tiền?”

Là một chiếc nhẫn bạch kim, đơn giản không nạm cũng không trang trí gì cả.

Chị nhân viên mỉm cười nói: “Tổng cộng là 1888, chiếc nhẫn này vô cùng đơn giản cũng rất xinh đẹp.”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừm’ một tiếng, lấy thẻ ra tính tiền.

Lần trước Thẩm Niệm Thâm nhận được học bổng, kiểm tra sức khỏe rồi mua thuốc cho bà ngoại, còn dư lại một chút.

Hôm sinh nhật hai mươi tuổi của Tôn Điềm Điềm, Thẩm Niệm Thâm lần đầu tiên đến nhà cô.

Sinh nhật Tôn Điềm Điềm ngoại trừ người thân thì còn mời một ít bạn bè, bạn học thời cao trung cùng đại học đều có.

Buổi chiều, Thẩm Niệm Thâm đến chung với bạn cùng phòng lúc trước.

Lúc đến, trong viện đã rất náo nhiệt, đều là bạn bè của Tôn Điềm Điềm nhưng bạn học cao trung hợp thành một nhóm, đại học một nhóm.

Trình Đóa, Tạ Nghiên, Gì Miêu, ba cô gái đang đứng bên chiếc bàn dài.

Thấy Thẩm Niệm Thâm cùng Hứa Lệ đến, Trình Đóa vội vẫy tay, “Này! Sao các anh bây giờ mới đến!”

Thẩm Niệm Thâm đi tới, liếc mắt nhìn xung quanh một cái, “Điềm Điềm đâu rồi?”

Tạ Nghiên cười, “Cậu ấy đang ở bên trong giúp dì làm điểm tâm.” Nói xong liền chỉ chiếc bánh kem nhỏ trên bàn, “Thấy không? Cái rất xấu này là Điềm Điềm làm đó.”

Hứa Lệ bật cười, cầm lấy chiếc bánh rất xấu đưa cho Thẩm Niệm Thâm, "Điềm Điềm tự tay làm, A Niệm tự mình giải quyết đi."

Tất cả mọi người đều bật cười.

Tạ Nghiên cười ha ha, "Vừa nãy em mới ăn một cái, bên trong còn có vỏ trứng."

Trình Đóa cũng cười, "Cho nên mới nói đây là làm riêng cho A Niệm, dù sao chỉ cần là Điềm Điềm làm, A Niệm đều cảm thấy ngon."

"Này, anh chàng kia là bạn trai của Điềm Điềm sao? Cũng thật đẹp trai." Ngồi cách đó không xa là nhóm bạn thời cao trung của Tôn Điềm Điềm, còn có đám người Tạ Tuân.

Thẩm Niệm Thâm vừa xuất hiện, mấy nữ sinh đều bị hấp dẫn ánh mắt, nghe thấy bọn họ nói chuyện liền đoán được là bạn trai của Điềm Điềm.

Tạ Tuân trầm mặt không nói gì.

Lúc trước Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điềm Điềm chia tay, Tạ Tuân vốn cho rằng mình còn cơ hội, nhưng không nghĩ tới dù lúc ấy Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm làm cho thương tâm như vậy, cuối cùng vẫn làm hòa với Thẩm Niệm Thâm.

Tạ Tuân vì chuyện này mà bị tổn thương nặng nề, có một khoảng thời gian mỗi ngày đều uống rượu giải sầu.

Lâm Tuấn vì Tạ Tuân mà bất bình, nhìn Thẩm Niệm Thâm một cái, *âm dương quái khí[1]*, "Đẹp trai thì có ích gì, mấy người muốn tiểu bạch kiểm *(trai bao)* sao? Không chừng vì có mục đích mới ở bên Điềm Điềm đấy."

[1] Âm dương quái khí: nghĩa đen kà khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

Lời này nói rất lớn, Thẩm Niệm Thâm đứng ở cách đó không xa liền nghe thấy được.

Hứa Lệ quay đầu, "Thảo nê mã *(một câu chửi thề)*, nói cái gì đấy!"

Lâm Tuấn đột nhiên bật dậy, “Mẹ nó mày mắng ai!”

Một câu mắng mở màn, hai bên tức khắc giương cung bạt kiếm.

Mọi người xung quanh đều nhìn sang hướng bên này.

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, trầm giọng nói: “Đừng ồn ào, đây là sinh nhật của Điềm Điềm.”

Hứa Lệ đang tức giận, nghe thấy lời này mới hơi khống chế lại một chút, nhưng vẫn giận dữ trừng mắt với Lâm Tuấn, hai người đều không lùi bước.

Tạ Tuân ngước mắt nhìn Lâm Tuấn, “Mày ầm ĩ cái gì?”

Lâm Tuấn cắn răng, trừng mắt với Hứa Lệ, lúc này mới ngồi xuống.

Trình Đóa cũng đúng lúc kéo Hứa Lệ lại, “Đừng nháo, đây là sinh nhật của Điềm Điềm đó.”

Hứa Lệ lúc này mới quay đầu lại, nghiến răng nghiến lợi, “Nếu không phải là sinh nhật của Điềm Điềm, ông đây đánh nó răng rơi đầy đất!”

Hứa Lệ nói xong lại ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm hơi rũ mắt, nhìn chằm chằm chiếc bánh kem trong tay, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hứa Lệ nói: “A Niệm, cậu đừng nghe thằng đó nói, miệng chó không phun ra ngà voi mà.”

Thẩm Niệm Thâm không trả lời, bên tai truyền đến tiếng xì xào.

“Thật hay giả vậy? Anh ta là vì nhà Điềm Điềm có tiền mới ở bên cậu ấy sao?”

“Không thể nào, đẹp trai như vậy mà.”

“Đẹp trai cũng không làm ra gạo được, tìm một cô gái có tiền như vậy, có thể bớt đi vài chục năm phấn đấu.”

“Lâm Tuấn, vừa rồi cậu nói có thật không? Anh ta thật sự là coi trọng tiền nhà Điềm Điềm sao?”

“Ôi trời, nhóm người này có thôi đi không!” Hứa Lệ tức khắc phát hỏa, quay đầu liền đi qua đó, Thẩm Niệm Thâm túm chặt cậu ta lại, “Đừng nháo!”

Thẩm Niệm Thâm gần như gầm nhẹ, giống như có một cổ áp lực từ trong cổ họng vọng ra.

Hứa Lệ bị dọa sợ, không dám nhúc nhích, “A Niệm, cậu…”

“Không sao, tớ đi tìm Điềm Điềm.”

Vừa dứt lời liền thấy Tôn Điềm Điềm bưng một đĩa trái cây từ trong phòng đi ra.

Cô mặc chiếc váy màu trắng, váy vừa dài đến đầu gối, cổ áo cùng cổ tay áo đều là dạng lá sen xòe ô, phía dưới mang đôi giày da màu đen. Mái tóc xoăn được buộc sau đầu, thoạt nhìn rất có tinh thần.

Tôn Điềm Điềm vừa ra khỏi phòng, liếc mắt một cái liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng trong đám người.

Cô cong khóe mắt, lập tức chạy đến chỗ anh.

Thẩm Niệm Thâm xa xa nhìn Tôn Điềm Điềm, nhìn đôi mắt cong cong của cô, nhìn lúm đồng tiền bên má cô.

Cô mặc chiếc váy trắng tuyết, sau lưng là mảnh hoa viên cùng căn biệt thự xinh đẹp.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm đi tới chỗ anh, cô tựa như tiểu tiên nữ.

Anh không khỏi có chút si mê, không chớp mắt mà nhìn cô chằm chằm.

Tôn Điềm Điềm vui vẻ chạy tới, đặt đĩa trái cây lên bàn, giữ chặt tay Thẩm Niệm Thâm, “Sao giờ anh mới đến, em chờ anh nửa ngày rồi.”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, “Lúc chuẩn bị đi thì bị thầy kêu lại, chậm trễ một chút.”

Tôn Điềm Điềm kéo anh, “Em dẫn anh đi gặp ba mẹ em.”

Nói xong liền cao hứng nắm tay Thẩm Niệm Thâm đi vào bên trong.

Mẹ Tôn cùng dì đang chuẩn bị bữa tối ở trong phòng bếp, Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm đi vào, “Mẹ, A Niệm tới rồi.”

Mẹ Tôn nghe vậy liền ngẩng đầu, cười tiếp đón, “A Niệm tới rồi, con biết không, cả buổi sáng Điềm Điềm cứ nhắc con mãi.”

Mẹ Tôn đã gặp qua Thẩm Niệm Thâm vào mùa đông năm ngoái, khi Tôn Điềm Điềm vừa ở bên Thẩm Niệm Thâm không bao lâu, buổi tối đó bà đi đón Tôn Điềm Điềm, lần đầu nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm liền cảm thấy chàng trai này thật đẹp, khó trách Điềm Điềm nhà bà lại mê đến thất điên bát đảo.

Thẩm Niệm Thâm cười cười, lễ phép chào hỏi, “Chào bác gái.”

Mẹ Tôn cười nói: “Hôm nay trong nhà nhiều khách, không thể chiêu đãi con thật tốt, chờ tối khách khứa về, một nhà chúng ta từ từ trò chuyện.”

Thẩm Niệm Thâm cười, “Vâng.”

Mẹ Tôn nói với Tôn Điềm Điềm: “Con dẫn A Niệm đi chơi đi, chỗ này không cần con giúp đâu.”

Nha đầu này ở đây chính là làm trở ngại chứ không giúp được gì, vừa lúc đuổi nó ra ngoài luôn.

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, kéo Thẩm Niệm Thâm, “Tụi con ra ngoài trước đây, mẹ vất vả rồi.”

“Đi đi.”

Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm ra khỏi phòng bếp, vừa vặn gặp phải ba đang vào phòng bếp, Tôn Điềm Điềm lập tức giới thiệu, “Ba, đây là A Niệm.”

Thẩm Niệm Thâm vội nói, “Chào bác trai.”

Đây là lần đầu tiên ba Tôn thấy Thẩm Niệm Thâm, chỉ nhìn một cái liền biết sao con gái lại thích như thế, quả nhiên là rất tuấn tú lịch sự.

Ba Tôn tung hoành trên thương trường đã vài thập niên, tự nhận ánh mắt nhìn người rất chuẩn, Thẩm Niệm Thâm mặt mày sạch sẽ, ánh mắt thanh triệt, vừa thấy chính là người quang minh lỗi lạc.

Ấn tượng đầu tiên của ba Tôn với Thẩm Niệm Thâm rất tốt, cười vỗ vỗ bả vai anh, "Bác có nghe Điềm Điềm nhắc đến con, lúc này có chút bận, chờ đến tối chúng ta từ từ tâm sự."

Tuy Điềm Điềm thích cậu ta, ấn tượng đầu tiên cũng không tồi, nhưng dù sao đây cũng là chọn con rể, vẫn phải khảo sát kĩ một chút.

Thẩm Niệm Thâm vội đáp, "Vâng, bác trai."

Tôn Điềm Điềm dẫn Thẩm Niệm Thâm đi chào hỏi ba mẹ xong liền dẫn anh về trong viện.

Trong viện đều là bạn học, Tôn Điềm Điềm dẫn Thẩm Niệm Thâm đi ra ngoài, một nam sinh bạn thời cao trung đột nhiên kêu cô, "Điềm Điềm, bạn trai sao? Giới thiệu một chút đi."

Tôn Điềm Điềm cười, kéo Thẩm Niệm Thâm rất hào phóng mà giới thiệu, "Ừm, bạn trai của tôi, Thẩm Niệm Thâm."

Cậu nam sinh kêu Tôn Điềm Điềm giới thiệu bạn trai chính là người vừa rồi ngồi cùng đám Tạ Tuân, Tôn Điềm Điềm không biết trò khôi hài lúc nãy, càng không biết bọn họ mang theo ý trào phúng.

Lúc cô dẫn Thẩm Niệm Thâm tới giới thiệu, nam sinh nữ sinh, một đám đều có ý khác mà đánh giá Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm đã rất khắc chế, bàn tay đặt bên người bất giác siết chặt lại.

Tôn Điềm Điềm không ngốc, nhận thấy ánh mắt của bọn họ có chút không đúng, không khỏi nhíu mày, sau đó kéo Thẩm Niệm Thâm, "Chúng ta đi thôi."

"Này!" Vừa muốn đi, Tạ Tuân lại đột nhiên kêu một tiếng.

Tôn Điềm Điềm ngừng chân, quay đầu lại.

Tạ Tuân đột nhiên lấy một chiếc hộp từ túi áo lông vũ ra, ném cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm theo bản năng chụp lấy.

Tạ Tuân nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, “Quà sinh nhật.”

Mấy nữ sinh tò mò, tất cả đều tụm lại nhìn, “Cái gì vậy cái gì vậy, nhìn xem.”

Một nữ sinh duỗi tay lấy chiếc hộp trong tay Tôn Điềm Điềm, mở ra liền thấy, “Wow, đồng hồ nha.”

“Chiếc đồng hồ này rất đắt, phải hơn một vạn đấy.”

Thẩm Niệm Thâm hơi rũ mắt, tầm mắt bất động thần sắc mà nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ kia, theo bản năng, lặng lẽ nắm chặt hộp nhẫn trong túi quần.

(Tiểu Hy: Chương này dài quá chừng. Định làm xong hôm qua rồi up luôn, mà... Hy ngủ quên mất (T^T))

Chương 68

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Ăn cơm chiều xong, Tôn Điềm Điềm ở bên trong tiếp đón các trưởng bối, Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài hóng gió.

Trời đã hoàn toàn tối đen, những hàng cây trong viện treo những chiếc đèn tròn màu trắng phát ra ánh sáng vàng ấm, ở trong đêm tối thoạt nhìn cực kì ấm áp.

Trong sân rất náo nhiệt, một đám người ngồi vây quanh lại, đánh bài tán gẫu uống rượu.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở một chỗ tương đối yên tĩnh, gió đêm thổi bên tai, mặt hướng tới bên ngoài, ánh mắt đen nhánh như đêm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Sao cậu lại ở đây, làm tớ tìm cả nửa ngày." Hứa Lệ chạy tới, "Điềm Điềm đâu rồi?"

"Ở trong phòng."

Hứa Lệ nhìn Thẩm Niệm Thâm một cái rồi nhìn chằm chằm bên ngoài, cũng không nói lời nào.

Biết tâm tình Thẩm Niệm Thâm không tốt, Hứa Lệ lấy một gói thuốc từ túi quần ra, rút một điếu đưa cho anh, "Hút thuốc không?"

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn thoáng qua, lắc đầu, "Không hút nữa."

Hứa Lệ nhìn anh, không khỏi cười nhẹ, "Cậu thật sự cai thuốc vì Điềm Điềm sao?"

Hứa Lệ nhớ rõ trước kia Thẩm Niệm Thâm bị nghiện thuốc lá rất nặng, mỗi lần trong lòng có tâm sự đều đứng hút thuốc một mình trên sân thượng, trầm mặc không nói gì.

Nhưng sau khi ở bên Tôn Điềm Điềm, chỉ cần cô nói một câu không được hút thuốc, anh liền thật sự bỏ thuốc.

Hứa Lệ đứng cùng Thẩm Niệm Thâm một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, "Tớ nghe Trình Đóa nói, Điềm Điềm cực kì thích cậu, buổi tối nằm mơ còn kêu tên cậu."

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy lời này, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra chút ý cười, "Ừm, tớ biết rồi."

Lúc ngủ Điềm Điềm rất thích ôm anh, đôi khi nửa đêm nằm mơ kêu tên anh, anh đáp một tiếng, cô liền ngọt ngào cong khóe miệng.

Mỗi lần nhìn cô cười trong lúc mơ, anh đều nhịn không được mà cúi đầu hôn cô.

Tôn Điềm Điềm ở bên trong bị các trưởng bối lôi kéo nói chuyện, hàn huyên nửa ngày mới có thể thoát thân, vừa ra liền đến chỗ tìm Thẩm Niệm Thâm.

Có lẽ là do tâm linh tương thông, cô đứng ở cửa, liếc mắt một cái liền thấy Thẩm Niệm Thâm đứng ở nơi xa.

Cô vừa muốn đi qua đó, chị họ đột nhiên tới giữ chặt cô, "Điềm Điềm, hôm nay không đánh đàn sao? Khi nào đánh vậy?"

Ngoại trừ năm ngoái vì quá thương tâm do chia tay với Thẩm Niệm Thâm nên không tổ chức sinh nhật ra, thì mọi buổi sinh nhật trước đó đều sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở nhà, sau đó giữa tiệc sẽ đàn một khúc dương cầm.

Dương cầm đã được đặt ở trong sân, Tôn Điềm Điềm không thoái thác được đành phải qua đó.

Tôn Điềm Điềm vừa mới ngồi xuống, tất cả mọi người đều vây quanh cô.

Tôn Điềm Điềm hôm nay không chuẩn bị nên cô đánh một bản vừa quen thuộc lại kinh điển.

Thanh âm nhẹ nhàng lãng mạn quanh quẩn trong sân.

Thẩm Niệm Thâm biết Tôn Điềm Điềm biết đánh đàn, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nghe.

Anh đứng ở nơi xa, bị đám người chắn lại nên không nhìn thấy Tôn Điềm Điềm, anh không khỏi đi về phía trước.

Trình Đóa cùng Tạ Nghiên thấy Thẩm Niệm Thâm đi tới, lập tức tránh ra nhường chỗ cho anh.

Tôn Điềm Điềm mặc chiếc váy màu trắng tuyết, trước mặt là cây dương cầm đen, cô hơi cúi đầu, bộ dáng đánh đàn cực kì ôn nhu.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở đó, không chớp mắt mà nhìn cô chằm chằm, không khỏi si mê.

Đàn được một nửa, Hứa Lệ không khỏi cảm thán một tiếng, "Nhìn không ra, Điềm Điềm còn biết đánh dương cầm."

Tạ Nghiên ở bên cạnh nói: "Đây đã là gì, Điềm Điềm còn biết đánh đàn tranh, biết vẽ tranh nữa, là tài nữ đó nha."

Hứa Lệ gật đầu tán đồng, "Quả là tiểu thư khuê các."

Thẩm Niệm Thâm ở bên cạnh nghe, ánh mắt không khỏi tối đi vài phần.

Không biết anh nghĩ tới điều gì, một lát sau, bỗng nhiên thả chiếc nhẫn vẫn luôn nắm chặt trong lòng bàn tay vào túi quần lần nữa.

Từ đầu tới cuối, anh không nói một lời.

Qua một lát, Tôn Điềm Điềm đánh xong khúc dương cầm, cô từ trên ghế đứng lên, cong cong khóe mắt, mỉm cười nói: "Cảm ơn mọi người đã tới chúc mừng sinh nhật của tôi."

Cảm ơn mọi người xong liền lập tức chạy đến chỗ Thẩm Niệm Thâm.

Trên mặt cô là nụ cười sáng lạn, đi đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, kéo tay anh, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đến chỗ khác đi."

Nói xong liền kéo Thẩm Niệm Thâm ra khỏi đám người.

Đi đến chỗ tương đối yên tĩnh, cô nói với Thẩm Niệm Thâm: "Anh chờ em một chút, em trở về thay quần áo rồi hai chúng ta ra ngoài chơi."

Nói xong cô liền xoay người, chạy chậm về hướng phòng mình.

Cả ngày Tôn Điềm Điềm đều bận rộn tiếp đón khách khứa, cơm chiều ăn khá trễ, đến lúc này đã gần 11 giờ.

Các trưởng bối ở trong phòng chơi mạt chược, bạn học cùng bạn bè ở trong sân đánh bài tán gẫu uống rượu, mọi người đều rất cao hứng, Tôn Điềm Điềm cuối cùng cũng rút ra được chút thời gian để có thể một mình ở bên Thẩm Niệm Thâm.

Bên ngoài chiếc váy trắng cô mặc một chiếc áo gió đen, cùng mang giày cặp với Thẩm Niệm Thâm.

Từ trong phòng chạy ra, Thẩm Niệm Thâm đang đứng dưới một thân cây xa xa chờ cô.

Mặt anh hướng ra bên ngoài, đưa lưng về phía Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm chạy chậm tới, từ mặt bên ôm lấy anh, "Em tới rồi!"

Cô ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, khóe miệng hơi hơi cong lên, giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Tôn Điềm Điềm bám vào cánh tay anh, "Chúng ta ra ngoài đi."

Thẩm Niệm Thâm nhìn về hướng trong viện, "Cứ đi như vậy có ổn không?" Khách khứa vẫn còn ở đó.

Tôn Điềm Điềm 'ừm' một tiếng, cười nói: "Không sao, mọi người đều đang chơi mà, mẹ em với dì sẽ chuẩn bị điểm tâm cho mọi người, bọn họ sẽ tiếp đón mọi người thật tốt."

Nói xong liền kéo Thẩm Niệm Thâm ra ngoài, "Sinh nhật em chỉ còn hơn một giờ là vượt qua rồi, hôm nay em còn chưa ở riêng với anh đó."

Cả ngày đều bận rộn tiếp đón bạn bè thân thích, buổi chiều còn phải chơi bài với bạn, cũng chưa có thời gian nói chuyện nhiều với Thẩm Niệm Thâm.

Nói đến đánh bài, Tôn Điềm Điềm có chút buồn bực, "Anh nói xem, sao vận may của em lại kém như vậy, mỗi lần chơi đều thua."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Là do kỹ thuật của em không tốt."

Lúc Thẩm Niệm Thâm chơi bài cùng Tôn Điềm Điềm, kỹ thuật của cô… ừm, không đề cập tới vẫn hơn.

Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm ra khỏi tiểu khu, đã là đêm khuya, bên ngoài rất im ắng.

Thẩm Niệm Thâm liếc mắt nhìn xung quanh, "Em muốn đi đâu?"

"Công viên đi, gần đây có một cái, hai chúng ta đi dạo."

Vùng này toàn những khu biệt thự xa hoa, xung quanh không có các quán ăn nên rất an tĩnh.

Gần đó có một cái công viên sinh thái, mỗi buổi sáng đều có rất nhiều người chạy bộ, không khí tươi mát, môi trường cực kì tốt. Nhưng hiện tại đã rất muộn, công viên an an tĩnh tĩnh, một người cũng không có.

Tôn Điềm Điềm không khỏi ôm cánh tay Thẩm Niệm Thâm chặt một chút, đầu dựa vào vai anh, đôi con ngươi đen nhánh xoay chuyển, đè nặng thanh âm, khẩn trương nói: "A Niệm, anh nói xem chúng ta có khả năng gặp phải người xấu không?"

Thẩm Niệm Thâm cười, "Có anh ở đây, đừng sợ."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, bỗng dưng nhớ tới, "Đúng ha, anh còn đi thi đấu võ được giải thưởng mà."

Thời điểm lúc trước Tôn Điềm Điềm theo đuổi Thẩm Niệm Thâm, cô đã đi hỏi thăm rất kĩ thông tin về anh, từ việc anh thích cái gì, sở trường là gì, từng được nhận giải thưởng gì, cho tới anh học ở khu nào phòng nào.

Nói đến đây, lại nhớ tới chuyện Thẩm Niệm Thâm đi đấu quyền anh ngầm, cô không khỏi mím môi, ngẩng đầu, không mấy cao hứng mà nhìn anh, "Anh bạn trai của em đến đấu quyền anh cũng thắng mà, đúng là rất lợi hại."

Thẩm Niệm Thâm vừa thấy biểu tình của Tôn Điềm Điềm liền biết cô lại đang giận anh, cười cười, "Anh sai rồi, sau này sẽ không làm loại chuyện nguy hiểm đó nữa."

Chuyện này Tôn Điềm Điềm cả đời cũng không quên được, những lúc nhớ tới cô vừa đau lòng vừa tức giận.

May mắn anh vẫn không sao, nếu không thật không biết bây giờ sẽ như thế nào.

Tôn Điềm Điềm vẫn mím môi, trừng mắt anh không nói lời nào.

Mỗi lần nhắc đến chuyện này, Tôn Điềm Điềm đều tức giận. Thẩm Niệm Thâm ngừng chân, ôm cô vào trong lòng, tay phải giữ đầu cô, trong thanh âm không giấu được ý cười, "Đừng nóng giận, nha?"

"Giận rồi."

Thẩm Niệm Thâm dở khóc dở cười, cúi đầu nâng cằm cô lên, con ngươi mang theo ý cười, nhìn vào mắt cô, thấp giọng dỗ dành, "Anh sai rồi."

Tôn Điềm Điềm 'hừ' một tiếng.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cười, một lát sau, anh kéo cô lại gần hơn, một tay ôm eo cô, một tay nhéo cằm cô, cúi đầu hôn xuống.

Công viên im ắng, chỉ có làn gió xuân ấm áp thổi lướt bên tai.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm hôn, hai tay chậm rãi nâng lên ôm lấy eo anh.

Ôn nhu mà trằn trọc mút lấy môi cô, qua một hồi lâu mới hơi hơi buông ra.

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, khóe miệng câu lấy ý cười, "Không giận nữa chứ?"

Mỗi lần đều dùng loại phương pháp này dỗ cô, nhưng nó cực kì hữu hiệu.

Tôn Điềm Điềm nhịn không được cười, nhìn anh, "Anh lại khi dễ em."

Thẩm Niệm Thâm cười, lại cúi đầu hôn lên môi cô một cái.

Tôn Điềm Điềm không khỏi cong môi, bỗng nhiên mở lòng bàn tay về hướng Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm ngẩn người, “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm nói: “Quà sinh nhật, quà của em đâu?”

Ngực Thẩm Niệm Thâm căng lại, ý cười trong mắt dần dần thu hồi, ánh mắt trở nên rất sâu.

Tôn Điềm Điềm thấy anh nửa ngày không nói lời nào, “Làm sao vậy?”

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, “Anh quên mất, mấy ngày nay… bận việc ở công ty quá.”

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, sửng sốt nửa ngày.

Chiếc nhẫn ở túi quần như có sức nóng thiêu đốt anh, anh nhìn Tôn Điềm Điềm chằm chằm, một lúc lâu sau cũng nói không ra lời.

Nhưng Tôn Điềm Điềm nở nụ cười trước, hai tay che mặt Thẩm Niệm Thâm lại, cười nói: “Anh thật xấu, thế mà lại không chuẩn bị quà sinh nhật cho em.”

Nói xong liền lấy món quà sinh nhật mười chín tuổi Thẩm Niệm Thâm tặng cho cô từ trong áo ra, “Vẫn hên là lúc trước anh tặng em cái này.”

Ngày thường Tôn Điềm Điềm đều cất chiếc vòng cổ này, hôm nay là sinh nhật nên mới lấy ra đeo, sợ rớt nên hay duỗi tay sờ nó.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm quý trọng giấu chiếc vòng cổ anh tặng ở bên trong, trong lòng bỗng nhiên có chút nói không nên lời.

Tôn Điềm Điềm cúi đầu nhìn vòng cổ, lại lần nữa thả vào bên trong áo. Sau đó vòng tay ôm lấy Thẩm Niệm Thâm, nghiêng đầu, mặt áp ở trước ngực anh, “Sang năm phải tặng bù cho em đó.”

Đôi mắt Thẩm Niệm Thâm nóng lên, sau một lúc lâu mới thấp giọng đáp một tiếng, “Được.”

Chương 69

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm về đến nhà đã gần ba giờ sáng.

Anh trở lại phòng, lấy chiếc nhẫn từ túi quần ra.

Chiếc nhẫn rất nhỏ, không có điểm xuyết cái gì, mộc mạc đến có chút ảm đạm.

Trong đầu Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên lại hiện ra bộ dáng Tôn Điềm Điềm ngồi đánh dương cầm lúc tối, lộng lẫy giống như ngôi sao trên bầu trời.

Nhìn chằm chằm chiếc nhẫn một lát, anh cúi người, kéo ngăn bàn ra, thả nhẫn vào trong.

Sinh nhật hai mươi tuổi, Tôn Điềm Điềm không nhận được quà từ Thẩm Niệm Thâm, tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút mất mát.

Liên tiếp mấy ngày, đi học đều có chút thất thần.

Hôm nay ở phòng vẽ tranh, Trình Đóa phát hiện Tôn Điềm Điềm có chút không đúng, nhỏ giọng hỏi cô, "Gần đây cậu làm sao vậy? Mấy ngày nay luôn hồn vía lên mây."

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu nhìn Trình Đóa, "Tớ có sao?"

Trình Đóa: "…"

"Được rồi, là có một chút."

Do dự một lát, Tôn Điềm Điềm vẫn là nhịn không được mà tâm sự với Trình Đóa.

Trình Đóa ngẩn ra, "Không thể nào? Thẩm Niệm Thâm coi cậu như bảo bối ấy, sao có thể quên quà sinh nhật của cậu được?"

Tôn Điềm Điềm thở dài, “Anh ấy sắp tốt nghiệp rồi, có nhiều chuyện phải làm lắm, có khả năng là thật sự bận nên quên mất rồi.”

...

Thẩm Niệm Thâm bắt được một cơ hội không tồi, nhưng anh lại chậm chạp không dám nói với Tôn Điềm Điềm.

Giữa trưa, quạt thổi phần phật trong phòng ngủ, Hứa Lệ cởi trần nằm trên giường phe phẩy cây quạt, “Bây giờ cậu không nói với Điềm Điềm, chẳng lẽ chờ đi rồi mới nói?”

Thẩm Niệm Thâm vừa mới chơi bóng trở về, tắm rửa một cái, đang chuẩn bị lên giường nằm một lát, nghe thấy vậy, thân thể hơi cứng đờ. Một lát sau mới nằm xuống giường.

Hứa Lệ nói: “Cậu nói với Điềm Điềm đi, cô ấy hiểu chuyện như vậy, khẳng định sẽ hiểu cậu thôi.”

“Tớ biết rồi.”

Đương nhiên anh biết, nhưng anh sợ cô khóc.

Thẩm Niệm Thâm đã kí hợp đồng với một công ty đầu tư nước ngoài, tiền lương cũng không tệ lắm, nhưng tổng bộ trong nước lại ở thành phố Z.

Nếu anh đi, vậy hai người chính là yêu xa.

Anh không muốn, Tôn Điềm Điềm khẳng định lại càng không muốn.

Nhưng chuyện này giấu không được, sớm hay muộn cũng phải nói.

Buổi tối đi tản bộ với Tôn Điềm Điềm ở sân thể dục, cô kéo tay anh, vui vẻ kể một chuyện buồn cười mới gặp buổi sáng cho anh nghe.

Thẩm Niệm Thâm lại cười không nổi. Anh nhìn cô, qua một lát, rốt cuộc cũng nhịn không được ngắt lời cô, “Điềm Điềm.”

“Ừm? Làm sao vậy?” Tôn Điềm Điềm vốn đang kéo tay Thẩm Niệm Thâm, đối mặt anh, đi lùi ở trên đường, nghe thấy Thẩm Niệm Thâm kêu, cô lập tức dừng chân.

“Anh có chuyện muốn nói với em.”

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, ngay sau đó đi về trước hai bước, ôm lấy eo Thẩm Niệm Thâm, nâng đầu, cười khanh khách nhìn anh, “Chuyện gì vậy?”

Sân thể dục bốn phía đều là các cặp tình nhân, cách một đoạn đường rất dài mới có một ngọn đèn đường mờ nhạt.

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm cách ngọn đèn có chút xa, nhờ vào ánh sáng mờ mờ, Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm cong mắt cười, bỗng nhiên có chút không đành lòng mở miệng.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nửa ngày không nói lời nào, lại hỏi lần nữa, “Làm sao vậy?”

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, rốt cuộc cũng mở miệng, “Là chuyện công việc.”

Tôn Điềm Điềm ánh mắt sáng lên, “Anh kiếm được việc rồi sao?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừm’ một tiếng, “Là tập đoàn Nhuận Phong, tiền lương cũng không tệ lắm, nhưng phải đến thành phố Z.”

Tôn Điềm Điềm tức khắc sửng sốt, nụ cười vốn treo trên mặt dần dần ngưng đọng, cô không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, trong đầu gần như trống rỗng.

Thẩm Niệm Thâm rất sợ cô khóc, liền ôm cô vào lòng, “Anh sẽ thường xuyên trở về.”

Tôn Điềm Điềm ở trong lòng Thẩm Niệm Thâm không nhúc nhích. Chuyện này thật quá đột nhiên, cô một chút chuẩn bị cũng không có.

Phải đi thành phố Z, cho nên cô và Thẩm Niệm Thâm phải tách nhau ra sao?

Tôn Điềm Điềm vừa rồi trong đầu trống rỗng, đến khi phản ứng lại thì nước mắt đã rơi xuống.

Cô vội thoát khỏi lòng Thẩm Niệm Thâm, nắm chặt tay anh, “Bắt buộc phải đi sao?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, “Trước mắt không có công việc nào tốt hơn.”

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, trong mắt dần dần chứa đầy nước mắt.
Cô không muốn xa anh, nhưng lại biết không thể làm chậm trễ tiền đồ của Thẩm Niệm Thâm.

Anh nỗ lực muốn thay đổi vận mệnh như vậy, cô không thể kéo chân anh lại.

Cô nắm chặt nắm tay, mạnh mẽ lau đi nước mắt, sau đó gật đầu, “Dù anh có đi đâu, em cũng sẽ đợi anh.”

Thẩm Niệm Thâm đã sớm biết Tôn Điềm Điềm sẽ không nháo loạn cãi nhau với anh, nhưng anh không nghĩ tới cô đến khóc cũng không có. Là sợ anh có gánh nặng sao?

Thẩm Niệm Thâm ôm lấy cô, cổ họng có chút trướng đau, “Anh xin lỗi, Điềm Điềm.”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, “Không có gì, dù sao em chỉ còn hai năm là tốt nghiệp rồi, chờ em tốt nghiệp có thể tới tìm anh.”

Ngừng một chút, lại ngẩng đầu nói: “Không cần chờ hai năm, năm tư cơ bản không có tiết học, hết năm ba là em có thể tới tìm anh rồi.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, trầm mặc một lát, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Cho anh một chút thời gian.”

Tôn Điềm Điềm gật đầu, giọng nói mang theo nghẹn ngào, “Được.”

…

Thẩm Niệm Thâm tốt nghiệp rất vội vàng, giữa tháng sáu liền phải đi nhận chức.

Ngày Thẩm Niệm Thâm đi, Tôn Điềm Điềm ngồi xổm trước tủ giúp anh thu dọn quần áo, vừa dọn vừa lén rơi nước mắt.

Thẩm Niệm Thâm ở bên kia dọn sách, cả hai đều không nói chuyện.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Niệm Thâm nhịn không được, đi qua, ngồi xổm xuống, từ phía sau ôm lấy Tôn Điềm Điềm.

Anh không nói gì, nhưng ôm Tôn Điềm Điềm rất chặt, mặt gắt gao chôn ở cổ cô.

Nước mắt Tôn Điềm Điềm rơi xuống, nghẹn ngào nói: "A Niệm, em đi cùng anh có được không?"

Thẩm Niệm Thâm không nói gì.

Ai cũng biết chuyện này không có khả năng.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm đưa Thẩm Niệm Thâm đến sân bay, dọc đường đi cô rất nỗ lực khống chế cảm xúc của mình, cô vẫn luôn treo lên nụ cười, tận lực làm mình thoạt nhìn rất vui vẻ, bởi vì không muốn để ly biệt trở nên thương cảm, bọn họ cũng không phải không gặp mặt.

"Anh nhớ mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho em, nếu như bận quá, gửi tin nhắn cũng được."

"Nhất định rồi."

Tôn Điềm Điềm thấy anh cười, cô cũng cười theo, trong mắt lại không khống chế được mà ướt át, đôi mắt trướng đau đến khó chịu. Sợ Thẩm Niệm Thâm thấy, cô ôm lấy anh, mặt vùi vào lòng anh. Cô vẫn không nhịn được mà bật khóc.

Thẩm Niệm Thâm cũng luyến tiếc, hai tay ôm lấy cô. Một hồi lâu sau, bỗng nhiên nói: "Anh có thứ này muốn đưa cho em."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, lúc này mới từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu lên. Cô xoa xoa nước mắt, nhìn anh, "Cái gì vậy?"

Thẩm Niệm Thâm lấy một chiếc hộp màu xanh biển từ túi quần ra.

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, "Đây là cái gì?"

Cô nhận lấy hộp, vừa mở ra, tức khắc ngây ngẩn cả người.

Là một chiếc nhẫn sáng long lanh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn nhẫn, thấp giọng nói: "Nó là quà sinh nhật hai mươi tuổi của em, vốn dĩ nên đưa cho em hôm ấy, anh xin lỗi."

Tôn Điềm Điềm nhìn nhẫn, nghe thấy Thẩm Niệm Thâm nói những lời này, nước mắt vừa mới khống chế lại bỗng nhiên rơi xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, khóc lóc nói: “Có phải anh bị ngốc không? Không phải em đã nói rồi sao, chỉ cần là quà anh tặng em, em đều thích, búp bê vải, vòng cổ mà anh mua, em đều rất thích.”

Cô cảm thấy ngày đó Thẩm Niệm Thâm có chút không đúng, đặc biệt là sau khi Tạ Tuân tặng đồng hồ cho cô, lúc ấy cô lặng lẽ nhìn biểu tình của Thẩm Niệm Thâm, sắc mặt anh rất bình tĩnh, nhưng lại có một loại cảm giác không bình thường nói không nên lời.

Món quà mà anh phải cực khổ tiết kiệm mua cho cô, những thứ quý giá khác đều không bằng.

Thẩm Niệm Thâm giơ tay giúp Tôn Điềm Điềm lau nước mắt, “Anh xin lỗi, là anh không tốt.”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, nâng hộp lên trước mặt anh, “Đeo lên giúp em đi.”

Thẩm Niệm Thâm cầm lấy nhẫn đeo vào ngón áp út của cô, “Chờ có điều kiện một chút, anh lại mua chiếc nhẫn khác tốt hơn cho em.”

Tôn Điềm Điềm hít hít mũi, lau lau nước mắt, “Em không cần tốt hơn, em chỉ thích cái này thôi.”

Chiếc nhẫn rất vừa vặn, Thẩm Niệm Thâm nhìn ngón tay cô chằm chằm một lát, không khỏi bật cười, “Sao tay em lại nhỏ như vậy, may là lúc ấy anh mua loại nhỏ nhất.”

Anh vừa nói vừa so tay với Tôn Điềm Điềm, thấp giọng cười thành tiếng, “Tay em thật nhỏ.”

Tôn Điềm Điềm cười, “Tay con gái vốn dĩ phải nhỏ như vậy.”

Thẩm Niệm Thâm cũng cười, nói: “Tay em là nhỏ nhất.”

Tôn Điềm Điềm liếc anh một cái, “Anh nói giống như đã cầm tay rất nhiều cô gái ấy.”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm rất sâu, bên môi mang theo chút ý cười, "Anh từng nắm tay bao nhiêu cô gái, em còn không biết sao?"

Tôn Điềm Điềm bật cười, dừng một chút, bỗng nhiên lại nghĩ đến điều gì đó, lập tức nghiêm túc nói: "Em nghe nói ở chỗ kia có rất nhiều mỹ nữ, anh tới đó rồi em không cho phép anh đối tốt với cô gái khác."

Thẩm Niệm Thâm dở khóc dở cười, xoa đầu cô, "Em nghĩ lung tung cái gì vậy."

Tôn Điềm Điềm 'hừ' một tiếng, "Ai biết được, nói không chừng anh tới đó rồi lại phát hiện có cô gái tốt hơn em thì sao."

"Sẽ không đâu." Thẩm Niệm Thâm thu ý cười, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, "Sẽ không có ai tốt hơn em."

Trên đời này sẽ không tìm thấy ai tốt hơn Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm đột nhiên nghiêm túc như vậy, nhịn không được bật cười, "Được rồi, em chỉ đùa với anh một chút thôi, biết là anh thích em mà."

Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, rất vui vẻ, "Thật xinh đẹp."

Lần trước anh tặng vòng cổ cho cô, cô cũng phản ứng như vậy, trong mắt tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Thấy cô thích, tâm tình Thẩm Niệm Thâm cũng trở nên rất tốt, không khí thương cảm do ly biệt giống như bị giảm đi một ít.

Anh cầm tay cô, nói: "Đừng chỉ nói anh, em cũng vậy, những ngày anh không ở đây, không cho em nhìn nam sinh khác." Hôn lên chiếc nhẫn, tiếp tục nói: "Lúc nào cũng phải nhớ kỹ, em có chồng rồi."

Tôn Điềm Điềm chợt nghe thấy cách xưng hô này liền bật cười, "Chồng ở đâu ra vậy."

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, "Nhẫn cũng nhận rồi, không phải là chồng sao?"

Tôn Điềm Điềm bỗng có chút thẹn thùng, đầu chôn trong lòng Thẩm Niệm Thâm, bật cười thành tiếng.

Thẩm Niệm Thâm cũng cảm thấy có chút buồn cười, xoa xoa đầu cô.

Tôn Điềm Điềm cười một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu, giữ mặt Thẩm Niệm Thâm lại, hôn lên môi anh một cái, cười khanh khách hô một tiếng, "Chồng à."

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, ngay sau đó trong mắt chứa đầy ý cười.

Anh cúi đầu, hôn lên môi Tôn Điềm Điềm, không có trằn trọc, không có triền miên, cứ như vậy mà ôn nhu chạm vào, một hồi lâu mới hơi buông ra, nhìn cô, "Phải chăm sóc bản thân thật tốt đó."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Em biết rồi, anh cũng vậy, đừng để vất vả quá."

"Ừm."

"Bà ngoại anh cũng không cần lo lắng, em sẽ giúp anh chăm sóc bà thật tốt."

Thẩm Niệm Thâm 'ừm' một tiếng, ôm Tôn Điềm Điềm vào lòng, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Anh yêu em."

Chương 70

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm vừa mới đi mấy ngày, Tôn Điềm Điềm liền hoàn toàn không có cách nào thích ứng, mỗi ngày đều rất khổ sở.

Trước đây mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh, hiện giờ đã một tuần không gặp. Tuy mỗi ngày đều gọi điện thoại gửi tin nhắn, nhưng chung quy vẫn không phải chân chân thật thật ở bên cạnh cô.

Công ti Thẩm Niệm Thâm làm có tiếng là cường độ làm việc cao, anh lại vừa mới nhập chức, rất nhiều thứ phải tìm hiểu phải học hỏi, cực kì bận rộn.

Tôn Điềm Điềm rất hiểu chuyện mà không quấy rầy anh lúc đi làm, nhưng gần như mỗi tối Thẩm Niệm Thâm đều tăng ca, cô sợ mình làm chậm trễ thời gian nghỉ ngơi của anh nên không dám nói chuyện nhiều.

Mỗi lần cúp máy, trong lòng lại càng thêm mất mát khổ sở, muốn gặp anh cũng không được.

Ngày đó cùng Trình Đóa ra ngoài ăn cơm trưa, Hứa Lệ cũng tới.

Tôn Điềm Điềm vừa thấy Hứa Lệ liền nhớ tới Thẩm Niệm Thâm.

A Niệm nhà cô thật vất vả, những người cùng tuổi vẫn còn hưởng thụ thời gian đại học, A Niệm đã phải nuôi gia đình, không thể không kết thúc cuộc sống đại học của mình trước mà lăn lộn ngoài xã hội.

Tôn Điềm Điềm nhìn bộ dáng Trình Đóa cùng Hứa Lệ ngọt ngào, trong lòng có chút hâm mộ.

Thời điểm ăn cơm, Trình Đóa bỗng nhiên nói: “Tớ còn tưởng cậu sẽ giữ Thẩm Niệm Thâm lại, yêu xa thật sự rất vất vả.”

Tôn Điềm Điềm trầm mặc một lát, lắc đầu nói: “Tớ không thể kéo chân anh ấy được.”

Tuy cô rất muốn mỗi ngày đều ở bên Thẩm Niệm Thâm, nhưng cuộc sống của một người không phải chỉ có tình yêu, còn có lý tưởng, tiền đồ, còn có rất nhiều chuyện cần phải nỗ lực đi làm. Thẩm Niệm Thâm muốn làm gì muốn đi nơi nào, cô đều sẽ chờ anh, cô sẽ không ích kỷ bắt anh phải vì cô mà từ bỏ cái gì.

Cô chỉ là… rất nhớ anh.

Sau khi Thẩm Niệm Thâm rời đi, mỗi ngày Tôn Điềm Điềm đều nhớ anh, mỗi ngày đều ngóng trông kỳ nghỉ hè mau tới, như vậy cô có thể đi tìm anh.

Cũng may tháng 7 bắt đầu thi cuối kỳ, bài vở rất nhiều, bận rộn thì trong lòng không mấy khó chịu nữa. Tuy Tôn Điềm Điềm bên khoa nghệ thuật, nhưng nội dung phải kiểm tra cũng rất nhiều, tiếng Anh, văn học Trung Quốc, văn học ngoại quốc, khái luận nghệ thuật, mỹ thuật trung ngoại...

Từ tháng sáu bắt đầu ôn tập, mãi cho đến giữa tháng 7 mới thi xong, giống như đi đánh trận, mệt chết đi được. Mệt đến nỗi tạm thời bỏ Thẩm Niệm Thâm ra sau đầu.

Buổi trưa hôm đó sau khi thi xong, ba mẹ tới trường đón cô.

Từ ôn tập đến thi cử, nửa tháng nay đã hành cô đến hỏng người, về đến nhà, việc đầu tiên chính là ngủ một giấc trước.

Tinh lực đã dùng hết rồi, phải đi hồi phục mới được.

Cô chìm sâu vào giấc ngủ, mãi đến 10 giờ tối mới tỉnh lại.

Trong phòng điều hòa thổi lạnh căm, cô đắp một chiếc chăn bông thật dày.

Tôn Điềm Điềm xoa xoa đôi mắt, thò tay ra khỏi chăn, sờ soạng trên đầu giường nửa ngày mới chạm vào di động.

Điều hòa bật có chút thấp, tay vừa duỗi ra khỏi chăn liền cảm thấy lạnh, Tôn Điềm Điềm tìm thấy di động liền vội vàng rút tay vào trong chăn.

Cô mở di động xem thời gian, đã gần 11 giờ, vội vàng gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm.

...

Ở đầu kia, Thẩm Niệm Thâm vừa mới kết thúc tăng ca ở công ty.

Từ đại sảnh công ty đi ra, hơi nóng ập vào mặt làm người ta cảm thấy có chút bực bội nói không nên lời.

Anh nhíu mày, đi đến hướng đối diện đường lớn.

10 giờ rưỡi, vẫn còn một chuyến tàu điện ngầm cuối cùng.

Trời đã tối, trên tàu không còn bao nhiêu người, tàu điện ngầm có bật điều hòa nên khá mát mẻ.

Làm việc cả ngày thật quá mệt mỏi, anh ngồi vào ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Công ty cách chỗ anh thuê nhà có chút xa, phải ngồi tàu điện ngầm hơn một giờ mới đến.

Xuống tàu điện ngầm, còn phải đi bộ thêm mười phút.

Trời tháng 7, tuy rằng đã là buổi tối nhưng vẫn oi bức như cũ.

Thẩm Niệm Thâm vừa mới bắt đầu làm việc, còn chưa làm được một tháng nên tiền lương vẫn còn chưa phát.

Thời điểm anh tới thành phố Z, trên người chỉ có hơn 4000, giữ lại 1000 mua thuốc cho bà ngoại, anh cầm 3000 một mình đến thành phố Z.

Anh thuê phòng ở một con ngõ nhỏ cũ kĩ, căn phòng đơn rất nhỏ nhưng tiền thuê lại tiện nghi. Nhưng một lần phải trả cọc ba tháng, Thẩm Niệm Thâm giao tiền thuê nhà xong, trên người chỉ còn dư lại hơn 300 đồng.

May mắn là công ty có bữa ăn miễn phí, nếu không tháng này sợ là anh lại phải gặm bánh bao qua ngày rồi.

Thẩm Niệm Thâm từ nhỏ đã chịu khổ, chút khổ này với anh mà nói không tính là gì, chỉ là mỗi đêm trên đường về nhà, nhìn khu đô thị phồn hoa ngập trong ánh đèn huy hoàng, ngẫu nhiên lại nghĩ: Khi nào anh mới có thể có được một căn nhà thuộc về chính mình ở chỗ này.

Thẩm Niệm Thâm đi vào con ngõ nhỏ tối đen, cởi chiếc áo vest xuống, áo sơ mi bên trong đã mướt mồ hôi, anh giơ tay kéo cà vạt, nóng đến có chút phiền lòng.

Đi vào trong ngõ nhỏ, xoay người quẹo phải, sờ soạng lên lầu.

Thẩm Niệm Thâm ở tầng năm, thang lầu không có đèn một mảnh đen như mực, nhưng anh đã quen rồi.

Về đến nhà, anh không có bật đèn. Thay giày, lập tức đi vào phòng khách, ném áo vest lên trên sô pha.

Trong phòng không có điều hòa, trên mặt bàn đặt một chiếc quạt nhỏ, Thẩm Niệm Thâm cúi người bật số mạnh nhất, sau đó gỡ cà vạt, nằm trên sô pha nghỉ ngơi.

Anh nhắm mắt lại, gắt gao cau mày. Quạt đang thổi nhưng vẫn rất nóng, anh bực bội tháo hai cúc áo sơ mi ra.

Trong bóng đêm, không khí mang theo hương vị mốc meo, mọi thứ đều khiến người ta cảm thấy áp lực.

Anh nằm một lát, mới nhớ tới hôm nay là ngày Điềm Điềm được nghỉ, lấy di động từ túi quần ra, đang chuẩn bị gọi cho Điềm Điềm, vừa mới nhấn số thì cô gọi tới.

Anh ấn nút nghe máy, thanh âm vui vẻ của Tôn Điềm Điềm truyền tới, “A Niệm, anh đang làm gì đó? Tan tầm rồi phải không? Anh về nhà chưa?”

Thẩm Niệm Thâm vừa nghe thấy tiếng Tôn Điềm Điềm, mệt mỏi cả ngày tức khắc tiêu tán không ít, khóe miệng anh bất giác cong lên, giọng nói cực kì ôn nhu, “Ừm, về đến nhà rồi, em thì sao? Đang làm gì vậy?”

Tôn Điềm Điềm còn nằm trong ổ chăn, cười nói: “Em vừa mới ngủ dậy, tỉnh lại liền gọi cho anh đó.” Lại ủy khuất tố khổ với Thẩm Niệm Thâm, “Anh không biết đâu, học kỳ này tụi em phải thi rất nhiều môn, học bài mệt chết em rồi.”

Thẩm Niệm Thâm cười, “Em đúng là nước đến chân mới nhảy, ai kêu ngày thường em không đọc sách.”

Tôn Điềm Điềm mếu máo, “Anh còn không an ủi em.”

Thanh âm Thẩm Niệm Thâm không giấu được ý cười, “Được rồi, an ủi em. Dù sao cũng thi xong rồi, nghỉ hè nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Anh thì sao, gần đây có còn rất bận không? Có mệt không?”

Thẩm Niệm Thâm từ trên sô pha ngồi dậy.

Trong phòng một mảnh đen nhánh, Thẩm Niệm Thâm cầm di động đi đến bên cửa sổ, nhìn ngọn đèn đường sáng rực trong khu thành thị phồn hoa, trầm mặc một lát mới thấp giọng nói: “Vẫn ổn, không mệt.”

Tôn Điềm Điềm dặn dò anh: “Anh đừng để mình vất vả quá, một mình anh ở bên kia không có ai chăm sóc, anh phải tự chăm sóc bản thân, không được bận một cái là không màng gì hết, không được quên ăn cơm, cũng không được ngủ quá muộn, không tốt cho thân thể đâu.”

Thanh âm nhẹ nhàng của Tôn Điềm Điềm từ đầu kia điện thoại truyền đến, Thẩm Niệm Thâm nghe vậy, tâm liền muốn hòa tan, ôn nhu nói: “Anh biết rồi, em cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt đấy.”

Tôn Điềm Điềm gật đầu, lại hỏi anh: “Nghỉ hè anh có trở về không?”

“Chắc là anh không có thời gian rồi, bây giờ không giống lúc đi học còn có nghỉ đông và nghỉ hè.”

“Đúng rồi, em nghe người ta nói công ty của anh không có cuối tuần, một ngày phải làm việc đến mười bảy tiếng đồng hồ.”

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lúc mới thấp giọng nói: “Vừa mới bắt đầu nên sẽ bận một chút, chờ qua hai ba tháng, anh xem có thể xin nghỉ để về thăm em không.”

Tôn Điềm Điềm có chút thương tâm, “Còn phải hai ba tháng sao, lâu như vậy, lúc đó em đã khai giảng rồi.”

Thẩm Niệm Thâm lại nói: “Đến lúc đó anh sẽ tranh thủ xin nghỉ hai ngày, ở bên em nhiều một chút.”

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới cười cười, “Được, em sẽ chờ anh trở về.”

“Ừm.”

“Anh còn phải làm việc không?” Tôn Điềm Điềm hỏi.

“Còn có một chút việc phải xử lý.”

Tôn Điềm Điềm thở dài, “Công việc của anh thật không phải là dành cho người làm, em không quấy rầy anh nữa, anh làm xong rồi nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Được, em cũng nghỉ sớm đi.”

Cả hai đều nói nghỉ ngơi sớm, nhưng lại đều luyến tiếc không muốn cúp máy.

Tôn Điềm Điềm từ trên giường ngồi dậy, một tay nắm di động, một tay ôm búp bê vải mà Thẩm Niệm Thâm tặng cho cô, qua một lát mới nhỏ giọng nói: “A Niệm, em rất nhớ anh.”

Thẩm Niệm Thâm ở đầu kia nghe thấy, bỗng nhiên có chút đau lòng, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói với cô một câu, “Anh cũng rất nhớ em.”

Mỗi ngày đều nhớ, nhớ đến hận không thể lập tức trở về bên cô, ôm chặt cô vào lòng.

Cúp máy, Thẩm Niệm Thâm đứng yên thật lâu bên cửa sổ, con ngươi đen nhánh phản ánh những ngọn đèn đường sáng rực.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, anh sẽ đứng ở trung tâm của sự phồn hoa kia.

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm cúp máy, việc đầu tiên chính là mở website của hãng hàng không, đặt một vé máy bay đến thành phố Z.

Cô sớm đã quyết định nghỉ hè sẽ đi tìm Thẩm Niệm Thâm, vừa rồi không nói với anh là vì muốn tạo cho anh một bất ngờ.

…

Tôn Điềm Điềm mua vé bay vào 11 giờ sáng hôm sau.

Kết quả lại xui xẻo, tới sân bay, phi cơ đến trễ, ba giờ mới cất cánh, thời điểm đến sân bay thành phố Z đã hơn 6 giờ chiều.

Trời tháng 7, thời tiết oi bức đến khó chịu, Tôn Điềm Điềm kéo vali ra khỏi sân bay, gọi một chiếc taxi. Nhưng lại gặp phải giờ tan tầm cao điểm, bị kẹt xe đến chật cứng, từ sân bay đi ra đã kẹt hơn hai tiếng đồng hồ.

Tôn Điềm Điềm khó chịu cực kỳ, tra mạng thấy gần đó có tàu điện ngầm, vì thế thanh toán tiền, kéo vali đi tìm tàu điện ngầm.

Đã là 8 giờ tối, Tôn Điềm Điềm kéo vali đi thẳng một đường, đi gần nửa tiếng mới nhìn thấy trạm tàu điện ngầm.

Váy của Tôn Điềm Điềm đã ướt đến dính sát vào lưng, vô cùng khó chịu.

Cô vừa nóng vừa đói, rốt cuộc 8 giờ 20 cũng ngồi trên tàu điện ngầm.

Lúc trước cô có hỏi Thẩm Niệm Thâm ở đâu, cô xuống tàu điện ngầm, đi dọc theo con phố cũ hai mươi phút, nhưng vẫn không tìm thấy chỗ ở của Thẩm Niệm Thâm.

Đã gần 10 giờ, Tôn Điềm Điềm mệt đến muốn khóc.

Lần đầu tiên cô cảm nhận được, một mình ở một thành phố xa lạ là loại cảm giác thế nào. Một người cũng không quen, một con phố cũng không biết.

Chân đau, vừa mệt vừa đói, cả người toàn là mồ hôi, bỗng nhiên cô có chút ủy khuất.

Vì sao người khác yêu đương lại dễ dàng như vậy, đến cô cùng Thẩm Niệm Thâm lại vất vả như thế.

Thật sự quá mệt mỏi, Tôn Điềm Điềm kéo chiếc vali đã bị bẩn, vừa đi vừa khóc, khóc một lần lại lau nước mắt một lần.

Hỏi vài người qua đường, rốt cuộc cũng tìm được chỗ Thẩm Niệm Thâm ở.

Con ngõ nhỏ đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

Tôn Điềm Điềm lấy di động ra chiếu sáng.

Cô nhớ rõ Thẩm Niệm Thâm từng nói anh ở tầng năm, phòng số 502.

Cuối cùng cũng tới nơi, Tôn Điềm Điềm lau khô nước mắt, đi vào trong ngõ nhỏ.

Ai biết vừa mới đi được vài bước, dưới chân đột nhiên dẫm phải thứ gì đó mềm mềm.

Tôn Điềm Điềm cả người cứng đờ, theo bản năng nhìn xuống dưới chân.

Di động chiếu xuống mặt đất, dưới đôi giày trắng của cô là bãi phân chó.

Tôn Điềm Điềm ngây người, sau vài giây, nước mắt vừa mới ngừng lại rơi xuống.

Sao cô lại xui xẻo như vậy.

…

Đêm nay Thẩm Niệm Thâm lại tăng ca, thời điểm về nhà đã gần 12 giờ.

Anh sờ soạng lên lầu, thời điểm đi đến cửa phòng, đột nhiên cả người cứng đờ.

Thậm chí anh còn cho rằng mình bị ảo giác, theo bản năng xoa nhẹ đôi mắt. Sau đó lại trợn mắt, Tôn Điềm Điềm vẫn đang ngồi trước cửa.

Cô nhắm mắt lại, thần sắc mệt mỏi, đã ngủ gục mất rồi.

Thẩm Niệm Thâm trố mắt vài giây, vội ngồi xổm xuống, "Điềm Điềm, Điềm Điềm?"

Anh nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, lúc này Tôn Điềm Điềm mới từ từ tỉnh lại.

Thấy Thẩm Niệm Thâm, cô tức khắc liền ủy khuất khóc, ôm chặt lấy anh, "Ô, cuối cùng anh cũng về."

Thẩm Niệm Thâm vội ôm lấy cô, anh vừa kinh ngạc, vừa có chút không thể tin được, "Sao em đột nhiên tới đây? Sao không nói với anh một

tiếng.”

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu, dụi dụi mắt, “Em muốn cho anh một bất ngờ, hơn nữa công việc của anh bận như vậy, em không muốn quấy rầy anh.”

Nếu cô nói với Thẩm Niệm Thâm, anh khẳng định sẽ tới sân bay đón cô, công việc bị gián đoạn không chừng lại phải thức đêm làm tiếp.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, đau lòng mà sờ sờ mặt cô, “Đồ ngốc, rất mệt phải không?”

Tôn Điềm Điềm thành thật gật đầu. Từ sáng sớm đã ra cửa, gặp phải phi cơ đến trễ, xuống máy bay lại bị kẹt xe, kéo vali đi nửa tiếng mới tìm thấy trạm tàu điện ngầm, tới nơi lại phải đi vòng quanh hơn nửa tiếng đồng hồ mới tìm được chỗ ở của Thẩm Niệm Thâm, một đường trằn trọc tới đây, thật sự rất mệt.

Tôn Điềm Điềm ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, đáng thương vô cùng, “Ôm em đi.”

Thẩm Niệm Thâm bế cô lên, một tay bế cô, một tay tìm chìa khóa trong túi quần.

Thời điểm mở cửa, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên nói: “Điềm Điềm, hình như có chút hôi.”

Tôn Điềm Điềm vốn đang thương tâm, nghe thấy câu này, không nhịn được cười, chỉ vào giày của mình, “Em dẫm phải phân chó.”

Chương 71

Editor: Tiểu Hy.
Beta: Seen Me.

Thẩm Niệm Thâm mở cửa bế Tôn Điềm Điềm vào nhà.

Anh giơ tay bật công tắc đèn sau lưng, phòng khách tức khắc sáng trưng.

Thẩm Niệm Thâm thay giày, bế Tôn Điềm Điềm hướng vào phòng khách rồi đặt cô lên sô pha, nhịn không được cười, "Em nâng chân lên chút đi."

Cô ngoan ngoãn nâng chân lên, không dám đặt xuống đất. Anh lại ngồi xổm xuống, giúp cô cởi giày.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, theo bản năng muốn rụt chân về sau.

Thẩm Niệm Thâm giữ cổ chân cô lại, nói: "Đừng nhúc nhích, để anh cởi giày giúp em."

Tôn Điềm Điềm có chút ngượng ngùng: "Hôi lắm."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Là rất hôi mới đúng, sao lại giẫm trúng vậy?"

Tôn Điềm Điềm nhỏ giọng nói: "Ngõ nhỏ không có đèn, em cũng không chú ý lắm."

Chỗ Thẩm Niệm Thâm ở hoàn cảnh không tốt lắm, thậm chí còn kém hơn chỗ lúc trước, vừa dơ vừa loạn.

Nghe thấy Tôn Điềm Điềm nói, anh đột nhiên thấy rất tự trách. Nếu anh có điều kiện tốt một chút thì cô sẽ không phải chịu ủy khuất như vậy, cô sẽ không cần đi tới nơi vừa dơ vừa loạn thế này.

Đôi mắt bỗng nhiên có chút đau rát, anh cúi đầu giúp Tôn Điềm Điềm cởi giày, hàm răng cắn chặt hơn nửa ngày không nói gì.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên không nói gì, rũ mắt nhìn anh, "A Niệm, anh làm sao vậy?"

Cổ họng Thẩm Niệm Thâm khô khốc, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Không có gì, anh đi lau sạch giày giúp em, em ngồi nghỉ một lát đi."

Nói xong anh liền đứng lên, cầm giày đi vào phòng vệ sinh.

Tôn Điềm Điềm ngồi trên sô pha, theo bản năng đánh giá một chút chỗ ở mới của Thẩm Niệm Thâm.

Căn phòng rất nhỏ, vách tường sơn trắng đã có chút chỗ bị bong tróc, là một căn phòng rất cũ kĩ.

Cô ở trong phòng tìm một vòng, nhưng cuối cùng lại không thấy điều hòa.

Trên bàn trà trước mặt có đặt một cây quạt loại nhỏ, cô cúi người bật quạt đến số mạnh nhất.

Gió thổi trực diện tới, cuối cùng cũng miễn cưỡng cảm thấy mát mẻ hơn một chút.

Cô theo bản năng kéo cổ áo ra nhìn, thoáng qua bên trong một cái liền thấy nội y đều đã ướt.

Chỉ một lát Thẩm Niệm Thâm đã giúp Tôn Điềm Điềm đem giày lau sạch sẽ, anh phơi giày trên ban công sau đó mới đi tới, "Em ăn cơm chưa?"

"Em ăn trên máy bay rồi, nhưng hiện tại thấy rất đói." Tôn Điềm Điềm sờ sờ bụng.

Lúc này đã gần 12 giờ, những thức ăn trên máy bay đã sớm bị tiêu hóa lúc đi đường rồi.

Mấy ngày nay Thẩm Niệm Thâm đều ăn ở công ty, trong nhà không có thứ gì có thể ăn, anh nói: "Em chờ anh một lát, anh đi xuống mua đồ ăn cho em."

"Bây giờ bên ngoài còn bán sao?"

"Còn, cách đây không xa có cửa hàng tiện lợi 24h, anh mua chút bánh cho em. Em ăn tạm trước, sáng mai anh dẫn em đi ăn cái khác."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Vậy anh đi cẩn thận nha, mua nhanh rồi về."

"Ừm."

Thẩm Niệm Thâm cầm di động cùng chìa khóa ra khỏi nhà.

Anh đi rồi, Tôn Điềm Điềm bước xuống sô pha, đi chân trần đến cạnh cửa, mở vali của mình ra lấy quần lót cùng áo ngủ để đi tắm.

Chiếc váy trên người cô không biết đã bị ướt đẫm mồ hôi bao nhiêu lần rồi, dính ở trên người cực kì khó chịu.

Tôn Điềm Điềm lấy quần áo ra rồi đi đến tủ giày tìm dép lê, kết quả tìm nửa ngày cũng chỉ phát hiện một đôi của Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm ở một mình cũng không nghĩ tới Tôn Điềm Điềm đến đây nhanh như vậy nên anh chỉ mua một đôi dép lê, không chuẩn bị nhiều.

Cô không tìm thấy dép liền mang của anh.

Dép của anh rất lớn, bàn chân nhỏ của Tôn Điềm Điềm như lọt thỏm vào bên trong, một bước giẫm một bước rớt.

Cô cầm quần áo, mang đôi dép lớn đến phòng vệ sinh, cởi váy cùng nội y xuống rồi treo trên móc ở phía sau cửa.

Phòng vệ sinh rất nhỏ, chỉ có một cái chậu rửa mặt và một cái bồn cầu, bên cạnh chính là vòi hoa sen tắm rửa.

Tôn Điềm Điềm lấy vòi sen xuống điều chỉnh nước ấm rồi treo lên lại, cô đứng dưới vòi hoa sen, để dòng nước ấm từ trên đầu chảy xuống.

Cả người cô từ trên xuống dưới đến cả tóc cũng dính đầy mồ hôi.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm trở về, Tôn Điềm Điềm vừa vặn từ phòng vệ sinh đi ra, cô mặc một chiếc váy ngủ hình vịt con màu vàng trông rất đáng yêu.

Dưới chân mang dép lê của Thẩm Niệm Thâm, cô nghiêng đầu cầm khăn lông lau tóc.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm mang dép của mình thì nhịn không được cười, nói: "Anh mua đôi dép mới cho em này, lại đây đổi đi."

Tôn Điềm Điềm cười hì hì chạy tới.

Dép lê quá lớn, trên mặt đất phát ra tiếng lạch xạch.

Thẩm Niệm Thâm mua cho Tôn Điềm Điềm đôi dép màu hồng nhạt rất vừa vặn với cô.

Thay giày xong, Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm vào nhà.

Trên tóc Tôn Điềm Điềm vẫn còn đọng nước, Thẩm Niệm Thâm vào phòng lấy máy sấy ra, nói: "Anh sấy tóc cho em, em ăn một chút đi."

Thẩm Niệm Thâm mua cho cô bánh mì cùng bánh quy, còn có sữa chua.

Anh để Tôn Điềm Điềm ngồi trên sô pha dựa lưng vào tay vịn bên trái, còn mình thì đứng ở phía sau sấy tóc cho cô.

Tôn Điềm Điềm chăm sóc tóc rất tốt, tóc vừa mềm vừa mượt, Thẩm Niệm Thâm nhẹ nhàng xoa đầu cô, nhẹ giọng hỏi: "Có nóng không?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Không."

Cô ngồi trên sô pha, hai chân duỗi thẳng, trong tay cầm một hộp bánh quy, cắn từng miếng một.

Cô đột nhiên lấy ra một cái, quay đầu lại, "A Niệm, cái này ăn rất ngon, anh nếm thử đi."

Thẩm Niệm Thâm nhìn một cái, cười, "Buổi tối anh ăn cơm rồi, không đói bụng, em ăn đi."

"Anh nếm một chút thôi." Tôn Điềm Điềm đột nhiên xoay người quỳ trên sô pha, một tay đặt trên vai Thẩm Niệm Thâm, một tay đút bánh quy cho anh, "Nếm thử đi."

Thẩm Niệm Thâm không có biện pháp đành phải cắn một miếng.

Tôn Điềm Điềm cong cong mắt, "Có phải ăn rất ngon không?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừm' một tiếng, "Rất ngon, nếu em thích thì sau này lại mua cho em ăn."

Tôn Điềm Điềm vui vẻ cười, "Được."

Thẩm Niệm Thâm nhìn nụ cười sáng lạn trên mặt Tôn Điềm Điềm, nghĩ đến trời nóng như vậy mà cô lại một mình ngồi máy bay tới tìm anh, vừa bị hoãn chuyến bay vừa bị kẹt xe phải ngồi tàu điện ngầm, lăn lộn thật lâu mới tìm thấy nhà anh.

Từ nhỏ đến lớn, sợ là Tôn Điềm Điềm chưa từng chịu nhiều ủy khuất như vậy.

Chỗ của anh vừa nhỏ vừa cũ, đến điều hòa cũng không có. Thậm chí anh còn không thể dẫn cô đi ăn ở một chỗ tốt một chút.

Thẩm Niệm Thâm nhìn hộp bánh quy cô cầm trên tay, cổ họng đột nhiên trướng đau.

Tôn Điềm Điềm còn cười khanh khách, thấy Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên không nói lời nào liền vòng tay ôm lấy cổ anh, cười hỏi: "Làm sao vậy?"

Nụ cười sáng lạn của Tôn Điềm Điềm phản chiếu trong ánh mắt Thẩm Niệm Thâm, cổ họng anh khô khốc, lắc đầu nói: "Không sao."

Tôn Điềm Điềm cười, hôn lên môi Thẩm Niệm Thâm một cái.

Cô nhìn anh, qua một lát ý cười trong mắt dần dần thu hồi, trong ánh mắt chứa đầy lệ quang, "Chồng à, em rất nhớ anh."

Thẩm Niệm Thâm không phải cũng vậy sao.

Anh nhìn đôi mắt cô lóe lệ quang, lòng đau như cắt. Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt cô, lại chậm rãi đi xuống hôn má, cuối cùng dừng ở bên môi, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Anh cũng rất nhớ em."

...

Thẩm Niệm Thâm sấy khô tóc cho Tôn Điềm Điềm, cô ở một bên ăn bánh xong lại uống ly sữa chua, sau đó chạy tới phòng vệ sinh đánh răng.

Đánh răng xong, Thẩm Niệm Thâm dẫn cô đến phòng ngủ, "Em lên giường trước đi, anh ra ngoài đem quạt vào."

Nói xong anh liền xoay người đi ra ngoài, thời điểm trở về trong tay xách theo chiếc quạt ở ngoài phòng khách.

Trong nhà chỉ có một cây quạt.

Anh để quạt lên chiếc ghế đặt ở mép giường, "Dùng quạt không thoải mái bằng điều hòa nhưng vẫn khá ồn, buổi tối bật số hai sẽ không nóng."

Tôn Điềm Điềm cười, 'ừm' một tiếng, "Em không nóng."

Thẩm Niệm Thâm đi đến mép giường, cúi người đưa tay giữ đầu Tôn Điềm Điềm hôn cô một chút, sau đó mới buông ra thấp giọng nói: "Anh đi tắm, nếu mệt thì em ngủ trước đi."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, cong cong khóe mắt, "Em chờ anh."

Thẩm Niệm Thâm cười cười xoa đầu cô.

Từ lúc trở về đến bây giờ Thẩm Niệm Thâm còn chưa có nghỉ ngơi một chút nào.

Áo sơ mi sớm đã ướt đẫm mồ hôi rất nhiều lần, anh cởi áo ra rồi tiện tay ném lên chiếc ghế bên cạnh, xoay người đến tủ quần áo lấy áo thun cùng quần mặc ngủ.

Thẩm Niệm Thâm cầm quần áo đi ra ngoài, chỉ một lát sau trong phòng vệ sinh liền truyền đến tiếng nước chảy rào rào.

Tôn Điềm Điềm nằm trên giường, chiếc quạt bên mép giường sức gió cũng không nhỏ, thổi tới trên người cũng rất mát mẻ.

Cô cùng Thẩm Niệm Thâm tách ra đã một tháng, rốt cuộc cũng gặp mặt lại rồi.

Cô gối đầu lên chiếc gối của Thẩm Niệm Thâm, ngửi hương bạc hà thanh đạm trên gối anh, khóe miệng bất giác cong lên.

Thẩm Niệm Thâm tắm rửa xong, mặc chiếc áo thun màu trắng cùng quần đùi đen có chiều dài vừa vặn ở trên đầu gối một chút.

Tôn Điềm Điềm còn chưa ngủ, thấy Thẩm Niệm Thâm đi tới thì nhích vào trong vách tường, chừa một vị trí rộng rãi cho anh.

Thẩm Niệm Thâm vốn còn có một chút công việc chưa làm xong, nhưng thật sự là quá mệt mỏi rồi, hơn nữa Tôn Điềm Điềm đã ở đây, anh phải ở bên cô.

Anh cởi dép lên giường, vừa nằm xuống liền duỗi tay ôm Tôn Điềm Điềm vào lòng.

Cô bật cười, nghiêng người đưa tay ôm lấy eo Thẩm Niệm Thâm, sau đó lại ngẩng đầu hôn lên cằm anh.

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, khóe miệng câu lấy ý cười, "Đổi tư thế đi."

Dứt lời, anh đột nhiên xoay người đè Tôn Điềm Điềm ở dưới thân, hôn thật mạnh lên môi cô.

Một tháng không gặp, nỗi nhớ của Thẩm Niệm Thâm cũng không kém Tôn Điềm Điềm là bao, thậm chí còn nhiều hơn cô.

Chỉ cần không làm việc, trong đầu Thẩm Niệm Thâm đều là bóng dáng Tôn Điềm Điềm.

Anh hôn rất sâu, đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, gần như thô bạo mà đấu đá lung tung trong khoang miệng cô, giống như muốn đem nỗi nhớ một tháng nay phát tiết ở nụ hôn cửu biệt này.

Anh gắt gao đè nặng môi Tôn Điềm Điềm, dùng sức mút lấy đầu lưỡi cô.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm mút đến nỗi đầu lưỡi tê dại, thở không nổi liền nhịn không được đẩy bả vai anh.

Thẩm Niệm Thâm lại cảm thấy dường như hoàn toàn không đủ, càng dùng sức hôn xuống, môi lưỡi ướt át dây dưa bên nhau, lại qua một khoảng thời gian thật lâu mới buông cô ra.

Anh ôm cô thật chặt, vùi đầu ở cổ cô mà thở dốc.

Thân thể Thẩm Niệm Thâm nóng như quả cầu lửa, Tôn Điềm Điềm cảm nhận được, đến cả một cử động nhỏ cũng không dám.

Thẩm Niệm Thâm cứ ôm cô chặt như vậy, không biết qua bao lâu mới từ trên người cô đi xuống.

Anh duỗi cánh tay chặt chẽ giữ cô trong ngực, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô một cái, nói: "Ngủ đi."

Tôn Điềm Điềm 'ừm' một tiếng rồi rúc vào lòng Thẩm Niệm Thâm, tay ôm lấy eo anh.

Lăn lộn cả ngày Tôn Điềm Điềm cũng mệt mỏi, nhắm mắt lại một lát liền chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Trong lúc mơ ngủ, cô dường như cảm giác được Thẩm Niệm Thâm đang hôn lên trán cô, thanh âm nhẹ nhàng giống từ nơi xa xôi truyền đến, "Em cho anh thêm một chút thời gian nữa, anh nhất định sẽ làm em hạnh phúc."

Chương 72

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Ngày hôm sau Thẩm Niệm Thâm phải ra ngoài, chỗ ở cách công ty rất xa nên 5 giờ anh liền dậy. Tối qua anh ngủ rất muộn, tổng cộng chỉ ngủ được tầm bốn tiếng.

Thời điểm tỉnh lại, Tôn Điềm Điềm còn ngủ ở trong lòng anh, tay trái ôm eo anh, thoạt nhìn cực kì ngoan ngoãn, tư thế ngủ giống y đúc hôm qua.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô không chớp mắt, có chút mê mẩn.

Một hồi lâu, anh cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, sau đó chầm chậm rút cánh tay lót sau đầu Tôn Điềm Điềm ra, động tác rất nhẹ, anh sợ đánh thức cô.

Tôn Điềm Điềm mơ mơ màng màng cảm giác có người chạm nhẹ cô, trong cổ họng phát ra một tiếng hừ nhẹ rồi trở mình tiếp tục ngủ.

Ngày hôm qua Tôn Điềm Điềm quá mệt mỏi, ngủ một giấc đến 10 giờ sáng.

Lúc tỉnh lại, mép giường trống rỗng, cô duỗi tay sờ một chút, đã lạnh rồi.

Muộn như vậy, Thẩm Niệm Thâm chắc đã đi làm.

Cô xuống giường, xoa xoa đôi mắt rồi đến phòng vệ sinh rửa mặt.

Lúc ra, cô thấy trên bàn trà đặt một chiếc hộp giữ ấm.

Cô đi tới, mở hộp ra, bên dưới là món cháo bát bảo mà cô thích ăn vẫn còn nóng hầm hập. Bên trên là bánh bao nhân đậu, cũng vẫn còn rất ấm.

Phía dưới hộp giữ ấm là một tờ giấy: Em nhớ ăn cơm, buổi tối anh sẽ trở về sớm một chút.

Tôn Điềm Điềm mím môi cười, chạy tới phòng ngủ xách quạt ra.

Buổi trưa, trời rất nóng.

Cô lấy một chiếc ghế nhỏ rồi ngồi trước bàn trà ăn sáng. Sau đó cô đến phòng bếp rửa chén.

Phòng bếp nhỏ lại hẹp, bệ bếp cùng ngăn tủ đều rất cũ, trên chiếc chén sứ có một vết trầy, làm thế nào cũng không lau sạch.

Tôn Điềm Điềm rửa chén xong, cả người toàn là mồ hôi.

Cô không nhúc nhích mà ngồi trên sô pha để quạt thổi một lát, thời tiết này mà không có điều hòa, chỉ cần động đậy một chút là cả người đầy mồ hôi.

Cô ngồi yên trên sô pha một hồi lâu, quạt làm khô mồ hôi trên người, váy ngủ bị mồ hôi làm ướt nhẹp, tuy rằng đã khô nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Cô đến phòng vệ sinh tắm rửa một cái sau đó lại thay một chiếc váy ngủ mới.

Đi đến phía trước cửa sổ, kéo bức màn ra, ánh dương chói lọi bên ngoài chiếu vào đau cả mắt. Tôn Điềm Điềm lập tức kéo màn lại.

Cô trở về sô pha ngồi quạt thêm một lát nữa.

Nghĩ đến Thẩm Niệm Thâm ngày hôm qua muộn như vậy mới ngủ, sáng sớm lại đội ánh mặt trời chói chang mà đến trạm tàu điện ngầm đi làm. Nghĩ đến anh phải một mình ở thành phố xa lạ mà dốc sức làm việc, tăng ca đến đêm khuya, về đến nhà bên người lại không có một người, không có người quan tâm chăm sóc anh, không có người hỏi han ân cần anh.

Trong lòng Tôn Điềm Điềm rất khổ sở, nhưng cô lại không giúp gì cho anh được.

Cô ngồi trên sô pha một lát, bỗng nhiên đứng lên đi về hướng phòng ngủ.

Áo sơ mi cùng quần Thẩm Niệm Thâm tùy tay ném trên ghế.

Anh luôn là người rất thích sạch sẽ, trước kia quần áo thay ra đều lập tức đem đi giặt, hiện tại do thật sự quá mệt mỏi, đến tinh lực giặt quần áo cũng không có.

Tôn Điềm Điềm ôm quần áo đi đến phòng vệ sinh.

Trong phòng không có máy giặt chỉ có thể giặt tay.

Một căn phòng đơn nhỏ, đến ván giặt quần áo cũng không có.

Tôn Điềm Điềm đổ đầy nước vào chiếc chậu đặt trên mặt đất, sau đó ngồi xổm xuống giặt quần áo cho Thẩm Niệm Thâm.

Cô giặt quần lót của mình và Thẩm Niệm Thâm trước, sau đó mới bắt đầu sang áo sơ mi, quần với váy ngủ của cô.

Áo sơ mi trắng không dễ giặt sạch, Tôn Điềm Điềm cho nhiều xà bông hơn.

Phòng vệ sinh nhỏ hẹp lại oi bức, cô ngồi xổm trên mặt đất, đầu tóc lộn xộn ướt đẫm mồ hôi, từng giọt lớn từ đầu chảy xuống, sau cổ cũng mướt mồ hôi, trên lưng ướt như vừa tắm.

Trên trán cũng đều là mồ hôi, cô giơ tay xoa những giọt mồ hôi chảy vào mắt, sau đó lại tiếp tục giặt quần áo cho Thẩm Niệm Thâm.

Không có ván giặt quần áo, cô chỉ có thể giặt trong chậu, giặt xong nước đầu lại bỏ vào một chậu khác, sau đó đổ đầy nước vào, giặt từng cái một, lặp đi lặp lại thay bốn chậu nước mới trong.

Ngoại trừ nội y và vớ, Tôn Điềm Điềm rất ít giặt quần áo của mình, mặc dù là ở trường học cũng không giặt, dù sao mỗi cuối tuần cô đều sẽ về nhà một hai lần, đều là cầm về bỏ máy giặt.

Lần đầu tiên giặt nhiều quần áo như vậy, giặt suốt một tiếng mới hoàn toàn giặt sạch.

Tóc cùng quần áo cô sớm đã ướt đẫm mồ hôi.

Trong nhà không có máy vắt quần áo, cô phải cố sức cầm từng cái một vắt khô.

Quần áo ngấm nước trở nên rất nặng, áo sơ mi cùng váy còn đỡ, quần tây của Thẩm Niệm Thâm lại rất nặng, cô vắt hơn nửa ngày cũng không được, cuối cùng đành phải vắt ống quần trước rồi từ từ đi lên.

Tôn Điềm Điềm ngồi xổm trên mặt đất một hồi lâu nên lúc bưng chậu quần áo lên, trước mắt một trận choáng váng, thiếu chút nữa đã té xỉu, Tôn Điềm Điềm sợ tới mức vội vàng bắt lấy bồn rửa mặt phía sau.

Kết quả cô buông một tay ra, tay còn lại không đỡ được chậu, chậu quần áo đổ xuống đất, quần áo thật vất vả mới giặt sạch lại rơi trên mặt đất.

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm đống quần áo không chớp mắt, sửng sốt hơn nửa ngày.

Cô đứng đó không nhúc nhích, trong lòng chứa tư vị nói không nên lời.

Trố mắt hơn nửa ngày cô mới lại ngồi xổm xuống, bưng chậu tới dưới vòi nước, nhặt quần áo rơi trên mặt đất lên giặt lại lần nữa.

Cô không biết là cảm thấy quá mệt mỏi, hay là quá nóng, hoặc do cảm thấy bản thân quá ngốc, giặt giặt một lúc, nước mắt rơi xuống. Cô thật sự chưa từng làm những việc này trước đó.

Giặt lại hai lần rồi ra sức vắt khô quần áo thêm lần nữa, rốt cuộc cô cũng có thể bưng chậu quần áo ra khỏi phòng vệ sinh.

Cô treo quần áo ở phòng khách phía trước cửa sổ, kéo bức màn ra để ánh nắng rọi vào.

Đến tâm tình thưởng thức thành quả hơn một giờ vất vả cũng không có, cô đi đến trước quạt bật số mạnh nhất rồi leo lên ghế ngồi hưởng gió.

Vừa rồi cô vốn định xách quạt đến phòng vệ sinh, nhưng không ngờ lỗ cắm ở đấy lại bị hư, không có điện.

Tôn Điềm Điềm lúc này eo lưng đau nhức, cho dù ngồi ở trước quạt mồ hôi vẫn chảy ra.

Cô rũ mắt, nhìn chằm chằm lòng bàn tay của mình, bởi vì ngâm lâu trong nước nên bị nhăn nhúm cả lên, trông rất khó coi.

Cô không khỏi nhíu mày, dùng sức xoa hai lòng bàn tay vào nhau.

Nhưng xoa một lúc lâu tay cũng không hết nhăn. Cô nhìn chằm chằm một lát, cuối cùng buông tiếng thở dài. Mặc kệ vậy.

Ngồi quạt một lúc cô lại về phòng lấy một chiếc váy ngủ sạch rồi đến phòng vệ sinh gội đầu tắm rửa lại lần nữa.

Tắm xong cô liền lập tức chạy đến trước quạt.

Tóc cũng lười sấy khô, cô nằm trên sô pha, hất mái tóc dài ra để quạt thổi.

Vừa mới tắm xong, thân thể cuối cùng cũng thoải mái sạch sẽ, gió thổi hiu hiu rất dễ chịu.

Tôn Điềm Điềm quá mệt mỏi, nhắm mắt lại một lát sau liền ngủ mất.

Một giờ rưỡi trưa, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng tan tầm, anh đến nhà ăn ăn cơm với đồng nghiệp.

Lúc đến nhà ăn, đồ ăn dư lại không còn nhiều lắm.

Lưu Hạ liếc mắt một cái, nhăn chặt mày, "Mẹ nó, một chút thịt cũng không còn."

Thẩm Niệm Thâm không nói gì, cầm khay tiến dần lên, gọi mấy món ăn chay.

Lưu Hạ theo sau, cũng gọi vài món chay còn dư lại.

Hai người tìm vị trí ngồi xuống.
Xung quanh còn có một vài đồng nghiệp đang ăn cơm, Lưu Hạ đè nặng thanh âm, "Mấy ông đây cực khổ bán mạng mà lại cho ăn cỏ, nuôi heo sao!"

Năm nay tập đoàn Nhuận Phong chiêu mộ bốn người, Thẩm Niệm Thâm, Lưu Hạ, còn có hai người khác.

Một trong hai người đó là một cô gái, là nghiên cứu sinh tốt nghiệp từ một trường nổi tiếng ở nước ngoài, trong nhà có bối cảnh rất sâu, cụ thể là gì thì không biết nhưng tổng tài của bọn họ cũng phải tất cung tất kính với cô ta, chắc chắn lai lịch không hề nhỏ.

Người còn lại là Thường Thanh Đằng năm nay tốt nghiệp tiến sĩ ở nước ngoài, cũng có bối cảnh rất sâu, đã một tháng rồi không đi làm, anh ta lợi dụng tài nguyên trong nhà để cấp cho công ty một hạng mục lớn.

Tập đoàn Nhuận Phong được đầu tư nước ngoài, lương cao tất nhiên là áp lực cũng rất lớn, có thể vào đây làm việc, mỗi người đều là những tinh anh có chỉ số thông minh cao, bất kì một người nào đó trong nhà đều có khả năng có bối cảnh rất sâu. Muốn ở đây phải bộc lộ tài năng, chỉ số thông minh, EQ, năng lực, nhân mạch, tài nguyên, thiếu một thứ cũng không được. Người có bối cảnh gia đình, có tài nguyên nhân mạch, cùng với Thẩm Niệm Thâm hai bàn tay trắng muốn từ tầng chót nhất bắt đầu dốc sức đi lên đúng là không cùng một tầng lớp.

Lưu Hạ cũng tốt nghiệp từ một trường đại học rất có danh tiếng ở nước ngoài, cậu ta cảm thấy năng lực của mình không kém, dựa vào cái gì cậu ta mỗi ngày đều phải tăng ca mà hai người kia từ trước đến nay đều không cần tăng ca.

"Ngày nào cũng phải làm việc mười bốn tiếng đồng hồ, tôi sợ mình còn chưa kiếm được tiền thì mạng đã không còn rồi!" Lưu Hạ tức giận cắn mạnh thức ăn, "Cái chỗ rách nát này, ông đây cùng lắm thì không làm nữa!"

Thẩm Niệm Thâm lấy di động ra chuẩn bị gọi điện thoại cho Tôn Điềm Điềm, nghe thấy lời này liền đáp một câu, "Xã hội chính là như vậy, ở đâu cũng giống nhau thôi."

Người sống ở tầng dưới chót, muốn bò lên tầng trên vốn dĩ không phải chuyện dễ dàng.

Lưu Hạ ăn một miếng đồ ăn, nổi giận đùng đùng nói: "Cùng lắm thì trở về tiếp nhận cửa hàng của ba tôi, cũng không đến mức ở chỗ này mỗi ngày bị khinh bỉ, mỗi ngày đều bận như chó, đến cơm canh đàng hoàng cũng không có."

Thẩm Niệm Thâm nghe vậy thì hơi dừng lại rồi không nói gì nữa.

Anh cũng hoàn toàn không thích công việc hiện tại này, nhưng hiện tại anh rất cần nó. Cho dù muốn làm việc khác cũng cần có tiền vốn.

Điện thoại vừa nối máy, thanh âm mơ mơ màng màng của Tôn Điềm Điềm từ đầu kia truyền đến, "Chồng à."

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy thanh âm mơ hồ của cô liền nhíu mày, "Em còn đang ngủ sao? Chưa ăn sáng à?"

Ở đầu kia điện thoại, Tôn Điềm Điềm còn đang nằm trên sô pha vừa mới tỉnh lại. Cô xoa xoa đôi mắt, nhẹ giọng nói: "Em ăn rồi, vừa rồi có chút buồn ngủ nên em lại ngủ một lát."

Thẩm Niệm Thâm chỉ sợ cô không ăn cơm đúng giờ, anh nhẹ nhàng thở ra, nhẹ giọng hỏi: "Vậy em ăn trưa chưa?"

Tôn Điềm Điềm sợ Thẩm Niệm Thâm lo lắng liền gật đầu, "Em ăn rồi, còn anh thì sao?"

"Anh đang ăn."

Tôn Điềm Điềm theo bản năng lấy điện thoại ra nhìn thời gian, tức khắc nhíu mày, "Sao bây giờ anh mới ăn, anh lại tăng ca sao?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừm' một tiếng rồi chuyển đề tài, "Hôm nay anh được phát lương, buổi tối không cần tăng ca, anh sẽ dẫn em đi ăn chỗ nào đó tốt một chút."

Tôn Điềm Điềm lúc này đang đói bụng, vừa nghe thấy vậy liền lập tức vui vẻ ngồi dậy, "Được, mấy giờ anh tan ca, em tới tìm anh."

"Sáu giờ rưỡi, em tới nơi thì gọi điện thoại cho anh."

Công ty của Thẩm Niệm Thâm ở trung tâm thành phố, nơi đó có rất nhiều nhà hàng ngon, cũng rất nhiều trung tâm thương mại phồn hoa. Anh khó mà được nghỉ một ngày, hôm nay lại được phát lương nên muốn dẫn Tôn Điềm Điềm đi dạo.

...

Tôn Điềm Điềm cúp máy,cô định xuống lầu ăn một chút gì đó, nhưng vừa thấy ánh dương chói lọi bên ngoài liền có chút hoảng, vì thế cô chạy tới phòng bếp, muốn nhìn xem tủ lạnh có đồ ăn sẵn gì không. Kết quả mở ra liền thấy, bên trong trống trơn, cái gì cũng không có.

Tôn Điềm Điềm thất vọng đóng tủ lạnh lại.

Ngồi trên sô pha rối rắm nửa ngày, cuối cùng vẫn là không dám ra cửa lúc mặt trời chói chang thế này, nghĩ dù sao buổi tối Thẩm Niệm Thâm cũng sẽ dẫn cô đi ăn, không ăn một bữa trưa cũng không sao.

Quá đói bụng, cô ôm ly của Thẩm Niệm Thâm lên uống vài cốc nước lớn, sau đó xách quạt về phòng ngủ thêm hai tiếng. Đến bốn giờ chiều, cô thay một chiếc váy thật đẹp rồi xách túi ra ngoài tìm Thẩm Niệm Thâm.

Lúc cô ra ngoài mới bốn giờ hơn một chút, cô sợ nóng nên vừa ra khỏi cửa liền nhanh chóng gọi một chiếc taxi.

Lúc này còn chưa phải giờ cao điểm tan làm, trên đường không bị kẹt xe nên khoảng một tiếng là đến nơi.

Lúc đến nơi còn kém mười phút là đến 6 giờ, Tôn Điềm Điềm ở bên ngoài quá nóng nên liền đi vào trong công ty Thẩm Niệm Thâm.

Điều hòa ở đại sảnh rất thấp, vừa đi vào liền nghênh đón một mảnh lạnh lẽo. Tôn Điềm Điềm nháy mắt liền thoải mái, nhìn xung quanh một vòng rồi xách túi chạy tới khu nghỉ ngơi ở bên trái.

Khu nghỉ ngơi có một chiếc sô pha rất lớn, Tôn Điềm Điềm thoải mái dễ chịu ngồi xuống.

Cô lấy di động ra gửi tin nhắn cho Thẩm Niệm Thâm:【Chồng, em tới rồi.】

Thời điểm Tôn Điềm Điềm nhắn tới, Thẩm Niệm Thâm đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm, anh nhanh chóng trả lời cô,【Anh lập tức xuống liền.】

Anh đứng lên, đến phòng vệ sinh rửa tay rồi trở về cầm áo vest trên ghế đi ra bên ngoài.

Hạ Vân Xu thay quần áo đi ra, vừa vặn gặp Thẩm Niệm Thâm đang đứng đợi thang máy, ánh mắt cô nàng sáng lên, dẫm lên giày cao gót chạy chậm qua, "Thẩm Niệm Thâm, hôm nay về sớm vậy sao?"

Hạ Vân Xu chính là cô gái duy nhất vào làm cùng Thẩm Niệm Thâm năm nay, cô tốt nghiệp đại học kinh doanh **Worton***, đến cả tổng tài cũng rất khách khí với cô.

*(Tiểu Hy: Chà, Hy có lên mạng search cái trường **Worton** này nhưng hong thấy. Hy chỉ thấy **Wharton** thôi, cái trường mà Donald Trump từng*

học luôn á, hoang mang ghê, hong lẽ tác giả buff cho Hạ Vân Xu ghê thế sao??)

Thẩm Niệm Thâm không nhìn Hạ Vân Xu mà chỉ 'ừm' một tiếng.

Thang máy tới, Thẩm Niệm Thâm lập tức đi vào trong, Hạ Vân Xu liền đi theo vào.

Hạ Vân Xu đứng ở bên cạnh, đôi mắt vẫn luôn nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen, ống tay áo tùy ý vén lên để lộ cánh tay rắn chắc.

Anh hơi cúi đầu, đang nhắn tin cho Tôn Điềm Điềm.

Hạ Vân Xu từ bên cạnh nhìn anh, sườn mặt góc cạnh lại tinh xảo, sóng mũi cao thẳng, không biết anh đang nhắn tin với ai mà khóe miệng hơi câu lấy tia cười.

Ánh mắt Hạ Vân Xu có chút si mê, thang máy rất nhanh liền tới tầng một, rốt cuộc cô nàng cũng nhịn không được mở miệng, cười nói: "Khó mà được một hôm anh tan làm sớm như vậy, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi."

"Không được, cảm ơn." Thẩm Niệm Thâm lễ phép cự tuyệt.

Cửa thang máy mở ra, anh lập tức đi ra ngoài.

Hạ Vân Xu đuổi theo phía sau, cười nói: "Chúng ta là đồng nghiệp, lâu như vậy còn chưa ăn chung bữa cơm nào, ăn một bữa để tạo dựng mối quan hệ."

Thẩm Niệm Thâm vừa ra khỏi thang máy liền thấy Tôn Điềm Điềm đứng ở cửa chờ anh.

Cô mặc một chiếc váy trông cực kì đáng yêu.

Vừa nhìn thấy Tôn Điềm Điềm, mặt mày liền bất giác dịu lại, trong mắt chứa ý cười.

Anh nghiêng mặt nói với Hạ Vân Xu: "Không cần đâu, tôi phải đi với bạn gái."

Hạ Vân Xu: "..."

Nói xong liền đi nhanh về phía Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm cũng thấy Thẩm Niệm Thâm, vui vẻ chạy tới rồi ôm lấy anh, ngẩng đầu, cong cong khóe mắt, "Chúng ta đi ăn gì đây?"

Thẩm Niệm Thâm cười, cúi đầu cho cô một nụ hôn, "Ra ngoài rồi lại nói."

"Được."

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm ra ngoài, cô đi theo anh, thời điểm đi đến cửa liền nhịn không được nhìn thoáng qua người Hạ Vân Xu.

Hạ Vân Xu mặc một chiếc váy màu đỏ rực, làn da trắng nõn, trang điểm rất tinh xảo, mái tóc quăn dài khoác trên vai, cô ta rất xinh đẹp, mang giày cao gót, rất có khí chất. Cổ áo khoét chữ V rất thấp, toát lên sự gợi cảm nói không nên lời.

Tôn Điềm Điềm mếu máo, quay đầu lại, theo bản năng nhìn thoáng qua ngực mình.

Ra khỏi công ty, Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm đến khu trung tâm thương mại ở bên phải.

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu nhìn anh, hỏi: "Cô gái vừa rồi nói chuyện với anh là ai vậy?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Đồng nghiệp."

Tôn Điềm Điềm: "Cô ấy thật xinh đẹp."

Thẩm Niệm Thâm hơi dừng bước, ánh mắt nhìn Tôn Điềm Điềm thật sâu, rất nghiêm túc nói: "Phải không? Anh không chú ý."

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này, khóe miệng cong cong, lại nói: "Cô ấy thích anh."

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, "Đừng nói bậy."

"Thật mà, ánh mắt cô ấy nhìn anh sáng rực luôn á."

Vừa rồi cô gái kia nói chuyện với Thẩm Niệm Thâm cô có thấy. Cùng là con gái với nhau, ánh mắt này cô rất quen thuộc.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, đôi mắt đen nhánh thể hiện sự nghiêm túc cùng kiên định, "Anh chỉ thích em."

Tôn Điềm Điềm thấy biểu tình nghiêm túc của Thẩm Niệm Thâm liền bật cười. Cô ôm lấy anh, đầu chôn trong lòng anh, khóe miệng cong cong, "Em biết."

...

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm đến một nhà hàng Tây, Tôn Điềm Điềm không cự tuyệt, sau khi ngồi xuống liền vui vui vẻ vẻ xem thực đơn, "Em đói quá, em muốn ăn nhiều một chút."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Ừm, em cứ ăn đi."

Chín giờ tối, Tôn Điềm Điềm ăn đến no nê, kéo Thẩm Niệm Thâm ra khỏi nhà hàng.

"Nhà hàng này ăn ngon thật." Tôn Điềm Điềm sờ sờ bụng, " Căng tròn luôn rồi."

Thẩm Niệm Thâm duỗi tay sờ một chút, tròn vo, không nhịn được cười, "Đúng là căng thật."

Ánh mắt Tôn Điềm Điềm sáng lấp lánh, cô nhìn Thẩm Niệm Thâm hỏi: "Có giống đang có em bé không?"

Thẩm Niệm Thâm đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó đuôi lông mày khóe mắt đều nhiễm ý cười, "Đúng là nhìn rất giống."

Tôn Điềm Điềm cười không ngừng, kéo Thẩm Niệm Thâm đi xuống bậc thang.

Ban đêm gió có chút lạnh, từng cơn thổi qua rất thoải mái.

"Đi dạo trong trung tâm thương mại không?" Thẩm Niệm Thâm hỏi.

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Được, thuận tiện tiêu thực luôn."

Bên trong trung tâm thương mại rất mát mẻ, lúc này vừa mới qua giờ cơm nên rất nhiều người đi dạo.

Thẩm Niệm Thâm muốn mua váy cho Tôn Điềm Điềm, cô cũng không khách sáo với anh mà đi thử vài bộ.

Thời điểm thử đến bộ thứ tư, Tôn Điềm Điềm rất thích, cô chạy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm xoay một vòng, "Đẹp không?"

Chiếc váy màu trắng dài đến đầu gối, là vải dệt nên rất thoải mái. Làn váy hơi căng ra có chút giống váy bồng.

Tôn Điềm Điềm đứng dưới ánh đèn sáng ngời, vừa trắng vừa gầy, cô nắm làn váy lại xoay một vòng cho Thẩm Niệm Thâm xem, cười khanh khách, đôi mắt cong cong như vầng trăng non xinh đẹp.

Thẩm Niệm Thâm nhìn thẳng, sau một lúc lâu không nói gì.

Tôn Điềm Điềm lại dạo qua một vòng, hỏi: "Đẹp hong, chồng?"

Thẩm Niệm Thâm si ngốc gật đầu, "Rất đẹp."

Anh từ trên sô pha đứng lên, "Mua bộ này nhé?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, theo bản năng nhìn nhãn mác, cô nhíu nhíu mày, đè nặng thanh âm: "Đắt quá." Hơn một ngàn lận.

"Không sao." Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, nói: "Anh muốn mua cho em."

Đây là phần tiền lương đầu tiên mà Thẩm Niệm Thâm nhận được sau khi tốt nghiệp, ý nghĩa không giống nhau.

Tôn Điềm Điềm do dự một lát, không cự tuyệt.

Về đến nhà, Tôn Điềm Điềm vui vẻ nói: "Em đi tắm đây, em muốn mặc váy mới."

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được cười, "Em muốn mặc ngủ sao?"

Anh giơ tay bật đèn, Tôn Điềm Điềm quay đầu lại ôm cổ anh, ngẩng đầu hôn anh một cái, vui vẻ nói: "Em muốn mặc cho anh xem."

Thẩm Niệm Thâm cười, cúi đầu cho cô một nụ hôn, "Đi đi."

Tôn Điềm Điềm vui vẻ thay giày rồi trực tiếp chạy đến phòng vệ sinh.

Thẩm Niệm Thâm ở phía sau khóa cửa, xoay người vào nhà, vừa mới đi vài bước, cả người liền sửng sốt.

Anh nhìn quần áo được treo ở phòng khách phía trước cửa sổ không chớp mắt.

Anh cứ đứng ở đó thật lâu không động đậy.

Trong nhà không có máy giặt, trong đầu anh hiện ra hình ảnh Tôn Điềm Điềm ngồi xổm trên mặt đất giặt quần áo.

Cô chưa từng làm những việc này phải không?

Anh nhìn chằm chằm chiếc áo sơ mi treo ở đó, đôi mắt hơi hơi nóng lên.

Tôn Điềm Điềm rất nhanh liền tắm xong, đang muốn mặc quần áo thì nhớ tới vừa rồi quá kích động nên đã quên mang đồ lót vào.

Cô đi tới cửa, mở cửa thò đầu ra, "A Niệm, giúp em lấy quần lót với, em quên mang vào rồi."

Thẩm Niệm Thâm lúc này mới lấy lại tinh thần, "Chờ anh một chút."

Anh trở về phòng ngủ, mở vali của Tôn Điềm Điềm lấy một cái quần lót màu trắng cho cô.

Đi đến cửa phòng vệ sinh, Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm vươn tay tới, "Đưa cho em đi."

Thẩm Niệm Thâm đưa cho cô, Tôn Điềm Điềm đang định đóng cửa thì anh đột nhiên giơ tay ngăn lại.

Tôn Điềm Điềm ngẩn ra, "Làm sao vậy? Ưm..."

Nói còn chưa dứt lời, Thẩm Niệm Thâm đột nhiên cúi đầu, cách một cánh cửa mà hôn lên môi cô. Hai mắt Tôn Điềm Điềm mở to.

Sau một lúc lâu, Thẩm Niệm Thâm mới buông cô ra, ôn nhu xoa xoa mặt cô, "Mặc quần áo xong rồi ra đây."

Tôn Điềm Điềm ngơ ngẩn gật đầu. Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái rồi xoay người trở về phòng khách.

Tôn Điềm Điềm ở bên trong mặc váy xong liền chạy ra, vui vẻ xoay một vòng trước mặt Thẩm Niệm Thâm, "Đẹp không?"

Thẩm Niệm Thâm ngồi trên sô pha, gật đầu, "Đẹp."

Anh bỗng nhiên duỗi tay kéo Tôn Điềm Điềm ngồi lên đùi mình.

Anh nhìn cô, ánh mắt rất sâu.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nhìn cô không nói lời nào liền ôm cổ anh, "Làm sao vậy?"

Thẩm Niệm Thâm kéo một bàn tay của cô xuống, cúi đầu nhìn chằm chằm thật lâu cũng không nói lời nào.

"A Niệm, anh làm sao vậy?" Tôn Điềm Điềm bị hành động của Thẩm Niệm Thâm làm cho có chút khó hiểu, không biết anh đang suy nghĩ cái gì.

Qua một hồi lâu, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên kéo tay cô lên đặt một nụ hôn xuống, sau đó mới ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt anh hơi phiếm hồng, thấp giọng nói: "Điềm Điềm, vất vả cho em rồi."

Tôn Điềm Điềm sửng sốt vài giây mới phản ứng lại, vội lắc đầu, "Không vất vả."

Thẩm Niệm Thâm nắm chặt bàn tay trong tay mình, nhìn cô, rất nghiêm túc nói: "Anh sẽ nỗ lực làm việc, sẽ không để em phải vất vả như vậy nữa."

Tôn Điềm Điềm cười, "Em biết."

Cô cúi đầu nắm chiếc váy, "Không phải hôm nay anh mua váy cho em sao, rất xinh đẹp, em rất thích."

Thẩm Niệm Thâm nhìn chiếc váy của cô, sau một lúc lâu mới 'ừm' một tiếng, "Sau này sẽ còn mua cho em nữa, mua rất nhiều."

Tôn Điềm Điềm cười vui vẻ, "Được, còn phải mua tủ quần áo nữa, nếu không sẽ để không hết."

Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng cười, "Ừm, mua một căn nhà thật lớn rồi để một phòng cho em đựng đồ được không?"

Tôn Điềm Điềm cười, "Được, em thích một căn nhà màu hồng nhạt."

Thẩm Niệm Thâm ngừng lại, có chút rối rắm, "Hồng nhạt...?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Đúng vậy."

Thẩm Niệm Thâm: "... Hay là chỉ phòng ngủ màu hồng nhạt nhé?"

Tôn Điềm Điềm nghi hoặc: "Vì sao?"

Thẩm Niệm Thâm: "Một người đàn ông như anh, mỗi ngày đều sống trong căn nhà màu hồng... Ừm?"

Tôn Điềm Điềm suy nghĩ một chút rồi bật cười, "Ừm, vậy thì chừa lại thư phòng cho anh đó, còn các phòng khác em muốn trang hoàng thế nào thì do em nhé."

Thẩm Niệm Thâm dở khóc dở cười, "Hiện tại đã bắt đầu áp bức anh rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm bật cười, cúi đầu hôn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm ôm lấy cô, hai người lăn xuống sô pha.

Buổi tối hôm nay, Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điềm Điềm suy nghĩ rất nhiều về cuộc sống sau này, về nỗ lực làm việc cho tới kết hôn mua phòng, cho tới sinh mấy đứa con rồi đi du lịch trên thế giới.

Trước khi ngủ, Tôn Điềm Điềm ôm Thẩm Niệm Thâm, bỗng nhiên cảm khái: "Thật muốn nhanh choáng tốt nghiệp."

Thẩm Niệm Thâm xoa xoa đầu cô, thấp giọng nói: "Sẽ nhanh thôi."

Chương 73

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Tôn Điềm Điềm ở chỗ Thẩm Niệm Thâm cho tới đầu tháng tám.

Lúc đi, cô nói với anh trai là mình đi du lịch với bạn, không dám nói là tới chỗ Thẩm Niệm Thâm. Cô đi nửa tháng thì trở về.

Nhưng nghĩ đến lại phải vài tháng không được gặp Thẩm Niệm Thâm liền thấy luyến tiếc.

Một ngày trước khi về, Thẩm Niệm Thâm cố ý xin nghỉ để ở bên Tôn Điềm Điềm. Vốn định dẫn cô ra ngoài chơi, nào biết trời lại hạ mưa to gió lớn, bầu trời tối tăm âm u như muốn sập xuống.

Không ra ngoài được nên hai người quyết định ở nhà chơi.

Tôn Điềm Điềm không muốn để ly biệt trở nên quá thương cảm, sáng sớm liền vui vui vẻ vẻ.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm tỉnh lại, Tôn Điềm Điềm đã tỉnh, hai tay cô nâng má, đang cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm. Thấy anh tỉnh lại, hai mắt cong lên, "Anh tỉnh dậy rồi."

Thẩm Niệm Thâm cười, giơ tay ôm cô vào lòng, "Sao em dậy sớm vậy?"

Tôn Điềm Điềm ghé nửa người trên vào người Thẩm Niệm Thâm, cô nâng đầu, cười khanh khách nhéo cằm anh, "Không còn sớm nữa đâu, đồ lười."

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, bật cười, "Ai là đồ lười?"

"Anh đó."

Thẩm Niệm Thâm giơ tay nhéo mặt cô, "Mỗi ngày sáu giờ anh đã rời giường đi làm, cũng không biết cái đồ lười nào mỗi ngày đều ngủ đến giữa trưa mới dậy."

Tôn Điềm Điềm bật cười, xoa xoa mặt anh, "Anh phiền thật, trêu em miết."

Thẩm Niệm Thâm thuận thế bắt lấy tay cô, kéo đến bên môi hôn một cái. Anh nhìn cô, ánh mắt thật sâu.

Tôn Điềm Điềm cũng nhìn anh, không khí đột nhiên ngưng đọng, hai người cứ như vậy lẳng lặng mà nhìn nhau một lát.

Tôn Điềm Điềm nghĩ đến chuyện ngày mai phải về, thương tâm giấu nơi đáy lòng đột nhiên nảy lên, cô nhịn không được hôn anh.

Cánh môi mềm mại dán vào rồi lại buông, cô lặp đi lặp lại rất nhiều lần, trong mắt Thẩm Niệm Thâm tràn đầy ý cười ôn nhu.

Tôn Điềm Điềm hôn đến thỏa mãn, cô ngẩng đầu thấy Thẩm Niệm Thâm đang cười, chút bi thương nơi đáy lòng giống như đột nhiên biến mất. Cô cũng nhịn không được cười rộ lên, nói: "Chồng, em đói bụng."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Anh đi mua cho em."

Nói xong, anh liền từ trên giường ngồi dậy. Tôn Điềm Điềm cũng đứng lên theo, "Em cùng anh đi mua."

Bình thường Thẩm Niệm Thâm đi làm không có thời gian nấu cơm, cho nên trong nhà không có mua đồ ăn. Tôn Điềm Điềm cũng sẽ không nấu cơm, mấy ngày nay ở chỗ Thẩm Niệm Thâm, trước khi đi làm anh đều sẽ mua bữa sáng giúp cô, cơm trưa cô tự mình giải quyết còn buổi tối sẽ đến công ty chờ Thẩm Niệm Thâm, sau đó anh tan làm sẽ dẫn cô đi ăn.

Bên ngoài trời mưa tầm tã, Thẩm Niệm Thâm vốn định một mình ra ngoài mua bữa sáng cho Tôn Điềm Điềm. Rửa mặt xong thay quần áo liền đi ra ngoài, Tôn Điềm Điềm ở trong phòng kêu, "Chờ em! Em đi cùng anh!"

Tôn Điềm Điềm sợ Thẩm Niệm Thâm đi mất liền vội vội vàng vàng rửa mặt, về phòng thay váy, đến tóc cũng chưa kịp chải đã chạy ra.

Thẩm Niệm Thâm cầm một cây dù đen đứng ở cửa, thấy Tôn Điềm Điềm đầu tóc lộn xộn chạy ra, nhịn không được cười, "Đừng chạy, anh chờ em."

Tôn Điềm Điềm chạy tới, Thẩm Niệm Thâm giơ tay giúp cô vuốt lại mái tóc, trên mặt đều là ý cười, "Ngốc ghê."

Tôn Điềm Điềm cười khanh khách, cô ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, "Chúng ta cùng nhau ra ngoài."

Ngày mai phải về rồi, một giây một khắc cô cũng không muốn rời Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm không lay chuyển được, đành phải dẫn cô cùng ra ngoài.

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm xuống lầu.

Mưa to nên trên mặt đất tích đầy những vũng nước.

Thẩm Niệm Thâm sợ Tôn Điềm Điềm bị ướt giày, anh đưa dù cho cô, "Em cầm dù đi, anh cõng em." Nói xong anh liền ngồi xổm xuống.

Tôn Điềm Điềm cười, cô bật dù ra rồi leo lên lưng Thẩm Niệm Thâm. Cô một tay ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, một tay cầm dù, "Được rồi, đi thôi nào."

Thẩm Niệm Thâm cõng cô lên rồi hướng ra bên ngoài.

Chiếc dù đen rất lớn, hoàn toàn có thể che cho hai người.

Trên mặt đất có những vũng nước đọng rất sâu, Thẩm Niệm Thâm bước chân qua, nháy mắt nước liền thấm vào giày.

Tôn Điềm Điềm cúi đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhăn lại, "A Niệm, giày anh bị ướt rồi."

Thẩm Niệm Thâm nói: "Không sao, lát nữa về thay là được."

Anh cõng Tôn Điềm Điềm đi ra ngoài, trên đường có gặp một dì hàng xóm, thấy Thẩm Niệm Thâm cõng Tôn Điềm Điềm liền cười hỏi: "Ôi, bạn gái của A Niệm đấy à?"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Vâng."

Dì hàng xóm cười, "Cháu đối với bạn gái cũng thật tốt quá nha."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Nên vậy ạ."

Mưa quá lớn, dì hàng xóm vừa cười nói thật tốt, vừa bước nhanh về nhà.

Thẩm Niệm Thâm cõng Tôn Điềm Điềm tiếp tục hướng ra ngoài ngõ nhỏ, Tôn Điềm Điềm đột nhiên hôn lên mặt anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, cười hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm ôm cổ anh, áp mặt vào má anh, "Không có gì, chỉ là muốn hôn anh thôi."

Thẩm Niệm Thâm cười, trên mặt hiện vẻ ôn nhu sủng nịch.

Thẩm Niệm Thâm cõng Tôn Điềm Điềm ra khỏi ngõ nhỏ rồi lại đi thêm mười phút nữa, anh hỏi Tôn Điềm Điềm: "Em muốn ăn gì?"

Tôn Điềm Điềm liếc nhìn các quán ăn ven đường, chỉ vào quán *'Mì qua cầu'[1]* ở đối diện, "Em muốn ăn mì."

[1] Mì qua cầu *(Gọi là mỳ, nhưng thực ra đó là một món sợi gần như là bún): Đây là một trong những món ăn nổi tiếng nhất đến từ tỉnh Vân Nam. Đằng sau tên của món ăn là một câu chuyện ngọt ngào về tình nghĩa vợ chồng. (Nếu các bạn muốn tìm hiểu kĩ hơn thì lên seach gg nhé.)*

Thẩm Niệm Thâm cõng cô qua đó, vào tới trong tiệm anh mới buông Tôn Điềm Điềm từ trên lưng xuống.

Tôn Điềm Điềm thu dù, cô cúi đầu xem giày Thẩm Niệm Thâm, giày của anh đã hoàn toàn ướt đẫm, ống quần cũng ướt.

Cô cúi người, kéo kéo ống quần Thẩm Niệm Thâm, "Có khó chịu không?"

"Không sao." Thẩm Niệm Thâm nghiêng người, kéo Tôn Điềm Điềm lên rồi nhận lấy dù trong tay cô, dẫn cô đi vào trong quán.

Mì rất nhanh liền được đưa lên cùng với nồi canh nóng hổi.

Thẩm Niệm Thâm gắp mì cùng thức ăn kèm cho vào nồi canh một lát, sau đó anh lấy một cái chén nhỏ gắp mì ra cho Tôn Điềm Điềm rồi múc

khoảng nửa chén canh, sau đó đặt trước mặt cô, "Ăn từ từ thôi, nóng lắm đấy."

Tôn Điềm Điềm 'ừm' một tiếng, cô cúi đầu, cầm đũa bắt đầu ăn.

Mì rất nóng, Tôn Điềm Điềm ăn một lát mà trán đã lấm tấm mồ hôi. Thẩm Niệm Thâm cười, lấy khăn giấy giúp cô thấm mồ hôi trên trán, "Ăn từ từ thôi, đừng nóng vội."

Ăn bữa sáng hết nửa tiếng, Tôn Điềm Điềm uống sạch canh.

Ra khỏi quán ăn, Thẩm Niệm Thâm lại đưa dù cho Tôn Điềm Điềm rồi ngồi xổm xuống.

Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn leo lên lưng anh, một tay cầm dù.

Đối diện có siêu thị, Thẩm Niệm Thâm cõng Tôn Điềm Điềm đi về hướng đối diện, nói: "Chúng ta mua thức ăn về nấu đi, trưa với tối ăn ở nhà luôn."

Tôn Điềm Điềm vội gật đầu, "Được, đã lâu rồi em không ăn đồ ăn anh nấu."

Thẩm Niệm Thâm cười, anh cõng Tôn Điềm Điềm băng qua đường lớn rồi vào trong siêu thị.

Bên ngoài trời mưa rất to, trên đường không có người, trong siêu thị cũng vắng tanh không bóng người.

Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm đến trước khu thực phẩm tươi sống mua một chút rau dưa cùng thịt. Sau đó, Thẩm Niệm Thâm dẫn cô đến khu đồ ăn vặt, anh mua cho cô thật nhiều chocolate, kẹo bông gòn, khoai lát, Yakult, đều là những món cô thích ăn.

Hai người dạo trong siêu thị một lát, mua đủ đồ, về đến nhà đã là 10 giờ.

Giày của Thẩm Niệm Thâm hoàn toàn ướt sũng, anh thay dép ở cửa rồi xách đồ vào phòng bếp trước, sau đó mới về phòng ngủ lấy quần áo đến phòng vệ sinh tắm rửa thay đồ. "Anh đi tắm trước, một lát sẽ làm cơm trưa."

Tôn Điềm Điềm 'ừm' một tiếng, "Em vẫn còn hơi no, tối chúng ta ăn."

Thẩm Niệm Thâm rất nhanh liền tắm xong, anh thay một chiếc áo thun cùng quần sạch sẽ, cuối cùng cũng thấy thoải mái dễ chịu.

Thời điểm về phòng ngủ, Tôn Điềm Điềm đang ngồi bên mép giường hóng gió.

Tuy bên ngoài trời mưa to, nhưng thật ra không khí vẫn rất oi bức.

Người Tôn Điềm Điềm đang đổ mồ hôi, cô thấy rất khó chịu. Thẩm Niệm Thâm vừa ra, cô cũng vội cầm váy ngủ đến phòng vệ sinh tắm rửa một cái.

Tắm xong về lại phòng ngủ, Thẩm Niệm Thâm đang ngồi bên bàn sách, máy tính mở ra, đang viết một bản báo cáo.

Tôn Điềm Điềm đi tới, hai tay đặt trên vai anh, ôm lấy anh từ phía sau, đôi mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, "Không phải hôm nay được nghỉ sao, sao anh lại làm việc rồi?"

Thẩm Niệm Thâm khép máy tính lại, "Không có, chờ em nên thuận tiện làm việc một lát thôi."

Thẩm Niệm Thâm cầm tay Tôn Điềm Điềm, thuận thế kéo cô ngồi lên đùi anh.

Tôn Điềm Điềm ôm cổ anh, nhìn anh rồi nghiêm túc nói: "Sau khi em đi rồi anh phải tự chăm sóc tốt cho bản thân đấy. Đúng là công việc rất quan trọng nhưng thân thể càng quan trọng hơn, anh đừng có ngày nào cũng thức đêm như bây giờ nữa."

Tôn Điềm Điềm ở chỗ của Thẩm Niệm Thâm nửa tháng, gần như tối nào anh cũng làm việc đến một hai giờ sáng. Rất nhiều lần Tôn Điềm Điềm giật mình tỉnh giấc lại phát hiện Thẩm Niệm Thâm vẫn đang làm việc ở bàn sách.

Cô thật sự đau lòng, lại nói: "A Niệm, em không cần anh phải có nhiều tiền, chỉ cần hai chúng ta ở bên nhau, giống như bây giờ cuộc sống cũng rất vui vẻ, anh không cần quá vất vả, mỗi lần nhìn thấy anh thức đêm làm việc, em đều thật sự rất đau lòng."

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn cô thật sâu, sau một lúc lâu mới 'ừm' một tiếng, anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, giọng nói nhiễm chút khàn khàn: "Anh biết rồi, anh sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, em cũng phải vậy nhé."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, ôm lấy anh.

Hai người đều không nói gì, cứ như vậy an tĩnh mà ôm nhau.

Bữa sáng ăn khá trễ nên đều chưa thấy đói bụng, hai người đơn giản nằm trên giường ngủ.

Nhưng lại ngủ không được, Tôn Điềm Điềm nằm trong lòng Thẩm Niệm Thâm, ôm anh rồi tán gẫu vài câu.

"Học kỳ sau là em năm ba, em đã hỏi thăm rồi, khoa chúng em năm tư căn bản không có tiết học, rất nhiều học trưởng học tỷ lúc học năm tư đã tự mình tìm công việc thực tập ở bên ngoài."

Nói xong cô liền ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Sau khi tốt nghiệp em muốn vẽ tự vẽ truyện tranh của mình, chờ năm ba kết thúc, em liền trực tiếp tới tìm anh, được không?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừm' một tiếng, ánh mắt nhìn cô đượm vẻ ôn nhu, anh đưa tay vén tóc mái cô ra sau tai, "Anh trai của em sẽ đồng ý sao?"

Anh vẫn luôn biết, anh trai của Tôn Điềm Điềm hình như có chút ý kiến với anh.

Tôn Điềm Điềm rất nghiêm túc nói: "Vì sao lại không đồng ý? Em đã tốt nghiệp rồi, sao lại không thể tới tìm anh chứ."

Thẩm Niệm Thâm xoa thùy tai cô, cười cười, "Được, anh chờ em."

Bên ngoài mưa vẫn rất to, tựa như trời chưa sập thì mưa sẽ không chịu dừng.

Tôn Điềm Điềm trò chuyện với Thẩm Niệm Thâm, gió thổi hiu hiu, không bao lâu liền ngủ mất.

Ngủ một giấc đến ba giờ chiều thì bụng kêu đói, Tôn Điềm Điềm chợt tỉnh dậy.

Cô nhìn chằm chằm trần nhà, giơ tay xoa xoa bụng.

Qua một lát, cô lại bò lên người Thẩm Niệm Thâm, cúi đầu hôn anh.

Thẩm Niệm Thâm ngủ không sâu, tức khắc liền tỉnh, thuận tay ôm lấy eo cô, cười, "Tỉnh rồi à?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, ánh mắt trông mong, "Em đói bụng."

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm một bộ dáng đáng thương, nhịn không được cười, giơ tay xoa mặt cô, "Chờ một chút, anh đi nấu cơm cho em."

...

Thẩm Niệm Thâm đến phòng bếp nấu cơm, Tôn Điềm Điềm chạy tới hỗ trợ.

Nhưng phòng bếp quá nhỏ, hai người hoạt động không thoải mái nên Thẩm Niệm Thâm kêu Tôn Điềm Điềm ra ngoài phòng khách xem TV.

Tôn Điềm Điềm thấy phòng bếp thật sự quá nhỏ, đành phải ra ngoài. Nhưng cũng không nhàn rỗi, cô ra cửa lấy đôi giày bị ướt nước mưa của Thẩm Niệm Thâm vào phòng vệ sinh, lấy đầy một chậu nước rồi ngồi xổm trên mặt đất giúp anh giặt giày.

Giày được giặt sạch sẽ, cô đem phơi bên cửa sổ, sau đó lại về phòng vệ sinh giúp Thẩm Niệm Thâm giặt áo thun với quần anh vừa mới thay ra.

Cô giặt rất chậm, phải hơn nửa giờ mới xong toàn bộ.

Thời điểm Thẩm Niệm Thẩm xào xong đồ ăn mang ra, Tôn Điềm Điềm đang đứng ở phòng khách phía trước ban công phơi quần áo cho anh.

Ánh mắt anh dừng ở đôi giày được giặt sạch sẽ đặt bên cửa sổ, hơi ngẩn ra một lát, một dòng nước ấm len lỏi trong lòng anh.

Anh đặt đĩa đồ ăn xuống rồi đi đến chỗ Tôn Điềm Điềm, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô. Cằm đặt trên vai cô, không nói lời nào.

Tôn Điềm Điềm khóe miệng cong cong, để mặc cho anh ôm, cô cầm móc đồ treo quần anh vào.

Quần áo đều đã phơi xong, Thẩm Niệm Thâm còn chưa buông cô ra.

Hai tay anh ôm eo cô, Tôn Điềm Điềm nâng tay đặt lên mu bàn tay anh, cười hỏi: "Làm sao vậy?"

Thanh âm Thẩm Niệm Thâm có chút nghẹn lại, "Không muốn em đi."

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này, trong lòng bỗng nhiên thắt lại.

Cô quay đầu, Thẩm Niệm Thâm đang cúi đầu nên cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

Cô nâng mặt anh lên, "A Niệm, anh làm sao vậy?"

Lúc này Thẩm Niệm Thâm mới ngẩng đầu, đôi mắt có chút phiếm hồng.

Tôn Điềm Điềm nhìn vào đôi mắt hằn tơ máu ở đối diện, bỗng nhiên thấy rất khổ sở. Cô đã rất cố gắng để mình quên đi cảm xúc ly biệt, nhưng trên thực tế, ngày mai cô đi, ít nhất lại phải vài tháng không gặp nhau.

Cô thấy Thẩm Niệm Thâm khổ sở, chính mình cũng khổ sở theo, muốn an ủi anh, nhưng lại nói không nên lời.

Cô đơn giản ôm lấy anh, sườn mặt áp vào trước ngực anh.

Thẩm Niệm Thâm cũng ôm lấy cô, không nói gì.

Trong phòng im ắng, một chút thanh âm cũng không có.

Hai người cứ ôm như vậy, thật lâu sau, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên cúi đầu, đặt một nụ hôn lên trán Tôn Điềm Điềm, "Anh sẽ sớm về thăm em."

...

Đầu tháng tám, Tôn Điềm Điềm về nhà.

Vừa về nhà mấy ngày, cô lại nhốt mình vẽ tranh trong phòng, trong lòng cô khó chịu, chỉ có thể dùng vẽ tranh để giảm bớt.

Tuy rằng con gái nói ra ngoài du lịch, nhưng trong nhà đều là người thông minh, thật ra đều biết là cô đi tìm Thẩm Niệm Thâm.

Mẹ Tôn thấy con gái vẫn luôn ở mãi trong phòng, đoán được cô và Thẩm Niệm Thâm phải rời xa nhau nên trong lòng khó chịu, vì thế cũng không hỏi nhiều.

Tôn Điềm Điềm ở nhà cho tới ngày 26 tháng 8 thì trường học khai giảng.

Những tháng ngày năm ba rất bận rộn, Tôn Điềm Điềm không còn trốn học ở phòng xem phim hay ngủ như trước, từ ngày đầu tiên khai giảng, mỗi một tiết học cô đều quy quy củ củ đến lớp. Có thời gian nhàn rỗi cô liền vẽ tranh trong phòng ngủ hoặc là phòng vẽ.

Cô sắp tốt nghiệp, về tương lai của mình, cô cũng có một ít kế hoạch.

Tóm lại, toàn bộ năm ba, cô đều trải qua một cách bận rộn mà phong phú.

Thẩm Niệm Thâm đang nỗ lực làm việc, cô cũng nỗ lực học tập, hai người bận rộn những việc riêng của mình, buổi tối thì nấu cháo điện thoại tầm một hai giờ đồng hồ.

Cho dù phân cách hai nơi, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của đối phương nhưng vẫn như cũ cảm thấy đối phương đang ở bên người, nội tâm ấm áp lại hạnh phúc.

Những ngày tháng bận rộn tựa như dòng nước mà trôi qua rất nhanh.

Lúc gần đến Giáng Sinh, Tôn Điềm Điềm hỏi Thẩm Niệm Thâm có thể trở về hay không. Anh nói công việc bận quá, chắc là không về được.

Trong lòng Tôn Điềm Điềm rất mất mát, nhưng trên mặt vẫn là rất vui vẻ nói: "Công việc quan trọng."

Nửa năm nay, sự nghiệp của Thẩm Niệm Thâm phát triển không tồi, anh đã chuyển từ căn phòng mốc meo cũ kĩ đến nơi nội thành cách công ty gần hơn, thuê một căn phòng sạch sẽ ngăn nắp lại hơi rộng một chút.

Tôn Điềm Điềm vì anh mà cao hứng, nói: "Chờ thêm một năm nữa, em sẽ tới tìm anh."

Thẩm Niệm Thâm ở đầu kia điện thoại cười cười, "Được."

Đêm Giáng Sinh, ở Hội đường Học Sinh lại tổ chức một bữa tiệc tối.

Tôn Điềm Điềm ở ký túc xá vẽ tranh, vốn không muốn đi.

Không có Thẩm Niệm Thâm, lễ Giáng Sinh cũng không có ý nghĩa gì.

Trình Đóa mạnh mẽ kéo cô ra khỏi phòng ngủ, "Cuộc sống hằng ngày của cậu hết Thẩm Niệm Thâm lại đến vẽ tranh, ra ngoài chơi đi."

Tôn Điềm Điềm không lay chuyển được Trình Đóa nên đành phải đi theo.

Tới Hội đường Học sinh, bên trong đã tấp nập biển người, cực kì náo nhiệt.

Bữa tiệc vẫn giống như năm trước, các sinh viên khiêu vũ trên sân nhảy, làm quen với bạn mới.

Tôn Điềm Điềm nhìn những khuôn mặt ngây ngô đó, bỗng nhiên có chút cảm khái, chỉ chớp mắt, cô đã học năm ba rồi.

Nhớ tới lễ Giáng Sinh năm trước, cô cùng Thẩm Niệm Thâm làm hòa giống như chuyện mới ngày hôm qua.

Hội đường Học sinh rất náo nhiệt, cô đột nhiên rất muốn gặp Thẩm Niệm Thâm.

Cô ra bên ngoài gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm.

Nhưng điện thoại vang lên thật lâu cũng không có người tiếp.

Cô lại gọi thêm vài cuộc, vẫn như cũ không có người tiếp.

Tôn Điềm Điềm ngồi xổm bên ngoài, gió lạnh thổi rào rạt bên tai, cô cảm thấy có chút lạnh, bất giác ôm chặt cánh tay.

Cách đó không xa có một đôi tình nhân đang ôm hôn thắm thiết.

Cô nhìn bọn họ, trong lòng bỗng nhiên có chút rầu rĩ, đôi mắt đau xót, nhịn không được nước mắt rơi.

Cô nhìn chằm chằm di động, nhịn không được có chút oán trách, khóc lóc nói: "Bận như vậy sao, lễ Giáng Sinh cũng không gọi điện thoại cho em, em gọi thì anh lại không bắt máy."

Cô vừa nói vừa khóc, "Không phải là có người khác rồi chứ."

"Uầy, uổng công anh phải đặt máy bay trở về gấp, người nào đó thế mà còn hoài nghi anh sao?" Một giọng nói đậm ý cười đột nhiên truyền đến trong màn đêm.

Tôn Điềm Điềm đột nhiên ngẩn ra, cô ngẩng đầu, cả người hoàn toàn sửng sốt, nước mắt cũng ngưng rơi.

Thẩm Niệm Thâm một thân tây trang đen, tay trái đút trong túi quần, tay phải ôm một bó hoa hồng đứng trước mặt cô.

Anh rũ mắt nhìn cô, khóe miệng câu lấy tia cười, "Anh đã trở về rồi đây."

Chương 74

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Tôn Điềm Điềm ngồi xổm trên mặt đất, cô nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm không chớp mắt. Trong nháy mắt ấy, cô còn cho rằng mình quá nhớ Thẩm Niệm Thâm nên xuất hiện ảo giác.

Cô theo bản năng xoa nhẹ đôi mắt rồi lại mở, Thẩm Niệm Thâm vẫn đứng ở trước mặt.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt vài giây, giọng nói có chút nghẹn lại, "A Niệm."

Thẩm Niệm Thâm cười, ngồi xổm xuống.

Trong đêm tối, nước mắt trên mặt Tôn Điềm Điềm tựa như hạt châu trong suốt.

Thẩm Niệm Thâm giơ tay lau nước mắt giúp cô, ánh mắt nhìn cô đượm màu ôn nhu, "Sao lại ngốc như vậy? Sạo lại một mình trốn ở đây khóc nhè thế?"

Tôn Điềm Điềm vừa nghe thấy tiếng Thẩm Niệm Thâm, trong lòng đột nhiên phá lệ ủy khuất, cô nhào vào trong lòng anh mà bật khóc thành tiếng.

Thẩm Niệm Thâm ôm lấy cô, thấp giọng trấn an: "Đừng khóc, anh đã về rồi."

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, nước mắt từng giọt lớn rơi xuống, "Sao anh lại hư như vậy, không phải anh nói năm nay không về sao?"

Thẩm Niệm Thâm cười, "Không phải muốn cho em một bất ngờ sao."

Tôn Điềm Điềm tức giận đấm vào ngực anh, "Anh xấu lắm, hại em khóc muốn chết..."

Nói còn chưa dứt lời, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên cầm tay cô, cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi cô.

Hai người đã ba tháng không gặp mặt, Thẩm Niệm Thâm hôn cô, vừa sâu vừa day dứt, môi lưỡi dây dưa, tựa như muốn đem nổi nhung nhớ ba tháng nay phát tiết hết ở nụ hôn nồng nhiệt.

Qua thật lâu, Thẩm Niệm Thâm mới lưu luyến không rời mà buông ra.

Anh nhìn cô, ánh mắt thật sâu, chuyên chú mà mê mẩn.

"A Niệm, a-"

Tôn Điềm Điềm còn chưa kịp nói xong thì Thẩm Niệm Thâm đột nhiên cắn vào môi cô.

Tôn Điềm Điềm bị đau liền che miệng lại, trợn tròn hai mắt, kinh ngạc mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm bị biểu tình của Tôn Điềm Điềm chọc cười, anh xoa xoa đầu cô, "Đồ ngốc."

Tôn Điềm Điềm liếc anh một cái, "Anh làm gì mà cắn người vậy."

Thẩm Niệm Thâm cười, lại cúi đầu hôn cô một cái, "Quá nhớ em nên nhịn không được."

Anh nhìn cô, lại nói: "Ra ngoài đi dạo không?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, đưa tay cho anh, "Dắt em đi."

Thẩm Niệm Thâm cười sủng nịch, anh kéo Tôn Điềm Điềm từ trên mặt đất lên.

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm bó hoa trong tay Thẩm Niệm Thâm, nở nụ cười thật tươi, "Bó hoa lớn quá, thật xinh đẹp."

Cô nhìn bó hoa chằm chằm, đôi mắt sáng lấp lánh.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn cô đầy ôn nhu, cười hỏi: "Thích không?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, ôm lấy bó hoa rồi cúi đầu ngửi, "Thơm quá."

Cô ngẩng đầu, nhón chân, vui vẻ hôn Thẩm Niệm Thâm một cái, "Cảm ơn anh, A Niệm."

Thẩm Niệm Thâm cười, nắm một tay cô, "Đi thôi, tản bộ."

Thẩm Niệm Thâm tốt nghiệp đã nửa năm, đây là lần đầu tiên về trường học.

Năm trước anh đột nhiên tốt nghiệp, rất nhiều người trong trường đều chấn động, lúc ấy trên diễn đàn còn có rất nhiều bài viết suy đoán vì sao Thẩm Niệm Thâm tốt nghiệp trước.

Có người còn đoán là vì chia tay với Tôn Điềm Điềm, không muốn đối mặt với cô cho nên lựa chọn trốn tránh.

Cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, cái suy đoán này lại được phần lớn mọi người tán đồng.

Tôn Điềm Điềm biết được chuyện này, tức giận lên diễn đàn tự mình giải thích.

Lúc đó cô giải thích rất dứt khoát lưu loát: Không chia tay, cảm ơn!

Tuy cô đã giải thích, nhưng không biết là ai chế tạo lời đồn, cứ nói là cô và Thẩm Niệm Thâm đã chia tay.

Tôn Điềm Điềm vừa mới bắt đầu còn nhẫn nại giải thích, sau đó cô đến quan tâm cũng lười, những người này thích nói thế nào thì nói, dù sao cô và Thẩm Niệm Thâm vẫn rất tốt.

Hai người mười ngón tay đan vào nhau ra khỏi Hội đường Học sinh.

Lễ Giáng Sinh, trong trường học nơi nơi bật đèn màu, đám sinh viên đều ra ngoài hoạt động, toàn bộ vườn trường cực kì náo nhiệt.

Tôn Điềm Điềm cười hỏi Thẩm Niệm Thâm, "Trở lại trường học cảm giác thế nào?"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Rất nhẹ nhàng."

Nửa năm nay Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài phải chịu áp lực cực lớn, không có một khắc nào lơi lỏng.

Anh phải nỗ lực kiếm tiền, phải mau chóng thay đổi hiện trạng bần cùng của mình.

Năm hai, bà ngoại trải qua một trận bệnh nặng, anh mới hiểu rõ bần cùng là một chuyện đáng sợ đến cỡ nào.

Khoảng thời gian đáng sợ cùng bất lực ấy anh không muốn lại đến lần thứ hai. Cho nên anh ở bên ngoài liều mạng làm việc, liều mạng tích cóp tiền, chính là hy vọng khi mình phải đối mặt với thời khắc cần tiêu tiền không phải chật vật cùng tuyệt vọng như vậy.

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên dừng lại, cô nghiêng người, nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, "A Niệm, hình như anh gầy đi rồi."

Thẩm Niệm Thâm cười, anh cầm tay cô, đặt một nụ hôn lên mu bàn tay, "Có không?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, vẻ mặt đau lòng, "Có, còn gầy hơn lần trước em gặp anh, có phải anh không ăn cơm không? Có phải anh lại thức đêm làm việc không?"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Không có, em đừng lo lắng."

Tôn Điềm Điềm biết Thẩm Niệm Thâm có bao nhiêu không dễ dàng, nhưng nếu anh không muốn để cô biết, co cũng không ép hỏi anh.

Hai người lại tiếp tục nắm tay đi dạo xung quanh trường học.

Vườn trường có rất nhiều người, Thẩm Niệm Thâm lại quá đẹp trai quá ưa nhìn nên dọc đường đi không ngừng có người quay đầu nhìn anh.

"Đó là Thẩm Niệm Thâm đúng không? Trời ơi, anh ấy về trường kìa."

"Trời ơi, anh ấy mặc tây trang thật quá đẹp trai!!!"

"Không phải anh ấy chia tay với Tôn Điềm Điềm rồi sao? Sao lại còn ở bên nhau thế?"

"Không có đâu, Tôn Điềm Điềm người ta nói không chia tay mà."

"Tôi chỉ muốn nói là, CMN, Thẩm Niệm Thâm thật quá đẹp trai!!!"

Xung quanh nghị luận sôi nổi, thanh âm rất lớn, Tôn Điềm Điềm nghe thấy, bỗng nhiên có chút kiêu ngạo, cô bất giác ôm chặt cánh tay Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, cười, "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm cong cong khóe miệng, cô dựa vào vai anh, "Không có gì, chồng em quá đẹp trai nên có chút kiêu ngạo."

...

"Lần này anh về bao lâu?" Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm ra ngoài trường học.

Thẩm Niệm Thâm nói: "Anh xin nghỉ ba ngày."

Tôn Điềm Điềm vừa nghe vậy, khuôn mặt nhỏ tức khắc liền suy sụp, "Ngắn vậy sao."

Cô đứng ở cổng trường, chu môi, có chút không cao hứng nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cười, xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cô, "Vui lên đi, Tết anh còn về mà."

Tôn Điềm Điềm nghĩ đến ba ngày sau Thẩm Niệm Thâm lại phải đi, cô ôm chặt lấy anh, vùi đầu trong lòng anh, giọng nói có chút nghẹn ngào, "Em không muốn anh đi."

Thẩm Niệm Thâm sao lại muốn đi chứ, anh ôm cô, muốn nói vài câu an ủi nhưng cổ họng lại đau rát đến phát không ra tiếng. Anh ôn nhu mà vuốt ve tóc cô, một chút lại một chút, không tiếng động mà trấn an.

Thật ra Tôn Điềm Điềm hiểu anh. Cô biết anh làm việc áp lực lớn bao nhiêu bận bao nhiêu. Chỉ là nghĩ đến thật vất vả mới gặp mặt lại lập tức phải tách ra, trong lòng có chút khó chịu.

Cô ôm Thẩm Niệm Thâm, khống chế không được mà rơi nước mắt. Qua một hồi lâu, cô bỗng nhiên cọ đầu vào lòng Thẩm Niệm Thâm, lau sạch nước mắt nơi khóe mắt.

Cô ngẩng đầu, hơi hơi chu môi, đôi mắt nhìn chằm chằm vệt nước trước ngực áo Thẩm Niệm Thâm. Cô nhìn một hồi, bỗng nhiên nhịn không được cười.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm cười cũng cong khóe miệng, giơ tay giúp cô lau nước mắt trên mặt, "Cuối cùng em cũng cười."

Tôn Điềm Điềm hít hít mũi, "Vậy mấy ngày nay anh có sắp xếp gì không?"

Thẩm Niệm Thâm nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện: "Ở bên em rồi về nhà thăm bà ngoại."

Tôn Điềm Điềm vội gật đầu, "Đúng là phải đi thăm bà ngoại, hai ngày trước em đến, bà ngoại nói rất nhớ anh."

"Anh biết rồi." Lần này Thẩm Niệm Thâm trở về, ngoại trừ muốn ở bên Tôn Điềm Điềm, còn muốn chăm sóc cho bà ngoại. Anh đã kêu Lương Kì giúp anh tìm tiểu khu tốt một chút mà thuê một căn phòng, chuẩn bị hai ngày này giúp bà ngoại dọn qua đó.

Tuy hiện tại anh cũng chưa có điều kiện quá tốt, cũng chưa mua phòng nổi, nhưng năng lực để bà ngoại ở một nơi tốt hơn anh vẫn có.

"Lúc anh về thăm bà ngoại em đi cùng anh." Tôn Điềm Điềm nói.

Thẩm Niệm Thâm cười, xoa xoa đầu cô. "Được."

Tôn Điềm Điềm vui vẻ, cô kéo Thẩm Niệm Thâm tiếp tục đi về phía trước.

Cô có chút khát, lúc qua đường lớn liền chỉ vào một tiệm trà sữa ở đối diện, "Em muốn uống trà sữa, A Niệm."

Thẩm Niệm Thâm: "Ừm, anh đi mua giúp em."

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm đi qua.

Bên trong tiệm trà sữa có rất nhiều người, Thẩm Niệm Thâm kêu Tôn Điềm Điềm chờ ở bên ngoài rồi tự mình đi vào.

Tôn Điềm Điềm ở bên ngoài kêu: "Em muốn vị thảo mộc, đừng cho trân châu, nóng nhé."

"Được."

Thẩm Niệm Thâm vừa đi vào tiệm, các nữ sinh gần như toàn bộ quay đầu lại.

Bên trong có mấy nữ sinh đang đứng đợi trà sữa. Trong đó có một cô gái kích động, dùng sức bắt lấy tay của người bên cạnh, đè nặng thanh âm, "Trời ơi! Thẩm Niệm Thâm kìa!!! Anh ấy đã trở lại! Thật quá đẹp trai!!!"

Đôi mắt Trương Mộng Dao nhìn thẳng.

Trước kia cô ta biết Thẩm Niệm Thâm đẹp trai, nhưng không nghĩ tới anh còn có thể càng đẹp trai hơn, vóc dáng anh cao, ngũ quan lại cực kì anh tuấn, vóc người rất đẹp, một thân tây trang đen, toàn thân đều lộ ra mị lực của đàn ông thành thục.

Trương Mộng Dao vội đi qua, mặt đầy vẻ tươi cười, "Thẩm Niệm Thâm, thật khéo, thế mà lại gặp anh ở đây."

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy có người kêu anh liền ghé mắt nhìn một cái, thấy Trương Mộng Dao thì nhàn nhạt 'ừm' một tiếng, ngay sau đó liền quay đầu lại, nói với nhân viên: "Trà sữa thảo mộc nóng, không cho trân châu."

Trương Mộng Dao rất kích động, nói: "Nghe nói anh làm việc ở Nhuận Phong, công ty này có rất nhiều người đều là tinh anh tốt nghiệp ở học viện nước ngoài, anh thật là lợi hại."

Thẩm Niệm Thâm không trả lời.

Trương Mộng Dao lại cười nói: "Lúc trước anh đột nhiên tốt nghiệp, mọi người đều rất kinh ngạc, không nghĩ tới anh còn trở về đây. Đúng rồi, lần này anh về trường học là có chuyện gì sao?"

Thẩm Niệm Thâm không nhìn cô ta, lãnh đạm nói: "Trở về gặp bạn gái của tôi."

Chương 75

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm mua trà sữa xong liền đi ra ngoài.

Tôn Điềm Điềm đứng chờ ở bên ngoài, thấy anh đi ra liền lập tức cao hứng chạy tới.

Cô duỗi tay lấy trà sữa, Thẩm Niệm Thâm lại không đưa cho cô, cười cười áp ly trà sữa vào bên má cô.

Trà sữa ấm nóng, áp vào mặt nóng hổi, Tôn Điềm Điềm cười rộ lên, "Ấm thật."

Thẩm Niệm Thâm mặt nhiễm ý cười, xoa xoa đầu cô, lúc này mới đưa cho cô trà sữa.

Tôn Điềm Điềm đưa tay cầm trà sữa, sau đó đưa bó hoa cho Thẩm Niệm Thâm, "Anh ôm giúp em đi."

Tôn Điềm Điềm thật sự không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm sẽ đột nhiên trở về, lúc này cô kéo tay anh tản bộ bên ngoài trường học, trong lòng thấy ngọt sương sương, tim hồng bắn tung tóe trong không khí.

Gió đêm rất lạnh, lòng bàn tay cô lạnh ngắt, Thẩm Niệm Thâm nắm lấy tay cô, ấn đường nhíu chặt, "Sao em lại không mang bao tay theo?"

Tôn Điềm Điềm đáp một tiếng, "Ký túc xá có máy sưởi, lúc đi không cảm thấy lạnh lắm."

Thẩm Niệm Thâm liếc cô một cái, ánh mắt đầy vẻ trách cứ.

Tôn Điềm Điềm nhón chân, hôn anh một cái rồi làm nũng, "Đừng giận mà A Niệm."

Thẩm Niệm Thâm vốn không có giận, chỉ là có chút trách cô không chăm sóc tốt cho bản thân, nhưng vừa nghe thấy Tôn Điềm Điềm làm nũng kêu anh đừng giận, đáy lòng tức khắc liền muốn hòa tan. Anh sờ má cô, ôn nhu nói: "Anh không giận."

Anh nhớ rõ phía trước có một tiệm tạp hóa, anh dẫn Tôn Điềm Điềm tới đó mua một đôi bao tay thật dày.

Vừa mua xong, anh liền kéo tay Tôn Điềm Điềm đeo vào, đeo được một tay lại nói: "Tay kia."

Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn vươn tay, Thẩm Niệm Thâm nắm tay giúp cô đeo bao tay vào.

Thẩm Niệm Thâm vĩnh viễn ôn nhu kiên nhẫn với cô như vậy, Tôn Điềm Điềm nhìn anh, đôi mắt bỗng nhiên có chút nóng lên.

Cô muốn nói chút gì đó nhưng dù nói bất cứ thứ gì cũng không thể biểu đạt tình cảm của cô đối với Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm đeo bao tay giúp cô xong, lúc này mới lại cầm một tay cô lên, "Được rồi, sau này ra ngoài nhớ phải đeo bao tay vào đấy."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, ngoan ngoãn đáp, "Được."

Thẩm Niệm Thâm nhìn bộ dáng Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn liền không khỏi cười cười, sau đó anh lại dẫn cô đi về phía trước.

Hai người đi dọc theo lối đi bộ bên ngoài trường học.

Đi một lát, Tôn Điềm Điềm thấy một bà lão ngồi dưới cây đại thụ phía trước, cô giơ tay chỉ vào, "Anh còn nhớ bà lão kia không?"

Thẩm Niệm Thâm cũng thấy, thấp giọng cười, "Ừm, ngày này năm trước, không biết là cô gái ngốc nào đã mua của bà lão ấy bốn củ khoai lang đỏ rồi chưa trả tiền đã chạy mất."

Tôn Điềm Điềm nhớ tới khi đó liền thẹn thùng cười, "Lúc đó là do em uống quá nhiều nên quên mất."

Thẩm Niệm Thâm đáp một tiếng, "Nói đến cái này, anh đột nhiên nhớ tới người nào đó hình như còn thiếu anh bốn củ khoai lang đỏ."

Tôn Điềm Điềm sặc nước miếng, "... Sao anh lại nhớ dai vậy."

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, "Người nào đó mua bốn củ khoai lang, chính mình ăn hơn ba củ rồi để lại cho anh có một mẩu, anh không nên

nhớ kỹ sao?"

Tôn Điềm Điềm bật cười, "Được rồi, em mua cho anh."

Cô dẫn Thẩm Niệm Thâm đi qua, ngồi xổm trước mặt hàng khoai lang đỏ, giọng nói ngọt ngào: "Bà ơi, lấy cho cháu bốn củ khoai lang đỏ."

"Được, chờ một lát."

Bà lão đáp lời, gắp bốn củ khoai lang còn nóng hổi vào túi giấy.

Tôn Điềm Điềm lấy ra mười đồng tiền đưa cho bà lão, "Cảm ơn bà."

Bà lão cười, "Không cần cảm ơn."

Bà nhận lấy tiền rồi đưa túi khoai cho Tôn Điềm Điềm.

Thời điểm ngẩng đầu giống như nhớ tới chuyện gì đó, "Bà có nhớ cháu."

Tôn Điềm Điềm: "..."

"Năm trước mua khoai lang của bà không có đưa tiền."

Tôn Điềm Điềm tức khắc quẫn bách, cười xấu hổ.

Còn chưa kịp giải thích thì bà lão đột nhiên cười rộ lên, chỉ vào Thẩm Niệm Thâm, "Cuối cùng là bạn trai của cháu tới trả tiền."

Thẩm Niệm Thâm cười, giơ tay kéo Tôn Điềm Điềm vào lòng, "Bạn gái cháu có chút ngốc, bà đừng để trong lòng."

Tôn Điềm Điềm nghe vậy liền ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: "Anh mới ngốc ấy."

Thẩm Niệm Thâm nén cười, nhìn Tôn Điềm Điềm với ánh mắt tràn đầy sủng nịch.

Bà lão ở bên cạnh nhìn, cười ha hả nói: "Cô bé, bạn trai của cháu rất yêu cháu đấy."

Bà lão là người từng trải, ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm tràn đầy tình yêu, tự nhiên mà biểu lộ, là thích đến tâm khảm mới

có loại ánh mắt này.

Tôn Điềm Điềm cười, đôi mắt cong cong, "Cháu biết rồi ạ, cảm ơn bà."

Tôn Điềm Điềm nắm tay Thẩm Niệm Thâm trở về, cô đưa túi khoai lang cho anh, "Cầm đi, quỷ hẹp hòi."

Thẩm Niệm Thâm cười cười rồi nhận lấy, "Vốn còn định chia cho em một củ, nếu anh là quỷ hẹp hòi vậy chẳng cần chia nữa."

Thẩm Niệm Thâm chưa ăn cơm chiều, thật đúng là có chút đói.

Anh cùng Tôn Điềm Điềm về trường mua hai chai nước rồi đến sân thể dục.

Hai người ngồi trên ghế đá, Thẩm Niệm Thâm mở túi khoai lang ra, mùi hương lập tức lan tỏa.

Tôn Điềm Điềm không khỏi nuốt nước miếng, thò đầu lại gần, ánh mắt trông mong nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Chồng à, cho em ăn một miếng đi."

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày cười, "Không phải anh là quỷ hẹp hòi sao?"

Tôn Điềm Điềm vội lắc đầu không ngừng, "Chồng em là người hào phóng nhất."

Thẩm Niệm Thâm mỉm cười, nhéo cằm cô, "Nói một câu dễ nghe đi, vui sẽ cho em một miếng."

Lời ngon tiếng ngọt sao bằng một nụ hôn thâm tình. Cô trực tiếp ôm cổ rồi hôn anh.

Thẩm Niệm Thâm thuận thế ôm lấy cô, anh mút môi cô rồi vươn đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, sau đó thuần thục len vào, mạnh mẽ công thành đoạt đất.

Tôn Điềm Điềm nhiệt tình đáp lại, cô phối hợp, cùng anh môi lưỡi triền miên.

Tôn Điềm Điềm bị hôn đến hô hấp có chút dồn dập, mặt nghẹn đến đỏ bừng, Thẩm Niệm Thâm cũng có chút khắc chế không được mà động tình, anh buông cô ra, tay phải ôm chặt eo cô, ấn thân thể cô vào lòng anh, sau đó nhẹ nhàng dán bờ môi ấm áp lên cánh môi mềm mại của Tôn Điềm Điềm mà thấp thấp thở dốc.

Qua một hồi lâu, Tôn Điềm Điềm hơi hơi nâng đôi mắt, nghẹn giọng hỏi anh, "Em có thể ăn một miếng không?"

Không khí vốn rất ái muội lại bị câu nói của Tôn Điềm Điềm bất thình lình nháy mắt phá hủy, Thẩm Niệm Thâm bật cười, rốt cuộc cũng hoàn toàn buông cô ra rồi nhéo nhéo mặt cô, "Cho em ăn đó, đồ ngốc."

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài đến 11 giờ tối, anh muốn trở về thăm bà ngoại nên đưa Tôn Điềm Điềm về ký túc xá.

Tôn Điềm Điềm có chút luyến tiếc, ở bên ngoài kí túc xá ôm Thẩm Niệm Thâm hơn nửa ngày không buông.

Thẩm Niệm Thâm xoa xoa đầu cô, "Vào trong đi, ngày mai anh lại đến tìm em."

Tôn Điềm Điềm vùi đầu trong lòng anh, rầu rĩ mà 'ừm' một tiếng, qua một lát mới ngẩng đầu, "Ngày mai em gọi điện thoại cho anh."

"Được."

Tuy rằng luyến tiếc, nhưng Tôn Điềm Điềm vẫn rất hiểu chuyện, cô vẫy tay với Thẩm Niệm Thâm, "Trên đường chú ý an toàn."

"Được."

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm cáo biệt, lưu luyến mỗi bước đi, đến khi bước vào sảnh cô mới không quay lại nhìn nữa mà chạy vội về phòng.

Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài, mắt thấy Tôn Điềm Điềm đã vào ký túc xá mới xoay người, ra khỏi trường học.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm về đến nhà, TV ở phòng khách vẫn còn đang mở, thanh âm rất nhỏ.

Dì giúp việc ngồi trên sô pha xem TV nghe thấy tiếng mở cửa liền vội đứng lên, nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm, rất là kinh hỉ, "A Niệm con đã trở lại."

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, liếc mắt về hướng phòng ngủ, đè nặng thanh âm, "Bà ngoại ngủ rồi sao?"

"Đúng vậy, 8 giờ đã ngủ rồi." Người đang nói chuyện là người giúp việc mà Thẩm Niệm Thâm mời về chăm sóc cho bà ngoại. Lúc trước bà ngoại nằm viện, dì giúp việc này đã chăm sóc cho bà ngoại rất khá, nói chuyện cũng rất hợp gu bà ngoại nên ba tháng trước Thẩm Niệm Thâm đã thuê dì về chăm sóc bà ngoại.

Lúc anh vừa mới bắt đầu đi làm điều kiện có chút gian nan, tiền lương thực tập không cao nên chỉ có thể duy trì việc mua thuốc và phí kiểm tra sức khỏe, lần trước anh được chuyển lên chính thức, tiền lương cũng được nâng lên, vừa vặn anh lại giao dịch một hạng mục cho công ty, tuy không phải là hạng mục rất lớn nhưng cũng được tiền thưởng rất phong phú.

Tuy Lương Kì cùng Điềm Điềm thường xuyên tới thăm chăm sóc bà ngoại, nhưng một mình bà ở nhà chung quy vẫn không yên tâm, cho nên vừa có tiền anh liền lập tức mời dì giúp việc về chăm sóc bà ngoại.

Cho nên vì sao phải liều mạng kiếm tiền như vậy? Bởi vì cần thiết.

Trước khi ngồi máy bay trở về Thẩm Niệm Thâm còn ở bên ngoài làm việc, vì muốn cho Tôn Điềm Điềm một cái Giáng Sinh kinh hỉ, không có nghỉ ngơi một chút liền lập tức trở về. Đến lúc này mới cảm thấy cả người mệt mỏi đến lợi hại, nói: "Con đi nghỉ trước, dì cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Dì Trần vội gật đầu, "Được, con mau đi nghỉ ngơi đi, trễ như vậy mới trở về khẳng định là rất mệt rồi."

Thẩm Niệm Thâm trở lại phòng, lấy quần áo rồi đến phòng vệ sinh tắm rửa một cái, rửa mặt trở về phòng, thật sự là quá mệt mỏi, thế nên vừa đặt đầu xuống liền lập tức ngủ mất.

Anh khó mà được nghỉ mấy ngày liền ngủ một giấc đến 10 giờ sáng mới dậy.

Việc đầu tiên khi tỉnh dậy chính là gọi điện cho Tôn Điềm Điềm, điện thoại vừa vang lên một tiếng liền lập tức nối máy.

"A Niệm."

Thẩm Niệm Thâm vừa nghe thấy giọng Tôn Điềm Điềm, tâm tình liền rất tốt, 'ừm' một tiếng, "Đang làm gì thế?"

Anh mới vừa tỉnh dậy nên giọng nói có chút khô khốc.

Tôn Điềm Điềm nói: "Em vừa mới tan học, đang định gọi điện thoại cho anh đây, anh vừa mới dậy sao?"

"Ừm, vừa mới dậy."

"Vậy anh ăn sáng trước đi, một lát nữa em tới tìm anh."

Thẩm Niệm Thâm từ trên giường ngồi dậy, giọng nói khàn khàn: "Trên đường chú ý an toàn."

"Ừm, em biết rồi."

Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điềm Điềm cúp máy, ra khỏi phòng thì thấy bà ngoại đang ngồi nói chuyện với dì Trần, vừa thấy cháu ngoại liền kích động muốn đứng lên, Thẩm Niệm Thâm bước nhanh qua đỡ lấy bà lão, "Bà ngoại ngồi đi."

Thẩm Niệm Thâm vừa tốt nghiệp liền đến thành phố Z làm việc, đã nửa năm rồi, đây là lần đầu tiên trở về. Bà ngoại thấy cháu ngoại, kích động đến rơi nước mắt, bàn tay già nua run rẩy sờ sờ mặt cháu ngoại, "Gầy đi rồi, nửa năm nay cháu phải ở bên ngoài chịu khổ rồi."

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, "Không khổ."

Anh đỡ bà ngoại ngồi xuống, nói: "Nghe bác sĩ Trương nói gần đây tình trạng sức khỏe của bà cũng không tệ lắm, nhất định phải duy trì, tâm tình vui vẻ rất quan trọng."

Tuy Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài nhưng tình trạng của bà ngoại anh đều biết hết, mỗi cuối tuần anh đều sẽ gọi điện thoại cho bác sĩ chủ trị một lần.

Bà ngoại gật đầu, "Bà biết rồi, A Niệm nhà chúng ta nỗ lực ở bên ngoài kiếm tiền như vậy, bà nhất định sẽ bảo dưỡng thân thể thật tốt. Điềm Điềm nói, bà phải sống lâu trăm tuổi, phải đợi cháu cùng Điềm Điềm kết hôn rồi ôm chắt ngoại nữa."

Thẩm Niệm Thâm cầm lòng không đậu mà cười rộ lên, "Điềm Điềm nói như vậy sao?"

Bà ngoại nghĩ đến Điềm Điềm, trên mặt cũng lộ ra tươi cười, "Đúng vậy, đứa bé Điềm Điềm kia thường xuyên tới thăm bà, lại còn hát cho bà nghe nữa."

Thẩm Niệm Thâm cười, mặt mày phá lệ ôn nhu, "Cô ấy hát rất êm tai."

Khi đó bà ngoại bệnh nặng, Tôn Điềm Điềm cùng anh đi giao thức ăn, mỗi đêm về nhà đều ngồi sau xe hát cho anh nghe.

Nhớ tới tình cảnh khi đó, nó tựa như mới ngày hôm qua.

Dì Trần làm cơm sáng, từ trong phòng bếp bưng ra, "A Niệm, tới ăn sáng đi, dì nấu một ít cháo với mua mấy cái bánh bao."

Thẩm Niệm Thâm đáp, "Cảm ơn dì, lát nữa cháu sẽ ăn."

Thẩm Niệm Thâm đến phòng vệ sinh rửa mặt, thời điểm đi ra thì Lương Kì đã tới, đang ngồi trên bàn cơm ăn sáng.

Thấy Thẩm Niệm Thâm liền cười tiếp đón, "Ồ, anh đã về rồi."

Thẩm Niệm Thâm cũng cười, qua chụp bả vai cậu, "Tiểu tử, hôm nay không đi làm à."

"Hôm nay em trực đêm."

Năm trước Lương Kì thi đại học, không thi đậu nên chán nản tìm đại một công việc để làm.

Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống đối diện cậu, "Em cứ tạm bợ như vậy cũng không nên, có việc gì muốn làm không?"

Lương Kì cắn một miếng bánh bao, nuốt xuống rồi nói: "Anh cho rằng em là anh à, phải có bằng cấp có năng lực mới được."

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu uống cháo, suy nghĩ một lát, "Không phải em thích nghiên cứu game sao, tìm công ty game thử xem."

Lương Kì đáp một tiếng, "Ăn tết xong rồi nói sau."

Thẩm Niệm Thâm uống mấy ngụm cháo, dạ dày đau, anh nhíu mày lại, miễn cưỡng ăn thêm hai miếng rồi buông đũa xuống.

Lương Kì thấy thế liền hỏi, "Làm sao vậy?"

"Không sao."

Thẩm Niệm Thâm đứng lên, cầm ly nước về phòng.

Lương Kì uống cháo xong liền đi theo vào.

Thẩm Niệm Thâm đặt ly lên bàn sách, sau đó mở vali lấy một hộp thuốc ra.

Anh ngồi ở trên ghế, lấy ra mấy viên thuốc rồi dốc vào miệng, uống một ngụm nước rồi ngửa đầu nuốt xuống.

Lương Kì cầm hộp thuốc nhìn nửa ngày, mày nhăn lại, "Đây là thuốc đau dạ dày sao?"

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng rồi đặt ly xuống.

"Không phải, anh bị đau dạ dày từ khi nào vậy? Trước kia không phải vẫn rất tốt sao?"

"Không nghiêm trọng, đừng lo lắng." Dừng một chút rồi lại dặn dò Lương Kì, "Đừng nói với Điềm Điềm."

Với tính tình của Điềm Điềm, biết anh đau dạ dày khẳng định sẽ rất lo lắng.

Lương Kì đặt hộp thuốc xuống, "Em nói anh một mình ở bên ngoài, đừng chỉ nghĩ đến kiếm tiền, thân thể này của anh còn cần không?"

Mỗi lần cậu gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm, anh không phải đang tăng ca thì chính là đang chuẩn bị tăng ca, không phải đang đi công tác

thì cũng chính là đang trên đường đi công tác, hôm Quốc Khánh lần trước anh cũng ở bên ngoài công tác.

"Cái công việc kia của anh là dành cho người làm sao? Một ngày làm mười sáu mười bảy tiếng đồng hồ? Mấy người là người sắt sao, không ăn không uống không ngủ cũng được sao?"

Thẩm Niệm Thâ cười tự giễu, "Nếu không thì kiếm tiền ở đâu ra?"

Lương Kì đáp một tiếng, "Đúng vậy, chi tiêu một tháng của anh rất nhiều."

Tiền thuốc men của bà ngoại, tiền lương trả cho dì giúp việc, tiền thuê nhà, còn phải tích cóp cho cô vợ ngốc kia. Thật đủ vất vả.

"Nhưng cường độ làm việc của các anh thật sự quá lớn, anh đừng để đến lúc đó tiền không kiếm được mà thân thể thì ngã bệnh đấy." Lương Kì thật lòng nói, dừng một chút rồi lại nói tiếp: "Thật ra với năng lực của anh làm cái gì mà không kiếm ra tiền, hà tất phải một hai làm loại công việc có cường độ cao áp lực lớn này."

Công việc của anh mỗi người đều phải có chỉ số thông minh cao, tinh anh trong ngành, các loại bối cảnh tài nguyên, người có xuất thân từ tầng dưới chót như Thẩm Niệm Thâm, muốn bò đến đỉnh quả thật là khó hơn lên trời.

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát rồi nhìn Lương Kì, "Em có biết ngoại trừ tiền còn phải có cái gì không?"

Lương Kì mờ mịt, lắc đầu.

"Còn phải có tài nguyên cùng nhân mạch, hiểu không?"

Muốn sinh tồn trong cái xã hội này cũng không khó, nhưng muốn leo từ tầng chót nhất trong xã hội lên đến đỉnh của kim tự tháp thì năng lực thôi là không đủ, phải có tiền tài, nhân mạch, tài nguyên thiếu một thứ cũng không được.

Không có bối cảnh gia đình không có người nâng đỡ, muốn bò đến đỉnh kim tự tháp, chung quy phải trả giá nhiều hơn những người vừa sinh ra

đã đứng trên đỉnh cao của nhân sinh, phải đi con đường gian nan và lâu dài hơn.

Nhưng điều này không sao, dựa vào chính mình đạt được vinh quang đều xứng đáng hết.

Chương 76

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm xin nghỉ ba ngày, sau khi trở về liền vội vàng chuyển nhà cho bà ngoại, sau đó lại dẫn bà đi kiểm tra sức khỏe.

Đã nửa năm chưa trở về, anh muốn ở cạnh bên và chăm sóc cho bà ngoại nhiều hơn. Tôn Điềm Điềm mấy ngày này vẫn luôn ở bên Thẩm Niệm Thâm, hai người như hình với bóng, ngay cả buổi tối cũng ngủ chung.

Thẩm Niệm Thâm thuê cho bà một căn nhà, không lớn lắm, ba phòng ngủ một phòng khách, bà ngoại một phòng, dì giúp việc một phòng, còn lại một phòng, lúc trở về anh có thể ở. Căn nhà mới này cách bệnh viện khá gần, xung quanh cây cối xanh tươi, quả thật không tồi. Tuy rằng cũng không tính là quá tốt, nhưng so với căn nhà cũ trước kia thì đã tốt hơn rất nhiều.

Vừa tới tiểu khu, bà ngoại liền thấy khẩn trương, bà kéo Thẩm Niệm Thâm không ngừng hỏi anh tiền thuê một tháng là bao nhiêu.

Nghĩ đến cháu ngoại một mình ở bên ngoài vất vả dốc sức làm việc, tiền kiếm được tất cả đều tốn trên người bà lão như mình, trong lòng liền phá lệ tự trách cùng áy náy.

Thẩm Niệm Thâm an ủi: “Tiền thuê không đắt đâu ạ. Huống hồ bà đã nuôi nấng con lớn lên, tốn nhiều tiền cũng là việc nên làm.”

Thẩm Niệm Thâm mới đi làm được nửa năm, tiền lương cũng không tính là quá cao, nhưng phí tổn này trước mắt anh vẫn có thể chi trả được.

…

Tôn Điềm Điềm đã hai ngày không về ký túc xá. Buổi tối tắm rồi nằm ở trên giường Thẩm Niệm Thâm, Trình Đóa đột nhiên gọi video cho cô.

Thẩm Niệm Thâm đến phòng tắm tắm rửa, Tôn Điềm Điềm một mình ở trong phòng, cô từ trên giường ngồi dậy, lót gối đầu lên đầu giường rồi dựa lưng vào.

Cô cầm di động, bấm nút nghe máy.

Ở đầu kia, trong ký túc xá ánh đèn sáng choang, Trình Đóa cùng Tạ Nghiên đều thò đầu đến trước màn hình.

Vừa thấy Tôn Điềm Điềm, Tạ Nghiên liền kích động kêu lên, "Điềm Điềm! Cậu đang ở đâu vậy?!"

Tôn Điềm Điềm cũng không gạt các cô, "Tớ đang ở nhà A Niệm."

Trình Đóa nhìn cô, tấm tắc cười, "Cậu đang mặc quần áo của Thẩm Niệm Thâm đúng không?"

Sau khi Thẩm Niệm Thâm trở về, Tôn Điềm Điềm liền không về trường, mỗi ngày đều ở bên anh, cô cũng không về ký túc xá lấy áo ngủ, cho nên đã mặc áo thun của anh. Áo thun rất lớn, chiếc áo rộng thùng thình chồng lên người, vừa nhìn liền biết là của Thẩm Niệm Thâm.

Tôn Điềm Điềm đáp một tiếng, khóe miệng cong cong, "Đúng là của A Niệm, tớ không mang theo áo ngủ."

Tạ Nghiên liền kích động, giống như vừa bắt được một tin bát quái rất kinh thiên, cô nàng kích động gào lên: "Trời ơi, Điềm Điềm! Hai người các cậu đây là cửu biệt gặp lại, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, có củi khô lửa bốc không?!"

Thẩm Niệm Thâm tắm rửa xong trở vào, vừa mới đẩy cửa ra liền nghe thấy mấy chữ "Củi khô lửa bốc". Anh hơi dừng lại, nhíu mày nhìn về phía Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm đột nhiên quay lại, tức khắc quẫn bách đến đỏ mặt, đang muốn tắt video thì thanh âm của Tạ Nghiên lại truyền đến, "Ai da, chúng tớ không quấy rầy chuyện tốt của hai người nữa, cúp máy đây!"

Dứt lời liền tắt video.

Tôn Điềm Điềm ngơ ngẩn sững sờ, vài giây sau mới ngẩng đầu, cười với Thẩm Niệm Thâm, "… Anh nhanh vậy…"

Thẩm Niệm Thâm đứng ở cửa, khóe miệng gợi lên một đường cong, trong mắt mang theo ý cười ý vị thâm trường.

Anh nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm cười một lát, sau đó xoay người đóng cửa khóa lại.

Xoay người, đi tới hướng Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm cười đến thẹn thùng, thấy anh đi tới, cô cúi đầu nhích vào bên trong.

Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống bên mép giường, tay trái chống trên ván giường, nửa người trên nghiêng về phía trước, tay phải nắm cằm Tôn Điềm Điềm, anh nhìn cô, giọng nói không giấu được ý cười, "Em muốn cùng anh củi khô lửa bốc sao?"

Tôn Điềm Điềm bỗng trợn tròn mắt, đột nhiên ngẩng đầu, "Không phải em nói!"

Cả khuôn mặt Tôn Điềm Điềm đều đỏ bừng. Tuy cô cũng có nghĩ như vậy một chút nhưng... cô tốt xấu gì cũng là một cô gái, sao có thể không biết xấu hổ mà nói trắng ra như vậy.

(Tiểu Hy: Người ta gọii cái này là "Nghiện mà ngạii" í ~(〃゜3゜〃)~)

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm cô mà cười, ý cười tràn ngập nơi đáy mắt.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm cười đến tâm hoảng loạn, cô cảm thấy anh giống như đã nhìn thấu tâm tư của mình.

Cô bỗng nhiên có chút khẩn trương, ngón tay nắm chặt góc chăn. Qua một lát, cô mím môi, khẩn trương nhìn vào mắt Thẩm Niệm Thâm, "Anh… Anh muốn không…"

Thanh âm của cô có chút run lên, vừa nói xong, bên tai đã đỏ ửng, bất giác siết chặt ngón tay, nhưng cô lại không có dời tầm mắt, chỉ mím môi, có chút khẩn trương mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Tôn Điềm Điềm vừa nói ra lời này, Thẩm Niệm Thâm liền ngây ngẩn cả người. Anh vốn chỉ là định chọc cô một chút, không nghĩ tới…

Ý cười trong mắt dần dần thu liễm, ánh mắt thâm thúy của anh dừng ở làn môi mềm mại của Tôn Điềm Điềm, hầu kết bất giác chuyển động.

Nhưng anh vẫn như cũ không chuyển động, cứ như vậy mà ngồi đó, ánh mắt nhìn Tôn Điềm Điềm thật sâu.

Tôn Điềm Điềm cũng nhìn anh, nghĩ đến ngày mai anh lại phải đi, trong lòng cô lại khó chịu.

Cô mặc kệ, hai tay ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu hôn anh.

Cô hôn thật sự rất vụng về, loại chuyện này trước nay đều là Thẩm Niệm Thâm chiếm quyền chủ động, cô đi theo tiết tấu của anh phối hợp với anh là được. Môi cô trằn trọc mơn trớn môi Thẩm Niệm Thâm, nửa ngày không có thâm nhập vào thêm một bước.

Thẩm Niệm Thâm chịu không nổi sự chậm chạp như vậy, anh đột nhiên cúi người, đè cô xuống dưới thân.

Anh cắn môi cô, Tôn Điềm Điềm bị đau liền hô nhỏ một tiếng, anh thuận thế chui vào khoang miệng cô, chiếc lưỡi ướt át cùng cô dây dưa.

Anh hôn thật sự dùng sức, giống như muốn cắn nuốt cô. Tôn Điềm Điềm bị hôn đến có chút khó thở, nhưng lại không muốn đẩy ra, cô ôm chặt cổ Thẩm Niệm Thâm, nhiệt liệt đáp lại anh.

Hai người hôn thật lâu, cho đến khi Thẩm Niệm Thâm cũng có chút thở không nổi mới buông ra. Anh vùi đầu vào cổ Tôn Điềm Điềm mà thấp thấp thở dốc.

Tôn Điềm Điềm ôm đầu anh, đôi mắt nhìn chằm chằm trần nhà, miệng khẽ nhếch, cái miệng nhỏ nhè nhẹ hít thở.

Thẩm Niệm Thâm thật lâu không nhúc nhích, bờ môi nóng bỏng dán vào bên gáy Tôn Điềm Điềm, hơi thở nóng hổi phả vào sau cổ cô, Tôn Điềm Điềm có chút ngứa, theo bản năng rụt cổ lại, “A Niệm…”

Cô vừa mở miệng liền phát hiện giọng nói của mình đã khàn đặc.

Cô tức khắc đỏ mặt, mím môi không nói nữa.

Thẩm Niệm Thâm sau một lúc lâu mới nâng đầu, ánh mắt rất sâu nhìn cô chăm chú.

Đôi mắt anh đen nhánh, không nói lời nào. Tôn Điềm Điềm cùng anh đối diện trong chốc lát, cô bỗng có chút thẹn thùng nên rũ mắt, không nhìn anh nữa.

Qua một lát, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên lại cúi đầu hôn cô, bờ môi nhẹ nhàng mơn trớn, thanh âm có chút khàn khàn, "… Không mua cái kia."

Tôn Điềm Điềm ngây ngốc, nhất thời không phản ứng kịp, "Cái gì?"

Vừa mới hỏi xong cô lại đột nhiên hiểu rõ, mặt bỗng chốc nóng lên, cô nâng mắt, đôi mi run rẩy, nhìn Thẩm Niệm Thâm, có chút khẩn trương hỏi: "Vậy… Vậy có muốn… ra ngoài mua không?"

Mấy chữ sau cô nói nhỏ đến chính mình cũng không nghe thấy, càng nói về sau, mặt cô càng đỏ hơn.

Thẩm Niệm Thâm trước kia cảm thấy lá gan của Tôn Điềm Điềm rất lớn, đặc biệt là cái lúc theo đuổi anh, lúc ấy anh cảm thấy trên đời này sao lại có một cô gái mặt dày như vậy. Sau đó khi ở bên Tôn Điềm Điềm, anh mới biết được thật ra cô là hổ giấy, đặc biệt là chuyện nam nữ, thẹn thùng đến lợi hại, có đôi khi hôn một chút cô cũng sẽ đỏ mặt.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, trong mắt bất giác lộ ra ý cười sủng nịch.

Anh buông Tôn Điềm Điềm ra rồi nằm xuống bên cạnh, anh ôm cô vào lòng, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, trầm mặc một lát rồi thấp giọng nói: "Lần sau đi." Dừng một chút lại nói tiếp: "Lúc chỉ hai chúng ta thôi."

(Tiểu Hy: Các nàng thấy đó, anh Thẩm bảo là khi hai người ở riêng nhá, nên các nàng không được ăn thịt đâu :"<)

Thanh âm của anh có chút khàn khàn, anh rất nỗ lực khắc chế.

Tôn Điềm Điềm khuôn mặt nhỏ đỏ rực, lại nhịn không được muốn cười, đầu chôn trước ngực Thẩm Niệm Thâm, qua một lát, cô vẫn là không nhịn được liền bật cười.

Thẩm Niệm Thâm cong cong khóe miệng cười, xoa xoa đầu cô, "Ngủ không?"

Tôn Điềm Điềm không buồn ngủ, cô lắc đầu, từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu lên, “Không muốn ngủ.”

Ngày mai Thẩm Niệm Thâm phải đi rồi, cô muốn nói chuyện với anh nhiều hơn.

“Ra ngoài đi dạo không?” Mới 10 giờ tối, cũng không tính là quá muộn, đi ra ngoài còn có thể ăn khuya, đi dạo cảnh đêm.

Tôn Điềm Điềm chỉ mới sửa soạn sương sương đã bị Thẩm Niệm Thâm kéo ra ngoài.

Hiện tại Thẩm Niệm Thâm thuê một căn nhà ở ngay trung tâm thành phố, vừa ra cửa đã là khu đô thị phồn hoa.

Mười giờ tối, cuộc sống về đêm mới vừa bắt đầu, trên đường khắp nơi đều là người, xung quanh tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ, cả thành phố lập lòe trong ánh đèn neon, khung cảnh phá lệ phồn hoa náo nhiệt.

Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm, hai người tản bộ chầm chậm dọc theo lối đi bộ.

Góc đường phía trước có bán kẹo bông gòn, Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nói: “Anh mua kẹo bông gòn cho em nhé?”

Tôn Điềm Điềm nhớ tới lần đầu tiên cùng Thẩm Niệm Thâm hẹn hò ở một cái công viên gần trường, Thẩm Niệm Thâm cũng mua cho cô một cây kẹo bông gòn.

Cô cong mắt cười, “Được.”

Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm qua đó rồi gọi cho cô một cây kẹo bông gòn loại lớn vị dâu thơm ngọt.

Tôn Điềm Điềm một tay bị Thẩm Niệm Thâm nắm, một tay cầm kẹo bông gòn ăn.

Kẹo bông gòn rất lớn, Tôn Điềm Điềm cắn xuống một ngụm, mũi cùng miệng đều dính nước đường.

Thẩm Niệm Thâm cười, anh chợt dừng chân rồi lấy túi khăn giấy từ túi quần, rút ra một tờ để lau mặt cho Tôn Điềm Điềm, ngữ khí phá lệ sủng

nịch, “Ăn từ từ thôi, lấm lem như mèo hoa ấy.”

Tôn Điềm Điềm để cho Thẩm Niệm Thâm lau mặt giúp, cô nâng đầu, cong cong khóe mắt nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm lau khô mặt cho cô. Ánh đèn đường mờ nhạt chiếu xuống đỉnh đầu Tôn Điềm Điềm, khuôn mặt xinh đẹp của cô ẩn dưới vầng sáng, Thẩm Niệm Thâm nhìn cô chằm chằm, không khỏi có chút mê mẩn.

Sau một lúc lâu, anh bỗng nhiên nắm cằm cô rồi cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ xuống môi cô.

Tôn Điềm Điềm vừa mới ăn kẹo bông gòn vị dâu tây nên rất ngọt.

Thẩm Niệm Thâm mơn man làn môi Tôn Điềm Điềm, nụ hôn ôn nhu mà nhẹ nhàng, sau một lúc lâu mới hơi hơi buông ra.

Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm đi lang thang không có mục tiêu trên phố.

Trong chốc lát ấy, Tôn Điềm Điềm thật hy vọng hai người bọn họ cứ như vậy mà đi hết đời, không cần hừng đông, cũng không cần chia xa.

Nhìn cảnh đêm nơi thành thị phồn hoa, Tôn Điềm Điềm suy nghĩ thật lâu, vẫn là nhịn không được hỏi một câu, “A Niệm, thật ra chỗ này cũng rất phồn hoa, anh có nghĩ tới.. sẽ trở về không?”

Cô đứng đó, trong đêm tối, đôi mắt tỏa sáng như ngôi sao trên bầu trời, không chớp mắt mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

…

Tôn Điềm Điềm hỏi xong câu đó liền ý thức được mình đã hỏi một câu vô nghĩa.

Thẩm Niệm Thâm hiện giờ sự nghiệp vừa mới khởi bước, anh phải vất vả ở thành phố Z mới có chút phát triển, sao có thể nửa đường từ bỏ.

Sau đêm đó, Thẩm Niệm Thâm lại trở về thành phố Z, một mình tiếp tục dốc sức làm việc ở thành phố xa lạ.

Anh vẫn như cũ mỗi ngày 6 giờ thức dậy, thường hay bận rộn đến rạng sáng ba giờ mới có thể nghỉ ngơi. Anh thường hay đứng ngây ngốc trước cửa sổ lúc rạng sáng hai ba giờ, đứng nhìn khu đô thị rộng lớn phồn hoa này.

Anh ngẫu nhiên sẽ nhớ tới cảnh tượng lúc còn bé sống ở nông thôn, bần cùng, khuất nhục, tự bế. Anh thoát khỏi nơi đó, đứng lên bằng chính mình.

Anh tính toán chi tiêu của mỗi tháng, tính toán tiền thuốc men của bà ngoại, tính toán ngày Tôn Điềm Điềm sẽ tốt nghiệp, tính toán xem chiếc nhẫn kim cương tốn bao nhiêu tiền, tính toán áo cưới cùng hôn lễ, tính toán nhà ở, tính toán tiền tiết kiệm của anh… Còn kém quá xa.

Anh liều mạng làm việc, áp lực đè nặng trên lưng khiến anh thở không nổi. Đầu giường đặt thuốc an thần, mỗi đêm anh phải uống hai viên mới có thể đi vào giấc ngủ.

Tối nay, anh gọi video với Tôn Điềm Điềm, sau khi cúp máy, anh nằm trên giường, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm trần nhà. Tim anh đập rất nhanh, trong lòng một nỗi lo âu.

Ngày hôm sau đi làm, Lưu Hạ ngồi đối diện anh mãi không tới, đến tận 10 giờ sáng cậu ta mới khoan thai tới muộn. Giám đốc kêu cậu ta đến văn phòng, chỉ một lát sau, bên trong liền truyền đến tiếng mắng chửi, toàn bộ khu làm việc một mảnh an tĩnh, ai nấy đều nghiêm túc gõ máy tính, mỗi người đều theo bản năng mà ngừng thở.

Thẩm Niệm Thâm nhìn lướt qua văn phòng giám đốc, trên máy tính đột nhiên phát tới một tin nhắn, là lãnh đạo trực thuộc của anh, hỏi anh có nhận dự án lần này không, quyết định trong vòng nửa phút.

Anh giơ tay ấn xuống ấn đường, gõ một hàng chữ trên máy tính rồi gửi qua trong vòng nửa phút.

Anh đột nhiên cảm thấy mỏi mệt, bắt đầu từ tháng sáu nhập chức, hơn nửa năm nay gần như hoàn toàn không có nghỉ ngơi.

Chỉ một lát sau Lưu Hạ ra khỏi văn phòng, Thẩm Niệm Thâm nhìn về phía cậu ta, Lưu Hạ nhướng mày về hướng anh rồi cười cười, bộ dáng *thần thanh khí sảng[1].*

[1] Thần thanh khí sảng: tinh thần khoan khoái, tâm tình thư sướng.

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Bị mắng còn cao hứng như vậy?

Lưu Hạ đi tới, đặt mông ngồi lên ghế của mình.

Lưu Hạ cười hì hì thò đầu đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, "Đoán xem tôi vừa làm gì?"

Thẩm Niệm Thâm liếc cậu ta một cái, "Từ chức?"

Lưu Hạ bỗng dưng trừng lớn hai mắt, "Ôi trời, làm sao anh biết!"

Thẩm Niệm Thâm: "Đoán."

Lưu Hạ sớm đã nói chuyện muốn từ chức, có thể kiên trì đến bây giờ cũng là không dễ dàng.

Công việc này mỗi năm đều có rất nhiều người từ chức, chuyện này rất bình thường.

Thời gian làm việc là từ chín giờ sáng đến chín giờ tối, 10 giờ Thẩm Niệm Thâm mới rời khỏi công ty, Lưu Hạ đã nhắn tin cho anh: "Uống rượu không? Chỗ cũ nhé?"

Thẩm Niệm Thâm gọi xe đến quán rượu nhỏ ở phố cũ.

Lưu Hạ ngồi ở bên trong, cách một cửa sổ vẫy tay về hướng anh.

Thẩm Niệm Thâm đi tới, đẩy cửa bước vào.

Bên ngoài gió lớn, vừa tiến vào trong liền cảm thấy ấm áp.

Thẩm Niệm Thâm cởi áo khoác rồi đi vào.

Lưu Hạ cười tiếp đón anh, "Ngồi đi."

Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống đối diện Lưu Hạ.

Lưu Hạ rót rượu cho anh, anh liền ngăn cậu ta lại, “Đừng rót, tôi uống nước.”

“Làm sao vậy?”

Thẩm Niệm Thâm xách ấm trà từ bên cạnh qua, “Gần đây uống quá nhiều, dạ dày không thoải mái.”

Lần trước Thẩm Niệm Thâm nhận một hạng mục, mỗi ngày đều phải đi tiếp rượu khách hàng, thật sự rất khó chịu.

Lưu Hạ cũng không miễn cưỡng anh, buông bình rượu xuống, cậu thở dài, thần thanh khí sảng, “Ông đây đã lâu không vui sướng như vậy, nửa năm nay thiếu chút nữa đã mệt chết rồi.”

Mỗi năm rất nhiều người rời đi, lại có rất nhiều người mang theo đủ loại lý do mà tiến vào, lương cao đầy hứa hẹn, cũng có nguyên nhân vì thật sự thích.

Lưu Hạ lấy ra một tờ giấy từ túi quần rồi đẩy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn lướt qua rồi cầm lên, là bệnh án — Lo âu quá độ.

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Lưu Hạ, “Không sao chứ?”

Lưu Hạ cười nhẹ, “Vẫn ổn, hiện tại rất nhẹ nhàng.”

Mỗi ngày cường độ công việc cao quả thật dễ dàng khiến người ta mỏi mệt lo âu, cho dù là Thẩm Niệm Thâm, ngẫu nhiên cũng cảm thấy lực bất tòng tâm nhưng lại không dám dừng lại.

“Nửa năm nay tôi không nghỉ ngơi chút nào, mọi lúc mọi nơi điện thoại reo lên một cái là phải đi công tác, cảm mạo phát sốt còn phải ngồi trước máy tính chạy deadline đến hơn nửa đêm, sau khi đi làm, mỗi ngày tôi với bạn gái đều cãi nhau, bởi vì tôi không có thời gian ở bên cô ấy, đã nói sẽ dẫn cô ấy ra ngoài chơi, rốt cuộc một cuộc điện thoại kêu tôi trở về, mới tháng trước, chúng tôi vừa chia tay…”

Lưu Hạ nói, đôi mắt dần dần phiếm hồng, “Hai chúng tôi ở bên nhau đã bốn năm, vốn đã nói năm nay sẽ kết hôn.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cậu ta, bỗng nhiên nghĩ tới Tôn Điềm Điềm.

Nửa năm nay, thật ra anh cũng rất ít có thời gian ở bên cô. Có đôi khi Tôn Điềm Điềm gửi tin nhắn cho anh, anh bận đến vài tiếng đồng hồ sau mới xem di động, vội vàng trả lời cô một cái rồi lại tiếp tục làm việc.

Cô chưa từng oán giận, nhưng anh biết, cô khẳng định cũng có mất mát.

Lưu Hạ ngửa đầu uống cạn ly rượu rồi lại cười rộ lên, "Nhưng không sao, hiện tại ông đây tự do, tiền kiếm nhiều như vậy, cuộc đời này dài như vậy, phải sống tự tại tiêu sái một chút."

Thẩm Niệm Thâm nhấp một ngụm trà rồi buông ly, hỏi Lưu Hạ, "Kế tiếp anh chuẩn bị làm gì?"

Lưu Hạ suy nghĩ một lát, nói: "Tôi sẽ tìm vợ tôi về trước, dẫn cô ấy ra ngoài đi dạo, nghỉ phép du lịch, cũng cho chính tôi được nghỉ ngơi một thời gian."

"Anh thì sao? Vẫn tiếp tục làm sao?"

Thẩm Niệm Thâm cười một cái, "Ừm, tạm thời không có con đường nào tốt hơn."

Lưu Hạ gật gật đầu, "Cũng đúng, năng lực làm việc của anh rất cao, tiền đồ tươi sáng, nhưng cũng đừng quá liều mạng, còn trẻ, con đường tương lai còn dài, thân thể quan trọng hơn."

Ra khỏi quán rượu đã là 12 giờ.

Lưu Hạ lái xe tới, "Tôi đưa anh về."

"Không cần, tôi còn có chút việc."

Lưu Hạ nhìn thời gian, có chút nghi hoặc, "12 giờ rồi đấy."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Anh về trước đi, lát nữa tôi sẽ gọi xe."

Lưu Hạ không miễn cưỡng, đi đến ven đường thì hạ kính xe xuống, "Được rồi, vậy anh tự về nhà, chú ý an toàn, giữ liên lạc nhé."

Lưu Hạ lái xe rời đi, Thẩm Niệm Thâm qua đường lớn đi đến hướng đối diện.

Trên đường không còn nhiều người lắm, thành phố phồn hoa đã dần dần an tĩnh lại.

Thẩm Niệm Thâm ngồi trên chiếc ghế bên đường, lấy di động gọi điện cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm đã được nghỉ đông, mấy ngày hôm trước lúc sinh nhật anh, cô vốn muốn tới tìm nhưng anh lại đang công tác ở bên ngoài, cô không thể đi được đành phải chúc mừng sinh nhật anh qua video.

Thấy Thẩm Niệm Thâm gọi điện tới, cô liền kích động lập tức nghe máy.

"A Niệm."

Đầu kia điện thoại trầm mặc thật lâu, chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét.

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, "A Niệm, làm sao vậy? Anh còn ở bên ngoài sao?"

Lại qua thật lâu, trong điện thoại mới vang lên một giọng nói thấp thấp, "Điềm Điềm."

"Ừm?"

Thẩm Niệm Thâm ngồi trên ghế, anh cúi người, tay phải nắm di động, tay trái đặt trên đầu gối.

Anh nhìn chằm chằm mặt đất, cổ họng bỏng rát như bị lửa thiêu đốt, sau một lúc lâu mới dùng thanh âm khàn khàn mà thấp giọng nói: "Anh rất nhớ em."

Có đôi khi, một câu anh nhớ em lại rất khác với anh yêu em.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này, nước mắt đột nhiên rơi xuống. Không biết như thế nào, trong đầu cô bỗng nhiên hiện ra thân ảnh Thẩm Niệm Thâm. Anh một mình ở bên ngoài, nhất định là rất cô độc.

Thanh âm nghẹn ngào, cô hỏi anh, "Tết anh có về không?"

…

Tết này Thẩm Niệm Thâm vẫn là không thể trở về, anh bị phân công nhiệm vụ, mỗi ngày đều phải làm việc đến đêm khuya.

Tôn Điềm Điềm đi theo ba mẹ về quê ăn tết, lại tâm tâm niệm niệm nghĩ đến Thẩm Niệm Thâm.

Tết Âm Lịch vừa qua, cô lập tức xách theo hành lí bay đến thành phố Z tìm Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm dọn đến chỗ ở mới, nhà ở trung tâm thành phố, một tiểu khu rất sạch sẽ.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm nghỉ hè tới tìm Thẩm Niệm Thâm, anh còn ở trong một ngõ nhỏ dơ loạn cũ. Vào lúc ban đêm tối lửa tắt đèn cô còn dẫm phải phân chó.

Cô nhớ rõ lúc ấy Thẩm Niệm Thâm rất áy náy, anh ôm cô rồi nói: “Cho anh thêm chút thời gian.”

Lúc ấy anh vẫn là cậu thanh niên nghèo vừa mới tiến vào xã hội, hiện giờ đã qua nửa năm, anh dựa vào sự nỗ lực của chính mình rốt cuộc cũng có được cuộc sống tốt hơn một chút.

Cậu thanh niên nghèo với hai bàn tay trắng, nửa năm qua anh làm sao ở đây, gian khổ trong đó chỉ có mình anh biết.

Tiểu khu có gác cổng, Tôn Điềm Điềm đứng ở cổng tiểu khu gọi điện cho Thẩm Niệm Thâm muốn anh tới đón cô.

Điện thoại vang lên nửa ngày mới chuyển được, lại không phải là Thẩm Niệm Thâm nghe máy.

“Alo?” Một giọng nam xa lạ truyền đến, thanh âm rất lớn, bộ dáng nghe còn rất lo âu.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt nửa ngày mới nói: “Xin chào, đây là điện thoại của Thẩm Niệm Thâm phải không?”

“Đúng đúng đúng, cô là vợ của anh Niệm sao? Cô có thể tới đón anh ấy không? Hội sở Thịnh Thiên, anh ấy uống say rồi.”

Tôn Điềm Điềm gọi xe qua đó, dọc theo đường đi không ngừng thúc giục tài xế lái nhanh, xe dừng lại, cô đẩy cửa ra, cất bước chạy vào hội sở.

Cách xa hai tháng, Tôn Điềm Điềm rốt cuộc cũng gặp lại Thẩm Niệm Thâm. Anh nằm trên sô pha, tây trang ném một bên, chiếc áo sơ mi trắng nhăn nhúm, một chân đặt trên sô pha, một chân rũ trên mặt đất.

Cô đi tới, ngửi thấy mùi rượu rất nồng, mặt anh đỏ bừng, ấn đường nhăn chặt, bộ dáng rất thống khổ.

Người đàn ông bên cạnh nói: "Anh Niệm vừa mới tiếp rượu khách hàng… Tôi vốn định đưa anh ấy về thì vừa lúc cô gọi điện thoại tới."

Cậu ta nói xong rồi đưa điện thoại của Thẩm Niệm Thâm cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm được ghi chú trong điện thoại Thẩm Niệm Thâm là "Vợ".

Tôn Điềm Điềm không chớp mắt nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm. Cô nhận lấy di động rồi bỏ vào túi mình, sau đó ngồi xổm xuống, cô muốn sờ mặt Thẩm Niệm Thâm nhưng tay lại phát run đến lợi hại, sau một lúc lâu cô mới đưa tay chạm nhẹ vào mặt Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm…"

Cô vừa mở miệng, thanh âm liền nghẹn ngào.

Thẩm Niệm Thâm mơ mơ màng màng giống như nghe thấy giọng nói của Tôn Điềm Điềm, anh liền chậm rãi mở to hai mắt.

Anh nhìn Tôn Điềm Điềm, cho rằng chính mình uống say nên xuất hiện ảo giác, tay trái nâng lên sờ nhẹ mặt cô, giọng nói khàn khàn, "Điềm Điềm? Anh đang nằm mơ sao?"

Tôn Điềm Điềm vừa nghe thấy lời này, ngực liền đau xót, nước mắt bỗng chốc rơi xuống, cô cầm tay anh, lắc đầu, "Không phải, là em."

Cô rơi nước mắt, đỡ Thẩm Niệm Thâm ngồi dậy, nghẹn ngào nói: "Em dẫn anh, chúng ta về nhà."

Chương 77

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm say không nhẹ, đầu choáng váng nặng nề, cả người không có một chút sức lực, mặc dù anh muốn vực dậy tinh thần, nhưng thân thể lại vẫn loạng choạng như cũ.

Tôn Điềm Điềm đau lòng chịu không được, cô không ngừng nói: "Anh dựa vào em, dựa vào em đi."

Cô đặt cánh tay Thẩm Niệm Thâm trên vai mình, một tay đỡ cánh tay anh, một tay ôm eo.

Thẩm Niệm Thâm cao hơn Tôn Điềm Điềm cả một cái đầu, trọng lượng cả thân thể đều đè trên người cô. Tôn Điềm Điềm vóc dáng nhỏ lại gầy, Thẩm Niệm Thâm dựa người vào, cả người đều bị đè ép, giống như giây tiếp theo sẽ ngã xuống.

Nhưng cô không ngã, cô nâng Thẩm Niệm Thâm từng bước một đi đến cực kì ổn thỏa.

Tài xế taxi còn đang chờ bên ngoài.

Tôn Điềm Điềm đỡ Thẩm Niệm Thâm ra khỏi hội sở, đi tới chỗ dừng xe, một tay ôm anh, một tay mở cửa sau của xe.

Lên xe, cô liền ôm Thẩm Niệm Thâm vào lòng, ấn chặt đầu anh ở trước ngực, cô ôm chặt lấy anh, ôn nhu mà vuốt ve đầu anh rồi nhẹ giọng nói: "Ngủ một lát đi, chỉ một lát là về đến nhà rồi."

Thanh âm của cô rất nhẹ nhàng, tựa như có một sức mạnh khiến người ta thấy yên lòng.

Thẩm Niệm Thâm vùi đầu trong lòng cô, nhắm mắt lại, ngửi hương hoa nhài nhàn nhạt trên người cô, cảm xúc căng chặt lúc này mới chậm rãi yên ổn xuống.

Tôn Điềm Điềm cúi đầu, không chớp mắt mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Anh nhắm mắt lại, giống như đã ngủ rồi.

Tôn Điềm Điềm nhìn khuôn mặt gầy ốm của anh mà đau lòng không thôi. Anh nhìn cực kì mỏi mệt, Tôn Điềm Điềm nhìn nhìn, nước mắt liền rơi xuống.

Cô sợ mình khóc thành tiếng liền cắn chặt răng lại, đầu nghiêng về hướng ngoài cửa sổ, cô ôm Thẩm Niệm Thâm không ngừng rơi nước mắt. Cô sớm đã biết Thẩm Niệm Thâm làm việc rất vất vả, nhưng không nghĩ tới sẽ vất vả đến như vậy. Một mình anh ở tại thành phố xa lạ này, căn bản không có người chăm sóc anh, nỗi khổ lẫn ủy khuất anh đều giấu vào lòng không nói với ai khác.

Anh chưa từng thay đổi, anh vẫn là A Niệm liều mạng đi kiếm tiền chữa bệnh cho bà ngoại như lúc trước, anh quật cường, kiên cường hơn nhiều so với những người khác.

Xe taxi chạy nửa giờ, rốt cuộc cũng tới bên ngoài tiểu khu Thẩm Niệm Thâm.

Tôn Điềm Điềm nhẹ nhàng sờ đầu Thẩm Niệm Thâm, cô cúi đầu, nhẹ giọng kêu anh, “A Niệm, về đến nhà rồi.”

Thẩm Niệm Thâm không tỉnh lại, anh ngủ rất sâu.

Tôn Điềm Điềm không kêu anh nữa, cô mở cửa xe, bước chân ra trước, tay vẫn như cũ không buông Thẩm Niệm Thâm ra, sau khi đứng vững thì quay đầu lại, cúi người đỡ Thẩm Niệm Thâm ra khỏi xe.

Cô nói với bác tài xế, “Bác ơi, làm phiền bác mở cốp xe ra giúp cháu ạ.” Vali của cô vẫn còn ở bên trong.

Cốp xe mở ra, Tôn Điềm Điềm đưa tay xách vali. Nhưng vali quá nặng, một tay cô xách không nổi.

Bác tài xế xuống xe, vòng đến sau xe rồi giúp cô xách vali ra.

“Cảm ơn, cảm ơn bác.” Tôn Điềm Điềm vội không ngừng nói lời cảm ơn.

“Không cần cảm ơn.” Bác tài xế liếc nhìn cô một cái rồi lại nhìn Thẩm Niệm Thâm đã say đến bất tỉnh nhân sự, lắc đầu, xoay người trở vào

trong xe.

Thẩm Niệm Thâm mê mê mang mang, đôi mắt nhắm chặt, thân thể vô thức dựa vào người Tôn Điềm Điềm. Cô cong người, một tay ôm eo anh, một tay kéo vali, từng bước một gian nan mà đi vào trong tiểu khu.

Tới cổng, cô buông vali ra rồi đưa tay sờ túi quần Thẩm Niệm Thâm.

Cô lấy tấm thẻ đưa cho gác cổng, xoát thẻ rồi mới kéo vali đi vào.

Cô nhớ rõ số nhà Thẩm Niệm Thâm, lần trước anh chuyển nhà có nói với cô.

Cũng may chỗ ở hiện tại của Thẩm Niệm Thâm có thang máy, nếu còn ở chỗ lần trước thì phải leo thang lầu, cô vừa phải đỡ Thẩm Niệm Thâm, vừa phải kéo vali, thật không biết phải leo lên thế nào.

Thang máy rất nhanh liền đến tầng 17, Tôn Điềm Điềm đẩy vali ra trước, sau đó mới ôm Thẩm Niệm Thâm từ bên trong đi ra.

Đi đến cửa nhà, cô lại giơ tay sờ chìa khóa trong túi quần Thẩm Niệm Thâm.

Mở cửa, Tôn Điềm Điềm đến giày cũng chưa kịp cởi liền đỡ Thẩm Niệm Thâm vào nhà trước, cúi người, nhẹ nhàng đặt anh lên sô pha.

Vừa buông Thẩm Niệm Thâm, thân thể cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhàng một chút. Cô theo bản năng xoa nhẹ bả vai, tiếp đó mới xoay người đến ngoài cửa, kéo vali tiến vào, đổi dép lê rồi đóng cửa phòng khóa lại.

Chỗ ở của Thẩm Niệm Thâm hiện giờ là một căn nhà có một phòng ngủ một phòng khách được trang hoàng theo phong cách phương Tây, rất sạch sẽ ngăn nắp.

Tôn Điềm Điềm trở lại trước sô pha, cô nâng Thẩm Niệm Thâm dậy rồi đi vào phòng ngủ.

Vào trong phòng, cô đỡ anh nằm lên giường.

Anh nằm thẳng, hai mắt nhắm lại, hàng mày anh tuấn nhíu chặt.

Tôn Điềm Điềm ngồi xổm bên mép giường giúp anh cởi giày rồi đến vớ, sau đó đặt chân anh ngay ngắn lên giường.

Sau đó cô đứng dậy rồi quỳ gối trên giường giúp Thẩm Niệm Thâm cởi quần áo.

Cả người anh đầy mùi rượu, chiếc áo sơ mi nhăn nhúm nhìn rất chật vật.

Tôn Điềm Điềm lăn lộn nửa ngày, rốt cuộc cũng cởi được quần áo Thẩm Niệm Thâm mà thay áo thun cùng quần thoải mái cho anh.

Sau khi thay xong, cả người cô đẫm mồ hôi, thật sự rất mệt.

Cô ngồi trên giường một lát, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Thẩm Niệm Thâm.

Anh nhất định đã rất vất vả, nếu không sẽ không nhíu chặt mày khi ngủ.

Tôn Điềm Điềm đau lòng đến độ không đành lòng nhìn anh. Cô xuống giường, đến phòng tắm lấy một chiếc khăn ướt rồi ngồi bên mép giường giúp Thẩm Niệm Thâm lau mặt.

Thẩm Niệm Thâm uống quá nhiều rượu, đến lúc này mặt còn rất hồng, Tôn Điềm Điềm theo bản năng sờ trán anh. Cô sợ anh phát sốt.

Cũng may độ ấm trên trán còn tính là bình thường.

Uống nhiều rượu như vậy, cô sợ ngày mai anh tỉnh dậy sẽ rất khó chịu nên muốn ra ngoài mua thuốc giải rượu cho anh.

Cô cất khăn vào lại phòng tắm, sau khi đi ra thì đến mép giường, cúi người giúp Thẩm Niệm Thâm đắp chăn đàng hoàng.

“Em ra ngoài mua thuốc giải rượu cho anh, một lát sẽ trở về.” Thanh âm Tôn Điềm Điềm vang lên trong căn phòng yên tĩnh có vẻ phá lệ ôn nhu.

Nhưng Thẩm Niệm Thâm từ đầu tới cuối đều không mở mắt.

Tôn Điềm Điềm cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên bờ môi tái nhợt của anh, cô nhìn anh, ánh mắt phá lệ đau lòng. Tay nhẹ nhàng sờ sờ mặt anh, sau đó mới đứng thẳng dậy rồi xoay người ra cửa.

Bên cạnh tiểu khu có một tiệm thuốc.

Tôn Điềm Điềm mua thuốc về, vừa mới vào cửa liền nghe thấy một tiếng vang thật lớn giống như tiếng gốm sứ hay ly sứ bị rơi vỡ.

Ngực Tôn Điềm Điềm run lên, giày cũng chưa kịp cởi cô đã chạy nhanh vào trong.

Cái ly đặt ở đầu giường bị Thẩm Niệm Thâm không cẩn thận làm rơi trên mặt đất, giờ phút này anh đang ghé vào mép giường thống khổ nôn mửa.

Toàn bộ căn phòng đều là mùi rượu, Tôn Điềm Điềm vội vàng chạy tới, ngồi xổm bên mép giường, tay phải vỗ nhẹ sau lưng Thẩm Niệm Thâm, đau lòng đến rơi nước mắt. Nhưng cô lại không biết nói gì, chỉ có thể vỗ nhẹ lưng Thẩm Niệm Thâm để anh đỡ cảm thấy khó chịu.

Anh nôn ra mặt đất một bãi, rốt cuộc cũng ngừng lại.

Tôn Điềm Điềm vội vội vàng vàng chạy ra bên ngoài rót cho anh ly nước, sau đó quay lại ngồi xổm trên mặt đất, “A Niệm, uống nước, uống nước sẽ thoải mái một chút.”

Cô đưa ly nước đến bên miệng Thẩm Niệm Thâm, anh vừa mới nhấp một ngụm, dạ dày lại sôi ùng ục lên, cổ họng đau rát, lại nôn ra thêm một bãi.

Anh nôn không ngừng, Tôn Điềm Điềm ngồi xổm bên cạnh đột nhiên không khống chế được mà khóc lớn, “A Niệm, chúng ta trở về đi, tùy tiện tìm một cái công việc là được, không cần làm ở đây nữa, không cần kiếm tiền, chúng ta trở về…”

Cô khóc đến tê tâm liệt phế, cả người đều đang phát run.

Thẩm Niệm Thâm nôn rất lâu, anh nôn đến khi không còn thứ gì trong bụng có thể nôn ra được nữa mới dừng lại.

Tôn Điềm Điềm đút anh uống nước, vừa khóc vừa cầm khăn giấy lau miệng cho anh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, cổ họng đau rát, mở miệng, thanh âm khản đặc, “Điềm Điềm…”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, nức nở nói: “Đừng nói chuyện, ngủ đi, ngủ một giấc thì sẽ không sao nữa.”

Cô đỡ Thẩm Niệm Thâm một lần nữa nằm lên giường, đến phòng tắm cầm một chiếc khăn ra, lại giúp Thẩm Niệm Thâm lau mặt, cô kéo chăn đắp lên người anh, “Nghỉ ngơi thật tốt, anh quá mệt mỏi rồi.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, muốn nói gì đó nhưng trong cổ họng lại phát không ra tiếng.

Tôn Điềm Điềm sau khi đặt Thẩm Niệm Thâm về giường thì lại đến phòng vệ sinh, cầm một chiếc khăn lông mới ra.

Cô ngồi xổm trên mặt đất, thu dọn những mảnh sứ vỡ rồi ném vào thùng rác, sau đó cầm khăn lông rửa sạch bãi nôn mửa của Thẩm Niệm Thâm bên mép giường.

Anh nôn rất nhiều, cô lau một lần rồi đến phòng vệ sinh giặt khăn, cô quay trở ra, lại ngồi xổm trên mặt đất tiếp tục lau lần thứ hai.

Trong phòng im ắng, Thẩm Niệm Thâm nằm trên giường, anh rũ mắt nhìn Tôn Điềm Điềm đang ngồi xổm trên mặt đất. Cô cúi đầu, đang giúp anh rửa sạch đống dơ bẩn mà anh vừa nôn ra.

Anh nhìn cô, khóe mắt bỗng nhiên trào ra nước mắt, giống như trận hồng thủy không cách nào khắc chế được.

Chương 78

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm tỉnh lại đã gần giữa trưa.

Một đêm say rượu, đầu đau như búa bổ.

Anh giơ tay ấn xuống huyệt Thái Dương, mắt nhắm lại, mày nhăn chặt.

Một hồi lâu sau mới hơi hồi phục lại tinh thần một chút.

Lúc Tôn Điềm Điềm bưng canh giải rượu tiến vào, Thẩm Niệm Thâm vừa mới từ trên giường ngồi dậy.

Tôn Điềm Điềm vừa thấy Thẩm Niệm Thâm tỉnh lại, lập tức cong môi cười, "Anh tỉnh rồi."

Cô bưng canh giải rượu đến bên mép giường, ngồi ở bên cạnh Thẩm Niệm Thâm, "Anh uống canh đi, trên mạng nói người uống say uống một chén canh này có thể giảm bớt đau đầu."

Hai tay cô bưng chén đưa cho Thẩm Niệm Thâm. Nhưng anh lại không nhận, ánh mắt thật sâu mà nhìn chăm chú Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, chớp chớp mắt, "Làm sao vậy?"

Tối hôm qua tuy Thẩm Niệm Thâm say không nhẹ, nhưng ý thức vẫn tính là thanh tỉnh, Tôn Điềm Điềm đưa anh về nhà gian nan đến thế nào, chăm sóc cho anh thế nào, anh đều nhớ rõ ràng.

Anh có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cổ họng lại trướng đau đến khó chịu, không phát ra thanh âm.
Anh cứ như vậy không chớp mắt nhìn Tôn Điềm Điềm, trong ánh mắt dần dần nổi lên tơ máu.

Tôn Điềm Điềm thấy anh nửa ngày không nhận lấy chén, đơn giản đặt chén lên tủ đầu giường, sau đó lấy gối đầu lót ra sau rồi đỡ Thẩm Niệm Thâm dựa vào, "Anh ngồi đây, em đút cho anh."

Cô để Thẩm Niệm Thâm dựa vào gối đầu, sau đó bưng chén lên, cầm muỗng múc một ngụm canh, thổi thổi rồi mới đút đến bên miệng Thẩm Niệm Thâm, "Em học trên mạng, có khả năng là không dễ uống, nhưng hẳn là rất có hiệu quả giảm bớt đau đầu."

Tôn Điềm Điềm là đại tiểu thư *mười ngón không dính dương xuân thủy[1]*, trước đây vào phòng bếp cũng chỉ là giúp đỡ Thẩm Niệm Thâm vài việc vặt, còn chén canh này, cô đã hầm từ 6 giờ sáng đến bây giờ mới xong.

[1] Dương xuân thủy là nước tháng ba, còn là mùa xuân nên nước rất lạnh. Cả câu có ý nói vào tháng ba nước lạnh thì không cần phải đụng vào nước giặt quần áo, chỉ một gia đình có điều kiện.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, đôi mắt đau rát đến lợi hại. Anh cúi đầu, ngoan ngoãn uống canh.

Tôn Điềm Điềm rất ít khi thấy bộ dáng Thẩm Niệm Thâm ngoan ngoãn như vậy, anh giống như một đứa bé, cô không khỏi cong đôi mắt, nhìn anh cười.

Uống hết canh, Tôn Điềm Điềm đặt chén lên tủ đầu giường rồi giơ tay sờ trán Thẩm Niệm Thâm, sờ xong mới thở phào một hơi, "Em còn sợ anh bị phát sốt."

Tối qua mặt Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn nóng bừng bừng, nửa đêm còn bắt đầu mê sảng, ngủ thật sự không an ổn, Tôn Điềm Điềm sợ tới mức suốt đêm không dám chợp mắt, cô cứ ngồi ở bên cạnh chăm sóc cho anh.

Cô vừa muốn buông ra, Thẩm Niệm Thâm lại đột nhiên cầm lấy tay cô, "Điềm Điềm."

Thanh âm của anh rất thấp, mang theo chút khàn khàn của một đêm say rượu.

Tối qua Tôn Điềm Điềm trộm khóc rất lâu, lúc này lại không muốn biểu hiện ra cảm xúc khó chịu ở trước mặt Thẩm Niệm Thâm.

Cô cong môi cười, hỏi anh, "Anh muốn ngủ thêm một lát không?"

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, dừng một lát mới nói: “Anh đi tắm trước, lát nữa anh dẫn em ra ngoài ăn trưa.”

Thẩm Niệm Thâm rất nhanh liền tắm xong, lúc anh đi ra thì Tôn Điềm Điềm đã không còn trong phòng ngủ.

Anh xoa xoa tóc, đi ra bên ngoài.

Phòng bếp có tiếng nước truyền đến, anh đi qua, Tôn Điềm Điềm đang đứng trước bồn rửa chén.

“Để anh.” Thẩm Niệm Thâm đi tới, hai lời chưa nói đã cầm lấy chén trong tay Tôn Điềm Điềm, nói: “Em nghỉ ngơi một lát đi.”

Tôn Điềm Điềm ngày hôm qua 8 giờ xuống máy bay, vất vả trên đường thật lâu, lại phải chăm sóc cho Thẩm Niệm Thâm một đêm, không có nghỉ ngơi chút nào nên lúc này quả thật có chút mệt.

Nhưng cô lại không muốn đi nghỉ, cô đứng ở bên cạnh, từ mặt bên ôm lấy Thẩm Niệm Thâm, nghiêng đầu gối lên vai anh, đôi mắt nhìn chằm chằm vòi nước.

Thẩm Niệm Thâm vừa rửa chén vừa hỏi: “Không phải em nói về quê ăn tết sao, sao lại đột nhiên tới đây?”

Thanh âm Tôn Điềm Điềm mềm mại, thấp giọng đáp lời anh, “Em nhớ anh, qua Tết Âm Lịch liền nhanh chóng chạy tới đây.”

Động tác rửa chén của Thẩm Niệm Thâm hơi dừng lại, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Anh xin lỗi, đến Tết cũng không thể trở về với em.”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu không nói gì.

Dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, Thẩm Niệm Thâm liền dẫn Tôn Điềm Điềm ra ngoài ăn trưa.

Sợ cô quá mệt nên cũng không đi xa, chỉ tùy tiện ăn vài món ở một quán bên ngoài tiểu khu.

Ăn cơm xong Thẩm Niệm Thâm liền dẫn Tôn Điềm Điềm về nhà, thúc giục cô lên giường nghỉ ngơi.

Tôn Điềm Điềm bận rộn từ tối hôm qua đến bây giờ, cũng chưa rửa mặt, cô bèn đến phòng tắm đánh răng rửa mặt rồi thuận tiện tắm rửa.

Thừa dịp Tôn Điềm Điềm đi tắm, Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài nhanh chóng đổi khăn trải giường với chăn đệm.

Lúc Tôn Điềm Điềm đi ra, cô mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, cởi dép rồi bò lên giường.

Cô nằm xuống, cả người đều thoải mái.

Bận rộn cả ngày hôm qua thật sự quá mệt mỏi.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở mép giường, anh cúi người, kéo chăn đắp cho Tôn Điềm Điềm.

Trong phòng có máy sưởi, thật ra không lạnh nhưng Thẩm Niệm Thâm vẫn đắp chăn cho Tôn Điềm Điềm đến kín mít.

Đắp chăn đàng hoàng, anh lại cúi người đặt một nụ hôn nhẹ lên trán Tôn Điềm Điềm, giọng nói trầm thấp hết sức dễ nghe, "Ngoan, ngủ đi."

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, "Còn anh thì sao? Lại muốn đi làm sao?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn vào mắt Tôn Điềm Điềm, trong mắt cô chứa thủy quang, tựa như giây tiếp theo nước mắt sẽ rơi xuống. Lòng anh như thắt lại, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Hôm nay có hẹn gặp mặt một khách hàng." Dừng một chút anh lại nói: "Anh sẽ trở về sớm."

Tôn Điềm Điềm vừa nghe anh lại muốn ra ngoài xã giao, đột nhiên ngồi bật dậy, nắm chặt tay anh, "Anh có thể nghỉ ngơi một chút không! Anh làm bằng sắt sao?!"

Tôn Điềm Điềm đột nhiên rất kích động, nước mắt rơi lã chã.

Thẩm Niệm Thâm bị Tôn Điềm Điềm dọa sợ. Trước nay anh chưa từng thấy Tôn Điềm Điềm như vậy, cô vẫn luôn vui vui vẻ vẻ vô ưu vô lự.

Anh nhìn cô, bỗng nhiên không biết nên nói gì.

"Điềm Điềm…"

Tôn Điềm Điềm quỳ gối trên giường, nhích tới trước người Thẩm Niệm Thâm, cô ôm lấy eo anh, mặt áp vào trước ngực anh, nghẹn ngào nói: “A Niệm, anh đừng đi làm, nghỉ ngơi một chút đi.” Dừng một lát, cô lại càng ôm chặt Thẩm Niệm Thâm, giọng nói nghẹn ngào đến lợi hại, “Coi như em cầu xin anh, được không?”

Thẩm Niệm Thâm không có biện pháp cự tuyệt Tôn Điềm Điềm, đặc biệt là dưới tình huống cô thương tâm đến như vậy.

Anh có chút hoảng, ôm cô, tay phải ôn nhu vuốt ve đầu cô, “Anh không đi nữa, anh ở nhà, đừng khóc, đừng khóc Điềm Điềm.”

Thẩm Niệm Thâm càng an ủi, trong lòng Tôn Điềm Điềm càng thương tâm, cô càng khóc to hơn, “Sao anh lại làm người ta lo lắng như vậy chứ, tối qua em bị dọa chết rồi.”

Cô vẫn luôn cố tình không nhắc đến chuyện tối qua, nhưng đến lúc này vẫn là nhịn không được. Cô vùi đầu trong lòng Thẩm Niệm Thâm, nước mắt thấm ướt một mảnh trước ngực áo anh, cô có rất nhiều lời muốn nói, tới miệng thì lại biến thành tiếng khóc.

Thẩm Niệm Thâm không thể nhìn Tôn Điềm Điềm khóc, trong lòng anh cực kì khó chịu, anh ôm cô, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, thanh âm khàn khàn, “Anh xin lỗi, để em phải lo lắng rồi.”

Tôn Điềm Điềm khóc một hồi lâu, cảm xúc rốt cuộc cũng bình tĩnh lại một chút.

Từ trong lòng Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu lên, cô hít hít mũi rồi nhìn anh, “Thật sự không đi nữa sao?”

“Ừm, không đi nữa, ở nhà nghỉ ngơi, ở nhà với em.” Thẩm Niệm Thâm giơ tay lau nước mắt giúp Tôn Điềm Điềm, nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, anh cực kì tự trách, “Ngủ một lát đi, buổi tối anh dẫn em ra ngoài chơi.”

Tôn Điềm Điềm gật đầu, kéo tay Thẩm Niệm Thâm không buông, “Anh tới đây nằm với em đi, anh cũng ngủ một lát.”

Tối qua Tôn Điềm Điềm phát hiện thuốc an thần được đặt ở đầu giường, cô đoán ngày thường khẳng định áp lực nhiều nên anh không ngủ được.

Trong chốc lát ấy, cô thật sự rất muốn dẫn anh về, thà rằng anh là một người bình thường, cô cũng không muốn anh phải vất vả như vậy.

Thẩm Niệm Thâm đến phòng tắm rửa mặt, lúc đi ra, anh kéo kín bức màn lại.

Bức màn để che ánh sáng, sau khi kéo lại căn phòng hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Thẩm Niệm Thâm đi đến mép giường.

Tôn Điềm Điềm vội nhích sang bên cạnh, kéo một góc chăn ra, "Anh lên đi."

Thẩm Niệm Thâm cười, cởi dép lên giường.

Vừa mới nằm xuống, anh liền duỗi tay ôm chặt Tôn Điềm Điềm vào lòng.

Tôn Điềm Điềm gối đầu lên cánh tay Thẩm Niệm Thâm, mặt chôn ở đầu vai anh, ngửi thấy mùi hương bạc hà nhàn nhạt, cô ngẩng đầu cười, "Cuối cùng cũng không hôi nữa."

Thẩm Niệm Thâm cười, cúi đầu hôn cô một cái, "Ngày hôm qua rất hôi sao?"

Tôn Điềm Điềm trừng mắt anh, "Anh nói xem?"

Ý cười trong mắt Thẩm Niệm Thâm càng sâu, ngón tay xoa xoa vành tai cô, "Ngày hôm qua vất vả cho em rồi."

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, trầm mặc một lát rồi nói: "Sau này anh đừng uống rượu nữa, dù là xã giao cũng không thể uống như vậy, thật sự làm em sợ muốn chết."

Bộ dáng tối qua Thẩm Niệm Thâm ghé vào mép giường nôn mửa, Tôn Điềm Điềm hiện tại nhớ tới còn đau lòng.

Thẩm Niệm Thâm 'ừm' một tiếng, đáp ứng cô, "Được."

Tôn Điềm Điềm chui tọt vào lòng Thẩm Niệm Thâm, ôm anh, mặt chôn ở bên gáy. Qua một lát mới nhẹ giọng nói: "Ngủ đi, em buồn ngủ quá."

Tôn Điềm Điềm quá mệt mỏi, nhắm mắt lại chỉ một lát liền ngủ mất.

Thẩm Niệm Thâm không ngủ, hơi rũ mắt, không chớp mắt nhìn cô.

Qua thật lâu, anh cúi đầu, đặt một nụ hôn xuống đôi mắt cô.

Anh đưa tay sờ di động ở đầu giường, hơi chần chờ một lát, sau đó tắt nguồn.

…

Những ngày này Thẩm Niệm Thâm luôn phải dựa vào thuốc an thần mới có thể ngủ, lúc này ôm Tôn Điềm Điềm, chỉ một lát đã ngủ mất.

Hai người đều rất mệt, ngủ một giấc từ chiều đến 7 giờ tối.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm hôn đến tỉnh giấc, trong cơn mơ mơ màng màng, cô cảm giác có người đang cắn môi mình, không mạnh, nhưng rất ngứa.

Cô nhíu mày, theo bản năng gãi miệng.

Thẩm Niệm Thâm bị động tác vô ý thức của Tôn Điềm Điềm chọc cười, anh kéo tay cô xuống rồi lại cúi đầu hôn cô sâu hơn.

Trong lúc mơ hồ, Tôn Điềm Điềm lại đột nhiên cảm thấy gáy mình đau nhói giống như bị cái gì dùng sức hút lấy, cô hô nhỏ một tiếng, bỗng nhiên mở to mắt.

Thẩm Niệm Thâm vùi đầu bên cổ cô, hô hấp nóng bỏng của anh phả vào da thịt.

Tôn Điềm Điềm theo bản năng sờ chỗ có chút đau kia, thanh âm rầu rĩ, “Anh đang làm gì vậy?”

Thẩm Niệm Thâm hôn lên ấn ký đỏ đỏ bên gáy Tôn Điềm Điềm rồi mới ngẩng đầu, mắt đầy ý cười, “Đang hôn em.”

Tôn Điềm Điềm có chút không tin, sờ sờ cổ, “Vậy sao em lại thấy đau?”

Thẩm Niệm Thâm nghiêng người, tay trái chống đầu, ý cười trong mắt tựa như muốn nhộn nhạo chạy ra ngoài.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm cười đến có chút xấu hổ, cô từ trên giường ngồi dậy rồi bò qua người Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nghiêng người, thuận thế kéo tay cô, "Đi đâu?"

"Đi vệ sinh."

"…"

Tôn Điềm Điềm đi vào phòng vệ sinh, một lát sau, bên trong đột nhiên truyền đến một tiếng hô to, "Thẩm Niệm Thâm!"

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng loạt xoạt, Tôn Điềm Điềm dẫm lên đôi dép lê chạy ra, ngồi bên mép giường, chỉ vào ấn ký trên cổ mình, "Đây là anh làm phải không?"

Thẩm Niệm Thâm nén cười, đáp một tiếng.

Tôn Điềm Điềm đỏ bừng mặt, "Anh thật xấu xa, sao em gặp người khác đây."

Khó trách vừa rồi cô cảm thấy có chút đau, cái tên trứng thối này!

Thẩm Niệm Thâm bật cười, anh kéo tay Tôn Điềm Điềm, ôm vào lòng rồi nhìn cô, "Không phải có khăn quàng cổ sao."

Hai tay Tôn Điềm Điềm chống ở trước ngực Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt đảo tròn, đột nhiên nói: "Em cũng muốn làm!"

Nói xong liền cúi đầu cắn vào cổ Thẩm Niệm Thâm. Sau đó cô ngẩng đầu, nâng cằm, khóe miệng cong cong, có chút vừa lòng với dấu răng của mình trên cổ anh.

Thẩm Niệm Thâm thật sự không nhịn được, nở nụ cười, "Tôn Điềm Điềm, có phải em bị ngốc không?"

Tôn Điềm Điềm: "…"

"Sao em lại đơn thuần như vậy?" Dứt lời, anh đột nhiên ôm eo Tôn Điềm Điềm, xoay người đè cô ở dưới thân, thanh âm khàn khàn, "Không phải làm như vậy."

Chương 79

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm đè Tôn Điềm Điềm ở dưới thân hôn thật lâu, Tôn Điềm Điềm rốt cuộc cũng biết cái ấn ký trên cổ kia được làm ra thế nào.

Thẩm Niệm Thâm vùi đầu ở bên gáy Tôn Điềm Điềm, ôn nhu hôn một lát, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập ý cười, thanh âm có chút khàn khàn, hỏi cô: "Học xong chưa?"

Tầm mắt Tôn Điềm Điềm dừng trên dấu răng bên gáy Thẩm Niệm Thâm, mặt đỏ hồng, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Anh… không biết xấu hổ…"

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, "Không biết xấu hổ sao?"

Tôn Điềm Điềm: "…"

"Có lẽ, anh còn có thể không biết xấu hổ hơn —" Dứt lời, tay Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên bị giữ chặt, trực tiếp ấn đến dưới thân anh.

Lòng bàn tay mềm mại đột nhiên đụng phải một thứ nóng bỏng cứng rắn, Tôn Điềm Điềm sợ tới mức đầu quả tim cũng run lên, vội không ngừng muốn rút tay về, nào biết Thẩm Niệm Thâm lại ấn tay cô mạnh hơn, không cho cô rời đi.

Cả khuôn mặt Tôn Điềm Điềm đỏ bừng, bên tai cũng nóng lên, ánh mắt cô có chút né tránh mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, thanh âm cũng đang phát run, "Anh… Anh mau buông em ra…"

Thẩm Niệm Thâm lại vẫn như cũ không buông. Anh nhìn cô, ánh mắt rất sâu, trong con ngươi đen nhánh như có ánh lửa lập loè.

Tôn Điềm Điềm bị anh nhìn đến tâm hoảng loạn, lòng bàn tay vẫn như cũ đặt ở nơi đó, thẹn thùng đến muốn chui vào trong chăn giấu mặt. Cô rũ mắt xuống, đơn giản không nhìn vào đôi mắt anh nữa. Trái tim nhảy điệu tango giống như rất nhanh sẽ nhảy ra từ cổ họng.

Qua một lát, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên cúi người, hơi hơi nghiêng đầu, bờ môi ướt nóng nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cô, thanh âm rất thấp,

mang theo một chút khàn khàn khắc chế, "Điềm Điềm, làm sao bây giờ? Sắp nhịn không được rồi."

Đầu lưỡi anh chui vào lỗ tai cô, Tôn Điềm Điềm đột nhiên rùng mình một cái, trong cổ họng không kìm được mà phát ra một tiếng hô nhỏ.

Còn chưa kịp nói gì, môi lại bị Thẩm Niệm Thâm lấp kín.

…

Thời điểm Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm ra ngoài đã là 8 giờ tối, vốn muốn đi siêu thị mua đồ ăn về làm cơm chiều, nhưng thời gian đã không còn sớm, liền đơn giản đến ăn ở một nhà hàng Tây bên ngoài tiểu khu.

Ăn xong cơm chiều, ra khỏi nhà hàng thì đã hơn 9 giờ.

Bên ngoài gió lạnh rào rạt, Tôn Điềm Điềm theo bản năng rụt cổ xuống, hà hơi vào hai lòng bàn tay rồi chà xát.

Thẩm Niệm Thâm từ phía sau đi tới, trong tay cầm bao tay của Tôn Điềm Điềm, "Đồ ngốc, quên cầm bao tay rồi này."

Nói xong liền đi đến trước mặt Tôn Điềm Điềm, cầm tay cô, cúi đầu nghiêm túc giúp cô đeo bao tay vào.

Tôn Điềm Điềm cong cong khóe môi mà nhìn anh chằm chằm, ngoan ngoãn giao tay cho anh.

Thẩm Niệm Thâm đeo bao tay cho Tôn Điềm Điềm xong rồi mới cầm lấy tay cô, nhìn cô hỏi: "Em muốn đi dạo hay là trở về?"

Tôn Điềm Điềm nâng mắt lên, thanh âm nho nhỏ, "Hay là… đến siêu thị mua một chút đồ đi?

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, đôi mắt bỗng nhiên lộ ra ý cười, "Ừm? Siêu thị sao? Mua cái gì?"

Tôn Điềm Điềm đối diện với tầm mắt Thẩm Niệm Thâm, có một loại cảm giác tâm tư nhỏ của mình bị chọc thủng, bỗng có chút thẹn thùng, "M-mua kẹo… Em đột nhiên muốn ăn kẹo dừa…"

Nói xong lời này, mặt cư nhiên càng đỏ, chột dạ cực kỳ.

Nhờ vào ánh đèn đường mờ nhạt, Thẩm Niệm Thâm nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ rực của Tôn Điềm Điềm, nén cười, "Ừm, mua kẹo cho em."

Anh nắm tay cô, hai người đến siêu thị.

Có một số việc phát triển đến giai đoạn nhất định là nước chảy thành sông, vừa rồi trước khi ra ngoài Thẩm Niệm Thâm thiếu chút nữa đã không nhịn được, cũng may còn để lại một tia lý trí, nhịn xuống xúc động mà giúp Tôn Điềm Điềm mặc lại quần áo gần như đã cởi sạch, sau đó vội vàng chạy đến phòng tắm tắm rửa, thuận tiện tự giải quyết một chút.

Tôn Điềm Điềm định ở lại nhà Thẩm Niệm Thâm vài ngày cho đến khai giảng. Thẩm Niệm Thâm đẩy xe, mua rất nhiều đồ ăn vặt cho Tôn Điềm Điềm. Thời điểm tính tiền, Tôn Điềm Điềm đứng ở phía sau, đôi mắt theo bản năng liếc nhìn chiếc kệ bên cạnh quầy thu ngân, còn chưa kịp nói gì đã thấy Thẩm Niệm Thâm đặc biệt tự nhiên mà cầm một chiếc hộp từ trên kệ.

Tôn Điềm Điềm: "…"

Đây cũng quá tự nhiên đi?!!!

Quả nhiên đối với loại chuyện này đàn ông tương đối mặt dày hơn.

Ra khỏi siêu thị, Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn không nói chuyện, tim cô đập thình thịch, nghĩ đến chuyện sắp xảy ra kế tiếp, cô có chút chờ mong nói không nên lời nhưng cũng rất khẩn trương.

Tôn Điềm Điềm nãy giờ không nói gì, vào thang máy, Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, nén cười, "Sao em không nói lời nào thế?"

Tôn Điềm Điềm ngước mắt, thấy Thẩm Niệm Thâm đang cười mình, cô mím môi, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Không muốn nói chuyện."

Thẩm Niệm Thâm cười, xoa xoa đầu cô, "Em có biết em bây giờ rất đáng yêu không ?"

Tôn Điềm Điềm: "…"

Lúc về đến nhà chỉ vừa mới 10 giờ.

Thẩm Niệm Thâm muốn xử lý một chút công việc trước, Tôn Điềm Điềm ngồi ở phòng khách với anh, ghé vào trên sô pha chơi di động.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy Thẩm Niệm Thâm gọi điện thoại, nói một tràng tiếng Anh cực kỳ lưu loát.

Cô ghé vào trên sô pha, nghiêng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Thẩm Niệm Thâm. Có sùng bái, cũng có đau lòng.

Thẩm Niệm Thâm gọi vài cuộc điện thoại, nửa giờ sau rốt cuộc cũng ngắt máy.

Ở trên máy tính gõ gõ đánh đánh đến hơn 12 giờ, cuối cùng cũng kết thúc công việc.

Tôn Điềm Điềm ghé vào trên sô pha đã sắp chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Niệm Thâm nhích về phía sau lưng ghế, giơ tay xoa nhẹ xương cổ nhức mỏi.

Nghỉ ngơi một lát mới đứng lên đi đến trước sô pha.

Tôn Điềm Điềm ngủ không sâu, mơ hồ cảm giác được sô pha đột nhiên hãm xuống, cô mở mắt ra, Thẩm Niệm Thâm ngồi ở bên cạnh cô, chiếc áo sơ mi trắng đã cởi bỏ hai cúc, dưới ánh đèn tối tăm, có chút gợi cảm cấm dục.

Cô dụi dụi mắt, giọng nói có chút mơ màng, “Làm việc xong rồi sao?”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừm’ một tiếng, khóe miệng câu lấy tia cười, tay phải sờ sờ thái dương cô, “Mệt không?”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, “Không mệt.”

Buổi chiều ngủ lâu như vậy, vừa rồi là quá nhàm chán mới chợp mắt một lát.

Ý cười nơi khóe miệng Thẩm Niệm Thâm càng sâu hơn, anh bỗng nhiên cúi người, ôn nhu hôn lên môi cô, “Vậy chúng ta làm chút chuyện khác không?”

Tôn Điềm Điềm: "…"

Tôn Điềm Điềm tắm rửa xong liền trốn ở trong chăn.

Cô cũng không biết tâm lý của mình là thế nào, một phương diện có chút chờ mong, một phương diện lại thẹn thùng muốn trốn.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm ra khỏi phòng tắm liền thấy Tôn Điềm Điềm bọc mình thành con nhộng.

Anh tức khắc dở khóc dở cười, "Em làm gì vậy?"

Lần đầu tiên của Tôn Điềm Điềm, Thẩm Niệm Thâm đặc biệt rất cẩn thận, công tác chuẩn bị làm ước chừng hơn nửa giờ, dưới thân sắp bùng nổ, sợ Tôn Điềm Điềm nhất thời không thích ứng được liền mạnh mẽ chịu đựng, nhẫn nhịn đến nỗi mồ hôi từng giọt lớn chảy dài trên lưng.

Ánh đèn mờ nhạt ở đầu giường chiếu lên trên người, phía sau lưng tất cả đều là mồ hôi, từng giọt nước lớn lớn phản xạ dưới ánh đèn có vẻ cực kỳ gợi cảm.

Tuy đã làm đủ công tác chuẩn bị, lúc chân chính đi vào, Tôn Điềm Điềm vẫn đau đến bật khóc, thân thể theo bản năng lui về sau.

Thẩm Niệm Thâm từ trước đến nay đều yêu chiều Tôn Điềm Điềm như trân bảo, Tôn Điềm Điềm vừa khóc, anh nào còn dám động, cố nén dục vọng lập tức lui ra ngoài, ôm Tôn Điềm Điềm hôn, ôn nhu dỗ dành, "Đừng khóc, không làm, chúng ta không làm nữa."

Nhưng loại chuyện này sao có thể làm được một nửa liền không làm.
Tôn Điềm Điềm vừa lau nước mắt vừa hít mũi, hơn nửa ngày mới ổn lại, "Anh nhẹ một chút."

Thẩm Niệm Thâm thật sự đã đặc biệt nhẹ, yêu quý Tôn Điềm Điềm như búp bê sứ.

Lần thứ hai nếm thử, anh gần như hô hấp dồn dập, mồ hôi trên trán từng giọt lớn rơi xuống, mồ hôi chảy vào trong mắt, tầm mắt mơ hồ.

Lần này Tôn Điềm Điềm không khóc, nhưng cuối cùng vẫn đau đến rơi nước mắt, hàm răng cắn chặt bả vai Thẩm Niệm Thâm.

Tôn Điềm Điềm thân mình mảnh mai, Thẩm Niệm Thâm cũng không dám dùng lực mạnh, Tôn Điềm Điềm vừa khó chịu, anh liền lập tức vội vàng kết thúc.

Sau khi kết thúc, Thẩm Niệm Thâm ôm Tôn Điềm Điềm đi tắm, tắm sạch rồi lại ôm cô về giường, sau đó mới đi rửa sạch chính mình.

Chờ anh thu dọn xong, Tôn Điềm Điềm đã nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ. Tóc vừa rồi bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, có vài sợi dính bên má, Thẩm Niệm Thâm lên giường, một tay chống thân thể, tay phải ôn nhu giúp Tôn Điềm Điềm vén tóc ra sau tai.

Tôn Điềm Điềm quá mệt mỏi, thật sự ngủ rất sâu.

Thẩm Niệm Thâm thích nhìn bộ dáng Tôn Điềm Điềm ngủ nhất, an an tĩnh tĩnh, vô cùng ngoan ngoãn.

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, sau đó nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, kéo chăn tới đắp lên hai người, ôm tiểu kiều hoa của anh an ổn mà ngủ.

Đêm nay Thẩm Niệm Thâm ngủ rất ngon, ngày thường sáu giờ anh phải rời giường, nhưng sáng nay ước chừng ngủ đến hơn 10 giờ.

Lúc tỉnh lại, Tôn Điềm Điềm đã không còn ở trên giường.

Bên ngoài phòng ngủ có tiếng "cạch cạch cạch" truyền đến.

Anh xuống giường, mang dép lê mơ mơ màng màng đi ra bên ngoài.

Thanh âm là truyền tới từ phòng bếp.

Vừa đi qua anh liền thấy, Tôn Điềm Điềm mặc chiếc váy ngủ màu trắng, bên ngoài đeo tạp dề, hai tay giơ dao phay đang băm xương sườn.

Lúc dao băm xuống, cô ngoảnh mặt sang một bên không dám nhìn.

Thẩm Niệm Thâm bị bộ dáng Tôn Điềm Điềm băm xương sườn chọc cười, anh đi qua, từ phía sau ôm lấy cô, hôn một cái lên má, giọng nói ôn nhu mang theo một tia ý cười, "Em bị dở hơi sao, sao lại băm xương sườn như vậy?"

Tôn Điềm Điềm bĩu môi, "Một tay em băm không được."

Thẩm Niệm Thâm cười, “Đồ ngốc, sao không để nhân viên siêu thị băm giúp em?”

Tôn Điềm Điềm hôm nay dậy sớm liền đi xuống siêu thị dưới lầu mua đồ ăn.

Ngày thường Thẩm Niệm Thâm bận làm việc, phỏng chừng đều không có ăn cơm đàng hoàng, cô lại ít khi đến được đây, muốn nấu một chút đồ ăn cho anh. Cô cố ý lên mạng tìm thực đơn, học từng bước một, kết quả bước thứ nhất đã làm khó đến cô!

Nghe Thẩm Niệm Thâm nói mới bừng tỉnh, cô quay đầu lại nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Đúng ha, để nhân viên siêu thị băm giúp là được rồi.”

Thẩm Niệm Thâm cười, cúi đầu hôn cô, “Ngốc.”

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, tầm mắt dừng ở trên tóc Thẩm Niệm Thâm, cô giơ tay cào cào giúp anh, “Tóc rối quá, anh mau đi chải tóc đi.”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừm’ một tiếng, “Xương sườn em cứ để đó đi, để lát nữa anh làm.”

Nói xong anh mới buông Tôn Điềm Điềm, hướng ra ngoài cửa.

Đi được vài bước, anh lại quay đầu, không yên tâm mà dặn dò, “Em cũng đừng chạm vào dao nhé, coi chừng cắt trúng tay.”

Tôn Điềm Điềm: “Em biết rồi.”

Thẩm Niệm Thâm không cho cô cầm dao, sợ cô cắt vào tay, cũng không cho cô đứng gần nồi, sợ cô bị bỏng, vì thế cuối cùng Tôn Điềm Điềm vẫn chỉ có thể làm trợ thủ, giúp rửa rau bưng mâm gì đó.

Lúc ăn cơm, Tôn Điềm Điềm vẫn là nhịn không được hỏi một câu, “Hai ngày nay anh không đi làm, thật sự không sao chứ?”

Đêm qua Tôn Điềm Điềm đã hỏi Thẩm Niệm Thâm một lần, anh nói không sao, nhưng cô vẫn là có chút lo lắng.

Cô không muốn anh quá vất vả, nhưng lại sợ công việc của anh sẽ chịu ảnh hưởng.

Thẩm Niệm Thâm giúp Tôn Điềm Điềm lột tôm rồi đặt vào trong chén cô, “Không sao, anh xin nghỉ rồi, hơn nữa công việc của anh cũng không có chậm trễ, tối hôm qua đều làm xong rồi.”

Tôn Điềm Điềm nghe vậy, gật gật đầu thở phào một hơi.

Trước Tết Thẩm Niệm Thâm tăng ca, lần này xin công ty nghỉ bốn ngày ở nhà cùng Tôn Điềm Điềm. Tuy không cần đến công ty, nhưng công việc vẫn là phải làm.

Lúc Thẩm Niệm Thâm làm việc, Tôn Điềm Điềm liền bò trên bàn trà vẽ tranh.

Tôn Điềm Điềm tính một chút, một ngày cơ bản anh phải làm việc mười hai tiếng đồng hồ, ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi ăn cơm, anh phải làm từ 6 giờ sáng đến 7 giờ tối.

Nhưng là vì cô ở đây, Thẩm Niệm Thâm phải dành thời gian ở bên cô, ngày thường bận hơn nhiều.

Sau khi làm việc xong, từ 7 giờ đến 12 giờ tối, thời gian của Thẩm Niệm Thâm hoàn toàn thuộc về Tôn Điềm Điềm.

Hai người hoặc là ra ngoài tản bộ, hoặc là ở nhà tự làm cơm chiều, sau khi ăn xong thì ngồi trên sô pha xem phim.

Nhưng bình thường xem phim đến một nửa, Thẩm Niệm Thâm liền bắt đầu không thành thật, anh ôm cô, tay sờ loạn trên người cô, sô pha cũng thành chiến trường.

Thẩm Niệm Thâm *thực tủy tri vị[1]*, Tôn Điềm Điềm cũng dần dần nếm được lạc thú, nhưng sau khi cô hoàn toàn thích ứng mới biết được buổi tối đầu tiên Thẩm Niệm Thâm ôn nhu với cô biết bao. Bởi vì lúc sau, Tôn Điềm Điềm đều cảm thấy Thẩm Niệm Thâm giống một con sói.

Ôi...

[1] Thực tủy tri vị: đại khái là “ăn” được một lần thì càng muốn ăn thêm nữa.

…

Buổi tối cuối cùng Tôn Điềm Điềm ở nhà Thẩm Niệm Thâm, cô cùng Thẩm Niệm Thâm đến sân bóng rổ ở dưới tiểu khu.

Sân bóng an an tĩnh tĩnh, chỉ có một mình Thẩm Niệm Thâm.

Ánh đèn đường mờ nhạt chiếu vào trên người anh, đổ bóng dài trên mặt đất.

Anh mặc bộ đồ thể thao đen, đứng ở chỗ ném 3 điểm, khẽ đạp mũi chân, quả bóng vững vàng tiến vào rổ.

Thẩm Niệm Thâm ở đàng kia ném rổ, Tôn Điềm Điềm ngồi ở bên cạnh bồn hoa ôm chai nước khoáng cười khanh khách nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm lại ném một quả vào rổ, bỗng nhiên quay đầu lại, nhướng mày với Tôn Điềm Điềm rồi cười, "Em muốn chơi không?"

Tôn Điềm Điềm: "Em không biết chơi."

"Anh dạy cho em."

Tôn Điềm Điềm vui vẻ chạy tới, Thẩm Niệm Thâm đưa bóng cho cô, "Em như vậy…"

Thẩm Niệm Thâm dạy Tôn Điềm Điềm ném bóng, chuyền bóng, nhưng sự thật đã chứng minh, Tôn Điềm Điềm thật sự không có tế bào vận động, học nửa ngày, quả bóng vẫn không chuyển động.

Thẩm Niệm Thâm xoa bóp ấn đường, nén cười, "Được rồi, em vẫn là xem anh chơi đi."

Tôn Điềm Điềm bị ghét bỏ, bĩu môi, "Em có thể ném rổ."

Nói xong cô ôm quả bóng chạy đến phía dưới rổ, dựa theo phương pháp Thẩm Niệm Thâm dạy cô, đứng tại chỗ nhảy lên, vứt bóng ra ngoài.

Nhưng quả bóng còn chưa đến rổ thì đã rơi xuống.

Thẩm Niệm Thâm cười ha ha, toàn bộ sân bóng rổ đều là tiếng cười vui sướng của anh.

Tôn Điềm Điềm: "…"

Tôn Điềm Điềm tức giận, lại thử vài lần, không có một lần đụng tới rổ. Cô dứt khoát ôm bóng chạy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, "Anh ôm em."

Thẩm Niệm Thâm cười đến rớt nước mắt, nén cười bế Tôn Điềm Điềm đi đến phía dưới rổ, "Ném đi."

Thẩm Niệm Thâm vóc dáng cao, bế Tôn Điềm Điềm vừa vặn có thể với tới rổ, Tôn Điềm Điềm cầm bóng ném nhẹ vào, đắc ý nâng cằm, "Không phải em đã ném vào rồi sao?"

"Đúng, em lợi hại." Thẩm Niệm Thâm cười khen Tôn Điềm Điềm rồi thả cô xuống.

Tôn Điềm Điềm thuận thế ôm cổ anh, hai chân kẹp lấy eo rồi cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi anh.

Cô ngẩng đầu, nụ cười tươi tắn sáng lạn.

Thẩm Niệm Thâm hôn cô một cái, mặt mày thâm tình, "Rất lâu rồi anh không vui vẻ như vậy."

Tôn Điềm Điềm: "Em cũng vậy."

Vui vẻ đến không muốn tách ra.

"Lúc em không ở đây, anh nhất định phải chăm sóc bản thân cho thật tốt, đừng uống rượu như ngày đó nữa, phải ngủ đúng giờ, đừng thức đêm, thân thể là quan trọng nhất, nếu công việc này quá vất vả, không làm cũng không sao, dù anh làm gì, em cũng đều ở bên anh." Tôn Điềm Điềm thu hồi ý cười trên mặt, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, "A Niệm, đừng để em lo lắng."

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm, trầm mặc một lát, kiên định gật đầu, "Ừm, anh đáp ứng em, nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt."

…

Năm ba học kỳ sau, Tôn Điềm Điềm trở nên bận rộn hơn, cô muốn làm xong việc của năm tư trước, cứ như vậy, chờ đến năm tư trên trường sẽ

không có chuyện gì phải làm, cô có thể thanh thản ổn định ở bên Thẩm Niệm Thâm.

Cô còn đăng truyện tranh trên mạng, từ không có tiếng tăm cho đến dần dần có một chút nhân khí, thậm chí mỗi tháng còn có thể kiếm được 1800 đồng.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Tôn Điềm Điềm tự kiếm được tiền, sau khi về nhà đặc kiêu ngạo nói với ba mẹ, ba Tôn mẹ Tôn đặc biệt nể tình mà khen cô, "Điềm Điềm của chúng ta lợi hại như vậy, về sau khẳng định sẽ trở thành một tác giả truyện tranh nổi tiếng."

Tôn Điềm Điềm nghe được đặc biệt hưởng thụ, cảm giác sướng muốn bay lên trời.

Nhưng mà lúc này, anh trai tạt cho cô một chậu nước lạnh, "1800 đồng, đủ ăn cơm không?"

Tôn Điềm Điềm: "…"

…

Thời điểm Tôn Điềm Điềm khai giảng năm tư, ngày mười tám tháng chín, 10 giờ rưỡi tối, Thẩm Niệm Thâm đi công tác ở nước ngoài trở về, mới ra sân bay, còn chưa kịp nghỉ ngơi, lại bị kêu đi tiếp rượu khách hàng.

Buổi tối ấy, Thẩm Niệm Thâm uống rượu đến xuất huyết dạ dày vào bệnh viện, đêm khuya nằm trên giường bệnh, nhìn khu đô thị phồn hoa ngoài cửa sổ, lần đầu tiên anh có ý nghĩ từ chức.

…

Chương 80

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Thẩm Niệm Thâm ở bệnh viện mấy ngày, hôm xuất viện, Lưu Hạ lái xe tới đón anh. Sau khi Lưu Hạ từ chức liền về nhà tiếp quản nhà hàng của ba hắn, so với những ngày tháng đi làm ở công ty, hiện giờ có thể nói là vô cùng tiêu sái.

Trên đường về nhà, Thẩm Niệm Thâm ngồi ở ghế sau, dựa lưng vào lót ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Lưu Hạ ở phía trước dong dài, "Sớm đã nói với anh rồi, kiếm tiền quan trọng hơn sức khỏe sao, thân thể là tiền vốn của cách mạng, bây giờ thì tốt rồi, ra vấn đề rồi chứ? Không phải tôi nói anh, anh thật sự cũng quá liều mạng, quả thực là không muốn sống nữa, vị trí hôm nay của anh, người thường ít nhất phải hai ba năm mới có thể lên tới, anh đem chuyện phải làm trong hai ba năm của người ta làm xong trong một năm, thân thể sao có thể chịu nổi."

Lưu Hạ không ngừng nói chuyện, Thẩm Niệm Thâm mở to mắt, ghé mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, sau một lúc lâu mới đáp một tiếng, "Không nghiêm trọng, bác sĩ nói, nghỉ ngơi tốt sẽ không có việc gì."

Lưu Hạ ha ha một tiếng, "Vậy cũng phải nghỉ ngơi tốt mới được, cái loại cuồng công việc như anh có thể nghỉ ngơi sao? Lần sau vợ anh tới, tôi sẽ nói với cô ấy, để cô ấy khuyên nhủ anh thật tốt."

Thẩm Niệm Thâm nghe vậy, tức khắc nghiêng đầu, "Đừng nói với Điềm Điềm."

Lưu Hạ cười nhạo, "Cũng chỉ có vợ mới hù được anh."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Lưu Hạ: "Nhưng mà tôi nói thật, anh thật sự nên dừng lại, không thể ỷ vào mình còn trẻ mà không kiêng nể gì, khỏe mạnh quan trọng hơn tất cả."

Thẩm Niệm Thâm 'ừ' một tiếng, "Tôi biết rồi."

...

Sau khi Thẩm Niệm Thâm về nhà, anh lại xin công ty nửa tháng nghỉ bệnh, định sẽ nghỉ ngơi một chút, thuận tiện ngẫm lại con đường kế tiếp.

Buổi tối gọi điện thoại cho Tôn Điềm Điềm, điện thoại vang lên hơn nửa ngày mới tiếp, anh nằm trên sô pha, di động dán ở bên tai, thấp giọng hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

Ở đầu kia điện thoại, Tôn Điềm Điềm đang viết luận văn tốt nghiệp, nghe thấy giọng Thẩm Niệm Thâm, lập tức ủy khuất tố khổ, "Em đang viết luận văn tốt nghiệp, chuyên ngành của chúng em thật biến thái, phải viết luận văn tốt nghiệp còn phải giao đề cương luận văn."

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy giọng nói đáng thương của Tôn Điềm Điềm, khóe miệng gợi lên một tia cười sủng nịch, "Sao em bắt đầu viết luận văn sớm vậy?"

Tôn Điềm Điềm nói: "Không phải em muốn chuẩn bị sớm một chút rồi tới tìm anh sao."

Tôn Điềm Điềm vốn cho rằng kết thúc năm ba liền có thể lập tức đi tìm Thẩm Niệm Thâm, nào biết năm tư còn có rất nhiều chuyện linh tinh như vậy.

Thẩm Niệm Thâm cười, "Nhất thời không cần vội, tương lai còn dài."

Tôn Điềm Điềm: "Không muốn, em muốn tới gặp anh sớm một chút, mỗi ngày ở trường học rất nhàm chán."

Thẩm Niệm Thâm: "Anh trở về gặp em."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, rất kinh ngạc, "Thật hay giả vậy?"

Nhưng vừa mới hỏi xong, chính cô cũng không tin, ngữ khí thất vọng, "Anh đừng làm em mừng hụt, công việc của anh bận rộn như vậy, sao lại có thời gian trở về gặp em."

Tôn Điềm Điềm mới không tin Thẩm Niệm Thâm sẽ trở về, hai ngày trước cô gọi tới, anh còn đang bận làm hạng mục.

Ở phòng ngủ viết báo cáo đến 9 giờ tối, bụng sôi lên mới nhớ tới mình còn chưa ăn cơm chiều.

Hiện tại năm tư, Tạ Nghiên cùng Gì Miêu, một người muốn thi lên thạc sĩ, một người muốn thi nhân viên công vụ, mỗi ngày chôn mặt trong thư viện. Tháng sáu năm trước Hứa Lệ tốt nghiệp, Trình Đóa cũng dọn ra ngoài ở cùng Hứa Lệ.

Phòng ngủ trống rỗng chỉ có mình cô.

Trước đây thường nghe các học tỷ nói đến năm tư, nhóm bạn cùng phòng cơ bản đều là ai bận việc nấy, bởi vì mỗi người đều có tiền đồ muốn lao tới. Lúc ấy còn không quá tin tưởng, hiện giờ cô đến năm tư, cuối cùng cũng trải nghiệm được.

Tôn Điềm Điềm định một lát lại trở về tiếp tục vẽ tranh, nghĩ tùy tiện mua một ít đồ ăn ven đường ở cổng sau, vì thế quần áo cũng không thay, mặt cũng không rửa, tóc cũng không chải, cô đeo kính đen, mặc bộ đồ ngủ hồng nhạt, thay đôi giày vải, cầm tiền và chìa khóa ra ngoài.

Thẩm Niệm Thâm vừa mới xuống máy bay liền lập tức gọi xe tới trường học, giờ phút này đang đứng bên ngoài ký túc xá nữ gọi điện thoại cho Tôn Điềm Điềm.

Anh đứng bên ngoài ký túc xá, áo sơ mi trắng quần tây đen, áo sơ mi cởi hai cúc, ống tay áo cuốn lên hai vòng lộ ra cánh tay rắn chắc. Anh đứng ở đó, thon dài đĩnh bạt, cực kỳ gây chú ý.

Lúc này đúng ngay thời điểm có rất nhiều nữ sinh từ bên ngoài trở về, gần như mỗi nữ sinh đi ngang qua Thẩm Niệm Thâm đều sẽ nhịn không được mà quay đầu nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm cầm di động trong tay, hơi cúi đầu, mắt nhìn thẳng.

Tôn Điềm Điềm đã năm tư, phần lớn là sinh viên mới, rất nhiều người đều không biết Thẩm Niệm Thâm, chỉ cảm thấy đẹp trai đến bùng nổ, hỏi thăm khắp nơi là ai.

Có một số người biết Thẩm Niệm Thâm, thấy anh đứng ở cửa ký túc xá, không cần phải nói cũng biết là chờ Tôn Điềm Điềm.

Có nữ sinh đột nhiên cảm khái, "Thật không nghĩ tới Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điềm Điềm lại có thể quen lâu như vậy, yêu xa nhưng vẫn còn bên nhau."

"Mấy người biết cái gì, theo tôi được biết tình cảm của hai người bọn họ đặc biệt tốt, nói không chừng chờ Tôn Điềm Điềm tốt nghiệp liền đi lãnh giấy kết hôn."

"Tớ thật sự rất hâm mộ Tôn Điềm Điềm, có thể tìm được anh bạn trai đẹp trai như vậy, không chỉ đẹp trai mà còn là học bá, nghe nói hiện tại anh ấy đang làm việc ở ngân hàng, lương một năm trên trăm vạn, mấu chốt là người ta còn chuyên nhất, loại đàn ông tốt thế này, đốt đèn lồng cũng khó tìm thấy."

Thẩm Niệm Thâm gọi cho Tôn Điềm Điềm vài cuộc điện thoại nhưng cô không nghe máy.

Anh đang buồn bực, nâng mắt lên, ánh mắt dừng trên bóng dáng hồng nhạt ở xa xa.

Tôn Điềm Điềm với mái tóc rối tung, đeo kính đen, mặc áo ngủ, hai tay cắm trong túi áo, đang đi ra bên ngoài.

Cô giống như chưa tỉnh ngủ, ánh mắt nhìn vào khoảng không.

Thẩm Niệm Thâm vừa thấy Tôn Điềm Điềm, mặt mày liền nổi lên ý cười. Anh đứng ở chỗ đó, chờ cô đi tới.

Kết quả Tôn Điềm Điềm đầu óc mơ màng, ánh mắt ngốc ngốc, cũng không liếc mắt về hướng Thẩm Niệm Thâm, vừa ra khỏi cửa cô liền lập tức quẹo phải. Trong đầu chỉ nghĩ đến ăn bánh chiên hay là bánh hành chiên.

Thẩm Niệm Thâm bị xem nhẹ, dở khóc dở cười, đi đến hướng Tôn Điềm Điềm nắm lấy cổ tay cô.

Trong lúc mờ mịt Tôn Điềm Điềm cảm giác được hơi ấm quen thuộc từ cổ tay, trong lòng cô nhảy dựng, ý thức nháy mắt liền thu hồi. Cô đột nhiên quay đầu lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt Thẩm Niệm Thâm, con ngươi đen nhánh mang theo ý cười đang nhìn cô.

Tôn Điềm Điềm choáng váng, cả kinh đến nói không nên lời, cô cứ ngây ngốc như vậy mà nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, khóe miệng câu lấy tia cười, "Như thế nào? Chồng cũng không quen sao?"

Tôn Điềm Điềm trố mắt vài giây, Thẩm Niệm Thâm nói chuyện mới đột nhiên lấy lại tinh thần, kích động nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh, "Ôi trời! Anh thật sự đã trở về!"

Cô ngửa đầu, cười đến không khép miệng được.

Thẩm Niệm Thâm cười, cúi đầu hôn cô một cái, "Anh đã khi nào lừa gạt em đâu."

Kinh hỉ tới quá đột nhiên, Tôn Điềm Điềm kích động không biết nói gì, che mặt Thẩm Niệm Thâm lại, vui vẻ hôn anh vài cái.

Bên cạnh không ngừng có nữ sinh nhìn, Tôn Điềm Điềm cũng không rảnh để lo thẹn thùng, quá ngoài ý muốn. Ban ngày Thẩm Niệm Thâm gọi điện nói sẽ trở về gặp cô, cô còn tưởng là anh đang nói giỡn.

Lần cuối hai người gặp mặt là hai tháng trước, cô nghỉ hè năm ba, nhưng công việc của Thẩm Niệm Thâm quá bận, cũng không có nhiều thời gian ở bên cô.

Đắm chìm trong niềm vui sướng khi gặp lại, Tôn Điềm Điềm hơn nửa ngày mới nhớ tới mình còn chưa thay quần áo đã đi ra đây.

Cô sờ sờ mặt, "Anh thật xấu, tới cũng không nói với em một tiếng, làm hại em cứ như vậy mà đi ra."

Thẩm Niệm Thâm cười, giúp cô vuốt tóc, "Có gì đâu, Điềm Điềm của chúng ta xinh đẹp như vậy, dù thế nào cũng đẹp."

Tôn Điềm Điềm vùi đầu trong lòng Thẩm Niệm Thâm, bật cười thành tiếng, "Anh đây là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi."

"Thật sự rất xinh đẹp." Thẩm Niệm Thâm chân thành nói.

Ở trong lòng Thẩm Niệm Thâm, dù Tôn Điềm Điềm là bộ dáng gì cũng là người phụ nữ xinh đẹp nhất thiên hạ.

Tôn Điềm Điềm ôm Thẩm Niệm Thâm một lát mới ngẩng đầu, nói: "Anh chờ em một chút, em trở về thay quần áo, sau đó chúng ta lại chậm rãi nói."

"Ừm, đi đi."

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm, kích động đến không đói bụng nữa, cô trở lại ký túc xá rửa mặt chải đầu thay quần áo, còn lấy một cái túi lớn để đựng sữa rửa mặt, mỹ phẩm dưỡng da, còn có quần áo, áo ngủ và nội y.

Tôn Điềm Điềm rất nhanh liền đi ra, cô cột tóc đuôi ngựa, áo thun trắng, quần đùi xanh lam, dưới chân là đôi giày vải đen, trên lưng đeo chiếc cặp màu hồng nhạt.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm đeo cặp sách, anh giơ tay gỡ xuống, "Để anh."

Cặp sách đựng đồ đến căng phồng, Thẩm Niệm Thâm theo bản năng đè đè, "Em đựng gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm cong mắt cười, "Quần áo của em." Nói xong cô khoác tay Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu nhìn anh, cười hì hì nói: "Buổi tối em ngủ với anh."

Thẩm Niệm Thâm cười nhẹ, hơi cúi đầu, thuận thế đặt một nụ hôn lên môi cô, sau đó nắm lấy tay cô, "Đi thôi."

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm đi ăn cơm chiều trước, sau đó mới dẫn về nhà.

Thẩm Niệm Thâm là lâm thời muốn về nên chưa nói với bà ngoại, lúc trở về, bà ngoại với dì đều đang ngủ.

Mở cửa, phòng khách tối đen như mực, Thẩm Niệm Thâm cũng không bật đèn, sờ soạng lấy dép từ tủ giày cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm thay giày, ôm cánh tay Thẩm Niệm Thâm, khẽ khàng nói: "Bà ngoại ngủ rồi."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Ừm, chúng ta rửa mặt trước, sau đó trở về phòng chậm rãi nói."

Tôn Điềm Điềm thả nhẹ bước chân đi theo Thẩm Niệm Thâm trở về phòng.

Tới phòng ngủ, Thẩm Niệm Thâm mới bật đèn lên.

Tôn Điềm Điềm vừa mới đi vào, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên xoay người, ấn cô vào cánh cửa phía sau, cúi đầu hôn mạnh xuống.

Đột nhiên bị hôn không kịp phản ứng, Tôn Điềm Điềm sửng sốt hai giây, sau đó liền giơ tay ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, dùng sức hôn anh.

Mấy ngày hôm trước Thẩm Niệm Thâm một mình nằm ở bệnh viện, trong đầu đều là khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Tôn Điềm Điềm, đến khi ngủ, trong mộng cũng là hình bóng Tôn Điềm Điềm.

Mấy ngày nay cực kì cô độc, cực kì nhớ Tôn Điềm Điềm.

Thẩm Niệm Thâm hôn Tôn Điềm Điềm thật lâu, thẳng đến khi cô thở không nổi mới hơi hơi buông cô ra.

Hai tay anh nâng mặt cô, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô chăm chú.

Tôn Điềm Điềm khẽ há miệng thở dốc, cô nâng mắt, đôi mắt ngập nước đối diện với Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô chằm chằm một hồi lâu mới lại cúi đầu ôn nhu hôn cô một cái, "Anh rất nhớ em."

Tôn Điềm Điềm cong cong môi, "Em cảm nhận được."

Lúc vừa mới hôn cô, cô cảm thấy Thẩm Niệm Thâm hận không thể khảm cô vào người mình.

Tôn Điềm Điềm đã tắm trước nên nằm ở trên giường Thẩm Niệm Thâm chờ anh về.

Tâm tình cô rất tốt, nằm thẳng ở trên giường, hai tay gối sau gáy, bắt chéo chân lắc lư trong không trung, khóe miệng cong cong, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm trần nhà.

Thẩm Niệm Thâm tắm rửa xong trở về, thấy Tôn Điềm Điềm nằm trên giường bắt chéo chân, không khỏi cười một chút, anh kéo chiếc ghế bên

mép giường ra rồi ngồi xuống, cầm khăn lông lau tóc "Luận văn làm xong rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm vừa nghe thấy luận văn, vốn đang cao hứng khuôn mặt nhỏ tức khắc suy sụp, dẩu dẩu cái miệng nhỏ, "Nào có nhanh như vậy."

Nói xong cô đột nhiên nghiêng người, ghé vào trên giường, đôi mắt sáng rực nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Hay là anh giúp em viết đi?"

Thẩm Niệm Thâm: "Chuyên ngành của em, anh lại không hiểu."

Tôn Điềm Điềm ngồi dậy, xuống giường, rất tự nhiên ngồi lên đùi Thẩm Niệm Thâm, vừa lấy chiếc khăn lông lau tóc giúp anh vừa nói: "Anh thông minh như vậy, khẳng định nhìn một cái liền biết, giúp em đi, được không?" Nói xong cô ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, nhìn anh, vô cùng đáng thương mà làm nũng.

Dù Tôn Điềm Điềm muốn gì, chỉ cần làm nũng, Thẩm Niệm Thâm lập tức mềm lòng, "Được, anh giúp em xem thử."

"Thật không?! Ôi trời, có chồng là học bá thật tuyệt!" Tôn Điềm Điềm vui vẻ cúi đầu hôn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, "Tuyệt ư? Em chỉ phương diện kia sao?"

Tôn Điềm Điềm cong cong mắt, "Phương diện nào cũng rất tuyệt."

Nghe được lời này Thẩm Niệm Thâm cực kỳ hưởng thụ, sủng nịch nhéo nhéo khuôn mặt Tôn Điềm Điềm, "Ừm, không uổng công thương em."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Tôn Điềm Điềm nhìn ánh mắt ái muội của Thẩm Niệm Thâm liền biết lời của tên gia hỏa này có ý vị thâm trường, nhịn không được xoa khuôn mặt anh tuấn của anh, "Lưu manh."

Vừa dứt lời, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên bế cô lên, Tôn Điềm Điềm sợ tới mức vội vàng ôm cổ anh, cười hì hì, "Làm gì vậy?"

"Lưu manh cho em xem."

Tôn Điềm Điềm bật cười, vùi đầu vào lòng Thẩm Niệm Thâm, thẹn thùng mà phát ra tiếng cười rầu rĩ, "Anh đừng làm bậy, bà ngoại ở bên ngoài đấy."

Thẩm Niệm Thâm đặt Tôn Điềm Điềm lên giường, sau đó anh cũng nghiêng người nằm xuống, kéo Tôn Điềm Điềm vào trong lòng, "Vậy trò chuyện đi."

Tối nay, Thẩm Niệm Thâm cùng Tôn Điềm Điềm nằm ở trên giường không làm gì, cả hai chỉ trò chuyện cho tới nửa đêm hơn ba giờ sáng.

Nói về nhân sinh, nói về lý tưởng, lại nói về tương lai.

Trò chuyện một lúc, Tôn Điềm Điềm liền nghĩ đến công việc có cường độ cao kia của Thẩm Niệm Thâm, cô nghiêng người, lo lắng nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Em thật lo lắng cho thân thể của anh."

Thẩm Niệm Thâm cũng nghiêng người, nhéo nhéo mặt cô, trầm mặc một lát, trong mắt nổi lên vài phần ý cười, "Vậy anh từ chức được không?"

Tôn Điềm Điềm ánh mắt sáng lên, kích động đến độ ngồi dậy, "Thật không?!"

Thẩm Niệm Thâm khóe miệng cong cong, "Nhưng anh chưa nghĩ ra sẽ làm cái gì."

Tôn Điềm Điềm kích động đến nhào vào trong lòng anh, ôm chặt anh, "Vậy nghỉ ngơi trước đi, hơn một năm nay anh thật sự quá vất vả, em sợ anh làm việc đến hỏng người mất."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Anh nghĩ lại đã."

Anh quả thật có ý định từ chức, nhưng sau khi từ chức làm cái gì, còn phải từ từ ngẫm lại.

Chương 81

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Lần này Thẩm Niệm Thâm xin nghỉ dài hạn ở nhà nghỉ ngơi, anh khó được rảnh rỗi, không thèm nghĩ đến chuyện công việc cũng không thèm nghĩ đến sau này, ở nhà chăm sóc bà ngoại, thời gian còn lại đều ở bên Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm hiện tại mới năm tư, mỗi tuần còn có mấy tiết học, nghe nói phải đến tháng 11 mới kết thúc toàn bộ chương trình học.

Nhưng may mắn một tuần chỉ có mấy tiết, nếu không hiện tại cô lại phải bận làm luận văn, thật muốn phát điên.

Buổi sáng cuối tuần, Thẩm Niệm Thâm tỉnh lại đã là 10 giờ.

Tuy rằng là nghỉ ngơi, nhưng ngày thường vẫn là 6 giờ xuống lầu chạy bộ, thuận tiện mua bữa sáng về cho Tôn Điềm Điềm, nhưng tối hôm qua lăn lộn với Tôn Điềm Điềm đến nửa đêm nên hôm nay ngủ dậy trễ.

Tôn Điềm Điềm dậy sớm, mặc chiếc váy ngủ màu trắng ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu nghiêm túc vẽ tranh.

Thẩm Niệm Thâm nghiêng người, một tay đỡ đầu, khóe mắt câu lấy ý cười, "Sớm vậy?" Anh vừa mới tỉnh lại, giọng nói mang theo chút trầm thấp vừa mới rời giường, nghe có chút gợi cảm.

Tôn Điềm Điềm vẫn như cũ nghiêm túc vẽ tranh của mình, không ngẩng đầu, "Không còn sớm, đã hơn 10 giờ rồi."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Không mệt sao? Sao không ngủ thêm một lát."

Tôn Điềm Điềm dừng lại một chút. Nhắc tới cái này liền nhịn không được nghiêng đầu trừng mắt Thẩm Niệm Thâm. Còn không biết xấu hổ hỏi cô có mệt hay không, cô có mệt hay không anh còn không rõ ràng sao???

Tôn Điềm Điềm lớn lên xinh đẹp, tính tình lại ôn nhu, ngày thường chưa bao giờ hung dữ với người khác, cho nên dù có thở phì phì trừng mắt

cũng không có một chút lực sát thương, ngược lại còn vô cùng đáng yêu.

Thẩm Niệm Thâm nhịn không được cười, giơ tay cầm lấy tay cô, "Lại đây ngồi."

Bàn làm việc ngay bên mép giường, Thẩm Niệm Thâm duỗi tay liền có thể cầm tay Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm nhẹ nhàng trừng mắt với anh một cái, nhưng vẫn đi qua.

Thẩm Niệm Thâm không có mặc áo trên, chiếc mền hơi mỏng kéo xuống bên hông, lộ ra cơ ngực cùng cơ bụng rắn chắc, vô cùng quyến rũ.

Dáng người và giá trị nhan sắc của Thẩm Niệm Thâm, Tôn Điềm Điềm quả thực không hề có sức chống cự, tầm mắt dừng ở trên ngực anh, sau một lúc lâu không dời đi.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm ngơ ngác nhìn mình chằm chằm, anh cười nhẹ, giơ tay xoa mặt cô, "Thích không?"

"A?" Tôn Điềm Điềm sửng sốt, vừa ngẩng đầu liền đối diện với đôi mắt đang cười của Thẩm Niệm Thâm.

Ý cười trong mắt Thẩm Niệm Thâm tựa như muốn tràn ra, anh hỏi cô, "Có vừa lòng không?"

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm ở bên nhau lâu rồi mới phát hiện ở phương diện nào đó anh kỳ thật cũng rất hư, tựa như hiện tại, lại cười cô.

Cô không khỏi đỏ mặt, ném chiếc áo thun trắng trên ghế lên mặt Thẩm Niệm Thâm, vừa xấu hổ vừa buồn bực nói: "Anh mau mặc áo vào đi."

Sáng sớm đã câu dẫn cô là thế nào!

Thẩm Niệm Thâm bật cười, cầm áo ngồi dậy, nói: "Anh đi tắm, em thay quần áo trước đi, một lát đến nhà Hứa Lệ ăn cơm."

Tôn Điềm Điềm 'ừm' một tiếng, "Em biết rồi, anh mau đi tắm đi."

Cô đẩy Thẩm Niệm Thâm, anh cười, ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn một chút rồi nhéo mũi cô, "Chờ anh."

Nói xong anh mới tròng áo thun vào, xuống giường rồi ra ngoài.

Tôn Điềm Điềm ngồi bên mép giường, nhìn chằm chằm bóng dáng Thẩm Niệm Thâm, khóe miệng cong cong, lặng lẽ cười rộ lên.

…

Trước đó không lâu Hứa Lệ thi đậu vào ngân hàng thành phố, cậu với Trình Đóa thương lượng, cả hai đều không định về quê, vì thế trong nhà liền hỗ trợ mua phòng ở thành phố, trước đó không lâu vừa mới dọn vào, hiện giờ đang cùng Trình Đóa tận hưởng hạnh phúc thế giới hai người.

Lúc Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm đến, Hứa Lệ đã đứng chờ ở cửa tiểu khu.

Hứa Lệ cùng Thẩm Niệm Thâm là bạn tốt nhất thời đại học, tuy đã gần một năm không gặp, nhưng vừa thấy vẫn là rất thân thiết.

Hứa Lệ vô cùng cao hứng, vỗ bả vai Thẩm Niệm Thâm, "Người bận rộn này, cuối cùng cũng đã trở lại!"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, đưa túi quà trong tay cho Hứa Lệ, "Lúc dọn nhà mới chưa kịp trở về, chúc mừng cậu."

Hứa Lệ cười ha ha, "Còn đem quà tới nữa chứ."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Nên vậy, chúc mừng dọn đến nhà mới."

Thẩm Niệm Thâm tặng cho cậu một bộ dụng cụ pha trà tinh xảo, đêm qua anh cố ý cùng Tôn Điềm Điềm đến trung tâm thương mại chọn.

"Vậy tớ không khách khí với cậu nữa, cảm ơn nhé người anh em." Hứa Lệ cao hứng nhận quà, sau đó đi trước dẫn đường, "Hai người lên lầu trước đi, Trình Đóa nhắc mãi đấy."

Thời điểm Hứa Lệ dọn nhà mới, Thẩm Niệm Thâm đang đi công tác ở bên ngoài không thể trở về. Tôn Điềm Điềm đã tới rất nhiều lần, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn từ phòng bếp truyền đến.

"Em đi giúp Trình Đóa." Cô thay dép lê, quen cửa quen nẻo mà chạy vào phòng bếp.

Trình Đóa đang xào rau hết sức chuyên chú.

Tôn Điềm Điềm cong cong mắt, bước khẽ đến sau lưng Trình Đóa, thừa dịp Trình Đóa không chú ý, đột nhiên — "Oa!"

"Ngọa tào!" Trình Đóa bị dọa đến nhảy dựng, đột nhiên quay đầu lại.

Tôn Điềm Điềm cười ha ha, "Bị dọa sợ rồi sao?"

"Ôi trời, hù chết chị rồi." Trình Đóa giơ tay chọc vào trán cô, sau đó mới liếc mắt nhìn ra sau một cái, "Thẩm Niệm Thâm đâu, có tới không?"

"Có, anh ấy đang ở bên ngoài nói chuyện với Hứa Lệ."

Trong phòng bếp hương thơm bay khắp bốn phía, Tôn Điềm Điềm nhìn vào trong chảo, "Cậu đang xào gì vậy?"

"Ớt gà, món tủ của tớ, ăn ngon vô địch."

Hai mắt Tôn Điềm Điềm bừng sáng, "Tớ muốn nếm thử, để tớ nếm thử."

Trình Đóa gắp một miếng thịt gà cho cô, "Thế nào?"

Tôn Điềm Điềm nhai hai cái, cảm thụ vài giây, "Trời ơi, ăn quá ngon luôn, cậu còn có tay nghề này nữa sao!" Cô tự lấy một đôi đũa, không khách khí mà gắp thêm một miếng từ trong nồi.

Trình Đóa hơi có chút kiêu ngạo, "Không phải tớ tự thổi phồng, chứ tiểu tử thúi Hứa Lệ kia tìm được tớ là phúc tám đời của anh ấy."

Tôn Điềm Điềm tán đồng gật đầu, trong lòng lại yên lặng nghĩ: A Niệm nhà cô thật đáng thương, tìm được một cô vợ đến cơm cũng không biết nấu như cô.

Ôi, may là A Niệm không chê cô.

…

Bên ngoài, Hứa Lệ cùng Thẩm Niệm Thâm đứng trên ban công nói chuyện. Tiểu khu có mười tám tầng, xung quanh cây cối xanh tươi, nhìn vui vẻ thoải mái.

“Căn nhà này bao nhiêu tiền?” Thẩm Niệm Thâm tò mò hỏi.

Hứa Lệ nói: “Tính luôn vật dụng rồi đồ điện này kia, hơn một trăm hai mươi vạn.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn vào trong, “Khá tốt.”

Hứa Lệ cười hắc hắc, “Có chút nhỏ, nhưng Trình Đóa nói, nhỏ thì nhỏ, ấm áp là được.”

Nói xong cậu hỏi Thẩm Niệm Thâm, “Cậu thì sao? Lần này trở về mấy ngày?”

Thẩm Niệm Thâm: “Nghỉ nửa tháng.”

Hứa Lệ thở dài, “Công việc của cậu quá vất vả, chăm sóc bản thân thật tốt, đừng quá liều mạng.”

Thẩm Niệm Thâm cười một cái, “Ừm, tớ biết rồi.”

…

Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm ăn cơm trưa ở nhà Hứa Lệ, đến hai giờ chiều mới rời đi.

Tháng chín tuy đã là cuối thu nhưng vẫn nắng gắt, ra khỏi nhà một chuyến cả người đều đầy mồ hôi. Lúc về, bà ngoại không ở nhà, bà kêu dì Trần dẫn đi tìm bà Lương Kì nói chuyện.

Trước kia căn nhà cũ trong ngõ nhỏ còn chưa bán, bà ngoại với bà Lương có quan hệ tốt nhất, hai người thường xuyên ngồi ở cửa nói chuyện, mặc dù hiện tại không ở cùng nhau, hai người cũng thường hay đến nhà thăm.

Trong nhà không có ai, Tôn Điềm Điềm vào phòng, dép lê cũng chưa mang, để chân trần chạy vào phòng ngủ bật điều hòa.

Thẩm Niệm Thâm xách dép vào giúp cô, “Trên mặt đất lạnh, em mang dép vào đi.”

Tôn Điềm Điềm đứng dưới điều hòa hóng mát, Thẩm Niệm Thâm đặt dép lê dưới chân cô, lúc này cô mới ngoan ngoãn mang vào.

“Anh đi tắm, ngồi gió một lát thôi, coi chừng cảm mạo.” Thẩm Niệm Thâm lấy quần áo từ tủ quần áo, lúc đi ra cửa thì thuận tay xoa nhẹ đầu Tôn Điềm Điềm, dặn dò cô.

“Em biết rồi.” Tôn Điềm Điềm sờ sờ đầu, lúc nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, anh đã đi ra cửa.

Trước kia cô cảm thấy anh trai đã đủ yêu sạch sẽ, kết quả Thẩm Niệm Thâm còn hơn anh trai, chỉ cần có nước, một ngày phải tắm rất nhiều lần.

Nhưng cô thích con trai yêu sạch sẽ.

Lần này Thẩm Niệm Thâm tắm rất lâu, nước từ vòi hoa sen không ngừng đổ xuống đỉnh đầu, anh nhắm mắt lại, trong đầu rất loạn.

Vừa rồi Hứa Lệ nói, chờ Trình Đóa tốt nghiệp liền đi lãnh giấy kết hôn, cậu hỏi anh định khi nào sẽ kết hôn với Điềm Điềm.

Nhưng hiện tại anh không có nhà, lấy cái gì mà kết hôn với Tôn Điềm Điềm.

Một căn nhà trong nội thành phải hơn một trăm vạn, một năm nay, mặc dù mỗi ngày anh đều bán mạng kiếm tiền, cũng không đủ mua một căn nhà ở nội thành, thậm chí còn kém rất nhiều.

Quả thật một năm nay anh cũng kiếm lời không ít, nhưng chi tiêu cũng nhiều, huống chi anh còn cần lưu lại một số tiền để ngừa lúc thân thể bà ngoại có vấn đề.

Vấn đề hiện thực này, anh không thể không suy xét.

Đang lúc bực bội thì cửa phòng tắm đột nhiên mở ra.

Thẩm Niệm Thâm đứng dưới vòi sen, cách một lớp thủy tinh, nhìn Tôn Điềm Điềm đóng cửa tiến vào.

“…”

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, “Em muốn đi vệ sinh.”

Nói xong cô liền chuẩn bị cởi váy, dừng một chút, cô lại nghiêng đầu nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, “Anh đừng nhìn, quay sang bên kia

đi.”

Thẩm Niệm Thâm bật cười, “Cũng không phải chưa thấy qua.”

“Không được nhìn.” Tôn Điềm Điềm lẩm bẩm một tiếng, cô ngồi trên bồn cầu, kéo váy xuống, che khuất mình lại.

Tiếng nước vòi sen ào ào, Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, tâm tình bực bội vừa rồi bỗng nhiên bình thường trở lại.

Nhà thôi mà, sớm muộn gì cũng có một ngày anh có thể mua nổi, anh tin tưởng chính mình, cũng biết Điềm Điềm còn tin tưởng hơn anh.

Thẩm Niệm Thâm tắt nước, quấn khăn tắm ra khỏi phòng tắm.

Tôn Điềm Điềm đứng đối diện gương tẩy trang, thấy Thẩm Niệm Thâm ra tới, nghiêng đầu nói: “Anh giúp em gỡ kính sát tròng xuống đi, em quên mất rồi.”

Vừa rồi cô quên rửa tay, trên tay lại đều là nước tẩy trang, rất dơ.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu, nhẹ nhàng nâng mí mắt cô lên, thật cẩn thận giúp cô lấy kính sát tròng ra, thuận miệng hỏi cô, “Em có thích nhà của Hứa Lệ với Trình Đóa không? Mắt nhìn lên.”

Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn nhìn lên trần nhà, nói: “Thích chứ, rất ấm áp.”

Thẩm Niệm Thâm gỡ một bên kính sát tròng xuống, đặt vào hộp kính bên cạnh, nói: “Cho anh thêm chút thời gian, anh cũng có thể mua.”

Tôn Điềm Điềm nghe vậy, đôi mắt cong cong, cô ôm lấy eo Thẩm Niệm Thâm, ngẩng đầu hôn lên môi anh, “Em biết.”

Thẩm Niệm Thâm cười, nâng mặt cô lên, “Đừng nhúc nhích, còn một bên chưa lấy.”

Tôn Điềm Điềm lại ngoan ngoãn ngẩng đầu, đưa mắt nhìn lên trên, “Vừa rồi Trình Đóa nói với em, chờ tốt nghiệp liền cùng Hứa Lệ đi lấy giấy kết hôn.”

Thẩm Niệm Thâm ‘ừm’ một tiếng, “Hứa Lệ cũng nói.” Anh gỡ kính sát tròng xuống, đặt vào hộp, thuận tay cầm bông tẩy trang bên cạnh lau mắt giúp Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm ôm anh thật chặt, ngẩng đầu nhìn anh, vui vẻ nói: “Chúng ta cũng tốt nghiệp xong đi lấy giấy kết hôn đi, còn nửa năm nữa.”

Thẩm Niệm Thâm hơi ngẩn ra trong nháy mắt, ánh mắt dừng ở ánh mắt vui sướng mà chờ mong của Tôn Điềm Điềm, góc nào đó trong đáy lòng như bị thứ gì mềm mại đụng vào, trong mắt cũng không khỏi nổi lên ý cười, anh trả lời cô, “Được.”

Chương 82

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Nửa tháng sau, Thẩm Niệm Thâm vẫn về thành phố Z tiếp tục đi làm.

Trước lúc anh nghĩ ra mình muốn làm gì kế tiếp, anh không có khả năng giống những người khác tìm lý do thoái thác rồi từ chức. Nếu chỉ có một mình, hoặc có gia đình làm hậu thuẫn, anh có thể cái gì cũng không màng, đi xông xáo mặc kệ thất bại.

Nhưng hiện thực là anh có bà ngoại phải phụng dưỡng, có bạn gái phải phụ trách, quá nhiều trách nhiệm đè nặng trên vai, muốn anh từ bỏ công việc có lương cao cũng không phải một việc dễ dàng. Mỗi một bước đều cần phải ổn thỏa, làm bất cứ chuyện gì cũng phải nhìn trước ngó sau.

Tôn Điềm Điềm năm tư còn nửa học kỳ, không thể lập tức đi tới chỗ Thẩm Niệm Thâm, nhưng cô đã chịu đựng được lâu vậy rồi, thêm mấy tháng cũng không sao. "Lương Kì, cậu nhất định phải giúp chị trông coi anh cậu, không cho anh ấy uống rượu, cũng không được thức đêm, lần sau chị tới, nếu anh ấy lại gầy, chị tới tìm cậu tính sổ."

Lương Kì đang ngồi trước bàn trà chơi trò chơi, đôi mắt nhìn chằm chằm máy tính, một tay thao tác bàn phím, một tay cầm di động, ai da kêu to, "Chị của tôi ơi, lời này chị đã nói 800 lần rồi, nếu em có thể quản được anh ấy, ai da!"

Nói còn chưa dứt lời, Thẩm Niệm Thâm ngồi trên sô pha đá cậu ta một cước.

Tôn Điềm Điềm: "Làm sao vậy?"

LươngKì : "Không không, em đang làm thí nghiệm trò chơi, chị yên tâm đi, gần đây anh ấy làm việc và nghỉ ngơi đặc biệt có quy luật, không có uống rượu cũng không có thức đêm."

Tôn Điềm Điềm nghe vậy, lúc này mới 'ừm' một tiếng, "Vậy được rồi, cậu làm thí nghiệm đi, đưa điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm."

"Được." Lương Kì đáp một tiếng, quay đầu đưa điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm rồi dùng khẩu hình nói: Lại giúp anh nói dối!

Thẩm Niệm Thâm cho cậu một ánh mắt cảnh cáo, lúc này mới nhận lấy di động, đứng dậy đi đến phòng ngủ.

...

Lương Kì tới thành phố Z nhờ cậy Thẩm Niệm Thâm vào tháng 10, cậu bỏ công việc đang làm rồi tới đây tìm nhà làm game, trước mắt làm nhân viên thí nghiệm trò chơi.

Nhưng lúc này mới làm việc được hai tháng, phòng làm việc đã muốn chết không muốn sống nữa, trò chơi làm chẳng ra gì, đất đầy bug, server mỗi ngày đều hỗn loạn, ông chủ còn từng ngày oán giận đến phá trò chơi, mẹ nó ai lại ngốc đến mức đi đầu tư cho hắn vậy.

Hiện tại cậu nghĩ chờ làm hết tháng này rồi cầm tiền lương chạy lấy người.

Nhưng... có thể lấy được tiền lương hay không không chừng cũng là một vấn đề.

Nghĩ đến vấn đề này, tức khắc cậu càng cảm thấy đau đầu.

Thẩm Niệm Thâm từ phòng ngủ đi ra, Lương Kì đang ngồi trên đất hút thuốc.

"Làm xong chưa?"

"Chưa." Lương Kì nghẹn một bụng lửa giận, hút hai điếu thuốc, đột nhiên nói: "Sớm biết vậy em đã đọc sách nhiều hơn một chút."

Lần này đi tìm công việc cậu mới nếm được đau khổ khi không có bằng cấp, tư cách để phỏng vấn ở công ty tốt một chút cậu cũng không có, uổng cho ý tưởng đầy đầu mà không có đất dụng võ.

Thẩm Niệm Thâm cười nhẹ, trở lại bàn làm việc tiếp tục làm việc, "Hiện tại em muốn đi học lại cũng không muộn, trở về học lại cao tam, một lần nữa thi đại học."

Lương Kì gãi gãi đầu, "Vẫn là thôi đi, em cũng không phải người có thiên phú học tập."

Thở dài, lại tiếp tục nhận mệnh làm việc.

...

Đến tháng mười hai, Tôn Điềm Điềm kết thúc học kỳ 1 năm tư, cũng kết thúc chương trình học bốn năm đại học.

Thi xong cô về ký túc xá thu dọn đồ đạc. Tôn Điềm Điềm lấy hết đồ trong tủ quần áo ra, Tạ Nghiên ở đối diện nhìn, có chút thương cảm hỏi: "Điềm Điềm, học kỳ sau có phải cậu không về trường nữa không?"

Tôn Điềm Điềm ngồi xổm trên mặt đất bỏ quần áo vào vali, nghe vậy liền trả lời: "Vẫn sẽ trở về chứ, không phải còn phải bảo vệ luận văn gì đó sao?"

"Vậy cậu cũng không ở lại trường sao?"

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Hẳn là vậy."

Năm tư có rất nhiều người ra ngoài tìm công việc thực tập, Tôn Điềm Điềm gần đây phải đến chỗ Thẩm Niệm Thâm, thứ hai còn có việc ở lớp toán, xong xuôi là có thể về nhà ở, cho nên hẳn là không cần ở lại trường. Nhưng cô không định thu dọn giường, lỡ phải về ở đây thì sao.

Tạ Nghiên thở dài, "Cậu với Trình Đóa đều không ở đây, chỉ còn lại tớ với Gì Miêu không tốt nghiệp, cảm giác như sắp phải chia ly rồi."

Tôn Điềm Điềm từ trên mặt đất đứng lên, đi tới ôm Tạ Nghiên, "Ôi, tớ còn về mà, không cần thương cảm như vậy đâu ."

Tạ Nghiên hừ hừ, "Cậu đến chỗ Thẩm Niệm Thâm, sợ là sẽ không nhớ đến chúng tớ nữa."

"Làm sao, tớ là cái loại thấy sắc quên bạn sao?"

Tạ Nghiên ngẩng đầu nhìn cô, rất nghiêm túc gật đầu, "Đúng."

Tôn Điềm Điềm bật cười, xoa xoa mặt Tạ Nghiên, "Tớ không có."

Cô lại tiếp tục thu dọn tủ quần áo, nói: "Tớ còn nhớ chuyến du lịch lúc chúng ta tốt nghiệp, yên tâm đi."

"Đúng đúng, chúng ta đi Hoa Đông!" Tạ Nghiên tức khắc kích động.

Tôn Điềm Điềm cười, "Nhớ kỹ mà."

Trước khi nghỉ hè Tôn Điềm Điềm đã dọn rất nhiều đồ trở về, đồ trong ngăn tủ không nhiều lắm, chỉ một lát liền thu dọn xong hết.

"Điềm Điềm, có phải sau này cậu sẽ ở lại thành phố Z luôn không?" Gì Miêu ngồi trên ghế đang thu dọn tập sách, đột nhiên hỏi một câu.

Tôn Điềm Điềm ngồi xổm trên đất, đang chuẩn bị đóng vali, nghe thấy câu này, không khỏi giật mình.

Tạ Nghiên: "Đúng vậy, hiện tại Thẩm Niệm Thâm đang làm ở đó tốt như vậy, hẳn là sẽ không trở về đúng không?"

Tôn Điềm Điềm đóng vali, lại cúi đầu bắt đầu thu dọn đồ trên bàn sách, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Hiện tại tớ cũng không rõ ràng lắm."

Sau khi Tôn Điềm Điềm nghỉ, cô ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó lặng lẽ đặt vé máy bay đến thành phố Z.

Cô vẫn luôn không dám nói với ba mẹ chuyện phải rời nhà đến thành phố Z, một ngày trước khi xuất phát, buổi tối ăn cơm cô mới nói ra.

Trên bàn cơm, ba mẹ Tôn đều sửng sốt.

Mẹ Tôn vội hỏi: "Muốn đi thành phố Z sao? Đi mấy ngày?"

Lúc trước Tôn Điềm Điềm được nghỉ cũng chạy đến thành phố Z, mọi người đều biết là cô đi tìm Thẩm Niệm Thâm nên cũng không nói gì, dù sao nhiều nhất nửa tháng cô cũng trở lại.

Tôn Điềm Điềm tự biết lần này khẳng định phải đi rất lâu, có chút áy náy, do dự một hồi lâu mới nói: "Trường học đã không còn chuyện gì, có khả năng con sẽ ở bên kia lâu một chút..."

Hiện tại sự nghiệp của Thẩm Niệm Thâm ở thành phố Z, vừa nghe lời này mẹ Tôn liền hiểu, bà liếc mắt nhìn chồng một cái.

Buổi tối Lâm Cảnh trở về, ba mẹ đang ngồi trên sô pha nói gì đó, sắc mặt hai người đều rất ngưng trọng. Anh đổi giày vào nhà, thuận miệng hỏi một câu, "Làm sao vậy?"

Mẹ Tôn nghĩ ngợi, vẫn là nói chuyện Điềm Điềm muốn đến thành phố Z cho Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh nghe vậy, dừng một chút, sau đó nói: "Con bé muốn đi ra ngoài chịu khổ thì để nó đi đi, ra ngoài vấp ngã vài lần mới biết được trong nhà tốt."

"..."

...

Sáng sớm hôm sau Tôn Điềm Điềm xách vali xuống lầu, ba mẹ và anh trai đều ở trong phòng khách.

Dì giúp việc vội tiến lên giúp cô xách vali, Tôn Điềm Điềm không khỏi siết chặt ngón tay, dừng một lát mới đi đến hướng ba mẹ.

Mẹ Tôn luyến tiếc con gái, hỏi: "Đại khái khi nào con trở về?"

Tôn Điềm Điềm vội nói: "Sẽ thường xuyên trở về, hơn nữa con còn chưa tốt nghiệp, nói không chừng khai giảng sẽ trở lại."

Mẹ Tôn nhìn con gái, bỗng nhiên không biết nên nói gì.

Lâm Cảnh ở một bên xem báo, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu, nhìn về phía Tôn Điềm Điềm, gằn từng chữ: "Em có thể rời khỏi nhà, hiện tại cũng coi như là em ra ngoài xã hội, từ giờ trở đi, anh sẽ không cho tiền em nữa, ba mẹ cũng sẽ không, em ăn mặc chi phí đều phải tự chi trả, có ý kiến không?"

"A Cảnh..."

"Em có thể." Tôn Điềm Điềm vốn cũng không nghĩ sẽ tiếp tục dùng tiền trong nhà, cô đã gần 22, có thể tự kiếm tiền nuôi sống chính mình.

Mẹ Tôn đưa con gái lên xe, dặn dò tài xế lái xe cẩn thận, mắt thấy xe sắp khuất bóng, bà mới xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, quay đầu lại.

Lâm Cảnh đứng dựa cạnh cửa, đang muốn trở về phòng thì mẹ Tôn gọi anh lại, "A Cảnh, đứa nhỏ này, sao lại nói không cho Điềm Điềm tiền?"

Lâm Cảnh nói: "Hiện tại con bé cũng sắp tốt nghiệp rồi, để nó tự mình ra ngoài mài giũa cũng tốt, từ nhỏ đã được bao bọc trong nhà, đi cảm thụ xã hội bên ngoài không phải chuyện xấu, phải để cho con bé biết tất cả mọi thứ mà hiện tại nó có đều đến không dễ dàng."

...

Thời điểm Tôn Điềm Điềm đến sân bay thành phố Z vừa vặn hai giờ rưỡi chiều.

Cô kéo hành lý rời khỏi sân bay, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm, vừa mừng vừa sợ, kích động nhào vào lòng anh, "Ôi trời, không phải anh nói đang bận sao, sao lại chạy tới đây?"

Tôn Điềm Điềm ôm Thẩm Niệm Thâm, ngửa đầu nhìn anh, vui vẻ đến không khép miệng được.

Thẩm Niệm Thâm cười, "Bận chứ, nhưng vẫn muốn đến đón em." Anh giơ tay sờ sờ mặt Tôn Điềm Điềm, "Lạnh không?"

Tôn Điềm Điềm cong mắt cười, theo bản năng rụt cổ lại, "Anh không nói em cũng không cảm giác được, thật là có chút lạnh."

"Lên xe trước đi, trở về thì không lạnh nữa." Thẩm Niệm Thâm nắm tay Tôn Điềm Điềm, tay khác kéo vali giúp cô.

Xe taxi chờ ở ven đường, Thẩm Niệm Thâm đặt vali vào cốp xe, sau đó mới kéo Tôn Điềm Điềm lên xe.

Hai người ngồi ghế sau, Tôn Điềm Điềm kích động ôm chặt cánh tay Thẩm Niệm Thâm, đầu chôn trong lòng anh, "Cuối cùng cũng kết thúc."

Thẩm Niệm Thâm ôm cô, cúi đầu đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô, thấp giọng nói: "Anh rất nhớ em."

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, ngẩng đầu hôn vào môi Thẩm Niệm Thâm, "Em cũng rất nhớ anh."

Ngồi xe hơn hai tiếng, đến gần 5 giờ mới về đến nhà.

Tôn Điềm Điềm vừa vào nhà liền nằm lên sô pha, "Mệt chết em rồi."

Thẩm Niệm Thâm xách vali vào phòng trước, sau đó mới đi ra ngồi bên sô pha, ôn nhu xoa bóp cẳng chân cho Tôn Điềm Điềm, "Ngồi máy bay mệt lắm sao?"

"Còn không phải sao." Tôn Điềm Điềm ủy khuất bĩu môi.

Thẩm Niệm Thâm nhìn bộ dáng dẩu miệng của Tôn Điềm Điềm, nhịn không được cười, cúi người hôn môi một lát rồi mới hơi buông ra, ôn nhu nói: "Vất vả cho em rồi."

Tôn Điềm Điềm không khỏi cong môi, đôi tay vòng lấy cổ Thẩm Niệm Thâm, chủ động hôn anh.

Hai người đã thật lâu không gặp mặt, hôn một lúc, khó tránh khỏi *tâm viên ý mã[1]*.

[1] Tâm viên ý mã: Ý nói những ý nghĩ của ta nhảy lung tung như con khỉ, chạy loăng quăng như con ngựa.

Sau khi lăn giường với Tôn Điềm Điềm, lực tự chủ của Thẩm Niệm Thâm càng ngày càng kém, một cái hôn cũng làm cơ thể bốc lửa, tay phải thăm dò trong quần áo Tôn Điềm Điềm, dọc theo eo một đường hướng lên trên, tay đưa đến sau lưng, thuần thục mở nút khóa nội y.

Nội y đột nhiên bị cởi ra, Tôn Điềm Điềm vội cầm tay Thẩm Niệm Thâm, khẩn trương nói: "Lát nữa Lương Kì trở về thì phải làm sao?"

Thẩm Niệm Thâm cười nhẹ, đặt một nụ hôn lên môi Tôn Điềm Điềm, giọng nói hơi khàn, "Yên tâm đi, cậu ấy biết em muốn tới, nửa tháng trước đã dọn ra ở với đồng nghiệp rồi."

Dứt lời, anh bỗng bế Tôn Điềm Điềm lên đi tới hướng phòng ngủ.

Tôn Điềm Điềm thẹn thùng che mặt, đầu chôn trong lòng Thẩm Niệm Thâm bật cười.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, cũng nhịn không được cười.

Trở về phòng ngủ, hai người lăn giường một phen, Tôn Điềm Điềm sắp bị cởi hết quần áo mới bỗng nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, vội vàng đè cánh tay đang làm chuyện xấu của Thẩm Niệm Thâm lại.

Thẩm Niệm Thâm hơi hơi dừng lại, ngước mắt, ánh mắt thật sâu nhìn chăm chú Tôn Điềm Điềm, thanh âm khàn khàn hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm xấu hổ đến đỏ bừng mặt, "E-em còn chưa tắm."

Thẩm Niệm Thâm trố mắt vài giây, khóe miệng gợi lên tia cười, "Vừa lúc, cùng nhau tắm đi."

Tôn Điềm Điềm cảm thấy Thẩm Niệm Thâm cười rất xấu xa, sự thật chứng minh, quả nhiên...

Thời điểm từ phòng tắm ra tới, Tôn Điềm Điềm tức giận, dùng sức trừng mắt Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm bật cười, anh đặt cô lên giường rồi cúi đầu ôn nhu mà hôn hôn, "Ngủ một lát đi, anh đi nấu chút đồ ăn cho em."

Tôn Điềm Điềm cũng không còn sức lực, gật gật đầu, "Em đói bụng, anh làm nhiều một chút."

"Được."

Thẩm Niệm Thâm đi ra ngoài làm cơm chiều, Tôn Điềm Điềm bọc chăn, chỉ một lát liền ngủ say.

Ngủ một giấc đến 7 giờ tối, Tôn Điềm Điềm mặc váy ngủ chui ra khỏi ổ chăn, vừa bước ra ngoài đã ngửi thấy mùi cơm thơm phức.

Thẩm Niệm Thâm đã đặt đồ ăn lên bàn, đang chuẩn bị kêu Tôn Điềm Điềm, kết quả vừa quay đầu liền thấy Tôn Điềm Điềm đầu tóc lộn xộn đã ra tới, không khỏi cười rộ lên, anh đi tới giơ tay giúp cô vuốt tóc, "Em đi rửa mặt rồi ra ăn cơm."

Tôn Điềm Điềm đáp một tiếng, lúc này mới mơ mơ màng màng chạy về phòng ngủ.

Tôn Điềm Điềm ăn trên máy bay lúc hai giờ, xuống máy bay lại ngồi xe hơn hai tiếng, trở về lại cùng Thẩm Niệm Thâm lăn giường một phen, ngủ tiếp hai tiếng, bây giờ cô đói lả, một hơi ăn hết hai chén cơm lớn.

Thẩm Niệm Thâm làm thịt xào chua ngọt cực kỳ ngon, cô ăn đến dĩa cũng liếm hết.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm cúi đầu liếm dĩa liền bật cười, "Được rồi, đừng liếm nữa, ngày mai anh lại làm cho em."

Anh cầm dĩa đi, rút khăn giấy ra lau miệng cho Tôn Điềm Điềm, "Em ngồi chơi một lát, anh đi rửa chén."

"Em cũng đi, em giúp anh." Tôn Điềm Điềm vội đứng lên, giúp đỡ Thẩm Niệm Thâm thu dọn chén đũa.

Thời điểm rửa chén, Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên nói: "Ngày mai em muốn đi tìm việc."

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt, nghiêng đầu, "Tìm việc gì?"

Tôn Điềm Điềm nghĩ ngợi, "Làm giáo viên dạy mĩ thuật."

Tuy ước mơ của cô là trở thành một tác giả truyện tranh tự do, nhưng hiện thực là chút tiền cô kiếm được trên mạng căn bản không đủ nuôi sống bản thân cô.

"Không phải em muốn tự vẽ tranh sao, em ở nhà vẽ đi." Thẩm Niệm Thâm bỏ chén dĩa vào tủ chén, đổ một chút nước rửa tay cho Tôn Điềm Điềm, xoa vài cái rồi rửa dưới vòi nước, sau đó lấy khăn lau tay giúp cô, anh dẫn cô ra khỏi phòng bếp.

"Ở nhà vẽ không kiếm được bao nhiêu tiền, nhà em ngừng cấp sinh hoạt phí rồi, hơn nữa em cũng muốn đi làm, Trình Đóa năm trước nghỉ hè đã ở bên ngoài kiêm chức, còn có thể kiếm không ít đấy."

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy Tôn Điềm Điềm nói, ấn đường bất giác nhíu lại, "Ngừng cấp sinh hoạt phí? Là bởi vì em rời nhà tới tìm anh nên người nhà tức giận sao?"

Tôn Điềm Điềm vội lắc đầu, "Không phải, chủ yếu là hiện tại em đã gần tốt nghiệp rồi, cũng nên tự mình ra ngoài đi làm."

Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm thật lâu, muốn nhìn xem cô có đang lừa anh hay không.

Thật ra anh vẫn luôn suy xét chuyện này, hiện tại anh làm việc ở thành phố Z, Tôn Điềm Điềm khẳng định cũng sẽ theo tới đây, nhưng nhà cô, ba mẹ anh trai của cô đều ở tthành phố khác, nếu không phải vì anh, cô nhất định sẽ không rời xa quê hương chạy đến thành phố xa như vậy.

Cô ở chỗ này không có một người thân, cũng không có một người bạn, là vì anh mới đến.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nãy giờ không nói gì, trong lòng hoang mang rối loạn, cô tiến lên một bước, ôm lấy eo anh, ngẩng đầu nhìn anh, "A Niệm, anh làm sao vậy?"

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, ôm cô vào trong lòng, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Nếu là tiền thì em không cần ra ngoài làm việc, anh có thể nuôi em, hiện tại thời tiết rất lạnh, mỗi ngày đi làm rất vất vả."

Tôn Điềm Điềm vội lắc đầu, ngẩng đầu nói: "Em muốn tự mình đi rèn luyện một chút, em... em không muốn để anh phải nuôi em."

Cô đã sắp tốt nghiệp đại học, cô muốn dựa vào chính mình kiếm tiền. Cô không muốn tương lai có một ngày cô trở nên phụ thuộc vào Thẩm Niệm Thâm, cái gì cũng dựa vào anh. Anh từng ngày trở nên ưu tú, cô cũng hy vọng một ngày nào đó mình cũng có thể trở thành người ưu tú như anh.

Thẩm Niệm Thâm không nói thêm gì, nghiêm túc nhìn cô, "Em muốn trải nghiệm thì đi đi, dù em muốn làm gì, anh cũng sẽ ủng hộ em."

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, ngẩng đầu hôn Thẩm Niệm Thâm một cái, "Cảm ơn anh."

Thẩm Niệm Thâm cười, xoa xoa đầu cô, "Thời gian còn sớm, ra ngoài đi dạo không?"

"Được, em đi thay quần áo." Tôn Điềm Điềm tức khắc cười rộ lên, quay đầu chạy về phòng ngủ.

Chương 83

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Ngày hôm sau Thẩm Niệm Thâm phải đi làm, trời còn chưa sáng đã thức dậy. Tôn Điềm Điềm vốn chuẩn bị rời giường cùng anh vì cô định ra ngoài tìm việc, kết quả Thẩm Niệm Thâm thức dậy quá sớm, lúc anh rời giường, cô đưa mắt nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, mới 6 giờ. Giãy giụa ngồi dậy, chưa đến hai giây cô lại nằm xuống.

Thẩm Niệm Thâm rửa mặt xong đi ra, Tôn Điềm Điềm đang rúc trong chăn, đầu tóc lộn xộn xỏa ra trên gối, cô nghiêng người, lộ ra khuôn mặt buồn ngủ, nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm ngồi vào mép giường, cúi đầu hôn xuống đôi mắt Tôn Điềm Điềm, sờ sờ đầu cô, ôn nhu nói: "Ngủ thêm một lát đi, còn sớm."

Tôn Điềm Điềm thật sự buồn ngủ, cô gật gật đầu, đôi mắt nhắm lại.

Tôn Điềm Điềm ngày thường ở trường có thói quen ngủ nướng, đặc biệt là năm tư cơ bản không có tiết học, cô thường ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh. Hiện giờ đột nhiên muốn dậy sớm, trong lúc nhất thời còn có chút không thích ứng được.

Lần nữa tỉnh lại đã gần 10 giờ.

Tôn Điềm Điềm nằm trên giường xoa nhẹ đôi mắt, giãy giụa một lát mới xuống giường.

Đến phòng tắm rửa mặt, cuối cùng cũng hoàn toàn thanh tỉnh.

Thẩm Niệm Thâm hơn 6 giờ ra cửa, đã chuẩn bị bữa sáng cho Tôn Điềm Điềm, bánh trôi đường đỏ được đựng trong hộp giữ nhiệt.

Tôn Điềm Điềm vào phòng bếp lấy chén, cô đổ bánh trôi vào trong chén, trước khi ăn còn chụp một tấm gửi qua WeChat cho Thẩm Niệm Thâm, "Cảm ơn chồng", phía sau còn gửi icon hôn.

Đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm vừa mới rời khỏi phòng họp, nhận được tin nhắn, khuôn mặt vốn lãnh đạm lộ ra ý cười, trả lời cô,【Bây giờ

mới dậy sao?】

Tôn Điềm Điềm:【Đúng vậy, em ngủ muộn quá, ăn sáng xong em sẽ ra ngoài tìm việc.】

Thẩm Niệm Thâm:【Trên đường chú ý an toàn, tới nơi thì phát định vị cho anh.】

Tôn Điềm Điềm đang ăn bánh trôi, nhận được tin nhắn, có chút nghi hoặc hỏi một câu:【Vì sao?】

Thẩm Niệm Thâm:【Sợ em đi lạc.】

Bánh trôi vừa mới cho vào miệng thiếu chút nữa đã phun ra, ngón trỏ ấn trên bàn phím, có chút ủy khuất:【Em, cũng, không, phải, là, con, nít, ba, tuổi...】

Sao lại đi lạc chứ!

Qua vài giây, Thẩm Niệm Thâm nhắn lại:【Ừm, chính là bổn tuổi.】

Tôn Điềm Điềm: "..."

Cách màn hình, cô cảm giác được Thẩm Niệm Thâm đang cười nhạo cô.

Hừ, cô rất thông minh đấy nhé.

...

Tôn Điềm Điềm ăn cơm sáng xong, trang điểm nhẹ rồi ra cửa, nhưng bởi vì thức dậy quá muộn, thời điểm ra cửa đã là 11 giờ.

Đêm qua Tôn Điềm Điềm tìm thấy một trung tâm dạy mỹ thuật ở trên mạng, còn rất nổi danh, các nơi trên cả nước đều có chi nhánh. Sắp đến kỳ nghỉ đông, bởi vì các phụ huynh sẽ mang con mình đến trung tâm nên đang thiếu giáo viên.

Nhưng xem trên bản đồ trung tâm kia có chút xa, ngồi xe thì tốn hơn 40 phút, tàu điện ngầm phải đổi hai tuyến, tốn hơn một tiếng.

Tôn Điềm Điềm đứng ở ven đường có chút rối rắm, trên bản đồ hiển thị tiền gọi xe phải hơn 40 đồng, nói không chừng còn đắt hơn. Trước kia đi

đâu cũng gọi xe, tiêu tiền ăn xài phung phí, hiện tại bị chặt đứt kinh tế, mỗi đồng mình kiếm được đều không nỡ dùng.

Do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là đi vào trạm tàu điện ngầm, trong lòng yên lặng an ủi chính mình, từ giờ trở đi cô chính là một sinh viên nghèo khổ vừa bước ra xã hội, phải chịu khổ nhọc.

Chen chúc trong tàu điện ngầm cũng không có vị trí.

Tôn Điềm Điềm bị ép ở bên trong, một bước cũng không nhích được.

Quả nhiên ngồi tàu điện ngầm không thoát được kết cục bị ép thành bánh nhân thịt. Nhưng may mắn bây giờ không phải mùa hè, mùa hè một đám mồ hôi ướt đẫm ép sát nhau thảm khỏi nói, Tôn Điềm Điềm yên lặng nghĩ.

Nhưng ngồi tàu điện ngầm hơn một tiếng thật sự quá vất vả, cô nghĩ hôm nay phỏng vấn nên cố tình mang một đôi giày cao gót, thời điểm xuống trạm cảm giác như hai chân không còn là của mình, càng xui xẻo hơn là lúc xuống cô còn bị người phía sau đẩy một cái, cô nhất thời không đứng vững, trực tiếp ngã quỳ xuống đất.

Tôn Điềm Điềm mặc một chiếc áo khoác vàng nhạt, phía dưới là quần, quần không dày, lúc ngã quỳ trên đất, đầu gối bị đập xuống rất đau.

Cô đột nhiên té ngã, dòng người vội vã xuống xe ở phía sau cũng không kịp phanh lại, tay chống trên mặt đất lại bị người ta dẫm một cái, Tôn Điềm Điềm đau đến la lên một tiếng, người dẫm trúng cô cũng hoảng sợ, vội vàng rút chân ra, nâng cô dậy, "Tôi xin lỗi tôi xin lỗi, tôi không cố ý."

Tôn Điềm Điềm vừa rồi la to, tất cả mọi người trong trạm tàu đều nhìn sang hướng cô, cả khuôn mặt Tôn Điềm Điềm đỏ bừng, cô cảm thấy cực kỳ mất mặt, cũng không rảnh lo đầu gối với tay đau, từ trên mặt đất bò dậy, cúi đầu chạy ra bên ngoài.

Vừa bắt đầu đã gặp khó khăn!

Tôn Điềm Điềm thật gian nan mới ra khỏi trạm tàu điện ngầm, cô đi đến chỗ không có người, lúc này mới cúi đầu kiểm tra đầu gối của mình.

Vừa rồi bị người ta đẩy có chút mạnh bạo, lại dưới tình huống không có gì phòng bị, đầu gối đập xuống đất rất đau. Cô cau mày, xoa nhẹ một lát, nhưng vẫn rất lạc quan an ủi chính mình: May mắn quần của cô chất lượng tốt, không bị ngã rách, nếu không cô không còn mặt mũi đi phỏng vấn.

Chỗ phỏng vấn cách trạm tàu điện ngầm không xa, Tôn Điềm Điềm xoa nhẹ đầu gối một lát, xách túi khập khiễng đi về hướng trung tâm.

Tuy rằng ở trạm tàu điện ngầm đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng Tôn Điềm Điềm phỏng vấn cực kỳ thuận lợi. Cô mang theo một ít phác thảo của mình, người phỏng vấn hình như cực kỳ thích cô, hàn huyên một lát liền nhận cô vào làm, nhưng vì cô còn chưa tốt nghiệp, tiền lương một tháng chỉ có 3000.

Đối với Tôn Điềm Điềm trước kia, 3000 thật sự rất ít, dựa theo chi tiêu trước kia của cô, 3000 đồng còn chưa mua được chiếc áo khoác trên người cô.

Nhưng cô vẫn rất dễ thỏa mãn, dù sao cũng là công việc đầu tiên của mình, hơn nữa cô còn vẽ truyện tranh trên mạng, một tháng kiếm được 4000 đồng, rất nhiều! Cùng lắm thì tạm thời không mua quần áo.

Tôn Điềm Điềm tức khắc cong mắt, cúi người chào người phỏng vấn, "Cảm ơn cô, khi nào em tới làm ạ?"

"Ngày mai tới đi." Người phỏng vấn là một người phụ nữ 40 tuổi, Tôn Điềm Điềm ngoại trừ lúc bắt đầu thoạt nhìn có chút khẩn trương, nhưng sau đó liền chậm rãi thả lỏng, cô rất thích cười, cười rộ lên đôi mắt cong cong, khiến người ta nhìn liền cực kỳ thích, vẽ cũng không tồi.

Tôn Điềm Điềm vừa ra khỏi trung tâm liền gửi tin nhắn báo tin vui cho Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm đang ra ngoài gặp khách hàng, anh ngồi ở trong xe gọi điện thoại cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm ngồi trên bồn hoa ở ven đường, điện thoại vang một tiếng liền lập tức nghe máy.

Thanh âm Thẩm Niệm Thâm từ đầu kia truyền đến, mang theo chút ý cười, "Chúc mừng, cô Điềm Điềm."

Tôn Điềm Điềm vui vẻ bật cười khanh khách, "Lúc vừa bắt đầu em khẩn trương muốn chết, trước nay em chưa từng đi tìm việc.

Thẩm Niệm Thâm cười, "Điềm Điềm nhà chúng ta rất lợi hại."

Tôn Điềm Điềm tức khắc có chút kiêu ngạo, cười hì hì nói: "Đúng vậy, tìm việc cũng không phải việc gì khó." Lại hỏi: "Hiện tại anh đang ở đâu? Khi nào về nhà?"

Thẩm Niệm Thâm: "Hiện tại anh phải ra ngoài gặp khách hàng, đại khái phải đến tối mới về, cơm chiều em phải tự ăn rồi."

Tôn Điềm Điềm 'ừm' một tiếng, "Em biết rồi, anh đừng uống rượu, chăm sóc bản thân thật tốt."

"Ừm, anh biết rồi."

...

Mười giờ tối Thẩm Niệm Thâm về nhà, đèn phòng khách đang mở, Tôn Điềm Điềm ngồi trên sô pha xem TV.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tôn Điềm Điềm liền quay đầu lại, "Anh về rồi."

"Ừm, mua tôm hùm đất cho em."

"A! Tôm hùm đất!" Tôn Điềm Điềm vừa nghe thấy ăn, lập tức liền kích động, cũng không rảnh lo đến đầu gối đau, chạy từ trên sô pha xuống.

Cô mặc váy ngủ, Thẩm Niệm Thâm liếc mắt một cái liền thấy vết máu trên đầu gối cô, ấn đường nhăn lại, "Đầu gối làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm một lòng nghĩ đến ăn, nhận lấy tôm hùm đất trong tay Thẩm Niệm Thâm, mở ra ngửi một chút, "Thơm quá, vừa rồi em có chút đói, anh liền mua đồ ăn khuya về."

Thẩm Niệm Thâm ngồi xổm xuống, kiểm tra đầu gối Tôn Điềm Điềm, vết thương rất lớn, máu đọng lại ở miệng vết thương.

Thẩm Niệm Thâm tức khắc nhíu chặt mày, "Em bị té sao?"

Tôn Điềm Điềm cúi đầu nhìn, đáp một tiếng, "Lúc xuống trạm bị người ta đẩy một cái, không đáng ngại."

"Bị trầy da, còn chảy máu nữa, đây gọi là không đáng ngại sao?" Ngữ khí của Thẩm Niệm Thâm đột nhiên nghiêm khắc, anh đứng lên, trực tiếp bế ngang Tôn Điềm Điềm đi về trước vài bước, đặt cô ngồi xuống sô pha.

Thẩm Niệm Thâm đột nhiên nghiêm khắc như vậy, Tôn Điềm Điềm bị dọa nhảy dựng, sửng sốt một lúc lâu không nói nên lời.

Chờ cô phản ứng lại, Thẩm Niệm Thâm đã đi đến cửa, cô vội quay đầu lại, "Anh đi đâu?"

Thẩm Niệm Thâm: "Mua thuốc cho em."

Thẩm Niệm Thâm rất nhanh liền mua một túi thuốc lớn trở về.

Anh đi đến trước sô pha ngồi xuống, trầm mặt, một câu không nói, trực tiếp đặt chân Tôn Điềm Điềm lên đầu gối.

Tôn Điềm Điềm ngồi ngoan ngoãn, thật cẩn thận quan sát biểu tình của Thẩm Niệm Thâm.

Bộ dáng trầm mặt không nói gì của Thẩm Niệm Thâm rất đáng sợ, Tôn Điềm Điềm rất ít khi thấy anh như vậy, kéo nhẹ ống tay áo anh, "A Niệm, anh đừng nóng giận, sau này em sẽ cẩn thận."

Thanh âm mềm mại, làm người ta không giận nổi.

Thẩm Niệm Thâm ngước mắt nhìn cô, sau một lúc lâu mới mềm giọng, "Không có tức giận, là đau lòng."

Chương 84

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Đầu gối Tôn Điềm Điềm bị rách da, Thẩm Niệm Thâm phải dùng cồn khử trùng cho cô.

Tôn Điềm Điềm sợ đau, vừa thấy cồn, gần như là phản xạ có điều kiện muốn rút chân về.

Thẩm Niệm Thâm cầm mắt cá chân cô, ngước mắt nhìn cô, "Lộn xộn cái gì."

Tôn Điềm Điềm ánh mắt khẩn thiết, chân còn dùng sức rút về, "Đau... Rất đau…"

Thẩm Niệm Thâm nhìn bộ dáng sợ hãi đáng thương của Tôn Điềm Điềm, đau lòng lại có chút buồn cười, anh cầm bông thấm một chút cồn, "Đau cũng phải nhịn, ai kêu em không cẩn thận như vậy."

Tôn Điềm Điềm có chút ủy khuất, nhỏ giọng nói thầm, "Là người khác đẩy em, đâu phải tại em… A! Đau!"

Thẩm Niệm Thâm thừa dịp Tôn Điềm Điềm phân tâm liền thấm bông cồn vào, Tôn Điềm Điềm đau đến thét chói tai, Thẩm Niệm Thâm cầm cẳng chân cô, cúi đầu nhẹ nhàng thổi vào miệng vết thương.

Hơi thở ấm áp thoáng qua miệng vết thương, đem đau đớn che lại.

Tôn Điềm Điềm vốn rất đau, nhưng nhìn bộ dáng Thẩm Niệm Thâm cúi đầu thổi miệng vết thương cho cô, trong lòng bỗng nhiên ấm áp.

Thẩm Niệm Thâm thổi cho cô một lát, ngẩng đầu hỏi: "Còn đau không?"

Tôn Điềm Điềm nhìn cô, khóe miệng cong cong, "Không đau."

Lúc này Thẩm Niệm Thâm mới thoa tiếp cho cô một loại thuốc mỡ khác, sau khi thoa xong, anh vừa vặn tuýp thuốc mỡ vừa dặn dò, "Trước khi miệng vết thương kết vảy đừng đụng vào nước, mấy ngày này đừng tắm."

“Em biết rồi.” Tôn Điềm Điềm cười hì hì tiến đến bên cạnh Thẩm Niệm Thâm, hôn lên mặt anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm dừng một chút, nghiêng đầu, con ngươi mang theo vài phần ý cười, “Hôn sai chỗ rồi.”

Tôn Điềm Điềm còn chưa phản ứng lại, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên giữ gáy cô, giây tiếp theo liền đè môi xuống.

Hôn hơn nửa ngày, Thẩm Niệm Thâm mới buông Tôn Điềm Điềm sắp không thở nổi ra.

Tôn Điềm Điềm môi sưng đỏ, ngơ ngác nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm không khỏi bật cười, xoa bóp mặt cô, “Ngốc.”

Anh đứng lên, lúc này mới về phòng ngủ thay quần áo.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt vài giây, sau đó mới sờ sờ mặt mình, nhỏ giọng nói thầm, “Hôn người ta còn nói người ta ngốc.”

Nghĩ thầm, sau này không cho hôn nữa.

Tôn Điềm Điềm leo xuống sô pha, ngồi vào chiếc ghế nhỏ trước bàn trà.

Lăn lộn nửa ngày làm cô quên mất tôm hùm đất.

Tôn Điềm Điềm đặc biệt thích ăn tôm hùm đất, mỗi lần ra ngoài ăn một mình cô cũng có thể ăn hai con lớn, chỉ có chút không tốt là hơi khó bóc vỏ.

Cô đang bóc vỏ thì Thẩm Niệm Thâm thay quần áo từ bên trong đi ra.

Cô vội nở nụ cười, ngoan ngoãn làm nũng, “A Niệm, tới đây giúp em bóc vỏ tôm đi.”

Thẩm Niệm Thâm đi tới, đeo bao tay vào, sau đó duỗi tay cầm con tôm trong tay cô.

Tôn Điềm Điềm tức khắc vui vẻ, “Chồng thật tốt.”

Cô vừa gỡ bao tay xuống vừa nhích ghế sang bên cạnh Thẩm Niệm Thâm, kéo kéo cánh tay anh, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm giúp cô lột tôm, chờ anh lột xong đút cho cô ăn.

Mắt thấy Thẩm Niệm Thâm lột xong một con, cô lập tức hé miệng chờ Thẩm Niệm Thâm đút, nào biết lại thấy Thẩm Niệm Thâm tự ăn luôn!

Tôn Điềm Điềm: "…"

Được rồi, vừa nãy anh thoa thuốc giúp cô, nhường một con cho anh vậy.

Tôn Điềm Điềm lại ngoan ngoãn ngồi chờ, chuẩn bị ăn con thứ hai.

Kết quả con thứ hai vẫn là Thẩm Niệm Thâm tự ăn.

Tôn Điềm Điềm rốt cuộc nhịn không được, kéo ống tay áo Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô.

Tôn Điềm Điềm chỉ chỉ tôm hùm đất, ủy khuất sương sương, "Đây là tôm hùm đất của em."

Rõ ràng là mua cho cô mà.

Thẩm Niệm Thâm nhìn bộ dạng ủy khuất của Tôn Điềm Điềm, rốt cuộc nhịn không được cười, nói: "Em không thể ăn, đầu gối có vết thương, trong khoảng thời gian này không thể ăn cay."

Tôn Điềm Điềm: "…"

Tôn Điềm Điềm nhìn tôm hùn đất đỏ rực, thật sự là thèm không chịu được, cô ôm cánh tay Thẩm Niệm Thâm, vô cùng đáng thương mà làm nũng, thanh âm mềm mại, nhỏ giọng nói: "Ăn một chút thôi, chồng à, cho em ăn một chút."

Thẩm Niệm Thâm không dao động, "Không được, vết thương lành rồi ăn."

"…" Vì thế Tôn Điềm Điềm liền trơ mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm ăn sạch tôm hùm đất của mình.

Tôn Điềm Điềm ủy khuất. Chồng quá xấu xa, một con tôm hùm đất cũng không để lại cho cô.

…

Đầu gối Tôn Điềm Điềm bị thương, đi đường còn có chút đau, Thẩm Niệm Thâm không cho cô đi làm, cô đành phải gọi điện thoại giải thích tình huống với giáo viên, xin nghỉ ba ngày.

Tôn Điềm Điềm ở thành phố Z một người quen cũng không có, Thẩm Niệm Thâm ban ngày đi làm, cô chỉ có thể một mình ở nhà vẽ tranh, vẽ mệt thì xem TV, hoặc là ngủ một lát.

Nhưng mà chỉ có một mình thời gian trôi qua rất chậm, cô ngủ một giấc tỉnh dậy, Thẩm Niệm Thâm còn chưa trở về.

Tôn Điềm Điềm ở trong căn phòng trống rỗng, đột nhiên có chút nhớ nhà.

Ba mẹ anh trai, người thân bạn bè đều ở quê hương, ở nhà cảm thấy không có gì, sau khi ra ngoài mới cảm thấy vẫn là trong nhà tốt.

Cũng may những ngày tháng như vậy không kéo dài, ba ngày sau, miệng vết thương kết vảy, Thẩm Niệm Thâm cuối cùng cũng chịu cho cô đi làm.

Tôn Điềm Điềm dạy các bạn nhỏ lớp 1, ngày đầu tiên đi làm đã bị đám nhóc nháo đến đau đầu, nào còn thời gian buồn thương chuyện xuân thu. Dạy học cả ngày, lại ngồi tàu điện ngầm hơn một tiếng, về đến nhà đến cơm cũng không muốn ăn, cô nằm trên sô pha, chưa đến vài phút đã ngủ mất.

Tôn Điềm Điềm dạy được một tuần, rốt cuộc cũng cảm nhận sâu sắc được kiếm tiền không dễ dàng.

3000 đồng đã sắp lấy cái mạng nhỏ của cô rồi.

Thẩm Niệm Thâm tắm xong đi ra liền thấy Tôn Điềm Điềm nằm trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà thở ngắn than dài.

Trước kia Thẩm Niệm Thâm gần như chưa từng thấy Tôn Điềm Điềm than thở, nhưng lúc này mới một tuần ngắn ngủn, đã không đếm được cô

thở dài bao nhiêu lần.

Thẩm Niệm Thâm không khỏi buồn cười, đi đến mép giường, cởi dép lên giường, "Đừng thở dài, chúng ta tới làm một chút chuyện vui vẻ đi."

Nói xong liền xoay người đè lên Tôn Điềm Điềm, cúi đầu hôn miệng cô.

Tôn Điềm Điềm đặt tay trên vai Thẩm Niệm Thâm, "Em mệt quá."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, con ngươi đen nhánh không giấu được khát vọng, "Hai chúng ta đã không làm một tuần rồi." Dừng một chút, ánh mắt càng sâu vài phần, thấp giọng hỏi: "Em không muốn sao?"

Tôn Điềm Điềm có chút thẹn thùng, mặt đỏ hồng, "Hình như… có… có muốn một chút…"

Thẩm Niệm Thâm bật cười, cúi đầu hôn lên trán cô, "Sao lại đáng yêu như vậy."

Tôn Điềm Điềm thừa nhận, kỹ thuật của Thẩm Niệm Thâm càng ngày càng tốt. Có lẽ là vì tình cảm tốt nên chuyện lăn giường cũng cực kỳ hài hòa.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Thẩm Niệm Thâm hiếm khi không cần tăng ca, hai người ngủ một giấc đến 11 giờ thì điện thoại đặt ở đầu giường reo vang.

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, hơi hơi mở mắt ra, nghiêng người cầm di động.

Tôn Điềm Điềm ôm eo Thẩm Niệm Thâm ngủ, anh vừa động cô liền không an ổn, ấn đường nhăn lại, nhắm mắt thì thầm hai tiếng, hai tay theo bản năng ôm Thẩm Niệm Thâm chặt hơn.

Thẩm Niệm Thâm sợ đánh thức cô, cũng không dám động, cánh tay với đến cầm di động.

Thanh âm Lương Kì từ đầu kia điện thoại truyền đến, "Anh, hôm nay em vừa được phát lương, buổi tối mời anh với chị dâu đi ăn cơm, chỗ anh Lưu nhé."

…

Buổi tối Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm đến nhà hàng của Lưu Hạ ăn cơm. Lưu Hạ lần đầu tiên gặp Tôn Điềm Điềm, vô cùng nhiệt tình, "Trước kia còn ở công ty, chỉ cần nhìn thấy A Niệm cười là biết ngay đang nói chuyện với cô, ha ha, hôm nay xem như đã nhìn thấy người thật rồi."

Thẩm Niệm Thâm cười khẽ, nghiêng đầu giới thiệu, "Đây là Lưu Hạ, đồng nghiệp trước kia, tốt nghiệp trường Worton."

Tôn Điềm Điềm cong cong mắt, lễ phép chào một tiếng, "Xin chào."

Lưu Hạ cũng cười, "Xin chào xin chào."

Lương Kì ở một bên đặc biệt cao hứng, "Chị dâu tốt của em, chị biết không, lúc trước anh ấy…"

Nói còn chưa dứt lời, Thẩm Niệm Thâm đột nhiên ho khan một tiếng, ánh mắt sâu kín quét qua Lương Kì.

Lương Kì tức khắc ngậm miệng, sờ sờ mũi, nuốt câu "Lúc chị không ở đây, mỗi ngày anh ấy đều thức đêm" vào trong bụng.

Tôn Điềm Điềm thấy hai người này có chút kỳ quái, cười hỏi: "Hai người đang làm gì vậy?"

"Không có gì, đi thôi, vào trước đi." Thẩm Niệm Thâm vừa nói vừa dẫn Tôn Điềm Điềm đi vào nhà hàng.

Nhà Lưu Hạ kinh doanh nhà hàng Trung Quốc, cũng khá đắt khách, biết Thẩm Niệm Thâm muốn dẫn bạn gái tới, đã cố ý để lại một bàn.

Trên bàn cơm, chỉ có một mình Tôn Điềm Điềm là con gái, ba người đàn ông nói chuyện, từ cổ phiếu cho tới thương mại điện tử trò chơi Internet, Tôn Điềm Điềm cũng không hiểu lắm, chỉ lo vùi đầu vào ăn.

Thẩm Niệm Thâm vừa nói vừa gắp đồ ăn cho cô, thấy cô ăn cá còn dặn dò cẩn thận một chút.

Lưu Hạ ở đối diện nhìn, không khỏi bật cười, "A Niệm, tôi nói này, đầu năm nay, đàn ông giống như anh không còn nhiều."

Tôn Điềm Điềm nghe vậy, cực kỳ tán đồng gật đầu.

Lưu Hạ uống say, lại nói: “Lần trước anh ấy bị xuất huyết dạ dày nằm viện, sợ cô lo lắng, phải một mình…”

“Lưu Hạ!”

Lưu Hạ còn chưa nói xong, đột nhiên bị Thẩm Niệm Thâm quát lớn.

Lưu Hạ tức khắc tỉnh rượu, lúc này mới ý thức được đã gây ra họa lớn.

Tôn Điềm Điềm vốn đang ăn, nghe thấy lời này, đôi đũa trong tay đột nhiên rơi xuống bàn.

Thẩm Niệm Thâm kêu người lấy đũa mới, Tôn Điềm Điềm lại không nhận, chỉ nhìn chằm chằm anh không chớp mắt, “Chuyện lớn như vậy, sao anh không nói với em?”

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc vài giây, thấp giọng nói: “Chuyện cũng không có gì.” Anh đặt đũa vào tay Tôn Điềm Điềm, “Ngoan, ăn cơm đi.”

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm anh thật lâu, có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng ngại ở bên ngoài, lại có người khác, chung quy vẫn là nhịn xuống trước.

Về đến nhà, cửa vừa đóng, cô quay đầu lại ôm lấy Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm hơi giật mình, thấp giọng kêu, “Điềm Điềm?”

Tôn Điềm Điềm áp mặt vào ngực Thẩm Niệm Thâm, hơn nửa ngày mới nghẹn ngào phát ra tiếng, “Sao lại bị xuất huyết dạ dày? Có phải anh lại uống rượu không?”

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Đã là chuyện vài tháng trước rồi, anh không sao, đừng lo lắng.”

Thẩm Niệm Thâm vuốt ve gáy Tôn Điềm Điềm, ôn nhu trấn an.

Dù vậy, ngày hôm sau Tôn Điềm Điềm vẫn dẫn Thẩm Niệm Thâm đến bệnh viện làm kiểm tra toàn thân.

Kết quả kiểm tra tuy không có vấn đề gì quá lớn, nhưng bác sĩ vẫn dặn dò phải nghỉ ngơi nhiều, không được ỷ vào tuổi trẻ mà hủy hoại thân thể, tương lai sẽ phải chịu nhiều đau khổ.

Từ bệnh viện trở về, Tôn Điềm Điềm liền trông coi Thẩm Niệm Thâm chặt chẽ, không cho anh tăng ca, không cho hút thuốc uống rượu, mỗi buổi tối muộn nhất là 11 giờ, mặc kệ anh đã làm việc xong hay chưa đều đúng giờ kéo anh lên giường ngủ.

Thẩm Niệm Thâm dưới sự trông coi nghiêm khắc của Tôn Điềm Điềm, cuối cùng cũng sống những ngày tháng như người bình thường. Nhưng mà công việc của anh, lúc chưa phải chạy hạng mục thì đỡ một chút, đến lúc có hạng mục, suốt đêm tăng ca là chuyện bình thường.

Đến tháng hai, Thẩm Niệm Thâm bắt đầu thu mua hạng mục, mỗi ngày bận đến hai ba giờ sáng mới về nhà.

Hôm Lễ Tình Nhân, Tôn Điềm Điềm cùng Thẩm Niệm Thâm hẹn buổi tối đi xem phim.

Kết quả cô đứng đợi ở rạp chiếu phim thật lâu, Thẩm Niệm Thâm đột nhiên gọi điện thoại nói có chuyện khẩn cấp phải ở lại mở cuộc họp, kêu cô về nhà trước.

Tôn Điềm Điềm cúp máy, đứng ở rạp chiếu phim nửa ngày.

Cuối cùng cô đưa hai tấm vé cho một đôi tình nhân qua đường.

Cô không muốn oán trách Thẩm Niệm Thâm, anh đang đi làm tác, đang nỗ lực vì tương lai của bọn họ. Cô chỉ là có chút hâm mộ khi nhìn thấy những đôi tình nhân ân ân ái ái trên đường. Thật ra cô rất muốn có một cuộc sống bình đạm một chút, cô không cần Thẩm Niệm Thâm phải kiếm thật nhiều tiền, nếu có thể giống như Trình Đóa và Hứa Lệ thì tốt rồi.

Ngân hàng của Hứa Lệ tuy cũng bận rộn, nhưng sẽ không quá bận như anh, cuối tuần còn thường xuyên dẫn Trình Đóa đi du lịch ngắn ngày.

Mỗi lần Trình Đóa kể với cô, trong lòng cô đều đặc biệt hâm mộ.

Tôn Điềm Điềm đi dạo trên phố một lát, thấy đói bụng, cô mua vài cây xiên que thật cay ở ven đường, ăn xong thấy người khác ăn khoai nướng, cô lại đi mua mấy củ khoai nướng.

Trên đường quá lạnh, cô vừa ăn khoai vừa về nhà.

Về đến nhà, một mình ngồi trên sô pha xem TV, đến 12 giờ đêm, cô gửi tin nhắn cho Thẩm Niệm Thâm hỏi anh khi nào trở về, anh không trả lời.

Chờ đến hai giờ sáng, Tôn Điềm Điềm chịu đựng không nổi, nằm trên sô pha chìm vào giấc ngủ.

Kết quả ngủ được một lát, bụng cô chợt đau nhói, cô tưởng dì cả tới, nhưng vào phòng vệ sinh kiểm tra lại không có.

Bụng nhỏ như có con dao đâm vào, cô rót một ly nước ấm, cho rằng có thể tốt lên một chút, nhưng một chút cũng không đỡ, cô đau đến đổ mồ hôi lạnh.

Cô cầm di động gọi cho Thẩm Niệm Thâm, tay cũng phát run.

Điện thoại vang lên hai tiếng, anh tắt máy.

Tôn Điềm Điềm cuộn tròn trên sô pha, mồ hôi lạnh đổ ra không dứt, chỉ trong chốc lát, quần áo đã ướt đẫm mồ hôi.

Cô đau chịu không nổi, tự gọi 120.

…

Thẩm Niệm Thâm họp xong, thời điểm đi ra đã hơn bốn giờ sáng.

Anh muốn gọi lại cho Tôn Điềm Điềm, nhưng nhìn thời gian, lại sợ cô đã ngủ.

Về văn phòng thu dọn đồ đạc, lúc chuẩn bị về nhà, di động đặt trên bàn đột nhiên vang lên.

Anh cúi đầu nhìn dãy số, nghe máy, “Xin chào.”

“Xin chào, đây là bệnh viện, xin hỏi anh có phải là chồng của cô Tôn Điềm Điềm không?”

Chương 85

Editor + Beta: Tiểu Hy.

Rạng sáng 4 giờ 40 phút, xe taxi ngừng ở cổng bệnh viện.

Thẩm Niệm Thâm xuống xe, đến áo khoác cũng quên lấy, điên cuồng chạy vào bệnh viện.

Ngày mùa đông nhiệt độ tầm 2-3 độ, nhưng phía sau lưng áo sơ mi của anh đã ướt đẫm hơn phân nửa, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra từ trán.

Hoảng loạn hoang mang lo sợ, vừa thấy bác sĩ liền bắt lấy người ta hỏi: "Bạn gái của tôi đâu? Điềm Điềm đâu?!"

Tay anh đang phát run, cả người cũng đang run, hốc mắt đỏ bừng, mồ hôi từ trên trán lăn xuống, chảy vào khóe mắt.

Bác sĩ đối diện đúng là người vừa mới làm phẫu thuật cho Tôn Điềm Điềm, bị dáng vẻ này của Thẩm Niệm Thâm dọa cho nhảy dựng, vội nói: "Anh đừng gấp gáp, cô Tôn vừa mới làm phẫu thuật, đã không sao rồi."

Thẩm Niệm Thâm đi đến cửa phòng bệnh, đôi tay rũ bên người vẫn không khống chế được mà run rẩy.

Anh nâng tay lên, đẩy cửa phòng bệnh ra. Bên trong trống rỗng, an tĩnh đến không chút âm thanh, trong không khí có mùi nước sát trùng.

Tôn Điềm Điềm nằm trên giường bệnh, đôi mắt nhắm lại, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

Cô vốn đã gầy, giờ phút này an tĩnh nằm ở đó, đơn bạc đến không còn sức sống.

Thẩm Niệm Thâm xa xa nhìn, trái tim giống như đang run rẩy, đau đến không thở nổi.

Anh gần như là ngừng hô hấp, từng bước một chậm rãi đi đến bên giường bệnh, trong đầu là những lời bác sĩ vừa nói: "Lúc hai giờ rưỡi

sáng, bệnh viêm ruột thừa cấp tính của cô Tôn phát tác, là cô ấy tự gọi 120, lúc xe của chúng tôi đến, cô ấy đã đau đến ngất xỉu rồi."

Thẩm Niệm Thâm đi đến trước giường bệnh, ánh mắt dừng ở khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Tôn Điềm Điềm, anh nhìn cô, giọng nói của bác sĩ không ngừng vọng ở trong đầu anh.

Hơn hai giờ sáng, anh đang trong cuộc họp, Điềm Điềm gọi điện thoại tới, bị anh tắt máy.

Một mình cô ở nhà chắc hẳn đã rất bất lực, nên đã tự gọi 120 tới cứu mình.

Lúc ấy nhất định cô đã rất khổ sở, không có người thân không có bạn bè, người duy nhất có thể ỷ lại là anh cũng không có bên cạnh.

Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống ghế, gắt gao cầm lấy tay Tôn Điềm Điềm, anh rũ đầu, trán đặt trên mu bàn tay Tôn Điềm Điềm, bả vai không khống chế được mà phát run, đôi mắt trướng đau, dòng nước nóng quay cuồng trong hốc mắt, rốt cuộc không khắc chế được mà mãnh liệt tràn ra.

Trong cổ họng phát ra tiếng khóc áp lực, anh cắn chặt răng, mạnh mẽ khắc chế chính mình.

Trong giọng nói của anh đều mang theo tiếng khóc nức nở, không ngừng nói: "Anh xin lỗi, anh xin lỗi…"

...

Nửa đêm Tôn Điềm Điềm làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, hôn mê cả một đêm, lúc tỉnh lại đã là giữa trưa.

Miệng vết thương còn có chút đau, cô mơ màng tỉnh lại, đôi mắt còn chưa mở, trong miệng đã mơ hồ hô một tiếng, "Đau…"

Thẩm Niệm Thâm ngồi ở mép giường, từ tối đến giờ vẫn chưa hề chợp mắt một chút, nghe thấy Tôn Điềm Điềm kêu đau, sợ tới mặt trắng bệch, vội vàng cầm tay cô, "Đau sao? Đau ở chỗ nào, Điềm Điềm? Em chờ một chút, anh lập tức đi kêu bác sĩ!"

Thẩm Niệm Thâm khẩn trương đến ứa mồ hôi lạnh, khuôn mặt trắng bệch chạy ra ngoài.

Trong lúc mơ hồ Tôn Điềm Điềm giống như nghe thấy tiếng Thẩm Niệm Thâm, cô theo bản năng mở to mắt, trong phòng trống rỗng, một người cũng không có.

Thân thể cô còn rất suy yếu, nhìn chằm chằm cửa một lát, lại mệt mỏi nhắm mắt lại.

Thẩm Niệm Thâm rất nhanh liền dẫn bác sĩ tới, anh đi đến mép giường, cúi người, tay phải ôn nhu sờ sờ gương mặt Tôn Điềm Điềm, nhẹ giọng kêu, "Điềm Điềm? Em tỉnh chưa? Bác sĩ tới kiểm tra thân thể cho em."

Tôn Điềm Điềm lại nghe thấy tiếng Thẩm Niệm Thâm, cô nghĩ là ảo giác, đôi mắt chậm rãi mở ra.

Thẩm Niệm Thâm khẩn trương lại ôn nhu nhìn cô, Tôn Điềm Điềm ngẩn người, thanh âm nhẹ nhàng, "A Niệm."

Thẩm Niệm Thâm vừa nghe thấy giọng Tôn Điềm Điềm, bỗng nhiên rơi nước mắt, "Là anh, anh tới rồi đây."

Tôn Điềm Điềm nhìn đôi mắt hồng hồng của Thẩm Niệm Thâm, hình như anh đã khóc. Cô nâng tay lên, ôn nhu xoa mặt anh, "A Niệm, đừng khóc, em không sao."

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy lời này, trong lòng càng khó chịu, cảm thấy tự trách nói không nên lời.

Anh cúi đầu, ôn nhu hôn lên trán Tôn Điềm Điềm một cái, giọng nói khàn khàn: "Để bác sĩ kiểm tra cho em một chút."

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, 'ừm' một tiếng.

Lúc bác sĩ làm kiểm tra cho Tôn Điềm Điềm, Thẩm Niệm Thâm khẩn trương đứng ở bên cạnh, nói: "Lúc cô ấy vừa tỉnh lại có kêu đau, có phải có chỗ nào chưa hồi phục không?"

Bác sĩ cười cười, "Tối hôm qua vừa mới làm giải phẫu, hồi phục cũng phải có quá trình." Nói xong ông hỏi Tôn Điềm Điềm, "Là miệng vết thương đau phải không?"

Tôn Điềm Điềm gật gật đầu, "Có một chút đau."

Thanh âm của cô rất nhẹ, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, khiến người ta cực kỳ đau lòng.

Thẩm Niệm Thâm ở bên cạnh nhìn, tâm vỡ nát, hận người nằm trên giường bệnh hiện tại sao không phải là anh.

Bác sĩ nói: "Vừa mới làm giải phẫu, miệng vết thương đau là chuyện bình thường, qua mấy ngày sẽ hồi phục thôi."

Tôn Điềm Điềm: "Khi nào tôi có thể xuất viện?"

Bác sĩ vừa mới làm kiểm tra cho cô xong, đang viết báo cáo, ông trả lời: "Phải nằm viện quan sát mấy ngày, xác định không có vấn đề mới có thể xuất viện."

Nói xong ông ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, "Lát nữa cậu giúp bạn gái làm thủ tục nhập viện nhé."

"Được."

"Mấy ngày nay chỉ có thể ăn đồ thanh đạm, không được ăn cay không được ăn dầu mỡ, chờ thân thể hồi phục mới có thể ăn."

Thẩm Niệm Thâm nhất nhất ghi nhớ, lên tiếng, "Được."

Bác sĩ dặn dò xong những việc cần chú ý rồi mới rời đi.

Bác sĩ đi rồi, Thẩm Niệm Thâm ngồi bên giường bệnh, cầm tay Tôn Điềm Điềm. Anh nhìn cô, cực kỳ tự trách, "Anh xin lỗi Điềm Điềm, tối hôm qua lúc em gọi cho anh, anh đang trong cuộc họp…" Anh nói, thanh âm bất giác nghẹn ngào.

Anh cúi đầu, mặt chôn trên mu bàn tay Tôn Điềm Điềm, thật lâu sau mới nói tiếp, "Thật sự rất xin lỗi… Anh không có chăm sóc tốt cho em, lúc em bị bệnh cũng không ở bên cạnh em, để em phải tự mình gọi 120, để em phải bất lực như vậy… Rất xin lỗi Điềm Điềm, thật sự rất xin lỗi…"

Anh nói không được nữa, cổ họng nghẹn ngào đến lợi hại.

"A Niệm, anh đừng khổ sở, em không có sao hết." Tôn Điềm Điềm không muốn để Thẩm Niệm Thâm khó chịu như vậy, cô giơ tay xoa mặt anh.

Lúc này Thẩm Niệm Thâm mới ngẩng đầu, thuận thế cầm lấy tay cô, cúi đầu hôn một cái, hỏi cô, “Em đói bụng không?”

Tôn Điềm Điềm gật đầu, “Có một chút đói.”

Thẩm Niệm Thâm đau lòng, ôn nhu nói: “Bác sĩ nói tạm thời không thể ăn gì hết, em chịu một lát được không?”

Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn gật đầu, “Được. Anh thì sao? Đã ăn cơm chưa?”

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, “Anh không đói bụng.”

Anh giúp Tôn Điềm Điềm kéo chăn lên một chút, thấp giọng nói: “Em ngủ thêm một lát đi, vừa mới làm giải phẫu phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Tôn Điềm Điềm quả thật cũng có chút mệt, chỉ một lát liền nhắm hai mắt lại.

Chưa đến hai phút, cô đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên mở to mắt, “A Niệm!”

Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn ngồi bên cạnh, nghe thấy Tôn Điềm Điềm gọi, anh vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm hoảng loạn bắt lấy tay anh, “Em còn chưa xin trường nghỉ học, làm sao bây giờ?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm khẩn trương đến trợn tròn đôi mắt, khuôn mặt cuối cùng cũng lộ ra chút ý cười, sờ sờ đầu cô, thấp giọng nói: “Yên tâm đi, anh giúp em xin nghỉ.”

Tôn Điềm Điềm ngẩn ra, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, “Vậy là được rồi.”

Thẩm Niệm Thâm thả tay cô vào trong chăn, giọng nói vô cùng ôn nhu, “Ngủ đi, anh ở đây với em.”

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới gật đầu, nhắm mắt lại một chút liền chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn ở bên cạnh cô, ánh mắt cực kỳ chuyên chú nhìn Tôn Điềm Điềm. Nhìn thật lâu, tựa như có thể nhìn đến thiên hoang địa lão.

Trên đời này sao lại có một người như vậy, làm anh yêu đến tận xương cốt.

Anh ngồi bên giường bệnh thật lâu, mở di động ở chế độ im lặng trên tủ đầu giường ra, màn hình không ngừng sáng lên, anh không nhìn.

Hai giờ chiều, Hạ Vân Xu vội vàng chạy đến bệnh viện, cuối cùng cũng tìm thấy Thẩm Niệm Thâm.

Trong hoa viên dưới khu nằm viện, Thẩm Niệm Thâm cùng Hạ Vân Xu ngồi trên hàng ghế dài vên đường.

Hạ Vân Xu nói rất nhiều, Thẩm Niệm Thâm ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, mặt không cảm xúc, không biết anh đang suy nghĩ cái gì.

Hạ Vân Xu không khỏi nóng nảy, "Rốt cuộc anh có nghe tôi nói chuyện không vậy? Giang tổng rất tức giận, đang nổi trận lôi đình ở công ty. A Niệm, anh chưa bao giờ phạm sai lầm như vậy, hạng mục lần này quan trọng thế nào anh biết rõ, cuộc đàm phán sáng nay quan trọng thế nào anh cũng rất rõ đúng chứ? Người phụ trách hạng mục là anh lại không đến hiện trường? Rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì vậy? Anh…"

"Điềm Điềm bị bệnh." Hạ Vân Xu còn chưa dứt lời, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên ngắt lời cô ta.

Hạ Vân Xu ngẩn người, yên lặng nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô ta một cái, sau đó dời tầm mắt đi, anh nhìn chằm chằm nơi xa, thật lâu sau mới mở miệng, "Điềm Điềm tối hôm qua bị viêm ruột thừa cấp tính, cô ấy gọi điện thoại cho tôi, tôi lại đang trong cuộc họp, cô ấy đau đến không chịu nổi, phải tự mình gọi 120 tới cứu. Cô ấy ở chỗ này không có người thân không có bạn bè, chỉ có một mình tôi, nhưng tôi lại không chăm sóc tốt cho cô ấy…"

Anh nói xong lời cuối cùng, cổ họng nghẹn ngào gần như không phát ra âm thanh.

Anh không chớp mắt nhìn chằm chằm phía trước, qua thật lâu, anh bỗng nhiên đứng lên, quay đầu nói với Hạ Vân Xu, “Hạng mục này tôi sẽ tự sẽ xử lý tốt, cảm ơn cô đã đặc biệt đến đây một chuyến.”

…

Chương 86

Editor + Beta: Yang Hy.

Tôn Điềm Điềm ở bệnh viện suốt một tuần, rốt cuộc cũng được cho phép xuất viện. Cô đang cao hứng, kết quả lại nghe thấy Thẩm Niệm Thâm ở bên cạnh hỏi: "Chắc chắn có thể xuất viện sao? Có cần ở lại quan sát thêm mấy ngày không?"

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này, vội vàng kéo ống tay áo anh.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn cô, Tôn Điềm Điềm vội nói: "Em khỏe rồi."

Làm ơn đừng để cô ở lại bệnh viện thêm nữa.

Nhưng Thẩm Niệm Thâm căn bản không để ý đến cô, tiếp tục nói với bác sĩ: "Tình trạng hiện tại của cô ấy đã ổn định chưa? Có thể tái phát hay không? Ở lại bệnh viện quan sát thêm mấy ngày có được không?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

Thái độ khẩn trương của Thẩm Niệm Thâm với Tôn Điềm Điềm, chỉ kém viết hai chữ "Sợ hãi" lên mặt nữa thôi, bác sĩ cũng nhịn không được bật cười, nói: "Yên tâm đi, cậu đừng quá khẩn trương, chỉ là phẫu thuật ruột thừa thôi, khả năng hồi phục cũng cực kỳ tốt, sẽ không có vấn đề gì đâu."

Tôn Điềm Điềm vội túm lấy Thẩm Niệm Thâm, "Anh nghe thấy chưa?"

Thật là lần đầu tiên nhìn thấy có người bạn trai liều mạng muốn để bạn gái của mình ở lại bệnh viện như vậy.

Tuy bác sĩ đã nói không có việc gì, nhưng Thẩm Niệm Thâm vẫn cực kỳ khẩn trương, từ lúc ra khỏi bệnh viện cho đến khi về nhà, anh vẫn luôn nắm chặt tay Tôn Điềm Điềm, không ngừng hỏi cô có chỗ nào không thoải mái hay không.

Tôn Điềm Điềm ở bệnh viện một tuần đã sắp buồn chán muốn chết, thời điểm ngồi taxi về nhà, cô rất hưng phấn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ,

kết quả người nào đó không ngừng nhắc mãi bên tai cô, một lát lại hỏi cô có chỗ nào không thoải mái hay không, khi lại hỏi cô lạnh có muốn đóng cửa sổ lại không, lát sau lại hỏi cô có đói bụng không, muốn ăn cái gì.

Lỗ tai Tôn Điềm Điềm lùng bùng, cô quay đầu lại, đưa tay che miệng Thẩm Niệm Thâm, "Chồng à, an tĩnh một chút, anh ồn quá."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Xe taxi ngừng ở bên ngoài tiểu khu, Thẩm Niệm Thâm nhanh chóng xuống xe, sau đó đi đến bên phía Tôn Điềm Điềm, mở cửa rồi đỡ cô xuống xe.

Trên đường về nhà, Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn cẩn thận đỡ Tôn Điềm Điềm, bước lên mỗi bậc thang đều khẩn trương nhắc nhở một câu "Cẩn thận".

Trong thang máy lại càng khoa trương, bởi vì còn có mấy người, Thẩm Niệm Thâm che chở cho Tôn Điềm Điềm trong lòng, cách những người bên cạnh rất xa, sợ có người đụng phải bảo bối của anh.

Sự khẩn trương của Thẩm Niệm Thâm, chỉ kém viết lên mặt mấy chữ thật to "Người sống chớ gần". Mấy người hàng xóm trong thang máy thấy thế, đều nhịn không được đánh giá Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm cũng cảm thấy Thẩm Niệm Thâm thật sự là quá khoa trương, cô bị đánh giá đến có chút ngượng ngùng, xấu hổ cười cười với đối phương.

Kết quả cô vừa cười, dì đối diện cũng nở nụ cười, đôi mắt quét xuống bụng cô, cười tủm tỉm hỏi: "Mang thai sao? Mấy tháng rồi?"

Cả người Thẩm Niệm Thâm đột nhiên cứng đờ, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía dì hàng xóm.

Tôn Điềm Điềm xấu hổ muốn đào cái hố để chôn mình, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào, "Đúng vậy, hai tháng rồi."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Dì hàng xóm cười đến hiền lành, "Mấy tháng đầu lúc mang thai là nguy hiểm nhất, hắn là nên che chở thật tốt." Nói xong lại nhìn về phía Thẩm

Niệm Thâm, lộ ra nụ cười vui mừng của người mẹ, "Tiểu tử giỏi lắm, nên che chở cho vợ như vậy."

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt của Thẩm Niệm Thâm, thiếu chút nữa đã không nhịn được cười. Thẩm Niệm Thâm lặng lẽ nhéo tay cô, rũ mắt cho cô một ánh mắt: Không biết xấu hổ còn cười sao?

Trong lòng Tôn Điềm Điềm mừng rỡ, chỉ kém việc lăn lộn nữa thôi.

Chen chúc trong thang máy nửa ngày, lúc vào nhà rốt cuộc vẫn là không nhịn được cười.

Thẩm Niệm Thâm đóng cửa, quay đầu thấy Tôn Điềm Điềm ngồi xổm trên đất thay giày, vừa thay giày vừa cười, cười đến bả vai phát run.

"..."

Thẩm Niệm Thâm đau đầu xoa xoa ấn đường.

Hai tháng sao?

Tôn Điềm Điềm thay giày, cười hì hì chạy về phòng ngủ.

Buồn chán ở bệnh viện một tuần, vừa nhìn thấy giường liền bay tới, cảm khái nói: "Vẫn là trong nhà tốt nhất, không bao giờ muốn đến bệnh viện nữa."

Thẩm Niệm Thâm từ bên ngoài đi vào, thấy Tôn Điềm Điềm đang ghé vào giường, anh đi qua, bế ngang cô lên rồi ngồi xuống mép giường, thuận thế đặt Tôn Điềm Điềm ngồi trên đùi mình.

Tôn Điềm Điềm cười hì hì ôm cổ anh, bờ môi mềm mại áp vào môi Thẩm Niệm Thâm, hôn anh một chút.

Ở bệnh viện một tuần, hai người chưa được thân thiết.

Bất thình lình bị hôn làm Thẩm Niệm Thâm hơi hơi sửng sốt, anh nâng mắt lên, con ngươi đen nhánh, ánh mắt rất sâu nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm khóe miệng cong cong, thấy Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm, lại chủ động hôn anh, thanh âm mềm mại, "A Niệm, em rất thích anh."

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm đột nhiên sâu hơn vài phần, giây tiếp theo liền ngậm lấy môi cô.

Câu thổ lộ của Tôn Điềm Điềm chui thẳng vào miệng Thẩm Niệm Thâm, anh hôn vừa sâu vừa triền miên, hận không thể khảm Tôn Điềm Điềm vào trong xương cốt, hôn nửa ngày, Tôn Điềm Điềm thở không nổi, đẩy bả vai anh, lúc này anh mới lưu luyến không rời mà buông cô ra.

Tôn Điềm Điềm khuôn mặt nhỏ đỏ rực, cô hé miệng để hô hấp, Thẩm Niệm Thâm ánh mắt thật sâu nhìn chằm chằm cô, qua một lát, anh bỗng nhiên nâng tay lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lỗ tai cô, giọng nói khàn khàn: "Ừm, hai tháng?"

Tôn Điềm Điềm đột nhiên nghe thấy lời này liền ngây ngốc một chút, ngay sau đó liền phản ứng lại, cô che miệng bật cười.

Thẩm Niệm Thâm thấy cô vẫn không biết xấu hổ mà cười, cũng nhịn không được cười rộ lên, bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, xoa xoa đầu cô, "Chưa từng thấy em nghịch ngợm như vậy."

...

Tôn Điềm Điềm ngủ ở bệnh viện một tuần, về đến nhà, rốt cuộc cũng có thể nằm ngủ trong lòng Thẩm Niệm Thâm, hai người sớm nằm lên giường, nhưng không buồn ngủ nên câu được câu không tán gẫu.

Chiếc đèn bàn ở đầu giường chiếu ra ánh sáng mờ nhạt, ở trong đêm tối có vẻ cực kỳ ấm áp.

Tôn Điềm Điềm gối lên tay Thẩm Niệm Thâm, một lát liền sờ sờ cằm anh, lát sau lại hôn lên môi anh.

Thẩm Niệm Thâm lại chỉ nhìn cô, đôi mắt đen nhánh vô cùng thâm thúy, giống như cất giấu rất nhiều rất nhiều cảm xúc làm người ta nhìn không thấu.

Tôn Điềm Điềm ngửa đầu nhìn anh, "A Niệm, anh đang nghĩ gì vậy?"

Thẩm Niệm Thâm một hồi lâu không đáp, chỉ là nhìn cô, ánh mắt thâm thúy lại ôn nhu.

Qua thật lâu mới nhẹ giọng hỏi, "Buổi tối hôm đó, em có giận anh không?"

Tôn Điềm Điềm giật mình, "Sao lại hỏi như vậy?"

Thẩm Niệm Thâm lại trầm mặc một lát, thấp giọng nói: "Em vì anh mà đến thành phố xa lạ này, không có người thân không có bạn bè, anh là người duy nhất em dựa vào, nhưng lúc em phát bệnh, anh lại không chăm sóc em..."

Anh nói tới đây, cổ họng nghẹn ngào, dừng vài giây mới lại hỏi tiếp: "Điềm Điềm, em nói thật với anh đi, em có giận anh không?"

Tôn Điềm Điềm không chút suy nghĩ liền lắc đầu, "Không có."

Cô thật sự không oán giận Thẩm Niệm Thâm, cô biết anh nỗ lực làm việc như vậy đều là vì cô. Từ lúc bắt đầu, anh đã muốn cho cô một cuộc sống an lành, anh sợ cô sẽ ủy khuất.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm nhìn cô thật sâu, anh không nói gì.

Tôn Điềm Điềm mím môi, rất nghiêm túc nói: "Em thật sự không có giận anh, em chỉ là... chỉ là nghĩ, nếu anh không bận như vậy, chúng ta có thể nhẹ nhàng vui vẻ một chút, giống như Trình Đóa và Hứa Lệ vậy."

Dừng một lát, cô lại nói: "Nhưng em thật sự không oán giận anh, em hiểu anh."

Một câu "Em hiểu anh", giống như cây đao đâm vào lòng Thẩm Niệm Thâm, anh nhìn Tôn Điềm Điềm, cổ họng trướng đau, tay phải ôn nhu xoa xoa mặt cô, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Điềm Điềm, có đôi khi em đừng hiểu chuyện như vậy được không? Em oán anh giận anh trách anh đều được, đừng hiểu chuyện như vậy, đừng làm anh đau lòng."

Mấy năm nay, bọn họ vẫn luôn yêu xa, anh gần như không có thời gian để ở bên cô, ngay cả gọi điện thoại, cô cũng sợ quấy rầy anh làm việc, chỉ nói một lát liền cúp máy.

Vì anh mà chịu khổ bị liên luỵ lại không oán giận, bận đến bị bỏ rơi cũng không có oán giận, anh có thời gian ở bên cô, cô có thể cao hứng đến nhảy dựng lên, anh không có thời gian, cô cho dù khổ sở cũng sẽ không biểu hiện ra trước mặt anh.

Cô giống như vẫn luôn cười khanh khách, ngay cả lúc này, Lễ Tình Nhân, công việc của anh bận rộn, không có cách nào ở bên cô, cô một mình ở bệnh viện làm phẫu thuật, cô cũng không có oán hờn, không có tức giận, thậm chí sợ anh tự trách còn an ủi anh.

Lưu Hạ nói, đổi một cô gái khác hẳn là đã sớm chia tay rồi.

Đúng vậy, đổi người khác có khả năng đã sớm chia tay, chỉ có Tôn Điềm Điềm, ngốc nghếch làm anh đau lòng như vậy. Mấy ngày nay anh vẫn luôn suy nghĩ, mấy năm nay, sao cô lại kiên trì đến vậy.

Tôn Điềm Điềm chui vào lòng Thẩm Niệm Thâm, ôm anh, đầu chôn vào trong lòng ngực, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Em không trách anh, em biết, anh đều là vì em."

Nếu không phải vì cô, anh có lẽ sẽ không liều mạng như vậy, anh muốn kiếm được nhiều tiền sớm một chút, muốn mua nhà, muốn cưới cô.

"A Niệm, em không giận anh, thật sự, em chỉ là rất đau lòng, mấy năm nay, anh gây áp lực cho mình nhiều đến vậy." Mặc dù đều là làm việc, nhưng không ai lại liều mạng như Thẩm Niệm Thâm.

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, tay nhẹ nhàng sờ mặt Thẩm Niệm Thâm, trong mắt cô đều là đau lòng, nhìn chằm chằm anh thật lâu, rốt cuộc nhịn không được, nhẹ giọng nói: "A Niệm, nghỉ ngơi một chút đi, được không?"

Trong phòng im ắng, Thẩm Niệm Thâm không chớp mắt nhìn Tôn Điềm Điềm, ánh mắt anh rất sâu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nửa ngày không đáp, lại hỏi một tiếng, "Được không A Niệm? Nghỉ ngơi một chút."

Thẩm Niệm Thâm nhìn đôi mắt Tôn Điềm Điềm, mặt mày bỗng nhiên lộ ra vài phần ý cười, anh ôn nhu sờ sờ đầu cô, rốt cuộc cũng "ừm" một tiếng, thấp giọng trả lời, "Được."

...

Tôn Điềm Điềm thật là người hiểu Thẩm Niệm Thâm nhất trên đời, mấy năm nay quả thật là anh gò ép chính mình, muốn nhanh kiếm tiền, muốn nhanh mua xe rồi mua nhà, vì muốn đạt được mọi thứ thật nhanh mà anh khiến mình mệt mỏi đến không chịu nổi.

Trong tay anh còn có một hạng mục đang trong giai đoạn cuối cùng, anh tốn nửa tháng để hoàn chỉnh hạng mục, sau đó liền trình đơn từ chức.

Sau khi đưa đơn từ chức, anh bỗng nhiên cảm giác được sự nhẹ nhàng xưa nay chưa từng có, giống như đã trút được gánh nặng.

Buổi tối hôm từ chức, anh cùng Lưu Hạ và Lương Kì ngồi ở sân thể dục đến khuya.

Lương Kì sờ soạng lấy điếu thuốc cho Thẩm Niệm Thâm, anh hiếm khi lại nhận, "Cho anh mượn bật lửa."

Lưu Hạ cười ném bật lửa cho anh, "Không phải anh không hút thuốc sao?"

Lương Kỳ ngồi xổm ở bồn hoa đối diện cười, "Trước kia anh Niệm bị nghiện thuốc lá rất nặng, sau đó yêu đương với chị dâu, chị ấy không thích thuốc lá, anh ấy liền lập tức bỏ thuốc."

Lưu Hạ cười nhạo, "Anh thật đúng là kẻ si tình hiếm gặp."

Thẩm Niệm Thâm không đáp, đã lâu không hút thuốc, thế nên rít hai điếu liền cảm thấy khó chịu, anh nhíu mày, dập tắt tàn thuốc.

Lưu Hạ hỏi: "Kế tiếp anh định làm gì?"

"Nghỉ ngơi." Thẩm Niệm Thâm nói.

Lưu Hạ lại nhịn không được cười, "Khiến một người cuồng công việc như anh dừng lại để nghỉ ngơi thật không phải chuyện dễ dàng."

Thẩm Niệm Thâm cười một cái, "Cuồng công việc cũng đến lúc phải dừng lại để thở mà."

Lưu Hạ: "Đúng vậy, làm việc ấy lâu, anh sẽ phá hoại sức khỏe của mình mất."

Lương Kì nói: "Năng lực của anh Niệm tốt như vậy, về sau làm bất cứ cái gì cũng không phải việc khó."

Thẩm Niệm Thâm cười một cái, không nói gì.

Lương Kì hỏi: "Kế tiếp anh định về quê sao? Nếu anh về, em sẽ về cùng hai người."

Thẩm Niệm Thâm: "Tạm thời không về, đã lâu không dành thời gian cho Điềm Điềm, anh muốn dẫn cô ấy ra ngoài chơi một chuyến."

Chương 87

Editor + Beta: Yang Hy.

Thời điểm Thẩm Niệm Thâm về đến nhà đã là 10 giờ tối.

Phòng khách vẫn sáng đèn, trên TV đang phát gameshow mới nhất. Tôn Điềm Điềm nằm trên sô pha, tay còn cầm điều khiển từ xa, nhưng người thì đã ngủ mất.

Thẩm Niệm Thâm nhìn thấy Tôn Điềm Điềm, trong mắt liền bất giác nổi lên ý cười.

Anh đi qua, nhẹ nhàng rút điều khiển từ xa trong tay cô rồi tắt TV.

Tôn Điềm Điềm ngủ có chút sâu, vẫn chưa ý thức được có người đã trở lại.

Thẩm Niệm Thâm ngồi bên sô pha nhìn chằm chằm cô thật lâu, cuối cùng nhịn không được cười, giơ tay nhéo nhẹ mũi cô, thấp giọng cười, "Ngủ giống như heo con vậy."

Tôn Điềm Điềm mơ mơ màng màng cảm giác mũi mình hình như bị người ta nhéo, cô nhăn mũi lại, không cao hứng đánh vào cái tay đang nhéo mũi cô.

"Bốp" một tiếng -- một cái tát đánh vào trên tay Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm: "..."

Tôn Điềm Điềm bị hôn đến tỉnh dậy, trong lúc ngủ mơ cô nếm được hương bạc hạ quen thuộc lẫn với mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Cô mở to mắt, một khuôn mặt tuấn tú đang phóng đại trước mặt.

Cô có chút thất thần, môi bỗng nhiên bị cắn một cái, thanh âm Thẩm Niệm Thâm thấp thấp, có chút khàn khàn, "Chuyên tâm một chút."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Hôn trộm cô còn chê cô không đủ chuyên tâm sao???

Thẩm Niệm Thâm hôn rất lâu, thẳng đến khi Tôn Điềm Điềm sắp thở không nổi mới buông cô ra.

Tôn Điềm Điềm khuôn mặt nhỏ đỏ rực, từ trên sô pha ngồi dậy, "Không phải anh đi ăn cơm với đám Lương Kì sao, sao lại về sớm như vậy?"

Thẩm Niệm Thâm cười, ánh mắt dừng ở đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của cô, ngón tay cái phủ lên, ôn nhu mà vuốt ve, thấp giọng nói: "Nhớ em nên anh về."

Tôn Điềm Điềm bật cười, kéo tay anh ra, "Cứ dỗ em vui tiếp đi."

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm cực kỳ nghiêm túc, "Thật."

Tôn Điềm Điềm khóe miệng cong cong, liếc anh một cái, "Em biết rồi."

Trước khi Thẩm Niệm Thâm trở về Tôn Điềm Điềm đã ngủ một giấc, đến lúc cần ngủ thì lại không buồn ngủ chút nào.

Thẩm Niệm Thâm dựa vào đầu giường đọc sách, Tôn Điềm Điềm liền gối đầu lên đùi anh, kéo mái tóc dài của mình ra thắt tóc chơi.

Vừa thắt xong một cái bím nhỏ, cô đột nhiên xoay qua, nhìn Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, anh sẽ không hối hận chứ?"

Cô suy nghĩ thật lâu, vẫn là nhịn không được hỏi.

Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu, nhìn cô, "Hối hận cái gì?"

"Từ chức."

Thẩm Niệm Thâm nghe vậy, lại cười cười, thần sắc cực kỳ bình tĩnh nhẹ nhàng, "Sẽ không."

Anh buông cuốn sách trong tay, nói: "Đời này anh chưa từng nhẹ nhàng thế này."

Một câu vô cùng bình tĩnh, nhưng Tôn Điềm Điềm lại cực kỳ đau lòng.

Đúng vậy, Thẩm Niệm Thâm đến cuộc đời này đã 23 năm, chưa từng có một khắc được nhẹ nhàng. Khi còn bé bị cha mẹ vứt bỏ, bị cô lập, bị nhục nhã, cô độc tự bế, kháng cự việc giao tiếp với thế giới bên ngoài,

mỗi một ngày đều sống trong địa ngục u ám không chút ánh sáng, không có người chịu duỗi tay kéo anh ra khỏi địa ngục.

Sau đó bởi vì phải chăm sóc cho bà ngoại tuổi đã già, anh buộc mình phải giấu đi vết thương trong lòng, buộc mình phải đi ra, tồn tại như một người bình thường, nỗ lực học tập, nỗ lực kiếm tiền nuôi gia đình.

Sau đó nữa, anh gặp cô, cô tựa như viên trân bảo trong lòng anh, vì thế anh càng thêm liều mạng muốn kiếm tiền, muốn cho cô cuộc sống an lành.

Hai mươi mấy năm qua, anh giống như chưa từng sống vì bản thân mình, không có một khắc được nhẹ nhàng.

Tôn Điềm Điềm dựa vào ngực Thẩm Niệm Thâm, hai tay ôm lấy anh, thanh âm nhẹ nhàng, nói: "A Niệm, những ngày tháng gian nan đều đã qua rồi, sau này sẽ càng ngày càng tốt hơn, em sẽ vĩnh viễn bầu bạn bên anh."

Cổ họng Thẩm Niệm Thâm có chút nghẹn lại, anh ôm cô, thật lâu sau mới thấp giọng "Ừm" một tiếng.

Tôn Điềm Điềm nhắm mắt lại, mặt áp vào ngực Thẩm Niệm Thâm, một lát sau lại nhẹ giọng nói: "Em muốn anh được sống nhẹ nhàng vui vẻ một chút."

Người sống cả đời không dễ dàng, quan trọng nhất chính là vui vẻ không phải sao?

Thẩm Niệm Thâm "Ừm" một tiếng, trả lời, "Được."

...

Tôn Điềm Điềm xin trường nghỉ dài hạn, cô định ra ngoài du lịch với Thẩm Niệm Thâm.

Hai người bọn họ ở bên nhau ba năm, còn chưa từng ra ngoài du lịch. Trước kia là Thẩm Niệm Thâm không có tiền, sau đó có tiền lại không có thời gian.

Hiện giờ Thẩm Niệm Thâm ở nhà nghỉ ngơi, mỗi ngày đều cực kỳ thích ý.

Những tia sáng mùa xuân xuyên qua khung cửa sổ, phòng khách một mảnh sáng ngời nhu hòa.

Tôn Điềm Điềm khoanh chân ngồi trên thảm, cầm bút ghé vào bàn trà làm bản kế hoạch du lịch.

Thẩm Niệm Thâm ngồi trên sô pha, trong tay cầm bản văn kiện nghiên cứu.

Là Lương Kì đưa bản kế hoạch trò chơi cho anh.

"A Niệm, chúng ta đi du lịch ngoài nước hay trong nước?" Tôn Điềm Điềm nghiên cứu hai ngày, còn chưa định ra là đi nơi nào.

Thẩm Niệm Thâm rất nghiêm túc nghiên cứu hạng mục Lương Kì đưa cho anh, không ngẩng đầu, ngữ khí vẫn cực kỳ ôn nhu, "Đều có thể."

Tôn Điềm Điềm cắn đầu bút, "Ra nước ngoại sẽ đắt một chút, còn trong nước thì hẳn là sẽ tiện nghi hơn."

Thẩm Niệm Thâm nói: "Không sao cả, không thiếu tiền."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, dừng vài giây, đột nhiên từ trên mặt đất bò dậy, chạy đến ngồi trên đùi Thẩm Niệm Thâm.

Hai tay ôm cổ anh, cười tủm tỉm hỏi: "A Niệm, hiện tại anh rất có tiền đó nha."

Lúc này Thẩm Niệm Thâm mới ngẩng đầu, trong mắt hàm chứa ý cười, "Ừm, có tiền hơn trước kia một chút."

Tôn Điềm Điềm cong cong mi mắt, bỗng nhiên mở lòng bàn tay ra, "Em muốn nhìn một chút."

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, khóe miệng gợi lên một tia cười, "Chà, bây giờ đã bắt đầu kiểm soát anh rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm cười rộ lên, khóe miệng lộ ra lúm đồng tiền nhợt nhạt, đúng lý hợp tình, "Đúng vậy, không thể sao?"

Thẩm Niệm Thâm bật cười, cầm tay cô kéo đến bên môi hôn một cái, "Đương nhiên có thể, tiền của anh đều là của em."

Anh cười, thuận thế bế Tôn Điềm Điềm lên, đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Tôn Điềm Điềm ngồi trên giường, trong tay cầm sổ tiết kiệm của Thẩm Niệm Thâm, rũ đầu, ngón trỏ chỉ vào những con số trên sổ, đếm rất nghiêm túc, "1, 2, 3, 4, 5, 6..."

Thẩm Niệm Thâm dựa vào đầu giường, nhìn bộ dáng Tôn Điềm Điềm nghiêm túc đếm số, nhịn không được cười, "Số có rõ ràng không?"

Sáu số không, thế mà lại có đến sáu số không!!!

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh, vẻ mặt sùng bái nhìn Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, anh thật có tiền."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Đều là của em."

Tôn Điềm Điềm cười đến đôi mắt cong thành hình trăng khuyết, bổ nhào vào trong lòng Thẩm Niệm Thâm, ôm cổ anh, vui vẻ hôn chụt lên môi anh một cái, sau đó tự đáy lòng tán dương, "A Niệm, anh thật là lợi hại."

Là thật sự rất lợi hại, anh làm sao có thể kiếm được nhiều tiền như vậy trong hai năm chứ!!!

Đổi lại là cô... Ha ha, cô nghĩ tới tiền lương 3000 đồng một tháng của mình.

Nghĩ ngợi, cô buột miệng thốt ra, "Em đột nhiên cảm thấy mình thật nghèo."

Không tính tiền trong nhà, chỉ tính của cô, tháng một bắt đầu đi làm, đến bây giờ cũng nhận được hai tháng tiền lương, nhưng thẻ ngân hàng của cô vẫn trống trơn...

Cô lấy di động ra, xem số tiền còn dư lại... Ô ô, vậy mà chỉ còn lại có 121.24 đồng!

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn lướt qua, khóe miệng thiếu chút nữa đã cong lên, anh nén cười, tựa như trấn an mèo nhỏ, ôn nhu xoa xoa đầu bạn gái, "Quả thật có chút nghèo."

Giây tiếp theo, anh lấy di động ra, rất hào phóng mà gửi tiền sang WeChat cho Tôn Điềm Điềm.

Di động Tôn Điềm Điềm vang lên một tiếng, cô cúi đầu nhìn, Thẩm Niệm Thâm gửi 3344 đồng cho cô.

3344, đời đời kiếp kiếp.

Đôi mắt Tôn Điềm Điềm có chút đau xót, đột nhiên rất muốn khóc. Cô ngồi trên người Thẩm Niệm Thâm, hai tay vòng lấy cổ anh, còn chưa mở miệng, hốc mắt đã đỏ lên.

Cô bỗng nhiên cảm thấy, con đường mà Thẩm Niệm Thâm đi, quá không dễ dàng.

Khoảng thời gian bà ngoại sinh bệnh, anh nghèo đến mỗi ngày chỉ gặm hai cái bánh bao, lúc vừa mới ra trường, anh thuê căn nhà cũ mấy trăm đồng, mỗi ngày ngồi tàu điện ngầm qua lại ba tiếng giờ đồng hồ để đi làm rồi tan tầm. Mỗi ngày tăng ca đến đêm khuya, trời chưa sáng lại tiếp tục bắt đầu một ngày làm việc mới.

Thẩm Niệm Thâm nhìn đôi mắt ngấn nước của Tôn Điềm Điềm, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt cô, giọng nói cực kỳ ôn nhu, "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, nhìn anh, vô cùng nghiêm túc nói: "Chúng ta sẽ đời đời kiếp kiếp."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, ánh mắt thật sâu, cũng vô cùng nghiêm túc, "Đúng vậy."

Tôn Điềm Điềm xoa xoa nước mắt, khóe miệng cong cong, đầu thò lại gần, đặt một nụ hôn lên môi Thẩm Niệm Thâm, đầu lưỡi mềm mại liếm qua môi Thẩm Niệm Thâm một cái, còn chưa kịp làm gì, Thẩm Niệm Thâm đã đảo khách thành chủ, nuốt sống cô.

Cuối cùng Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm vẫn quyết định đi chơi trong nước, khắp nơi đều là phong cảnh đẹp, còn có rất nhiều chỗ cô chưa đi tới.

Tôn Điềm Điềm chọn một cái trấn nhỏ non xanh nước biếc ở phía nam, chỗ ấy nhỏ đến không cần bản kế hoạch, chỉ cần ngồi máy bay tới, sau đó ở đấy ngắm cảnh núi sông, ban ngày ở khách sạn ngủ đến tự nhiên tỉnh, sau đó ra ngoài ăn cơm tản bộ, ngồi thuyền nhỏ dạo quanh hồ, buổi

tối xem cảnh đêm, hoặc là ở khách sạn đợi, trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt của cặp đôi trẻ có rất nhiều lạc thú.

...

Chương 88

Editor: Yang Hy.

Đây là lần đầu tiên Tôn Điềm Điềm ra ngoài du lịch với Thẩm Niệm Thâm, buổi tối trước hôm đi hưng phấn đến ngủ không yên, thời điểm Thẩm Niệm Thâm ở phòng tắm tắm rửa, cô liền ở trên giường cao hứng mà lăn qua lăn lại.

Giường của Thẩm Niệm Thâm cũng xem như rất lớn, nhưng Tôn Điềm Điềm rất cao hứng, lúc lăn lộn trên giường không có chú ý nên không cẩn thận liền "Ầm" một tiếng rớt từ trên giường xuống.

Thẩm Niệm Thâm vừa mới tắt nước liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng thét chói tai.

Trong lòng căng thẳng, khăn tắm tiện tay quấn quanh thân dưới, bước nhanh ra ngoài.

Cửa phòng tắm vừa mở liền thấy Tôn Điềm Điềm nằm thẳng trên mặt đất.

Thẩm Niệm Thâm: "… Em đang diễn trò gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm ủy khuất, bĩu môi, "Không cẩn thận ngã xuống."

Thẩm Niệm Thâm nhất thời không nhịn được liền bật cười, đuôi lông mày khóe mắt đều tràn ngập ý cười.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm cười mình, càng ủy khuất, vô cùng đáng thương mà tố khổ, "Mông em đau."

Cô đã đau như vậy, không tới ôm cô thì thôi, lại còn cười cô.

Thẩm Niệm Thâm cười xoa nhẹ ấn đường, đi tới chỗ Tôn Điềm Điềm. Anh cúi người, một tay ôm eo cô, một tay đặt dưới đầu gối, ôm ngang cô lên, trong mắt không giấu được ý cười, "Đã bao nhiêu tuổi rồi, sao lại giống như đứa bé vậy."

Lớn như vậy cũng có thể lăn rớt giường được.

Tôn Điềm Điềm cũng cảm thấy có chút mất mặt, "hừ" một tiếng, quay mặt đi không thèm để ý đến anh.

Thẩm Niệm Thâm bật cười, đặt cô lên giường.

Tôn Điềm Điềm trở mình, ghé vào giường giả chết.

Ôi, đau mông quá, không bao giờ lăn trên giường nữa.

Trong lòng đang sâu kín thở dài thì một bàn tay to đặt lên mông cô.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, quay đầu lại.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, ý cười tràn ngập đáy mắt, "Không phải đau mông sao? Anh xoa cho em."

Bàn tay lớn nhéo mông cô, một lát sau liền chui vào trong váy.

Tôn Điềm Điềm "A" một tiếng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Thật xấu!

...

Tối hôm qua Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm cho lăn giường nên ngủ rất trễ, thế nên hôm sau thiếu chút nữa đã không đứng dậy được.

Cô đau eo mỏi lưng, trên đường đến sân bay đều thở phì phì không muốn để ý đến Thẩm Niệm Thâm, cô thường hay nhìn chằm chằm anh thật lâu, tỏ vẻ mình đang tức giận.

Không nghĩ tới bộ dáng thở phì phì này trong mắt Thẩm Niệm Thâm lại là hết sức đáng yêu, anh thật sự rất thích, phía sau lưng lười biếng dựa vào cửa sổ xe, con ngươi mang theo ý cười, cứ như vậy ôn nhu nhìn Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm chịu không nổi nhất là ánh mắt ôn nhu của Thẩm Niệm Thâm, mỗi lần anh nhìn cô như vậy, cả người cô đều muốn hòa tan, nháy mắt liền không tức giận nữa.

Vì thế cô chậm rãi nhích đến bên người Thẩm Niệm Thâm, sau đó đưa đầu dựa vào trong lòng anh, hai tay ôm lấy eo, đôi mắt nhắm lại, thanh

âm mềm mại lẩm bẩm, “Em ngủ thêm một lát.”

Cánh tay Thẩm Niệm Thâm thuận thế ôm cô, anh rũ mắt, trong mắt là ý cười ôn nhu, ngón tay nhẹ nhàng nhéo nhéo vành tai cô, thấp giọng nói: “Ngủ đi.”

Ngồi máy bay hết ba tiếng, lại ngồi xe buýt thêm hai giờ, rốt cuộc sáu giờ chiều cũng đến trấn nhỏ Giang Nam.

Đúng là du lịch trái mùa, trấn nhỏ không có nhiều người lắm, chạng vạng mặt trời chiều ngã về tây, nửa bầu trời đều là màu cam, đẹp không sao tả xiết.

Tôn Điềm Điềm đứng ở trên cầu, đôi mắt sáng rực nhìn chằm chằm hoàng hôn đối diện. Gió xuân ôn nhu thổi tới, trong không khí như thoảng mùi bùn đất và cây lá. Dưới cầu là những căn nhà ngói xám đậm nho nhỏ, lẳng lặng đứng hai bên mặt hồ.

Toàn bộ trấn nhỏ cho người ta một cảm giác “Tĩnh”, ở trong đó, mọi người cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần hoàn toàn được thả lỏng.

Trấn nhỏ an an tĩnh tĩnh này quả thực rất thích hợp cho các cặp đôi đi nghỉ phép!

Tôn Điềm Điềm cực kỳ thích, cô kích động vẫy tay với Thẩm Niệm Thâm đang đứng dưới lầu, “A Niệm mau lên đây!”

Tôn Điềm Điềm đứng ở trên cầu ngắm phong cảnh, Thẩm Niệm Thâm đứng dưới cầu ngắm cô. Cô mặc chiếc váy dài màu trắng, mang mũ rơm, gió thổi làm mái tóc dài tung bay trong gió.

Thẩm Niệm Thâm cứ như vậy nhìn cô, nhìn thật lâu, hoàn toàn không dời mắt được.

Đối với Thẩm Niệm Thâm mà nói, Tôn Điềm Điềm chính là phong cảnh của anh.

Cô quay đầu tới, tươi cười sáng lạn, hoàng hôn ở phía sau cô.

Thẩm Niệm Thâm bị nụ cười của cô làm lung lay, trong nháy mắt tâm liền xao động.

Anh hơi hoàn hồn, Tôn Điềm Điềm đứng ở trên cầu vẫy tay với anh, thấy anh chậm chạp không lên, cô lại vui vẻ chạy xuống tìm anh.

Cô bám lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, vui vẻ nói: "Em rất thích nơi này, cảm giác thật yên bình."

Thẩm Niệm Thâm không khỏi bật cười, "Vậy ở lại lâu một chút."

Chỗ này quả thật có thể làm người ta hoàn toàn thả lỏng, không giống với thành phố hiện đại tiết tấu nhanh, nơi này thích hợp để thả chậm bước chân trở về cuộc sống nhàn nhã.

Thẩm Niệm Thâm đặt nhà trọ, nơi đó rất xinh đẹp lại cổ kính, trong sân trồng đầy hoa cỏ, đang là mùa xuân, hoa nở rộ cực kỳ rực rỡ, vừa vào sân đã ngửi thấy hương hoa nhàn nhạt.

Trong sân có chú chó Bichon nhỏ, Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm vừa mới vào cửa, chú chó trắng đầu tròn đã nhiệt tình bổ nhào vào trên người Tôn Điềm Điềm, cái đuôi ngoe nguẩy không ngừng.

Tôn Điềm Điềm từ nhỏ đã thích động vật nhỏ lông xù, lúc nhỏ đặc biệt muốn nuôi chó, nhưng anh trai bị dị ứng lông chó nên cô không thể nuôi.

Lúc này chú chó con đột nhiên vồ lấy cô, cô không chỉ không sợ mà còn kinh hỉ hô một tiếng, "Ôi trời, thật đáng yêu."

Cô lập tức ngồi xổm xuống, hưng phấn xoa đầu chó nhỏ, đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh, hô vài tiếng "Thật đáng yêu."

Bà chủ nhà trọ vừa lúc từ bên trong đi ra, Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, cao hứng hỏi: "Nó tên gì vậy?"

Bà chủ tươi cười, nói: "Nó là Cầu Cầu."

"Cái tên cũng thật đáng yêu." Tôn Điềm Điềm càng vui vẻ, xoa xoa đầu chó nhỏ, không ngừng kêu tên nó, "Cầu Cầu, Cầu Cầu."

Cầu Cầu giống như nghe hiểu, càng nhiệt tình vẫy đuôi.

Tôn Điềm Điềm rất thích thú, ngẩng đầu nói với Thẩm Niệm Thâm: "A Niệm, sau khi về nhà chúng ta cũng nuôi một chú chó con đi, em rất thích."

Cầu Cầu nhiệt tình dụi đầu vào trước ngực Tôn Điềm Điềm.

Thẩm Niệm Thâm thấy vậy, ấn đường nhăn lại, giây tiếp theo liền ngồi xổm xuống, đẩy đầu Cầu Cầu ra.

Cầu Cầu bị đẩy ra liền không vui, lại tiếp tục dụi đầu vào trước ngực Tôn Điềm Điềm, sắc mặt Thẩm Niệm Thâm trầm xuống, lần này trực tiếp xách nó ra.

Cầu Cầu vẫy đuôi vui sướng, còn muốn chui vào trước ngực Tôn Điềm Điềm, Thẩm Niệm Thâm cho nó một ánh mắt, giống như đang nói: Chạm vào vợ ông lần nữa, ông đây sẽ hầm mày!

Cầu Cầu sủa một tiếng, ai oán cụp đuôi chạy mất.

Tôn Điềm Điềm thấy Cầu Cầu đột nhiên chạy mất, còn sốt ruột kêu hai tiếng, "Cầu Cầu, Cầu Cầu."

Thẩm Niệm Thâm âm thầm thở dài, sau đó mới dắt Tôn Điềm Điềm đến đại sảnh xử lý việc vào ở.

Sau khi xử lý xong, trên đường về phòng Tôn Điềm Điềm còn rất hưng phấn thương lượng với Thẩm Niệm Thâm, "Hay là chúng ta cũng nuôi Bichon đi, đầu tròn tròn, thật đáng yêu."

Thẩm Niệm Thâm ngữ khí đông cứng: "Không nuôi."

Tôn Điềm Điềm sợ ngây người, "Vì sao vậy?"

Thẩm Niệm Thâm: "…" Nuôi thú cưng để mỗi ngày nó tranh vợ với anh sao?

Thẩm Niệm Thâm xưa nay luôn đồng ý với các yêu cầu của Tôn Điềm Điềm, đây là lần đầu tiên anh cự tuyệt, Tôn Điềm Điềm mở to đôi mắt nghiêng đầu nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm, rất nghiêm túc tự hỏi vì sao Thẩm Niệm Thâm không cho cô nuôi chó.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra, cuối cùng thở phì phì "hừ" một tiếng, cửa phòng vừa mở liền đi thẳng vào trong.

Cô ngồi trên giường không thèm để ý đến Thẩm Niệm Thâm.

Sau khi Thẩm Niệm Thâm cất hành lý, anh ngồi xuống bên cạnh Tôn Điềm Điềm, ôm eo cô, cúi đầu hôn một chút.

Tôn Điềm Điềm lại "hừ" một tiếng, quay mặt đi, không cho anh hôn.

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Tiểu nha đầu lại tức giận rồi.

Thẩm Niệm Thâm cái gì cũng không thèm để ý, nhưng chỉ có Tôn Điềm Điềm, dù biết cô làm bộ tức giận cũng sẽ không khống chế được mềm lòng, thanh âm tức khắc trở nên ôn nhu, "Nuôi, em muốn nuôi cái gì cũng được."

Tôn Điềm Điềm ánh mắt sáng lên, đột nhiên quay đầu lại, "Thật không?!"

Đôi mắt cô sáng lấp lánh, vô cùng vui mừng, làm gì còn bộ dạng giận dỗi vừa rồi.

Thẩm Niệm Thâm giơ tay xoa xoa ấn đường… Anh biết ngay mà.

…

Lúc hai người đến đã là sáu giờ hơn, thu dọn một lát liền xuống lầu ăn cơm chiều.

Lúc ăn cơm Cầu Cầu lại đến chỗ Tôn Điềm Điềm, lấy lòng mà đưa đầu cọ cọ chân cô, còn kéo kéo phía dưới váy cô, Thẩm Niệm Thâm tức giận, đen mặt lặng lẽ trừng mắt Cầu Cầu. Nhưng mà một người một chó chơi quá hăng say, căn bản không chú ý tới bên cạnh có bình dấm chua bị đổ.

Đến khi Thẩm Niệm Thâm ý thức được mình ấu trĩ đến mức đi ghen với thú cưng, anh rất đau đầu mà đè đè huyệt Thái Dương.

Anh điên rồi sao?

Ăn cơm chiều xong, Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm ra ngoài đi dạo.

Cảnh đêm ở trấn nhỏ vô cùng mỹ lệ, hai bên hồ là từng hàng đèn đường cổ kính, nó hắt ra ánh sáng mờ nhạt có tông màu ấm, chiếu rọi vào màn

đêm cảm giác cực kỳ ấm áp.

Đến buổi tối, thị trấn còn náo nhiệt hơn ban ngày, mọi người cơm nước xong ra ngoài tản bộ, có du khách cũng có cư dân bản địa, tốp năm tốp ba kết bạn cùng đi, xung quanh đều là tiếng nói cười vui vẻ.

Gió vào đêm xuân có chút ấm áp, thổi vào đến lỗ chân lông cũng muốn giãn ra, cực kỳ thoải mái.

Tôn Điềm Điềm kéo cánh tay Thẩm Niệm Thâm, đầu gối lên trên vai anh, hai người dọc theo bờ sông chậm rãi tản bộ.

Tôn Điềm Điềm chỉ vào những ngôi sao trên bầu trời đêm, "A Niệm, nhiều sao quá, thật xinh đẹp."

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn bầu trời, trong mắt là ý cười nhàn nhạt.

Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm đi xuống cầu, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người kêu, "Cô bé, đoán mệnh không?"

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, quay đầu lại, cô thấy một ông lão râu tóc bạc phơ ngồi dưới cầu, đang hiền lành nhìn bọn họ.

Thẩm Niệm Thâm không tin chuyện này, anh nắm tay Tôn Điềm Điềm rời đi.

Tôn Điềm Điềm vội vàng kéo anh lại, "Xem thử đi, xem thử đi."

Cô túm Thẩm Niệm Thâm đi qua.

Phía trước sạp có hai chiếc ghế nhỏ, Tôn Điềm Điềm kéo Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống.

Ông lão vuốt vuốt chòm râu, cười tủm tỉm hỏi: "Muốn xem cái gì?"

Tôn Điềm Điềm hai tay chống cằm, đôi mắt cong thành hình trang non xinh đẹp, "Cái gì cũng được."

Ông lão cười ha hả, nhìn Tôn Điềm Điềm, sau đó lại nhìn Thẩm Niệm Thâm, ông vuốt vuốt chòm râu, cười nói: "Cô bé này là nhân duyên mệnh định của cậu, thời niên thiếu phải chịu nhiều cơ cực, cô bé này chính là nhà của cậu."

Thẩm Niệm Thâm ngây ngốc, trong mắt hiện lên một tia khó có thể tin.

Ông lão lại cười cười, "Nhưng những ngày tháng gian nan sắp kết thúc, chúc hai người bạch đầu giai lão, cả đời hạnh phúc."

Trong mắt Thẩm Niệm Thâm lộ ra một tia tôn kính, "Cảm ơn."

Thẩm Niệm Thâm để lại một trăm đồng, sau đó mới dẫn Tôn Điềm Điềm rời đi.

Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài đi dạo hơn một tiếng, thị trấn có rất nhiều món ăn ngon, bánh đậu đỏ, khoai tây chiêm, gà nướng ngỗng nướng… Tôn Điềm Điềm một đường ăn hết, vốn là ăn cơm chiều ra ngoài tiêu thực, kết quả đi dạo một vòng trở về lại càng thêm no.

Vừa về cô liền nằm trên giường không muốn nhúc nhích, Thẩm Niệm Thâm đi đến kéo cô, để cô ngồi trên đùi anh, "Ăn no đừng nằm, không tốt cho dạ dày."

Tôn Điềm Điềm ôm cổ anh, cười tủm tỉm nói: "Ông lão vừa rồi nói em là nhân duyên mệnh định của anh."

Thẩm Niệm Thâm cong cong khóe miệng, đáy mắt nhiễm vài phần ý cười, "Đúng vậy."

Tôn Điềm Điềm tức khắc có chút đắc ý, nhéo nhéo cằm Thẩm Niệm Thâm, "Anh cần phải quý trọng em cho tốt đó."

Thẩm Niệm Thâm cười, cúi đầu hôn lên môi cô.

Một lát sau, anh hơi hơi buông ra, ánh mắt thật sâu nhìn chăm chú đôi mắt Tôn Điềm Điềm, giọng nói thấp thấp, vô cùng ôn nhu, "Anh yêu em."

Tôn Điềm Điềm vui vẻ đến cong cong khoé mắt, nâng mặt Thẩm Niệm Thâm, chủ động hôn anh.

Tôn Điềm Điềm nghỉ ngơi một lát rồi đến phòng tắm tắm rửa.

Tắm được một nửa, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Thẩm Niệm Thâm từ bên ngoài tiến vào.

Kính trong phòng tắm là loại trong suốt, ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng trên thân thể Tôn Điềm Điềm, cổ họng hơi nghẹn lại, ánh mắt không khỏi tối đi vài phần.

Tôn Điềm Điềm đối diện với ánh mắt Thẩm Niệm Thâm, tức khắc đỏ mặt, nhanh chóng xoay người vào bên trong, để lại một bóng lưng cho Thẩm Niệm Thâm, "Em còn chưa tắm xong."

Tuy hai người đã cực kỳ thân mật, nhưng như bây giờ trần trụi bị Thẩm Niệm Thâm nhìn, cô vẫn rất thẹn thùng được chứ!

Thẩm Niệm Thâm giơ tay cởi cúc áo sơ mi, giọng nói trầm thấp, "Cùng nhau tắm."

Anh ném áo sơ mi sang một bên.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời Thẩm Niệm Thâm nói, cả người đều nóng lên, cô theo bản năng nhìn xuống phía dưới, Thẩm Niệm Thâm đang cởi dây lưng, cách một màn hơi nước, ánh mắt dừng trên cơ bụng anh, khuôn mặt đỏ bừng.

Thẩm Niệm Thâm không làm gì cả, chỉ dáng người của anh thôi đã đủ làm cô thần hồn điên đảo.

Sắc đẹp mê người!

Thẩm Niệm Thâm cởi quần, đến quần lót cũng cởi, đôi chân thon dài, bờ mông rắn chắc. Chân trần đi thẳng vào phòng tắm.

Tôn Điềm Điềm xấu hổ đến không dám quay đầu lại, khuôn mặt cô nóng bừng.

Thẩm Niệm Thâm từ sau lưng ôm lấy cô, thân thể hai người chặt chẽ dán sát nhau, thân thể Tôn Điềm Điềm nháy mắt căng thẳng, trong đầu đều là —

A a a a a, A Niệm càng ngày càng hư!

Thẩm Niệm Thâm cảm giác được sự khẩn trương của Tôn Điềm Điềm, ánh mắt dừng trên lỗ tai đỏ bừng của cô, nhịn không được cười nhẹ, cắn cắn lỗ tai cô, giọng nói khàn khàn: "Khẩn trương cái gì?"

Tôn Điềm Điềm: “… Ai… Ai khẩn trương…”

Không phải là tại cái kia sao…

Thẩm Niệm Thâm cười càng vui vẻ, không chút nào nể tình mà trực tiếp chọt vào tim đen của cô, “Không khẩn trương thì run cái gì?”

Tôn Điềm Điềm: “…”

Đi đi! Cô không muốn có bạn trai này nữa!

Chương 89

Editor: Yang Hy.

Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm ở lại trấn nhỏ cả tuần, mỗi ngày đều ngủ đến tự nhiên tỉnh, ra ngoài ăn cơm tản bộ, leo núi, chèo thuyền.

Tôn Điềm Điềm thỉnh thoảng thấy lười, cả ngày đều không ra khỏi cửa, cô nằm trên chiếc ghế bập bênh bên ngoài ban công để phơi nắng. Mùa xuân mặt trời chiếu những tia nắng ấm áp lên người, phơi đến xương cốt cả người đều mềm, hoàn toàn không muốn nhúc nhích.

Trên ban công hai chiếc ghế bập bênh, Thẩm Niệm Thâm và Tôn Điềm Điềm nằm cạnh nhau.

Anh nhàn rỗi không có việc gì, trong tay cầm văn kiện chậm rãi xem, thỉnh thoảng lại lấy bút viết lên vài chữ.

Tôn Điềm Điềm nhìn bầu trời trong xanh trên đầu, ánh nắng ấm áp chiếu vào người cô, gió xuân mang theo mùi hoa lá đến, cô thoải mái mà buông tiếng thở dài, "Những ngày tháng này thật quá thoải mái, em không muốn rời đi."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Sau này còn rất nhiều cơ hội, nếu em muốn lúc nào anh cũng có thể dẫn em đến đây."

Tôn Điềm Điềm nghe vậy, nghiêng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, tầm mắt dừng trên tập văn kiện trong tay anh, lại buông tiếng thở dài, "Sau khi trở về anh lại bắt đầu bận đúng không?"

Thời gian này Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn xem bản kế hoạch mà Lương Kì đưa cho, hình như anh cảm thấy rất hứng thú với hạng mục này, thỉnh thoảng còn gọi điện thoại cho Lương Kì thảo luận chi tiết.

Thẩm Niệm Thâm gần đây cho mình một kỳ nghỉ dài hạn, mỗi ngày đều thật sự nhẹ nhàng, anh cũng không có nghĩ đến công việc quá cẩn thận, bản kế hoạch mà Lương Kì đưa cho anh cũng chỉ mỗi ngày lật hai trang, thật sự xem rất nhàn nhã. Trước kia anh cảm thấy Lương Kì tuổi còn nhỏ, ham chơi, bản kế hoạch này đã làm cho anh phải lau mắt mà nhìn.

Anh khép tập văn kiện lại rồi đặt lên bàn trà bên cạnh, dựa lưng vào ghế, tay trái đưa qua cầm tay Tôn Điềm Điềm.

Anh nhắm mắt lại, ánh nắng ôn nhu chiếu vào mặt anh, gió nhẹ lướt qua, hàng mi dài lại mềm mại bị gió thổi đến hơi rung động.

Tôn Điềm Điềm bất giác thất thần, A Niệm của cô thật sự quá đẹp.

Đôi mắt cô sáng rực, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Thâm thật lâu.

Đang xuất thần, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói ôn nhu của Thẩm Niệm Thâm, kèm theo tiếng gió thẳng tắp chui vào đáy lòng cô, "Sau này anh sẽ dành nhiều thời gian bên em hơn, em muốn đi đâu anh sẽ dẫn em đi."

Tôn Điềm Điềm hơi ngẩn ra, sau một lúc lâu, khóe miệng dần dần cong lên, cô thò đầu lại gần, hôn lên mặt Thẩm Niệm Thâm một cái, "Cảm ơn anh, A Niệm."

Thẩm Niệm Thâm bất giác cong cong khóe miệng lộ ra một ý cười nhàn nhạt, anh không khỏi nắm chặt tay Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm trải qua một kỳ nghỉ vô cùng nhàn nhã ở trấn nhỏ, đêm trước ngày rời đi, vừa lúc diễn ra lễ hội lửa trại mỗi năm một lần trong trấn.

Tuy nói là lễ hội lửa trại, nhưng cũng có tập tục bất thành văn, nghe nói vào ngày này mà có thể thổ lộ thành công sẽ nhận được sự chúc phúc của Nguyệt Lão, cả đời ân ái. Không nói đến truyền thuyết này là thật hay giả, nhưng bởi vì truyền thuyết đó, ngày này mỗi năm đều có rất nhiều nam nữ độc thân thổ lộ lẫn nhau.

Sau khi Tôn Điềm Điềm nghe nói vậy liền cao hứng ồn ào đòi tham gia, Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, rất thận trọng mà nhắc nhở, "Em đã có bạn trai rồi."

Tôn Điềm Điềm cười hì hì nói: "Em chỉ là đi tham gia đốt lửa trại thôi."

Cô lắc lắc cánh tay Thẩm Niệm Thâm làm nũng, "Chúng ta đi xem đi, trước nay em chưa từng thấy đốt lửa trại."

Bữa tiệc tổ chức trên một bờ cát cách nhà trọ không xa, cả nam lẫn nữ để chân trần đạp lên nền cát, vây quanh lửa trại khiêu vũ, bên cạnh có người chơi trống, cồng chiêng, đánh guitar, thanh âm của các loại nhạc cụ đan xen vào nhau, còn có một người đàn ông đang ca hát, thanh âm phá lệ lảnh lót. Trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười thật tươi, toàn bộ không khí cực kỳ náo nhiệt.

Tôn Điềm Điềm bị bầu không khí như vậy ảnh hưởng, nhìn mọi người khiêu quanh quanh lửa trại, đôi mắt cong thành hình trăng non xinh đẹp, cô đứng ở bên cạnh vỗ tay theo tiết tấu nhạc.

Lửa trại chiếu sáng lên khuôn mặt Tôn Điềm Điềm, cả người cô giống như bao phủ trong một vòng ánh sáng ấm áp, xinh đẹp làm người ta không cách nào dời mắt.

Thẩm Niệm Thâm ở bên cạnh nhìn cô, con ngươi đen nhánh thâm thúy chiếu ảnh ngược của Tôn Điềm Điềm, ánh mắt cực kỳ ôn nhu.

Tôn Điềm Điềm vốn chỉ đứng bên cạnh vỗ tay cho mọi người, bỗng có một cô gái mặc trang phục dân tộc chạy tới kéo cô, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo vào vòng tròn lửa trại.

“Cùng khiêu vũ đi.” Cô gái kia cao hứng kêu.

Tôn Điềm Điềm ngây người vài giây, sau đó liền cởi giày, vui vẻ chạy vào bờ cát.

Hai cô gái nắm tay cô, cô đi theo bọn họ vây quanh lửa trại, vừa khiêu vũ vừa xoay vòng vòng.

Cô mặc chiếc váy trắng, vui vẻ cười đùa, gió đêm từ trên mặt hồ thổi tới, làn váy theo gió phấp phới, mái tóc dài đen nhánh bị gió thổi tán loạn, vài sợi phất qua khuôn mặt. Trên mặt là nụ cười sáng lạn, xinh đẹp như tiên nữ.

Thẩm Niệm Thâm đứng trong đám người, ánh mắt không rời khỏi Tôn Điềm Điềm một giây, khóe mắt đuôi lông mày đều là ý cười ôn nhu.

Kế tiếp chính là phần thổ lộ, nhóm nam thanh niên trẻ tuổi cầm hoa đến thổ lộ với cô gái mình thích, có chút hào phóng lại có chút thẹn thùng.

Tôn Điềm Điềm nhảy xong liền chuẩn bị rời đi, kết quả vừa mới đi vài bước, một cậu thanh niên mặc trang phục dân tộc đột nhiên chạy đến trước mặt cô, mặt đỏ bừng, đưa một bó hoa cho cô, "Cô… cô có thể làm bạn gái của tôi không?"

Tôn Điềm Điềm ngây ngốc vài giây, "… Cảm ơn, nhưng tôi có bạn trai rồi…"

Cô theo bản năng nhìn qua hướng Thẩm Niệm Thâm.

Ồ… Người nào đó mặt sắp đen như đít nồi rồi.

Thẩm Niệm Thâm đen mặt đi tới, mắt lạnh nhìn chằm chằm người ta, sau đó liền bá đạo cầm tay Tôn Điềm Điềm, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Đi được vài bước, Tôn Điềm Điềm đột nhiên la lên một tiếng.

Thẩm Niệm Thâm ngẩn ra, quay đầu lại, "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm mở to hai mắt, "Giày em còn ở bên trong."

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt hai giây, cúi đầu, ánh mắt dừng trên đôi chân trắng nõn của Tôn Điềm Điềm.

Sau một lúc lâu, anh bất đắc dĩ than, "Ngoan ngoãn đứng đây, anh đi lấy cho em."

Thẩm Niệm Thâm lại quay đi, nhặt giày Tôn Điềm Điềm ném ở bờ cát về.

Nhưng trên chân Tôn Điềm Điềm toàn là cát, căn bản không thể mang giày.

Thẩm Niệm Thâm đơn giản ngồi xổm xuống, "Lên đi, anh cõng em."

Tôn Điềm Điềm tức khắc cao hứng cười cong đôi mắt, nhanh chóng bổ nhào lên lưng Thẩm Niệm Thâm, ôm lấy cổ anh, sau đó liền nghiêng đầu, hôn 'bẹp' một cái lên mặt Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm trố mắt hai giây, sau đó bỗng nhiên bật cười, cảm giác ghen tuông vừa rồi còn ở trong lồng ngực tức khắc liền tan thành mây

khói.

Anh nhặt đôi giày trên mặt đất lên, đưa cho Tôn Điềm Điềm, “Xách đi.”

“Được!”

Thẩm Niệm Thâm cõng Tôn Điềm Điềm hướng về nhà trọ, Tôn Điềm Điềm ghé vào lưng Thẩm Niệm Thâm, một tay xách giày, tâm tình cô cực kỳ tốt, ở phía sau vui vẻ ngâm nga.

Thẩm Niệm Thâm ở phía trước nghe cô hát, khóe miệng bất giác gợi lên ý cười, mặt mày ôn nhu như gió đêm.

Trở lại nhà trọ, Thẩm Niệm Thâm một tay mở cửa, lại một tay đóng cửa, lập tức cõng Tôn Điềm Điềm đến phòng tắm. Trong phòng không có ghế, anh trực tiếp cõng Tôn Điềm Điềm vào phòng tắm có vòi sen, thả cô xuống trước, sau đó anh ngồi xổm xuống, kéo cô ngồi lên đùi anh, Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, hai chân cong lên, đôi tay ôm cổ Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm một tay cầm vòi hoa sen, chờ nước ấm lên, anh xả nước lên chân cô, một tay giúp cô rửa chân. Nhảy trên cát đất lâu, ngón chân đều dính cát. Rửa cả nửa ngày, cuối cùng hai chân cũng sạch sẽ.

Thẩm Niệm Thâm tắt nước, vừa cúi đầu liền đối diện với đôi mắt xinh đẹp của Tôn Điềm Điềm, cô cười tủm tỉm nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, “Nhìn cái gì?”

Tôn Điềm Điềm mỉm cười, thanh âm ngọt ngào, “Anh đẹp.”

Thẩm Niệm Thâm bật cười, ôm cô từ trên mặt đất đứng lên.

Trở lại phòng, anh đặt cô ngồi xuống mép giường, “Chân còn chưa khô, em đừng lên giường.”

Tôn Điềm Điềm: “Được.”

Giây tiếp theo, đôi chân nhỏ ướt đẫm nước cọ lên quần áo Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm: “… Em đang làm gì vậy?”

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc nhìn anh, “Lau chân.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Chương 90

Editor: Yang Hy.

Đêm trước hôm rời đi, Tôn Điềm Điềm không ngủ được, cô lăn lộn mấy vòng trong lòng Thẩm Niệm Thâm, sau đó tìm một tư thế thoải mái, đầu dựa vào ngực anh, hai tay ôm lấy eo, đôi mắt sáng rực nhìn trần nhà.

Trong phòng an an tĩnh tĩnh, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng gió thổi lá cây ngoài cửa sổ.

Tay trái Thẩm Niệm Thâm ôm lấy bả vai cô, rũ mắt, thấp giọng hỏi: "Suy nghĩ cái gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm chớp chớp mắt, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, rất nghiêm túc hỏi: "A Niệm, mấy ngày nay anh có vui vẻ không?"

Thẩm Niệm Thâm "ừm" một tiếng, đáy mắt nổi lên ý cười, "Đương nhiên, rất vui vẻ."

Tôn Điềm Điềm tức khắc bật cười, ghé vào ngực Thẩm Niệm Thâm, cúi đầu hôn anh, ánh mắt sáng như ngôi sao trên bầu trời đêm, khóe miệng cong cong, nhẹ giọng nói, "Vậy là tốt rồi."

Khoảng thời gian này, cô mới cảm thấy Thẩm Niệm Thâm sống giống một người bình thường.

Thẩm Niệm Thâm cười cười, ngón tay nhẹ nhàng nhéo nhéo lỗ tai cô.

Tôn Điềm Điềm lại nằm vào lòng Thẩm Niệm Thâm, nghiêng người ôm anh, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Ngủ đi."

Ngày hôm sau, hai giờ chiều phải lên máy bay về thành phố Z nên hai người ăn sáng xong liền đến sân bay.

Thẩm Niệm Thâm lên lầu lấy hành lý, lúc đi xuống, thấy Tôn Điềm Điềm ngồi xổm trong viện, đang nghiêm túc tạm biệt với chú chó nhỏ đầu tròn.

Chó nhỏ giống như nghe hiểu, nó dùng sức vẫy đuôi, còn không ngừng sủa vài tiếng.

Tôn Điềm Điềm sờ sờ đầu nó, "Cầu Cầu ngoan, chị sẽ trở về thăm em."

Cầu Cầu càng vẫy đuôi mạnh hơn, sủa cũng càng bi thương, giống như luyến tiếc cô rời đi.

Tôn Điềm Điềm đột nhiên có chút thương cảm liền ôm nó lên, qua một lát mới lại buông nó xuống, sờ sờ cái đầu nhỏ, nói, "Chị thật sự phải đi rồi, em phải ngoan ngoãn nghe lời nhé."

Trên đường về nhà, Thẩm Niệm Thâm hỏi Tôn Điềm Điềm có phải rất muốn nuôi chó không, cô gật đầu như giã tỏi, "Đặc biệt rất muốn."

Thẩm Niệm Thâm vừa mới chuẩn bị nói về nhà nuôi một con, còn chưa kịp nói ra, Tôn Điềm Điềm liền nghiêng đầu, "Nuôi một chú chó, tắm rửa cho nó sạch sẽ, cho nó mặc một bộ quần áo thật xinh đẹp, buổi tối để nó ngủ với em…"

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy câu cuối, đột nhiên sặc nước miếng, mấy chữ "Về nhà nuôi một con" tức khắc nghẹn ở cổ họng, một lát sau nuốt trở vào.

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, vẻ mặt chờ mong nhìn Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, chúng ta về nhà liền nuôi một con được không?"

Thẩm Niệm Thâm trầm ngâm một lát, nghiêm trang nói: "… Hình như anh bị dị ứng lông chó."

Tôn Điềm Điềm: "…" A a a, vì sao cả anh cô và chồng cô đều dị ứng lông chó chứ!!!

Thẩm Niệm Thâm: "…" Ôm chó ngủ, vây anh bị quăng đi đâu???

Không nuôi, đời này đều không thể dưỡng.

…

Trở lại thành phố Z, Tôn Điềm Điềm lại phải bắt đầu đi làm, lúc nghỉ phép mỗi ngày đều ngủ đến tự nhiên tỉnh, cơm sáng cũng là Thẩm Niệm

Thâm đút đến bên miệng, ăn xong lại tiếp tục ngủ, cho nên trở về cuộc sống bình thường, chuyện phải dậy sớm đã muốn nửa cái mạng của cô.

Thời điểm đồng hồ báo thức vang lên lần thứ tư, Tôn Điềm Điềm gục ngã chui đầu vào chăn, không nghe không nghe thấy không nghe thấy!

Thẩm Niệm Thâm từ bên ngoài chạy bộ trở về, vừa mới vào nhà liền nghe thấy trong phòng ngủ truyền đến một tiếng "Ầm" thật lớn, giống như tiếng thứ gì đó rơi xuống mặt đất.

Anh đi vào, vừa đẩy cửa ra liền thấy đồng hồ báo thức bị rơi trên mặt đất, Tôn Điềm Điềm ở trên giường bọc thành con nhộng, đầu rúc trong chăn.

Thẩm Niệm Thâm không nhịn được cười, nhặt đồng hồ dưới đất lên, đã 7 giờ rưỡi.

Anh đi đến mép giường, đặt đồng hồ báo thức ở đầu giường, sau đó vươn tay kéo chăn.

Tôn Điềm Điềm lúc này có chút giận, ở bên trong dùng sức túm chăn, rất tức giận lẩm bẩm: "Đừng làm phiền em."

Thẩm Niệm Thâm hơi dừng động tác lại, một lát sau, nhẹ nhàng cười cười, cách một lớp chăn ôn nhu vỗ vỗ đầu Tôn Điềm Điềm, "Ngủ đi."

Anh vừa mới chạy xong, một thân toàn mồ hôi, anh đứng dậy đi đến phòng tắm tắm rửa.

Tôn Điềm Điềm ở trong chăn một lát, cuối cùng vẫn là thở phì phì chui ra, đầu tóc lộn xộn đi đến phòng tắm rửa mặt.

Thẩm Niệm Thâm đang tắm, nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu lại liền thấy Tôn Điềm Điềm đang nhắm mắt vẫn còn buồn ngủ từ bên ngoài đi vào, mơ mơ màng màng đi đến trước bồn rửa mặt, cầm lấy bàn chải đánh răng, sau đó lại cầm lấy một cái chai cao cao màu trắng bên cạnh, bóp ra bàn chải.

Thẩm Niệm Thâm bất đắc dĩ cười, nói: "Buồn ngủ quá thì hôm nay không cần đi làm cũng được."

Tôn Điềm Điềm nhắm mắt lại đánh răng, cũng không biết có nghe hay không.

Thẩm Niệm Thâm tắt nước, quấn khăn tắm đi ra.

Tôn Điềm Điềm đang súc miệng, trong miệng lẩm bẩm, “Kem đánh răng này có hương vị lạ quá.”

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía cái chai Tôn Điềm Điềm vừa mới bóp ra, kết quả vừa nhìn mới phát hiện, đây đâu phải là kem đánh răng, rõ ràng là sữa rửa mặt của cô.

Tôn Điềm Điềm súc miệng xong, lại càng cảm thấy không đúng, còn cầm lấy kem đánh răng nhìn kỹ, nói thầm: “Cái này có phải là quá hạn không? Lát nữa anh ra ngoài mua cái khác đi, kem đánh răng này đắng quá.”

Thẩm Niệm Thâm thật sự không nhịn được cười, anh nâng mặt Tôn Điềm Điềm lên, hung hăng hôn một cái, mặt đầy bất đắc dĩ, lại đầy sủng nịch, nhéo nhéo mặt cô, một lúc lâu sau mới nói ra hai chữ, “Em đó.”

Tôn Điềm Điềm vẻ mặt mờ mịt.

Cô làm sao?

Ngày đầu tiên trở về sau kỳ nghỉ Tôn Điềm Điềm đến muộn, trước khi đến văn phòng cô lặng lẽ nhắn tin cho đồng nghiệp để dò hỏi: “Chủ nhiệm có ở đó không?”

Đồng nghiệp rất nhanh liền nhắn lại: “Không, cậu tới rồi sao?”

Tôn Điềm Điềm thở phào một hơi, xách theo túi, nhanh chóng chạy đến văn phòng. Chạy tới cửa, cô còn lặng lẽ đưa đầu vào trong thăm dò, đôi mắt tròn xoe dạo khắp nơi một vòng.

Đồng nghiệp ngồi cạnh cửa bị ánh mắt linh động của Tôn Điềm Điềm chọc cho bật cười, “Mau tiến vào đi, chủ nhiệm không có ở đây.”

Tôn Điềm Điềm xấu hổ cười cười, lúc này mới ngồi dậy, thoải mái hào phóng đi vào.

Cô mang quà đến cho các đồng nghiệp, về chỗ ngồi đặt túi lên bàn rồi bắt đầu phát quà cho mọi người. Cô mua đặc sản của trấn nhỏ, kẹo đào, cho mỗi người trong văn phòng một hộp.

Các đồng nghiệp đều rất cao hứng, cô giáo Tiểu Lý cười hỏi: "Điềm Điềm, khi nào cô mới phát kẹo mừng cho chúng tôi đây?"

Tôn Điềm Điềm có chút ngượng ngùng, cười nói: "Tôi còn chưa tốt nghiệp mà."

"Nhanh thôi, bây giờ đã là tháng ba, tháng sáu là tốt nghiệp rồi."

Tôn Điềm Điềm quả thật sắp tốt nghiệp, cô thực tập ở đây đến giữa tháng 4 sẽ chuẩn bị về trường học.

Gần tới tốt nghiệp, có rất nhiều thứ phải làm, bảo vệ tốt nghiệp, tự đánh giá tốt nghiệp, thoả thuận ba bên… Tất cả chất đống lên, Tôn Điềm Điềm rất bận rộn.

Luận văn tốt nghiệp phải sửa đi sửa lại, giáo sư vẫn không chấp nhận, Tôn Điềm Điềm muốn khóc.

Nửa đêm, Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài gọi video với Lưu Hạ và Lương Kì thương lượng chuyện phòng làm việc.

Phòng ngủ, trước bàn làm việc —

Tôn Điềm Điềm ngồi ôm chân trên ghế, đối diện với máy tính, vẻ mặt thống khổ mà cắn đầu bút, tóc đã bị vò thành ổ gà.

Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài nói chuyện với Lưu Hạ Lương Kì, phòng ngủ thỉnh thoảng lại truyền ra một tiếng kêu rên.

Đầu kia video, Lương Kì hỏi, "Cái kia… Chị dâu không sao chứ?

Trong mắt Thẩm Niệm Thâm không giấu được ý cười, giơ tay xoa xoa ấn đường, sau đó cười nhẹ, "Bị luận văn tra tấn, cúp máy trước, anh đi xem cô ấy."

Nói xong anh liền tắt video, khép máy tính lại, đứng dậy đi đến phòng ngủ.

Tháng tư Tôn Điềm Điềm về trường, Thẩm Niệm Thâm cùng cô trở lại, vốn là sống ở nhà bà ngoại, nhưng đôi tình nhân tình ý miên man sống ở đấy có chút không tiện, vì thế Thẩm Niệm Thâm liền thuê thêm một căn trong tiểu khu.

Đi vào phòng ngủ liền thấy Tôn Điềm Điềm ngồi ôm chân trên ghế, trên đầu đặt một quyển sách.
Thẩm Niệm Thâm bật cười đi qua, lấy quyển sách trên đỉnh đầu cô xuống, "Còn chưa sửa xong sao?

Tôn Điềm Điềm kêu rên một tiếng, vô cùng ủy khuất, "Giáo sư của em nhất định là không vừa mắt với em, cho nên luận văn mới kẹt lại mãi."

Thẩm Niệm Thâm vốn đang lật sách của Tôn Điềm Điềm, nghe vậy, anh ngước mắt liếc nhìn cô một cái, nhịn không được cười, "Em làm không tốt, mà còn nói giáo sư kỳ quái."

Tôn Điềm Điềm lại kêu rên, gục đầu lên bàn, "Em không cần tốt nghiệp nữa! Giết em luôn đi!"

Thẩm Niệm Thâm cười, gõ cây bút cắm trên đầu cô xuống, "Xuống đi, anh xem cho em."

Chỉ chờ những lời này!

Tôn Điềm Điềm đột nhiên ngẩng đầu, nhanh chóng nhảy xuống ghế.

Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống, chuyển hồ sơ ra phía trước, tất cả đánh dấu màu đỏ đều là nội dung phải sửa, anh lật sem từ đầu đến cuối, "Em đã sửa đến lần thứ mấy rồi, sao còn nhiều như vậy?"

Tôn Điềm Điềm ủy khuất mếu máo, "Giáo sư không vừa mắt em."

Mặc kệ, dù sao đây chính là lý do!

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Anh đại khái nhìn lướt qua, "Lấy toàn bộ sách tham khảo viết luận văn của em đến đây."

"Tuân mệnh!" Tôn Điềm Điềm kích động hô to một tiếng, chân trần chạy nhanh ra phòng khách.

Chỉ trong chốc lát, cô liền ôm một chồng sách lớn trở laik, "Ầm" một tiếng đặt xuống trước mặt Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm: "…"

Bảy tám cuốn sách dày, đặt chồng lên nhau, cao khoảng nửa mét.

Tôn Điềm Điềm vội vàng chạy đến phía sau, chân chó bóp vai cho Thẩm Niệm Thâm, cười hắc hắc, "Không phải rất nhiều, đêm nay anh sẽ xem xong hết đúng không?"

Thẩm Niệm Thâm: "… Anh là siêu nhân sao?"

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, bò lên lưng Thẩm Niệm Thâm, ôm cổ anh, từ mặt bên hôn một cái, "Anh là thần tiên."

Thẩm Niệm Thâm: "…"

A, viên đạn bọc đường bắn chết người.

Nhìn chồng tư liệu cao nửa mét, anh giơ tay ấn huyệt Thái Dương, sau một lúc lâu mới nhận mệnh cầm lấy một quyển.

Thôi quên đi, vợ của anh, anh không giúp thì ai giúp.

"Đi pha cho anh ly cà phê."

Tôn Điềm Điềm: "Được!"

Chương 91

Editor: Yang Hy.

Tôn Điềm Điềm lấy một chiếc ghế ngồi bên cạnh Thẩm Niệm Thâm.

Cố vốn muốn ngồi cùng anh suốt đêm, kết quả mấy giờ sau liền không chịu nổi, mí mắt bắt đầu sụp xuống.

Cảm giác sắp ngủ, cô lại giật mình ngồi thẳng dậy.

Thẩm Niệm Thâm ngẩng đầu liền thấy Tôn Điềm Điềm buồn ngủ dụi dụi mắt, anh vươn tay sờ sờ đầu cô, "Đi ngủ trước đi."

Tôn Điềm Điềm thật sự là có chút buồn ngủ không chịu được, hỏi anh, "Vậy còn anh?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Một lát nữa anh sẽ ngủ, em đi trước đi."

Tôn Điềm Điềm lại xoa nhẹ đôi mắt, lúc này mới đứng lên, "Em nằm trên giường chờ amh."

"Được."

Tôn Điềm Điềm thật sự là muốn nằm trên giường chờ Thẩm Niệm Thâm, kết quả cô quá mệt nhọc, đầu vừa dính gối chưa đến vài giây liền ngủ mất. Ngày hôm sau lúc tỉnh lại trời đã sáng trưng, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu những tia nắng qua khe hở của bức rèm.

Tôn Điềm Điềm đôi mắt đón ánh mặt trời, bị nắng chiếu vào thiếu chút nữa đã chảy nước mắt, cô nhanh chóng rúc đầu vào trong chăn.

Cô nằm trong chăn nửa ngày mới bò dậy.

Cô đi đến bàn làm việc nhìn máy tính, những chỗ bị giáo sư gạch đỏ đã được sửa lại một nửa, Tôn Điềm Điềm vừa cầm chuột kéo xuống vừa cảm thán: "Chỉ số thông minh đúng là không giống nhau."

Có bạn trai học bá làm súng, Tôn Điềm Điềm nháy mắt không lo chuyện luận văn nữa, cô vui mừng chạy tới phòng vệ sinh rửa mặt đánh răng.

“A Niệm —”

Cô ra khỏi phòng ngủ mới phát hiện Lương Kì và Lưu Hạ cũng ở đây, tức khắc cong cong đôi mắt, hô: “Hai người đến đây lúc nào vậy?”

“Vừa tới một lát.” Lương Kì cười, thuận tiện hỏi cô, “Cô làm xong luận văn chưa?”

Tôn Điềm Điềm đắc ý nâng cằm, “Tôi có tay súng.”

Thẩm Niệm Thâm cười nhẹ, từ trên sô pha đứng lên, “Anh làm bữa sáng rồi, lại đây ăn đi.”

Nói xong anh đi đến phòng bếp.

“Chờ em.” Tôn Điềm Điềm bổ nhào vào sau lưng Thẩm Niệm Thâm, từ phía sau ôm lấy anh, hai người cùng đi đến phòng bếp.

Bên ngoài, Lưu Hạ không khỏi bật cười, bưng ly nước lên uống, nói: “A Niệm thật sự làm anh quá bội phục, sao có thể tốt với bạn gái như vậy.”

Lương Kì cười cười, “Đó là anh không biết Điềm Điềm tốt với anh của em bao nhiêu.”

Lưu Hạ thật đúng là không rõ lắm, ngẩng đầu nhìn về phía cậu.

Lương Kì nói: “Anh biết gia thế của Điềm Điềm thế nào không?”

Lưu Hạ lắc đầu, “Không biết.”

Lương Kì: “ Bất động sản Hằng Tịch anh biết không? Lâm Cảnh là anh trai của chị ấy.”

Lưu Hạ nghe vậy, tròng mắt cũng muốn rơi xuống, “Mẹ kiếp, thật hay giả vậy!”

“Lừa anh làm gì?”

Lương Kì bỗng nhiên nhớ tới lúc ấy Thẩm Niệm Thâm năm hai, có chút cảm khái, “Có một thời gian anh ấy đặc biệt gian nan, bà ngoại sinh bệnh, bệnh rất nặng, anh ấy vì kiếm tiền, ban ngày ở trường đi học, buổi tối phải ra ngoài làm thêm đến đêm khuya. Giao thức ăn anh biết không?

Chị Điềm Điềm sau khi biết mỗi ngày đều đi cùng, anh ấy làm thêm bao nhiêu tiếng, chị ấy đi cùng bấy nhiêu tiếng, bận rộn đến không có thời gian ăn cơm, hai người chỉ mua cơm hộp rồi ngồi ăn ở ven đường. Khi đó là mùa đông, trời đặc biệt lạnh, hai người thường xuyên ở bên ngoài đến nửa đêm gió lạnh mới về nhà."

Lương Kì nhớ tới khi đó, giống như chuyện mới ngày hôm qua, lại tiếp tục nói: "Sau đó anh của em đến thành phố Z làm việc, chị Điềm Điềm một mình đến mấy thành phố để tìm anh ấy. Lúc anh ấy vừa mới đi làm, anh biết mà, chỗ ở rất tệ, đến mùa hè, trong nhà không có máy điều hòa, Điềm Điềm ở đó nửa tháng, mỗi ngày ở nhà giúp anh ấy giặt quần áo quét tước vệ sinh, nhưng khi đó anh Niệm căn bản bận không có thời gian ở bên chị ấy, chị ấy mỗi ngày vẫn vui vui vẻ vẻ, không có oán giận nửa câu. Còn có một lần, anh của em vì tiếp khách uống say, chị Điềm Điềm đi tìm, dẫn anh ấy về nhà, về đến nhà liền đau lòng khóc lớn…"

Những việc này đều là Thẩm Niệm Thâm nói cho Lương Kì.

Vào ngày Lễ Tình Nhân cách đây không lâu, anh ở công ty tăng ca, không có ở bên cô, cô nửa đêm bị viêm ruột thừa, tự mình gọi 120, một mình ở bệnh viện làm phẫu thuật.

Khoảng thời gian Tôn Điềm Điềm nằm viện, Lương Kì xách quà đến thăm cô, đêm đó cậu ngồi trong hoa viên dưới bệnh viện với Thẩm Niệm Thâm. Anh đã nói với cậu rất nhiều chuyện về mình và Điềm Điềm, anh nói: "Cô ấy là thiên kim tiểu thư mười ngón tay không dính nước bẩn, trước khi gặp anh chưa từng phải chịu một chút đau khổ, sau khi gặp anh, ủy khuất chịu khổ đều là vì anh."

Lúc ấy Thẩm Niệm Thâm nghẹn ngào nói với cậu.

Lương Kì trầm mặc một lát, nhìn Lưu Hạ, bỗng nhiên cực kỳ nghiêm túc, "Anh biết anh Niệm còn nói với em một câu gì không?"

Lưu Hạ lắc đầu, đã có chút bị chấn động.

Lương Kì: "Anh ấy nói, Điềm Điềm còn quan trọng hơn mạng sống của anh ấy, anh ấy có thể không muốn sống, nhưng không thể mất đi chị ấy."

…

Hai ngày nay Tôn Điềm Điềm được dì cả ghé thăm, Thẩm Niệm Thâm cố ý nấu cháo đường đỏ, còn mua bánh bao nhân đậu đỏ mà cô thích ăn.

Mấy người Thẩm Niệm Thâm đều ăn sáng ở bên ngoài, Tôn Điềm Điềm một mình ngồi trước bàn cơm ăn sáng.

Lúc cô còn đang ngủ, Thẩm Niệm Thâm mở lửa nhỏ ninh nhừ nồi cháo, lúc này cháo vẫn còn nóng hầm hập, Tôn Điềm Điềm mới ăn một lát, bụng nhỏ liền ấm lên.

Cô một tay cầm muỗng ăn cháo, một tay véo bánh bao, ăn đặc biệt ngon.

Mấy người đàn ông ngồi trên sô pha bàn chuyện, Lưu Hạ nói: "Tôi phụ trách phần này, đây là chuyên ngành của tôi."

Lương Kì làm kế hoạch trò chơi, sáng ý không tồi, nhưng cũng có rất nhiều vấn đề, Thẩm Niệm Thâm nghiêm túc nghiên cứu mấy tháng, cùng Lương Kì thương lượng sửa chữa rất nhiều chỗ, bây giờ từ bối cảnh, kịch bản đến nhân vật, thiết kế cấp độ cho đến lối chơi cụ thể cơ bản đều không có vấn đề gì, hiện tại đã chuẩn bị bắt đầu tiến vào giai đoạn khai phá.

Trò chơi này sáng ý lúc đầu là Lương Kì cung cấp, cậu đặc biệt kích động, "Em lập kế hoạch tổng thể, còn anh nắm phần chương trình và quản lý."

Thẩm Niệm Thâm tốt nghiệp bằng kép về quản lý tài chính và khoa học máy tính. Dù tốt nghiệp trước một năm, nhưng chỉ số thông minh cao lại cực kỳ nỗ lực, cho nên học cái gì cũng học được rất tốt, anh nắm phần trình tự tất nhiên không có vấn đề.

Thẩm Niệm Thâm "ừ" một tiếng, suy nghĩ rồi nói: "Còn thiếu hiệu ứng âm thanh."

Lương Kì nói: "Cả phần mỹ thuật nữa."

Tôn Điềm Điềm đang cắn bánh bao, nghe thấy câu này, đôi mắt đột nhiên sáng lên, đột nhiên nghiêng đầu, "Để em!"

Cô quá kích động, bánh bao còn trong miệng nên tức khắc bị sặc, cô kịch liệt ho khan.

Thẩm Niệm Thâm lập tức rót cho cô ly nước, anh bước đến, vừa vỗ lưng cô, vừa cho cô uống nước, ấn đường hơi nhăn lại, "Chậm một chút."

Tôn Điềm Điềm hai tay ôm cái ly, 'ực' một hơi liền uống hết nước, cô kích động giữ chặt tay Thẩm Niệm Thâm, "Em có thể làm phần mỹ thuật."

Lương Kì và Lưu Hạ liếc nhìn nhau, trong mắt hai người đều lộ ra hưng phấn, Lương Kì cực kỳ kích động, "Đoàn đội của chúng ta đều là nhân tài."

Thẩm Niệm Thâm lại nhíu mi, không quá nguyện ý, "Sẽ rất mệt."

Anh không muốn để Tôn Điềm Điềm vất vả.

Tôn Điềm Điềm nói: "Không sao, đây là chuyên ngành của em mà."

Lưu Hạ: "Đúng vậy đúng vậy, già nguyên nhà mình sao lại không cần chứ."

Tôn Điềm Điềm cũng mặc kệ Thẩm Niệm Thâm có đồng ý hay không, một hơi ăn hết hai cái bánh bao rồi kích động chạy tới thảo luận với Lưu Hạ Lương Kì.

Bọn họ thảo luận đến khí thế ngất trời, Thẩm Niệm Thâm ở bên cạnh lại sắc mặt ngưng trọng.

Giữa trưa kêu cơm hộp, xong lại tiếp tục thảo luận, mãi cho đến hơn bốn giờ chiều, Lưu Hạ và Lương Kì mới rời đi.

Tôn Điềm Điềm có loại cảm giác mình sắp làm nên sự nghiệp, cả ngày đều đặc biệt kích động, giống như được bơm máu gà, sau khi tiễn Lưu Hạ và Lương Kì về, cô chạy đến sô pha, cao hứng bổ nhào lên người Thẩm Niệm Thâm, "Em muốn cùng anh gây dựng sự nghiệp."

Đôi mắt cô sáng lấp lánh, miệng cười toe toét cực kỳ vui vẻ.

Thẩm Niệm Thâm ôm cô, nhìn cô chằm chằm một lát, "Không sợ vất vả sao?"

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, "Không sợ."

Thẩm Niệm Thâm giơ tay vén mấy sợi tóc rơi xuống mặt cô ra sau tai, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Nhưng anh không nỡ.”

Tôn Điềm Điềm lẩm bẩm, “Dù sao em tốt nghiệp cũng phải đi làm mà, bên cạnh đó, anh phải phát tiền lương cho em đó nha.” Cô cười hì hì xoè tay về phía Thẩm Niệm Thâm mở ra tay, “Có phải hay không ông chủ Thẩm?”

Chương 92

Editor: Yang Hy.

Thẩm Niệm Thâm bị Tôn Điềm Điềm chọc cười, anh cầm tay, nhìn cô rồi hỏi: "Muốn tiền lương nhiều hay ít?"

Tôn Điềm Điềm đảo đôi mắt tròn xoe, "3000?"

Thẩm Niệm Thâm nghe vậy liền sửng sốt, sau đó không nhịn được cười, giơ tay nhéo mũi cô, "Quả thực đủ tiện nghi."

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, ôm cổ anh, "Dù sao của anh đều là của em."

Thẩm Niệm Thâm cười, khen cô, "Thông minh."

Tôn Điềm Điềm chỉ cần khen một cậu là lên mặt, đắc ý dào dạt mà nâng cằm.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, ánh mắt bỗng nhiên sâu đi vài phần, anh nâng tay lên, nhẹ nhàng nắm cằm Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm đáp một tiếng, khó hiểu nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, "Anh…"

Còn chưa kịp nói gì, Thẩm Niệm Thâm liền nâng cằm hôn cô.

Qua một lát, Thẩm Niệm Thâm hôn đủ mới chịu buông cô ra.

Tôn Điềm Điềm bị hôn đến đỏ bừng mặt, cô nhìn Thẩm Niệm Thâm, còn chưa nói lời nào, thân thể đột nhiên bị ôm ngang lên.

Thẩm Niệm Thâm ôm cô về phòng ngủ, Tôn Điềm Điềm sửng sốt, vội kêu, "Dì cả em tới!"

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, không nhịn được cười, "Nghĩ lung tung cái gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm: "…"

Thẩm Niệm Thâm: "Đi sửa luận văn cho em."

…

Thẩm Niệm Thâm giúp Tôn Điềm Điềm sửa luận văn, cuối cùng cũng hợp tâm ý của giáo sư.

Tôn Điềm Điềm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bảo vệ luận văn xong, trường học cũng không còn chuyện gì.

Các bạn học của cô đều bận rộn tìm công việc, Tôn Điềm Điềm cuối tuần về nhà, lúc ăn cơm, ba đột nhiên hỏi cô, "Sắp tốt nghiệp rồi, con định làm gì? Có muốn học tiếp không?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, "Tạm thời không muốn học tiếp, con muốn đi theo A Niệm gây dựng sự nghiệp."

Ba mẹ Tôn sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau.

Thẩm Niệm Thâm trở về được một thời gian, Tôn Điềm Điềm cũng nói với ba mẹ chuyện Thẩm Niệm Thâm gần đây đang bận rộn với các dự án, hai người không kinh ngạc, chỉ là đột nhiên nghe thấy con gái nói muốn gây dựng sự nghiệp với Thẩm Niệm Thâm, nhất thời không phản ứng kịp.

"Không phải con muốn làm tác giả truyện tranh sao?" Tôn Điềm Điềm lúc nhỏ đã thích xem truyện tranh, những cuốn truyện tranh mà cô đã đọc có thể chất đầy nửa căn nhà này. Khi đó cô còn rất nhỏ, mới vài tuổi, người trong nhà vừa hỏi cô trưởng thành muốn làm gì, cô liền kiêu ngạo nói: "Con muốn vẽ tranh, làm tác giả truyện tranh."

Mỗi một người khi còn nhỏ đều có lý tưởng của chính mình, cái gì mà trưởng thành phải làm nhà khoa học, phải làm cảnh sát, rồi làm bác sĩ, còn có người muốn làm minh tinh, lái máy bay, nghĩ cái gì thì muốn cái đó, nhưng chưa được mấy ngày lại đổi lý tưởng khác.

Lấy chị họ của Tôn Điềm Điềm làm ví dụ, khi còn nhỏ nói phải làm minh tinh, qua mấy tháng sau hỏi lại, cô bé nói muốn làm bác sĩ, không bao lâu sau, lại biến thành muốn mở cửa hàng kẹo.

Tôn Điềm Điềm khi đó mới vài tuổi, mỗi ngày đều mặc váy hoa ở trong sân chơi bùn, đối với chuyện cô nói muốn làm tác giả truyện tranh, người trong nhà đều chỉ cười cười, không ai cho là thật sự.

Ai biết người làm chuyện gì cũng chỉ duy trì hứng thú được ba phút như cô, đối với chuyện vẽ tranh này lại kiên trì đến vậy.

Lúc này nghe thấy cô muốn đi theo Thẩm Niệm Thâm gây dựng sự nghiệp, ba mẹ Tôn đều không khỏi có chút kinh ngạc.

Tôn Điềm Điềm nói: "Dù sao cũng đều là vẽ tranh cả."

Chờ dự án hoàn thành, cô lại rời khỏi, tiếp tục đi làm chuyện mà mình muốn là được rồi.

…

Tháng sáu ngày mười tám, Tôn Điềm Điềm rốt cuộc cũng nghênh đón lễ tốt nghiệp của mình.

Ngày tốt nghiệp, tất cả sinh viên tốt nghiệp hội tụ ở khán phòng của trường, hiệu trưởng sẽ tự tay phát bằng tốt nghiệp và giấy chứng nhận học vị cho mọi người.

Các bạn học đều mặc quần áo cử nhân ngồi ở phía dưới, chờ kêu đến tên của mình.

Tôn Điềm Điềm và nhóm bạn cùng phòng ngồi ở phía sau. Từ năm cuối, mấy nữ sinh đều rất bận rộn, tìm công việc, chuẩn bị thi lên thạc sĩ, hôm nay là lần đầu tiên bốn người tề tụ bên nhau, ai nấy đều cực kỳ hưng phấn.

"Một lát nữa kết thúc, chúng ta tìm một chỗ tụ tập được không?" Tạ Nghiên đè nặng thanh âm, nhỏ giọng nói.

Gì Miêu mỉm cười nói: "Tớ có thể."

Trình Đóa: "Tớ cũng không thành vấn đề." Nói xong cô nàng cười tủm tỉm nhìn về phía Tôn Điềm Điềm, "Cậu thì sao? Muốn hưởng thụ thế giới hai người với A Niệm nhà cậu à?"

Tôn Điềm Điềm rất kiên định mà nói: "Vô nghĩa, đương nhiên là ở bên các cậu rồi!"

Nghi thức trao tặng học vị đến năm giờ chiều mới hoàn toàn kết thúc.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm gửi tin nhắn cho Thẩm Niệm Thâm, nói hôm nay không về nhà ăn cơm, anh đang chuẩn bị làm cơm chiều.

Thẩm Niệm Thâm và Lưu Hạ, Lương Kì lập một nhóm nhỏ, bởi vì tài chính hạn hẹp, bọn họ thuê một căn trong tiểu khu để làm phòng làm việc, mua máy tính, bắt đầu chính thức tiến vào giai đoạn khai phá.

Ngoại trừ bốn người Thẩm Niệm Thâm, Lưu Hạ, Lương Kì, Tôn Điềm Điềm, Thẩm Niệm Thâm còn chiêu mộ thêm hai người từ bên ngoài về, một nhóm sáu người cứ như vậy mà thành lập.

Thẩm Niệm Thâm bình thường đều là chín giờ tan tầm, chiều nay mới bốn giờ anh đã rời đi.

Hai đồng nghiệp mới tới lần đầu tiên thấy Thẩm Niệm Thâm tan tầm sớm như vậy liền kinh ngạc, "Sao hôm nay anh Niệm về sớm vậy?"

Lưu Hạ đang làm việc với máy tính, cười cười, "Bạn gái hôm nay tốt nghiệp, anh ấy trở về chúc mừng."

Hai đồng nghiệp mới, trong đó có một em gái phụ trách hiệu ứng âm thanh, đôi mắt mở to, "Anh Niệm có bạn gái rồi sao?"

Lương Kì cười nói: "Sắp biến thành vợ rồi."

Em gái cực kỳ thương tâm, ôi, quả nhiên trai đẹp đều là hoa đã có chậu.

Lưu Hạ: "Đúng rồi, bạn gái A Niệm phụ trách phần mỹ thuật, hai ngày nữa sẽ tham gia vào dự án, đến lúc đó giới thiệu cho mọi người quen biết."

Thẩm Niệm Thâm rời khỏi phòng làm việc, đến siêu thị mua đồ ăn, định là buổi tối sẽ ở nhà chúc mừng Tôn Điềm Điềm. Còn cố ý mua hoa, mua rượu vang đỏ, chuẩn bị cho thế giới hai người.

Lúc nhận được tin nhắn của Tôn Điềm Điềm, anh dở khóc dở cười.

Cho nên anh đây là bị vứt bỏ sao?

Anh thuận tay gọi điện cho Tôn Điềm Điềm, thanh âm vui sướng của cô truyền đến, "A Niệm!"

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy tiếng Tôn Điềm Điềm, trong mắt nổi lên ý cười, giọng nói ôn nhu, "Em vẫn còn ở trường à?"

Tôn Điềm Điềm nói: "Em vừa mới lãnh học vị, lúc này đang về phòng thay quần áo, chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm, còn anh thì sao?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn đống đồ ăn trong bếp, bất đắc dĩ cười cười, "Anh đang ở nhà."

"Ồ, sao hôm nay anh về sớm vậy?!"

Thẩm Niệm Thâm cười nhẹ, bất đắc dĩ xoa xoa ấn đường, anh đây là vì ai chứ.

Thẩm Niệm Thâm tắt đèn phòng bếp rồi đi đến phòng khách, "Buổi tối đại khái là mấy giờ em về?"

Tôn Điềm Điềm: "Em không biết nữa, có thể sẽ trễ một chút, tụi em cơm nước xong còn muốn đi hát."

Thẩm Niệm Thâm "ừm" một tiếng, "Lúc gần về thì gọi điện cho anh, anh tới đón em."

Tôn Điềm Điềm: "Được."

Thẩm Niệm Thâm ngồi trên sô pha, thuận thế mở máy tính ra, chuẩn bị tiếp tục làm việc, trong miệng không yên tâm mà dặn dò, "Tốt nhất em đừng uống rượu, nếu thật sự muốn uống thì cũng uống ít một chút."

Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn đáp, "Em biết rồi."

Thẩm Niệm Thâm khóe miệng gợi lên nụ cười ôn nhu, "Ừm, đi chơi đi, chơi vui vẻ nhé."

"Ừm, anh nhớ phải ăn cơm đó."

"Được."

Tuy Thẩm Niệm Thâm dặn cô tốt nhất đừng uống rượu, nhưng ngày tốt nghiệp cao hứng như vậy, sao có thể không uống rượu chứ, cô không chỉ có uống mà còn uống rất nhiều.

Mười giờ tối, Thẩm Niệm Thâm đến KTV đón Tôn Điềm Điềm, đẩy cửa phòng ra, mùi rượu lập tức xông vào mũi. Tôn Điềm Điềm cầm microphone, chân trần đứng trên sô pha, đang… ừm, nói là đang hát thì thật sự quá trái lương tâm. Tôn Điềm Điềm lúc say, hát có chút khủng khiếp.

Hứa Lệ tới đón Trình Đóa, so với Thẩm Niệm Thâm thì đến trước một chút, vừa nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm tiến vào, giống như thấy thần tiên sống, "Ôi trời, cậu đến rồi! Mau mau khuyên nhủ vợ cậu đi, màng tai sắp bị phá nát rồi."

Thẩm Niệm Thâm nhìn Hứa Lệ, cực kỳ đứng đắn mà nói: "Tớ cảm thấy khá dễ nghe."

Hứa Lệ thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu, vô cùng khiếp sợ nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Bênh vực người mình đến như vậy, thật sự được sao????

Thẩm Niệm Thâm liếc mắt nhìn Hứa Lệ đã hoá đá sau đó dời tầm mắt, nhìn về phía Tôn Điềm Điềm đang đứng trên sô pha vừa gào vừa nhảy, nhìn một lát, rốt cuộc anh vẫn không nhịn được cười, trong lòng yên lặng than một tiếng: Thật sự đủ khó nghe.

Anh đi tới, lấy microphone trong tay Tôn Điềm, "Ngoan, về nhà nào."

Tôn Điềm Điềm cúi đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, cao hứng mà lập tức nhảy lên người anh, đôi tay ôm cổ, hai chân kẹp bên hông, cúi đầu ở hôn bẹp lên mặt anh.

Hôn xong lại ngẩng đầu, cười đến đôi mắt cong thành hình trăng non.

Thẩm Niệm Thâm bất lực, mặt mày đều là ý cười sủng nịch, "Đi thôi, về nhà nào."

Tôn Điềm Điềm kẹp chân vào eo Thẩm Niệm Thâm, đôi tay ôm lấy anh, Thẩm Niệm Thâm cứ như vậy thuận thế nâng mông cô lên, ôm cô đi ra ngoài.

Mấy nữ sinh đều uống rượu, ra khỏi KTV, Hứa Lệ mang Trình Đóa về nhà, Tạ Nghiên và Gì Miêu phải về ký túc xá, hai người cũng uống

không ít, để cho hai cô gái đơn độc trở về vào buổi tối, Thẩm Niệm Thâm thấy không yên tâm, anh gọi xe, đưa Tạ Nghiên và Gì Miêu về trường trước, rồi mới mang Tôn Điềm Điềm về nhà.

Ở bên ngoài tiểu khu mua hai hộp thuốc giải rượu, sau đó anh cõng Tôn Điềm Điềm về nhà.

Tôn Điềm Điềm ở KTV hát không đủ, cô ghé vào lưng Thẩm Niệm Thâm hát tiếp, thanh âm rất lớn, vừa hát vừa gào. Hàng xóm đi ngang qua, mỗi người đều không tự chủ được mà nhìn Thẩm Niệm Thâm và Tôn Điềm Điềm thêm vài lần.

Thẩm Niệm Thâm cực kỳ ngượng ngùng, anh không ngừng xin lỗi, sau đó cõng Tôn Điềm Điềm nhanh chóng về nhà.

Cũng may vào thang máy Tôn Điềm Điềm cuối cùng cũng an tĩnh lại, Thẩm Niệm Thâm nhẹ nhàng thở ra.

Về đến nhà, Thẩm Niệm Thâm ôm Tôn Điềm Điềm đặt lên giường.

Cả người cô đầy mồ hôi, tóc cũng ướt sũng. Anh cởi quần áo cho cô rồi ôm đến phòng tắm tắm rửa.

Tôn Điềm Điềm uống say vào liền đặc biệt nghịch ngợm, lúc Thẩm Niệm Thâm tắm cho cô, cô cười hì hì, không ngừng vẫy bọt xà phòng trên tóc lên quần áo Thẩm Niệm Thâm, lát sau cô lại xả nước bồn tắm, Thẩm Niệm Thâm tắm cho cô, nhưng quần áo trên người anh cũng ướt hết.

Thế là anh cởi quần áo, tiến vào bồn tắm tắm chung với cô.

Tôn Điềm Điềm bò lên người Thẩm Niệm Thâm, cúi đầu hôn anh.

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm bất giác tối đi vài phần, anh giữ eo cô, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm, giọng nói hơi khàn, “Em đang làm gì vậy?”

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, “Hôn anh.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Chương 93

Editor: Yang Hy.

Tối nay, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng biết được Tôn Điềm Điềm lúc uống say sẽ phát điên thành bộ dáng thế nào.

Anh nằm ở trên giường, nhìn nha đầu điên nào đó đang cưỡi trên người mình, con người đen nhánh đang hừng hực ánh lửa.

Lúc về, trong lòng anh thầm nghĩ sau này tuyệt đối sẽ không cho nha đầu này uống rượu nữa.

Nhưng lúc này bỗng nhiên anh lại cảm thấy… Hình như nha đầu này uống say cũng không tồi.

Tôn Điềm Điềm đỏ bừng khuôn mặt, mái tóc dài đen nhánh nằm hỗn loạn trên vai, cô nhắm mắt lại, ngẩng đầu, đang phập phồng trên người Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm ánh mắt thật sâu nhìn chằm chằm cô, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Cực kỳ gợi cảm.

…

Tối qua Tôn Điềm Điềm uống quá nhiều rượu, lại thêm cả đêm phát điên nên ngày hôm sau ngủ đến chiều mới tỉnh lại.

Cô vừa mới tỉnh dậy, còn chưa mở to mắt liền cảm giác đầu đau muốn nổ tung. Cô nhíu chặt mày, dùng sức rúc cái đầu đau như búa bổ vào trong chăn.

Thẩm Niệm Thâm bưng canh giải rượu vào, liền thấy Tôn Điềm Điềm đang cong lưng, mông ở bên ngoài, còn đầu ở trong chăn.

Thẩm Niệm Thâm thấy thế liền nhịn không được cười, anh bưng ly đi qua, ngồi ở mép giường, giơ tay kéo chăn ra.

Tôn Điềm Điềm dán mặt vào khăn trải giường, nâng đôi mắt lên, vừa nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm, cô liền ủy khuất chu môi, “Đầu em đau

quá.”

Thẩm Niệm Thâm không biết nên cười hay là nên nổi giận, anh duỗi tay kéo cô dậy, “Uống nhiều rượu như vậy, em không đau thì ai đau.”

Anh đưa ly cho cô, “Uống hết cái nào sẽ đỡ hơn một chút.”

Tôn Điềm Điềm ôm lấy cái ly bằng hai tay, ngửa đầu một hơi uống hết, vô cùng đáng thương nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Em vẫn thấy đau.”

“…” Thẩm Niệm Thâm đau đầu mà xoa nhẹ ấn đường, bất đắc dĩ nói: “… Đây cũng không phải thuốc tiên, nào có nhanh như vậy.”

Tôn Điềm Điềm mếu máo, kéo kéo cổ họng, “Sao em cảm giác cổ họng của mình cũng đau vậy.”

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìncô một cái, “Ở KTV gào cả một đêm, có thể không đau sao?”

Tôn Điềm Điềm: “…”

Thẩm Niệm Thâm lấy khăn giấy lau miệng cho cô, “Đi rửa mặt đánh răng rồi ra ăn cơm.”

Tôn Điềm Điềm đáp một tiếng, ngoan ngoãn xuống giường, mang dép đi đến phòng tắm.

Cô đỡ eo, buồn bực nói thầm, “Sao eo của em cũng đau vậy chứ.”

Thẩm Niệm Thâm: “…”

Tôn Điềm Điềm rửa mặt xong liền ra khỏi phòng ngủ, Thẩm Niệm Thâm đã đặt cơm trưa trên bàn.

Tôn Điềm Điềm vẫn còn duy trì động tác đỡ eo, cô đi qua, rất là nghiêm túc nói với Thẩm Niệm Thâm: “Về sau em sẽ không bao giờ uống rượu nữa.” Thẩm Niệm Thâm ngước mắt liếc nhìn cô một cái, đáy mắt nổi lên vài phần ý cười, “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm không mấy cao hứng, nói: “Uống rượu xong cả người đều khó chịu, đau đầu, cổ họng đau, còn đau eo mỏi lưng nữa.”

Tối qua Tôn Điềm Điềm uống quá say, đầu óc mơ màng, cái gì cũng không muốn không đứng dậy, ký ức cuối cùng còn sót lại là lúc đi hát ở KTV.

Thẩm Niệm Thâm liếc nhìn cô một cái rồi cười khẽ, vừa bới cơm cho Tôn Điềm vừa cực kỳ đứng đắn mà nói: "Sau này ở bên ngoài thì đừng uống rượu, nhưng lúc hai người chúng ta ở nhà, em có thể uống."

Tôn Điềm Điềm chớp chớp mắt, nghiêng mặt nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Không phải anh không thích em uống rượu sao?"

Thẩm Niệm Thâm cười, trong mắt cất giấu một tia cười ý vị thâm trường, "Uống ở trước mặt anh, anh thích. "

Tôn Điềm Điềm cắn đũa, kỳ quái liếc anh một cái, "Sao em cảm thấy anh cứ quái quái sao á?"

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, sau một lúc lâu, vẫn là không nhịn được hỏi vô, "Chuyện tối hôm qua em thật sự một chút cũng không nhớ ra sao?"

Tôn Điềm Điềm vẻ mặt mờ mịt, "Tối hôm qua?"

Thẩm Niệm Thâm bất đắc dĩ cười cười, "Không nhớ nổi thì đừng nghĩ nữa, ăn cơm thôi."

Tuy Thẩm Niệm Thâm nói như vậy, nhưng Tôn Điềm Điềm vẫn nỗ lực hồi tưởng lại một chút, sau đó lúc cô ăn được một nửa liền nhớ ra.

Thẩm Niệm Thâm đang ăn cơm, phát hiện người bên cạnh đột nhiên bất động, anh nghiêng đầu, cả khuôn mặt Tôn Điềm Điềm đỏ như quả táo, đến cổ cô cũng đỏ lên.

Anh hơi ngẩn ra, ngay sau đó trong mắt liền nhiễm ý cười, "Nhớ ra rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm: "…"

Tôn Điềm Điềm hoàn toàn không còn mặt mũi nhìn Thẩm Niệm Thâm, cô ăn hết một chén cơm, sau đó bụm mặt chạy về phòng ngủ.

Vừa vào phòng, cả người đều nhào lên giường, đầu chôn chặt trong chăn, cô muốn giấu mình đi.

Tối hôm qua… cô đè Thẩm Niệm Thâm??

Uống rượu hại người uống rượu hại người!!

Hu hu, cô không còn mặt mũi để gặp người ta nữa.

Thẩm Niệm Thâm thu dọn chén đũa xong, vừa vào phòng liền thấy Tôn Điềm Điềm trốn ở trong chăn như đà điểu.

Máy điều hoà trong phòng bật rất thấp, lạnh căm căm, Tôn Điềm Điềm trốn ở trong chăn, thấy Thẩm Niệm Thâm tiến vào, cô nhanh chóng kéo chăn đến trên mặt, chỉ lộ ra đôi mắt ở bên ngoài, lặng lẽ nhìn anh.

Thẩm Niệm Thâm bị bộ dáng đáng yêu này của Tôn Điềm Điềm chọc cười, anh đi qua, kéo người ra khỏi chăn, "Em thẹn thùng cái gì chứ."

Tôn Điềm Điềm: "…"

Thẩm Niệm Thâm nhéo mặt cô, "Anh rất thích, không ngừng cố gắng nhé."

Tôn Điềm Điềm đột nhiên trợn tròn đôi mắt, há miệng muốn nói cái gì đó.

Thẩm Niệm Thâm nhướng mày, cười hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm: "… Lưu… Lưu manh!"

Thẩm Niệm Thâm đáp một tiếng, cười cực kỳ hư hỏng, "Tối hôm qua ai lưu manh hơn vậy?"

Tôn Điềm Điềm: "…"

Thẩm Niệm Thâm sờ sờ đầu cô, "Được rồi, không trêu em nữa, em nghỉ ngơi thêm một lát đi, anh sang phòng làm việc."

Nói xong anh liền đứng dậy đi đến phòng tắm.

Anh đi vào, định đánh răng rửa mặt, kết quả chân trước mới vừa bước vào, Tôn Điềm Điềm liền đi đến sau lưng anh.

Anh quay đầu lại nhìn cô, Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, nói: "Em cũng đi với anh."

…

Tuần trước Tôn Điềm Điềm vẫn đang bận việc ở trường, phòng làm việc cô đã đến hai lần, nhưng vẫn chưa chính thức bắt đầu làm việc, hôm nay đi qua mới phát hiện lại nhiều thêm hai người.

Thẩm Niệm Thâm giới thiệu với cô, "Đây là Triệu lộc, phụ trách phần chương trình, đây là Chung Vân, hiệu ứng âm thanh."

Tôn Điềm Điềm cười chào hỏi, "Xin chào, tôi là Tôn Điềm Điềm."

Triệu Lộc: "Oa, bà chủ!"

Tôn Điềm Điềm: "…"

Chung Vân cũng cười chào hỏi, "Chị thật xinh đẹp."

Tôn Điềm Điềm ngượng ngùng, "Cô cũng rất xinh."

Sau khi làm quen với nhau, mọi người bắt đầu làm việc.

Tôn Điềm Điềm ngồi vào vị trí của mình, khoảng thời gian trước đã xác định phong cách cụ thể của trò chơi. Hai ngày nay cô ở nhà vẽ người vật, nhưng Thẩm Niệm Thâm cảm thấy còn muốn sửa lại một chút. Cô ngồi trước máy tính sửa chữa nhân vật, vừa ngồi xuống chính là vài tiếng đồng hồ.

Phòng làm việc an an tĩnh tĩnh, mỗi người đều bận rộn với phần mà mình phụ trách.

Công việc của mọi mọi người đều không dễ dàng, Lương Kì muốn tiếp tục hoàn thiện lối chơi, nhưng mọi thứ trong trò chơi đều phải có chương trình để hoàn thành.

Giai đoạn khởi nghiệp là gian nan nhất, trên thực tế, áp lực của Thẩm Niệm Thâm lớn nhất. Bất luận khởi động một cái dự án nào cũng cần

phải có đầu tư, Thẩm Niệm Thâm đã đầu tư rất nhiều tiền vào, Lưu Hạ cũng tham gia và chiếm một số cổ phần.

Tuy Thẩm Niệm Thâm nắm chắc bảy phần dự án này có thể thành công, nhưng không thể loại trừ ba phần còn chưa xác định kia.

Khởi nghiệp là có nguy hiểm, bất luận kẻ nào cũng biết rất rõ.

Chín giờ tối, mọi người đều lục tục về nhà, Thẩm Niệm Thâm và Tôn Điềm Điềm ở trong tiểu khu nên ở lại làm thêm một chút.

Thẩm Niệm Thâm viết chương trình viết đến gần mười giờ, quay đầu lại liền thấy Tôn Điềm Điềm còn ghé vào trước máy tính, cúi đầu, rất nghiêm túc vẽ tranh.

Bình thường tuy Tôn Điềm Điềm khá tùy tiện, lại rất ham chơi, nhưng lúc làm việc lại cực kỳ nghiêm túc.

“Em có đói bụng không?” Thẩm Niệm Thâm hỏi.

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới ngẩng đầu, “Anh không nói em cũng không thấy gì, anh vừa nói em liền thấy đói rồi.”

Thẩm Niệm Thâm cười cười, “Đi thôi, đi ăn một chút gì đi.”

Nói xong anh liền khép máy tính lại.

Tôn Điềm Điềm thừa dịp Thẩm Niệm Thâm đến phòng vệ sinh lại vẽ thêm vài nét.

Thẩm Niệm Thâm đi ra, thấy cô còn ở đàng kia làm việc liền không khỏi bật cười, anh đi qua, giơ tay lấy cây bút trong tay cô rồi đặt lên bàn, “Đi thôi, không phải em thường hay nói với anh, không được gây áp lực cho mình sao.”

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm ra khỏi tiểu khu, phía đối diện đó còn một quán đang mở cửa.

Hai người ngồi ở bên ngoài và gọi hai bát mỳ.

Trời tháng sáu, gió đêm mang theo hơi nóng.

Tôn Điềm Điềm ngồi trên ghế, ngửa đầu nhìn trời, bầu trời đêm đầy sao, đặc biệt sáng.

“Ngày mai khẳng định lại là một ngày nắng to.”

Thẩm Niệm Thâm đến cửa hàng tiện lợi bên cạnh mua cho Tôn Điềm Điềm một hộp sữa chua, nghe thấy câu cảm thán của cô, anh không khỏi bật cười, “Từ khi đến tháng sáu, có ngày nào không phải nắng to sao?”

Anh xé bịch đựng ống hút, cắm vào hộp sữa chua rồi đưa cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm vui mừng nhận lấy, uống vào hai ngụm.

Có lẽ là đêm nay quá mức an tĩnh, Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên có chút cảm khái, “Thời gian trôi thật là nhanh, em đã tốt nghiệp rồi.”

Thẩm Niệm Thâm gật đầu tán đồng.

Anh nhớ tới lúc vừa quen biết Tôn Điềm Điềm, cô mới năm nhất, vẫn là một cô bé mười tám tuổi ngây thơ hồn nhiên.

Dừng lại một chút, anh bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua nha đầu nào đó uống say rồi phát điên, tắm rửa cho cô, cô cười hì hì vẫy bọt xà phòng lên mặt anh, lên quần áo của anh, toàn bộ phòng tắm đều là tiếng cười vui vẻ của cô.

Anh không khỏi cảm thấy có chút may mắn, bốn năm qua, Điềm Điềm vì anh mà chịu nhiều ủy khuất, chịu nhiều khổ cực, cô vẫn không một chút thay đổi, vẫn như cũ là cô bé mười tám tuổi ngây thơ hồn nhiên kia.

Tôn Điềm Điềm ngửa đầu, nhìn bầu trời đầy sao, khóe miệng cong cong, cười rất vui vẻ.

Tôn Điềm Điềm ngồi ở bên cạnh Thẩm Niệm Thâm, anh chằm chằm nhìn cô thật lâu, bỗng nhiên, anh vươn tay, chặt chẽ nắm tay cô trong lòng bàn tay của mình.

Tôn Điềm Điềm cúi đầu, vui vẻ nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Làm sao vậy?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, ánh mắt một mảnh đen nhánh, bên trong giống như chất chứa hàng nghìn hàng vạn chữ, anh trầm ngâm một lát,

cuối cùng hóa thành một câu, “Cảm ơn em, Điềm Điềm.”

Tôn Điềm Điềm cong cong mi mắt, thò đầu lại gần hôn lên mặt Thẩm Niệm Thâm một cái, “Cũng cảm ơn anh, đã yêu em như vậy.”

Thật ra Thẩm Niệm Thâm không phải là một người lãng mạn, nhưng tất cả tình yêu của anh đều được biểu hiện qua các chi tiết trong cuộc sống, đôi mắt không biết nói dối, anh nhìn cô ánh mắt vĩnh viễn ôn nhu như vậy, nó không giấu được tình yêu anh dành cho cô. Ở bên Thẩm Niệm Thâm, nội tâm cô tràn ngập cảm giác an toàn.

Không biết Tôn Điềm Điềm nghĩ tới cái gì, đôi mắt sáng lên, bỗng nhiên nói: “Anh biết không, Trình Đóa và Hứa Lệ đã đi lãnh chứng nhận kết hôn rồi.”

Ngày hôm qua trong buổi liên hoan tốt nghiệp, Trình Đóa cười tủm tỉm lấy quyển sổ màu đỏ ra, mặt trên viết ba chữ “Giấy hôn thú” màu vàng.

Tôn Điềm Điềm lấy xem qua, mở ra bên trong, giấy hôn thú có một bức ảnh, Trình Đóa và Hứa Lệ vai dựa vai, hai người đều cười rất hạnh phúc.

Tôn Điềm Điềm rất hâm mộ, lúc ấy liền nói: “Hôm nào tớ cũng sẽ đi lãnh chứng nhận kết hôn với A Niệm.”

Nghĩ vậy, cô liền nói, “A Niệm, chúng ta cũng đi lãnh chứng nhận kết hôn đi.”

Thẩm Niệm Thâm sửng sốt, “Khi nào?”

Tôn Điềm Điềm đôi sáng rực, đột nhiên rất kích động, “Ngày mai, ngay ngày mai đi!”

Thẩm Niệm Thâm không khỏi bật cười, “Chờ một chút đã.”

Tôn Điềm Điềm kinh ngạc, “Anh không muốn kết hôn với em sao?”

“Đương nhiên muốn.” Nằm mơ cũng muốn, nhưng không phải bây giờ.

Anh nắm tay Tôn Điềm Điềm, nhìn cô, ánh mắt bỗng nhiên vô cùng nghiêm túc, thấp giọng nói: “Điềm Điềm, cho anh thêm một chút thời gian.”

Anh muốn cho cô một cái hôn lễ thật long trọng, muốn cô vẻ vang mà gả cho anh.

Chương 94

Editor: Yang Hy.

Khởi đầu không được suôn sẻ, có một số thứ khó vận hành hơn dự kiến.

Cuối tuần này Thẩm Niệm Thâm đến thành phố Z công tác, tìm nhà đầu tư để nói về dự án của bọn họ, nhưng tình hình không mấy lý tưởng.

Tôn Điềm Điềm trước nay chưa từng ngồi trước máy tính mỗi ngày lâu như vậy, thế nên mỗi ngày kết thúc công việc, lúc từ trên ghế đứng lên, xương cổ thắt lưng đau đến muốn rã rời.

Mười một giờ tối, Tôn Điềm Điềm vẫn còn tăng ca ở phòng làm việc. Bọn họ đang chạy tiến độ, tranh thủ trong vòng ba tháng cho ra bản demo.

Đang là giữa tháng bảy, thời tiết đã tới lúc nóng nhất của mùa hè, điều hoà ở phòng làm việc mỗi ngày đều chạy từ 7 giờ sáng cho đến 12 giờ khuya.

Triệu Lộc ngẩng đầu lên khỏi máy tính, "Ôi trời, cái điều hòa này càng ngày càng tệ, thật CMN nóng." Hắn sờ phía sau lưng, cả người đều là mồ hôi.

Phòng làm việc của bọn họ là một căn hộ trong tiểu khu, điều hòa của căn hộ đã có chút cũ, hiệu quả làm lạnh không phải rất tốt.

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu, nói với Lương Kì: "Ngày mai cậu đi gọi người đến xem máy điều hoà đi."

Lương Kì đáp một tiếng, "Được."

Thời gian đã không còn sớm, Lưu Hạ ngẩng đầu lên khỏi máy tính, mệt mỏi bóp bóp cổ, "Mười một giờ rồi, đều trở về nghỉ ngơi đi."

Từ tháng sáu dự án chính thức khởi động, hơn một tháng nay, mọi người gần như mỗi ngày đều làm việc đến mười một mười hai giờ đêm, mỗi người đều rất mỏi mệt.

Chỉ trong chốc lát, mọi người đều đi hết.

Lương Kì cũng chuẩn bị rời đi, thấy Tôn Điềm Điềm còn ngồi ở chỗ đó vẽ tranh liền khuyên nhủ: “Chị dâu, nghỉ ngơi đi, sắp mười hai giờ rồi.”

Tôn Điềm Điềm cũng không ngẩng đầu, thuận miệng trả lời: “Chị vẽ xong cảnh này đã, em về trước đi.”

Lương Kì nhìn bộ dáng hết sức chuyên chú của Tôn Điềm Điềm, sắc mặt có chút ngưng trọng, cậu trầm mặc một lát rồi nói: “Trước khi đi công tác anh Niệm có kêu em chăm sóc cho chị, chị vẫn nên về nghỉ ngơi sớm đi, nếu anh ấy trở về mà biết chị mỗi tối đều làm việc đến đêm hôm khuya khoắc nhất định sẽ mắng em.”

Tôn Điềm Điềm cười cười, cuối cùng ngẩng đầu lên, “Em yên tâm đi, cảnh này chị sắp vẽ xong rồi, một lát nữa sẽ về, em đi về trước đi.”

Lương Kì không yên tâm, lại ở cùng Tôn Điềm Điềm thêm một lát.

Mãi cho đến hơn một giờ sáng, Tôn Điềm Điềm mới ngẩng đầu, cô thấy Lương Kì đang ngồi trước bàn làm việc, ngáp dài liên miên.

Cô không khỏi bật cười, “Lương Kì, đi thôi.”

Lương Kì tức khắc giật mình, “Chị vẽ xong rồi sao?”

Tôn Điềm Điềm “ừ” một tiếng, “Vẽ xong rồi.”

Trên thực tế, cô vẫn chưa vẽ xong, nhưng thấy Lương Kì buồn ngủ không chịu được, cô cũng không thể để cậu cứ ở đây chờ mình.

Cô đóng máy tính rồi thu dọn đồ đạc.

Thời điểm ra khỏi phòng làm việc đã gần hai giờ sáng.

Tôn Điềm Điềm ở ngay căn bên cạnh, rất gần.

“Em gọi xe về đi, đã trễ thế này rồi, trên đường chú ý an toàn.” Tôn Điềm Điềm tiễn Lương Kì đến cửa tiểu khu, cẩn thận dặn dò cậu.

Lương Kì “ừm” một tiếng, “Em biết rồi, chị dâu trở về đi.”

Cậu đi ra ngoài, vừa đi vừa vẫy tay với Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm thấy Lương Kì ngồi lên xe taxi mới xoay người đi vào trong tiểu khu.

Lúc về đến nhà vừa vặn là hai giờ.

Tôn Điềm Điềm đến phòng tắm tắm rửa trước, thay đổi váy ngủ lại ra phòng khách, bưng cái ly đến phòng bếp pha cà phê, sau đó mới lại về phòng ngủ.

Cô đi đến bàn làm việc, kéo ghế ra ngồi xuống, mở máy tính lại tiếp tục bắt đầu vẽ tranh.

Đêm khuya, toàn bộ tiểu khu đều an tĩnh đến không có một chút âm thanh, trong phòng cũng im ắng, lại rất tối, chỉ có ánh đèn mờ nhạt ở trên bàn làm việc.

Tôn Điềm Điềm tùy ý cột mái tóc dài lên, ghé vào bàn làm việc, cực kỳ nghiêm túc mà vẽ tranh.

Thẩm Niệm Thâm về đến nhà là sáu giờ rưỡi sáng.

Lo lắng Tôn Điềm Điềm còn đang ngủ, anh mở cửa rất nhẹ, sợ làm phiền đến cô.

Bên ngoài bôn ba cả tuần, anh mệt mỏi tới cực điểm.

Thẩm Niệm Thâm vào nhà, vừa kéo cà vạt, vừa đi vào trong phòng ngủ.

Nhưng vừa đẩy cửa ra, anh lại thấy Tôn Điềm Điềm ghé vào bàn làm việc mà ngủ. Máy tính còn chưa tắt, trên màn hình là một cảnh trong trò chơi mà gần đây cô đã vẽ.

Thẩm Niệm Thâm ngơ ngác đứng ở cửa, không chớp mắt nhìn chằm chằm Tôn Điềm Điềm.

Anh cứ đứng ở đó, nhìn cô, hơn nửa ngày không động một chút.

Trái tim giống như bị cái gì chặn lại, cực kỳ khó chịu.

Qua thật lâu, anh mới chậm rãi bước đến chỗ Tôn Điềm Điềm.

Trên bàn còn đặt ly cà phê, cà phê đã uống hết, bên cạnh còn có mấy viên chocolate.

Tôn Điềm Điềm vẽ đến hơn bốn giờ sáng, thật sự là không chịu đựng nổi, đến sức lực nhúc nhích một chút cũng không có, cô liền ghé vào bàn, chỉ vài giây liền ngủ mất.

Cô khoanh tay đặt trên bàn, nghiêng đầu, đầu gối lên cánh tay.

Sắc mặt có chút tái nhợt, cả người thoạt nhìn cực kỳ mệt mỏi.

Đáy lòng Thẩm Niệm Thâm như đột nhiên bị con dao nhỏ cứa qua, đôi mắt đau rát đến lợi hại.

Anh cúi người, nhẹ nhàng bế Tôn Điềm Điềm lên.

Tôn Điềm Điềm ngủ không sâu, Thẩm Niệm Thâm vừa bế lên cô liền tỉnh.

Nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm, cô còn cho rằng mình đang nằm mơ, theo bản năng xoa nhẹ đôi mắt, "Mình đang nằm mơ sao?"

Thẩm Niệm Thâm cực kỳ đau lòng, nghe thấy câu này lại có chút buồn cười, anh ôm cô đi đến mép giường, cười nói: "Em không có nằm mơ, anh đã về rồi."

Anh đặt Tôn Điềm Điềm lên giường, cô kích động muốn ngồi dậy, Thẩm Niệm Thâm lại đè bả vai cô xuống, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, "Không cho phép nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm đó, ngủ đi."

Tôn Điềm Điềm ngơ ngác, chớp mắt hai cái, "Em ngủ rồi."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, thần sắc không vui, "Ghé vào bàn cũng gọi là ngủ sao?"

Tôn Điềm Điềm: "…"

Thẩm Niệm Thâm lại nói: "Lúc đi anh đã dặn dò em thế nào? Phải chăm sóc bản thân thật tốt, em xem lời anh nói là gió thoảng bên tai sao?"

Tôn Điềm Điềm tự giác chột dạ, tròng mắt đảo tròn, nhỏ giọng nói thầm, "Em có chăm sóc cho mình mà."

Thẩm Niệm Thâm hừ lạnh một tiếng, rõ ràng không tin.

“Ngoan ngoãn ngủ đi, anh tắm rửa một cái rồi nằm với em.”

Tôn Điềm Điềm có chút kỳ quái, nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Hôm nay anh không đi làm sao?”

Thẩm Niệm Thâm “ừ” một tiếng, “Hôm nay nghỉ một ngày.”

Hơn một tháng nay mọi người đều rất mệt mỏi, năm giờ rưỡi sáng vừa xuống mấy bay Thẩm Niệm Thâm liền phát thông báo nghỉ một ngày trong nhóm.

Lúc anh ra khỏi phòng tắm Tôn Điềm Điềm vẫn thành thành thật thật nằm trên giường, chỉ là đôi mắt mở to, không ngủ.

Thẩm Niệm Thâm nhíu mày, “Không phải anh kêu em ngủ sao.”

Tôn Điềm Điềm nghiêng người, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Em chờ anh ngủ cùng.”

Cô vốn dĩ rất mệt, nhưng bây giờ Thẩm Niệm Thâm đã trở về, cô giống như không còn thấy mệt nữa.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở đầu giường, cầm máy sấy sấy tóc vài giây rồi leo lên giường, cánh tay dài duỗi ra, ôm Tôn Điềm Điềm vào trong lòng.

Tôn Điềm Điềm gối đầu lên cánh tay Thẩm Niệm Thâm. Anh ôm cô thật chặt, Tôn Điềm Điềm cũng ôm chặt lấy anh, mặt chôn ở bên gáy, thanh âm rầu rĩ, nhỏ giọng nói: “Em rất nhớ anh, A Niệm.”

Cô ngẩng đầu, đôi mắt sáng rực nhìn Thẩm Niệm Thâm, “Anh có nhớ em không?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, giây tiếp theo lại đột nhiên xoay người đè cô dưới thân, nặng nề hôn xuống.

Sao lại không nhớ chứ, ngày cũng nhớ đêm cũng nhớ, nhớ đến hận không thể lập tức kết thúc công tác trở lại bên người cô. Lo lắng cô vì anh mà liều mạng làm việc, lo lắng cô có ăn cơm đúng giờ không, lo lắng cô không biết chăm sóc bản thân.

Rõ ràng chỉ mới rời xa một tuần, nhưng lại giống như đã cách xa rất lâu vậy.

Lâu lắm không gặp, Thẩm Niệm Thâm hôn cực kỳ mạnh bạo, anh cạy môi cô ra, gần như có chút hung ác mà đấu đá lung tung bên trong, giống như muốn nuốt trọn toàn bộ không khí trong cơ thể cô.

Tôn Điềm Điềm bị hôn đến sắp thiếu Oxy, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng. Cô không có cách nào hô hấp liền đẩy đẩy bả vai Thẩm Niệm Thâm. Anh hơi buông cô ra, ánh mắt rất sâu nhìn cô, rốt cuộc cũng trả lời vấn đề vừa rồi, "Nằm mơ cũng nhớ."

Anh có nhớ em không?

Nằm mơ cũng nhớ.

Tôn Điềm Điềm khóe miệng cong lên, cười cực kỳ vui vẻ.

Thẩm Niệm Thâm thấy cô cười, cũng không khỏi cười theo, anh cúi đầu hôn nhẹ lên đôi mắt cô, sau đó mới xoay người đi xuống, ôm cô, "Ngủ một lát đi."

Tôn Điềm Điềm "ừm" một tiếng, "Được."

Hai người đều quá mệt mỏi, nhắm mắt lại một lát liền ngủ mất.

Một giấc ngủ dậy, đã là hai giờ chiều.

Tôn Điềm Điềm mở to mắt, Thẩm Niệm Thâm đã không còn trên giường, thậm chí cũng không ở trong phòng.

Cô để chân trần xuống giường, đi ra bên ngoài phòng ngủ.

Thẩm Niệm Thâm ngồi trên sô pha, trong tay ôm máy tính, đang làm việc.

Tôn Điềm Điềm đi qua, ngồi xuống bên cạnh anh, đầu đặt lên vai anh, đôi mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, nhỏ giọng nói: "Không phải nói hôm nay nghỉ sao?"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, gõ vài cái lên bàn phím, sau đó mới đặt máy tính lên bàn trà.

Anh nghiêng đầu, nhéo khuôn mặt Tôn Điềm Điềm, cười nói: “Không phải anh chờ em ăn cơm sao?”

Nói xong anh sờ đầu Tôn Điềm Điềm, “Đi đi, rửa mặt rồi ra ăn cơm.”

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới gật đầu, đứng lên, ngoan ngoãn về phòng ngủ đánh răng rửa mặt.

Thẩm Niệm Thâm mới đi công tác từ bên ngoài về, ăn cơm trưa xong, Tôn Điềm Điềm kêu anh đi nghỉ ngơi, cô cướp việc rửa chén, Thẩm Niệm Thâm muốn đến giúp, Tôn Điềm Điềm liền đóng cửa phòng bếp lại, đuổi người ra ngoài.

Thẩm Niệm Thâm bị nhốt ở bên ngoài, xuyên qua cửa kính, anh nhìn thấy Tôn Điềm Điềm đứng ở trước bệ bếp luống cuống tay chân mà rửa chén, anh không khỏi xoa nhẹ ấn đường, không tiếng động cười cười.

Hai cái chén và vài cái dĩa, Tôn Điềm Điềm ở bên trong bận rộn hết nửa giờ, cuối cùng cũng thu dọn sạch sẽ. Lúc đi ra, cô có chút tự hào khoe với Thẩm Niệm Thâm, “Không phải chỉ là rửa mấy cái chén sao, quá đơn giản.” Cô chạy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, cười hì hì nói: “Em rửa rất sạch sẽ.”

Thẩm Niệm Thâm ngồi dưới đất, dựa lưng vào sô pha, lại ôm máy tính làm việc.

Vừa ngẩng đầu liền thấy Tôn Điềm Điềm đắc ý nâng cằm, một bộ dáng cầu khen ngợi.

Thẩm Niệm Thâm không khỏi bật cười, anh đặt máy tính sang bên cạnh, giơ tay kéo Tôn Điềm Điềm ngồi lên đùi anh.

Tôn Điềm Điềm cười khanh khách ôm lấy cổ anh, thò đầu lại gần hôn lên môi Thẩm Niệm Thâm một cái.

Thẩm Niệm Thâm cười, nhéo mũi cô, theo tâm ý của cô mà khen, “Điềm Điềm nhà chúng ta càng ngày đảm đang.”

Tôn Điềm Điềm nghe vậy, tức khắc càng đắc ý, “Em cũng cảm thấy vậy.”

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu nhìn tay cô, trầm mặc một lát rồi cầm chai kem dưỡng da tay trên bàn trà, anh bóp một ít lên tay cô, ôn nhu giúp nàng thoa đều.

Tôn Điềm Điềm nhìn bộ dáng Thẩm Niệm Thâm nghiêm túc giúp cô thoa kem dưỡng da tay, trong lòng ngọt ngào, giống như kẹo bông gòn, cả trái tim đều cực kỳ mềm mại.

Qua một lát, cô mới nhớ tới: "Đúng rồi, lần này anh nói chuyện với mấy nhà đầu tư thế nào rồi?"

Thẩm Niệm Thâm hơi dừng động tác lại, một lát sau mới thấp giọng nói: "Không tốt lắm."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, nhưng rất nhanh lại lộ ra khuôn mặt tươi cười, cô nâng mặt Thẩm Niệm Thâm, nhìn anh, khóe miệng cong cong, cực kỳ lạc quan mà cổ vũ anh, "Không sao, tiếp tục cố gắng nha ông chủ Thẩm."

Nụ cười của Tôn Điềm Điềm như có ma lực, Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, tâm tình vốn trầm trọng bỗng nhiên liền thả lỏng.

Anh cười cười, xoa xoa đầu cô, "Anh biết rồi."

…

Cuối tuần Tôn Điềm Điềm về nhà ăn cơm, vừa vặn đụng phải anh trai cũng ở nhà.

Cơm nước xong, cô tung tăng chạy đến phòng bếp lấy điểm tâm mẹ làm sau khi ăn xong.

Mẹ Tôn sửng sốt, gọi cô lại: "Ai da, con bưng đi đâu vậy?!"

Tôn Điềm Điềm bưng điểm tâm chạy ra ngoài, "Con bưng cho anh trai ăn!"

Tôn Điềm Điềm chạy đến thư phòng, Lâm Cảnh đang gọi điện thoại.

Cửa thư phòng bị đẩy ra, anh ngước nhìn ra ngoài cửa.

Tôn Điềm Điềm thấy anh trai nhìn mình, cô cong cong đôi mắt, nhanh chóng chạy vào trong.

Lâm Cảnh: “Trước tiên cứ như vậy đi, ngày mai đến công ty lại nói kỹ càng tỉ mỉ.”

Lâm Cảnh cúp máy, quét mắt về phía Tôn Điềm Điềm, “Tìm anh có việc gì?”

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, đặt cục cưng mà mẹ làm tới trước mặt Lâm Cảnh, “Em đến đưa điểm tâm cho anh.”

Vừa nói, cô vừa đưa muỗng cho Lâm Cảnh. Bộ dáng chân chó, chỉ kém việc viết mấy chữ “Có việc muốn nhờ” lên mặt thôi.

Lâm Cảnh trong lòng hiểu rõ, “Nói đi, trong bụng em có gì anh biết hết, đừng có mà giả bộ trước mặt anh.”

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, ngay sau đó bật cười hắc hắc, “Vẫn là anh trai hiểu em nhất.”

Cô ghé vào bàn làm việc, đôi mắt sáng lấp lánh, cực kỳ nghiêm túc mà nói: “Nhưng hôm nay cũng không phải là em tới tìm anh giúp đỡ.”

Lâm Cảnh nhướng mày, nhìn về phía cô, khóe miệng câu lấy tia cười, “Phải không?”

Tôn Điềm Điềm dùng sức gật đầu, đôi mắt mở tròn xoe, “Em là đến cho anh cơ hội kinh doanh kiếm tiền.”

Chương 95

Editor: Yang Hy.

Lâm Cảnh cầm muỗng không chút để ý mà ăn điểm tâm, thuận miệng nói: "Nếu em nói cơ hội kinh doanh kiếm tiền là cái trò chơi kia của tụi em thì không cần phải nói, anh không có hứng thú."

Tôn Điềm Điềm há to miệng, rất kinh ngạc nhìn anh trai, "… Em còn chưa nói gì mà."

"Không cần phải nói, không có hứng thú."

Tôn Điềm Điềm: "…"

Tôn Điềm Điềm cảm thấy anh trai thật khiến người ta khó hiểu, theo lý thuyết, anh trai là thương nhân, thương nhân đều là trục lợi, có dự án kiếm tiền đưa tới cửa, đến nghe cũng không nghe liền phủ quyết, đây căn bản là không khoa học!

Tôn Điềm Điềm suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra là vì sao, cuối cùng tức giận đưa ra kết luận, "Anh chính là có ý kiến với A Niệm!"

Lâm Cảnh vẫn như cũ ăn điểm tâm, cupcake mẹ anh làm càng ngày càng ngon.

Anh tùy ý nói: "Tùy em muốn nghĩ thế nào."

Anh trai thậm chí còn không cho cô cơ hội thương lượng, hại cô còn làm một bản tư liệu kỹ càng tỉ mỉ về dự án, đêm qua nằm trên giường còn suy nghĩ xem phải nói như thế nào để thuyết phục anh trai đầu tư cho bọn họ.

Nhưng mà giờ phút này, đến có hội mở miệng cũng không có.

Tôn Điềm Điềm tức giận, tuy anh trai kêu cô đừng nói nữa, nhưng cô vẫn là mặt dày nói một đống, từ lối chơi, mục tiêu nhằm vào, điểm hấp dẫn, nhu cầu thị trường, cách thu được lợi nhuận sau khi trò chơi phát hành, toàn bộ đều nói rất kỹ càng tỉ mỉ.

Đương nhiên, mấy thứ này thật ra cô cũng không hiểu lắm, là lần trước lúc Thẩm Niệm Thâm và bọn Lưu Hạ mở họp, cô nghe Thẩm Niệm Thâm nói.

Cô một hơi nói rất nhiều, còn chuẩn bị nói tiếp, kết quả anh trai đột nhiên quét mắt nhìn cô, "Nói xong chưa?"

Tôn Điềm Điềm: "…"

Một chậu nước lạnh thẳng tắp đổ từ trên đầu xuống, Tôn Điềm Điềm trợn tròn mắt, nhìn anh trai, "… Còn… còn chưa nói xong…"

"Không cần phải nói nữa, ra ngoài đi, anh muốn làm việc."

Tôn Điềm Điềm: "…"

Lâm Cảnh: "Còn không đi sao?"

Tôn Điềm Điềm quả thực đã bị anh trai làm cho tức chết, cô cắn môi, thở phì phì dậm chân, đi nhanh ra ngoài.

Đi tới cửa, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, cô lại quay đầu đi vào.

Lâm Cảnh vẫn đang ăn điểm tâm mà Tôn Điềm Điềm mang lên, còn dư lại một cái cupcake, anh vừa mới cầm lên, còn chưa kịp cắn một miếng, Tôn Điềm Điềm đột nhiên đoạt lấy.

Lâm Cảnh ngẩng đầu, có chút kinh ngạc, "… Em đang làm gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm thở phì phì, "Không cho anh ăn!"

Lâm Cảnh: "…"

Tôn Điềm Điềm nhét cupcake vào miệng, hai má phồng lên, tức giận mà nói: "Dự án của chúng em nhất định sẽ kiếm được tiền, A Niệm rất lợi hại!"

Cô nói xong liền xoay người chạy.

Lâm Cảnh nhướng mày, nhìn chằm chằm bóng lưng Tôn Điềm Điềm một lát, sau một lúc lâu, chung quy nhịn không được cười, anh lắc đầu, cầm lấy bút lại tiếp tục làm việc.

Tôn Điềm Điềm cả ngày không thèm để ý đến anh trai, sáng sớm hôm sau cô phải về chỗ Thẩm Niệm Thâm, vừa lúc Lâm Cảnh phải đến công ty, nói tiện đường chở cô.

Kết quả tiểu nha đầu còn tức giận, căn bản không cảm kích, nâng cằm "hừ" một tiếng, "Anh trai là người bận rộn, em cũng không dám làm chậm trễ anh, em tự ngồi xe bác Lý."

Nói xong cô quay đầu lại chào hỏi ba mẹ rồi xách túi chạy đi.

Sáng sớm Tôn Điềm Điềm lại nói chuyện chua như vậy, kỳ quái, mẹ Tôn nhìn đến sửng sốt, hỏi Lâm Cảnh, "Điềm Điềm làm sao vậy?"

Lâm Cảnh cười, anh cúi đầu đóng cúc cổ tay áo sơ mi, "Ngày hôm qua chạy tới thương lượng với con, muốn con đầu tư cho dự án của Thẩm Niệm Thâm."

"Phải không? Vậy con cảm thấy thế nào?" Mẹ Tôn hỏi.

Lâm Cảnh nói: "Nghe cũng được. Dừng một chút, anh lại nói: "Nhưng mà con không đầu tư."

Mẹ Tôn có chút kỳ quái, "Vì sao vậy? Nếu là dự án không tệ lắm cũng có thể đầu tư thử xem sao, cũng là giúp cho Thẩm Niệm Thâm một chút."

Lâm Cảnh lại cười cười, "Thẩm Niệm Thâm sẽ không muốn con giúp đâu, chuyện tìm con đầu tư, khẳng định là Điềm Điềm tự chủ trương."

Tuy Lâm Cảnh không biết nhiều về Thẩm Niệm Thâm, nhưng chuyện năm đó thật sự đã làm anh rất chấn động.

Năm đó cậu ta yêu đương với Điềm Điềm, bà ngoại sinh bệnh nặng cần phải trả một khoản phí phẫu thuật rất lớn. Thật ra cậu ta hoàn toàn có thể thông qua Điềm Điềm tới tìm anh vay tiền.

Nhưng cậu ta lại rất có cốt khí, thà rằng ngày đêm làm công, mỗi ngày đều gặm bánh bao để sống qua ngày, vì kiếm tiền, thà rằng không muốn sống chạy tới chợ đen quyền anh đánh nhau, cũng không muốn nhận sự trợ giúp từ Điềm Điềm.

Đều là đàn ông, thật ra Lâm Cảnh rất hiểu cách làm của Thẩm Niệm Thâm.

Ban đầu anh còn lo lắng Thẩm Niệm Thâm ở bên Điềm Điềm là có động cơ, anh sợ cậu ta là bởi vì biết gia thế của Điềm Điềm mà lợi dụng tình cảm của con bé.

Dù sao thì đầu năm nay đàn ông muốn bám vào váy phụ nữ cũng không ít.

Chẳng qua sau đó mới phát hiện hoàn toàn đều là lo lắng quá nhiều.

Thẩm Niệm Thâm thật sự rất thích Điềm Điềm, thế nên từ đầu tới cuối đều không muốn có gút mắc kinh tế với gia đình nó. Trước kia không muốn, hiện tại chắc là cũng sẽ không nguyện ý.

Lâm Cảnh nghĩ đến đây, càng có thêm hảo cảm với Thẩm Niệm Thâm, anh nói: "Con tin là Thẩm Niệm Thâm không cần con trợ giúp, nếu chút năng lực này cậu ta cũng không có, vậy thì không xứng với Điềm Điềm."

…

Tôn Điềm Điềm về đến nhà liền đi vào phòng ngủ.

Cô ném túi lên tủ đầu giường, tức giận nằm xuống giường.

Thẩm Niệm Thâm ở nhà chờ Tôn Điềm Điềm, nhưng anh đã dậy từ rất sớm, giờ phút này đang ngồi làm việc.

Thấy Tôn Điềm Điềm trở về một câu cũng không nói liền nằm lên giường, anh đứng dậy đi qua, "Làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?"

Nói xong anh ngồi xuống mép giường, giơ tay sờ trán Tôn Điềm Điềm.

Anh thấy cô vừa về liền nằm xuống giường, nghĩ là cô bị bệnh.

Tôn Điềm Điềm phồng má, "Đúng vậy, đau dạ dày."

Giận!

Thẩm Niệm Thâm nghe vậy, sắc mặt tức khắc ngưng trọng, anh đưa tay xoa bụng Tôn Điềm Điềm, "Sao lại bị đau dạ dày? Có phải không ăn sáng không?"

Lúc trước Thẩm Niệm Thâm đi làm thường hay bận đến không có thời gian ăn cơm, đến bây giờ thỉnh thoảng vẫn còn bị đau dạ dày, thế nên anh biết rõ cảm giác đau dạ dày là thế nào, anh phải lập tức dẫn Tôn Điềm Điềm đến bệnh viện kiểm tra.

Anh rất khẩn trương, nói: "Em chờ anh một chút, anh đi thay quần áo rồi lập tức dẫn em đến bệnh viện."

Anh nói xong liền đứng lên, Tôn Điềm Điềm bị bộ dáng khẩn trương của Thẩm Niệm Thâm chọc cười, lại rất cảm động, cô vội kéo anh lại, "Em trêu anh thôi, em không có đau dạ dày."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, ấn đường hơi nhăn lại, "Thật chứ?"

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, từ trên giường bò dậy, "Thật mà." Cô kéo tay Thẩm Niệm Thâm, nói: "Em đúng là có chút không thoải mái, nhưng là bị chọc tức."

Thẩm Niệm Thâm ngây ngốc, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy? Ở nhà đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tôn Điềm Điềm "ừm" một tiếng, càng nghĩ đến cô càng thấy rầu rĩ, một hồi lâu mới nói: "Ngày hôm qua em về nhà, hiếm khi anh trai cũng có ở nhà, em liền muốn tìm anh ấy nói một chút về dự án của chúng ta, muốn anh ấy đầu tư, kết quả anh của em căn bản đến nghe cũng không nghe liền phủ quyết."

Thẩm Niệm Thâm nghe vậy lại nhíu mày, "Em đi tìm anh trai của em sao?"

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Đúng vậy, em nghĩ dự án của chúng ta tốt như vậy, nếu anh trai đầu tư chúng ta cũng có thể kiếm được tiền."

Tôn Điềm Điềm vẻ mặt ngây thoe, rất là nghiêm túc mà phân tích.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, đôi mắt đen nhánh thâm thúy, thật lâu không nói gì.

Tôn Điềm Điềm thấy anh không nói lời nào, chớp chớp đôi mắt, “A Niệm, anh làm sao vậy?”

Thẩm Niệm Thâm trầm ngâm một lát, lúc này mới cầm lấy tay Tôn Điềm Điềm, cực kỳ nghiêm túc mà nói: “Điềm Điềm, không cần đi tìm anh trai của em.”

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, có chút khó hiểu, “Vì sao vậy?”

Cô đi tìm anh trai, là nghĩ nếu anh trai có thể giúp đỡ bọn họ, áp lực của Thẩm Niệm Thâm sẽ không lớn như vậy. Gần đây anh lại ba bốn giờ sáng mới ngủ, cô thấy rất đau lòng.

Thẩm Niệm Thâm nâng tay lên, ôn nhu sờ sờ đầu cô. Anh nhìn vào mắt cô, hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói một câu, “Em không cần lo lắng, anh sẽ có biện pháp, tin tưởng anh được không?”

Đúng như Lâm Cảnh nghĩ, Thẩm Niệm Thâm quả thật không muốn có bất cứ gút mắc kinh tế nào với gia đình Tôn Điềm Điềm.

Anh không muốn tình cảm của anh với Điềm Điềm bị trộn lẫn với những lợi ích. Anh chỉ muốn đơn giản ở bên Tôn Điềm Điềm, đơn giản mà yêu nhau, vậy là đủ rồi.

Tiền anh sẽ tự kiếm, Điềm Điềm anh sẽ tự nuôi.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời Thẩm Niệm Thâm nói, vội dùng sức gật đầu, “Đương nhiên là em tin anh.”

Ánh mắt của cô cực kỳ nghiêm túc, đôi mắt đen nhánh đặc biệt sáng rực.

Lúc này Thẩm Niệm Thâm mới cười cười, hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, đặc biệt ngoan ngoãn trả lời, “Vốn dĩ muốn ăn, nhưng em muốn trở về ăn với anh.”

Thẩm Niệm Thâm cười, xoa đầu cô, “Đi thôi, anh dẫn em ra ngoài.”

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, vui vẻ kêu, “Được, đi ăn sáng thôi.”

Cả người cô dựa lên Thẩm Niệm Thâm, anh thuận thế bế cô lên, Tôn Điềm Điềm nhanh chóng vòng tay ôm cổ, hai chân kẹp chặt eo anh.

Cô cười hì hì, tiến đến hôn lên môi Thẩm Niệm Thâm một cái.

Thẩm Niệm Thâm cười, cứ như vậy nâng mông Tôn Điềm Điềm ôm ngoài.

Ra tới phòng khách, anh đặt cô lên sô pha.

Tôn Điềm Điềm đột nhiên bị buông xuống, có chút ngây ngốc, tròn xoe đôi mắt, “Anh đi đâu vậy?”

Thẩm Niệm Thâm vừa cười vừa đi vào trong phòng, “Thay quần áo, đồ ngốc.”

Chương 96

Editor: Yang Hy.

Hai tháng trước khi trò chơi chính thức phát hành, mọi người gần như mỗi ngày đều tăng ca đến hai ba giờ sáng.

Thời tiết đã từ mùa hè tiến vào mùa đông, mọi người đều bọc trong lớp áo bông dày.

Mọi người đều gầy hơn rất nhiều so với lúc vừa mới gia nhập vào dự án, Tôn Điềm Điềm gầy đi trông thấy, Thẩm Niệm Thâm mỗi đêm ôm cô, sờ đến phía sau thấy toàn xương, anh liền đau lòng đến trắng đêm khó ngủ.

Đầu tháng mười hai, Tôn Điềm Điềm và nhóm bạn cùng phòng đã tốt nghiệp nửa năm tụ hội.

Tốt nghiệp nửa năm, mỗi người đều có cuộc sống mới của mình. Tạ Nghiên thi đậu nghiên cứu sinh, Gì Miêu trở thành nhân viên thuế, hơn nữa còn có một người bạn trai rất tốt với cô. Thay đổi lớn nhất chính là Trình Đóa, kết hôn không nói, hai tháng trước đã chính thức thăng chức thành mẹ.

Tôn Điềm Điềm cả đêm đều nhìn chằm chằm bụng Trình Đóa, nghĩ đến bên trong đang có một sinh mệnh nhỏ bé liền cảm thấy cực kỳ thần kỳ, cảm động không nói nên lời.

Bữa tụ hội này được định ra từ hai tháng trước, vốn hẹn nhau cơm nước xong liền đi ca hát, nhưng Trình Đóa hiện tại đang mang thai, quá ồn ào sẽ không tốt cho em bé, vì thế bốn cô gái dứt khoát lên núi ngâm suối nước nóng nói chuyện phiếm.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm gọi điện cho Thẩm Niệm Thâm, anh đang dẫn các đồng nghiệp ra bên ngoài ăn cơm.

Thẩm Niệm Thâm cầm điện thoại đi ra bên ngoài, vừa mới ấn nghe máy, giọng nói hưng phấn của Tôn Điềm Điềm truyền tới, "A Niệm! Đêm nay em không về nhà, anh không cần chờ em nhé."

Tôn Điềm Điềm thình lình nói một câu như vậy, Thẩm Niệm Thâm sửng sốt, "Em đi đâu?"

Tôn Điềm Điềm cực kỳ vui vẻ, "Em lên núi ngâm suối nước nóng với bọn Trình Đoá."

Cơm nước xong, Thẩm Niệm Thâm đi tính tiền, ra khỏi nhà hàng, Lương Kì và Lưu Hạ, Triệu Lộc thương lượng lát nữa đi chơi bóng thả lỏng một chút.

Gần đây mỗi ngày đều tăng ca, hôm nay hiếm khi được nghỉ nửa ngày.

"Mọi người đi chơi bóng đi, tôi về nhà ngủ." Không có Tôn Điềm Điềm, Chung Vân là cô gái duy nhất ở đây, gần đây mỗi ngày đều tăng ca, cô không còn tinh lực để đi chơi bóng với mấy người đàn ông này.

Lương Kì cười một tiếng, "Cũng đúng, chờ một chút, tôi gọi xe giúp cô."

Nói xong cậu đến bên đường gọi xe cho Chung Vân.

Chung Vân đi rồi chỉ còn lại bốn người đàn ông, bọn họ thương lượng đến sân vận động gần đó chơi một trận. Thương lượng xong, Lương Kì quay đầu lại nói với Thẩm Niệm Thâm, "Anh, ba chúng em đi chơi bóng đây."

Thẩm Niệm Thâm đang nhắn tin, dặn dò Tôn Điềm Điềm chú ý an toàn, lên tới núi thì gọi điện thoại cho anh báo bình an.

Nhắn xong anh mới ngẩng đầu, chạm rãi đi đến chỗ Lương Kì, "Tôi đi chung với các cậu."

Ba người đàn ông cả kinh, tròng mắt thiếu chút nữa đã rơi xuống.

Lưu Hạ: "Hôm nay anh không về với vợ sao?"

Thẩm Niệm Thâm cười nhẹ, "Hôm nay bị vứt bỏ rồi."

Anh đi về phía trước vài bước, "Đi thôi."

...

Lên tới núi, Tôn Điềm Điềm gọi điện cho Thẩm Niệm Thâm báo bình an.

Đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm vừa mới đánh bóng xong, anh cầm lấy điện thoại đi sang bên cạnh muốn nói chuyện với vợ một lát, kết quả tiểu nha đầu bên kia chơi quá hăng say, cao hứng phấn chấn nói một câu "Chồng ơi em tới rồi!", sau đó liền trực tiếp cúp máy.

Thẩm Niệm Thâm còn chưa kịp mở miệng nói nửa câu, anh vẻ mặt kinh ngạc, nhìn chằm chằm điện thoại bị ngắt máy sửng sốt nửa ngày - A, lúc này thật đúng là bị vứt bỏ hoàn toàn rồi...

Mấy cô gái hơn nửa năm không gặp mặt, mọi người đều rất cao hứng, dọc theo đường đi chỉ nói chuyện thôi cũng thấy cực kỳ vui vẻ.

Lên tới núi bọn họ liền đến thẳng khách sạn, sau khi nhận phòng liền chạy tới ngâm suối nước nóng.

Trình Đóa có thai không thể ngâm suối nước nóng, cô nàng liền ngồi trên ghế nói chuyện với các cô.

Tháng mười hai trời cực kỳ lạnh, vào suối nước nóng, dòng nước ấm áp chảy qua làn da, nháy mắt cả người đều cảm thấy ấm áp.

Tôn Điềm Điềm dựa lưng vào vách hồ, ngẩng cổ, nhìn bầu trời đêm đen nhánh trên đỉnh đầu, cô thoải mái cảm thán một câu, "Tớ còn chưa đến suối nước nóng với A Niệm."

Trình Đóa ở bên cạnh cười, "Thừa dịp hiện tại thời tiết lạnh, hai người các cậu dành chút thời gian đi đi."

Tôn Điềm Điềm thở dài, "Gần đây bận quá."

Tuy Tôn Điềm Điềm dọc theo đường đi đều rất vui vẻ, nhưng thật ra có thể nhìn thấy toàn bộ tinh thần trạng thái của cô đều có chút mỏi mệt. Trình Đóa đau lòng, nói: "Tớ thấy rồi, mặt cậu nhỏ bằng bàn tay luôn rồi."

Tôn Điềm Điềm cong môi, sờ sờ khuôn mặt, quay đầu lại nhìn Trình Đóa, "Gầy đi có phải càng đẹp mắt không?"

Vừa dứt lời, Tạ Nghiên ở đối diện nói, "Nhưng đừng gầy đi nữa, ngực sắp biến mất rồi!"

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, theo bản năng nhìn thoáng qua ngực mình, sau đó rất chột dạ mà biện giải, "... Chỗ nào không có, có mà..."

Nói xong còn cố ý ưỡn ngực lên.

Động tác này rơi vào mắt Tạ Nghiên, cô nàng không nhịn được liền bật cười.

Tôn Điềm Điềm: "... Đừng cười."

Thật ra cô cũng có phát hiện, vốn dĩ ngực cô đã nhỏ, gần đây lại gầy, ngực thật sự sắp không còn rồi, hu hu...

Tạ Nghiên cười một lát, sau đó nghiêm mặt nói: "Cậu ăn nhiều một chút đi, nửa năm không gặp đã gầy đi rất nhiều, Thẩm Niệm Thâm không chăm sóc tốt cho cậu."

Tôn Điềm Điềm: "Anh ấy chăm sóc cho tớ rất tốt, mỗi bữa đều bắt tớ ăn ít nhất hai chén cơm, không muốn ăn còn bị dạy dỗ nữa đấy." Dừng một chút, cô lại nói: "Có thể là này nửa năm này làm việc quá mệt mỏi."

Trình Đóa cười cười, cô nàng cúi người, sờ đầu Tôn Điềm Điềm, "Thật đáng thương."

Tôn Điềm Điềm quay đầu lại, cong cong đôi mắt, "Nhưng sắp kết thúc rồi, tháng sau trò chơi phát hành là có thể nghỉ ngơi một chút."

Trình Đóa nhìn Tôn Điềm Điềm, trong mắt mang theo sự thưởng thức không chút nào che dấu, bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Điềm Điềm, có đôi khi tớ thật sự rất bội phục cậu."

Tôn Điềm Điềm cười, "Như thế nào?"

Trình Đóa nói: "Tớ nhớ rõ năm nhất lần đầu tiên gặp cậu, lúc ấy ông nội cậu, ba mẹ, còn có tài xế đưa cậu tới trường, một mình cậu đem theo ba túi hành lý lớn, bên trong toàn bộ là giày túi quần áo xinh đẹp, hơn nữa tất cả đều là hàng hiệu, lúc ấy tớ liền nghĩ, ôi, thiên kim đại tiểu thư, tính tình khẳng định rất xấu."

Tôn Điềm Điềm vẻ mặt kinh ngạc, ngay sau đó lại nhịn không được cười, "Trời, ấn tượng đầu của cậu về tớ tệ như vậy sao?"

"Thật ra tớ cũng giống vậy." Gì Miêu đối diện cũng cười nói: "Lần đầu tiên gặp tớ liền cảm thấy cậu căn bản không phải người cùng thế giới với bọn tớ, khẳng định rất khó tiếp xúc."

Tạ Nghiên cười ha ha, "Lúc đầu chúng tớ còn nói xấu cậu, đi học thôi mà, tài xế giúp việc trong nhà đều tới, giống như hộ tống công chúa đi tuần vậy, quá khoa trương."

Tôn Điềm Điềm oa oa kêu to, vẻ mặt oan uổng, "Trời ơi, đều do ba mẹ tớ cả, vốn dĩ tớ muốn tự đến trường, kết quả hai người bọn họ còn kích động hơn tớ, mẹ là khoa trương nhất, đem tất cả quần áo trong tủ nhét hết vào túi, chăn bông cũng là mẹ tớ chuẩn bị."

Thật ra trước kia Tôn Điềm Điềm không nghĩ tới mình có thể thi đậu đại học tốt như vậy, mặc dù là khoa nghệ thuật, nhưng vì trường tốt nên điểm văn hóa cũng không thấp, thời điểm thư thông báo trúng tuyển gửi đến, ba mẹ còn kích động hơn cô, cho nên hôm khai giảng cả nhà đều đến đưa cô đi.

Trình Đóa nói: "Nhưng sau khi tiếp xúc với cậu mới phát hiện cậu thật sự rất tốt, không có tính tình đại tiểu thư, mỗi ngày đều vui tươi hớn hở, đặc biệt đáng yêu."

Tạ Nghiên cực kỳ tán đồng gật đầu, "Chính là, đơn thuần như một đứa ngốc."

Tôn Điềm Điềm bật cười, "Cậu đang khen hay là mắng tớ vậy."

Tạ Nghiên: "Khen! Đương nhiên là khen!"

Trình Đóa cười cười, lại nói: "Sau đó cậu ở bên Thẩm Niệm Thâm, nói thật, đừng nói là người khác, ngay cả tớ cũng cảm thấy hai người các cậu sẽ không được lâu dài, dù sao thì lúc ấy hai người chênh lệch thật sự quá lớn, một thiên kim tiểu thư, một tên nhà nghèo. Cho nên sau đó nhìn thấy cậu vì Thẩm Niệm Thâm chịu nhiều khổ cực như vậy, đi làm công với anh ấy, ở một chỗ vừa cũ vừa tệ, yêu xa hai năm, anh ấy bận làm việc không có thời gian ở bên cậu, thậm chí đôi khi còn không có thời gian gọi điện thoại cho cậu, cậu cũng không hề phát giận."

Dừng một lát, lại nói tiếp: "Tớ còn nhớ rõ thời điểm Thẩm Niệm Thâm vừa mới đi làm, nghỉ hè cậu đi tìm anh ấy, máy bay bị hoãn, xuống máy bay lại kẹt xe, một mình cậu kéo hành lý đi ngồi tàu điện ngầm, đi rất xa mới tìm được nhà Thẩm Niệm Thâm, kết quả anh ấy lại không có ở nhà, lúc cậu gọi điện đến khóc với tớ, tớ vừa đau lòng, vừa rất bội phục cậu. Rồi đến năm tư, cậu chạy tới thành phố Z tìm Thẩm Niệm Thâm, không có người nhà không có bạn bè, đến làm phẫu thuật cũng là một mình ở bệnh viện... Lúc ấy tớ nói với Hứa Lệ, nếu là tớ, khẳng định đã sớm không kiên trì được mà chia tay rồi, quá ủy khuất."

Trình Đóa nói, bỗng nhiên cảm thấy rất chua xót, "Thẩm Niệm Thâm đời trước nhất định đã làm rất nhiều chuyện tốt mới có thể gặp được một cô gái tốt như cậu."

Tôn Điềm Điềm cong môi, vô cùng nghiêm túc mà nói: "Là tớ làm rất nhiều chuyện tốt mới gặp được một người tốt như A Niệm."

Tất cả mọi người nhìn thấy cô trả giá vì Thẩm Niệm Thâm, nhưng mà không có ai nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm trả giá vì cô. Tất cả mọi thứ anh làm đều là vì cô.

Trình Đóa cười cười, "Đúng vậy, hai người các cậu đều rất tốt."

Tạ Nghiên bơi từ phía đối diện tới, kéo tay Tôn Điềm Điềm, "Điềm Điềm, khi nào cậu với Thẩm Niệm Thâm làm tiệc rượu vậy?"

Tôn Điềm Điềm cười híp mắt, "Tớ cũng không biết, phải xem A Niệm đã."

Buổi tối, mấy cô gái thức trắng đêm nói chuyện, nằm ở trên giường cũng không thấy buồn ngủ. Ngày tháng như trôi về thời đại học, khi đó các cô cũng thường xuyên nằm trên giường nói chuyện sau khi phòng ngủ tắt đèn, lúc đó mỗi ngày đều đơn giản lại hạnh phúc.

Tôn Điềm Điềm và Trình Đóa ngủ cùng một giường, cô nhịn không được sờ sờ bụng Trình Đóa, rất tò mò hỏi cô nàng: "Cảm giác làm mẹ thế nào?"

Trình Đóa cười cười, "Tớ cũng không biết nói sao, rất vui nhưng lại có chút khẩn trương."

Cô nàng nhìn Tôn Điềm Điềm, cười nói: "Cậu với Thẩm Niệm Thâm cũng mau kết hôn đi, đã bốn năm rồi, mưa gió đều đã trải qua, động tác còn không nhanh bằng tớ với Hứa Lệ."

Tôn Điềm Điềm nói: "Chờ qua khoảng thời gian này đã, gần đây quá khẩn trương, cũng không có tâm tư nghĩ đến những chuyện đó."

Trình Đóa cười nhẹ, "Nhìn không ra cậu cuồng công việc đấy."

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, có chút tự hào, "Công việc của tớ nhiều lắm đó."

Tạ Nghiên ở giường đối diện lập tức bổ sung một câu, "Công việc nhiều làm ngực cậu phẳng luôn rồi."

Tôn Điềm Điềm bật cười, cầm gối ném sang Tạ Nghiên, "Tạ Nghiên cậu thật phiền."

Mấy cô gái tức khắc nở nụ cười, trong phòng quanh quẩn tiếng cười vui vẻ.

...

Ngày hôm sau, sáng sớm các cô đã xuống núi, Tôn Điềm Điềm trực tiếp chạy về phòng làm việc.

Mọi người đều đang làm việc, thấy Tôn Điềm Điềm trở về, Lương Kì cười nói giỡn, "Ai da, chị dâu trở lại rồi, hôm qua chị không ở nhà, người nào đó thật là *cô chẩm nan miên[1]*."

***[1] Cô chẩm nan miên**: Trằn trọc ngủ một mình.*

Thẩm Niệm Thâm vừa lúc cầm tách cà phê từ phòng bếp đi ra, nghe thấy Lương Kì nói, khóe miệng hơi cong, "Cậu có vẻ nhàn nhỉ? Ngày hôm qua tôi kêu cậu thay đổi thiết kế cấp độ, đã sửa xong chưa?"

Lương Kì lập tức ngậm miệng, nhanh chóng cúi đầu làm việc.

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm chạy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, bắt lấy cổ tay anh, nhỏ giọng hỏi: "Rất nhớ em sao?"

Thẩm Niệm Thâm cười nhẹ, "Không có."

Tôn Điềm Điềm che miệng cười, "Anh cứ mạnh miệng đi."

Cô buông Thẩm Niệm Thâm ra, đi về bàn làm việc của mình, mở máy tính chuẩn bị làm việc.

Thẩm Niệm Thâm cũng trở lại vị trí, qua một lát, anh cầm bút đi đến bên cạnh Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm ngẩng đầu nhìn anh, "Làm sao vậy?"

"Em mở cảnh chiến đấu mà hôm qua đã vẽ đi."

"Ồ, em mở liền." Tôn Điềm Điềm nhanh chóng thao tác.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở phía sau Tôn Điềm Điềm, một tay chống trên bàn, một tay khác cầm bút chỉ vào một cảnh, "Cái này có thể xử lý một chút không? Không thể hoàn thành chương trình được."

Tôn Điềm Điềm nhìn nhìn, gật đầu, "Không có vấn đề, em lập tức sửa liền."

Cô quay đầu lại, "Còn gì không?"

"Tạm thời không có." Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, giơ tay sờ đầu, thấp giọng nói: "Vất vả rồi."

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, vươn tay về phía anh, "Ông chủ có thể tăng lương không?"

Thẩm Niệm Thâm cười, "Buổi tối trở về rồi nói."

Anh nói xong liền xoay người về chỗ.

Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm, chớp chớp mắt, buổi tối trở về nói... Sao cô cảm thấy người nào đó hình như đang ám chỉ với cô cái gì đó.

Chương 97

Editor: Yang Hy.

Buổi tối tan tầm, đã là 12 giờ đêm. Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm về trễ nhất, lúc anh ngẩng đầu, Tôn Điềm Điềm còn ghé vào bàn nghiêm túc vẽ tranh, cô thường hay giơ tay xoa đôi mắt, vẻ mặt mỏi mệt.

Thẩm Niệm Thâm đau lòng, đứng dậy đi qua, "Đừng vẽ nữa, chúng ta về nhà đi."

"Em về liền, còn một chút nữa thôi." Tôn Điềm Điềm cũng không ngẩng đầu, cô tập trung vẽ tiếp.

Thẩm Niệm Thâm cứ như vậy đứng bên cạnh cô mười phút, nhìn bộ dáng hết sức chuyên chú, nhìn sườn mặt gầy ốm của cô.

Anh cứ đứng ở đó, đôi mắt đen nhánh ánh mắt thâm thúy, giống như muốn khắc sâu bộ dáng Tôn Điềm Điềm giờ phút này vì anh mà nỗ lực vào trong lòng.

Mười phút sau, Tôn Điềm Điềm rốt cuộc cũng sửa xong một chút nội dung cuối cùng, cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngửa đầu cười tủm tỉm nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Rốt cuộc cũng sửa xong rồi."

Vừa dứt lời, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên cúi người, bàn tay lớn giữ gáy, cúi đầu hôn xuống môi cô.

Tôn Điềm Điềm chớp chớp đôi mắt, không chờ cô phản ứng lại, Thẩm Niệm Thâm đã buông cô ra, anh nhìn cô, ánh mắt rất phức tạp, ôn nhu lại tràn ngập đau lòng.

Tôn Điềm Điềm cong mắt cười, "Anh chờ em một chút, em rửa tay rồi chúng ta về."

Thẩm Niệm Thâm "ừm" một tiếng, "Được."

Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm rời khỏi phòng làm việc liền trực tiếp về nhà.

Thời tiết quá lạnh, ở bên ngoài lâu không được.

Về nhà tắm rửa xong, Tôn Điềm Điềm liền chui vào trong ổ chăn, Thẩm Niệm Thâm còn đang ngồi ở bàn xử lý công việc, Tôn Điềm Điềm nằm trong chăn, câu được câu không nói chuyện với Thẩm Niệm Thâm, "Anh biết không, Trình Đóa đã sắp sinh em bé rồi."

Thẩm Niệm Thâm còn chưa nghe Hứa Lệ nói qua, có chút kinh ngạc, "Nhanh vậy sao?"

"Đúng vậy, mấy hôm trước vừa mới kiểm tra." Tôn Điềm Điềm nhìn trần nhà, cực kỳ cảm khái, "Trình Đóa thật lợi hại, công việc cũng làm rất tốt, sinh em bé cũng không chậm trễ."

Lúc trước Tôn Điềm Điềm vốn định mời Trình Đóa cùng gia nhập dự án của bọn họ, nhưng Trình Đóa vừa tốt nghiệp liền tự mình mở một cơ sở đào tạo nghệ thuật, lúc mới bắt đầu không có danh tiếng cũng phải gian nan một khoảng thời gian ngắn, nhưng chỉ qua nửa năm, bởi vì biết cách kinh doanh, số lượng học viên bắt đầu tăng lên. Hiện giờ cũng coi như là tình yêu và sự nghiệp đều đạt được, qua mấy tháng nữa còn có thể thêm một bảo bối.

Cô nghĩ, bỗng nhiên trở mình, ghé vào mép giường nhìn Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, anh có thích em bé không?"

Thẩm Niệm Thâm cười, "Anh thích em."

Tôn Điềm Điềm cong cong khóe miệng, cô lại nằm xuống gối, nhìn chằm chằm trần nhà một lát, "Tối hôm qua bọn họ hỏi hai chúng ta khi nào làm tiệc rượu đấy."

...

Ngày mười bốn tháng một, tèo chơi mà bọn họ tốn cả nửa năm để làm rốt cuộc cũng được phát hành.

Nhưng mà tình huống cũng không quá lạc quan, một cái trò chơi mới từ trên trời rơi xuống muốn cướp thị trường thật là một chuyện rất khó. Số người chơi trong nửa tháng cho thấy xu hướng tăng rất chậm, và hầu hết là người chơi miễn phí.

Kể từ khi trò chơi phát hành, gần như mỗi một ngày đều đốt tiền, server phải bỏ tiền, nhà cung cấp băng thông cũng thu phí, hoạt động tuyên truyền mỗi ngày đều phải bỏ tiền... Trong khoảng nửa tháng, mỗi ngày đều mất tiền, tiền trôi như nước chảy.

Mỗi ngày Tôn Điềm Điềm ghé vào trước máy tính khẩn trương nhìn chằm chằm số liệu, buổi sáng ngày đó, cô nghe thấy Lưu Hạ nói với Thẩm Niệm Thâm: "A Niệm, tiền mặt của chúng ta đã tiêu hết rồi."

Vì dự án này, Thẩm Niệm Thâm đã đem toàn bộ tiền mà anh vất vả hai năm đi làm tiêu hết vào đây, áp lực của anh lớn hơn ai hết.

Nhưng anh chỉ "ừ" một tiếng, cực kỳ bình tĩnh mà nói: "Tôi biết rồi."

Nói xong anh liền đứng lên, đi ra ngoài.

Lúc Tôn Điềm Điềm tìm thấy Thẩm Niệm Thâm, anh đang đứng trên sân thượng hút thuốc, một mình đứng trong cơn gió lạnh, nhìn phương xa, bóng dáng cô tịch nói không nên lời.

Tôn Điềm Điềm đi qua, giơ tay lấy điếu thuốc trong miệng anh xuống, "Anh đã đồng ý với em là không hút thuốc nữa mà."

Thẩm Niệm Thâm cổ họng đau rát, nhìn cô, sau một lúc lâu mới nói một câu, "Rất xin lỗi."

Tôn Điềm Điềm dụi tàn thuốc lên tường rồi ném vào thùng rác bên cạnh, cô trở lại, cúi đầu giữ chặt tay Thẩm Niệm Thâm.

Cô muốn nói chút gì đó, nhưng nhất thời lại không biết mở miệng thế nào, vì thế cô cứ như vậy nắm tay Thẩm Niệm Thâm, lẳng lặng đứng đó với anh.

Gió lạnh thổi rào rạt bên tai, hai người không ai nói lời nào.

Tôn Điềm Điềm cúi đầu, Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, thật lâu sau, bỗng nhiên nói: "Điềm Điềm, nếu anh lại trở nên hai bàn tay trắng thì phải làm sao?"

Tôn Điềm Điềm nghe vậy liền ngẩng đầu, ánh mắt trong vắt, rất bình tĩnh mà nói: "Vậy thì bắt đầu lại, dù sao em vĩnh viễn đều ở bên anh."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, bỗng nhiên bật cười, anh nâng tay lên, ôn nhu sờ đầu cô, thấp giọng nói: "Nếu lại quay về những ngày tháng khổ cực trước kia thì phải làm sao?"

Tôn Điềm Điềm dựa vào lòng Thẩm Niệm Thâm, đôi tay ôm lấy eo anh, cô ngửa đầu, cong cong mi mắt mà cười, "Không sao, cũng đâu phải là chưa từng trải qua. Hoen nữa, em cũng không cảm thấy trước kia vất vả, chỉ cần có thể ở bên anh dù thế nào cũng rất hạnh phúc."

Nói xong cô liền cười rộ lên, nụ cười ôn nhu như ánh sáng chiếu vào mùa đông, có thể hòa tan con tim của người ta.

Thẩm Niệm Thâm nhìn nụ cười trên mặt Tôn Điềm Điềm, bỗng nhiên nội tâm bình tĩnh lại. Anh ôm lấy cô, cúi đầu hôn nhẹ lên trán một chút, thấp giọng nói: "Cảm ơn em, Điềm Điềm."

Thẩm Niệm Thâm từ nhỏ đã gặp rất nhiều khó khăn, các loại suy sụp lớn lớn bé bé đã cùng anh trải qua thời thiếu niên, bởi vì không có người dựa vào, anh đều phải cắn răng chịu đựng bất cứ tình huống nào. Gia đình sụp đổ, những sự chỉ trỏ ác ý xung quanh, ở trường bị bạn học cô lập bị giáo viên làm nhục, bà ngoại sinh bệnh, kiếm tiền nuôi gia đình... Trong quá khứ hai mươi năm, suy sụp và cực khổ tràn ngập cả cuộc sống của anh.

Có lẽ là trải qua quá nhiều suy sụp, cho nên chẳng sợ trời sập xuống, anh vẫn có thể tự mình khiêng lên.

Nhưng có thể tự mình khiêng không đại biểu là anh không mệt, mấy năm nay có Tôn Điềm Điềm, anh mới cảm thấy mình không cô đơn. Bất luận anh chịu đựng cái gì, bất luận lúc trước anh bần cùng cỡ nào, cô đều luôn ở bên anh. Vô số đêm anh mệt đến không chống đỡ nổi, nhìn cô gái an ổn nằm trong lòng mình, nội tâm anh liền bị sự ấm áp và hạnh phúc lấp đầy.

Anh biết, dù tương lai thế nào, Điềm Điềm vẫn sẽ ở bên anh, những ngày tháng cô độc bất lực sẽ không bao giờ có.

Chẳng sợ cái gì cũng không có, cái gì cũng mất đi, anh còn có Điềm Điềm. Như vậy là đủ rồi.

...

Vào cuối tháng một, Thẩm Niệm Thâm đến thành phố Z công tác.

Khi đó tiền mặt đã không đủ để chống đỡ thêm một ngày nữa, tất cả mọi người đều lâm vào tuyệt vọng.

Lưu Hạ ở bên ngoài hút rất nhiều thuốc, lúc về, hắn nói, "Nếu hôm nay còn không lấy được tiền, dự án này của chúng ta sẽ kết thúc."

Hai chữ kết thúc nghe cực kỳ đơn giản, nhưng lại đại biểu cho nỗ lực của mọi người tâm huyết nửa năm qua đều uổng phí, số tiền mà Thẩm Niệm Thâm vất vả hai năm cũng không còn.

Tất cả mọi người đều khóc, ngay cả Lưu Hạ và Lương Kì cũng đỏ bừng hốc mắt.

Tôn Điềm Điềm lại không khóc, cô ngồi ở đó, không biết vì sao, cô lại rất tin tưởng Thẩm Niệm Thâm.

Ngày đó vừa lúc là sinh nhật Thẩm Niệm Thâm, bên ngoài tuyết rơi rất lớn.

Tôn Điềm Điềm rời khỏi phòng làm việc, ngồi trong sân đắp người tuyết.

Ngồi xổm trên nền tuyết hơn ba tiếng, cô đắp hai người tuyết nhỏ hôn nhau, một người là Thẩm Niệm Thâm, một người là cô.

Cô nhìn chằm chằm một lát, cầm lòng không đậu mà cong khóe môi.

Cô lấy di động ra, chụp một bức ảnh rồi gửi cho Thẩm Niệm Thâm:【A Niệm, sinh nhật vui vẻ ^_^】

Buổi sáng hôm sau Thẩm Niệm Thâm trở về.

Tối hôm qua tất cả mọi người đều ở lại phòng làm việc không rời đi, cửa phòng từ bên ngoài đẩy vào, tất cả mọi người đều giật mình, Lưu Hạ và Lương Kì gần như đồng thời mở miệng, "Thế nào?! Có phải chúng ta không xong rồi không?"

Thẩm Niệm Thâm cười, thần sắc vô cùng nhẹ nhàng, "Có thể mong chờ điều gì tốt đẹp một chút không, vừa mới bắt đầu đã mong kết thúc rồi sao?"

Lời này vừa nói ra, giống như một cây kim đâm vào tim.

Lưu Hạ kích động đến đột nhiên đứng lên, "Cậu lấy được nguồn tài chính rồi sao?!"

Thẩm Niệm Thâm cười, "ừ" một tiếng, ánh mắt quét về phía mọi người trong phòng làm việc, "Mưa gió vẫn còn, mọi người tiếp tục nỗ lực."

Chỉ một thoáng, toàn bộ phòng làm việc an tĩnh đến không có chút âm thanh.

Niềm vui tới quá đột nhiên, mọi người trong một chốc còn chưa thoát khỏi sự tuyệt vọng, một đám mở to hai mắt ngây ngốc nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Cuối cùng không biết là ai đột nhiên hét lên một tiếng, ngay sau đó tất cả mọi người đều hưng phấn cười ha hả. Lưu Hạ đặt tay lên bả vai Thẩm Niệm Thâm, cười đến nheo mắt lại, "Tôi biết cậu nhất định có thể lấy được mà! Cậu là ai, Thẩm Niệm Thâm, là người mà trước kia ngân hàng đầu tư của chúng ta công nhận là IQ và EQ cao, năng lực làm việc rất tuyệt vời!"

Thẩm Niệm Thâm cười nhẹ, "Phải không? Vừa rồi là ai còn vẻ mặt tuyệt vọng vậy?"

Lưu Hạ sờ mũi, cười hắc hắc một tiếng, "Không phải là tôi khẩn trương sao."

Thẩm Niệm Thâm cười một cái, nhìn lướt qua phòng làm việc, "Điềm Điềm đâu?"

"Lên núi thắp hương rồi."

Lúc Thẩm Niệm Thâm từ trên lầu đi xuống, Tôn Điềm Điềm vừa mới từ bên ngoài trở về, cô mặc chiếc áo lông vũ màu đen, khuôn mặt nhỏ đông lạnh đến đỏ bừng. Cô vừa xoa mặt vừa cúi đầu đi đường, cũng không phát hiện Thẩm Niệm Thâm đứng ở phía trước, thẳng đến khi đầu đâm vào ngực anh.

Cô ai da một tiếng, còn chưa kịp ngẩng đầu đã bị ôm chặt lấy, tiếng cười của Thẩm Niệm Thâm từ đỉnh đầu truyền đến, "Không nhìn đường sao?"

Tôn Điềm Điềm kinh ngạc ngẩng đầu, "Anh về từ khi nào vậy?"

"Vừa về." Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm dừng trên khuôn mặt đỏ bừng của Tôn Điềm Điềm, anh đau lòng sờ mặt cô, "Nghe nói em lên núi thắp hương."

Nhắc tới chuyện này Tôn Điềm Điềm liền rất kích động, cô vội vàng lấy sợi tơ đỏ treo đồng xu từ trong túi ra, "Đây là em cầu giúp anh đó, có thể phù hộ anh bình an mọi chuyện suôn sẻ."

Nói xong anh liền nhét vào tay Thẩm Niệm Thâm, "Anh nhớ phải mang theo bất cứ lúc nào đấy."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, "Được."

Anh nắm chặt đồng xu kia trong lòng bàn tay.

Tôn Điềm Điềm cười khanh khách nhìn anh, "Sư thầy trong miếu nói anh sẽ phát đạt."

Thẩm Niệm Thâm không khỏi nở nụ cười, "Em có tin không?"

Tôn Điềm Điềm cong cong khóe miệng, lộ ra hai cái lúm đồng tiền xinh đẹp bên má, "Em không tin số mệnh, nhưng em tin anh."

...

Thẩm Niệm Thâm thành công lấy được nguồn vốn từ A Luân, rốt cuộc bọn họ cũng thoát khỏi trạng thái lo lắng mỗi ngày vì tài chính.

Khởi nghiệp lại tiến vào giai đoạn mới, mỗi ngày Thẩm Niệm Thâm đều ngồi chủ trì công việc, xem xét mỗi một số tiền bỏ ra.

Trò chơi đã phát hành, kế tiếp chính là marketing và tạo ra điểm bắt mắt để nhanh chóng chiếm lĩnh được thị trường.

Nói thì đơn giản, nhưng lúc làm thì lại không dễ dàng.

Nhưng dưới tình huống lực cạnh tranh ở thị trường lớn như vậy, Thẩm Niệm Thâm dẫn dắt đoàn đội chém giết ra một con đường máu.

Ngày mười bốn tháng hai, trò chơi đã ra phát động sự kiện Lễ Tình Nhân, ngay hôm đó, lưu lượng server nháy mắt bùng nổ.

Thẩm Niệm Thâm lập tức bắt lấy cơ hội này, thuận thế tuyên truyền cho trò chơi, trong lúc nhất thời《Đại Đườngthịnh thế》nháy mắt chiếm cứ đầu bảng xếp hạng các trò chơi lớn, chỉ cần lên mạng, gần như các trang mạng xã hội lớn đều có thể nhìn thấy tranh tuyên truyền của trò chơi.

Đến tám tháng, trò chơi đã đạt tới sự rầm rộ chưa từng có, gần như là toàn cư dân mạng đều đang chơi trò chơi này, trong thời gian nửa năm ngắn ngủn, lợi nhuận đã vượt qua ngàn vạn đôla.

Tôn Điềm Điềm từng chạy đi ngồi tàu điện ngầm, cả trăm người trên xe, gần như có một nửa số người đang chơi trò chơi của bọn họ.

Sự rầm rộ đó, lúc đầu khởi nghiệp bọn họ hoàn toàn không có lường trước được cục diện này, dù sao lúc trước cái dự án này bởi vì thiếu nguồn vốn mà thiếu chút nữa đã xong đời.

Sau khi trò chơi bùng nổ, mấy nhà đầu tư trước đó đã cự tuyệt đều chủ động tìm tới cửa muốn đầu tư.

Lúc trước Thẩm Niệm Thâm vì lấy được đầu tư, anh đã cầu xin rất nhiều người, đã từng vì chờ một nhà đầu tư mà đứng đợi dưới trời tuyết một ngày một đêm, nhưng khi đó căn bản không có người xem trọng. Thị trường rất nguy hiểm, ai cũng không tin một đoàn đội nhỏ mới ra đời có thể sống sót trong hoàn cảnh cạnh tranh kịch liệt như vậy.

Nhưng sự thật đã chứng minh, Thẩm Niệm Thâm làm được.

Những ông chủ lúc trước hoàn toàn khinh thường nhìn lại bây giờ đều hận không thể quay ngược thời gian, dù sao ai cũng không nghĩ tới trò chơi của một đoàn đội nhỏ có thể hot đến nước này.

Tần Hiện, người có ánh mắt độc đáo lúc ấy đã đầu tư cho Thẩm Niệm Thâm, nhờ vậy mà kiếm được một số tiền rất lớn.

Đoàn đội nhỏ sáu người lúc trước bây giờ đã trở thành một công ty rất có quy mô.

Những người khi đó cùng nhau vất vả gây dựng sự nghiệp bây giờ đều giữ chức vị cao, còn Tôn Điềm Điềm công thành lui thân rời khỏi công ty.

Hiện giờ công trạng của công ty đúng là phát triển không ngừng, Thẩm Niệm Thâm mỗi ngày đều rất bận, Tôn Điềm Điềm lại cực kỳ thanh nhàn, mỗi ngày đều ở trong nhà vẽ truyện tranh.

Cũng không biết là ai truyền ra, nói hoạ sĩ của《Đại Đường thịnh thế》là cô, bút danh cô lấy để vẽ tranh trên mạng cũng nổi tiếng, những truyện tranh không người hỏi thăm trước kia cũng đột nhiên được theo dõi, kiếm lời không ít.

Tôn Điềm Điềm nhìn tiền nhuận bút của mình đột nhiên tăng nhanh, có cảm giác như đang trên mây.

Mỗi ngày Thẩm Niệm Thâm về nhà, Tôn Điềm Điềm đều đặc biệt cao hứng kể với anh mình kiếm được bao nhiêu tiền hôm nay, Thẩm Niệm Thâm mỗi khi nghe đều nhịn không được cười, "Lúc trước cho em cổ phần cũng không thấy em cao hứng như vậy."

Tôn Điềm Điềm cười hì hì, "Không giống nhau mà."

Truyện tranh mới là sự nghiệp của cô.

Thật ra năm nay Thẩm Niệm Thâm cũng mới 25 tuổi, nhưng anh lại giống như đã trải qua một thế kỷ dài lâu. Anh thường hay nghĩ, nếu không có Tôn Điềm Điềm từ đầu đến cuối ở bên, có lẽ ở một thời điểm nào đó anh đã từ bỏ rồi.

Lúc trước mang theo một ngàn đồng một mình đến thành phố Z xin việc, ở trong căn phòng trọ cho thuê mốc meo cũ nát, gần như mỗi ngày đều làm việc đến ba bốn giờ sáng, thậm chí còn thường hay bận từ đêm khuya cho đến hừng đông. Khi đó anh thường đứng ở trước cửa sổ, nhìn ngọn đèn đường mà nghĩ: Sớm muộn gì cũng có một ngày, anh phải đứng ở trung tâm của thành phố phồn hoa kia.

Hiện giờ tuy rằng không phải đặc biệt thành công, nhưng ít ra nó cũng coi như là một khởi đầu.

Sau thành công lớn của《Đại Đường thịnh thế》, Thẩm Niệm Thâm lại dẫn dắt đoàn đội phát triển một trò chơi hẹn hò, chính thức ra mắt vào Lễ Tình Nhân năm sau, có《Đại Đường thịnh thế》làm cơ sở, trò chơi này lại thành công lớn, chỉ khác đối tượng của trò chơi này là con gái.

Công ty của Thẩm Niệm Thâm liên tục phát triển hai trò chơi, cả hai đều thành công lớn, trong lúc nhất thời dẫn tới truyền thông tranh nhau đưa tin, Thẩm Niệm Thâm càng bị thổi đến ba hoa chích choè, cái gì mà thương nhân trời sinh, thiên tài thương giới.

Tôn Điềm Điềm mỗi khi nhìn thấy những tin tức đó, trong lòng đều cảm thấy chua xót.

Làm gì có thiên tài, mỗi một bước đi của Thẩm Niệm Thâm, mỗi một dấu chân đều lưu lại sự vất vả và mồ hôi của anh, vô số đêm anh phải thức trắng không ngủ để làm việc, anh phải trả giá rất nhiều để bước được trên con đường thành công.

...

Cuối tuần, sinh nhật của Tạ Tuân, cậu cùng Lâm Tuấn và một đám bạn đến câu lạc bộ chơi bài, lúc rời khỏi đã là 11 giờ tối.

Đám người đang thương lượng đi chỗ nào ăn khuya, Tạ Tuân có chút phiền muộn, tầm mắt thoáng nhìn ra ngoài lại thấy có một bóng dáng rất quen thuộc.

Thẩm Niệm Thâm một thân tây trang đen cắt may tinh xảo, đoàn người đi phía sau cũng mặc tây trang mang giày da, giám đốc câu lạc bộ cung kính đẩy cửa ra cho anh, mặt đầy ý cười, "Thẩm tổng đi thong thả."

Thẩm Niệm Thâm thân hình cao lớn, anh bước xuống bậc thang, có một chiếc xe hơi màu đen dừng lại ven đường, tài xế thấy anh đi tới, lập tức cung kính mở cửa sau ra.

Thẩm Niệm Thâm hơi cúi người, ngồi vào trong.

Xe hơi rất nhanh liền biến mất vào bóng đêm.

Lâm Tuấn đứng ở bậc thang của câu lạc bộ, dùng sức xoa nhẹ đôi mắt, "Mẹ nói, tao không nhìn lầm chứ? Đó là Thẩm Niệm Thâm sao?"

Chương 98

Editor: Yang Hy.

Lâm Tuấn đã từng nói Thẩm Niệm Thâm ăn cơm mềm trước mặt rất nhiều người ở sinh nhật hai mươi tuổi của Tôn Điềm Điềm, lúc ấy Thẩm Niệm Thâm cũng ở đó, Hứa Lệ thiếu chút nữa đã đánh nhau với hắn.

Giờ phút này nhìn thấy tư thế của Thẩm Niệm Thâm, hắn sợ tới mức tròng mắt muốn rớt xuống đất.

Mấy năm không gặp, Thẩm Niệm Thâm đã thay đổi đến như vậy sao?

Hắn không thể tin được, quay đầu lại nói: "Tao mẹ nó hoa mắt phải không?"

"Không phải hoa mắt đâu, đó chính là Thẩm Niệm Thâm." Một cậu bạn nghiêm túc trả lời hắn, lại tiếp tục nói: "Mày còn không biết sao, game Đại Đường thịnh thế là do công ty Thẩm Niệm Thâm phát triển đó."

"Mẹ nó, thật hay giả vậy?" Lâm Tuấn cũng có chơi game, nhưng không có chú ý những thứ bên ngoài, cho nên hoàn toàn không biết ông chủ sau lưng công ty game này là Thẩm Niệm Thâm.

Tên sinh viên nghèo lúc trước giao thức ăn đâu rồi?

Cậu bạn gật đầu, lại nói: "Hơn nữa, theo nguồn tin của tao, hình như sang năm Thẩm Niệm Thâm sẽ cho ra kế hoạch làm nền tảng cho kinh doanh điện tử, tao thấy anh ta đang để mắt đến miếng thịt Internet này rồi."

"Mẹ nó! Trâu bò vậy sao?" Lâm Tuấn vẫn là không thể tin được, nói: "Anh ta lấy tiền từ đâu ra vậy? Có phải nhà Điềm Điềm giúp anh ta không?"

"Không có." Cậu bạn nói: "Thằng em họ của tao hiện tại đang làm ở công ty Thẩm Niệm Thâm, lần trước nó nói với tao không ít chuyện Thẩm Niệm Thâm phải trải qua lúc khởi nghiệp, hiện tại nó xem anh ta như thần tượng rồi."

Tạ Tuân vẫn luôn đứng bên cạnh không nói gì, con ngươi đen nhánh một mảnh sâu thẳm, đôi mắt trước sau nhìn chằm chằm hướng Thẩm Niệm Thâm rời đi, không biết suy nghĩ cái gì.

Thời điểm Dương Minh nói ra lời này, cậu mới hơi hơi hoàn hồn, thu hồi tầm mắt, ánh mắt nặng nề, thấp giọng hỏi một câu, "Trải qua cái gì?"

Dương Minh nói: "Không phải năm ba anh ta đã xin tốt nghiệp sao, làm việc ở ngân hàng đầu tư hai năm, nghe nói hai năm đó anh ta đặc biệt liều mạng, gần như mỗi ngày đều tăng ca đến hai ba giờ sáng, đến sáu giờ lại rời giường đi làm, hình như có một lần đi uống rượu với khách hàng, kết quả uống đến xuất huyết dạ dày vào bệnh viện."

"Ôi trời, thật hay giả vậy? Có cần đến vậy không?" Lâm Tuấn vẻ mặt khiếp sợ, cảm thấy như đang nghe huyền thoại của người khác.

"Thật giả tao cũng không dám xác định, dù sao đều là nhân viên trong công ty ngầm bát quái, nhưng nếu đã lan truyền, chắc không phải là tin đồn vô căn cứ đâu."

Dừng một chút, hắn lại nói tiếp: "Hai năm anh ta làm ở ngân hàng đầu tư hình như kiếm được không ít tiền, sau đó lại từ chức khởi nghiệp. Nhưng căn cứ theo lời những đồng nghiệp lúc ấy đi theo Thẩm Niệm Thâm khởi nghiệp, lúc mới bắt đầu bọn họ hình như cũng rất gian nan, đến cả một văn phòng đàng hoàng cũng không có, chỉ thuê một căn phòng trong tiểu khu rồi bày mấy cái máy tính để làm việc, dự án từ lúc bắt đầu phát triển đến khi chính thức phát hành tốn hơn nửa năm, sau đó trò chơi lại không có thị trường, nghe nói khi đó mỗi ngày đều đốt tiền, số tiền Thẩm Niệm Thâm lúc trước đầu tư thiếu chút nữa đã mất sạch."

Nói đến đây, hắn bỗng nhiên thần thần bí bí, đè thấp thanh âm, "Còn nghe nói lúc ấy Thẩm Niệm Thâm vì tìm nhà đầu tư nói chuyện góp vốn, trời tuyết to anh ta đứng dưới công ty người ta đợi một ngày một đêm, kết quả ông chủ kia căn bản không thấy anh ta, xe đi ngang qua cũng không liếc mắt nhìn anh ta một cái, cảm giác nhục nhã như tên ăn xin."

Nói xong, hắn lắc đầu, "Cảm giác anh ta có thể đi đến hôm nay, thật sự rất không dễ dàng, sau lưng khẳng định chịu rất nhiều đau khổ."

Dương Minh vừa nói vừa cảm thán, "Hơn nữa em họ tao nói năng lực làm việc của Thẩm Niệm Thâm cực kỳ mạnh mẽ, sấm rền gió cuốn, toàn

bộ công ty trên dưới không ai không phục anh ta."

Nghe xong, Tạ Tuân một lúc lâu không nói gì, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm màn đêm, không biết suy nghĩ cái gì.

Lâm Tuấn sờ mũi, trong lòng có chút hụt hẫng, sao tên nhà nghèo kia chỉ mới lăn lộn trong vài năm ngắn ngủn đã trở nên tốt như vậy?

...

Sự đối lập mãnh liệt này càng rõ rệt hơn vào ngày mười tám tháng ba.

Ngày đó Lâm Tuấn nhận lời dẫn bạn gái đến sơn trang Lâm Tuyền chơi, kết quả lái xe tới lại nghe là toàn bộ sơn trang đều bị Thẩm Niệm Thâm bao trọn.

Lúc ấy Lâm Tuấn trợn tròn hai mắt, nhất thời không nhịn được, mắng một câu, "Mẹ kiếp".

Nhưng dù hắn không phục thế nào, vẫn chỉ có thể dẫn bạn gái rời đi.

Ngày mười tám tháng ba, là sinh nhật 24 tuổi của Tôn Điềm Điềm.

Thẩm Niệm Thâm bao trọn sơn trang để tổ chức sinh nhật cho cô, mời rất nhiều bạn bè của Tôn Điềm Điềm, toàn bộ người nhà thân thích đều tới.

Hôm trước Tôn Điềm Điềm vẽ tranh đến hơn một giờ sáng, ngủ đến chín giờ thì bị Thẩm Niệm Thâm vớt dậy.

Thẩm Niệm Thâm muốn ôm cô lên, cô lại dùng sức chôn đầu vào trong chăn, mông dấu ra ngoài, thống khổ kêu: "Em không muốn dậy, em muốn ngủ."

Cô vặn vẹo mông, đầu lại chui vào trong chăn.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm dấu mông liền nhịn không được cười, anh duỗi tay vỗ về, "Hôm nay là sinh nhật của em, quên rồi sao?"

Lúc này Tôn Điềm Điềm chỉ muốn ngủ, cô lẩm bẩm: "Không muốn ăn sinh nhật."

Thẩm Niệm Thâm cười, trực tiếp kéo cô ra khỏi chăn rồi bế lên, lập tức đi đến phòng vệ sinh.

Năm trước Thẩm Niệm Thâm đã dọn ra khỏi căn phòng thuê và mua một căn nhà thông tầng gần chỗ công ty, trước đó không lâu bọn họ vừa mới dọn vào.

Tôn Điềm Điềm vốn muốn để bà ngoại đến sống chung với bọn họ, kết quả là bà không muốn nên Thẩm Niệm Thâm đã mua một căn phòng đơn ở ngay phía trên để tiện cho việc chăm sóc bà.

Cuộc sống từng ngày tốt lên, tâm tình của bà lão cũng cực kỳ tốt, trước đó không lâu Thẩm Niệm Thâm mua phòng cho bà, bà còn đi tìm bà nội Lương Kì đến ở chung, dì giúp việc lúc trước vẫn như cũ chăm sóc hai bà, chỉ là hiện giờ Thẩm Niệm Thâm trả gấp đôi tiền lương.

Hai bà lão mỗi ngày đều tản bộ trong tiểu khu, còn đi theo nhóm các ông lão bà lão đi đánh Thái Cực, cuộc sống vô cùng thích ý.

...

Thẩm Niệm Thâm ôm Tôn Điềm Điềm vào phòng tắm, sau đó mới buông cô xuống.

Tôn Điềm Điềm rất buồn ngủ, cô nhắm mắt lại, toàn bộ trọng lượng chả cơ thể đều dựa vào lưng Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm cầm bàn chải rồi nặn kem đánh răng cho cô, anh nghiêng người, đỡ lấy bả vai cô, "Há miệng."

Tôn Điềm Điềm ngoan ngoãn mở miệng, nhưng vẫn như cũ không mở mắt, cô giơ tay cầm bàn chải đánh răng. Bàn chải chạy bằng điện, cô cứ cầm như vậy, hơn nửa ngày mới di chuyển một chút.

Thẩm Niệm Thâm nhìn bộ dáng không tỉnh ngủ của Tôn Điềm Điềm, buồn cười đến không nhịn được, chờ cô đánh xong, anh đưa ly nước cho cô, "Súc miệng đi."

Tôn Điềm Điềm nhắm mắt lại, ngoan ngoãn nhận lấy cái ly.

Súc miệng xong cô lại đứng yên đó.

Thẩm Niệm Thâm cầm ly đặt lại bồn rửa mặt, sau đó gỡ khăn lông trên cái giá treo bên cạnh xuống, nhúng nước rồi lau mặt cho cô.

Tôn Điềm Điềm thật sự rất ngoan, cô đứng yên cho Thẩm Niệm Thâm lau mặt.

Thẩm Niệm Thâm vừa lau mặt cho cô, vừa cười, "Anh đang nuôi tiểu tổ tông sao?"

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới hơi tỉnh lại một chút, dẩu môi, "Anh đang nuôi một cô vợ xinh đẹp."

Thẩm Niệm Thâm cười nhẹ, lại nhúng khăn lau mặt cho Tôn Điềm Điềm thêm một lần, mặt đầy ý cười, ngữ khí sủng nịch, "Em nói đúng, anh đang nuôi một cô vợ xinh đẹp."

Nói xong anh giặt khăn rồi treo lên cái giá.

Tôn Điềm Điềm vẻ mặt vẫn còn buồn ngủ đứng yên đó, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn vào khoảng không.

Thẩm Niệm Thâm quay đầu liền nhìn thấy cô lại ngẩn người liền không khỏi buồn cười, giơ tay nâng mặt Tôn Điềm Điềm, cúi đầu nặng nề đặt một nụ hôn lên môi cô.

Nụ hôn của Thẩm Niệm Thâm vô cùng mãnh liệt, Tôn Điềm Điềm trong đầu chỉ nghĩ đến đi ngủ cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo lại.

Thẩm Niệm Thâm ấn chặt cô vào lòng, cô bị hôn đến đầu óc thiếu Oxy, cảm nhận được sự biến hoá của Thẩm Niệm Thâm, cô sợ tới mức giật mình, sâu ngủ gì đó cũng bay mất, cô nhanh chóng đẩy Thẩm Niệm Thâm ra.

Thẩm Niệm Thâm cảm giác được Tôn Điềm Điềm đang đẩy mình, lúc này anh mới buông lỏng cô ra, khóe miệng gợi lên một tia cười, "Cuối cùng cũng tỉnh rồi sao?"

Tôn Điềm Điềm đáp một tiếng, theo bản năng chạy ra ngoài.

Kết quả vừa mới xoay người đã bị Thẩm Niệm Thâm nắm lấy cổ tay kéo vào lòng, ý cười trong mắt đặc biệt hư hỏng, "Như vậy đã muốn chạy rồi sao?"

Tối hôm trước Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm cho lăn giường đến quá sức, đến bây giờ vẫn còn có chút sợ, cô vội cười tủm tỉm mà nói: "Không phải chúng ta phải ra ngoài sao, nhanh đi thôi."

Thẩm Niệm Thâm cười, anh nhìn vào mắt cô, thấp giọng nói: "Không sao, tối nay ra ngoài cũng được."

Nói xong, không đợi Tôn Điềm Điềm phản đối, anh trực tiếp ôm ngang cô lên, quay trở lại phòng ngủ.

Tôn Điềm Điềm nhìn chiếc giường lớn giữa phòng... Oa oa, thật muốn khóc!!!

Chương 99

Editor: Yang Hy.

Thời điểm Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm ra ngoài đã gần đến 12 giờ.

Tôn Điềm Điềm rên rỉ kêu đói, cô ngồi trong xe tức giận mà nhắc mãi Thẩm Niệm Thâm suốt cả chặng đường.

Lúc thì nói: "A Niệm gần đây anh càng ngày càng hư."

Lát sau cô nói: "Đêm qua kêu anh mua thịt nướng cho em cũng không mua."

Rồi lại nói: "Lần trước nói dẫn em đi du lịch, bây giờ đã qua bao lâu rồi, đồ lừa đảo!"

"Còn nữa, trước kia anh đồng ý cho em nuôi chó, bây giờ anh lại không chịu nuôi."

…

Tôn Điềm Điềm lải nhải nhắc mãi, kết quả Thẩm Niệm Thâm lại chỉ cười, một câu cũng không nói, Tôn Điềm Điềm tức giận, hung hăng nói, "Em càng ngày càng không thích anh!"

Thẩm Niệm Thâm bị bộ dáng tức giận của Tôn Điềm Điềm chọc cười, giơ tay xoa xoa đầu cô, "Anh thích em." Tôn Điềm Điềm hừ một tiếng, xoay đầu.

Thẩm Niệm Thâm nói: "Chờ qua khoảng thời gian này anh sẽ dẫn em ra ngoài."

Một năm rưỡi nay anh quả thật có chút bận, sự nghiệp vừa mới khởi bước, anh thật sự không thể phân thân.

Tôn Điềm Điềm quay đầu lại, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh, "Thật không?"

Thẩm Niệm Thâm "ừm" một tiếng, "Thật."

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới có chút cao hứng, ngay sau đó lại mím môi, "Lần này anh mà lại gạt em, em sẽ không để ý tới anh nữa."

Thẩm Niệm Thâm dở khóc dở cười, "Anh đã gạt em khi nào."

Lần trước nói dẫn Điềm Điềm ra ngoài chơi, anh cũng không xác định thời gian. Nhưng quả thật là đã qua lâu lắm rồi.

Tôn Điềm Điềm bĩu môi, "Mỗi ngày đều gạt em."

Vừa rồi trước khi ra ngoài còn lừa cô, rõ ràng nói một lần cuối, nhưng cách một lát anh lại làm.

Xe chạy về hướng ngoại thành, tháng ba, gió nhẹ ấm áp, bầu trời xanh thẳm với những tia nắng ấm áp, Tôn Điềm Điềm ghé vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, gió nhẹ thổi tới mặt, cô cười tủm tỉm cong cong đôi mắt.

"A Niệm, chúng ta đang đi đâu vậy?" Buổi sáng vừa ra ngoài đã bị Thẩm Niệm Thâm kéo lên xe, cô quên mất hỏi anh đi đâu, lúc này mới bỗng nhiên nhớ tới.

Thẩm Niệm Thâm cong khóe môi, "Một lát nữa em sẽ biết."

Xe chạy mất 40 phút, đến 12 giờ rưỡi bọn họ mới đến sơn trang Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền là sơn trang nghỉ dưỡng cao cấp rất có tiếng trong thành phố, có thể tới đây tiêu phí cơ bản đều là người trong giới thượng lưu.

Tôn Điềm Điềm thấy xe dừng lại ở cửa, cô liền vui vẻ thò đầu lại ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, "Hôm nay chúng ta ăn sinh nhật ở đây sao?"

Thẩm Niệm Thâm cười, "ừm" một tiếng.

Sơn trang Lâm Tuyền được xây trong núi, không khí và môi trường đều cực kỳ tốt, Tôn Điềm Điềm đã lâu không được ra ngoài, nhìn núi non xanh biếc ngoài cửa sổ, tức khắc vui vẻ không thôi, không đợi Thẩm Niệm Thâm, cô tự mở đai an toàn rồi cao hứng phấn chấn nhảy xuống xe.

“A Niệm! Gió thật lớn!” Tôn Điềm Điềm vừa xuống xe, gió núi tức khắc thổi tới, làn váy của cô bị thổi tung lên.

Thẩm Niệm Thâm nhìn bộ dáng hưng phấn của Tôn Điềm Điềm, trong mắt bất giác nổi lên ý cười.

Bên ngoài sơn trang có một đoàn người đang đứng, dẫn đầu là một người đàn ông mặc tây trang đen, hắn là giám đốc của nơi này, bên cạnh còn có vài nữ nhân viên phục vụ mặc đồng phục.

Thấy xe dừng lại, giám đốc lập tức tươi cười tiến đến.

Thấy Thẩm Niệm Thâm đỗ xe xong, hắn lập tức hỗ trợ kéo cửa xe ra, thái độ cực kỳ cung kính, “Hoan nghênh Thẩm tổng.”

Thẩm Niệm Thâm xuống xe, giao chìa khóa xe cho giám đốc.

Giám đốc vội cung cung kính kính nhận lấy, cười hỏi: “Ngài Thẩm vào trong luôn sao? Khách mà ngài mời đều đã đến rồi.”

Thẩm Niệm Thâm “ừ” một tiếng, đôi mắt lại nhìn về phía Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm vừa xuống xe liền chạy một quãng xa về phía trước, lúc này đang giơ di động chụp cảnh núi ở đối diện.

Hôm nay thời tiết cực kỳ đẹp, bầu trời vô cùng xanh trong.

Tôn Điềm Điềm chụp vài tấm ảnh, lúc này mới quay đầu lại cao hứng chạy tới chỗ Thẩm Niệm Thâm, cô bám lấy cánh tay anh, đôi mắt cong thành hình trăng non, “Hôm nay thời tiết thật tốt, cảm giác sinh nhật em đúng là ngày lành.”

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, khóe miệng hàm chứa ý cười.

Giám đốc bên cạnh lập tức hô một tiếng, “Xin chào bà Thẩm.”

Một tiếng “bà Thẩm” thình lình nhảy ra làm Tôn Điềm Điềm phát ngốc, hai mắt mở to, hơn nửa ngày cũng không phản ứng lại.

Thẩm Niệm Thâm thấy phản ứng của Tôn Điềm Điềm, đáy lòng buồn cười, giơ tay sờ sờ đầu cô, “Hoàn hồn nào, bà Thẩm.”

Nói xong anh liền dẫn Tôn Điềm Điềm còn đang phát ngốc đi vào trong sơn trang.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm kéo đi một lúc lâu mới dần dần phục hồi tinh thần, cô cúi đầu, yên lặng đọc lại mấy lần "bà Thẩm, bà Thẩm…" trong đầu, đọc một hồi, khóe miệng không tự chủ cong lên.

Thẩm Niệm Thâm vừa rũ mắt liền thấy cô đang vụng trộm cười, anh không khỏi bật cười, "Vui vẻ như vậy sao?"

Tôn Điềm Điềm đột nhiên cảm thấy có chút thẹn thùng, cô ôm lấy cánh tay Thẩm Niệm Thâm, khuôn mặt nhỏ chôn trên vai anh, nhịn không được bật cười khanh khách.

Bà Thẩm, nghe như thế nào cũng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Cô bỗng nhiên nhớ tới một câu: Lấy họ của anh, thêm vào tên em.

Trước kia nghe thấy không có cảm giác gì, bây giờ nhớ đến lại có loại hạnh phúc nói không nên lời.

"Thẩm tổng, bà Thẩm, lập tức đến liền." Giám đốc ở phía trước dẫn đường, Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm đi ở phía sau.

Tôn Điềm Điềm nhìn xung quanh một lát, lúc này mới phát hiện có chút không đúng, cô đè nặng thanh âm, nhỏ giọng nói với Thẩm Niệm Thâm: "A Niệm, sao giống như không có ai khác vậy?"

Trước kia Tôn Điềm Điềm đã tới sơn trang Lâm Tuyền rất nhiều lần, bởi vì phong cảnh đẹp, tuy là khu nghỉ dưỡng xa hoa không có nhiều người, nhưng mỗi lần tới cũng có vài người. Nhưng mà hôm nay lại rất quạnh quẽ, ngoại trừ những nhân viên, cô cũng không nhìn thấy các vị khách khác.

Thẩm Niệm Thâm cười cười, không trả lời.

Tôn Điềm Điềm lại nhìn tới nhìn lui nửa ngày, ngoại trừ cô và Thẩm Niệm Thâm, quả thật một vị khách cũng không có.

Giám đốc nhiệt tình dẫn bọn họ vòng qua vài cái hành lang rồi đến một mảnh hoa viên trống trải.

Tôn Điềm Điềm vốn cho rằng hôm nay cũng chỉ có cô và Thẩm Niệm Thâm, kết quả lúc này đứng ở bên ngoài hoa viên, nhìn cảnh tượng náo nhiệt ở bên trong, cô kinh ngạc đến hơn nửa ngày không phản ứng lại.

Trong hoa viên bày vài cái giá nướng BBQ, họ hàng thân thích bạn bè tất cả đều tới, một đám người đang khí thế ngất trời mà nướng BBQ ngoài trời.

Tôn Điềm Điềm sửng sốt một hồi lâu, cô nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Niệm Thâm, "Sao mọi người đều tới vậy?"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Hôm nay không phải là sinh nhật của em sao, đương nhiên là mọi người tới chúc mừng sinh nhật em rồi."

Tôn Điềm Điềm vừa mừng vừa sợ, cô cầm tay Thẩm Niệm Thâm, cười cực kỳ vui vẻ, "Anh thật xấu, chuẩn bị tiệc sinh nhật cũng không đề cập trước với em một tiếng!"

Hại cô hôm nay còn ngủ nướng, hơn nữa đến giờ mới tới.

Tạ Nghiên đang xiên thịt, ngẩng đầu thấy Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm đứng ở cửa hoa viên, cô nàng tức khắc kêu to, "Ôi trời! Nhân vật chính rốt cuộc cũng tới!"

Cô nàng vui mừng chạy tới, "Cậu sao lại thế này, tới bây giờ mới đến, chúng tớ đều đã ăn rồi."

Tôn Điềm Điềm xấu hổ cười, "Vừa rồi trên đường kẹt xe."

Tạ Nghiên kỳ quái, "Phải không? Tớ nhớ rõ con đường này rất ít người đi mà, bình thường đều rất trống."

Tôn Điềm Điềm cười, cô phải làm sao đây, không thể nói mình vốn dĩ muốn ra ngoài, kết quả trước khi đi lại bị người nào đó cho lăn giường đến thiếu chút nữa không xuống giường được.

Nghĩ một lát cô nhịn không được nghiêng đầu, lặng lẽ trừng mắt với Thẩm Niệm Thâm.

Nhưng Thẩm Niệm Thâm lại chỉ cười, cười đến xuân phong đắc ý, cực kỳ thiếu đòn.

Tuy nhiên, thấy anh vất vả chuẩn bị tiệc như vậy, cô sẽ tạm tha thứ cho anh.

Tạ Nghiên kéo Tôn Điềm Điềm đi, cô đang rất đói bụng, một hơi ăn hết đống thịt đã nướng.

Tạ Nghiên bật cười, "Ông chủ Thẩm nhà cậu không cho cậu cơm ăn sao, đói đến như vậy."

Tôn Điềm Điềm đang nhét một miếng rau xà lách trong miệng, khuôn mặt phồng lên. Trong lòng thở phì phì nghĩ, hôm nay thật đúng là chưa cho cô ăn sáng!

Tôn Điềm Điềm lấp đầy bụng, lúc này mới chạy tới ôm con của Trình Đóa.

Con của Trình Đóa đã bảy tháng tuổi, là một cậu bé trai, nhũ danh là Khiêu Khiêu.

Tôn Điềm Điềm rất thích cậu bé, mỗi lần nhìn thấy đều phải ôm một lúc lâu.

Cô ngồi ở trên ghế, ôm Khiêu Khiêu cười tủm tỉm, "Khiêu Khiêu, ngoan quá, mẹ là mẹ nuôi của con, còn nhớ mẹ không?"

Khiêu Khiêu cười hắc hắc, khuôn mặt tròn mũm mĩm, cực kỳ đáng yêu. Tôn Điềm Điềm nhịn không được vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng chọc vào khuôn mặt nhỏ của Khiêu Khiêu, chọc một chút liền không nhin được cười rộ lên, "Ôi trời, sao lại đáng yêu như vậy."

Trình Đóa cười nói: "Thích con nít như vậy thì nhanh chóng sinh một đứa đi."

Tôn Điềm Điềm cười cười.

Cô đã hỏi Thẩm Niệm Thâm khi nào bọn họ có con, lúc ấy anh nói: "Em còn nhỏ, chơi thêm mấy năm đi."

Nghĩ đến cũng đúng, năm nay cô chỉ mới 24 tuổi, quay đầu nhìn lại, cô và Thẩm Niệm Thâm ở bên nhau đã gần sáu năm.

Lúc quen Thẩm Niệm Thâm cô mới mười tám tuổi, chớp mắt một cái đã là sáu năm.

Sáu năm, bọn họ mỗi ngày vẫn yêu nhau cuồng nhiệt.

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên có chút cảm khái, tầm mắt dừng ở nơi xa, Thẩm Niệm Thâm đang đứng chung một chỗ với anh trai, hai người đều một thân tây trang đen, tướng mạo anh tuấn, khí thế hiên ngang. Liếc mắt một cái nhìn lại, quả thực là tiêu điểm trong đám người.

Chỉ là cách quá xa, cô không biết hai người bọn họ đang nói gì.

Tôn Điềm Điềm có chút tò mò, cô đứng lên chạy chậm qua đó.

Kết quả cô chạy tới, hai người vốn đang nói chuyện bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn cô.

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, "Hai anh đang nói gì vậy? Tiếp tục nói đi, em cũng muốn nghe."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Bàn một chút chuyện công việc."

Tôn Điềm Điềm đôi mắt sáng rực, "Chuyện gì vậy, em có thể nghe không?"

Lâm Cảnh cười nhẹ, "Em nghe hiểu được sao?"

Tôn Điềm Điềm: "…"

Hoạt động cả ngày hôm nay Thẩm Niệm Thâm đều đã sắp xếp hết, giữa trưa nướng BBQ ngoài trời, buổi chiều trên núi có phòng chơi cờ và đánh bài, có sân gôn, sau thôn trang còn có hoa đào nở, có thể đi leo núi, cũng có thể ở trên sườn núi thả diều, tóm lại đều là tự do hoạt động, mọi người muốn chơi như thế nào thì chơi như thế đó.

Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm đi dạo quanh núi một vòng, lúc về lại bị đám Tạ Nghiên kéo đi chơi mạt chược.

Trình độ chơi mạt chược của Tôn Điềm Điềm luôn rất tệ, quả nhiên, sau vài giờ, cô đã thua hết vài trăm, tiền mặt trong túi đều mất hết.

Tạ Nghiên ngồi ở đối diện cười tủm tỉm nói: “Cậu thua ở sòng bạc, nhưng thắng ở tình trường, rất tốt, dù sao ông chủ Thẩm nhà cậu có tiền.”

Tôn Điềm Điềm có chút không phục, quay đầu lại liếc mắt một cái, Thẩm Niệm Thâm đang chơi bài với anh trai và đám Hứa Lệ.

Tôn Điềm Điềm chạy tới, ngồi ở bên cạnh Thẩm Niệm Thâm, tay sờ túi quần của anh.

Thẩm Niệm Thâm bật cười, “Tìm cái gì vậy?”

Tôn Điềm Điềm ủy khuất, mở tay ra, “Cho em chút tiền đi, em không mang nhiều tiền mặt, đều thua hết rồi.”

Thẩm Niệm Thâm cười, lấy ví tiền từ trong túi ra đưa cho cô.

Tôn Điềm Điềm cầm ví tiền, vui vẻ chạy đi.

Lâm Cảnh ngồi đối diện cười một tiếng, nói với Thẩm Niệm Thâm: “Nha đầu này lúc nhỏ hay hố tôi, về sau sợ là muốn hố cậu cả đời rồi. ”

Thẩm Niệm Thâm khóe miệng gợi lên tia cười, sau một lúc lâu mới cười nhẹ, nói ra mấy chữ, “Vui vẻ chịu đựng.”

Nhưng mà sự thật chứng minh, Tôn Điềm Điềm thật sự là thắng tình trường thua sòng bạc, sau khi thua mất 400 đồng của Thẩm Niệm Thâm, cô nắm chặt ví tiền, nói cái gì cũng không chơi tiếp.

Chị họ ở bên cạnh cười, “Điềm Điềm em đừng tiết kiệm vậy, chồng em có tiền, mới thua mấy trăm đồng thôi mà.”

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, “Không được không được, A Niệm kiếm tiền rất vất vả.”

Cô cất ví tiền, ngồi sang bên cạnh, nhường vị trí cho chị họ.

Tạ Nghiên ở đối diện cười cô, “Cậu còn chưa vào cửa đã bắt đầu giúp chồng tiết kiệm tiền rồi sao?”

Tôn Điềm Điềm có chút ngượng ngùng, nghe lời này cảm giác như mình đã thành người có gia đình, cô theo bản năng quay đầu lại, Thẩm Niệm

Thâm đã không còn ở đó.

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, cô liếc mắt nhìn khắp nơi nhưng vẫn không thấy Thẩm Niệm Thâm.

Cô quay đầu lại hỏi: “Các cậu có nhìn thấy A Niệm không?”

Tạ Nghiên: “Không có.”

Trình Đóa: “Tớ cũng không thấy, ai da, có khả năng là đi ra ngoài gọi điện thoại thôi.”

Tôn Điềm Điềm nghĩ cũng có thể, vì thế cô lại cười tủm tỉm quan sát bọn họ đánh bài.

Tôn Điềm Điềm ngồi bên cạnh chị họ, thấy chị ra bài, cô vội đè tay chị họ lại, “Ai da, đừng đánh cái này.”

Chị họ ngẩn người, “Vậy đánh cái nào?”

Tôn Điềm Điềm thần thần bí bí chỉ, đè nặng thanh âm, “Đánh cái này, cái này…”

Chị họ suy nghĩ một lát, nghiêng đầu nói: “Thua lấy tiền của em nhé?”

Tôn Điềm Điềm sửng sốt, giây tiếp theo, cô nhanh chóng lắc đầu, gắt gao nắm chặt ví tiền của mình.

Chị họ tức khắc bật cười, “Tôn Điềm Điềm, trước kia sao chị không phát hiện em tham tiền như vậy nhỉ.”

…

Bữa tối bắt đầu lúc tám giờ, thời điểm đám Tôn Điềm Điềm đến hoa viên dùng cơm, trời đã tối đen, đèn trong hoa viên cũng không bật, khắp nơi một mảnh đen như mực.

Tôn Điềm Điềm cảm thấy kỳ quái, “Sao lại không bật đèn vậy?”

Cô nhìn khắp nơi, một mảnh đen nhánh cái gì cũng không nhìn thấy, “Giám đốc đâu? Có phải cúp điện không?”

Mẹ Tôn ở phía sau đặt tay lên bả vai cô, nén cười nói: “Điềm Điềm, con đi qua hỏi một chút đi.”

Tôn Điềm Điềm đáp một tiếng, “Mọi người chờ một chút, con đi hỏi thử.”

Cô vừa đi vừa quay đầu lại, dặn dò mọi người, “Mọi người đừng chạy loạn nhé, chỗ này tối đen như mực, coi chừng bị té ngã.”

Cô vừa nói vừa chuẩn bị lấy di động ra để chiếu sáng.

Nhưng khi cô đi đến giữa hoa viên, xung quanh bỗng nhiên sáng lên những ánh đèn đầy màu sắc, cô bị bao quanh giữa ánh đèn. Tôn Điềm Điềm có chút mờ mịt, còn chưa đợi cô phản ứng, vừa ngẩng đầu liền thấy Thẩm Niệm Thâm ôm một bó hoa đứng ở đối diện.

Lúc nhìn thấy Thẩm Niệm Thâm đi từng bước đến chỗ mình, trong đầu cô bỗng nhiên trống rỗng, thế giới tựa như bỗng nhiên yên lặng…

Chương 100

Editor: Yang Hy.

Trong hoa viên khắp nơi đều tối đen như mực, chỉ có Tôn Điềm Điềm được bao quanh bởi ánh sáng đầy màu sắc, cô mặc chiếc váy trắng, ánh đèn chiếu lên người cô, xinh đẹp tựa như tiên nữ.

Thân thể tựa như bị cố định, cô không nhúc nhích mà đứng yên ở đó, nhìn Thẩm Niệm Thâm đi từng bước một đến gần cô.

Toàn bộ sơn trang an tĩnh đến không có một chút âm thanh, giống như cả thế giới chỉ có cô và Thẩm Niệm Thâm.

Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm bước đến chỗ mình, bỗng nhiên có chút khẩn trương, cô bất giác mà ngừng hô hấp, cứ như vậy nhìn Thẩm Niệm Thâm không dám chớp mắt.

Cho đến khi Thẩm Niệm Thâm đứng yên trước mặt, nhịp tim của cô bỗng nhiên tăng nhanh. Cô nhìn vào mắt Thẩm Niệm Thâm, trong ánh mắt anh chứa ánh sáng, anh lẳng lặng nhìn cô.

Hai người không ai nói chuyện, cứ như vậy lẳng lặng đứng đối diện nhau.

Bạn bè họ hàng xung quanh đều cực kỳ chuyên chú mà nhìn hai người bọn họ, mặt mỗi người đều mang theo biểu tình vô cùng chờ mong, tựa như đang chờ đợi một việc vô cùng trọng đại. Tất cả mọi người an an tĩnh tĩnh, không ai phát ra tiếng động.

Tôn Điềm Điềm cứ như vậy nhìn Thẩm Niệm Thâm, rất khẩn trương mà nhìn anh.

Quá ngoài ý muốn, một chút chuẩn bị cũng không có.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức Tôn Điềm Điềm cảm thấy tim mình sắp từ cổ họng nhảy ra ngoài, giọng nói trầm thấp của Thẩm Niệm Thâm mới vang lên, “Em còn nhớ rõ lần đầu tiên hai chúng ta gặp mặt không? Hôm đó trời đã khuya, em đuổi theo một tên ăn trộm chạy đến ngõ nhỏ, lúc ấy anh đang đứng ngoài cửa, bỗng nhiên nghe thấy em kêu bắt cướp,

lúc ấy tên ăn trộm kia vừa vặn chạy ngang qua người anh, anh thuận thế giúp em bắt hắn."

Anh kể lại chuyện của bọn họ, ngày bắt đầu duyên phận.

Anh chuyên chú nhìn vào mắt cô, lẳng lặng nói: "Lần thứ hai gặp em là khi anh đang học trong lớp, lúc ấy em đặc biệt tới tìm anh, ngồi ở phía sau vẽ tranh hết một tiết, thời điểm tan học, em chạy tới ngồi phía trước anh, hỏi anh còn nhớ em hay không."

"Thật ra lúc ấy anh hoàn toàn không có ấn tượng, sau đó em rất nghiêm túc mà nhắc nhở anh, nói em chính là cô gái ngày đó bị giật túi, em nói muốn cảm ơn anh đã giúp em bắt cướp, nói muốn mời anh ăn cơm. Khi đó anh rất chán ghét con gái, chỉ cảm thấy rất phiền, vì thế anh nói không rảnh. Sau đó em đưa bức tranh em đang vẽ trong giờ học cho anh, anh mới phát hiện ra là em vẽ anh, phía dưới bức tranh ấy viết tên và số điện thoại của em, lúc đó anh mới biết được, em là Tôn Điềm Điềm."

"Sau đó bởi vì Trình Đóa quen biết Hứa Lệ, em kêu Hứa Lệ gạt anh ra ngoài, có một lần, em chơi trượt ván thiếu chút nữa té ngã, theo bản năng bắt được tay anh, anh vẫn luôn rất chán ghét con gái đụng vào, phản xạ có điều kiện đẩy em ra, em không giữ được thăng bằng thế là ngã xuống đất, tay đè xuống gãy xương. Lúc ấy em mặc kệ bị đau, nước mắt lưng tròng nhìn anh, rất không nói đạo lý mà muốn anh phụ trách."

Anh nói tới đây, bỗng nhiên cười cười, "Lúc ấy anh suy nghĩ, trên đời này sao lại có một cô gái mặt dày như em vậy?"

Tôn Điềm Điềm mím môi, rũ mắt, nhỏ giọng nói thầm, "Ai kêu anh khó theo đuổi làm chi."

Thẩm Niệm Thâm cười cười, lại nói tiếp: "Sau đó vì chăm sóc em, mỗi ngày chúng ta đều ăn cơm cùng nhau, sớm chiều ở chung, từ từ anh thích em, cái loại cảm giác động tâm này không có cách nào hình dung, chính là mỗi ngày đều chờ mong nhìn thấy em, không gặp sẽ không khống chế được lại nhớ em."

"Tiếp đó, em đến nhà anh, bà ngoại liền xem em như cháu dâu, em cong cong đôi mắt, cười rất vui vẻ. Lúc ấy anh liền nghĩ, nếu em thật sự là bạn gái của mình thì tốt rồi. Chỉ là sau đó có người nhắc nhở, em là tiểu thư nhà giàu áo cơm vô ưu, mà lúc ấy anh chỉ là tên nhà nghèo hai bàn tay

trắng, anh không có khả năng đem lại cuộc sống đầy đủ cho em, anh không xứng với em. Cho nên về sau anh liền giữ khoảng cách, nói vài lời tàn nhẫn để em không đến tìm anh nữa. Đại khái là em bị anh làm tổn thương, thật sự không có tìm anh."

"Anh cho rằng chỉ cần chúng ta không gặp nhau, cái loại động tâm này sẽ bị quên lãng. Nhưng thực tế anh đã hoàn đánh giá cao chính mình, mỗi ngày đều nhớ em, lúc đi học nhớ em, ở thư viện tự học cũng nhớ, buổi tối nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, trong đầu đều là bóng dáng của em. Sau đó ở sân bóng rổ, anh thấy em và Tạ Tuân rất thân mật, em chạy ngang qua người anh, hoàn toàn xem anh như không khí, anh biết là em cố ý, nhưng anh không khống chế được mà ghen tị, anh bắt lấy tay em rồi nói, chúng ta nói chuyện đi."

"Chúng ta chính thức ở bên nhau là lúc đi cắm trại ở trên núi. Em biết không, trước khi biết em, anh chưa từng nghĩ tới việc quen bạn gái hay muốn kết hôn, những chuyện đó căn bản là không tồn tại trong cuộc sống của anh, nhưng từ khi quen em, mọi thứ hoàn toàn thay đổi. Anh chưa bao giờ biết, thì ra thích một người là cảm giác như vậy, là hạnh phúc mà anh chưa từng một lần cảm nhận, hạnh phúc đến mức muốn cùng em một đời một kiếp, vĩnh viễn không xa rời nhau."

Nói tới đây, anh bỗng nhiên dừng một lát, sau đó mới nói tiếp, "Nhưng chúng ta vẫn chia tay, hồi năm hai, bà ngoại bị phát hiện là có khối u trong não, phí phẫu thuật yêu cầu một số tiền rất lớn, anh đi làm công, đi giao thức ăn, vốn là muốn gạt em, nhưng cuối cùng em vẫn biết. Lúc đó là mùa đông, trời rất lạnh, mỗi ngày em đều đi cùng anh, bị gió thổi mưa xối, cùng anh ngồi ở ven đường ăn cơm hộp, bởi vì đường tuyết trơn trượt, chúng ta có đôi khi đưa đến chậm, bị khách mắng, em đứng ở bên ngoài không ngừng giúp anh khom lưng xin lỗi người ta…"

Thẩm Niệm Thâm nói tới đây bỗng nhiên nghẹn ngào, giống như trở về lúc ấy, vô năng đến mức để người con gái mà mình yêu nhất phải chịu ủy khuất.

Tôn Điềm Điềm thấy hốc mắt Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên phiếm hồng, cô gắt gao cầm lấy tay anh, thấp giọng nói: "Đều đã qua rồi, A Niệm."

Cổ họng Thẩm Niệm Thâm đau rát, anh rũ mắt xuống, qua một hồi lâu mới lại ngẩng đầu, tiếp tục nói: "Anh không nỡ để em chịu khổ, anh

không muốn liên lụy đến em, cho nên anh đã chia tay với em, đó là lần đầu tiên nhìn thấy em khóc, khóc đến tê tâm liệt phế như vậy tuyệt vọng như vậy, lúc đó giống như có một con dao bén nhọn đâm vào ngực anh…"

Giọng nói anh khàn khàn, "Khoảng thời gian sau khi chia tay em, mỗi một ngày đều sống không bằng chết, khi đó đi đánh quyền anh, anh đã ôm quyết tâm có chết thì chết, nhưng mỗi lần bị đánh ngã sắp không đứng dậy nổi, trong đầu lại xuất hiện khuôn mặt tươi cười của em, sau đó anh lại bò dậy tiếp tục đánh, tiếp tục kiên trì, bởi vì anh nghĩ, chỉ cần còn sống, đời này vẫn có thể ở một bên lén lút bảo vệ em, nếu chết thì sẽ không còn gặp lại nữa…"

Tôn Điềm Điềm đã không khống chế được mà rơi nước mắt, cô lắc đầu, khóc lóc nói: "A Niệm anh đừng nói nữa, em đau lòng…"

Cô không có trải qua những ngày tháng khó khăn ấy, chỉ biết được một ít từ đôi câu vài lời của người khác, Thẩm Niệm Thâm cũng chưa từng nhắc qua. Cô chưa bao giờ biết, thì ra anh khi đó thật sự thiếu chút nữa đã chết, cũng không biết anh còn nghĩ muốn ở bên cạnh lặng lẽ bảo vệ cô cả đời.

Tôn Điềm Điềm khóc đến bả vai phát run, gắt gao nắm tay Thẩm Niệm Thâm, "Đều đã qua rồi, không phải sau đó chúng ta đã làm hoà sao, bây giờ mọi thứ đều rất tốt."

Cô vừa nói, nước mắt vừa tuôn rơi.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm khóc đến nước mắt đầy mặt, anh giơ tay ôn nhu lau nước mắt cho cô, ngón tay mơn trớn bên má, thấp giọng nói: "Em còn nhớ lúc anh đến thành phố Z công tác không, lúc nghỉ hè, em tới tìm anh, một mình ở trên đường chịu khổ rất nhiều. Khi đó căn phòng thuê vừa cũ nát vừa tồi tàn, trong nhà cũng không có điều hoà. Buổi sáng 6 giờ anh ra ngoài đi làm, buổi tối đến khuya mới trở về, em vất vả vượt qua mấy thành phố tới tìm anh, nhưng anh căn bản không có thời gian để ở bên em. Lúc đó mỗi ngày em đều ở nhà, giúp anh quét dọn vệ sinh, giúp anh giặt quần áo…"

Anh cúi đầu kéo tay Tôn Điềm Điềm, một giọt nước mắt nóng bỏng đột nhiên rơi xuống mu bàn tay Tôn Điềm Điềm, sau một lúc lâu anh mới nức nở nói: "Mấy năm nay, em phải ủy khuất rồi."

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, “Không có.”

Thẩm Niệm Thâm trầm mặc một lát, lại ngẩng đầu, “Em còn nhớ không, khi đó anh đã nói, một ngày nào đó sẽ cho em một cuộc sống an lành, để em ở trong một căn nhà thoải mái, có thể mua giày và quần áo mà em thích, sẽ không để em phải đi theo anh chịu khổ…” Anh nhìn cô, dừng một chút, sau đó vô cùng trang trọng mà nói: “Điềm Điềm, anh đã làm được.”

Tôn Điềm Điềm nước mắt tuôn trào, không ngừng gật đầu.

Sáu năm nay, con đường mà Thẩm Niệm Thâm đi có bao nhiêu gian nan, chỉ có cô biết.

Anh vẫn luôn nhớ kỹ những thứ anh hứa hẹn, anh vẫn luôn vì tương lai của bọn họ mà nỗ lực.

Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên lùi về sau nửa bước, quỳ một gối.

Đám người rốt cuộc cũng có động tĩnh, không biết là đứa bé nào kích động hô một tiếng, “Cầu hôn cầu hôn!”

Thẩm Niệm Thâm cầm nhẫn kim cương trong tay, một tay giữ tay cô, anh nhìn cô, ánh mắt vô cùng thành kính, “Điềm Điềm, từ 18 tuổi đến 24 tuổi, thanh xuân của em đều dùng để bầu bạn bên anh, cùng anh chịu khổ, đồng hành với anh từ dưới đáy của cuộc sống cho đến hiện tại. Khoảng thời gian trước kia làm em chịu khổ chịu ủy khuất, là anh không có chăm sóc tốt cho em, từ nay về sau vài thập niên nữa, để anh yêu em, chăm sóc tốt cho em… Gả cho anh, được không?”

Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm quỳ một gối trước mặt cô, cảm động đến rơi nước mắt, kích động nói không nên lời, cô không ngừng gật đầu, nước mắt từng giọt lớn rơi xuống.

Cô vươn tay ra, nghẹn ngào nói: “Giúp em đeo lên đi.”

Chương 101

Editor: Yang Hy.

Sinh nhật lần này của Tôn Điềm Điềm vừa cảm động vừa vui vẻ, ban đêm về nhà, ngồi trên xe cô vẫn luôn cười tủm tỉm nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên tay mình, lại còn thường hay ngây ngô cười hai tiếng.

Thẩm Niệm Thâm ở bên cạnh lái xe, nghe thấy Tôn Điềm Điềm cười liền nghiêng đầu nhìn cô, Tôn Điềm Điềm cong cong khóe miệng, đôi mắt cũng cong thành hình trăng non xinh đẹp. Cô cười rất ngọt, đầu nghiêng qua nghiêng lại để đổi góc độ, vô cùng chuyên chú nhìn nhẫn kim cương của mình.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm cười, đáy lòng một mảnh mềm mại, trong mắt cũng không khỏi nhiễm vài phần ý cười.

Xe dừng lại trước đèn đỏ, Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên nghiêng đầu, tiến đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, ôm chặt lấy cánh tay anh, cô ngửa đầu, cười tủm tỉm hỏi: "Anh chuẩn bị từ khi nào vậy?"

Vừa rồi quá kích động quá hạnh phúc, cô cái gì cũng chưa kịp hỏi.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cười, thấp giọng nói: "Đã chuẩn bị từ rất sớm."

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, nhìn Thẩm Niệm Thâm, bỗng nhiên rất nghiêm túc nói: "A Niệm, hôm nay là sinh nhật vui vẻ nhất trong 24 năm qua."

Một chuyện kinh ngạc vui mừng như vậy làm cô khóc đến không kềm chế được, dù là vài chục năm sau nhớ lại cũng khiến cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Cô nhìn Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt bỗng nhiên chứa đầy nước mắt, "A Niệm, rốt cuộc em cũng gả cho anh rồi."

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm hốc mắt đầy nước, đôi mắt không khỏi cũng có chút cay cay, anh cúi đầu, in một nụ hôn ôn nhu lên trán cô, giọng nói khàn khàn, "Rất xin lỗi, làm em đợi lâu rồi."

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, ngẩng đầu nhìn anh, “Chúng ta còn có thời gian cả đời để ở bên nhau.”

Thẩm Niệm Thâm “ừm” một tiếng, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, “Đúng vậy.”

Ngày tháng còn rất dài, bọn họ còn thời gian cả đời để yêu nhau ở bên nhau.

Về đến nhà đã là 11 giờ tối.

Vào nhà, Tôn Điềm Điềm liền vào phòng ngủ thay quần áo trước.

Thẩm Niệm Thâm ở bên ngoài không tiến vào, Tôn Điềm Điềm thay quần áo xong lại ra ngoài, cô lại lần nữa ngây ngẩn cả người.

Chiếc bàn dài theo phong cách châu Âu được phủ tấm khăn trải bàn màu trắng, trên bàn đặt một giá nến, bên cạnh là bánh sinh nhật, rượu vang đỏ, còn có một bó hoa hồng tươi đẹp. Phòng khách không có bật đèn, chỉ có ánh nến mờ nhạt chiếu rọi toàn bộ căn phòng, thoạt nhìn cực kỳ lãng mạn.

Tôn Điềm Điềm trố mắt một hồi lâu,cô không chớp mắt mà nhìn chằm chằm ánh nến lay động trên bàn.

Thẩm Niệm Thâm vẫn mặc một thân tây trang đen, bóng dáng cao lớn đứng bên bàn ăn, thấy Tôn Điềm Điềm sững sờ ở chỗ đó, anh cong khóe môi gợi lên một tia cười, tiếp đó, anh kéo ghế ra giúp Tôn Điềm Điềm, cười nhìn về phía cô, “Bà Thẩm, mời ngồi.”

Tôn Điềm Điềm ngẩn ra, gần như là phản xạ có điều kiện mà hô một tiếng, “Chờ em một chút!”

Cô chạy về phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Qua một lát, lúc trở ra, trên người cô đã thay chiếc váy dạ hội màu đỏ.

Đây là lần đầu tiên cô và Thẩm Niệm Thâm ăn bữa tối dưới ánh nến, đương nhiên phải trang điểm long trọng một chút.

Cô còn đặc biệt thay một đôi cao gót sạch sẽ, bước từng bước nhỏ, ưu nhã mà chậm rãi đi qua.

Cô đi đến trước bàn, ánh nến chiếu vào khuôn mặt nhỏ xinh đẹp tinh xảo của cô, Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, trong lúc nhất thời nhìn thẳng vào mắt cô.

Anh rất ít khi thấy bộ dáng long trọng như thế của Tôn Điềm Điềm, váy dạ hội màu đỏ với chiếc thắt lưng nhỏ, phần ngực được khoét đến rất thấp, mơ hồ có thể thấy được cảnh xuân trước ngực, chiếc váy dạ hội bao lấy thân người cô, làm cho dáng người phập phồng quyến rũ, vòng eo mảnh khảnh thon thon một tay có thể ôm hết. Làn da cô trắng đến lóa mắt, mặc chiếc váy dạ hội màu đỏ này vào, thật sự là gợi cảm nói không nên lời.

Tôn Điềm Điềm thấy Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm mình, có chút kiêu ngạo mà nâng cằm, khóe miệng cong cong, rất không khiêm tốn hỏi: “Em đẹp không?”

Vừa dứt lời, Thẩm Niệm Thâm đột nhiên tiến lên một bước, một tay ôm lấy eo, ôm cô dính sát vào người anh.

Tôn Điềm Điềm bị bắt nhón chân, ngực dán trên ngực Thẩm Niệm Thâm ngực, cô ngẩn người, nhìn Thẩm Niệm Thâm, chớp chớp mắt, “Làm sao vậy?”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm rất sâu, con ngươi đen nhánh không chút nào che dấu dục vọng đang cuồn cuộn, anh nhìn vào mắt cô, giọng nói khàn khàn, “Mua khi nào vậy?”

Tôn Điềm Điềm chưa phản ứng lại, cô chớp đôi mắt.

Thẩm Niệm Thâm nhắc nhở cô, “Váy.”

Lúc này Tôn Điềm Điềm mới phản ứng lại, cô đáp một tiếng, cười tủm tỉm nói: “Lần trước đi dạo phố với Tâm Du em đã mua nó, đẹp không?”

Thẩm Niệm Thâm ánh mắt rất sâu, nhìn chằm chằm cô thật lâu, sau đó mới nói một câu, “Không cho mặc ở bên ngoài.”

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, “Em không mặc ở bên ngoài, đây là lễ phục, em định mặc nó trong tiệc khánh thành đầy năm của công ty.”

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy nửa câu đầu liền nhẹ nhàng thở phào, kết quả sau khi nghe thấy nửa câu sau, ấn đường tức khắc nhăn lại, lập tức nói: "Tiệc đầy năm cũng không cho mặc."

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, vẻ mặt khó hiểu, "Vì sao?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Không cho chính là không cho, chỉ cho em mặc ở nhà cho anh xem."

Tôn Điềm Điềm: "… Anh thật bá đạo."

"Đúng vậy."

Tôn Điềm Điềm mím môi, không mấy cao hứng.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô chằm chằm, sau một lúc lâu, bỗng nhiên cúi đầu, đôi môi ấm áp dán vào bên tai cô, giọng nói khàn khàn, "Em có biết hiện tại em rất đẹp không?" Dừng một chút, anh bỗng cắn vào lỗ tai Tôn Điềm Điềm, thanh âm càng khàn thêm vài phần, "Em là của anh, không muốn để cho người khác phát hiện em đẹp như vậy."

Tôn Điềm Điềm nghe vậy, nhịn không được cười, cô nghiêng đầu nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Thẩm Niệm Thâm, anh thật ấu trĩ."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, ánh mắt không chút nào che dấu dục vọng chiếm hữu của mình.

Tôn Điềm Điềm bật cười, đôi tay che mặt Thẩm Niệm Thâm lại, "Được rồi, mặc cho một mình anh xem thôi, vui chưa?"

Lúc này Thẩm Niệm Thâm mới "ừm" một tiếng, khóe môi lặng lẽ cong lên, giống như đứa trẻ vừa được ăn kẹo.

Tôn Điềm Điềm nhìn anh, trong lòng lại nhịn không được cười một tiếng: Quỷ hẹp hòi.

Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm ngồi xuống trước bàn ăn, Thẩm Niệm Thâm rót hai ly rượu vang đỏ rồi đưa một ly cho Tôn Điềm Điềm.

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm nhận lấy, tâm tình vui vẻ nói không nên lời.

Thẩm Niệm Thâm nâng rượu lên kính Tôn Điềm Điềm, anh nhìn cô, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, “Kính bà Thẩm của anh.”

Tôn Điềm Điềm cong cong đôi mắt, cô nhẹ nhàng nâng ly lên, “Từ hôm nay trở đi, em đem cuộc sống tương lai giao hết cho anh, phải tốt với em một chút nhé, ông chủ Thẩm.”

Thẩm Niệm Thâm trong mắt nhiễm ý cười, ngữ khí lại cực kỳ kiên định, “Anh sẽ yêu em và trân trọng em cả đời.”

Tôn Điềm Điềm mím môi cười, chạm nhẹ ly vào ly rượu của anh, “Cụng ly.”

“Cụng ly.”

Buổi tối hôm nay, hai người đều uống một ít rượu, hai người hôn nhau từ phòng khách đến phòng ngủ.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm đẩy lên giường, còn chưa kịp phản ứng, thân thể Thẩm Niệm Thâm đã áp xuống, rất hung hăng mà hôn cô.

Không khí đêm nay thật sự quá tốt, Thẩm Niệm Thâm hôn vừa sâu vừa mạnh, không theo quy tắc nào, Tôn Điềm Điềm rất nhanh cũng động tình, hai chân cô kẹp lấy eo anh.

Cô uống vào không ít rượu, trong đầu một mảnh hỗn loạn, cũng đáp lại anh một cách không theo quy luật.

Trong phòng cuồn cuộn hơi nóng, hai người đều ra một thân mồ hôi.

Hai người ở trên giường quay cuồng, chăn và gối rơi trên mặt đất.

Không biết qua bao lâu, trong không khí vang lên tiếng xé rách quần áo.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy tiếng này, cô hơi ngẩn ra, nhưng còn chưa kịp phản ứng, giây tiếp theo, lại bị hơi nóng che trời lấp đất nhiệt cắn nuốt.

Đêm dài như vĩnh viễn không có kết thúc, Tôn Điềm Điềm không nhớ rõ là kết thúc khi nào, chỉ biết ngày hôm sau lúc tỉnh lại đã là hai giờ chiều.

Cô mở to mắt, Thẩm Niệm Thâm đã không còn trên giường.

Cô ngẩn ra vài giây, theo bản năng cúi đầu nhìn nhìn.

Thẩm Niệm Thâm không biết đã thay đồ cho cô khi nào, trên người thấy rất thoải mái, chắc anh đã tắm cho cô rồi.

Cô từ trên giường ngồi dậy, thân thể truyền đến cảm giác đau nhức mãnh liệt, làm cô vô thức nhíu mày, trong đầu bỗng nhiên nhảy ra một câu: Quả nhiên là rất đau!

Cô nhìn thoáng qua đầu giường, phía dưới di động đè một tờ giấy.

Cô cầm lên xem, là chữ viết cứng cáp của Thẩm Niệm Thâm: Anh đến công ty, bữa cơm trong hộp giữ nhiệt, em nhớ ăn.

Tôn Điềm Điềm cong cong khóe miệng, trong lòng cực kỳ ấm áp.

Cho dù hiện tại Thẩm Niệm Thâm đã thành công như vậy, anh vẫn là A Niệm mỗi buổi sáng giúp cô làm bữa sáng rồi nhắc nhở cô ăn đúng giờ.

Bất luận trải qua bao nhiêu thời gian, bất luận cuộc sống thay đổi thế nào, bất luận hiện tại anh có thân phận gì, anh vĩnh viễn là chàng trai yêu cô hơn cả sinh mệnh của mình.

Lòng Tôn Điềm Điềm tràn đầy cảm động, nhưng sự cảm động này không duy trì được bao lâu, lúc cô nhìn thấy chiếc váy đỏ tối hôm qua mình mặc trên tủ đầu giường, cô ngây người cả người…

Cô cầm chiếc váy lên, đôi mắt trừng to, không dám tin tưởng mà nhìn chiếc váy đã mua hơn 3000, mới mặc chưa đến một giờ, đã hoàn toàn bị xé thành mấy miếng vải vụn!!!

Tôn Điềm Điềm nhìn chằm chằm chiếc váy sửng sốt hơn nửa ngày, đến khi phục hồi tinh thần lại, quả thực là sắp sụp đổ!

Giây tiếp theo, cô lập tức lấy di động ra, rất tức giận mà gọi điện thoại cho Thẩm Niệm Thâm.

Đầu kia điện thoại, Thẩm Niệm Thâm vừa mới họp xong trở lại văn phòng, thấy Tôn Điềm Điềm gọi đến, tâm tình tức khắc rất vui sướng, mặt mày hớn hở, rất là vui sướng mà nghe máy, “Em dậy rồi…”

Từ “Sao” còn chưa kịp nói ra, Tôn Điềm Điềm ở đầu kia điện thoại đã hô to, “Thẩm Niệm Thâm anh là dã thú sao!!! Vì sao anh xé váy của em! Anh có biết chiếc váy đó em mua hơn 3000 không! Mặc còn chưa đến một giờ!!”

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy tiếng thét chói tai của Tôn Điềm Điềm, anh bật cười, “Chiếc váy kia của em chất lượng quá kém.”

Tôn Điềm Điềm: “…???” Chính mình như sói, lại đi đổ lỗi cho váy của cô chất lượng kém??? Oa oa, thật muốn đánh anh!

Đang nghĩ ngợi thì thanh âm Thẩm Niệm Thâm lại truyền đến, mang theo ý cười, không chút để ý mà nói: “Không sao, buổi tối lúc về anh mua lại cái khác cho em.”

Chương 102

Editor: Yang Hy.

Tám giờ tối Thẩm Niệm Thâm trở về, Tôn Điềm Điềm đang ở trong thư phòng vẽ tranh.

“Anh về rồi.” Tôn Điềm Điềm còn đang giận Thẩm Niệm Thâm, nghe thấy anh nói, cô chỉ tức giận “hừ” một tiếng, tiếp tục vẽ tranh của mình.

Trước đây Thẩm Niệm Thâm về nhà, Tôn Điềm Điềm đều sẽ lập tức chạy đến cửa ôm anh, hôm nay không có ra, có thể thấy cô vẫn còn giận chuyện chiếc váy.

Thẩm Niệm Thâm không khỏi buồn cười, đổi giày vào nhà, lập tức đi đến phòng ngủ.

Anh bật đèn, đứng ở cửa nhìn một cái, phòng ngủ trống trơn, không có người ở đây.

Anh lại đi đến thư phòng ở bên cạnh, đưa tay vặn cửa mới phát hiện cửa bị khoá từ bên trong.

Nha đầu này bình thường chưa bao giờ khóa lại.

Thẩm Niệm Thâm buồn cười xoa xoa ấn đường, gõ gõ cửa, “Anh mua váy cho em, ra đây thử đi.”

Trong thư phòng, Tôn Điềm Điềm mắt sáng rực lên, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Thẩm Niệm Thâm lại nói: “Mua rất nhiều váy.”

Dứt lời, chưa đến hai giây liền nghe thấy tiếng bước chân.

Giây tiếp theo, cửa từ bên trong mở ra.

Tôn Điềm Điềm đôi mắt sngs rực, “Ở đâu?”

Thẩm Niệm Thâm bật cười, giơ tay xoa xoa đầu cô, “Không phải không để ý tới anh sao?”

Tôn Điềm Điềm tức giận trừng anh một cái, tầm mắt dừng trên mấy chiếc túi trong tay Thẩm Niệm Thâm, ánh mắt sáng lên, lập tức đoạt lấy túi.

Mấy cái túi giấy, Tôn Điềm Điềm mở ra và nhìn, màu trắng, màu hồng, màu xanh nhạt, còn có một cái màu vàng nhạt, tất cả đều là màu cô thích.

Tôn Điềm Điềm thấy nhiều chiếc váy đẹp như vậy, một chút liền cao hứng, cong cong mi mắt, "Sao anh mua nhiều vậy?"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Không phải em thích sao."

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên nhớ tới mấy năm trước, khi đó Thẩm Niệm Thâm vừa mới bắt đầu đi làm, năm ấy nghỉ hè, lần đầu tiên cô đến thành phố Z tìm anh, buổi tối hôm đó phát lương, anh và cô đi ăn cơm Tây, đó là lần đầu tiên anh dẫn cô đến nhà hàng Tây, sau đó dùng tiền lương tháng đầu tiên mua cho cô một cái váy thật xinh đẹp.

Cái váy kia không tính là đắt, nhưng đối với Thẩm Niệm Thâm lúc ấy vừa mới thực tập, còn phải cõng rất nhiều áp lực cuộc sống mà nói thì không phải là một con số nhỏ.

Lúc ấy, dưới tình huống gian nan như vậy, lần đầu tiên được phát lương Thẩm Niệm Thâm liền nghĩ đến mua váy cho cô, cái váy kia như bảo bối được khóa ở trong ngăn tủ, ngày thường đều luyến tiếc lấy ra mặc, sợ mặc sẽ bị cũ, sẽ bị hỏng mất.

Cô nhớ rõ đêm đó cô rất cao hứng, mặc chiếc váy xoay vòng vòng ở trong phòng, Thẩm Niệm Thâm đại khái là thấy cô rất cao hứng liền nói sau này có tiền, sẽ mua cho cô rất nhiều rất nhiều váy.

Lời thề khi đó, bây giờ đã thật sự làm được.

Tôn Điềm Điềm nhìn váy trong túi, đôi mắt bỗng nhiên ê ẩm. Cô nhịn không được ôm lấy Thẩm Niệm Thâm, mặt áp vào ngực anh, thanh âm nhẹ nhàng, có chút nghẹn ngào, "A Niệm, cảm ơn anh."

Thẩm Niệm Thâm nghe thấy giọng nói mang theo tiếng khóc của Tôn Điềm Điềm, nháy mắt liền ngây ngốc, anh lập tức nâng mặt cô lên, nhìn thấy nước mắt tràn đầy trong hốc mắt, tựa như giây tiếp theo sẽ rơi xuống.

Anh tức khắc căng thẳng, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôn Điềm Điềm lại lắc đầu, xoa xoa đôi mắt, “Không có gì, em chính là bỗng nhiên nhớ tới trước kia anh nói chờ có tiền sẽ mua rất nhiều rất nhiều váy cho em…”

Cô nói, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới những chuyện Thẩm Niệm Thâm phải trải qua mấy năm nay, đi được đến hôm nay thật sự là không dễ dàng, ngực cô tức khắc đau nhói, suýt nữa đã rơi nước mắt xuống.

Cô vội vàng ngừng thở, chịu đựng nghẹn nước mắt vào, cao hứng nói: “Những chiếc váy này đều thật xinh đẹp, em rất thích.”

Thẩm Niệm Thâm cười, kéo cô về phòng, “Thử xem.”

Thẩm Niệm Thâm vốn muốn vào cùng Tôn Điềm Điềm, kết quả vừa mới đi được hai bước, Tôn Điềm Điềm đột nhiên quay đầu lại, đẩy anh ra bên ngoài, “Em tự thay, anh ở bên ngoài chờ.”

Nói xong cô liền đóng cửa phòng ngủ lại.

Thẩm Niệm Thâm bị nhốt ở ngoài cửa, sửng sốt vài giây, sau đó không khỏi bật cười.

Anh giơ tay nới lỏng cà vạt, xoay người đi về hướng phòng khách.

Lúc Tôn Điềm Điềm đi ra, Thẩm Niệm Thâm đang ngồi trên sô pha rót nước vào ly.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh nghiêng đầu, nhìn về hướng phòng ngủ.

Tôn Điềm Điềm mặc chiếc váy màu vàng nhạt, bởi vì hiện tại mới tháng ba, trung tâm thương mại đều bán váy thu, rất mỏng, váy vừa vặn dài đến đầu gối, cổ tay áo là đường viền hoa rất xinh đẹp, cổ áo cũng cùng một hoạ tiết với cổ tay áo, lộ ra xương quai xanh gợi cảm xinh đẹp.

Da Tôn Điềm Điềm rất trắng, mặc váy vàng nhạt, cả người đều tươi sáng xinh đẹp động lòng người.

Cô cao hứng chạy đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm rồi xoay một vòng, vui vẻ hỏi: “Đẹp không?”

Thẩm Niệm Thâm nhìn đến mê mẩn, hơn nửa ngày mới đáp, “Thật xinh đẹp.”

Tôn Điềm Điềm cong cong khóe miệng, trên má lộ ra hai lúm đồng tiền xinh đẹp, “Em cũng cảm thấy rất đẹp.”

Nói xong cô lại cao hứng xoay thêm hai vòng, xem xét từ trên xuống dưới một hồi, cực kỳ vừa lòng, sau đó nhớ tới trong phòng còn vài chiếc váy, cô vui mừng nói: “Anh chờ một chút, em đi thử mấy cái khác cho anh xem.”

Không có cô gái nào không thích váy đẹp, Tôn Điềm Điềm cũng không chê mệt, tất cả váy đều thử hết, mỗi lần thử một cái, rồi vô cùng cao hứng chạy ra hỏi cô có xinh đẹp hay không, đôi mắt kia sáng lấp lánh, rõ ràng là ánh mắt chờ đợi khích lệ.

Thẩm Niệm Thâm bị cảm xúc nhỏ trong mắt Tôn Điềm Điềm chọc cười, cực kỳ phối hợp mà khen cô, “Xinh đẹp, cái nào cũng rất đẹp.”

Tôn Điềm Điềm được khích lệ, tức khắc cao hứng đến vẫy đuôi, đắc ý nói: “Em cũng cảm thấy vậy.”

Cô cầm váy xoay hai vòng, sau đó cao hứng bổ nhào vào trong lòng Thẩm Niệm Thâm, anh dựa lưng vào sau ghế, cười ôm eo Tôn Điềm Điềm, “Vui như vậy sao?”

Tôn Điềm Điềm cong cong mi mắt, hôn chụt vào môi anh, “Cảm ơn chồng.”

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, ý cười trong mắt càng sâu vài phần, “Không cần cảm ơn, đây là chuyện nên làm.”

Tôn Điềm Điềm tức khắc càng vui vẻ, lại nâng mặt Thẩm Niệm Thâm, nhiệt tình hôn thêm vài cái, hôn xong cô đột nhiên bò khỏi người Thẩm Niệm Thâm, anh còn chưa kịp giữ chặt cô, cô đã giống như thỏ con nhanh chóng chạy đi mất.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô nắm váy nhảy nhót chạy về phòng ngủ, không khỏi buồn cười, hỏi: “Em đi đâu vậy?”

Tôn Điềm Điềm: “Em đi soi gương.”

Tôn Điềm Điềm cả một đêm đi tìm đồ phối hợp với váy, lát thì đổi đôi giày, khi lại đổi cái túi, trong chốc lát lại khoác thêm chiếc áo ngoài.

Chiếc gương dài được đặt trong thư phòng, buổi tối Thẩm Niệm Thâm ở thư phòng làm việc, Tôn Điềm Điềm một lát liền đổi đồ rồi chạy tới thư phòng soi gương, cô đứng ở trước gương đi tới đi lui xem xét nửa ngày.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô cười, mặt mày tất cả đều là sự sủng nịch không giấu được.

Từ nay về sau, Thẩm Niệm Thâm lại có thêm một sở thích, chính là mua váy cho vợ.

Sau khi Thẩm Niệm Thâm cầu hôn Tôn Điềm Điềm, anh chọn một ngày rồi dẫn cô đến Cục Dân Chính lãnh giấy kết hôn.

Ngày đó vừa lúc là ngày 28 tháng 3, Tôn Điềm Điềm chính thức trở thành bà Thẩm.

Từ 18 tuổi, đến 24 tuổi, mưa mưa gió gió 6 năm, rốt cuộc cô cũng gả cho cậu thiếu niên là mối tình đầu của mình.

Lãnh giấy kết hôn, kế tiếp chính là tổ chức hôn lễ.

Bên Thẩm Niệm Thâm ngoại trừ bà ngoại cũng không còn người thân, bà ngoại tuổi lớn, sức khoẻ cũng không còn tốt lắm, tất nhiên không thể xử lý hôn lễ, cho nên chuyện này liền đặt trên đầu ba mẹ Tôn.

Ba Tôn lật xem hoàng lịch, vẫn không yên tâm, còn cầm sinh thần bát tự của Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm đi mời đại sư giúp đỡ tính ngày hoàng đạo, căn cứ theo sinh thần bát tự của hai người, ngày tốt nhất là mười tám tháng mười.

Ba mẹ Tôn chỉ cần tốt không cần nhanh, liền đi thương lượng với con rể và con gái một chút.

Tôn Điềm Điềm nghĩ dù sao cùng đã lãnh giấy kết hôn, hôn lễ tổ chức khi nào cũng được, hơn nữa thời gian này Thẩm Niệm Thâm đang bận, trễ một chút cũng tốt.

Thẩm Niệm Thâm cũng cảm thấy thích hợp, tháng 10 thời tiết không nóng không lạnh, tương đối thoải mái, hơn nữa anh cũng không muốn

vội vã vội vàng đi làm hôn lễ, Điềm Điềm cả đời chỉ có một lần như vậy, anh muốn cho cô những điều tốt nhất, thời gian hơn nửa năm, cũng đủ cho anh đi chuẩn bị.

Cuối tháng tư, Thẩm Niệm Thâm phải ra nước ngoài công tác mấy ngày, Tôn Điềm Điềm ở nhà một mình.

Đó là dạng sáng ngày 23 tháng 4, Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm vừa gọi video xong, đang chuẩn bị đi tắm rửa thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, "Điềm Điềm! Điềm Điềm! Là dì!"

Tôn Điềm Điềm ngẩn ra, nghe giọng nói hình như là dì giúp việc chăm sóc cho bà ngoại.

"Điềm Điềm con mau ra đây, bà ngoại đã xảy ra chuyện!"

Tôn Điềm Điềm giật mình, cuống quít chạy ra bên ngoài.

Cửa vừa mở ra, dì Trần mặt đầy sốt ruột, bắt lấy tay cô, "Điềm Điềm con mau lên đây, bà ngoại không ổn!"

Tôn Điềm Điềm đến giày cũng không kịp đổi, vội vàng chạy lên trên lầu.

Cô vừa vào nhà, thấy trong phòng một mảnh hỗn độn, bà ngoại đang ngồi trên sô pha, cả người phát run, bà Lương ở một bên khuyên nhủ, "Bà đừng nóng giận, thân thể rất vất vả mới tốt lên một chút, bây giờ tức điên lên như vậy có đáng không? Năm đó A Niệm vì chữa bệnh cho bà thiếu chút nữa đến mạng cũng không còn, bà không yêu quý thân thể của mình như vậy, sẽ làm thằng bé thất vọng."

Tôn Điềm Điềm nhìn phòng khách, trước sô pha còn có một người phụ nữ đang vừa quỳ vừa khóc, "Mẹ, con biết con có lỗi với mẹ, con làm mẹ mất mặt, con…"

Bà ta còn chưa nói xong, bà lão đột nhiên nắm chén trà hung hăng ném vào người bà ta, "Người mày cần xin lỗi là tao sao? Mày phải xin lỗi là A Niệm! Mày có biết mấy năm nay A Niệm như thế nào không, bây giờ mày còn mặt mũi mà trở về sao!"

Bà lão tức đến phát run, hô hấp dồn dập, sắc mặt tái nhợt, cả người tựa như sắp ngất xỉu.

Tôn Điềm Điềm sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, lập tức nói với dì Trần: "Mau kêu xe cứu thương, nhanh lên!"

Cô cuống quít chạy tới, cái gì cũng không rảnh lo, cô ngồi xuống bên cạnh bà ngoại, không ngừng an ủi, "Bà ngoại bà đừng sinh khí, có con ở đây, không sao đâu, lần trước không phải bà nói sẽ bảo trọng thân thể chờ hôn lễ của con và A Niệm sao, không phải bà còn nói muốn nhìn thấy con và A Niệm có con sao, bà đừng tức giận, bình tĩnh một chút."

Giọng nói của Tôn Điềm Điềm cực kỳ mềm nhẹ, tựa như mang theo năng lực làm người ta yên ổn lại.

Bà lão rốt cuộc cũng không phát run nữa, Tôn Điềm Điềm lại vội vàng rót một ly nước cho bà, "Bà ngoại uống nước, xin bớt giận, đừng vì người không đáng mà tức giận."

Tôn Điềm Điềm không ngừng vuốt lưng giúp bà ngoại, bà lão nhẹ nhàng nhấp hai ngụm nước, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái một chút, bà nắm tay Tôn Điềm Điềm, run rẩy phẫn nộ chỉ vào người phụ nữ quỳ trước sô pha, "Điềm Điềm con nhìn xem, chính là thứ súc sinh này, chính là nó đã làm hại A Niệm thảm như vậy, là một người mẹ, nó chưa từng làm tròn trách nhiệm, năm đó nói đi là đi, cứ như vậy ném A Niệm lại, nhiều năm như vậy cũng không trở về xem qua một cái, không có gửi một đồng về cho nhà, hiện tại thì tốt rồi, biết A Niệm có tiền đồ, liền đem mặt về đòi tiền!"

Tôn Điềm Điềm đau lòng cho Thẩm Niệm Thâm thời niên thiếu bao nhiêu, thì cũng hận người phụ nữ trước mắt này bấy nhiêu.

Cô chưa bao giờ nghiêm khắc, nhưng ngay lúc này ánh mắt lại lạnh như thanh đao, cô nhìn bà ta, gằn từng chữ một, vô cùng lạnh nhạt ngẩm ra lệnh đuổi khách: "Mời bà lập tức rời đi, nếu không tôi lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát."

Chương 103

Editor: Yang Hy.

Bà ngoại tuổi đã lớn, lại còn đang mang bệnh trong người, vừa rồi cảm xúc quá mức kích động, Tôn Điềm Điềm sợ bà ngoại có chuyện, sau khi xe cứu thương tới liền đưa bà đến bệnh viện kiểm tra.

Khi có kết quả kiểm tra, bác sĩ tận tình khuyên bảo dặn dò Tôn Điềm Điềm, "Bà lão tuổi đã lớn, có thể không tức giận thì tốt nhất là đừng tức giận, giữ tâm trạng vui vẻ mới tốt cho sức khoẻ của bà."

Tôn Điềm Điềm vội gật đầu, "Tôi nhớ rồi, tình trạng của bà ngoại tôi hiện giờ thế nào? Không có vấn đề gì chứ?"

Bác sĩ "ừ" một tiếng, "Trước mắt không có vấn đề gì, nhưng tốt nhất vẫn là nằm viện quan sát hai ngày."

"Được, bây giờ tôi đi làm thủ tục nhập viện."

"Được."

Đã hơn hai giờ sáng, bệnh viện im ắng, có rất ít người.

Tôn Điềm Điềm đi làm tục nhập viện cho bà ngoại, lúc chuẩn bị đến phòng bệnh thăm bà ngoại, phát hiện người phụ nữ kia vẫn còn đứng ở trên hành lang.

Tôn Điềm Điềm nhíu mày, đi qua đó, "Sao bà còn chưa đi? Thật sự muốn tôi gọi cảnh sát tới sao?"

Dương Anh có chút co quắp đứng ở đó, bà ta nhìn Tôn Điềm Điềm, không khỏi siết chặt lòng bàn tay, sau một lúc lâu mới đủ dũng khí nói: "Bác có thể nói chuyện với con không?"

Tôn Điềm Điềm liếc nhìn bà ta một cái, mím môi.

Hoa viên bệnh viện.

Tôn Điềm Điềm vẫn lạnh mặt như cũ, "Bà muốn nói cái gì?"

Dương Anh mím môi, chậm chạp không nói gì, giống như đang ấp ủ cảm xúc, Tôn Điềm Điềm đợi một lát, rất không kiên nhẫn, "Bà không nói thì tôi đi vào."

Nói xong liền rời đi.

"Chờ một chút!" Dương Anh lập tức giữ chặt tay Tôn Điềm Điềm, cô nhíu mày, dùng sức hất tay bà ta ra, cô nhìn chằm chằm bà ta, sự chán ghét trong mắt không chút nào che dấu.

Dương Anh đã sống 40 mấy năm trời, làm sao xem không hiểu sự chán ghét trong mắt Tôn Điềm Điềm, bà ta nói: "Bác biết là mình có lỗi với A Niệm, không có làm tròn trức trách của một người mẹ, nếu bác còn có vài phần tự mình hiểu lấy thì không nên trở về."

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này bỗng nhiên cảm thấy rất buồn cười, quét mắt liếc bà ta một cái, nói: "Nếu bà đã tự hiểu như vậy, bây giờ trở về làm gì?"

Dương Anh bị câu nói không chút lưu tình của Tôn Điềm Điềm làm cho á khẩu không trả lời được, sau một lúc lâu mới nói: "Bác thật sự không còn cách nào, con trai bác bị bệnh phải làm phẫu thuật hết mấy chục vạn, bác là cùng đường mới mặt dày trở về xin A Niệm."

Tôn Điềm Điềm nghe vậy, ấn đường gắt gao nhăn lại, "Con trai bà?"

Dương Anh gật đầu, "Đúng vậy, năm đó sau khi rời đi bác liền đến nơi khác làm công, sau đó quen biết chồng hiện giờ, bác có một đứa con trai và con gái, mấy năm nay tuy không giàu có, nhưng cũng còn tính là hạnh phúc, ai ngờ trước đó không lâu con trai bác đột nhiên được chẩn đoán bị bệnh bạch cầu, bác vốn không muốn đến quấy rầy A Niệm, thật sự là không còn cách nào."

Tôn Điềm Điềm nghe thấy những lời này, khiếp sợ đến không biết nói gì.

"Bà kết hôn lần nữa, có gia đình mới, có con trai và con gái, mấy năm nay bà vẫn luôn rất hạnh phúc…" Tôn Điềm Điềm lặp lại những lời bà ta nói, không thể tưởng tượng mà nhìn bà ta, "Vậy A Niệm thì sao, trong lòng bà có từng nhớ mong đến anh ấy không? Chắc là bà sớm đã quên rồi, bà còn có đứa con trai đang ngày đêm nhớ mong, mỗi ngày tan học

đều đeo cặp sách đứng ở cửa thôn chờ một tiếng, anh ấy đang đợi bà, chờ bà ngày nào đó nhớ tới mình, có thể trở về thăm mình."

Tôn Điềm Điềm trong lúc vô tình đã tìm thấy cuốn nhật ký cũ trong ngăn kéo của Thẩm Niệm Thâm, bên trong trang giấy đều đã ố vàng. Nét chữ non nớt, mỗi một tờ đều viết giống nhau: Hôm nay mẹ vẫn không về.

Cô lật từng trang một, lật đến gần nữa cuốn sổ, thì nhìn thấy một giấy ngấm màu nước mắt.

"Hôm nay tan học, con vẫn đứng đợi mẹ ở cửa thôn như trước đây, có mấy người bạn học thấy con, hỏi con đang làm gì, con trả lời bọn họ, đang đợi mẹ, tất cả bọn họ đều cười nhạo, chỉ vào con rồi mắng là con hoang, còn nói mẹ đã không cần con nữa, con không tin."

Lúc ấy cô lật đến đây, nước mắt rơi xuống. Cô gần như có thể tưởng tượng ra hình ảnh đó, bóng người nho nhỏ đeo cặp sách đứng ở cửa thôn chờ mẹ, nhưng mẹ lại không cần anh, vĩnh viễn sẽ không trở lại.

Nhật ký dừng ở sinh nhật mười một tuổi của Thẩm Niệm Thâm, anh viết: "Mẹ, mẹ thật sự không nhớ A Niệm sao? Hôm nay là sinh nhật con, A Niệm rất cô đơn."

Nhật ký dừng ở ngày hôm đó, từ tám tuổi chờ tới mười một tuổi, anh đại khái là tuyệt vọng.

Tôn Điềm Điềm nghĩ đến Thẩm Niệm Thâm khi đó, nước mắt đã sắp không khắc chế được, cô không chớp mắt nhìn chằm chằm Dương Anh, từng câu từng chữ chất vấn bà ta, "Lúc bà thương yêu con trai và con gái của bà, bà có nghĩ tới A Niệm hay không? Bởi vì bà, không có người nguyện ý làm bạn với anh ấy, bởi vì nghèo, từ rất nhỏ anh ấy đã phải ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình. Lúc cả nhà bà đang hạnh phúc sống bên nhau, có biết A Niệm sống gian nan như thế nào không?"

Tôn Điềm Điềm rơi nước mắt, cô cố nén tiếng khóc nức nở, tiếp tục nói: "Hiện tại con bà bị bệnh, cần dùng tiền, cho nên mới nhớ tới A Niệm sao? Vậy bà có biết A Niệm đi đến bây giờ, đã phải chịu bao nhiêu khổ cực đắng cay không? Mấy năm trước bà ngoại bị bệnh nặng, vì kiếm tiền làm phẫu thuật cho bà, anh ấy thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn. Lúc ấy bà đang ở đâu? Bà đau lòng cho con mình, vậy ai đau lòng cho A Niệm?"

“Bác…” Dương Anh cũng bật khóc, nghẹn ngào nói: “Bác biết mình có lỗi với A Niệm… Nhưng mà bác…… Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, bác nói cái gì cũng vô dụng, coi như bác cầu xin con, con giúp bác khuyên nhủ A Niệm, kêu nó giúp bác được không? Hiện tại nó có tiền như vậy, bác chỉ cần mấy chục vạn là đủ rồi, con giúp bác…”

“Rốt cuộc bà có tim hay không! Bà xem A Niệm là cái gì?! Công cụ kiếm tiền sao? Bà có thể yêu con trai con gái của mình như vậy, vì sao phải cố tình tàn nhẫn với A Niệm như vậy? Anh ấy cũng là con của bà, nhiều năm như vậy, bà thật sự hoàn toàn không nghĩ tới anh ấy sao?”

Dương Anh chỉ khóc, không ngừng nói: “Rất xin lỗi, thật sự rất xin lỗi…”

“Người bà phải xin lỗi là A Niệm, bà tự mình nói với anh ấy!” Tôn Điềm Điềm đột nhiên có chút suy sụp. Cô không biết vì sao trên thế giới lại có người mẹ như vậy. A Niệm làm sai cái gì, vì sao phải tàn nhẫn với anh như vậy?

Người phụ nữ trước mắt này, trong đầu chỉ có con trai hiện tại, bà ta căn bản không có một đinh tình cảm với A Niệm, bà ta chỉ muốn tiền, chỉ muốn lợi dụng anh.

“Không, bà đừng gặp anh ấy, bà đừng xuất hiện ở trước mặt anh ấy, bà đừng quấy rầy cuộc sống hiện tại của anh ấy!” Tôn Điềm Điềm gần như là xuất phát từ bản năng, cô đi kéo bà ta, cô muốn kéo bà ta ra khỏi chỗ này, muốn cho bà ta biến mất.

Cô kéo bà ta, vừa nhấc đầu, lại đột nhiên phát hiện A Niệm đứng ở phía trước.

Anh đứng ở trong bóng tối, thần sắc bình tĩnh, nhưng bình tĩnh như vậy càng khiến người ta sợ hãi. Anh giống như dấu đi tất cả cảm xúc bi thương.

Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên hoảng hốt, run run mà hô một tiếng, “A… A Niệm…”

Dương Anh vừa thấy Thẩm Niệm Thâm, tựa như bắt được cọng rơm cứu mạng, đôi mắt sáng bừng, kích động chạy tới nắm chặt tay Thẩm Niệm Thâm, “A Niệm, cuối cùng mẹ cũng nhìn thấy con, con cứu mẹ, cứu em

trai của con được không? Hiện tại thằng bé thật sự rất cần tiền, 30 vạn, chỉ cần 30 vạn là đủ rồi! Chuyện này đối với con mà nói không tính là rất khó, mẹ xin con, mẹ thật sự không thể không có thằng bé, nếu em con có chuyện gì không hay xảy ra, mẹ sẽ chết!"

"Vậy bà đi tìm chết đi, toàn bộ các người, đều đi tìm chết." Thẩm Niệm Thâm nhìn chằm chằm bà ta, ánh mắt sắc bén như con dao dính máu.

Anh bỗng nhiên cảm thấy mình rất ác độc, vì sao bà ta còn chưa chết? Vì sao lại còn sống? Nếu bà ta mãi mãi không xuất hiện, anh còn có thể cho là bà ta đã chết, sẽ không hận đến như vậy. Nhưng trên thực tế, bà ta không chỉ còn sống, còn sống rất hạnh phúc. Một nhà bốn người, trai gái song toàn.

A, vậy anh là cái gì?

Dương Anh bị sự lạnh lẽo dưới đáy mắt Thẩm Niệm Thâm dọa sợ, thân thể lảo đảo lùi về sau hai bước, khó có thể tin mà mở to hai mắt nhìn.

Thẩm Niệm Thâm không nhìn bà ta, đi về phía trước hai bước, nắm tay Tôn Điềm Điềm, thấp giọng nói: "Chúng ta đi thôi."

Anh dẫn Tôn Điềm Điềm vào trong bệnh viện.

Tôn Điềm Điềm nghiêng đầu nhìn anh, thần sắc của anh vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì.

Đi chưa được vài bước, Dương Anh đột nhiên hét lên, "Vì sao mày lại máu lạnh như vậy? Mày thật giống ba mày! Đều là người máu lạnh vô tình!"

Năm đó người đàn ông kia kia cũng là máu lạnh vô tình như thế này, chơi chán liền nhẫn tâm vứt bỏ bà ta, chưa đến mấy ngày liền kết hôn với người phụ nữ khác. Nếu không phải lúc ấy thương tâm muốn chết, bà ta cũng sẽ không xúc động đi gả cho tên chồng trước không có tiền đồ kia.

Thẩm Niệm Thâm tựa như không nghe thấy, một tia cảm xúc cũng không có, tiếp tục đi về phía trước.

"Mạng của mày vẫn là tao cho mày! Không có tao, cũng sẽ không có mày!"

Thanh âm truyền đến, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng dừng bước.

Anh trầm mặc một lát, bỗng nhiên cúi đầu, nhẹ giọng nói với Tôn Điềm Điềm: “Em chờ anh một lát, lập tức đến ngay.”

Tôn Điềm Điềm nắm chặt tay anh, ánh mắt tràn ngập lo lắng, “A Niệm…”

Thẩm Niệm Thâm cong khóe môi, “Yên tâm, anh không sao.”

Anh xoay người, đi về hướng Dương Anh.

Dương Anh thấy anh quay lại, liền biết là có cơ hội xoay chuyển, bà ta vội nói: “A Niệm, con không nên trách mẹ, mẹ biết mẹ có lỗi với con, nhưng đã qua nhiều năm như vậy, thấy thành tựu của con bây giờ, mẹ cũng mừng cho con, nếu con nguyện ý, mẹ sẽ dùng cuộc đời còn lại đền bù cho con, chúng ta người một nhà…”

“30 vạn phải không?” Thẩm Niệm Thâm vẻ mặt âm trầm, không kiên nhẫn ngắt lời bà ta.

Dương Anh ngẩn người, ngay sau đó dùng sức gật đầu, “Đúng đúng.”

Thẩm Niệm Thâm lấy ví tiền từ túi quần ra, tuỳ tay rút ra một tấm thẻ, “Trong này có 40 vạn.”

Dương Anh hết sức kích động, “Cảm ơn, cảm ơn, mẹ biết A Niệm sẽ giúp mẹ.”

Nói xong liền vội duỗi tay nhận lấy, Thẩm Niệm Thâm lạnh mắt liếc nhìn bà ta một cái, lúc Dương Anh đưa tay tới, anh cố ý buông tay, tấm thẻ ngân hàng kẹp ở ngón trỏ và ngón giữa cứ như vậy rơi xuống đất.

Bàn tay Dương Anh giơ ra không trung bỗng dừng lại, bà ta ngẩn người, cúi đầu nhìn về phía tấm thẻ ngân hàng Thẩm Niệm Thâm cố ý ném xuống đất.

Bà ta gắt gao mím môi, sau một lúc lâu, ngồi xổm xuống, nhạt thẻ ngân hàng lên.

Thẩm Niệm Thâm cắm tay vào túi quần, anh rũ mắt, từ trên cao nhìn xuống bà ta, thanh âm lạnh lẽo không có độ ấm, “40 vạn, mua cái mạng

này của tôi, từ nay về sau, mời bà vĩnh viễn, vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt tôi.”

Dương Anh nhặt thẻ ngân hàng lên, giữ chặt trong lòng bàn tay, bà ta đứng dậy, nhìn Thẩm Niệm Thâm, bỗng nhiên nói: “A Niệm, con muốn biết ba ruột của con là ai không? Ông ta…”

“Câm miệng!” Thẩm Niệm Thâm thô bạo ngắt lời bà ta, ánh mắt sắc bén, “Tôi không muốn biết bất cứ chuyện gì liên quan đến bà, mời bà lập tức biến mất.”

“A Niệm, mẹ thật sự rất xin lỗi con, mẹ…”

“Cút.”

Chương 104

Editor: Yang Hy.

Dương Anh cầm tiền rời đi, Thẩm Niệm Thâm quay lại, nắm tay Tôn Điềm Điềm, "Đi thôi, đi thăm bà ngoại."

Thẩm Niệm Thâm cực kỳ bình tĩnh, nhưng anh càng bình tĩnh, trong lòng Tôn Điềm Điềm càng lo lắng.

Nhưng lúc này Thẩm Niệm Thâm không nói gì, cô cũng không dám hỏi.

Lúc đến phòng bệnh, bà ngoại đã ngủ.

Thẩm Niệm Thâm đi đến trước giường bệnh nhìn thoáng qua, thấp giọng hỏi: "Bác sĩ nói như thế nào?"

Tôn Điềm Điềm đi theo phía sau, nhỏ giọng nói: "Bác sĩ nói không có gì trở ngại, chỉ là bà ngoại tuổi lớn, tốt nhất nằm viện quan sát hai ngày."

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, quay đầu lại, nhẹ nhàng sờ đầu Tôn Điềm Điềm, "Vất vả cho em rồi, Điềm Điềm."

Tôn Điềm Điềm lắc đầu, đôi mắt yên lặng nhìn anh, giờ phút này trong lòng cô chỉ có lo lắng.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, trong lòng A Niệm nhất định rất khổ sở.

"Anh về khi nào vậy? Sao anh biết mà đến bệnh viện?" Tôn Điềm Điềm hỏi.

Thẩm Niệm Thâm nói: "Vừa xuống máy bay không lâu, lúc về nhà không thấy em, vừa vặn có hàng xóm nói nhìn thấy em đưa bà ngoại lên xe cứu thương, nên anh tới đây."

Thẩm Niệm Thâm bận rộn mấy ngày qua, nửa đêm mới trở về, lúc này cực kỳ mệt mỏi. Tôn Điềm Điềm tiến lên giữ chặt anh, nhẹ giọng nói: "A Niệm, chúng ta về nhà đi, anh bận rộn ở bên ngoài nhiều ngày như vậy, lại đến tối khuya ngồi máy bay trở về, anh về nghỉ ngơi trước đi."

“Đúng vậy đúng vậy, A Niệm con và Điềm Điềm trở về đi, chỗ này có dì và bà Lương rồi.” Dì Trần cũng phụ họa.

Tôn Điềm Điềm nói: “Bà ngoại không có gì trở ngại, ngày mai chúng ta lại đến.”

Thẩm Niệm Thâm quả thật có chút mỏi mệt, cảm xúc lúc này cũng không thích hợp ở lại đây, vì thế “ừ” một tiếng, “Đi thôi.”

Tôn Điềm Điềm nói với dì giúp việc, “Dì Trần, đêm nay rất vất vả cho dì rồi, bà ngoại có vấn đề gì, lập tức gọi điện thoại cho chúng con.”

“Được, dì biết rồi, hai đứa trở về đi.”

Trên đường về nhà, Thẩm Niệm Thâm một câu cũng không nói, đôi mắt nhìn chằm chằm con đường phía trước. Tôn Điềm Điềm ngồi ở bên cạnh, trong lúc nhất thời cũng không dám hỏi gì. Cô nghĩ, đại khái là anh cần tiêu hóa cảm xúc.

Vì thế cô ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, cho anh một chút thời gian, không quấy rầy cũng không phát ra âm thanh.

Nửa giờ sau xe tiến vào gara tiểu khu, Thẩm Niệm Thâm đậu xe, Tôn Điềm Điềm tháo dây an toàn xuống xe, ở bên cạnh chờ Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm rút chìa khóa ra, xuống xe, tay phải nắm tay Tôn Điềm Điềm, rốt cuộc cũng mở miệng, “Đi thôi.”

Về đến nhà, Tôn Điềm Điềm kéo tay Thẩm Niệm Thâm, ngửa đầu nhìn anh, “Em đi xả nước cho anh, anh tắm một cái để giải lao được không?”

Thẩm Niệm Thâm biết Tôn Điềm Điềm vẫn luôn rất lo lắng, anh nhìn cô, thấp giọng nói: “Điềm Điềm, em đi nghỉ ngơi trước đi, đêm nay anh muốn ở một người một lát, được không?”

Tôn Điềm Điềm vội gật đầu, “Được, em không quấy rầy anh, em ở phòng ngủ, nếu anh cần thì có thể kêu em bất cứ lúc nào.”

“Được.”

Tôn Điềm Điềm trở về phòng, rửa mặt rồi lên giường.

Nằm ở trên giường căn bản lại không cách nào tiến vào giấc ngủ, trong đầu cô đều là những lời mẹ Thẩm Niệm Thâm nói đêm nay. Cô cảm thấy A Niệm thật đáng thương, ba không cần anh, đến mẹ cũng không cần. Nhưng rõ ràng anh tốt như vậy, bọn họ sao lại nỡ tổm thương anh.

Cô ở trong phòng đợi thật lâu, chờ đến bốn giờ rưỡi sáng, Thẩm Niệm Thâm vẫn không trở về.

Cô có chút lo lắng, vẫn là nhịn không được xuống giường, mang dép lê đi ra ngoài.

Cô mở cửa liền thấy Thẩm Niệm Thâm ngồi trên sô pha, đang uống rượu.

Cô sửng sốt, theo bản năng muốn ngăn anh lại. Dạ dày của anh không tốt, không thể uống quá nhiều rượu.

Cô đang muốn mở miệng, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên nghiêng đầu, nhìn về phía cô, anh nhìn cô, thanh âm rất thấp, "Điềm Điềm, lại đây với anh."

Tôn Điềm Điềm nghe giọng nói khàn khàn của anh, ngực tức khắc đau nhói, cô vội vàng chạy tới.

Thẩm Niệm Thâm rót cho cô một ly rượu, "Uống với anh hai ly."

Anh rót đầy nửa ly rượu rồi đưa cho cô.

Tôn Điềm Điềm mím môi, lo lắng nói: "A Niệm, anh không thể uống rượu."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, trong mắt mang theo vài phần cầu xin, "Chỉ hôm nay thôi, uống hai ly được không?"

Anh đang trưng cầu ý kiến của cô, cô biết, chỉ cần cô không cho uống, anh nhất định sẽ không uống.

Nhưng nhìn ánh mắt của anh, thật sự tâm rất đau, không có biện pháp cự tuyệt anh.

Cô nhận lấy ly rượu, nhỏ giọng nói: "Em uống với anh hai ly, chỉ có thể uống hai ly, được không?"

Thẩm Niệm Thâm "ừ" một tiếng, đồng ý với cô, "Được."

Tôn Điềm Điềm uống với Thẩm Niệm Thâm, cô nói chỉ có thể uống hai ly, cho nên Thẩm Niệm Thâm uống xong hai ly liền thật sự không uống nữa.

Anh nhìn bình rượu vang đỏ trên bàn trà, có chút nhập thần.

Anh không nói gì, Tôn Điềm Điềm cũng an an tĩnh tĩnh ngồi ở bên anh.

Qua thật lâu, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng mở miệng nói một câu, "Thật ra trước nay bà ấy vẫn không thích anh."

Tôn Điềm Điềm đau lòng nhìn Thẩm Niệm Thâm. Cô biết, anh nói "Bà ấy" chính là người mẹ vô tình đã vứt bỏ anh.

"Ở trong trí nhớ của anh, tình cảm của bà ấy và ba anh không tốt, bọn họ thường xuyên cãi nhau, đôi khi anh sẽ đi khuyên, nhưng chỉ cần anh đi khuyên, bà ấy sẽ hung hăng đẩy anh ra, kêu anh cút."

Thẩm Niệm Thâm rất ít khi nhớ lại những chuyện thời niên thiếu, dù sao tất cả ký ức lúc ấy đều là thống khổ. Đêm nay khó lắm anh mới bình tĩnh nói ra như vậy.

Giọng nói của anh rất bình tĩnh, tựa như đang kể một chuyện rất thoải mái.

"Dù anh nỗ lực làm bà ấy vui thế nào, bà ấy vẫn rất lạnh nhạt với anh, hoàn toàn không giống với những bà mẹ khác, thậm chí có một lần anh còn hoài nghi mình có phải con ruột của bà ấy hay không. Anh đã tích cóp tất cả tiền tiêu vặt mà ba cho, rồi mua một cái hộp nhạc vào hôm sinh nhật của bà ấy, lúc đó bà ấy chỉ tùy ý liếc mắt một cái liền tùy tay ném lên bàn trang điểm, mấy ngày sau, anh phát hiện cái hộp nhạc nằm trong thùng rác."

Rất nhiều chuyện, lúc còn nhỏ không rõ, chỉ nghĩ mình không đủ ngoan, không đủ nghe lời, cho nên mẹ mới không thích mình.

"Có một khoảng thời gian rất dài anh không rõ vì sao bà ấy lại không thích mình, ngay cả khi năm đó bà ấy vứt bỏ anh rồi rời khỏi nhà, anh vẫn mỗi ngày ngóng trông bà ấy trở về, anh thường hay nghĩ, chỉ cần bà

trở về, anh nhất định sẽ rất nghe lời rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn đọc sách, không chọc bà tức giận."

"Trong tiềm thức anh vẫn luôn không muốn tin bà ấy thật sự không thích mình, thậm chí là chán ghét mình, anh cảm thấy, là anh không đủ nghe lời, nếu không sao lại có người mẹ không thích con trai của mình?" Nói tới đây, anh bỗng nhiên cười tự giễu, "Nhưng sự thật chứng minh, bà ấy thật sự không thích anh, đại khái là còn rất hối hận vì đã sinh ra anh."

Anh nói, dừng một chút, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Tôn Điềm Điềm rất sâu, thấp giọng nói: "Điềm Điềm, em biết không? Anh sinh ra cũng không sáng sủa gì. Người mà trước kia anh gọi là ba cả tám năm trời lại không phải là ba ruột, hai người bọn họ bởi vậy cãi nhau rồi ly hôn, anh thành một cô nhi không cha không mẹ bị người ta cười nhạo. Cho đến gần đây, anh đi mua chút đồ bổ đem lên cho bà ngoại, nghe thấy bà đang nói chuyện với bà nội Lương Kì —"

Tôn Điềm Điềm mím môi, nhìn anh.

Anh lại tiếp tục nói: "Thì ra trước khi gả cho ba nuôi bà ấy ở bên một người đàn ông có tiền ở thành phố lớn, nhưng người đàn ông kia đại khái chỉ muốn chơi đùa qua đường, không bao lâu liền chán rồi bỏ bà ấy, mấy ngày sau liền về nhà cưới một thiên kim nhà giàu."

"Bà ấy rất thương tâm, chạy về nông thôn, không bao lâu liền kết hôn với ba nuôi. Sau khi kết hôn không lâu liền có thai, tất cả mọi người đều nghĩ là của ba nuôi, bà ngoại lúc ấy cũng nghĩ vậy…"

Thẩm Niệm Thâm nhìn về phía ngoài cửa sổ, trầm mặc thật lâu, mới lại nói: "Sau khi nghe đến đây, anh mới hiểu được thân thế của mình, cũng biết được vì sao từ nhỏ bà ấy đã không thích anh."

"Là bởi vì, thật ra bà ấy căn bản không muốn sinh ra anh? Nhưng tất cả mọi người đều cho rằng lúc đó bà ấy mang thai con của ba nuôi anh, bà ấy lại không dám nói, cho nên đành phải cắn răng sinh anh ra. Nhưng sau khi sinh anh lại rất sợ hãi, vì thế đem oán giận với cuộc sống, hận thù với cha ruột của anh toàn bộ chuyển lên trên người anh sao?" Tôn Điềm Điềm nghe Thẩm Niệm Thâm nói nhiều như vậy, rốt cuộc cũng hiểu rõ.

Thẩm Niệm Thâm cười chua xót, "Đúng vậy, cho nên anh vốn không nên tồn tại."

Cha ruột không cần anh, ba nuôi không cần anh, đến mẹ cũng coi anh như nỗi sỉ nhục.

Cho nê sự việc năm đó bị bại lộ bà ta liền vứt bỏ anh mà chạy, khi đó bà ta đại khái không có nghĩ tới sẽ trở về, trong lòng bà ta thà rằng chưa từng sinh ra anh.

Trái tim Tôn Điềm Điềm muốn tan nát, cô ôm lấy Thẩm Niệm Thâm, đầu dựa vào lòng anh, "Đừng nói như vậy A Niệm, dù trong mắt bọn họ anh là dư thừa, là không nên tồn tại trên đời này. Nhưng ở trong lòng em, là bảo vật vô giá, còn trân quý hơn cuộc sống của em —"

Cô ngẩng đầu, đôi mắt nhìn anh rất sáng, vô cùng nghiêm túc nói: "A Niệm, em rất yêu rất yêu anh, yêu đến tận trong xương cốt."

Thẩm Niệm Thâm nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Tôn Điềm Điềm, nghe những lời này của cô, trên mặt rốt cuộc cũng có ý cười, "Anh biết."

Anh cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, nhìn vào đôi mắt cô, giọng nói khàn khàn, "May mắn là anh có em, có đôi khi anh suy nghĩ, ông trời để anh chịu khổ nhiều như vậy, là vì muốn lưu lại phúc khí của anh, sau đó hiện tại anh có được em."

Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm Thâm, vẫn cảm thấy rất đau lòng, cô giơ tay sờ mặt anh, có chút tức giận mà nói: "Nhưng bà ấy quá xấu, chưa từng yêu anh, hiện tại con trai sinh bệnh liền đem mặt chạy về tìm anh đòi tiền."

Càng nói càng giận, tức giận đến đỏ bừng mặt, "A Niệm, anh không nên cho bà ấy tiền!"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, "Không sao, anh đã buông xuống, chút tiền ấy coi như cảm ơn lúc trước bà ấy đã sinh anh ra."

Nói xong anh nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt Tôn Điềm Điềm, cười nói: "Nếu không sao anh quen được cô bé đáng yêu lương thiện Điềm Điềm nhà ta."

Tôn Điềm Điềm nghe thấy lời này cuối cùng cũng nở nụ cười, cô ngẩng đầu, ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, cực kỳ nghiêm túc mà nói: "A Niệm, chúng ta quên hết những người cẩu đó đi, từ nay về sau, sẽ không bao

giờ có những người và những chuyện quấy rầy chúng ta nữa, về sau mỗi một ngày đều thật vui vẻ.” Nói xong, còn cực kỳ nghiêm túc mà nhấc tay thề, “Em bảo đảm!”

Thẩm Niệm Thâm cười, cầm tay cô, “Anh biết rồi, chỉ cần ở bên em, mỗi ngày đều rất vui vẻ.”

Dứt lời, anh đột nhiên bế Tôn Điềm Điềm lên.

Cơ thể Tôn Điềm Điềm đột nhiên lơ lửng trên không, cô sợ tới mức ôm chặt cổ anh, kinh hoảng, “Đi… Đi đâu vậy!”

Đột nhiên bị bế lên, một chút cảnh báo cũng không có.

Câu hỏi này thật sự quá không kỹ thuật, Thẩm Niệm Thâm nhịn không được cười, “Hiện tại giờ này còn có thể đi đâu? Đương nhiên là ngủ.”

Tôn Điềm Điềm: “…”

Thẩm Niệm Thâm thật sự quá mệt mỏi, tắm rửa một cái rồi lên giường nằm, cánh tay dài duỗi ra ôm Tôn Điềm Điềm vào trong lòng.

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm ôm vào lòng, theo bản năng cũng ôm lấy eo anh, đôi mắt chớp chớp, còn muốn nói thêm gì đó, Thẩm Niệm Thâm bỗng nhiên xoa xoa đầu cô, giọng nói mơ hồ, “Ngoan, ngủ đi.”

Thẩm Niệm Thâm rất mệt, nhắm mắt lại một lát liền ngủ. Nhưng Tôn Điềm Điềm lại không buồn ngủ, cô cuộn tròn trong lòng Thẩm Niệm Thâm, đôi mắt to tròn xoay chuyển.

...

Bảy giờ sáng hôm sau, Thẩm Niệm Thâm lái xe đưa Tôn Điềm Điềm đến bệnh viện thăm bà ngoại.

Bà ngoại đã biết chuyện Thẩm Niệm Thâm gặp Dương Anh, hơn nữa còn cầm 40 vạn hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với Dương Anh.

Bà lão nghe vậy, thở dài, nói: “Cũng tốt.”

Đứa con gái lòng lang dạ sói kia bà coi như mình chưa từng sinh ra, bà chỉ cần có đứa cháu ngoại A Niệm này là đủ rồi.

Chuyện của người phụ nữ kia tựa như chỉ là một chút nhạc đệm không thoải mái trong cuộc sống, rất nhanh đã bị Thẩm Niệm Thâm quên đi. Anh đã không còn là đứa trẻ cả ngày ngóng trông mẹ về nhà, mỗi ngày anh có rất nhiều chuyện phải làm, bận rộn với công việc bận rộn kiếm tiền bận rộn mở rộng quy mô công ty, sau khi bận rộn với hạng mục thương mại điện tử, còn bận đi hẹn hò với vợ, bận sau khi tan tầm đi ăn cơm dạo phố với vợ, còn bận mua váy cho vợ…

Ví dụ như hiện tại.

Tôn Điềm Điềm đứng ở quầy quần áo, trong tay cầm hai chiếc váy, rất khó xử hỏi Thẩm Niệm Thâm, “Chồng à, anh cảm thấy hai chiếc váy này em mặc cái nào xinh hơn?”

Tôn Điềm Điềm vừa rồi đã thử qua hai chiếc váy, cô cảm thấy đều rất xinh đẹp, có chút bối rối.

Ai ngờ cô vừa mới dứt lời, Thẩm Niệm Thâm hai lời không nói, giơ tay cầm lấy hai chiếc váy trong tay cô, “Hai cái đều đẹp, đều mua.”

Vừa nói, anh vừa lấy thêm một cái màu xanh trời từ trên giá treo xuống, “Cái này cũng đẹp.”

Một lát sau, lại cầm một cái, “Cái này cũng không tồi.”

Tôn Điềm Điềm thấy trong tay anh đã cầm bốn chiếc váy, thấy anh còn muốn tiếp tục chọn thêm, cô vội vàng giữ anh lại, đè nặng thanh âm, nhỏ giọng nói: “Đủ rồi đủ rồi chồng, em mặc không hết.”

Thẩm Niệm Thâm nói: “Mùa hè không phải muốn mỗi ngày đổi một cái sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, hiện tại thời tiết nóng, mỗi ngày đều phải thay quần áo, mua nhiều để mặc cho cả tuần.” Hướng dẫn viên bán hàng cười đến cong đôi mắt, ánh mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm như nhìn thấy vàng, ước gì anh lại mua thêm mấy cái, ngày thường không gặp được một khách hàng lớn như vậy.

Thẩm Niệm Thâm cảm thấy hướng dẫn viên bán hàng nói rất có đạo lý, nên mua cho một tuần.

Nhưng ở cửa hàng này anh chỉ chọn trúng bốn cái, sau đó lại dẫn Tôn Điềm Điềm đến cửa hàng khác mua mấy cái, gom đủ bảy màu không giống nhau.

Trên đường về nhà, Tôn Điềm Điềm ngồi ở trong xe với đống váy vừa mua, tuy lúc mua cảm thấy hình như hơi nhiều, nhưng mỗi một cái váy đều rất đẹp.

Cô vui vẻ đến cong mắt.

Vừa về nhà cô liền vội vội vàng vàng chạy tới phòng tắm tắm rửa, sau đó đi thử váy mới.

Bảy chiếc váy, mỗi chiếc đều mặc, sau đó chạy tới trước gương ngắm nghía nửa ngày.

Lúc Thẩm Niệm Thâm tắm rửa xong đi ra, trên người Tôn Điềm Điềm mặc chiếc váy vải tuyn màu hồng, váy trên đầu gối một chút, mái tóc dài đen nhánh rũ ở trên lưng, cô đứng ở trước gương, xinh đẹp như một tiên nữ nhỏ.

Thẩm Niệm Thâm đi qua, từ phía sau ôm lấy cô.

Hương bạc hà thoải mái thanh tân truyền đến, Tôn Điềm Điềm quay đầu lại, đôi mắt cong cong, “Anh thơm quá, ưm —”

Vừa mới dứt lời, Thẩm Niệm Thâm liền cúi đầu hôn cô.

Anh vừa mới tắm xong, trên người không mặc quần áo, cách một lớp vải mỏng, Tôn Điềm Điềm có thể cảm giác được bờ vai rộng lớn của Thẩm Niệm Thâm.

Anh hôn cô, tay cũng không nhàn rỗi, dọc theo làn váy đi lên, chơi xấu mà hướng vào bên trong thăm dò…

Chỉ một lát Tôn Điềm Điềm liền mềm nhũn cả người, bị Thẩm Niệm Thâm ôm về phòng ngủ.

Dưới sự tấn công mạnh mẽ của Thẩm Niệm Thâm, Tôn Điềm Điềm bị tra tấn đến đầu óc choáng váng, trong đầu trống rỗng, ý thức không biết đã bay đến đâu, dù như thế, cô vẫn cực kỳ kiên cường giữ lại nửa phần lý trí, nắm lấy tay Thẩm Niệm Thâm, dùng giọng khàn khàn nói, "Đừng… đừng xé váy em."

Cô lẩm bẩm một tiếng, "Rất đắt."

Không khí vốn cực kỳ tình thú lại bị một tiếng "Rất đắt" của Tôn Điềm Điềm phá hủy một nửa.

Thẩm Niệm Thâm không nhịn được cười, nha đầu này, từ khi nào đã tham tiền như vậy?

Chương 105

Editor: Yang Hy.

Ngày hôm sau Tôn Điềm Điềm tỉnh lại, eo đau lưng mỏi cả người nhũn ra, nằm ở trên giường một hồi lâu cũng không ngồi dậy nổi.

Đôi mắt nhìn chằm chằm trần nhà, trong lòng âm thầm nghĩ, tinh thần của A Niệm thật tốt, tối hôm qua lăn lộn đến hơn một giờ sáng, kết quả sáng nay đúng sáu giờ lại ra ngoài chạy bộ.

Chạy đến bảy giờ trở về, tắm rửa thay quần áo liền đến công ty đi làm.

Lúc anh thay quần áo, cô nằm nghiêng ở trên giường mơ màng nâng mí mắt, ngắm chồng của mình, thật là tinh thần xán lạn, xuân phong đắc ý.

Sau khi tỉnh ngủ Tôn Điềm Điềm lại trợn tròn mắt nằm trên giường thêm nửa tiếng mới bò dậy.

Hôm nay, cô có hẹn với nhà xuất bản để trao đổi về vấn đề xuất bản truyện tranh, tắm rửa một cái rồi thay chiếc váy mới mà hôm qua Thẩm Niệm Thâm mua cho, trang điểm nhẹ rồi ra ngoài.

Đã là cuối tháng sáu, thời điểm Tôn Điềm Điềm ra ngoài lại vừa lúc gần giữa trưa, mặt trời chói chang như lửa thiêu đốt. Tôn Điềm Điềm sợ nóng, vừa mới ra khỏi sảnh, còn chưa kịp bước chân, lại bị ánh mặt trời nóng rát chiếu vào đỉnh đầu dọa cho lùi về.

Sảnh trong toà nhà có điều hòa, cùng với bên ngoài hoàn toàn là hai thế giới.

Tôn Điềm Điềm nhìn ánh mặt trời chói lọi bên ngoài như có thể làm người ta tan chảy, cô thật muốn lập tức vào thang máy chạy về trong nhà đợi.

Lúc này Tôn Điềm Điềm cực kỳ nhớ chồng, thật muốn chồng trở về lái xe chở cô ra ngoài.

Nhưng nghĩ là nghĩ vậy, lúc này Thẩm Niệm Thâm có lẽ đang rất bận, cô nào có không hiểu chuyện để Thẩm Niệm Thâm đặc biệt lái xe trở về

đưa cô ra ngoài như vậy.

Tiểu khu rất lớn, Tôn Điềm Điềm đội ánh nắng chói chang đi hơn mười phút mới tới cổng lớn.

Cô thật muốn khóc vì sự ngu ngốc của mình, nắng to như vậy, cô lại quên mang theo dù. Chỉ còn ba tháng nữa là phải tổ chức hôn lễ, cô không muốn làm cô dâu đen sì đâu!

Cũng may vừa ra khỏi tiểu khu liền thuận lợi bắt được một chiếc taxi.

Tôn Điềm Điềm và tổng biên tập hẹn gặp mặt tại một quán cà phê ở Global Plaza.

Sau khi Thẩm Niệm Thâm thành lập công ty, Tôn Điềm Điềm rời khỏi đoàn đội, hơn một năm nay phần lớn thời gian cô đều ở nhà vẽ truyện tranh, vẽ từ mười tám tuổi đến bây giờ, trải qua thời gian tôi luyện dài như vậy, hiện giờ ở trong vòng cũng coi như là người có danh tiếng.

Đương nhiên, ngọn lửa lớn《Đại Đường thịnh thế》đã mang theo không ít nhiệt độ cho cô.

Tôn Điềm Điềm và tổng biên tập ngồi ở quán cà phê hơn ba tiếng, bước đầu đã thỏa thuận xong vấn đề giá cả và phân phối ấn phẩm.

Ra khỏi quán cà phê vừa vặn là bốn giờ.

Nửa buổi chiều mặt trời vẫn còn nóng, Tôn Điềm Điềm băng qua đường lớn, đi đến đối diện gọi xe.

Mà ở trung tâm thành phố, người gọi xe rất nhiều, Tôn Điềm Điềm đã đợi rất lâu.

Mặt trời chiếu vào trên người cô, nóng đến má và cánh tay đều muốn bị thiêu cháy.

Nhưng mà lúc này cô không phiền não vì nóng, bây giờ trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Xong rồi xong rồi, mình sắp bị phơi đen! Làm sao bây giờ, mình muốn làm cô dâu thật xinh đẹp!

Lúc này cô bị mặt trời phơi đến đầu váng mắt hoa, trong đầu miên man suy nghĩ. Đang phát ngốc thì di động đột nhiên vang lên.

Là cuộc gọi từ Thẩm Niệm Thâm, cô vội nghe máy.

Đầu kia điện thoại, giọng nói trầm thấp của Thẩm Niệm Thâm truyền đến, "Đang làm gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm vừa nghe thấy giọng Thẩm Niệm Thâm, tức khắc liền ủy khuất, khóc lóc tố khổ, "Chồng ơi, em nóng quá."

Lúc Thẩm Niệm Thâm đang lái xe, từ xa nhìn thấy Tôn Điềm Điềm tránh dưới gốc đại thụ ở ven đường, cong eo, đang gãi chân.

Thẩm Niệm Thâm lái xe tới, hạ cửa sổ xe, hô một tiếng, "Điềm Điềm."

Tôn Điềm Điềm nghe thấy tiếng kêu, vội vàng ngẩng đầu. Thẩm Niệm Thâm ngừng xe ở bên đường, anh nhìn cô, "Lại đây."

Tôn Điềm Điềm vừa thấy Thẩm Niệm Thâm, tựa như đứa bé đi lạc ở bên ngoài, cô vội vội vàng vàng ôm túi chạy tới.

Vừa lên xe, cô liền chu môi khóc lóc với Thẩm Niệm Thâm, "Vừa rồi ở đó rất nhiều muỗi, toàn đi cắn em."

Nói xong cô vươn tay đến trước mặt Thẩm Niệm Thâm, "Anh xem."

Thẩm Niệm Thâm nắm cổ tay cô, ánh mắt dừng trên cánh tay Tôn Điềm Điềm, trên bàn tay, khuỷu tay, vài chỗ bị muỗi cắn sưng to. Ấn đường anh nhăn lại, "Sao lại bị cắn nhiều như vậy?"

Tôn Điềm Điềm vô cùng đáng thương, "Em cũng không biết." Nói xong cô lại đưa chân cho Thẩm Niệm Thâm xem, "Chỗ này cũng bị cắn."

Tôn Điềm Điềm chu môi, đặc biệt đáng thương mà nhìn Thẩm Niệm Thâm. Khuôn mặt trắng nõn bị phơi nắng đến đỏ bừng, trên trán còn có mồ hôi.

Thẩm Niệm Thâm nhìn bộ dáng đáng thương của cô, vừa đau lòng vừa có chút buồn cười, anh rút khăn giấy từ chiếc hộp bên cạnh, giơ tay giúp Tôn Điềm Điềm lau mồ hôi, giọng nói ôn nhu, lại mang theo vài phần sủng nịch bất đắc dĩ, "Em là đồ ngốc sao? Có nhiều muỗi như thế cũng không biết đi ra xa, đứng đó để cho muỗi cắn em sao?"

Tôn Điềm Điềm ủy khuất, nói: "Nắng to quá, chỉ có thể đứng dưới gốc cây để tránh nắng thôi."

Nói xong cô gục đầu xuống, lẩm bẩm một tiếng, "Em không muốn phơi đen đâu... Người ta sắp phải kết hôn rồi..." Nửa câu sau bởi vì có chút ngượng ngùng, thanh âm cực kỳ nhỏ, không nghe cẩn thận cũng không rõ cô đang nói gì.

Nhưng Thẩm Niệm Thâm vẫn nghe rất rõ ràng, anh nhịn không được cười, giúp cô lau mồ hôi, ngón trỏ thuận thế búng vào trán Tôn Điềm Điềm, "Đồ ngốc."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Thẩm Niệm Thâm dẫn Tôn Điềm Điềm đến một nơi, anh dừng xe ở chỗ có thể dừng, sau đó xuống xe đến nhà thuốc mua dầu thơm cho Tôn Điềm Điềm.

Cánh tay và đùi Tôn Điềm Điềm bị cắn rất nhiều dấu, ngứa chịu không được. Thẩm Niệm Thâm xuống xe mua dầu thơm cho cô, lúc trở về, Tôn Điềm Điềm đã gãi đến muốn rách da.

Cô còn muốn gãi tiếp, Thẩm Niệm Thâm nhăn mày lại, lập tức giữ tay cô, "Đừng gãi, sắp chảy máu rồi."

Anh cúi đầu, nâng chân Tôn Điềm Điềm đặt lên đùi, mở nắp chai dầu rồi phun vào cẳng chân và mắt cá chân của cô.

Dầu thơm lạnh lẽo phun lên da, Tôn Điềm Điềm tức khắc cảm thấy thoải mái không ít, không ngừng nói: "Phun nhiều một chút, nhiều một chút."

Thẩm Niệm Thâm lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Sao anh lại tìm được một cô vợ ngốc như em vậy."

Ra khỏi nhà một chuyến lại bị muỗi cắn thành như vậy.

Tôn Điềm Điềm dẩu môi, "Dù sao cũng là chính anh cưới, hối hận cũng vô dụng."

Thẩm Niệm Thâm cười nhẹ, ngẩng đầu nhéo má Tôn Điềm Điềm, nói: "Anh hối hận, hối hận sao không cưới cô vợ ngốc như em về nhà sớm một chút."

Tôn Điềm Điềm bị chọc cười, tức khắc liền vui vẻ, nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Bây giờ chúng ta đi đâu vậy?"

Thẩm Niệm Thâm kéo cánh tay cô qua, phun dầu thơm lên cánh tay và khuỷu tay, vừa phun vừa nói: "Lát nữa em sẽ biết."

Nửa giờ sau, Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm dẫn vào một cửa hàng áo cưới, vì thế cô mới biết, thì ra là anh dẫn cô đi chọn áo cưới.

Cửa hàng áo cưới này cô đã nghe nói qua, bà chủ là nhà thiết kế nổi danh toàn cầu, mỗi một chiếc áo cưới trong cửa hàng đều là tự bà ấy thiết kế.

Đây là lần đầu tiên Tôn Điềm đến cửa hàng áo cưới, bình thường cô chỉ xem trên TV hoặc thấy trong tạp chí, cảm thấy rất xinh đẹp, nhưng thật sự nhìn trực tiếp, sờ vào tấm lụa trắng xinh đẹp kia, tâm tình hoàn toàn không giống. Có chút kích động nói không nên lời, thậm chí còn có chút khẩn trương.

Đặc biệt là lúc mặc áo cưới, đứng trước gương, nhìn chiếc áo cưới trắng tinh trên người, lần đầu tiên cảm giác rõ ràng chính xác được cô thật sự sắp gả cho người ta, sắp gả cho A Niệm của cô.

Cô đứng trước gương một lát rồi ngẩng đầu nhìn phía Thẩm Niệm Thâm, "A Niệm, đẹp không?"

Thẩm Niệm Thâm sớm đã nhìn đến ngây ngốc, sau một lúc lâu cũng không nói gì. Anh đứng ở chỗ đó, lẳng lặng nhìn cô.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc anh cũng tiến lên, ôm eo Tôn Điềm Điềm, anh cúi đầu, ánh mắt thật sâu nhìn cô chăm chú, thật lâu sau mới khàn giọng nói, "Điềm Điềm, anh cảm thấy mình đang nằm mơ."

Tôn Điềm Điềm cong môi, nhìn vào mắt Thẩm Niệm Thâm, cực kỳ nghiêm túc mà nói: "Không có nằm mơ, A Niệm, em sắp làm cô dâu của anh rồi."

Áo cưới là Thẩm Niệm Thâm tốn số tiền lớn mời nhà thiết kế nổi tiếng để thiết kế độc quyền, toàn cầu chỉ có một cái. Hôm nay có bản mẫu, anh đưa Tôn Điềm Điềm đến thử xem có thích hay không. Cô cực kỳ thích, nhà thiết kế lập tức kêu hai trợ lý đến đo kích cỡ cho cô.

Thứ năm, Thẩm Niệm Thâm đến thành phố B công tác, Tôn Điềm Điềm vừa lúc về nhà ở vài hôm.

Buổi tối người một nhà ngồi trên sô pha xem TV, cô cho mọi người xem những bức ảnh chụp được trong ngày thử áo cưới.

Mẹ Tôn nhìn thấy logo của cửa hàng trên tường, rất kinh ngạc, "Áo cưới của cửa hàng này rất đắt."

Tôn Điềm Điềm gật đầu, "Đúng là rất đắt, hơn nữa A Niệm còn mời nhà thiết kế kia thiết kế độc quyền cho con."

Mẹ Tôn càng kinh ngạc, nhìn con gái, một hồi lâu mới nói: "A Niệm thật sự rất tốt với con, con gả cho cậu ấy, mẹ cũng an tâm rồi."

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, bám lấy cánh tay bà, đầu dựa trên vai, "Mẹ yên tâm đi, A Niệm thật sự đặc biệt đặc biệt tốt."

Mẹ Tôn cười, "Đã nhìn ra."

Một người thích người kia bao nhiêu, không phải dựa vào lời nói, mà là dựa vào hành động. Một vài chi tiết trong cuộc sống hằng ngày càng phản ánh được đối phương yêu mình bao nhiêu.

Mẹ Tôn vẫn luôn nhớ rõ một chuyện, cách đây không lâu, Thẩm Niệm Thâm và Điềm Điềm về nhà ở.

Điềm Điềm vừa mới mua giày mới, gót chân bị ma sát đến nổi mụn nước.

Đêm đó, bà đem trái cây lên cho hai đứa, liền thấy Thẩm Niệm Thâm ngồi xổm bên mép giường giúp Điềm Điềm rửa chân.

Mụn nước không thể đụng vào nước, anh phải rửa rất cẩn thận, rửa xong lại giúp cô thoa thuốc, còn không ngừng hỏi cô có đau hay không.

Thật ra đó chỉ là một việc rất nhỏ, nhưng lúc ấy đứng ở cửa bà cảm thấy cực kỳ cảm động.

Điềm Điềm nhà bà có thể được một người đàn ông như Thẩm Niệm Thâm quý trọng, là phúc khí của cô.

...

Hôn lễ đã định là ngày mười tám tháng mười, cách hôn lễ chỉ còn nửa tháng, Tôn Điềm Điềm liền bắt đầu khẩn trương, cơm không chịu ăn nhiều, sợ béo, ban ngày kiên quyết không ra khỏi cửa để không bị mặt trời phơi đen, cũng không dám ăn món lẩu mà cô thích nhất, sợ bị nổi mụn, đến buổi tối, chỉ chăm sóc da cô cũng phải tốn hai tiếng.

Chuyện này không thành vấn đề, nhưng mỗi ngày Tôn Điềm Điềm đều ăn rất ít cơm, sau nhiều lần khuyên nhủ cô vẫn mặc kệ, Thẩm Niệm Thâm rốt cuộc cũng nổi giận.

Tối nay, Thẩm Niệm Thâm cố ý tan tầm trở về sớm, làm rất nhiều món ăn mà Tôn Điềm Điềm thích, kết quả mỗi món cô chỉ nếm một miếng rồi nói đã ăn no, cơm trong chén còn chưa động tới, buông đũa liền chuẩn bị rời bàn. Cô còn hẹn Trình Đóa đi làm đẹp.

Lúc ấy Thẩm Niệm Thâm liền nổi giận, lạnh mắt nhìn cô chằm chằm, "Ngày hôm nay em dám rời khỏi bàn như vậy thử xem."

Chương 106

Editor: Yang Hy.

Thẩm Niệm Thâm đột nhiên nổi giận, Tôn Điềm Điềm thật sự bị doạ sợ, đến động đậy cũng không dám, cô ngồi ở đó, đôi mắt tròn xoe nhìn anh chằm chằm.

Hai người bọn họ ở bên nhau 6 năm, Thẩm Niệm Thâm chưa từng giận cô, cũng không bao giờ hung dữ, hôm nay là lần đầu tiên. Tôn Điềm Điềm lần đầu thấy anh phát giận, có chút hơi sợ, nhỏ giọng nói: "Em thật sự ăn no..."

"Em là bụng chim sao?"

Tôn Điềm Điềm: "..."

Thẩm Niệm Thâm trầm mặt không vui liếc nhìn cô một cái, sau đó cầm đĩa lên đưa cho cô, "Ăn cơm cho đàng hoàng, từ hôm nay trở đi, mỗi bữa cơm phải ăn hai chén, không ăn xong không cho rời bàn, anh sẽ trông chừng em ăn."

Tôn Điềm Điềm vừa nghe vậy, tức khắc liền muốn khóc, "Ăn nhiều như vậy, đến lúc đó mặc áo cưới không vừa thì phải làm sao?"

"Mặc không vừa thì sửa."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Tôn Điềm Điềm ngẩn ra nửa ngày, sau đó mếu máo, vô cùng thương tâm mà nói: "Nhưng em muốn xinh đẹp một chút."

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô chằm chằm, sau một lúc lâu, cực kỳ bất đắc dĩ xoa nhẹ ấn đường, nói: "Ai nói em không xinh đẹp?"

"..."

Tôn Điềm Điềm bị Thẩm Niệm Thâm trông chừng, cuối cùng ngoan ngoãn ăn hết hai chén cơm, đồ ăn cũng ăn không ít.

Cơm nước xong cô theo bản năng sờ bụng, đã phồng lên.

Cô tức khắc thương tâm, u oán liếc Thẩm Niệm Thâm: Chồng quả nhiên là chướng ngại vật trên con đường giảm béo của cô!

Tôn Điềm Điềm vốn muốn gầy đến 80 cân *(40kg)* trước khi hôn lễ đến, nhưng từ sau lần Thẩm Niệm Thâm hung dữ, cô cũng không dám không ăn cơm nữa.

Thẩm Niệm Thâm lo lắng ban ngày cô một mình ở nhà lại không ăn cơm đàng hoàng, vì thế từ sau hôm đó, mỗi buổi sáng đi làm anh đều tiện thể dẫn cô đến công ty. Thức ăn ở nhà ăn công ty rất phong phú, Thẩm Niệm Thâm lại cố ý dặn đầu bếp mỗi ngày làm rất nhiều món ăn mà cô thích, mỗi bữa cơm đều trông chừng cô, không ăn xong thật sự không cho rời bàn.

Mỗi ngày đều ăn không hề tiết chế như vậy, làm cho kết quả chính là, lúc gần đến hôn lễ, cô không chỉ không gầy đến 80 cân, còn tăng thêm vài cân so với trước đây, đột phá lịch sử tối cao của cô, tăng đến 92 cân *(46 kg)*!

Lúc áo cưới được đưa đến, thiếu chút nữa cô đã không mặc vừa, Tôn Điềm Điềm tức giận, vài ngày không thèm để ý đến Thẩm Niệm Thâm.

Nhưng người nào đó thành công nuôi béo vợ mình lại vô cùng cao hứng.

Thật ra Tôn Điềm Điềm vẫn rất gầy, cô cao một mét sáu mươi mấy, lúc trước gây dựng sự nghiệp cùng Thẩm Niệm Thâm, bởi vì lượng công việc và áp lực rất lớn, hơn nữa mỗi ngày lại thức đêm, cô còn không được 80 cân, trên người tất cả đều là xương, đặc biệt đáng thương.

Khi đó mỗi đêm Thẩm Niệm Thâm ôm cô, anh vuốt sống lưng đầy xương, thường hay đau lòng tự trách đến suốt đêm mất ngủ.

Sau này mọi thứ tốt lên, Tôn Điềm Điềm bởi vì lúc trước quá gầy, một khoảng thời gian rất dài không có biện pháp làm cho thân thể mập lên. Bởi vì quá gầy, thân thể đều trở nên không tốt, có một lần hơn hai tháng dì cả của cô không tới, Tôn Điềm Điềm lúc đầu còn tưởng rằng có thai, nhưng đi kiểm tra lại không có, mới biết được là bởi vì quá gầy hơn nữa thức đêm kéo dài làm cho nội tiết rối loạn, kinh nguyệt không đều.

Thẩm Niệm Thâm đau lòng đến không được, mấy năm nay tốn thời gian rất lâu để điều trị thân thể cho cô, anh nhìn trúng Trung y rồi lại nhờ chuyên gia dinh dưỡng, thật vất vả mới nuôi cô đến 80 mấy cân, thân thể cũng chậm rãi khôi phục lại trạng thái trước kia, lần trước thấy cô lại cả ngày náo loạn muốn giảm béo, sao có thể không tức giận? Hiện giờ cuối cùng cũng nuôi lên 90 cân, tất nhiên anh vô cùng cao hứng.

Cách hôn lễ còn hai ngày, tối hôm đó, Tôn Điềm Điềm ở nhà chạy bản thảo để chính thức xuất bản truyện tranh. Cô vì muốn dành thời gian để sau hôn lễ đi hưởng tuần trăng mật với Thẩm Niệm Thâm, mấy ngày nay vẫn luôn bận rộn chuyện xuất bản, đã tới giai đoạn cuối cùng, xong hai ngày này là có thể hoàn thành.

Đến khoảng bảy giờ, Thẩm Niệm Thâm đột nhiên gọi điện thoại về, kêu cô xuống lầu, muốn dẫn cô đi ăn cơm chiều.

Tôn Điềm Điềm không tình nguyện, nhỏ giọng nói: "Chiều nay em ăn rất nhiều trái cây, có thể không ăn cơm chiều không?"

Ăn nữa thì áo cưới thật sự mặc không vừa đó!

Thẩm Niệm Thâm nói với ngữ khí không cho phép cự tuyệt, "Xuống dưới."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Trên phương diện ăn cơm này, Tôn Điềm Điềm thật sự không có cơ hội thương lượng với Thẩm Niệm Thâm, tuy rất không muốn ăn, nhưng cuối cùng vẫn bị Thẩm Niệm Thâm buộc ăn đến no căng.

Hiện tại cô bỗng nhiên rất muốn nhanh chóng sinh con, sau khi cô có con, Thẩm Niệm Thâm sẽ không còn nhiều thời gian quản cô như vậy.

Lúc cô nói ý nghĩ này với Thẩm Niệm Thâm, anh thình lình tạt cho cô một chậu nước lạnh, "Yên tâm, chờ khi có con, anh sẽ cùng con chăm sóc em."

Tôn Điềm Điềm: "..."

Tôn Điềm Điềm nghĩ sắp về nhà, nhưng xe lại một đường hướng tới vùng ngoại thành.

Tôn Điềm Điềm có chút phát ngốc, nhìn dân cư ngày càng thưa thớt ngoài cửa sổ, cô ngạc nhiên hỏi: "Chúng ta không trở về nhà sao? Muốn đi đâu vậy?"

Thẩm Niệm Thâm nói: "Tới nơi em sẽ biết."

Xe chạy trên đường mất 40 phút, sau đó tiến vào một căn biệt thư ở ngoại ô.

Tôn Điềm Điềm còn chưa kịp kinh ngạc, xe đã chạy vào tiểu khu, đi thêm mười phút rồi ngừng ở bên ngoài một biệt thư đơn lập kiểu Trung.

Trong sân đèn sáng rực, ánh sáng vàng chiếu vào màn đêm vô cùng ấm áp.

Bên ngoài căn biệt thự có một cái sân, sân không tính là rất lớn, nhưng bố cục cực kỳ chặt chẽ, có đình nhỏ, có hồ nuôi cá, toàn bộ sân trồng đầy hoa cỏ, tràn đầy sức sống.

Đình được thiết kế rất cổ kính, bên trong đặt một cái bàn đá cùng bốn cái ghế được mãi giũa từ cẩm thạch trắng, ngoài đình có hai ngọn đèn cung đình, cực kỳ đẹp.

Ngoài ra còn có hai chiếc ghế gỗ bập bênh giữa những hoa cỏ đang nở rộ, trên cây treo một chiếc đèn lồng, ánh sáng của đèn lồng chiếu lên chiếc ghế bập bênh.

Tôn Điềm Điềm nhìn bên trong, hoàn toàn khiếp sợ nói không ra lời.

Căn biệt thự kiểu Trung này, sân được trang trí, đình, đèn cung đình, hoa cỏ, thậm chí ghế bập bênh cũng giống y như đúc bức tranh cô đã vẽ trước kia.

Khi đó Thẩm Niệm Thâm còn rất nghèo, anh vừa mới đi làm, còn đang ở con ngõ nhỏ cũ nát. Nghỉ hè cô đi tìm anh, Thẩm Niệm Thâm ban ngày đi làm, cô ở nhà nhàn rỗi không có việc gì liền vẽ tranh chơi. Cô đã quên lúc ấy nghĩ tới cái gì, vẽ ra bức tranh kia, Thẩm Niệm Thâm trở về nhìn thấy liền hỏi cô: "Thích chỗ như vậy sao?"

Lúc ấy cô cười tủm tỉm nói: "Đúng vậy, anh không cảm thấy sân kiểu Trung rất đẹp sao? Dòng nước nhỏ xinh, hoa thơm chim hót, chờ hai ta

kết hôn, buổi tối liền nằm trên ghế bập bênh hóng gió ngắm sao, chẳng phải là một cuộc sống rất thần tiên sao?"

Thật ra cô chỉ thuận miệng nói như vậy, sau đó không thấy bức tranh kia, cô cũng không để trong lòng, không bao lâu liền quên mất.

Nhưng cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, Thẩm Niệm Thâm vẫn luôn nhớ rõ, lúc ấy ăn cơm thuê nhà đều thành vấn đề, thế nhưng anh vẫn yên lặng nhớ rõ căn nhà mà cô mong muốn.

Anh liều mạng làm việc như vậy, liều mạng nỗ lực vì tương lai của bọn họ, anh nhớ rõ phải mua thật nhiều váy đẹp cho cô, nhớ rõ căn nhà mà cô muốn.

Lúc Thẩm Niệm Thâm dẫn cô đi vào, nhìn hoa cỏ nở rộ đầy sân, nhìn hai chiếc bập bênh giữa vườn hoa, nhìn đèn lồng chiếu sáng xuống chiếc ghế, cơn gió nhẹ nhàng thổi lướt qua, đôi mắt cô đau xót, bỗng nhiên nước mắt rơi xuống.

Giấc mộng mà chính cô cũng không có ý nhớ kỹ, Thẩm Niệm Thâm lại yên lặng nhớ nhiều năm như vậy.

Mỗi một câu cô nói, mỗi một giấc mộng cô nghĩ, anh đều nhớ rõ.

Anh nhớ rõ món ăn cô thích, nhớ rõ mỗi một thói quen nhỏ của cô, nhớ rõ cô thích màu gì, nhớ rõ cô thích nghe bài hát nào, nhớ rõ bộ phim mà cô thích...

Nước mắt Tôn Điềm Điềm không khống chế được mà mãnh liệt tuôn trào, giống như dòng chảy không thể ngừng lại.

Thẩm Niệm Thâm giơ tay lau nước mắt cho cô, thấp giọng nói: "Vốn dĩ lúc trước đã muốn dẫn em đến đây, nhưng hoa trong sân còn chưa nở nên lại đợi thêm một chút thời gian. Tất cả đều là hoa nở theo mùa, đến mùa xuân năm sau sẽ còn nở nhiều hơn, khi đó hẳn là sẽ rất đẹp."

Tôn Điềm Điềm oa một tiếng khóc lớn, nhào vào trong lòng Thẩm Niệm Thâm, nước mắt làm ướt đẫm áo sơ mi của anh, "A Niệm sao anh lại tốt như vậy, anh còn gạt em làm bao nhiêu chuyện nữa?"

Thẩm Niệm Thâm cười cười, giơ tay ôn nhu vuốt ve gáy cô.

Tôn Điềm Điềm khóc đến không dừng được, hơn nửa ngày mới có chút ngừng lại, cô ngẩng đầu, đôi mắt đỏ bừng nhìn Thẩm Niệm Thâm.

Đêm khuya yên tĩnh, Tôn Điềm Điềm không chớp mắt nhìn Thẩm Niệm Thâm, tay phải nhẹ nhàng đặt lên mặt anh, cô nhìn anh, thật lâu sau, mang theo tiếng khóc nức nở, thanh âm rất nhẹ nói ra ba chữ, "Em yêu anh."

Dứt lời, cô bỗng nhiên nhón chân, hôn lên môi anh.

Chương 107

Editor: Yang Hy.

Căn nhà đã được trang hoàng xong, ngay cả phong cách trong nhà cũng đều dựa theo sở thích của Tôn Điềm Điềm.

Lúc Tôn Điềm Điềm học đại học đặc biệt thích những thứ màu hồng nhạt, khi đó cô còn nói với Thẩm Niệm Thâm là sau này mua nhà muốn trang trí cả căn thành màu hồng. Kết quả là mấy năm nay lớn thêm vài tuổi, cô lại không thích những thứ đó nữa, cô thích màu trắng gọn gàng thoải mái thanh tân.

Cô bỗng nhiên nhớ tới Thẩm Niệm Thâm mấy tháng trước đột nhiên hỏi mình thích nội thất màu gì, khi đó cô còn tưởng rằng Thẩm Niệm Thâm sẽ tân trang lại căn hộ trong nội thành. Vì thế liền lên mạng tìm một vòng, cuối cùng chọn màu xanh lục tươi mát, phong cách điền viên kiểu Mỹ.

Cô gửi sang cho Thẩm Niệm Thâm, cho rằng anh muốn đổi nội thất, cuối cùng đợi mấy tháng cũng không thấy đổi, cô nghĩ lúc ấy có lẽ là anh thuận miệng hỏi một chút, sau đó cũng không nghĩ nhiều nữa.

Lúc này thấy tất cả nội thất trong nhà đều là những thứ cô chọn lúc ấy, trong lòng vừa cảm động vừa có chút buồn cười, quay đầu lại nhìn Thẩm Niệm Thâm, "Anh làm công tác bảo mật cũng tốt thật nhỉ?"

Lúc trước cô thật sự hoàn toàn không nhận ra.

Thẩm Niệm Thâm cười, nhìn cô nói: "Là anh làm tốt công tác bảo mật sao? Chẳng lẽ không phải là người nào đó quá ngốc?"

Tôn Điềm Điềm cười cười, vừa đi lên lầu vừa nói: "Ngốc thì ngốc, có chồng thông minh là được rồi."

Tôn Điềm Điềm đi lên lầu xem phòng.

Cô mở căn phòng đầu tiên, phòng rất lớn, giường cũng lớn, còn có tủ quần áo tám cửa, Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm quay đầu lại, "Đây là phòng chúng ta sao?"

Thẩm Niệm Thâm một tay cắm túi quần, thân thể lười biếng dựa vào khung cửa, nghe vậy, khóe môi cong lên, “Em nói xem?”

Tôn Điềm Điềm cong đôi mắt, nhịn không được nhón chân hôn anh một cái, “Rất đẹp.”

Hôn xong, cô vui mừng chạy vào trong, giây tiếp theo, cả người bổ nhào lên giường.

Nệm mềm mại, đệm chăn cũng mềm, cả người giống như rơi vào một đống bông mềm mại, vừa nằm xuống liền không muốn đứng lên.

Đầu Tôn Điềm Điềm cọ cọ vào chăn, trên đó còn có hương hoa mà cô thích, cô đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Thẩm Niệm Thâm đứng ở cửa, “Đây là giường tân hôn của chúng ta sao?”

Thẩm Niệm Thâm cười, “ừm” một tiếng, “Thích không?”

“Thích, thích muốn chết luôn ớ.” Tôn Điềm Điềm bọc chăn lăn một vòng trên giường, “Em không muốn đi nữa.” _(：3」∠)_

Thẩm Niệm Thâm đi vào, ngồi xuống bên mép giường, duỗi tay vớt Tôn Điềm Điềm ra khỏi chăn rồi ôm cô vào lòng.

Tôn Điềm Điềm thuận thế ôm cổ, chủ động hôn anh.

Đôi môi mềm mại đột nhiên phủ lên, Thẩm Niệm Thâm hơi ngẩn ra, “Em…”

Chưa kịp nói chuyện, chiếc lưỡi mềm mại của Tôn Điềm Điềm bỗng nhiên chui vào.

Đôi mắt Thẩm Niệm Thâm đột nhiên tối sầm, dưới thân nháy mắt nảy lửa, bàn tay giữ sau gáy cô, đảo khách thành chủ, hôn cô sâu hơn.

Tôn Điềm Điềm nào phải đối thủ của Thẩm Niệm Thâm, nháy mắt đã bị cướp đi quyền chủ đạo, lúc đầu còn có thể đáp lại anh, nhưng rất nhanh đã bị hôn đến không thể hô hấp. Cô bị Thẩm Niệm Thâm ấn xuống giường, thân thể anh đè lên người cô, bàn tay nóng bỏng dọc theo đùi cô tiến vào trong váy.

Tôn Điềm Điềm bị dọa, lại tiếp tục thì không chịu được mất, cô vội đè tay anh lại, mơ hồ hô một tiếng: "Đừng, dừng lại."

Tay Thẩm Niệm Thâm bị Tôn Điềm Điềm đè lại, anh dừng một chút, khẽ buông lỏng môi cô, ánh mắt thật sâu nhìn cô chằm chằm, "Vừa rồi là ai chủ động?"

Giọng nói của anh khàn khàn, hiển nhiên đã có chút động tình.

Tôn Điềm Điềm cười hắc hắc, có chút ngượng ngùng nói: "Đây là giường tân hôn."

Thẩm Niệm Thâm nghe vậy, trong mắt bỗng nhiên nhiễm vài phần ý cười, "Giường tân hôn thì sao?"

Tôn Điềm Điềm: "… Thì phải đến hôm kết hôn mới có thể ngủ."

Thẩm Niệm Thâm cười, nhéo nhẹ mũi cô, "Hôm nay tha cho em đó."

Dứt lời, anh liền đứng dậy, cũng thuận thế kéo Tôn Điềm Điềm lên.

Tôn Điềm Điềm xuống giường, sửa sang lại váy một chút, cô đến phòng tắm nhìn liếc qua, phòng tắm rộng rãi, ánh đèn sáng trưng có chút chói mắt, phòng tắm lớn được chiếu đến sáng trưng.

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, cô tắt đèn xoay người về phòng, tủ quần áo tám cửa, cô mở ra hai cánh cửa, thò đầu vào nhìn một cái rồi quay lại cười hì hì nói với Thẩm Niệm Thâm: "Sáu ngăn tủ đều là của em, cho anh hai ngăn."

Thẩm Niệm Thâm cười, "Được."

Tôn Điềm Điềm luyến tiếc rời khỏi nhà mới, lầu trên lầu dưới mỗi phòng cô đều đi dạo một vòng, Thẩm Niệm Thâm thậm chí còn chuẩn bị phòng ở và phòng chơi cho bé con.

Trên xe về nhà, Tôn Điềm Điềm ngồi ở ghế phụ, cười chọc anh, "Em có nói sẽ sinh con cho anh sao?"

Thẩm Niệm Thâm không chút nào để ý, nghe vậy cũng cười, "Vậy càng tốt, hai chúng ta sẽ tận hưởng thế giới hai người cả đời."

Tôn Điềm Điềm bị chọc cười, sau đó lại cảm thấy rất cảm động, cô nhìn anh, đôi mắt bỗng nhiên có chút ê ẩm, cũng không biết là vì sao, nhưng trong lòng đột nhiên rất khó chịu.

Cô nhẹ nhàng dựa đầu vào vai Thẩm Niệm Thâm, rũ mắt, không nói lời nào.

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô một cái, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôn Điềm Điềm lắc đầu. Qua một hồi lâu mới nhẹ giọng nói một câu, "A Niệm, anh vất vả rồi."

…

Đêm trước hôn lễ, dựa theo quy củ, phải mở tiệc chiêu đãi hai bên thân thích.

Hai tháng trước Thẩm Niệm Thâm đã đặt khách sạn, tối hôm đó, thân thích bên nhà Tôn Điềm Điềm ngồi đầy hơn mười bàn.

Nhà bọn họ thân thích không tính là nhiều, nhưng cũng không ít.

Một ít thân thích là bà con xa tới, Tôn Điềm Điềm cũng không phải rất quen thuộc.

Lúc ăn cơm, ba cô sáu bà ngồi cùng nhau liền bắt đầu thì thầm to nhỏ.

"Bên nhà trai hình như không có thân thích."

"Đúng vậy, một bàn kia, hình như đều là bạn bè, không phải thân thích trong nhà."

Có người hạ giọng, "Tôi nghe nói gia đình nhà trai rất phức tạp, tôi có quen một người cùng quê với bà ngoại cậu ta, nghe nói mẹ cậu ta lúc trẻ xằng bậy ở bên ngoài, ném hết mặt mũi của cả nhà, thân thích trong nhà đã sớm không lui tới rồi."

"Ai da, thật sao?"

"Còn không phải là vậy sao, hơn nữa…" Người phụ nữ bỗng nhiên hạ thấp giọng, nói: "Nghe nói nhà trai căn bản không phải con ruột, là mẹ

cậu ta gian díu với đàn ông bên ngoài.”

“Ôi trời, lời này không thể nói bậy, nếu theo lời cô, vậy không phải là… không phải là con hoang sao?”

Thẩm Niệm Thâm đang cùng Tôn Điềm Điềm đến đây kính rượu, lời người phụ nữ nói vừa lúc truyền đến tai anh, thân thể chợt cứng đờ, tay cầm ly rượu bất giác nắm chặt, khớp xương chuyển trắng, đến sắc mặt cũng trắng bệch.

Tôn Điềm Điềm cũng nghe thấy, tức khắc nhíu chặt mày, cô đen mặt, có chút nổi giận, vừa muốn mở miệng, Thẩm Niệm Thâm kịp thời giữ cô lại.

Cô ngẩng đầu, Thẩm Niệm Thâm nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo không sao.

“Loại xuất thân này cũng quá…” Người phụ nữ kia không biết chính chủ đã tới, tựa như còn muốn nói thêm gì đó, người bên cạnh đột nhiên hoảng loạn khều bà ta một cái.

Bà ta sửng sốt, còn nhỏ giọng hỏi, “Làm sao vậy?” Kết quả vừa nhấc đầu, liền thấy Thẩm Niệm Thâm và Tôn Điềm Điềm đứng ở trước bàn, cả người tức khắc choáng váng.

Tôn Điềm Điềm cắn chặt môi, hung hăng trừng mắt liếc đám bọn họ.

Mấy người phụ nữ mồm mép tức khắc vô cùng xấu hổ, một đám cười gượng gạo, cúi đầu không hé răng.

Vốn là tới kính rượu, Tôn Điềm Điềm vì tức giận, kéo Thẩm Niệm Thâm rời đi.

Còn lại mấy bàn chưa kính rượu, Tôn Điềm Điềm không muốn kính, tức giận kéo Thẩm Niệm Thâm đi ăn cơm.

Thẩm Niệm Thâm giữ cô lại, thấp giọng nói: “Ngoan, kính hết mấy bàn còn lại đi.”

Tôn Điềm Điềm không muốn, đột nhiên rất muốn khóc. Cô mím môi, đôi mắt dùng sức mở to, nhịn không cho nước mắt rơi xuống.

Cô đau lòng vì Thẩm Niệm Thâm phải chịu sự ủy khuất này, cô hiểu anh hơn ai khác, đây là vết sẹo ở sâu dưới đáy lòng anh, là bóng ma thời niên thiếu, mặc dù sẹo bị anh dấu đi, nhưng không có nghĩa lúc nghe thấy những lời này sẽ không đau.

Cô rất muốn nổi giận, rất muốn đuổi mấy người kia đi, nhưng hôm nay đang mở tiệc chiêu đãi khách, cô phải lấy đại cục làm trọng, không thể nổi giận.

Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm vẫn luôn cúi đầu không nói lời nào, cũng không chịu di chuyển, anh giơ tay ôn nhu sờ đầu cô, thấp giọng nói: "Điềm Điềm, em là người lớn, đừng tùy hứng."

Tôn Điềm Điềm đôi mắt đau xót, đột nhiên nước mắt rơi xuống, cô lập tức xoay đầu, nhanh chóng giơ tay lau đi.

Tuy rằng đã xoay người sang chỗ khác rất nhanh, nhưng Thẩm Niệm Thâm vẫn thấy cô rơi nước mắt, tim anh bỗng thắt lại. Anh nhìn cô, thật lâu sau mới nắm lấy tay cô, thanh âm rất thấp, "Điềm Điềm, anh không sao."

Tôn Điềm Điềm vẫn bị Thẩm Niệm Thâm dẫn đi kính rượu mấy bàn cuối cùng.

Suốt một buổi tối, Tôn Điềm Điềm đều nắm chặt tay Thẩm Niệm Thâm, đến ăn cơm cũng không buông ra, Thẩm Niệm Thâm đến phòng vệ sinh cô cũng đi cùng, một bước không rời mà đi theo phía sau anh.

Tới cửa phòng vệ sinh, Thẩm Niệm Thâm thấy Tôn Điềm Điềm còn không muốn đi, liền không khỏi bật cười, anh bỗng nhiên cúi đầu, chạm nhẹ trán vào trán Tôn Điềm Điềm, nhìn vào đôi mắt cô, thấp giọng cười, "Muốn theo anh đi vào sao?"

Tôn Điềm Điềm ngẩn người, không khỏi mím môi.

Thẩm Niệm Thâm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô một cái, nói: "Ngoan, buông tay một chút, anh ra liền."

Tôn Điềm Điềm mím môi, nhìn chằm chằm anh do dự, sau đó rốt cuộc cũng buông lỏng tay, nhỏ giọng nói: "Em ở bên ngoài chờ anh."

“Được.” Thẩm Niệm Thâm cười xoa xoa đầu cô, xoay người đi vào phòng vệ sinh.

Thẩm Niệm Thâm rất nhanh liền đi ra, Tôn Điềm Điềm lập tức nắm tay anh, khuôn mặt nhỏ căng thẳng, biểu tình cực kỳ nghiêm túc.

Thẩm Niệm Thâm cúi đầu, thấy cô căng thẳng, anh không nhịn được cười, giơ tay chọc nhẹ vào mặt cô, “Cười một cái nào.”

Tôn Điềm Điềm mím môi, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Thẩm Niệm Thâm nhéo mũi cô, cười nhìn cô, “Cười cười.”

Tôn Điềm Điềm bị nhéo đến mũi ngứa ngáy, cuối cùng cũng bật cười, cô kéo tay Thẩm Niệm Thâm xuống, “Đừng nhéo mũi em, mũi sẽ gãy đó.” Nói xong cô còn sờ sờ mũi.

Thẩm Niệm Thâm thấy cô rốt cuộc cũng cười, anh nắm tay cô, vừa đi ra ngoài vừa cười nhẹ nói: “Nào có dễ gãy như vậy, đồ ngốc.”

“…”

Theo quy tắc, đêm trước khi cưới Tôn Điềm Điềm về nhà mẹ đẻ ở.

Thẩm Niệm Thâm đưa cô đến cửa nhà, lúc xuống xe, Tôn Điềm Điềm ôm chầm lấy anh, “Đừng quá nhớ em nha.”

Thẩm Niệm Thâm “ừm” một tiếng, nghiêng đầu hôn vào bên tai cô, thấp giọng nói: “Ngày mai anh sẽ tới sớm một chút để đón em.”

“Ừm, em chờ anh.”

Đến tối, Tôn Điềm Điềm sợ mình không ngủ được, trạng thái ngày mai sẽ không tốt, trước khi ngủ cô còn cố ý uống một hộp sữa bò. Nhưng dù vậy, đến hơn nửa đêm cô mới dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay Thẩm Niệm Thâm lại suốt đêm không ngủ, anh ngồi ở đầu giường, mở album trong di động.

Trong di động của anh gần như toàn bộ là ảnh chụp Tôn Điềm Điềm, mấy năm nay đã thay vài cái di động, nhưng ảnh chụp vẫn chuyển từ di động trước đến di động sau, một tấm cũng không nỡ xóa.

Từ lúc hai người bọn họ vừa ở cùng nhau, 18 tuổi đến 24 tuổi, sáu năm, hàng chục ngàn bức ảnh, còn có rất nhiều video ngày thường. Một cái di động lưu không hết, anh sẽ lưu vào hai cái. Vì sợ mất, trên máy tính, ổ cứng, toàn bộ đều có bản sao.

Thêm một thời gian nữa, anh định sẽ rửa hết toàn bộ ảnh chụp, rồi mua một quyển album lớn để đựng.

Hàng chục ngàn bức ảnh, Thẩm Niệm Thâm chậm rãi lướt xem từng tấm một, mãi cho đến hừng đông cũng chưa xem hết.

Anh cất di động, đến phòng tắm gội đầu tắm rửa.

Lúc Thẩm Niệm Thâm đến phòng tắm rửa mặt, Tôn Điềm Điềm sớm đã bị vớt dậy để trang điểm.

Giờ lành là 10 giờ 18 phút, giống như ngày hôm nay. Thời gian còn khá dư dả, cho nên Tôn Điềm Điềm trang điểm và làm tóc cực kỳ tinh xảo.

Vừa mới trang điểm xong, Trình Đóa đột nhiên chạy vào hô to một tiếng, “Nhanh lên! Bọn họ sắp tới!”

Tôn Điềm Điềm còn chưa mặc áo cưới, mẹ Tôn ai da một tiếng, kêu lên: “Áo cưới! Mau mặc áo cưới!”

Vài người vội vội vàng vàng giúp Tôn Điềm Điềm mặc áo cưới vào, lúc kéo khóa áo lại có chút khó khăn.

Mẹ Tôn có chút sốt ruột, lại kêu một tiếng, “Điềm Điềm có phải con mập lên không?”

Tôn Điềm Điềm nhanh chóng hít sâu nín thở, vô cùng ủy khuất mà nói: “Đều do A Niệm cả, mỗi ngày đều bắt con ăn rất nhiều.”

Mẹ Tôn tức khắc cười rộ lên, “Trước kia con quá gầy, có A Niệm chăm sóc con, mẹ cũng yên tâm, lại hít vào một chút đi.”

Tôn Điềm Điềm dùng sức hít vào, áo cưới không thể mặc… Oa oa, thật muốn khóc.

Bên Thẩm Niệm Thâm không có thân thích, chỉ có mấy người bạn tốt, Lương Kì, Lưu Hạ, Hứa Lệ, còn có bạn cùng phòng thời đại học.

Bởi vì giờ lành ra cửa là 10 giờ 18, còn giờ lành tổ chức hôn lễ là 11 giờ 38, thời gian để di chuyển quá ngắn, cho nên không thể chậm trễ, sau khi Thẩm Niệm Thâm tới, kính trà cho cha mẹ xong liền ra cửa.

Lên xe, Tôn Điềm Điềm mới có thời gian nói chuyện với Thẩm Niệm Thâm.

Thẩm Niệm Thâm tự lái xe, trong xe chỉ có hai người bọn họ.

Tôn Điềm Điềm ngồi ở ghế phụ, vẫn luôn nhìn anh, càng nhìn càng cảm thấy, chồng cô sao lại đẹp trai như vậy.

Nhìn một lát cô lại cười rộ lên, đôi mắt cong cong, bộ dáng tiểu hoa si.

Thẩm Niệm Thâm cảm nhận được tầm mắt của cô, anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, trong mắt hàm chứa ý cười, "Em cười gì vậy?"

Tôn Điềm Điềm cười tủm tỉm, "A Niệm, hôm nay anh đặc biệt đẹp trai."

Thẩm Niệm Thâm không khỏi bật cười, vừa cười, lại càng đẹp trai.

Vừa vặn xe dừng trước đèn đỏ, Tôn Điềm Điềm nhịn không được thò đầu lại gần, ôm cổ Thẩm Niệm Thâm, hôn lên môi anh một cái.

Thẩm Niệm Thâm rũ mắt nhìn cô, cô rất khẩn trương hỏi: "Son môi của em có bị trôi không?"

Thẩm Niệm Thâm nhìn đôi mắt to tròn của Tôn Điềm Điềm, tức khắc không nhịn được cười ra tiếng, "Không có."

Tôn Điềm Điềm cong cong mắt, "Trôi cũng không sao, em có mang theo son môi."

Nói xong cô còn giơ giơ túi nhỏ trong tay mình.

Thẩm Niệm Thâm nhìn cô, cả người hoàn toàn ngây ngốc, ánh mắt rất sâu, không chớp mắt mà nhìn cô.

Tôn Điềm Điềm đối diện với ánh mắt của anh, cười hì hì nói: "Em có đẹp không?"

Thẩm Niệm Thâm gật đầu, giơ tay xoa nhẹ khóe môi cô một chút, ánh mắt cực kỳ ôn nhu, “Rất xinh đẹp, giống như tiên nữ vậy.”

Tôn Điềm Điềm đặc biệt vui vẻ, cô cười cong đôi mắt.

Địa điểm tổ chức hôn lễ là sơn trang Lâm Tuyền, là chỗ lúc trước Thẩm Niệm Thâm cầu hôn cô.

Hôn lễ tổ chức trong hoa viên, từ kế hoạch đến cách bố trí địa điểm, cả hoa và quà kỷ niệm cho khách, mỗi một chi tiết nhỏ, tất cả đều do Thẩm Niệm Thâm tự mình xử lý.

Hôm nay cũng được ông trời tác hợp, thời tiết cực kỳ tốt.

Bầu trời trong xanh, mặt cỏ xanh mượt, ánh dương ấm áp, làn gió nhẹ nhàng thổi lướt qua, mang theo tia nắng và hương cỏ.

Tôn Điềm Điềm cho rằng mình sẽ không khẩn trương, nhưng khi hiện trường vang lên tiếng nhạc, lúc cô nắm tay ba đi lên thảm đỏ bước về phía Thẩm Niệm Thâm, cô cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Thẩm Niệm Thâm đứng ở đối diện cô, tây trang phẳng phiu.

Trong tay anh cầm bó hoa, thân hình cao lớn thẳng tắp đứng ở đó.

Trong hoa viên rất an tĩnh, ngoại trừ tiếng nhạc và giọng nói của MC thì không nghe thấy bất cứ tiếng ồn nào khác. Tất cả mọi người đều đang nghiêm túc tham dự buổi hôn lễ này.

Nhưng Tôn Điềm Điềm giống như hoàn toàn không nghe thấy MC đang nói gì, cô rất khẩn trương, trong ánh mắt chỉ có Thẩm Niệm Thâm.

Cô bước từng bước đến chỗ anh.

Cô nhìn anh, trong đầu bỗng nhiên hiện ra Thẩm Niệm Thân thời đại học.

Chàng trai cực kỳ kiên định, thề sẽ không để cô phải theo anh chịu khổ.

Chàng trai quanh năm suốt tháng không nỡ mua cho mình một bộ quần áo mới, lại ăn mặc cần kiệm tích cóp vài trăm để mua vòng cổ tặng cô

hôm sinh nhật.

Chàng trai nửa đêm luôn tỉnh lại đắp chăn cho cô.

Chàng trai không có tiền gọi xe, dẫn cô ngồi tàu điện ngầm, lại trước sau bảo vệ cô trong vòng tay vững chắc, không cho bất cứ người nào đụng vào cô.

Chàng trai yêu cô còn hơn bản thân mình…

Từng chút từng chút một trong quá khứ sớm đã khắc sâu vào lòng, trở thành những hồi ức vô cùng quan trọng trong ký ức.

Tôn Điềm Điềm nhìn Thẩm Niệm mặc tây trang mang giày da đứng ở đối diện, những thăng trầm sáu năm qua tựa như một bộ phim chiếu chậm trong đầu cô.

Đôi mắt ê ẩm, cô sắp không nhịn được rơi nước mắt.

Đến gần, ba Tôn đưa tay con gái cho Thẩm Niệm Thâm, cực kỳ thận trọng mà dặn dò, “Điềm Điềm là hòn ngọc quý trong tay Tôn gia, từ giờ trở đi, ba giao con bé cho con, con nhất định phải đối đãi với con bé.”

Ánh mắt Thẩm Niệm Thâm cực kỳ kiên định, “Bác yên tâm, con xem Điềm Điềm còn quan trọng hơn cuộc sống của mình, đời này kiếp này sẽ yêu và chăm sóc cho cô ấy thật tốt.”

Đây là hứa hẹn của Thẩm Niệm Thâm với người nhà Tôn Điềm Điềm, ba Tôn cực kỳ vui mừng, vỗ vỗ bả vai anh, xoay người xuống sân khấu.

Tôn Điềm Điềm nghe thấy câu nói “Còn quan trọng hơn cuộc sống của mình” của Thẩm Niệm Thâm, nước mắt vốn đang cố nén bỗng nhiên nhịn không được rơi xuống.

Trình tự hôn lễ không phức tạp, ba mẹ phát biểu, kính rượu ba mẹ, rồi đến vợ chồng tuyên thệ.

Đến phân đoạn tuyên thệ, MC lại không giống các buổi hôn lễ truyền thống, hỏi chú rể có đồng ý cưới cô dâu làm vợ hay không, mà dựa theo sự phân phó của Thẩm Niệm Thâm, cung kính giao microphone cho anh.

Tôn Điềm Điềm và Thẩm Niệm Thâm đứng mặt đối mặt, cô nhìn Thẩm Niệm Thâm cầm lấy microphone, bỗng nhiên có chút khẩn trương, không chớp mắt nhìn anh.

Tiếng nhạc đã tắt, tại thời khắc quan trọng này, tất cả bạn bè thân thích ngồi phía dưới đều đặt sự chú ý lên sân khấu, mọi người đều cực kỳ chuyên chú, không có bất cứ người nào phát ra tiếng động, toàn bộ hoa viên cực kỳ an tĩnh.

Thẩm Niệm Thâm cầm microphone, thật lâu sau vẫn không nói gì, anh chỉ lẳng lặng, cực kỳ chuyên chú nhìn cô dâu của mình mặc chiếc váy cưới trắng đứng trước mặt.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc anh cũng cất giọng nói, "Trước khi hai mươi, anh chưa từng nghĩ tới, trên đời này ngoại trừ bà ngoại còn có người yêu mình. Quả thật, anh không có ba, cũng không có mẹ, anh giống như từ nhỏ đã được định sẵn phải cô độc cả đời…"

Tôn Điềm Điềm nghe đến đó, trong mắt đau xót, nước mắt liền không khắc chế được mà tuôn trào.

Bà ngoại ngồi ở phía dưới, nhìn cháu ngoại của mình, sớm đã rơi lệ đầy mặt.

Mẹ Tôn ở bên cạnh lắng nghe, cũng đau lòng lau nước mắt.

Thẩm Niệm Thâm nhìn Tôn Điềm Điềm, lại tiếp tục nói: "Cho đến sau này, em xuất hiện trong cuộc sống của anh, cuộc sống u ám rốt cuộc cũng có tia sáng. Là em cho anh rất nhiều tình yêu mà anh chưa bao giờ cảm nhận được, là em làm cuộc đời của anh trở nên nhiều vẻ nhiều màu tràn ngập ý nghĩa, là em làm anh cảm nhận thế giới này còn có nhiều thứ tốt đẹp như vậy…"

Anh dừng một chút, không kìm được nước mắt, "Anh không có cách nào hình dung anh yêu em bao nhiêu, nhưng nếu cuộc đời của anh không có em, có lẽ anh sẽ không có dũng khí tiếp tục sống… Hai chúng ta ở bên nhau sáu năm, sáu năm này, có năm năm anh gần như không cho em được một cuộc sống tốt. Thật ra chúng ta sớm đã nên kết hôn, để em đợi lâu như vậy mới cho em mặc áo cưới, thật sự rất xin lỗi…"

Tôn Điềm Điềm khóc lóc lắc đầu, mắt và mũi đều đỏ, lớp trang điểm trên mặt cũng trôi.

Thẩm Niệm Thâm nói: “Trước kia không chăm sóc tốt cho em, thật may mắn tương lai chúng ta ở bên nhau còn rất dài, anh sẽ yêu em chăm sóc em thật tốt, cả đời này sẽ không để em phải chịu ủy khuất nữa.”

Tôn Điềm Điềm lệ rơi đầy mặt, cô gật đầu, không ngừng lau nước mắt, hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn Thẩm Niệm Thâm, nghẹn ngào nói: “Em cũng có chuyện muốn nói với anh.”

Vừa dứt lời, MC lập tức đưa lên một microphone.

Tôn Điềm Điềm cầm microphone, đôi mắt đẫm nước, vừa mở miệng, nước mắt liền rơi xuống, cô không rảnh lau nước mắt, cứ như vậy nhìn Thẩm Niệm Thâm, nghẹn ngào nói: “A Niệm, em mặc kệ anh là ai, mặc kệ người khác nghị luận anh như thế nào, mặc kệ anh nghèo khó hay giàu có, mặc kệ anh trẻ hay già đi, em đều sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn yêu anh. Hai mươi năm trong quá khứ anh sống cô độc, em không có cách quay ngược thời gian để bầu bạn với anh khi đó, nhưng tương lai của chúng ta còn rất dài, còn có 20 năm, 40 năm, 60 năm, em sẽ yêu anh làm bạn với anh bảo vệ anh, anh sẽ không bao giờ cô đơn một người nữa.”

Cô nhìn anh, lệ rơi đầy mặt, “A Niệm, em rất yêu anh, yêu anh còn nhiều hơn anh nghĩ.”

Cô vừa dứt lời, Thẩm Niệm Thâm đột nhiên nhịn không được rơi nước mắt, anh giơ tay ôm lấy cô, cúi đầu, nước mắt nóng hổi rơi trên vai Tôn Điềm Điềm, giọng nói khàn khàn, nghẹn ngào nói: “Điềm Điềm, anh yêu em.”

Tôn Điềm Điềm cũng ôm lấy anh, nước mắt từ hốc mắt tuôn ra, “Em cũng yêu anh.”

— Hoàn chính văn.

(灬º‿ºʬ)♡(灬º‿ºʬ)♡

Đến đây là kết thúc chính văn rồi. Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng Hy và anh Thẩm chị Tôn trong gần một năm nay qua. Truyện vẫn còn một vài chương phiên ngoại kể về cuộc sống sau kết hôn của hai anh chị.

Vì Hy vẫn còn đi học nên cũng không đảm bảo được lịch đăng. Nhưng hứa là sẽ cố gắng hoàn sớm.

♡ \ (￣▽￣) / ♡ Lần nữa cảm ơn mọi người.

Yang Hy.